

HỮU ĐỒ THÀNH
Xuân Fong edit

h chớ
h hoang
và
xương

*Trần Di như con chó hoang vong ơn bội nghĩa.
— Còn Miêu Tĩnh là cục xương ương ngạnh.*

CHÓ HOANG VÀ XƯƠNG

Tác giả: Hưu Đồ Thành

Thể loại: Ngôn Tình, Đô Thị

Nguồn: xuanaxuan.wordpress.com

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: 1: Mười Phút Mở Khóa

Lời tác giả:

Gỡ lời trước:

1.

Nam nữ chính là anh em trên danh nghĩa, lúc nhỏ đi theo bố/mẹ của từng người, họ sống cùng nhau.

Một thời gian ngắn sau đó gia đình lại tan đàn xẻ nghé.

Nam nữ chính gặp lại nhau sau lần chia tay, nam nữ chính không có bất cứ quan hệ huyết thống về mặt pháp luật nào.

2.

Nam nữ chính từng có người khác trong khoảng thời gian xa nhau và đương nhiên cũng từng xảy ra quan hệ với người đó, nam nữ chính người đầu không phải thiện nam tín nữ, đều có mặt tối và những điểm gây sốc với độc giả, hãy cẩn thận khi nhấp hố.

—

Đằng Thành.

Vẫn nóng nực, ẩm ướt, và rộp bóng râm như trong ký ức.

Bầu không khí oi bức ngột thở, trộn lẫn cùng vị chua đặc trưng của ngày hè và mùi trong lành đượ đượ của cây cối sum suê.

Vẫn là cánh cửa sắt cũ kỹ, vẫn là ổ khóa tay gạt đôi năm đó.

Miêu Tĩnh gõ cửa nửa buổi trời, mắt nhìn tờ giấy quảng cáo dán trên tường

– Mở khóa mười phút.

Người thợ già lấy một trăm nghìn phí, dây kềm cắm vào lỗ khóa vặn xoắn mấy cái, cửa sắt bật mở, kêu “cạch” một tiếng.

“Có cần xem căn cước công dân không ạ?”

“Cô bảo nhà cô mà, không cần đâu.”

Cô vác theo hai chiếc vali to đùng, nằm mở mắt thao láo một đêm trên tàu, dưới mắt lò mờ có quầng xanh nhạt, trên người còn tỏa ra mùi chua mì gói chua chua, nghe chất giọng không giống người địa phương lắm.

Ông thợ mở khóa ngó nghía khuôn mặt xinh đẹp của cô, rồi lại thoáng nhìn cách bày biện đơn sơ trong nhà, sau đó thu dọn dụng cụ rời đi.

Tòa nhà cũ từ những năm chín mươi, tường ngoài và hành lang phủ đầy mạng nhện và bụi đen.

Chỗ cầu thang chật đủ thứ đồ dùng gia đình linh tinh.

Đường ống nước bục nứt, nước cống lênh láng dưới đất, bẩn thỉu, ngột ngạt, rác thải dầy dộp.

Khu tập thể cũ này đồ nát lộn xộn, người sống được ở đây chắc chắn không phải người có tiền.

Miêu Tĩnh đẩy vali vào nhà.

Căn nhà gồm hai buồng ngủ và một phòng khách, rộng hơn tám mươi mét vuông, bố cục trang trí vẫn vậy.

Chỉ là có thay mấy món vật dụng, trông không sạch sẽ, song cũng không quá bẩn.

Phòng bếp và tủ lạnh nom chẳng thấy dấu vết người ở.

Nhưng gạt tàn trên bàn lại đầy tàn thuốc, trong cái lon bia bị bóp bẹp dẹt ở bàn trà còn thừa non nửa.

Cô quan sát gian nhà, cuối cùng đi về căn buồng phía bên phải, lỗ khóa gỉ sét, không vặn nổi, mất rất nhiều sức lực mới đẩy vào được.

Cửa mở, lớp tro bụi nằm im lìm bỗng bị luồng khí đánh thức, bụi dày đến độ ho sặc sụa, không còn nhìn ra màu của bức rèm cửa sổ đã bung mất một bên nữa.

Cửa sổ le lói tia sáng mịt mờ, tấm giường gỗ cũ bị tháo dỡ chỉ còn mỗi khung.

Căn buồng la liệt đồ dùng đã cũ, ngay cả chỗ đặt chân cũng chẳng có. Tiếp tục mở cánh cửa buồng bên trái, rèm nửa khép, ánh sáng trong buồng dịu nhẹ.

Buồng kê một giường ngủ hãng Simmons nửa cũ nửa mới, một tủ áo đơn và một bàn học bày bừa đồ lặt vặt, cạnh bàn là cái bật lửa bằng nhựa, chiếc đồng hồ đeo tay dây sắt cũng nửa cũ nửa mới.

Trên giường có gối đầu, trên gối đắp tấm áo may ô trắng và quần thể thao màu xám của đàn ông.

Cô ra khỏi đó, ngồi ở phòng khách ăn chút bánh quy, rửa mặt qua loa, rồi vào phòng ngủ bù một giấc.

Gối đầu nàng nặc mùi thuốc lá kém chất lượng, mùi mồ hôi, mùi da thịt cơ thể đàn ông hỗn tạp, tựa loại rượu đậm lên men, bốc hơi cay độc khiến kẻ khác choáng ngợp.

Đổi tư thế, quay đầu, cặp mắt lạnh sáng rõ bỗng nhìn chằm chằm bên gối.

Một sợi tóc vương trên ga giường, rất dài, khúc ngắn ở chân tóc có màu đen, ở giữa màu đỏ rượu, đuôi tóc vàng xơ.

Cửa phụ nữ.

Cô bình thản ngồi dậy xuống giường, mở tủ quần áo, thay sang bộ ga và áo gối sạch sẽ khác, xong xuôi thì ngả lưng nhắm mắt.

Giấc này Miêu Tĩnh ngủ rất sâu, hai giờ chiều mới dậy.

Hai chiếc vali nhét đầy ụ thiếu đi đầu nổ tung, đó coi như là toàn bộ tài sản của cô, đặt dưới đất và cần phải sắp xếp lại.

Miêu Tĩnh không biết nên bắt đầu từ bước nào.

Cô chờ dẫn hồi lâu, đi loanh quanh vài vòng trong bếp, toilet, phòng khách, buồng ngủ, mở điện thoại lên app đặt hàng, mua rèm cửa sổ, đệm, gối

chăn, đi đầu hòa, quạt điện, một số vật dụng nhỏ lẻ.

Cô lại ra siêu thị một chuyến, lúc về tay xách chiếc túi mua sắm đầy ắp đồ.

Đồ quét tước vệ sinh thì có cây lau nhà, khăn lau, nước tẩy rửa, rồi là dầu gội, sữa tắm, giấy vệ sinh, băng vệ sinh.

Đầu con hẻm nhỏ có mấy ông bà cụ ngồi tán chuyện.

Trông thấy cô mang đồ về, con mắt mờ đục đảo qua đảo lại trên người cô. Miêu Tĩnh nhận ra một người trong đó, bèn gọi một tiếng “bà Trương”.

“Cô... cô là... nhà họ Trần ở tầng hai...”

“Miêu Tĩnh, em gái của Trần Di ngày xưa ạ.”

Bà cụ Trương giật nảy: “Cô, sao cô lại về đây?”

“Vâng.” Miêu Tĩnh buông túi đồ trong tay, “Trần Di vắng nhà, mấy năm nay anh ấy khỏe chứ ạ?”

Nhắc tới Trần Di thì có hàng tá chuyện để nói.

Bao năm qua anh vẫn thế, sớm muộn gì cũng có ngày vào đền ăn cơm tù.

Nhưng sống trong những lời bàn tán dị nghị của hàng xóm láng giềng, anh lại an ổn cho đến tận hôm nay.

“Như cũ thôi, lớn bằng từng ấy rồi mà vẫn chưa cưới xin gì, lăn lộn với cái lũ ăn bơ làm biếng...”

Miêu Tĩnh biết sáu năm nay Trần Di chẳng làm nên trò trống gì.

Anh có đi nơi khác hai năm, sau quay về hùn vốn với bạn bè làm kinh doanh, đám bạn toàn những tên vô dụng, anh cũng không tìm được nổi một người phụ nữ tử tế.

Dạo này anh đang là ông chủ của một quán bida ở gần đây, nhưng hình như anh không ra khỏi đó, đã nửa tháng trời không về nhà.

Cô vốn dĩ chẳng trông cậy vào tương lai của anh.

Một tên côn đồ tốt nghiệp trường nghề, có thói bắt chẹt tiền người khác, đánh nhau gây chuyện, không bị tống bỏ tù, làm một người bình thường, đã gọi là có tương lai rồi.

Chuyện về Trần Dị nói hoài không hết.

Mà chuyện về Miêu Tĩnh cũng vô vàn.

Không đợi bà Trương chuyển hướng đề tài sang mình, Miêu Tĩnh đã bảo có việc bận rồi xách đồng hồ lên tầng.

Cô dọn dẹp nhà cửa, bắt đầu từ phòng bếp và toilet trước.

Vứt đồ nên vứt, mua đồ nên mua.

Đói bụng thì ăn mì gói bánh quy, mệt thì đánh một giấc trên cái giường hãng Simmons ấy.

Lúc số đồ đạc đặt trên mạng được giao tới, cô lại thu dọn buồng ngủ, lau rửa mọi góc ngách, lắp ráp đồ dùng, giặt ga giường và quần áo.

Cô tìm thấy rất nhiều thứ trong tủ bát đũa tro bụi mạng nhện, bao gồm quần áo và vài món vật dụng vật vãnh của cô, một chồng lớn bài thi h ấ cấp 3 và sách giáo khoa, tất cả được nhét trong bao tải to.

Miêu Tĩnh sắp xếp thật lâu, bỏ hết mấy thứ này vào hộp đựng đồ, đóng kín, cho xuống gầm giường.

Cô bày từng món trong vali ra, căn buồng này nhiều ít gì cũng phải dọn lại.

Tiền thuê Miêu Tĩnh tổng vệ sinh buồng ngủ của Trần Dị luôn.

Bụi tích tụ trên nóc tủ, tấm rèm mấy năm không giặt.

Cô đem áo quần đệm chăn đi giặt rồi phơi nắng, kê đó lau cửa sổ, quét đầu lọc thuốc lá đã khô xác trong gầm giường ra.

Dây buộc tóc sặc sỡ của phụ nữ, một gói bao cao su chưa xé, cô biến toàn bộ thành rác xử lý sạch.

Bận rộn suốt một tuần lễ, cô ở nhà mệt đến độ eo nhức lưng đau.

Hàng xóm chung quanh nghe thấy động tĩnh trên tầng hai thì đầu biết có

một người đã trở về nhà họ Trần.

Có hàng xóm mới chuyển tới mấy năm nên không biết Miêu Tĩnh, nom cô độ hai tư, hai lăm tuổi, mặt mũi xinh xắn thoát tục, tính cách lãnh đạm, khác một trời một vực so với Trần Di.

Có hàng xóm cũ biết chuyện, bèn ngồi buôn chuyện nhà họ Trần, buôn mãi chẳng xong.

—

Trần Di theo xe đi tới Vân Nam, ban đầu là một người bạn ở biên giới Vân Nam vô tình tiết lộ một vụ làm ăn.

Trần Di nắm bắt cơ hội, kiếm lô hàng nhỏ như bật lửa đèn pin, sau đó thuê tài xế vận chuyển hàng đến vùng Tam Giác Vàng, rồi lại vận chuyển Zest Marula, Mangguo* về Đàng Thành.

Chuyến ngược xuôi này, trừ các loại chi tiêu phí tổn, cũng kiếm được mấy vạn tiền vất vả.

Hai tháng hè quán bida vắng khách, nên đó coi như là tiền trợ cấp.
*Hãng thuốc lá của Trung Quốc.

Vì chuyến đi gấp gáp, việc đi lại ăn ngủ đều ở trên xe hàng.

Trời nóng, cả người toàn mùi chua nồng khó ngủ.

Hôm nay Trần Di về Đàng Thành, giải quyết xong mọi việc, anh định về nhà tắm rửa đi ngủ trước, buổi tối sẽ hẹn bạn uống rượu.

Anh không có hành lý gì, lúc đi chỉ có mỗi cái túi vải xách tay, khi về cũng vẫn là chiếc túi ấy. Trong túi nhét đầy quần áo thể thao, hai gói thuốc lá, kem đánh răng, bàn chải, khăn mặt, sạc điện thoại.

Khí hậu Đàng Thành nồm ẩm, Trần Di cởi tã áo phông chua lèm ra, vắt ở đầu vai, ngâm điều thuốc lá bước trên đường.

Hình ảnh chướng tai gai mắt, song không khỏi khiến người ta phải xuýt xoa.

Đó là vẻ điển trai và khí chất kiêu ngạo toát lên từ người đàn ông trẻ tuổi.

Làn da màu lúa mì, cổ đeo sợi dây đen có mặt dây chuyền bằng ngọc, vai thẳng lưng rộng.

Cơ bắp rắn rỏi múi nào ra múi nấy, những vết sẹo nông đã cũ nằm lác đác, cơ ngực không ngùn ngụt lên nhưng lại trơn nhẵn gọn gàng.

Trượt xuống dưới là cơ bụng bằng phẳng, vòng eo thắt lại.

Quần dài màu đen bao bọc đôi chân dài thẳng tắp, bắp đùi săn chắc nở căng.

Hướng lên phía trên là gương mặt chàng thanh niên hai lăm, hai sáu tuổi.

Tóc húi cua thoải mái, đường nét ngũ quan sắc như lưỡi dao, mũi cao thẳng, màu môi hơi sẫm đây gọi cảm.

Chỉ là có chút dữ tợn, ấn đường có vết sẹo cắt qua hàng mày bên trái, một vẻ đẹp “rất ác”.

Đặc biệt là cặp mắt, hoang dã ngỗ ngược, sáng ngời bướng bỉnh, đuôi mắt sụp xuống hờ hững, trông thì uể oải lười biếng, nhưng phải cảnh giác vì anh sẽ cắn lại bất cứ lúc nào.

Anh nhả khói thuốc, lặng im đi lên tầng.

Mùi canh gà thoang thoảng từ hành lang, chẳng biết là nhà ai nấu.

Anh móc chìa khóa ra mở cửa, trước mắt lập tức bừng sáng.

Phòng ốc sáng sủa sạch sẽ, dường như không phải nhà anh, tuy nhiên đồ đạc lại quen mắt.

Một chiếc kệ giày bằng gỗ kê ở cửa, trên kệ là xăng-đan và cao gót nữ, tầng dưới là giày thể thao và dép lê của anh, được giặt sạch sẽ, xếp ngay ngắn trật tự.

Mùi canh gà... bay ra từ bếp, còn loáng thoáng trông thấy góc váy và bóng lưng.

Sàn nhà sạch bong sáng bóng, anh quàng túi đồ xuống đất, ngón tay kẹp điều thuốc, khoe miệng hiện nét cười ngả ngớn: “Sao nói buổi tối sang đây ngủ, muốn tạo bất ngờ à? Tự dưng đảm đang thế?”

Người con gái trong bếp chậm rãi khuấy nồi canh gà, nghe động tĩnh thì quay đầu, đối mặt với người đàn ông.

Hì hèn hòa, chín chắn, không hề hung ác.

Anh sửng sốt, đứng tử co chặt, đánh rơi điều thuốc trong tay, một tiếng “fuck” bật khỏi miệng.

Anh cau hàng mày rậm, mắt sáng rõ nhìn cô chòng chọc, như đang bóp nát quả cam hay một thứ quả nào đó, để dòng nước chảy dài qua những kẽ ngón tay.

Miêu Tĩnh lên tiếng trước: “Vờ ỉ à?”

“Có muốn uống canh gà không? Em múc một bát cho anh.”

Trần Dĩ Rạn mấy chữ: “Cô... mẹ kiếp, sao cô ở đây?”

“Vì sao em không thể ở đây?” Miêu Tĩnh cup mắt, chầm chậm múc bát canh gà, tiếng nói nhẹ tênh, “Em không được vờ ỉ?”.

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1.

Ta Ở Đại Lục Làm Phò Mã

2.

Bóng Trăng Phai Tàn Người Còn Đó Không

3.

Tiệc Ngày Xuân

4.

Tố Tâm

=====

“Cô vờ làm cái mẹ gì?” Anh mặc vào chiếc áo phong nhàu nhĩ, ng ỉ xuống

nhặt tàn thuốc dưới đất nhét lại vào miệng, rít một hơi sâu, mày càng cau tít, nhìn quanh căn nhà giữa làn khói thuốc.

Ánh sáng ấm áp dịu dàng, cửa hai căn buồng ngủ nằm song song đầu mở toang, thấy rõ được bài trí bên trong.

Quần áo phơi đầy ban công, sofa cũ ngoài phòng khách trải tấm khăn nhạt màu, bàn trà xuất hiện lọ hoa tươi.

Những ngày anh đi vắng, căn nhà này hoàn toàn thay đổi.

“Mẹ nó... cô...”

Miêu Tĩnh đã quen từ lâu: “Thiếu câu mẹ nó là anh không nói được nữa à?”

Sắc mặt Trần Dị thoát biến, nháy mắt đã trở nên lạnh lùng: “Cô vào bằng cách nào?”

“Tìm người mở khóa.” Miêu Tĩnh đặt bát canh lên bàn, xoay người đi múc phần của mình, “Chìa khóa dự phòng cất trong ngăn kéo, em tìm thấy rồi.”

“Em tìm được một công việc, chỗ làm ở khu khai phát, bên đó mới xây phân xưởng ô tô, em chuyển nơi công tác sang đây, hạ tuần sẽ đến công ty báo cáo.

Điều kiện ăn ở của công ty không tốt lắm, nên em ở nhà.”

“Một sinh viên xuất sắc học đại học nổi tiếng như cô chạy tới thành phố khổ ho cò gáy này đi làm? Đầu óc cô có vấn đề hay chấp mạch đấy?” Anh có vẻ khó chịu, đá văng cái ghế đầu trước mặt, đi được hai bước, chống nạnh, “Cô bị thần kinh à?”

“Đầu năm nay ở đâu cũng có sinh viên, không dễ tìm việc.

Thành phố lớn đòi hỏi bằng cấp cao, kiếm chút tiền như thế, mỗi ngày tăng ca đến nửa đêm cũng chỉ đủ tiền thuê nhà và chi tiêu.

Bây giờ người về quê sinh sống làm việc cũng nhiều lắm.”

“Đây là quê cô chắc? Cô thì liên quan gì? Quê cô ở tỉnh Z kia kìa, cách chỗ này hơn năm trăm cây số.”

“Anh... em ở đây mười năm rồi mà? Khó khăn lắm mới tìm được việc, thậm chí về ở tạm một thời gian cũng không được ư?”

“Tôi là anh cô à?” Anh cúi kinh ra mặt, ng ỡ cúi người trên ghế.

Từ góc độ của cô nhìn sang là tấm lưng phẳng rộng lớn, mái tóc đen nhánh dày dặn, Trần Dị nhíu mày, “Tôi là anh cô à?”

“Không phải thì thôi.” Miêu Tĩnh ng ỡ cạnh bàn, từ tốn ăn canh: “Em sẽ gửi ti ền thuê nhà cho anh trước.”

“Anh đi đâu thế? Bao nhiêu ngày không về, người hôi muốn chết.”

Anh xụ mặt, mặt lạnh lẽo dần, mặc kệ cô, đứng phất dậy vào toilet tắm nước lạnh.

Suốt sáu năm không sống cùng nhau, trong nhà bỗng dưng có thêm người, phiền phức bực bội là thật.

Tắm rửa xong, vào buồng tìm đồ mình thay, Trần Dị lại không nhìn được đá tử một phát: “Cô đứng vào quần áo của tôi à?”

“Giặt vài món đồ bẩn, phơi lên cho anh r ỡ.” Miêu Tĩnh đứng ở cửa buồng anh, nhìn giọt nước trên tóc anh nhỏ xuống, “Áo phông bên trái, quần bên phải, vớ và quần lót em không đụng đến.”

Anh nén giận, lục tung đống quần áo, nghe cô nói giọng nhàn nhạt: “Còn váy ngủ và đồ lót phụ nữ, em cất trong ngăn kéo.”

Huyết thái dương của Trần Dị nảy lên.

“Bạn gái anh à?”

“Ờ.” Anh trầm giọng đáp.

“Tóc đỏ hả?”

“Cô ám đầu à?” Anh nghiêng hàm, đập s ầm cửa tử, trợn mắt nhìn, “Miêu Tĩnh, cô bị ám đầu à?!”

Miêu Tĩnh mím môi, dép lê đi trên sàn tạo thành tiếng loẹt quẹt, đóng cửa buồng bên cạnh lại.

Cô ng ỡ trước bàn học, mở laptop, đọc mail một lúc, lên mạng lướt web, cuối cùng ra khỏi buồng.

Trần Dị đã đi, trên bàn có bát canh gà đã nguội ngắt.
(còn tiếp).

Chương 2: 2: Mà Mà Dám Nói Tao Đánh Mà Chết

Trước năm tám tuổi Miêu Tĩnh sống ở tỉnh Z.

Quê cô là một thị trấn nhỏ, nằm ở vùng núi Nam – Bắc giáp giới, núi non chạy dài, bốn mùa rõ rệt, đông lạnh hè nóng. Bố mẹ ly hôn từ lâu, bức ảnh gia đình duy nhất được chụp năm cô hai tuổi.

Gia đình ba người thân thờ đứng trước tấm màn vải của hiệu ảnh.

Vóc người cô bé nhỏ, mặc chiếc váy voan mỏng tằm thường màu hồng đào, giữa hai hàng mày tô một chấm đỏ, mê man nhìn ống kính.

Hai bên cô là bố và mẹ với khuôn mặt mơ hồ, nhưng dấu vẩy vẫn có thể nhìn ra vẻ anh tuấn và xinh đẹp lẫn giữa nét ngây ngô của cả hai. Gia đình đã tan vỡ sau bức ảnh chụp ấy.

Miêu Tĩnh sống cùng mẹ là Ngụy Minh Trân, ít lâu sau cô bị đưa về nhà bà ngoại ngoài quê, lớn lên trong ngôi làng nhỏ. Mẹ cô kết hôn vì mang thai ngoài ý muốn.

Lúc ấy mới hai mươi tuổi đầu, bán hàng ở tiệm quần áo trong thị trấn, sở hữu ngoại hình đẹp lại còn ham chơi, có ly hôn hay không thì vẫn nướm nướp người theo đuổi, hoàn toàn không có lòng dạ nào quan tâm con gái.

Vài năm sau làn sóng làm công nổi lên, Ngụy Minh Trân đi theo bạn trai tới vùng duyên hải làm việc, lần nào cũng thấy ăn vận thời thượng sáng sủa trở về, cũng cho bà ngoại một phần tiền sinh hoạt.

Tiền không nhiều lắm, nhưng đủ để Miêu Tĩnh sống.
Đáng lẽ là còn một phần tiền nuôi dưỡng đến từ bố ruột của cô nữa.

Hai năm đầu thực ra cũng có.

Nhưng về sau bố ruột cô đi Tân Cương, cưới vợ sinh con tại nơi đó, cách nhau quá xa nên dần dần tách khỏi mọi quan hệ với quê hương, cũng cắt đứt tin tức và tiền nuôi dưỡng.

Bên bà nội có vài người họ hàng, song ốc còn chẳng mang nổi mình ốc, nên cũng sớm không còn qua lại.
Miêu Tĩnh tự trưởng thành, Ngụy Minh Trân ở ngoài suốt.

Mãi đến khi bà ngoại qua đời vì bệnh, Miêu Tĩnh sắp đi nhà trẻ lên tiểu học, cô lại bị đóng gói đưa tới nhà dì trong trấn.

Nhà dì có một chị họ và một đứa em trai họ, ba đứa trẻ tuổi xấp xỉ, học cùng một trường, coi như là bạn chơi chung.
Ngày tháng sống nương tựa bà ngoại yên bình mà ngán ngủ.

Nhưng vì nhỏ tuổi, nên không lưu giữ được quá nhiều ký ức.

Ở nhà dì, Miêu Tĩnh đã bắt đầu ghi nhớ mọi chuyện xung quanh.

Không biết do nhạy cảm hay vì đi đâu khác, khoảng thời gian ấy đối với cô chẳng phải một trải nghiệm vui vẻ gì cho cam.
Dì không hề hà khắc hay ngược đãi cô.

Chỉ là đi đâu kiện gia đình bình thường, cuộc sống bộn bề lo toan, vì vậy nhiều ít sẽ sinh ra chút khoảng cách và coi nhẹ.
Chị họ và em trai họ đều có đeo chiếc chìa khóa nhà trên cổ, mỗi Miêu Tĩnh là không có.

Nếu người nhà đi vắng, bất kể là lúc nào, cô cũng chỉ biết ngồi chờ ngoài cửa.

Kỷ niệm sâu đậm nhất là một lần nọ, cả bốn người nhà dì xuống quê chịu tang, quên bémng mất là Miêu Tĩnh không có chìa khóa.

Tan học về cô ng ấ ở cửa đợi đến chín giờ tối, bụng đói meo.

Hàng xóm phát hiện thế là bèn dẫn cô về nhà ngủ một đêm.

Nhà dì về, biết cô tá túc nhà hàng xóm mà cũng chẳng may an ủi lấy một câu.

Cả nhà ăn cơm nói chuyện, chưa bao giờ có chỗ cho cô xen lời, đồ ăn ngon còn lâu mới đến phiên cô hưởng.

Ở chung phòng với chị họ, Miêu Tĩnh càng giống con ở hơn, chuyện gì cũng phải ép dạ cầu toàn, lấy hộ cái này đưa giúp cái kia, rửa chén quét rác.

Hai chị em tranh nhau cái tivi xem, cô chỉ có thể đứng cạnh nhìn, cơ bản là không có quyền lựa chọn.

Sau khi bà ngoại mất, số lần Ngụy Minh Trân về quê, áo quần từ đầu dưỡng gửi về thì rất nhiều.

Quần áo Miêu Tĩnh mặc toàn là đồ cũ giày cũ của chị họ.

Trong nhà có hai chị em gái, em mặc đồ chị là chuyện hiển nhiên.

May thay, mùa đông năm ấy Ngụy Minh Trân về quê, áo quần từ đầu xuống chân gọn gàng thơm tất, trông thấy Miêu Tĩnh đi đôi bốt vải mùa đông cũ mềm, đã sờn rách đến nổi mũi chân thủng một lỗ, mà vẫn cứ xỏ.

Khấp mặt, hai tai và tay chân chi chít vết nứt nẻ.

Mọi người bảo Miêu Tĩnh thích chạm nước lạnh, không thích mặc nhiều đồ.

Nhưng hai mẹ con chảy chung dòng máu, cả mẹ lẫn con đều cực sợ lạnh.

Mùa đông ở quê lại thường đổ tuyết, không có lò sưởi, không có điếu hòa,

chỉ nhờ vào lò than để chịu đựng qua ngày đông giá rét.

Tuy hai mẹ con không thân thiết, song khi bắt gặp khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh buốt cúi gằm kia, dù sao cũng là mẹ, không đau lòng là giả.

Mấy năm nay Ngụy Minh Trân lựa chọn không tái hôn, nói là làm công chứ thực chất chủ yếu nhờ đàn ông nuôi.

Sống cuộc sống thoải mái, có đi đâu bản thân không gom góp dành dụm tí tiền gì, vẻ ngoài chẳng còn xinh tươi mọng nước như thuở đôi mươi nữa.

Nhưng được cái bà biết ăn diện, son phấn, mặc đồ hợp mốt, rất có phong thái quyến rũ của người phụ nữ.

Vì tuổi càng lớn nên có ý muốn tìm tấm chồng tốt gửi gắm nửa đời sau.

Nhìn Miêu Tĩnh, bà nghĩ ngợi, rốt cuộc quyết định đưa con gái theo, không thì sợ Miêu Tĩnh hận bà.

Không dễ tìm được người đàn ông phù hợp, còn phải trao đổi về điều kiện và tiền nhl.

Ngụy Minh Trân ở quê mấy tháng, bỗng dưng đi tới một nơi tên là Đằng Thành.

Bà nói trong điện thoại rằng có quen một người đàn ông vùng khác, ở thành phố phía Nam xa tỉnh Z, kinh tế cũng khá hơn.

Hai người chuyện trò rất vui, có đôi chút tâm linh tương thông.

Điều kiện của người đàn ông không tệ, sống ở chung cư, là nhân viên tại đơn vị, công ăn việc làm ổn định, có văn hóa, tướng mạo sáng lán.

Miêu Tĩnh có xem ảnh chụp, là một người đàn ông trung niên nhã nhặn, hiền lành.

Ngụy Minh Trân ở Đằng Thành một tháng, lúc về mặt mày phơi phới, hớn hở dọn hành lý cho Miêu Tĩnh.

Không cần đóng áo bông cũ chị họ mặc nữa, vì khí hậu Đăng Thành rất tốt, mùa hè dài, mùa đông không lạnh, tội gì mà mặc áo bông.

Ném mớ quần áo ấy đến trước mặt dì, dì đỏ bừng mặt, bèn ra cửa hàng mua cho cô bộ váy đẹp đắt tiền làm quà chia tay.

Hai mẹ con sắp xếp số gia sản không được nhiều lắm, rồi lên tàu khởi hành đến một thành phố xa lạ, một gia đình xa lạ.

Đó là lần đầu Miêu Tĩnh đi tàu lửa, lần đầu ra khỏi tỉnh.

Đoàn tàu màu xanh lá chạy vào một hang núi tối mịt giữa núi non trập trùng, nín thở kiên nhẫn chờ đợi, chờ mình sẽ chạy đến một phương trời rộng lớn chưa từng biết trong tia sáng chói lọi.

Miêu Tĩnh say mê cảm giác đi đường, dòng người muôn hình muôn vẻ và những giọng nói từ trời Nam biển Bắc, mùi mì gói thơm ngào ngạt và hạt lạc hạt dưa trên xe sắt nhỏ, sân ga xa lạ nơi đoàn tàu chậm rãi tạm dừng rồi nhanh chóng lăn bánh vụt qua.

Đăng Thành.

Cây cối của thành phố này hết sức cao lớn, rậm rạp, rợp màu xanh bóng mượt mà.

Cỏ cây gì mọc dưới đất cũng rất dễ sinh trưởng, hoa nở nhiều và nở lâu.

Trong bầu không khí ẩm ướt oi bức thoảng mùi hương lạ kỳ, gió thổi qua, thoảng cuốn theo làn hương hoa ngọt lành.

Miêu Tĩnh giật nhẹ chiếc váy trên người, nhận thấy da mình bị hong khô nóng hổi, lại nhanh chóng dấy lên cảm giác bức bối như bôi thuốc cao dính.

Không ai đến đón, hai mẹ con bắt taxi, cuối cùng xuống xe ở một khu dân cư ồn ào.

Một tay Ngụy Minh Trân dắt Miêu Tĩnh, một tay kéo vali, ngẩng đầu uốn ngược, đi vào một tòa chung cư năm tầng trong tiếng thì thầm bàn tán của người qua đường đang châu đầu ghé tai.

Miêu Tĩnh nhớ như in khung cảnh ấy, người khác vẫn bước đi mà mắt cứ

dán vào hai mẹ con.

Mẹ cô nhuộm tóc vàng, mặc bộ váy liền thân họa tiết da báo, đi tất mỏng màu đen, đeo guốc có quai, hết con không tước nghênh ngang ngạo nghễ.

Còn cô buộc tóc đuôi ngựa, trên dây buộc là hai viên ngọc tròn vo lấp lánh, mặc váy liền thân không tay họa tiết hoa nhím màu tím, sau lưng thắt đai lụa hình nơ bướm, váy có ba tầng, mép váy là những gợn sóng tím cuốn quanh.

Lúc soi gương, ngay cả cô cũng giật mình.

Ngụy Minh Trân dắt tay cô gõ cửa một căn nhà ở tầng hai.

Có người ra mở cửa, là người đàn ông nho nhã gầy gò, mũi rất cao, mắt to hai mí, thấy hai mẹ con thì nở nụ cười ôn hòa, giúp xách hành lý vào:

“Nào, vào đi vào đi.”

Ngụy Minh Trân lén đẩy Miêu Tĩnh một cái.

“Con chào chú ạ.”

“Ôi, ngoan lắm.”

Căn nhà hai buồng ngủ một phòng khách, hai buồng ngủ nằm song song hướng về Đông, ban công hướng về Tây, ở giữa là phòng bếp, toilet và phòng khách, bố cục rất rộng rãi.

Miêu Tĩnh trước giờ ở nhà trệt, chưa ở chung cư lần nào.

Nhìn sàn nhà gỗ màu vàng dưới chân và tủ lạnh ngoài cửa bếp, bỗng thấy lòng có chút khác thường.

IIIIII Truyện đề cử: Chứng Bệnh IIIII

Trong buồng ngủ còn có bộ thùng máy cơ khí màu trắng, có bàn phím và dàn loa phát tiếng nhạc ầm ầm.

Ngụy Minh Trân thấy Miêu Tĩnh tò mò nhìn chăm chú, bèn giải thích với giọng tự hào: “Chú Trăn của con là người ham mê máy tính, hề ng ồi vào máy tính là không nhắc mộng dậy được nữa.”

Ngụy Minh Trân đã ở đây quan sát tỉ mỉ một tháng, nên có vẻ tự nhiên,

quen thuộc lắm, phô bày dáng điệu của nữ chủ nhân chỉ bảo Miêu Tĩnh thay giày, rửa tay, lên sofa ngồi.

Rồi bà lại vào bếp nấu nước pha trà, tiện thể hỏi cơm trưa ăn gì, bà có thể xuống bếp, hoặc ra tiệm ăn cũng được.

Người đàn ông rất lễ độ, mở tivi, nhét điều khiển vào tay Miêu Tĩnh, trò chuyện cùng cô mấy câu.

Ông tên Trần Lễ Bân, là viên chức của trạm cung cấp điện, vợ cũ qua đời vài năm trước, có đứa con trai tên Trần Dị lớn hơn Miêu Tĩnh hai tuổi, năm nay học lớp bốn.

Nếu Miêu Tĩnh đã theo Nguyễn Minh Trân tới đây, ông sẽ giúp làm thủ tục chuyển trường, học chung trường tiểu học với Trần Dị.

Miêu Tĩnh mở to cặp mắt trong veo giọt nước, gạt đầu liên tục, ngoan ngoãn vâng dạ bảo cháu biết rồi, cảm ơn chú.

Chẳng bao lâu, Trần Lễ Bân vào buồng mình, ngồi xuống trước máy tính.

Lát sau, Nguyễn Minh Trân bung tách trà đi vào, bước đến trước máy tính, ngồi trên tay ghế.

Hai người thủ thỉ dăm câu, sau đó cửa buồng khép chặt, để lại mình Miêu Tĩnh xem tivi ở phòng khách.

Cô ngấm ngấm căn nhà, nhà cửa hơi bừa bộn, nhưng từ tiểu tiết có thể nhận ra một số manh mối.

Ấm trà cốc nước trong nhà nom rất trang nhã tinh tế, tấm vải chống bụi tivi là đồ thêu thủ công có những dây tua rua nhỏ mảnh, trên tường treo khung ảnh mang màu sắc mờ mờ khó hiểu, trong cái tủ bát trống huơ đầy bụi có mấy con búp bê sứ đáng yêu.

Hơi thở còn sót lại của nữ chủ nhân cũ đã mất được cảm nhận một cách mơ hồ qua những điểm nhỏ nhất ấy.

Nguyễn Minh Trân mở cửa ra khỏi phòng, gầy gầy lọn tóc xoắn đã hấp dãi.

Trần Lễ Bân vẫn ngồi trước máy tính, Nguyễn Minh Trân nói rằng ông ấy

đang đầu cơ cổ phiếu, hỏi Miêu Tĩnh có muốn cùng ra ngoài không, bà sẽ xuống dưới mua ít đồ ăn.

Miêu Tĩnh nhìn chằm chằm tivi chẳng ừ chẳng hử, lúc nghe thấy tiếng mở cửa, hoàn hồn lại thì mẹ cô đã xuống tầng.

Bữa cơm đầu tiên ăn tại nhà, có đồ ăn ngoài tiệm, có rau xào, và cả một chai rượu trắng.

Dọn cơm xong, chuẩn bị cần đưa ăn, bỗng có người mở cửa.

Là một thằng nhóc vừa đi chơi về, đầu nhể nhại mồm hôi, đứng ở cửa thay giày.

Nhìn mấy người trong nhà, cậu ta chớp mắt, thái độ tỉnh bơ, tự bê bát ngỗng xuống cạnh bàn.

Trông thằng nhóc cực kỳ đẹp trai, mặc áo sơ mi lỗ tay màu trắng, áo quần bám bụi, lưng áo ố vàng.

Khi cụp hàng mi, tự dừng lại thấy thằng nhóc này rất sạch sẽ, nhưng khi ngược mắt, nhìn ánh mắt vừa bất hảo, bất tuân, vừa cứng như cục đá của nó, hẳn không phải đứa dễ trêu chọc trong đám con nít.

“Đây là con trai chú, Trần Dị.”

“Em chào anh ạ.”

“Cứ gọi con bé là Miêu Tĩnh.”

Trần Dị phồng má nhai xương gà nướng, nhai thành bã rỗng ra bàn, bộ điệu hống hách ngang ngược.

Trần Lễ Bân cúi đầu, ngỗng bên thong thả uống rượu.

Ngụy Minh Trân niêm nở chuyển chủ đề, tiếp đồ ăn cho cả nhà.

Miêu Tĩnh của hồi đó chưa được chăm chút cho xinh xắn, tóc tai xơ xác rũ rượi, người gầy khô, tính nết chẳng khác nào bà cụ non lơ ngơ.

Nhưng cô có đôi mắt đẹp, tựa dòng nước suối trong trẻo tĩnh lặng, không tục và diễm lệ như Ngụy Minh Trân.

Nhìn cái mũi khuôn miệng cũng biết là kiểu người đẹp từ trong trứng nước, phải đợi cô chậm rãi trở mã lớn lên.

Miêu Tĩnh tám tuổi, Trần Dị cũng mới mười tuổi, Miêu Tĩnh lớp hai, Trần Dị lớp bốn.

Hai người chênh nhau hai tuổi, thực ra là không đến hai tuổi, chỉ chênh mười sáu tháng.

Sinh nhật Trần Dị vào ngày 24 tháng 12, sở dĩ nhớ rõ như thế, là vì sau này đêm Bình An* lễ Giáng Sinh trong nước đã biến thành lễ Tình Nhân.

Miêu Tĩnh sinh ngày 19 tháng 4, sau anh hai năm.

Trần Dị học sớm hơn cô một năm, nghe nói là lúc nộp hồ sơ vào trường tiểu học, anh làm bài kiểm tra quá tốt nên được đặc cách đi học sớm một năm.

*Người Trung Quốc thường gọi đêm 24/12 là đêm Bình An.

Trong nhà chỉ có hai buồng ngủ, Miêu Tĩnh buộc phải ở chung buồng với Trần Dị.

May là buồng hình chữ nhật, diện tích khá lớn, đủ chỗ kê một chiếc giường đơn nữa.

Hai chiếc giường cách nhau bởi cái bàn học, mắc thêm tấm rèm ngăn.

Miêu Tĩnh chiếm khu vực cạnh cửa sổ, Trần Dị ngủ chỗ đối diện cửa.

Buổi tối kéo rèm lại, cũng có thể ở tạm.

Đồ dùng khác trong buồng như tủ đồ, bàn học đều xài chung, mỗi người một nửa, phân chia phạm vi rõ ràng.

Người lớn chia địa bàn xong, Miêu Tĩnh bèn thu xếp số quần áo đồ đạc không nhiều lắm của mình, định bụng cất vào phòng phẩm và vớ vào ngăn kéo chỗ mình nằm.

Trần Dị cũng đứng trong phòng, thấy cô mở ngăn bàn học thì bất ngờ bước qua, mắt lạnh lẽo ánh lên vẻ hung ác, giơ chân đá mạnh một cú vào bắp chân cô.

Cô đau đến độ ứa nước mắt co rúm người, chân co lại lệch hẳn sang chỗ góc bàn, há miệng kêu đau.

Sau đó bị Trần Dị nhanh chóng bịt kín miệng, tiếng kêu đau đớn bị chặn đứng dưới bàn tay anh.

Trần Lễ Bân và Nguyễn Minh Trân nói chuyện phiếm ngoài phòng khách.

Miêu Tĩnh ngửi thấy từ bàn tay anh mùi gỉ sắt, bùn đất, mùi rác gay mũi, mùi rễ cây, gà nướng trộn lẫn với nhau, khiến người ta tránh không kịp. “Mày mà dám nói, tao đánh mày chết.” Anh ghé vào tai cô thì th âm, răng nghiến lại, tiếng nói rít ra từ cổ họng, khiến người ta sợ hãi. Cơ thể gầy yếu của Miêu Tĩnh run rẩy liên hồi. Buổi tối tắm xong, mọi người lên giường ngủ.

Cửa hai căn buồng đã đóng từ lâu, Miêu Tĩnh nương theo ánh trăng, chậm chạp xoa nắn vết bầm tím trên chân, nằm cứng ngắc trên giường mất ngủ.

Cô trở mình, xuyên qua khe hở tấm rèm, thấy Trần Dị nằm nghiêng người, chần trùn đầu, đưa lưng về phía cô.

Anh mặc chiếc áo may ô màu trắng và quần soóc ngang đầu gối, người cong cong, xương bả vai lộ rõ, trông như một tòa núi trần lạng.

—

Lời tác giả:

Chương “Xương” viết về hiện tại sau khi trưởng thành.

Chương “Chó hoang” là chuyện thuở nhỏ của hai người, coi như là kể chuyện ngày xưa.

(còn tiếp).

Chương 3: 3: Miêu Tả Cô Giỏi Lắm

Năm đó đám con đò kia rốt cuộc đã làm ra chuyện gì?

Ăn cơm tù, tàn đời.

Trong đám người được tự do, đưa gia cảnh tốt thì học tiếp, hoặc ra nước ngoài, hoặc kế thừa gia nghiệp, làm thành phần tinh anh của xã hội áo quần bảnh bao, đưa số may thì chuyển đi chỗ khác mở nhà máy hoặc nhận thầu công trình, bước vào tầng lớp nhà giàu mới nổi thích khoe khoang thô thiển.

Còn đám bình dân hoàn lương, Đại Đầu Viên kết hôn với một cô em lông bông, một người là thợ cắt tóc, một người là chuyên viên chăm sóc sắc đẹp.

A Dũng là cảnh sát phụ trợ, mặc đồng phục đứng ở đầu đường phơi nắng hứng gió quanh năm, ngoài ra còn bán ô tô cũ, giao hàng, sửa chữa ô tô.

Người ghê gớm nhất năm đó là Trần Dị, thành ông chủ một quán bida nhỏ, gì cũng hiểu chút chút, gì cũng làm chút chút, nổi bên này lại chìm bên kia.

Ngoại trừ khuôn mặt ấy thì cũng chả có thành tựu gì xuất sắc.

Khắp con phố Quế Hoa toàn là những quán ăn ngoài trời, quán ăn khuya có thể mở đến tận hai giờ sáng.

Đám Bảo Mao, Triệu Khôn, Hoa Cường ngồi dưới tán cây long não, bia đỏ bia trắng bày đầy bàn, nói là muốn mở tiệc tẩy trần cho Trần Dị vì anh đi Vân Nam làm giàu, nay về vẫn chưa quên anh em.

Hoa Cường tự phạt ba chén trước.

Năm ngoái cậu ta có mở khu trò chơi điện tử nhưng bị báo cáo phải ngừng

kinh doanh.

Lúc đầu cậu ta đã giật dây Trần Dị đầu tư vào cổ phiếu.

Tuy tiền mất oan sạch nhưng không thấy Trần Dị nổi giận.

Anh còn bảo hảo hán trở mình, giờ có biết bao nhiêu là cách kiếm tiền, mỗi tội thiếu quan hệ, thiếu tiền vốn, vân vân...

Mọi người ăn uống thỏa thuê, Trần Dị lại hơi mất tập trung, thuốc hút hết điều này đến điều khác.

Điện thoại trên bàn rung bần bật mà dường như anh chẳng nghe thấy, uể oải ng ẩ y trên cái ghế tựa nhựa, ngửa đầu, ánh mắt không biết đang nhìn phương nào, miệng hít mây nhả khói, cả khuôn mặt chìm ngập trong lu ồng khói đặc.

Mắt em gái trẻ lướt từ đỉnh mày nhếch cao xuống yết hầu sắc nét của anh, mặt đỏ bừng tim nổi trống bưóc ngang qua.

“Anh Dị, chị Lily gọi vào điện thoại em này.”

Có người đẹp ở đầu đường chậm rãi đi tới, xịt dòng nước hoa Chanel No5, môi màu hoa hồng, tóc đỏ, váy ren bó sát mỏng, giày cao gót mười phân, trông thật nóng bỏng và hút mắt.

Đồ Lily là bạn gái Trần Dị, tốt nghiệp từ trường múa, hai người quen nhau ở quán bar.

Khi đó Đồ Lily đang nhảy Jazz trong quán, tranh thủ lúc nghỉ ngơi bèn bung ly rượu xuống dưới khuấy động bầu không khí.

Ly rượu đỏ đổ lên chiếc áo sơ mi trắng của Trần Dị, hai người cứ thế nảy sinh thiện cảm.

Sau này quan hệ ổn định, Đồ Lily đã từ bỏ công việc ngày nghỉ đêm ra ở quán bar rồi đến quán bida của Trần Dị làm nhân viên thu ngân.

Làm được vài tháng, thường xuyên gặp cảnh mấy cô em vào quán bida nhao nhao tụ tập, nên ghen tuông là chuyện chẳng thể tránh khỏi.

Trần Dị không chịu nổi, bèn tìm cho cô ta một việc tại quầy lễ tân ở phòng tập gym.

Ca tối hôm nay vốn dĩ làm tới mười một giờ, nhưng lại chuồn ra sớm để gặp bạn trai.

Cô ta liếc mắt cái đã thấy Trần Dị trong đám người, bụng khó nén niềm hân hoan, nện đôi cao gót đi sang.

Đám Bảo Mao nhón nháo vẫy tay gọi “chị dâu”.

Cô ta mỉm cười ngó vào chiếc ghế tựa, vỗ vỗ mặt Trần Dị: “Nhớ em không?”

Bộ váy trễ ngực sâu hút không thấy đáy.

Đàn ông ai chả háo sắc, hồi mới yêu đương, ĐòLị có hỏi Trần Dị thích phong cách gì, cặp mắt anh liếc lướt qua cô nàng gợi cảm trên tạp chí.

ĐòLị cũng cho rằng không mảnh khỏe thì không giữ nổi vị thế, nên đã cố ý phát huy ở phương diện ấy.

Trần Dị nhìn xuống, hàng mày có vết sẹo mờ hơi sưng, nét mặt hờ hững, đôi chân dài dang rộng, giọng khàn khàn quyến rũ ngấm khói thuốc và men rượu: “Qua rồi à.”

Mọi người trêu chọc hai người vào câu rồi kính rượu một lượt, sau đó đổi đề tài tiếp tục tán gẫu.

ĐòLị thản nhiên dán sát vào cánh tay Trần Dị, ngón tay xoa khuôn cằm hơi thô của anh, lại trượt lên phía trên dọc gò má anh tuấn, vuốt ve cục thịt nhỏ đằng sau tai anh, vỗ nhẹ gáy anh, đầu ngón tay quấn lấy sợi dây đen trên cổ.

Miếng ngọc hình vuông buông thông ở cổ lắc lư theo nhịp ngón tay chuyển động, đập vào xương quai xanh của người đàn ông.

Nếu là bình thường, Trần Dị sớm đã nhấc tay gạt tay cô ta ra.

Nhưng đêm nay hờn vía anh đã lơ lửng tận đâu, không mấy may quan tâm,

có vẻ lạ lùng lắm.

Có ĐòLị bám dính như sam ở đây, mọi người tự hiểu rõ.

Bữa cơm tối nhanh chóng kết thúc, người nào người nấy vội vàng lặn mất tăm.

ĐòLị kéo bạn trai, bắt taxi muốn tới nhà anh thì bị TrầN Dị ngăn cản:

“Hôm nay không tiện.”

“Sao không tiện?” ĐòLị trở tay sờ mó cơ ngực rắn chắc của anh, nhòe miệng cười hỏi, “Đến tháng hả? Hay héo trên đường r ấ?”

Anh châm điếu thuốc, nhúu mày hít sâu một hơi: “Anh đưa em về trước.”

“Hôm qua là ai gọi điện cho em, dụ em sang đây?”

“Không tiện thật mà.” Anh cụp mắt, ngón tay búng tàn thuốc, trầN giọng nói: “Trong nhà có tí chuyện.”

“Anh ở một mình, trong nhà có chuyện gì được?”

“Mẹ nó sao em nói lắm thế? Việc của em à?” Mắt anh sắc lẹm, khoe miệng ngậm điếu thuốc, thái độ bỗng trở nên hằn học: “Xe tới kìa, mau lên xe đi.”

ĐòLị nhỏ giọng l ần bầm: “Chán phèo.”

Hai người g ần một tháng không gặp nhau, ĐòLị ở chung với bố mẹ và một cậu em trai, muốn qua đêm thì đầu qua nhà TrầN Dị.

Tiến ĐòLị đi, TrầN Dị đến quán bida.

Quán bida này anh mở ngay cửa sau của tòa ký túc xá trường nghề, g ần đó còn có một phân hiệu trường cao đẳng, ngu ần khách chủ yếu là đám học sinh sinh viên trẻ tuổi.

Bây giờ là tháng tám, vẫn đang trong kỳ nghỉ hè, trường học vắng tanh, việc làm ăn của quán bida không khả quan lắm, TrầN Dị khỏi phải ngày nào cũng trông, đ ể Ba Tử ở lại là được.

Ba Tử và TrầN Dị là hàng xóm cũ, từ nhỏ đã theo chân TrầN Dị ăn chùa uống chùa, tuy vóc người vừa nhỏ vừa g ầy, nhưng đánh nhau rất ác.

Về sau chân bị què, cũng chấn chỉnh lại con người.

Từ khi TrầN Dị mở quán là Ba Tử đóng đô làm việc ở phòng bida, ti ền

lượng Trần Dị trả khá nhiều, đủ nuôi sống gia đình.

Ba Tử kết hôn, cuộc sống cũng dần yên ổn.

Phòng bida mở cửa đến mười hai giờ đêm, Trần Dị và Ba Tử chào nhau, đêm nay anh tới trông quán cho Ba Tử về sớm một chút.

Trước lúc đi, Ba Tử thấy Trần Dị có vẻ muốn nói rảnh thôi.

“Sao thế anh Dị?”

“Không có gì, anh đi bao nhiêu lâu, một mình chú trông quán cũng vất vả.

Mấy ngày nay chú nghỉ ngơi đi, để anh trông quán.”

“Cũng được, vậy em về nhà nghỉ vài hôm, mai đi dạo phố với vợ, hai ngày nữa lại về.”

Trần Dị ngủ một đêm trên chiếc ghế sofa dài trong phòng nghỉ.

Hôm sau có khách quen vào quán, anh bèn chơi bóng luyện bóng cùng người ta, mình cũng đánh mấy ván.

Buổi chiều Đò Lị gọi tới, hôm nay cô ta làm ca sáng, gọi bảo anh đi đón cô ta về.

Anh lười biếng kêu có việc, không rảnh, rảnh cúp điện thoại.

Đò Lị thấy bận này tính tình anh kỳ cục khó hiểu.

Nhưng trước kia không phải không có lúc Trần Dị sớm nắng chiều mưa, cô ta nhủ bụng vài ngày nữa sẽ tìm anh.

Trong khi đợi Ba Tử về thay ca, Trần Dị về nhà, định tắm một cái, sắp xếp mấy món quần áo ra ngoài.

Đam Mỹ H Văn

Trong nhà không người.

Không còn nguyên vẹn đáng vẻ như trước lúc anh đi.

Mọi thứ đều rất rõ ràng, cửa hai buồng ngủ mở toang, cửa ban công cũng mở, thông hơi thoáng gió.

Không còn thứ mùi ẩm ướt mốc meo đặc trưng của những căn nhà nằm ở

tầng thấp, mà ngược lại nó thoang thoảng một hương thơm ấm áp, nhẹ nhàng.

Trên bàn có hoa quả tươi, trong tủ lạnh còn có nửa quả dưa hấu, vài mớ rau tươi, trứng gà, sữa, bia.

Miêu Tĩnh đã lặng lẽ trở về

Trần Dĩ ngồi trên ghế châm thuốc, căn điều thuốc thất thần.

Hút xong một điếu, chẳng thể ngồi nữa, anh lại không nhịn được đi ra khỏi nhà.

Xuống tầng vừa khéo gặp Miêu Tĩnh về

Miêu Tĩnh ra ngoài làm chút chuyện, cô đến ngân hàng một chuyến, kê đó tới cửa hàng mạng đổi tấm sim điện thoại, sửa lại thông tin hồ sơ và hộ tịch của mình, tiện thể làm quen với môi trường sống.

Cô đã sống ở Đàng Thành mười năm, nhưng kỳ thực đi rất ít nơi, không có ấn tượng gì đặc biệt với thành phố này.

Cô ra ngoài cùng một chiếc ô họa tiết hoa nhí màu vàng nhạt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bóc nổi bật dưới ánh sáng, môi đỏ răng trắng, lông mày tựa nét sơn mài, cặp mắt trong veo, dáng người cao gầy thon thả, tạo cảm giác duyên dáng thướt tha.

Nhưng tính tình tuyệt không hề mềm yếu, cũng không hề hòa nhiệt tình, mà lại lãnh đạm xa cách, không dễ tới gần.

Cô mặc bộ quần áo dài thoải mái đơn giản, mỗi một bước đi, từng nếp gấp của trang phục cũng để lộ tư thái dịu dàng xinh đẹp.

Trần Dĩ đứng dưới nắng, mày nhăn lại một cách âm u, nhìn chằm chằm cô đang từ từ đến gần.

“Trần Dĩ.”

“Cho em số điện thoại của anh đi, số lúc trước không dùng nữa à? Từ lâu đã không gọi được nữa.”

Đúng lúc vừa đổi sim điện thoại, cô đứng ngáng đường anh, lấy điện thoại ra, đợi anh đọc số.

Anh sốt ruột quay đầu, cố bình tĩnh, lạnh giọng đọc một dãy số.

Điện thoại trong túi rung lên, sau đó là tiếng chuông có cuộc gọi tới.

Miêu Tĩnh nghe thấy tiếng thì bấm phím tắt máy: “Đây là số mới của em, anh cũng lưu đi.”

Anh lạnh lùng đáp, nghiêng người lướt qua, đi ra ngoài.

Miêu Tĩnh cũng nín thinh, một mình bước vào tòa nhà, cụp ô lên tầg. Mười lăm phút sau, điện thoại kêu ting ting báo có tin nhắn, là dãy số xa lạ.

【Đừng hút thuốc ở nhà.】

Người đàn ông mặt vô cảm bấm lưu số điện thoại, nhập hai chữ “Miêu Tĩnh”, rồi chấp nhận lời mời kết bạn trên WeChat của cô.

Câu đầu tiên nhắn —

【Tối mấy giờ về? Chốt cửa sổ hư rồi.】

Mẹ nó nữa!

Trần Dĩ bỗng nhớ ra, anh ở quán bida hai ngày, về nhà chỉ hút mỗi điếu thuốc chứ chưa tắm hay lấy quần áo gì, nên phải về thêm chuyển nữa.

—

Mười giờ tối về nhà, Miêu Tĩnh hăng còn thức.

Thấy Trần Dĩ về, cô hỏi anh ăn cơm chưa, chưa ăn thì cô sẽ xuống bếp. Anh trả lời ăn rồi bằng một giọng lạnh tanh rồi đi thẳng vào buồng.

Buồng ngủ đã được dọn dẹp cẩn thận, anh tìm khăn mặt, lại bắt đầu nổi dóa, chống nạnh: “Khăn mặt của tôi đâu?”

“Cũ quá, em vứt rồi.” Miêu Tĩnh đưa một tấm khăn mới qua, “Cho anh cái này, mới mua đấy.”

Khăn tắm bản rộng màu xanh nhạt, chất bông mềm mại mịn màng, còn tấm khăn cũ đã được Miêu Tĩnh đem đi làm giẻ lau sàn.

Trần Dĩ nghiêng răng, gân xanh ở huyết thái dương nổi lên, nắm chặt tấm khăn, đá văng cửa đi vào phòng tắm.

Toàn bộ chai lọ trên kệ cũng đã thay đổi, miếng bánh xà phòng tắm toàn thân của anh và đồng chai lọ màu sắc sặc sỡ Đồ Lị để lại giờ đây biến mất hết, thay vào đó là những món chưa thấy bao giờ.

Có người gõ cửa: “Xà phòng mới trong ngăn tủ bồn rửa mặt, anh tự bóc nhé.”

Phòng tắm truyền ra tiếng nước rào rào.
Tắm rửa xong, Truyền Dị lạnh mặt cau mày.

Lát sau anh ra khỏi buồng ngủ, ăn mặc chỉnh tề ngồi ở sofa, rút một điếu trong bao thuốc, bỏ vào miệng ngậm rồi bật lửa châm.

Tia lửa bùng lên một nháy, anh chọt hít sâu một hơi, ngược mắt, chậm chạp nhả làn khói.

Thuốc lá có mùi nặng, đậm, hơi khét, có độ mạnh, trong sự trơn tru lẫn cả cảm giác lấn cấn thô ráp, gòn gợn, không chảy trôi.

“Miêu Tĩnh, chúng ta nói chuyện đi.”

Miêu Tĩnh vốn định ngủ, cô mở cửa phòng, đứng tựa cạnh cửa nhìn anh.

“Thay bộ đồ khác ra đây.” Anh nhìn cô qua màn khói trắng, đôi mắt như bị tầng sương mờ che phủ, tối tăm u ám.

Cô đang mặc trên người chiếc váy ba lỗ bình thường, bên trong là miếng lót ngực mỏng.

Váy dài ngang đùi, chất vải tơ lạnh cực mềm ôm sát cơ thể, vòng eo thon nhỏ, chân dài thẳng, nước da trắng sứ nhẵn nhụi.

Cô quay vào phòng, lúc sau bước ra thì đã khoác trên bờ vai gầy chiếc váy ngủ màu trắng.

Váy dài gần chấm mắt cá chân, không có áo choàng, trông càng thêm thanh mảnh yếu đuối.

Miêu Tĩnh ngồi xuống sofa, nhìn anh chăm chú, giọng trong vắt: “Em nói rồi, không được hút thuốc trong nhà.”

“Chậc.”

Anh tặc lưỡi, lưỡi đá sang bên quai hàm, liếc cô một cái, ánh mắt dừng dừng, chần chẫn hút hai hơi rồi thong thả nhả một vòng khói, biếng nhác ngả người về sau, đôi chân dài được chiếc quần bò bao lấy gác lên bàn trà, bộ điệu thô lỗ khiếm nhã.

Xuyên qua làn khói thuốc, Miêu Tĩnh thấy cái nhìn đũa cọt của anh, cô mím môi môi đỏ không hé răng, rõ là mất hứng.

Anh cũng chẳng vui vẻ gì cho cam, hai người đấu mắt, xem ai thắng được ai.

“Học đại học chuyên ngành gì? Tìm công việc gì rồi?”

“Nói anh cũng không hiểu.” Sắc mặt Miêu Tĩnh lạnh nhạt, cô ngẫm nghĩ, lại nói: “Tiền lương một tháng là tám ngàn, mỗi tháng còn có trợ cấp khác, cuối năm có tiền thưởng, cũng tạm tạm.”

Trần Dĩ cười khẩy: “Tôi chả hiểu sinh viên các cô nghĩ kiểu gì, học sống học chết bao nhiêu năm, ít nhiều gì cũng thấy sự đời rồi, tám ngàn* một tháng là đã hài lòng ư?”

*8000 NDT vào khoảng 27tr VNĐ.

Miêu Tĩnh quay đầu: “Tự lực cánh sinh, có gì không hài lòng chứ.”

“Ở đâu mà không tự lực cánh sinh được, cô về đây làm gì?”

“Đi làm, sống.”

“Sống ở đâu mà không phải sống, sao cứ phải chạy về đây?” Trên bàn không có gạt tàn, anh búng tàn thuốc xuống đất, hàng mày rậm toát lên vẻ lạnh lẽo khiếp người, “Lúc trước tôi nói với cô như nào, tôi bảo cô hãy biến xa một chút, biến càng xa càng tốt.”

Miêu Tĩnh xoay cổ, không nhìn anh, chẳng ừ chẳng hừ, mở to hai mắt, gợn sóng sáng trong mắt rung chuyển dập dờn.

Qua hồi lâu, anh lại nói, giọng lạnh lạnh: “Mẹ cô đâu? Tìm được chưa?”

“Cưới chớ, sinh đứa con trai từ lâu rồi.”

Nhà mở quán ăn nhanh, bà ấy vừa trông con vừa phụ việc bếp núc, rất bận.”

Hút điếu thuốc này, anh trầm mặc thật lâu.

“Ở ký túc xá của công ty đi.” Anh cup mắt, rất lâu mới cất giọng, “Hoặc tôi thuê nhà cho cô.”

“Không ở.” Miêu Tĩnh từ chối dứt khoát.

“Mẹ nó cô muốn chết à?” Anh bạnh quai hàm, cơ mặt căng cứng, hai mắt trừng trừng, lộ rõ nét hung tợn, đầu mẩu thuốc lá rơi xuống đất, lớn tiếng quát cô, “Cô nghĩ tôi muốn nhìn thấy cô à?”

Miêu Tĩnh quay đầu lại, bắt gập về ngang ngược hung hăng như muốn ăn thịt người của anh, cô nhìn anh bằng ánh nhìn hời hợt, ngữ khí bình tĩnh:

“Em nói, đừng hút thuốc ở nhà, anh tự lau sạch sàn nhà đi.”

Trần Dĩ lần nữa ấn bật lửa, nhặt mẩu thuốc dưới đất châm lại, ngậm ở khóe miệng, nom chẳng khác nào lưu manh.

Khói thuốc trắng xóa phủ vào mặt cô, Miêu Tĩnh nhú mày, đứng dậy ghé đến gần.

Một mùi thơm nhàn nhạt xộc tới, đầu ngón tay thon cướp điếu thuốc đi, dụi ở mép bàn trà, sau đó cô vứt hết bao thuốc và bật lửa vào thùng rác, đổ sạch luôn cả bình nước chanh vào đấy.

Xong xuôi, cô xoay gót về buồng ngủ, không có lấy một động tác thừa.

Cửa buồng ngủ đóng “sầm” một tiếng.

Anh ngồi trên sofa, theo dõi chuỗi hành động liền mạch của cô, hàm sau nghiêng kèn kẹt, bị cô chọc tức cười.

“Miêu Tĩnh, cô giỏi lắm.”

(còn tiếp).

Chương 4: 4: Thằng Nhóc Bố Đòi

Phàm là những đứa trẻ ăn nhờ ở đậu, ở chúng sẽ hình thành một tính cách không nhất thiết là phản nghịch hay xu nịnh, nhưng chắc chắn rất biết thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt.

Cuộc sống ở Đằng Thành thoải mái hơn nhiều so với thị trấn nhỏ ngoài quê.

Trường tiểu học ở nội thành đẹp hơn trường tiểu học trong trấn, phòng học được trang bị cơ sở vật chất đầy đủ, thầy cô nhiệt tình dễ gần.

Sống cùng mẹ ruột, Miêu Tĩnh cũng có tinh thần hơn đôi chút.

Hơn nữa khí hậu Đằng Thành nóng bức, mùa đông không đổ tuyết, nhiệt độ giảm thì đã có hai chiếc áo len, thêm cả áo bông phục nữa nên vẫn chịu đựng được.

Với dân nghèo mà nói, mùa hè dễ sống hơn mùa đông nhiều, chi phí dành cho quần áo và các kiểu giữ ấm sẽ ít hơn.

Chỗ ở đơn sơ, uống nhiều nước, ăn đồ mặn là đã sống qua ngày.

Miêu Tĩnh và Ngụy Minh Trân đều thích Đằng Thành.

Dường như gia đình mới cũng có thể sống chung hòa thuận.

Trần Lễ Bân ôn hòa nhã nhặn, không có sở thích xấu gì.

Tuy nhiên lại chẳng quan tâm chuyện nhà, mặc kệ con cái, hễ tan làm là an vị trước máy tính, lên mạng, đánh điện tử, đầu cơ cổ phiếu, chát chít, xem phim đĩa.

Lúc bấy giờ, trạm cung cấp điện là doanh nghiệp nhà nước có hiệu quả và lợi ích nhất.

Ông ta còn là cán bộ kỹ thuật, có hy vọng thăng chức, tiền lương và đãi ngộ cao, phúc lợi cũng không tệ, củi gạo dầu muối và đồ tiêu dùng hàng ngày toàn nhận từ đơn vị.

Bốn miệng ăn trong nhà, hai đứa nhỏ ngoài ăn uống thì không có chỗ nào cần tiêu tiền.

Gia đình tầm trung không chi tiêu quá mức, nên của cải có vẻ rất đủ đầy. Nguyễn Minh Trân nghĩ bản thân số may, tìm được một tấm chông đáng tin cậy.

Bà và Trần Lễ Bân bắt đầu thân thiết từ những lần chat trên mạng, rồi sinh ra cảm giác ngưỡng mộ về mặt tinh thần với người đàn ông này.

Năm ấy làm bà chủ gia đình, mỗi đầu tháng Trần Lễ Bân sẽ cho Nguyễn Minh Trân một phần tiền vừa đủ để chi trả các loại phí trong nhà.

Nguyễn Minh Trân cũng thể hiện thái độ không màng vật chất của mình, quán xuyên lo liệu nhà cửa rất tốt.

Hai đứa nhỏ, ngoài mặt Nguyễn Minh Trân thiên vị Trần Di hơn, đối xử hòa ái ân cần, săn sóc chu đáo với thằng nhóc.

Nhưng Trần Di làm ngơ, nhắm một mắt mở một mắt, ánh nhìn lạnh lùng, mới tí tuổi đầu mà mặt mũi đã dữ dằn, Nguyễn Minh Trân ghét cay ghét đắng.

Lúc riêng tư, bà đương nhiên là tốt với Miêu Tĩnh hơn Trần Di.

Giấu giếm tài ở chỗ, một con gà có hai cái đùi, một đùi cho Trần Lễ Bân, một đùi cho Trần Di, nhưng người đầu tiên ăn thịt lại là Miêu Tĩnh.

Ở lâu, Miêu Tĩnh học được một câu, gọi là “trong ngoài bất nhất”.

Trong nhà không ai quản Trần Di, hàng xóm xung quanh cũng nói Trần Di học kém, tương lai sẽ chỉ là một thằng lưu manh vô công rồi nghề.

Tính anh cực kỳ ngang tàng, ngày nào cũng đứng giờ đây là về nhà ăn cơm đi ngủ, thời gian khác toàn lang thang ở ngoài.

Gần tiêu khu có một bãi đổ rác và công viên nhỏ, bên đó là cứ điểm của Trần Dị.

Anh là tay lão luyện trong những trò bắn bi, sưu tập thẻ tròn hoạt hình bằng giấy cứng, chơi cưỡi ngựa đánh giặc, đánh quay, đánh nhau, gây chuyện, tên tuổi uy phong lẫm liệt, được coi là tên bá vương con giữa đám bạn đồng trang lứa.

Miêu Tĩnh và Trần Dị học chung trường, nhưng hai người chưa bao giờ cùng đi học, cũng không nói chuyện.

Nếu ở ngoài có xuất hiện gần nhau, là anh đã lạnh lùng đuổi cô tránh xa, tránh xa một chút.

Về nhà, hai người còn ngủ chung phòng ngày nào thì sẽ luôn có lúc Miêu Tĩnh bị hành.

Cô thường chẳng biết mình đã chọc gì anh, mà anh hay thỉnh linh đấm một cú vào lưng cô, tự dưng đâm bút chì vào cánh tay cô, hoặc là mấy trò đùa dai như kéo ghê, xé bài tập, thường khiến Miêu Tĩnh vô cùng mệt mỏi.

Cô và Trần Dị đều có tính lẳng lì ít nói, Miêu Tĩnh có vẻ nhát gan hơn, Trần Dị cũng sẽ hung hãn dọa dẫm cô, rằng cô mà để người lớn biết là anh đập chết cô ngay.

Phòng ngủ phụ không có đi đầu hòa, suốt mùa hè cây quạt điện bị Trần Dị bá chiếm hoàn toàn.

Giường của Miêu Tĩnh lại kê cạnh cửa sổ, sáng nào cũng phơi dưới nắng mặt trời.

Buổi tối cô thường nóng đến độ mất ngủ, nằm trên giường lăn qua lộn lại vật vã.

Thi thoảng liếc thấy Trần Dị đang ngủ say, anh mặc áo ba may ô và quần soóc, trông thì hiên lành vô hại, chứ thực chất là một thằng nhóc ác ma.

Lý do tại sao cô chưa từng tố cáo với Ngụy Minh Trân và Trần Lễ Bân, là bởi Trần Dị cũng bị đánh, anh bị Trần Lễ Bân đánh.

Năm đó phương pháp giáo dục nhẹ nhàng chưa phổ biến, con nít nghịch ngợm thường xuyên bị ăn đòn.

Tiếng gào khóc thảm thiết truyền ra từ cửa sổ, hàng xóm đầu nghe thấy, cũng không hề đồng tình, vậy nhưng chưa một lần nào nghe thấy tiếng đánh đập ở nhà họ Trần.

Trần Lễ Bân cũng chẳng đoái hoài Trần Dị, không giảng giải hay tận tình khuyên bảo.

Ấy là lần đầu tiên Miêu Tĩnh chứng kiến.

Tới giờ cơm, Trần Dị đi chơi về, bê bát đi tới bàn ăn cơm, chân ghế cọ sát sàn nhà kêu ken két.

Trần Lễ Bân khẽ nhíu mày, lập tức đá một cú vào bụng Trần Dị, làm người anh văng vào xó nhà phát ra âm thanh nặng trĩu, như tiếng pháo nổ trong không gian hẹp kín.

Trần Dị gục đầu trong xó, môi mím chặt.

Trần Lễ Bân bình tĩnh bước sang, ánh nhìn trịch thượng, đá thêm hai cái, sau đó đi êm nhiên như không nghĩ xuống uống rượu ăn cơm.

Trần Dị không rên tiếng nào, đứng dậy nhặt đũa rơi dưới đất, cắm mặt lùa mạnh cơm vào miệng.

Kiểu đánh này luôn xảy ra mà chẳng hề báo trước, như một con ruồi bay ngang qua thành thành bị đập một phát, không có nguyên nhân, cũng không có giải thích.

Hoặc là có nguyên nhân, nhưng Trần Lễ Bân lười nói, ví dụ hàng xóm nào phàn nàn một câu, có người đến nhà mắng vốn, giáo viên ở trường gọi điện hỏi thăm gia đình.

Cũng không phải ngày nào cũng bị đánh, lâu lâu mười ngày nửa tháng vẫn yên lành, nhưng luôn có những trận như vậy.

Trần Lễ Bân không đánh mặt, bình thường toàn nhấc chân đạp, xem những vị trí nào “tiện đạp”.

Bụng, lưng, đùi, đó là những chỗ trên người Trần Dị mà Miêu Tĩnh thấy có vết bầm tím.

Cô rất sợ hãi kiểu đánh đập ấy, Nguyễn Minh Trân an ủi cô, đánh con trai là dạy dỗ nó.

Hơn nữa tính nết Trần Dị quả thực xấu xa, thô lỗ hung hăng, ăn nói tục tĩu, đánh nhau, trộm cắp, người gặp người ghét.

Nguyễn Minh Trân dặn Miêu Tĩnh hãy tránh xa anh, nếu Trần Dị dám bắt nạt cô thì đi mách ngay với Trần Lễ Bân.

Lực đá của Trần Lễ Bân xem chừng rất nặng.

Nhưng Trần Dị luôn đứng dậy mà sắc mặt chẳng khi nào thay đổi.

Thiếu niên nhỏ bé cúi thấp đầu, hai mắt như cát giấu cục đá lạnh cứng, toát lên một vẻ tàn nhẫn.

Miêu Tĩnh cứ tưởng không đau lắm, nhưng sau cô phát hiện, nửa đêm ngủ Trần Dị sẽ kêu, sẽ nói mớ.

Nhiều lúc anh xoay người qua, cô thấy mày anh chau lại, ôm bụng, rên rỉ đứt quãng.

Thế cô mới biết anh cũng khó chịu, chỉ là đang kìm nén.

Lời nói mớ của anh dờn dập mơ hồ, nhưng anh sẽ gọi mẹ.

Ở lâu trong ngôi nhà này, Miêu Tĩnh luôn thấp thỏm lo lắng.

Sau nữa có người đến nhà khiếu nại, bảo rằng xe anh ta đậu ở lề đường bị người khác quẹt xước.

Có người bắt gặp Trần Dị cặm cục đá gạch lên xe, chủ xe tới đòi bồi

thường, chứng cứ rất xác thực.

Trần Lễ Bàn đến một số tiền, tiễn người đó đi, mặt ôn hòa cần thứ đồ gì đó ra.

Trần Dị bỗng nhiên vọt vào buồng ngủ, co rụt người ở góc tường.

Miêu Tĩnh nhìn thấy nỗi sợ trong mắt anh, hết con dã thú nhỏ hoảng loạn bị nhốt trong lồng.

Đó có lẽ là một thiết bị điện do Trần Lễ Bàn tự chế.

Ông ta hiểu điện, nên dễ dàng tạo ra một dụng cụ để trừng phạt.

Thứ đồ kia dán nhẹ vào người Trần Dị, anh bắt đầu run bần bật, vai nhún lên, mặt mũi trắng bệch, mắt đỏ quạch.

“Tôi cũng chỉ muốn tốt cho mày thôi, mày cứ thế thì sớm muộn gì cũng có chuyện.” Trần Lễ Bàn cất giọng ấm áp, “Tuổi còn nhỏ không lo học hành, đừng có bảo Trần Dị là con trai Trần Lễ Bàn, tao không quản nỗi mày.”

“Mày không phải con trai tao, tao cũng chẳng phải bố mày.”

Miêu Tĩnh thấy cơ thể Trần Dị vặn vẹo một cách kỳ lạ.

Ngụy Minh Trân cũng hơi khiếp vía, bèn lôi Miêu Tĩnh đã cứng đờ ra khỏi buồng ngủ.

Phát hiện người Miêu Tĩnh run mãi, bà lôi cô đến ban công: “Con sợ cái gì, không liên quan gì tới con.”

Đây là mẹ ruột Trần Dị, mẹ nó có lỗi với chú Trần của con.”

Sau này mỗi lần Trần Dị gây họa bị đánh, buổi tối Miêu Tĩnh sẽ gặp ác mộng.

Nửa đêm chợp quây tỉnh giấc, bắp chân bị chuột rút, cô bấu chặt ga giường hít thở sâu.

Có đôi khi sẽ đánh thức Trần Dị, anh vén tấm rèm, đứng cạnh giường cô, nhìn mặt cô đỏ bừng, ngực phập phồng thì nhếch miệng cười nham hiểm, ánh mắt giá lạnh.

“Lần sau mày còn nhìn nữa, nửa đêm tao sẽ dạy khoét mắt mày ra.”

Miêu Tĩnh nức lên một tiếng, đưa tay bịt hai mắt mình.

Anh thấy điệu bộ nhát như thỏ đế của cô, khinh thường bĩu môi: “Mày sợ gì chứ, ông ta có đánh mày đâu.”

“Ông ta là một tên thần kinh, tâm lý biến thái.”

Trần Dị thì thầm, bỏ lại Miêu Tĩnh, quay về giường nằm, kéo chăn trùm qua đầu, trở mình ngủ tiếp.

Sau đó Miêu Tĩnh lớn hơn một chút, có thể nghe hiểu về mẹ Trần Dị thông qua những tin đồn nhảm của hàng xóm và thái độ lập lờ của Nguyễn Minh Trân.

Mẹ Trần Dị chết do đuối nước, tự dưng chạy ra bờ sông giặt ga giường.

Lúc tìm được bà ấy đã là mấy ngày sau, không nói rõ được là sự cố ngoài ý muốn hay lựa chọn của bản thân.

Trước đó, nghe đồn mẹ Trần Dị ngoại tình, cảm sừng Trần Lễ Bân, bị người ta trông thấy.

Ý muốn ly hôn không thành, ngày nào cũng ở nhà cãi cọ với chồng.

Lại nghe đồn Trần Dị vốn chẳng phải con trai Trần Lễ Bân, vì Trần Lễ Bân được chẩn đoán là t*ng trùng yếu, nên khó có con.

Nguyễn Minh Trân quan sát kỹ Trần Dị, tới nỗi nhiều lần lên hỏi Miêu Tĩnh thấy Trần Dị có giống Trần Lễ Bân không.

Nghe hàng xóm bảo trông Trần Dị giống mẹ y đúc, mẹ anh rất đẹp.

Nhưng anh có vẻ cũng giống Trần Lễ Bân, tướng mạo hai bố con đều sáng sủa, Trần Lễ Bân có sống mũi cao, mắt hai mí, Trần Dị cũng có.

Trong nhà cơ bản không có ảnh chụp của mẹ Trần Dị, họa chăng là có.

Có lẽ Miêu Tĩnh vô tình nhìn lướt qua, thậm chí không nhìn rõ dáng vẻ.

Ấy là tấm ảnh thẻ hai màu trắng đen kẹp trong khe cuốn sách nào đó của Trần Dị.

Trần Dị phát hiện, đẩy mạnh cô một phát.

Dần dà, Nguyễn Minh Trân cũng cãi nhau với Trần Lễ Bân.

Mỗi tháng Trần Lễ Bân chỉ cho bà phần tiền sinh hoạt cố định, tuy trong nhà có một số tiền tích góp tương đối, nhưng đều do ông ta nắm giữ, không để rơi ra đống nào.

Muốn có nhiều tiền trong tay, Nguyễn Minh Trân phải tự ra ngoài tìm công việc.

Ngoài ra, Trần Lễ Bân còn suốt ngày lên mạng qua lại với phụ nữ khác, nói chuyện bằng những từ ngữ mập mờ.

Nguyễn Minh Trân vẫn muốn có con, tình hình của Trần Lễ Bân và Trần Dị bây giờ, trước sau gì cũng cắt đứt quan hệ.

Nếu bà sinh được một đứa cho Trần Lễ Bân, rất nhiều chuyện sẽ trở nên dễ nói.

—

Miêu Tĩnh học tốt, điểm số luôn nằm top đầu, mỗi học kỳ nhận vô số giấy khen, cũng tham gia những kỳ thi riêng của các môn học và nhiều trận thi đấu.

Tính cách Miêu Tĩnh thuộc dạng khó gần, phần lớn thời gian chỉ lẩn lũi, dựa cả vào thành tích học tập để thu hút sự chú ý và lòng quý mến của người xung quanh.

Ở trường học, mọi người không biết quan hệ giữa cô và Trần Dị.

Trần Dị còn nhỏ đã hoành hành ngang ngược, bướng bỉnh bất tuân, song thành tích học tập không quá tệ, nằm ở mức trung bình.

Anh lên lớp 6, khi đó đã có con gái thích, đuổi theo sau lưng lớn tiếng gọi tên anh, tranh nhau làm bài tập cho anh.

Còn tí tuổi mà đã biết khen Trần Dị đẹp trai, khen anh cười trông càng đẹp hơn, mặc dù hơi thô bạo đáng ghét nhưng rất có nghĩa khí, giống hiệp khách giang hồ.

Đôi lúc Miêu Tĩnh trông thấy Trần Dị ở sân thể dục, anh chạy thoăn thoắt

từ đầu này sang đầu kia, khuôn mặt lấm tẩm bụi hiện rõ nét cười bất cần, mắt đen sáng rõ, dường như cũng không đáng sợ như thế. Tốt nghiệp tiểu học, Trần Dị vào trường cấp 2 trong khu.

Trường học cách nhà ít xa, chỉ tốn nửa tiếng đi bộ, nhưng Trần Dị lại trọ ở trường. Con cái trưởng thành, nam sinh cấp 2 đến tuổi dậy thì, hai người tiếp tục ở chung buồng nữa thì không ổn.

Huống chi với cái tính cáu kỉnh của Trần Dị, trọ ở trường vẫn tốt hơn.

Miêu Tĩnh có thể đọc chiếm cả căn buồng ngủ, cô học hành giỏi giang, rụt rè ít nói, hẳn nên chú ý nhiều một chút. Chiếc giường đơn của Trần Dị chuyển ra ngoài phòng khách.

Phòng khách trong nhà hình chữ nhật, có góc kia ban đầu để mấy cái thùng to, bây giờ dọn hết đi, kê giường dựa vào tường là vừa đẹp, chuyển luôn tấm rèm qua để ngăn thành một không gian nhỏ. Dù sao Trần Dị chơi ở ngoài cả ngày, về nhà chỉ ăn cơm đi ngủ.

Từ sau khi trọ ở trường anh càng hiếm khi về nhà, một tháng về một lần lấy chút tiền sinh hoạt linh tinh. Chiều cao của anh bắt đầu tăng vù vù, tất cả áo quần đột ngột ngắn lại một khúc.

Diện mạo thay đổi từ thằng nhóc trẻ con sang vẻ ngậy ngô đầy khí khái.

Mặt mũi cũng dần có đường có nét, tính cách càng ngày càng lì lợm bá đạo, càng ngày càng bố đời, cũng dần bước vào thời kỳ nổi loạn. Việc trọ ở trường vẫn không cách nào dẹp bỏ những mâu thuẫn của hai bố con.

Trần Dị gây lộn ầu đả ở trường học, trốn học đi chơi net, tụ tập đánh bài, cả ngày chẳng làm nổi chuyện gì nên thân.

Trường học liên tục phản ánh, tới nhà hỏi thăm, mời phụ huynh.

Trần Lễ Bân lại bạo hành.

Trần Dị dám thẳng thừng ra tay chống đối, nghênh cổ bạnh cầm, chỉ vào mũi Trần Lễ Bân chửi mẹ nó, hai mắt dữ tợn như thể sắp ăn thịt người, đầu tiên là đập nát cái máy điện giặt kia, tay không đấu lại những cú đá đập của Trần Lễ Bân.

Trần Lễ Bân bị con trai đánh trả, loạng choạng lùi về sau mấy bước, mặt mày xám ngoét.

Nhưng chỉ sững sốt trong một chớp mắt ngắn ngủi rồi rất nhanh đã phản ứng lại, sử dụng thứ đồ khác như thắt lưng hoặc gậy gõ.

Ông ta cao hơn Trần Dị, to khỏe hơn thẳng nhóc trông như cái sào trúc này, sức lực cũng lớn hơn, giờ vẫn chưa tới lúc kẻ làm cha nhận thua.

Nghiêm trọng nhất là năm lớp 8, Trần Lễ Bân đến trường học một chuyến. Hai đám thanh thiếu niên đánh nhau ngoài trường học, có đưa xách dao theo đâm một nhát vào bụng đứa kia, phải đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt trong bệnh viện, học sinh gây chuyện bị đưa lên đèn cảnh sát.

Trần Dị cũng tham dự cuộc hỗn chiến, nhưng anh biết xuống tay có chừng mực, không đánh vào chỗ hiểm của đối phương, hơn nữa còn là người gọi xe cấp cứu, cuối cùng chuồn lẹ, phủi sạch dấu vết.

Nhà trường muốn đuổi học đám học sinh ấy, may nhờ có sự bảo hộ của luật Giáo dục bắt buộc 9 năm và Trần Dị cũng có một chủ nhiệm lớp quá nhân từ vì đề cao trí thông minh của anh, nên đã nghĩ cách giữ anh lại trường học, cho một hình phạt nặng.

Lần đó Trần Dị bị đánh cực khủng khiếp, Trần Lễ Bân quất nát như một chiếc thắt lưng, ngay tại phòng khách, hai cha con đầu nghiên răng không nói gì.

Ngụy Minh Trân nấu cơm trong bếp, Miêu Tĩnh ở trong buồng, nghe tiếng đánh đùm đụp bên ngoài, cô nhắm mắt, bịt chặt tai.

Trận đánh kết thúc, Trần Dị nằm trên giường ở phòng khách, rèm kéo kín mít.

Ba người ăn cơm ở nhà, hoàn toàn không cảm giác được sự tồn tại của anh.

Cơm nước xong, Trần Lễ Bân vào buồng chơi máy tính.

Ngụy Minh Trân bưng bát cơm đặt ở đầu giường Trần Dĩ, quay đầu thấy đôi mắt trăn lạng của Miêu Tĩnh đang nhìn chăm chăm, bèn chỉ chỉ buồng ngủ, bảo cô vào làm bài tập.

Nửa đêm Miêu Tĩnh ra ngoài đi vệ sinh, ngang qua phòng khách, bóng tối và thời gian im lìm như đã chết, cô sợ nổi da gà, cô sợ anh chết rồi biến thành cái xác.

Nhưng tới gần vài bước, lắng tai nghe, vẫn nghe thấy tiếng thở gấp suy yếu.

Miêu Tĩnh cố lấy can đảm vén rèm lên, bát cơm đặt đầu giường chẳng xê dịch, đầu Trần Dĩ nghiêng vào trong, tay chân dang ra, nằm thẳng đơ trên giường hết tảng thịt rữa.

Cổ họng Miêu Tĩnh thắt lại, không dám cử động, căng thẳng tới mức toát mồ hôi.

Anh chậm rãi quay đầu, khóe miệng có vết máu đã khô cạn, cặp mắt đen kịt có ánh lệ chột lóe rồi biến mất dưới quầng sáng mờ mờ, nằm tê liệt nhìn cô, không nhúc nhích.

Cô vào bếp rót cốc nước, cẩn thận bưng đến trước mặt anh.

Anh nhìn chòng chọc cốc nước kia, thái dương giật giật, sau đó từ từ quay người, bờ môi khô khốc dán vào miệng cốc, chậm chạp thở ra một hơi.

Miêu Tĩnh khẽ nghiêng cốc nước, môi anh thấm đẫm làn nước mát rượi, theo bản năng nhấp từng ngụm nhỏ, cứ vậy uống cạn cốc nước.

Trong bóng tối có tiếng vang rất nhỏ, không biết là tiếng uống nước hay tiếng ở bụng anh.

Bát cơm đã lạnh ngắt, Miêu Tĩnh mò mẫm trong bếp tìm hai quả trứng gà, vụn bếp ga, nướng theo tia sáng màu xanh u ám của ngọn lửa, chưng một bát canh trứng gà với tâm trạng hoảng hốt.

Đây là món bà ngoại thường nấu cho cô ăn hồi bé những lúc cô đỡ bệnh khó chịu.

Canh trứng gà bốc khói nghi ngút trộn cùng một ít cơm thừa, cô dè dặt bưng bát, ngồi bên giường Trần Dĩ, thổi từng thìa cho nguội rồi đưa lên miệng anh.

Hai người cơ hồ nhìn thính, cũng không có bất cứ cảm tình tốt đẹp nào, chỉ xuất phát từ lòng đồng cảm và đạo nghĩa của đứa trẻ con.

Trần Dĩ khép hờ mắt, há miệng ngậm lấy thìa cơm, từ tốn nhai nuốt.

Đợi anh nuốt xong, Miêu Tĩnh lại dứt thìa thứ hai cho anh.

Đêm khuya tĩnh mịch, bát cơm này dần dần hết sạch, không có lấy một tiếng động nào.

Ăn canh trứng gà xong, Miêu Tĩnh lật đật vào bếp rửa bát rồi vội vã lên về buồng.

Hôm sau tan học về thì đã chẳng thấy Trần Dĩ đâu.

Sau này thỉnh thoảng anh có về, nhân lúc Trần Lễ Bản vắng nhà, về lấy ít đồ đạc, cũng không đi cửa chính vào toàn trèo ban công hoặc vào từ cửa sổ buồng ngủ.

Trông anh có vẻ cao thêm, dáng người khỏe khoắn hơn, lật người nhảy xuống cứ như đang chơi parkour, làm Nguyễn Minh Trân và Miêu Tĩnh giật thót tim.

Mùa hè ấy, Miêu Tĩnh tốt nghiệp tiểu học, cũng vào trường cấp 2 của Trần Dĩ, cô học lớp 7, Trần Dĩ lớp 9.

Miêu Tĩnh cũng chọn trọ ở trường, rời xa căn buồng ác mộng kia.
(còn tiếp).

Chương 5: 5: Đó Là Em Gái Tôi!

Chốt cửa sổ bị hỏng.

Tòa dân cư này vàng thau lẫn lộn, những tầng thấp cơ bản đều trang bị lưới chống trộm.

Chỉ có nhà họ Trần ở tầng hai là không có, bởi chẳng tên trộm nào dám trộm đồ nhà Trần Dị.

Hồi mười mấy tuổi, Trần Dị toàn về nhà bằng kiểu chạy parkour lên tầng, cánh tay dài ngoằng bấu víu, rướn mình nhảy qua, lật người từ cửa sổ vào buồng.

Có lần nọ, nửa đêm mưa xối xả, đang trong cơn mơ, Miêu Tĩnh chợt nghe tiếng gõ cửa, ló đầu ra nhìn thì thấy một bàn tay to khỏe bám vào bệ cửa sổ, lộ khuôn mặt ướt đầm đầy dử dầm đang ngửa đầu nhìn cô, thực sự suýt nữa cô đã ngất xỉu.

Anh có thể lật người vào trong, chứng tỏ người khác cũng làm thế được.

Chốt cửa hỏng, hoặc là Trần Dị ở nhà trông nhà, hoặc là anh sửa chốt.

Hôm sau Trần Dị ngủ tới tận lúc mặt trời treo cao mới dậy.

Căn nhà lặng ngắt như tờ, Miêu Tĩnh không có ở nhà, trên bàn ăn có bánh mì và sữa.

Anh ngọam hai miếng hết sạch rồi đứng dậy ra khỏi nhà.

Anh đến tiệm sửa ô tô trước.

Chủ tiệm và mấy công nhân ngoài người trước mui xe, thấy Trần Dị thì thân thiện chào hỏi.

Bảo Mao đang rửa xe, bèn gọi một tiếng “anh Dị”, nhân viên ở gara lái một chiếc Cadillac cũ ra.

Xe này của Trần Dị là mẫu xe được nhập khẩu từ nhiều năm trước, chủ sở hữu ban đầu của chiếc xe là một ông trùm xã hội đen trong vùng.

Trần Dị còn từng chạy vật cho đàn em của ông ta.

Về sau ông trùm phạm tội, lấy tài sản gán nợ, chiếc xe ấy được bán lại rồi tới tay Trần Dị.

“Đã thay gioăng phốt hộp số, dán keo mới, anh chạy thử xem, không được lại thay hộp số.”

“Được.” Trần Dị vươn tay chụp lấy chìa khóa bay sang, “Cảm ơn.”

Xe kiểu cũ nhưng trông vẻ ngoài khá oách, cảm giác mạnh mẽ cuốn cuộn.

Có đi đâu đâu rỉ rất nhiều, ngón cả đồng tiền sửa chữa thay mới.

Sau khi mua xe Trần Dị lại ít lái, có lúc lái ra ngoài bàn chuyện nom cũng sang chảnh, có lúc cho bạn mượn để tăng khí thế.

Khi ông chủ sửa xe hỏi vấn đề ấy, Bảo Mao giải thích:

“Trước kia anh Dị lẫn lộn với người ta từng lái chiếc xe này, nên có tình cảm thôi.”

Mọi người trêu đùa: “Hóa ra là em yêu cũ à, xe này chắc là xe riêng của spa cao cấp chứ hả?”

Trần Dị nhướn mày: “Còn gì khác ngoài spa cao cấp nữa? Thấy đàn em xã hội đen lái BBA* đi cộ lưng tiện thể tán gái bao giờ chưa?” Đầu lưỡi anh chống lên hàm trên, nở nụ cười nhạt, “Hồi đó chỉ là thằng trông bãi đậu xe, ba giờ sáng ngủ gật ở cửa spa cao cấp, nằm mơ cũng muốn con xe này.”

*BBA (BMW Brilliance Automotive) là dòng xe được BMW và Brilliance Auto liên doanh sản xuất.

—

Chiếc Cadillac dừng bánh trước bảng hiệu quán bida.

Cầu thang đi xuống rực rỡ ánh đèn neon đầy màu sắc, phòng bida nằm ở

tầng hầm, có tám bàn bóng, một bàn snooker hãng Joy dành cho thi đấu, còn lại là bàn từ hãng Star và Jianying với chất lượng thuộc bậc trung và kém.

Cũng có quầy bar phục vụ thức uống và đồ ăn vặt, phòng chơi mát chược, phi tiêu và máy gấp gấu bông.

Bình thường phòng bóng nhều đàn ông con trai đến chơi, Trần Dị tìm hai cô gái ngoại hình ưa nhìn làm bán thời gian đánh bóng cùng họ, bản thân anh cũng chơi.

Có mấy cô gái nhỏ tới để thi đấu hoặc tới vì lòng hâm mộ, nam thanh nữ tú mãn nhãn, trò giải trí hợp túi tiền nên việc làm ăn của quán bida này luôn rất khá.

Buổi tối Miêu Tĩnh về nhà hơi muộn, căn nhà trống vắng tối đen như mực.

Dù chưa nói rõ tình hình của chốt cửa sổ nhưng bấy giờ nó đã được sửa lại, một góc bàn trà chất đầy đồ mẫu thuốc lá, trên sofa còn đắp quần áo bẩn mà Trần Dị thay ra.

Áo phong đen làm bằng loại vải nhanh khô, kiểu mẫu và chất liệu khá rẻ, hình dáng và góc cạnh được tôn lên nhờ cơ thể cường tráng của anh, nồng nặc mùi thuốc lá và mùi mồ hôi.

Miêu Tĩnh tắm rửa trước, cởi áo khoác bỏ chung với quần áo anh, đổ nước giặt vào xô áo và ống tay, rồi cho vào máy giặt để giặt kỹ, giặt xong thì lấy ra giũ phẳng.

Quần áo đàn ông và phụ nữ cùng phơi ngoài ban công, tỏa mùi thơm ngát của nước giặt đồ.

Tối hôm sau, Trần Dị xoa mặt bước ra khỏi quán bida, đi tới một khu dân cư, tìm một quán ăn nhanh ngoài trời ở ven đường ăn cơm, sau đó ngồi trên chiếc ghế nhựa màu đỏ hút thuốc đợi người.

Chu Khang An thay bộ đồ thường ngày tan làm về nhà, khi ngang qua quán ăn bên đường thì vào mua ít món om về ăn cùng mì.

Anh ta nhìn chàng thanh niên mặc đồ đen ngồi cạnh khom thấp lưng,

khuyết tay chống trên đùi, dưới mái tóc húi cua rấp nhám là hàng lông mày sắc bén.

“Vờ ỡ à?”

“Vờ ỡ.” Trần Dị đưa một điều thuốc qua, vỗ vỗ chiếc túi nhựa bên người, “Chuyện thẻ thông hành, cảm ơn anh đã giúp.”

Hai lốc thuốc lá, Trần Dị mang từ Vân Nam về

Chu Khang An cũng là một người nghiện thuốc, đội cảnh sát hình sự phải tăng ca thức đêm nhiều, không thuốc lá thì lại nước tăng lực.

Anh ta nhận lấy điều thuốc Trần Dị đưa, hít một hơi, ồ lên.

“Thằng nhóc, chú bí mật mang theo hàng lậu thế này là không được đâu, ở đâu ra đây? Mang bao nhiêu thuốc lá về?”

Trần Dị toét miệng cười, để lộ hàm răng trắng, giọng thẳng thắn: “Đội trưởng Chu à, kinh doanh trái phép cần năm vạn khởi đầu, còn em đến cả khả năng kinh doanh trái phép cũng chẳng đủ.

Cùng lắm là mua vài lốc Marula tự mình hút, nhân tiện chia cho bạn bè, anh đừng xét.”

Chu Khang An có quan hệ cá nhân với anh, cũng không từ chối: “Bớt gây chuyện.”

“Em đã hoàn lương bao nhiêu năm trời, còn gây được chuyện gì nữa.”

Trần Dị cười nhạt, “Quán bida kia của em may có anh giúp đỡ.”

“Biến, bớt ra về.” Chu Khang An mỉm cười, “Nếu có người tố giác cá cược bóng nữa thì chú tự vác mặt vào đôn đi.”

“Đó là thi đấu thôi, em biết đúng mực.” Trần Dị ấn ngón cái lên cằm, “Em gái em vờ ỡ, khỏi cần anh ra tay, con bé ấy sẽ là người không bỏ qua cho em đầu tiên.”

“Ồ, Miêu Tĩnh vờ ỡ ư?” Chu Khang An nhớ tới chuyện cũ, hơi dở khóc dở cười, “Cô ấy tốt nghiệp đại học rồi nhỉ?”

Nét mặt chàng thanh niên ẩn giấu vẻ tự hào: “Tốt nghiệp lâu rồi, tìm được một công ty khá ổn.”

“Vậy là tốt, hai anh em chú... phải sống cho tốt.”

Trong màn đêm, hai người tán gẫu đôi câu, cũng không nói nhiều lắm.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Trần Dị sỏi bước dài, quay đầu rời đi.

Anh dừng chân ở ngã tư, nghĩ ngợi, quyết định về nhà một chuyến.
Nhà tối như bưng, chẳng biết Miêu Tĩnh đi đâu mà giờ này chưa về.

Anh bật đèn, vẫn là căn nhà thoáng mát ngăn nắp, bàn trà sạch sẽ bóng loáng, vớ và quần lót của anh vứt trong hai cái chậu ở phòng tắm.

Như cũ, Miêu Tĩnh không giặt đồ lót của anh, cũng không cho anh ném vào máy giặt, bắt buộc giặt bằng tay.

Tám rưỡi tối, có cuộc gọi đến.

Giọng mềm mỏng nhỏ nhẹ: “Anh, có rảnh tới đón em không?”

Trần Dĩ nhìn chằm chằm đờng hờ treo tường, nhíu mày: “Ở đâu?”

“Ăn cơm với đồng nghiệp, uống chút rượu, chuẩn bị giải tán.” Miêu Tĩnh đọc địa chỉ, là một nhà hàng món Hò Nam ở khu mới khai phát, cách nội thành khá xa.

Bây giờ xe bus chỗ này đã ngừng chạy, gần đó cũng ít taxi.

Mấy hôm nay Miêu Tĩnh đến công ty mới nhận việc.

Chỉ là vẻ ngoài trông Miêu Tĩnh nhỏ nhắn lạnh lùng, chứ thực chất trong xương cốt không hề sở hữu khí chất văn nghệ thương xuân buồn thu, mà lại tạo cảm giác cứng rắn của kim loại.

Cô là sinh viên ngành kỹ thuật, hồi đại học cô học ở Học viện Kỹ thuật cơ khí, có thể vào xưởng xoay cờ lê, cũng có thể vẽ CAD dựng mô hình.

Bốn năm đại học thể hiện tương đối xuất sắc, sau khi học xong được tuyển vào một công ty ô tô, trở thành kỹ sư ô tô, làm việc trong phân xưởng sản xuất và nhà máy thử nghiệm số liệu.

Tuy Đằng Thành là thành phố nhỏ, nhưng kinh tế không tệ, ở địa phương có ngành công nghiệp chế tạo pin Li-ion.

Mấy năm nay các công ty ô tô đều chuyển sang sử dụng nguồn năng lượng mới, Đằng Thành lại có công ty ô tô, công xưởng chế tạo xe và trung tâm thí nghiệm cùng dây chuyền lắp ráp của thương hiệu nào đó đã bắt đầu được đầu tư.

Miêu Tĩnh thấy tin tức, tìm được quan hệ trung gian, liên lạc với bộ phận nhân sự trao đổi tiền lương và chức vụ, thuận lợi đổi nơi công tác trở về Đảng Thành.

Khu nhà máy nằm ở vùng hẻo lánh, cũng may có xe đưa đón vào nội thành.

Miêu Tĩnh vào đơn vị, làm thủ tục nhận việc, kết nối với các phòng ban.

Ngành sản xuất ô tô chủ yếu là nam giới, ít có nữ kỹ sư.

Miêu Tĩnh thay từ chiếc váy thướt tha sang bộ đồ lao động màu trắng xanh rộng thùng thình, buộc tóc đuôi ngựa cao, ngoài nét thanh tú còn xen lẫn vẻ nhanh nhẹn gọn gàng hiếm thấy.

Tuần đầu tiên là hoạt động đào tạo nhân viên mới và mở rộng đoàn thể, nhà xưởng mới.

Công nhân nhận việc rất nhiều, một số lớn trong đó là sinh viên sắp tốt nghiệp.

Miêu Tĩnh lớn hơn họ hai tuổi, song chẳng hề có vẻ già dặn, đứng giữa đám con trai trông cực kỳ nổi bật, nên lại được quan tâm chăm sóc.

Sau khi tan làm mọi người cùng tổ chức liên hoan gia tăng tình cảm, Miêu Tĩnh cũng đi theo, hòa mình vào với đồng nghiệp.

Ngồi ở bàn cơm phần nhiều là con trai, có ít ỏi vài cô gái, mọi người là bạn đồng lứa, nói chuyện rất nhiệt tình rôm rả.

Người ở đây đều không phải dân bản địa, có người hỏi Miêu Tĩnh ngồi gần trong góc, ánh mắt mọi người đổ dồn về phía cô.

Cô nhẹ nhàng nói mình là người tỉnh Z, trước kia từng học mấy năm ở Đảng Thành, vừa lúc có cơ hội trở về công tác.

Nói tiếp về bộ phận, Miêu Tĩnh làm ở bộ phận kỹ thuật kết cấu công trình.

Trong phòng có mấy cậu đàn em cùng bộ phận cùng chuyên ngành, trong đó có một cậu chàng nhanh nhẩu nhả ra, cũng là người tỉnh Z, tự giới

thiệu mình tên Lư Chính Tư, là người đầu tiên có được WeChat của Miêu Tĩnh.

Đông nghiệp mới đến đầu ở ký túc xá công ty, chỉ có Miêu Tĩnh ở trong thành phố.

Tiệc tan, Đông nghiệp nói muốn đưa cô về, Miêu Tĩnh xua tay, khách sáo nói đã có bạn tới đón.

Tốp người đi ra cửa nhà hàng, có chiếc Cadillac màu đen đậm ven đường, một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo phông trắng quần bò đứng tựa mui xe, vô cùng thu hút.

Anh cúi đầu hút thuốc, búng tay một cái, ánh lửa máu đỏ bắn ra dưới tàn thuốc tung bay.

Nghe thấy tiếng, anh lặng lẽ ngược mắt nhìn qua, cặp mắt vừa lạnh vừa sáng nhìn chằm chằm, khép miệng không nói gì.

Khói thuốc cuộn trào trong khoang miệng, như thể có thứ gì đó nhe nanh múa vuốt sắp sửa bổ nhào lại trong một chớp mắt kế tiếp.

Miêu Tĩnh dừng chân, nhìn thẳng vào anh, khóe môi vương ý cười, ngón tay út vén sợi tóc bay tán loạn ra sau tai, cười dịu dàng nói bạn đã đến, rồi vẫy tay với mọi người, bước những bước duyên dáng sang chỗ chiếc ô tô màu đen.

Trần Dĩ đã vút mẩu thuốc, giẫm chân dập tắt, khởi động xe đợi người.

Miêu Tĩnh tự giác ngã vào ghế phụ.

Trước tiên cô quét mắt nhìn không gian xe, trống huơ, chẳng có một món trang trí dư thừa.

Cô cúi đầu thắt dây an toàn, giọng nói lạnh lạnh nghe có chút hài hước:

“Xe này phù hợp với tính cách của anh lắm đấy.”

Trần Dĩ nhướn mày, thần linh ơi ông hoàng phòng spa*, chỉ cần anh lái con xe này, dù có tới công trường thì cũng có người đoán mò rằng anh vừa ra khỏi spa mát xa chân.

*Nguyên văn là 洗浴之王, ý chỉ dòng xe Cadillac.

Một báo cáo về cuộc khảo sát năm 2016 cho thấy nơi người sở hữu Cadillac thường lui tới nhất là spa cao cấp.

“Uống rượu à?”

Hai má cô phơn phớt đỏ, sóng mắt cũng hơi dập dềnh.

Miêu Tĩnh lên tiếng đờng thời, rút một tờ khăn giấy ướt trong túi ra: “Ghế xe có sạch không?”

“Cô cứ ng ẩ đi, không làm bẩn cô được.” Trần Dĩ s ầm mặt nghiêng r ằng, “Có giỏi thì tự bắt xe về”

“Không giỏi, nếu anh không đến, đ ờng nghiệp sẽ đưa em về” Miêu Tĩnh dán người vào ghế, thoải mái cử động tay chân.

Trần Dĩ nhớ lại cảnh một đám sao vây chung quanh mặt trăng kia, nhú m ỳ: “Công việc gì đấy, toàn là con trai.”

“G ần đây tuyển toàn kỹ sư, nhà máy sản xuất xe có bốn phân xưởng lớn, nam nhi ều nữ ít là bình thường.

Nhưng vẫn có đ ờng nghiệp nữ, ban nãy anh không để ý đấy thôi, có hai cô gái.”

Đương nhiên Trần Dĩ biết công ty ô tô này, là một nhà máy lớn được chính quyền địa phương xác nhận.

Phân xưởng đầu tiên đã tuyển dụng rất nhi ều sinh viên trường nghề đến làm việc, chỉ không ngờ Miêu Tĩnh cũng ở đây.

Khu vực lân cận hết sức hoang vắng, anh quan sát kỹ tình hình đường sá, giọng chê bai: “Làm chức gì? Giờ giấc như nào?”

“Tám giờ sáng làm năm giờ chiều nghỉ, công ty có xe đưa đón dừng ở nội thành.

Em làm về kiến trúc phần mềm toàn bộ chiếc xe, chủ yếu phụ trách sắp đặt hệ thống, cũng như thí nghiệm, kiểm định một số bộ phận lẻ ở thân xe.

Vừa về cũng cần từ từ phát triển.”

Phía trước là cột đèn giao thông, Trần Dĩ lạnh mặt, mắt lóe sáng: “Sinh viên đại học danh tiếng, một tháng tám ngàn, tí tiền lương đấy, cô vào quán bida của tôi, lấy bằng tốt nghiệp cấp 2 ra tôi cũng trả được cho cô ng ần ấy.”

Miêu Tĩnh không tán thành, lặng im nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

Xe chạy vào nội thành, cô nhìn các cửa hàng ven đường: “Dừng ở ven đường đằng trước một lúc, có tiệm giày, em muốn mua đôi giày thể thao.

Vào xưởng phải đi lại nhiều, đi giày bệt cọ chân.”
Cô khom người xoa mắt cá chân.

Ánh mắt Trần Dị vô tình lướt xuống, thấy cô ngồi vắt chéo vênh chân, chiếc giày bệt da bóng màu lam nhạt treo lủng lẳng ở mũi chân, mu bàn chân trắng tuyết, thoáng thấy đường gân xanh, bàn chân nõn nà phiếm hồng, bị cổ giày cọ sát tạo thành vết đỏ.

Hướng lên trên nữa là mắt cá chân nhỏ nhắn trắng ngần và bắp chân với đường cong mềm mại.
Anh nhanh chóng rời mắt, tay siết chặt vô lăng.

Xe đậu bên đường, anh ngả mạnh người ra sau, bật hơi: “Có tiền không?”
“Không tiền thì anh cho à?”

Trần Dị móc ví tiền trong túi ra quẳng vào người Miêu Tĩnh: “Mua đôi nào tốt một chút.”

“Ồ.” Cô mở cửa xuống xe, lục ví tiền của anh, có căn cước công dân, mấy tấm thẻ ngân hàng, mười mấy tờ tiền đỏ*, đã đủ.

*Tờ tiền đỏ có mệnh giá 100 RMB, khoảng 336k VNĐ.

Hai mươi phút sau, Miêu Tĩnh xách túi mua sắm phấn khởi trở về “Tiệm giày có hoạt động, đơn hàng đủ 700 sẽ giảm 100, em mua cho anh một đôi luôn.”

Mấy hôm nay vừa về nhà, Miêu Tĩnh cũng dọn dẹp tủ giày, vứt hết những đôi giày cũ của anh.

Cô đưa cho anh xem: “Màu đen, đẹp không?”

Một đôi trắng một đôi đen, không phải giày đôi, nhưng đều là phong cách mà cả hai thích.

Trần Dị liếc vội: “Tạm được.”

Miêu Tĩnh cất giày vào hộp, đặt xuống ghế sau, cất giọng thản nhiên: “Mấy năm nay ai mua những thứ đó cho anh?”

“Bạn gái.”

“Quen bao lâu rồi?”

“Người này đã quen hơn một năm, sắp hai năm rồi.” Anh nghĩ nghĩ, chậm rãi nói, “Tình cảm của tôi và cô ấy rất tốt.”

“Vâng.” Cô ngồi ngoan ngoãn, thần sắc có phần lười biếng, lại cực yên ả: “Định khi nào cho em gặp chị dâu?”

“Muốn gặp, lúc nào cũng gặp được.”

“Vậy hẹn giờ gặp mặt, ăn bữa cơm làm quen.”

Trần Dĩ căng mặt, không nói.

Xe dừng dưới tiểu khu, Miêu Tĩnh chờ anh đậu xe xong thì cùng lên tầng.

Trần Dĩ hạ cửa sổ xe: “Cô lên đi, tôi còn chút việc.”

Cô đứng cạnh cửa sổ xe, đôi mắt trong suốt sống động nhìn anh: “Trễ thế này còn việc gì nữa?”

“Đến quán bida.”

Miêu Tĩnh ra chiều muốn lên xe: “Vậy chở em đi xem, quán bida trông ra sao mà một tháng có thể trả tám ngàn tiền lương cho nhân viên.”

Trần Dĩ thản quát lướt qua răng hàm, tắt máy, ngồi bất động ở ghế lái, rút một điếu thuốc: “Miêu Tĩnh, cô thực sự đã suy nghĩ kỹ, muốn về đây làm ư?”

Cô nghiêng đầu, tóc đuôi ngựa đã lơ lửng từ lâu, sợi tóc xoắn nhẹ phất phơ trong gió đêm: “Chẳng phải em đã về rồi à?”

“Về cũng tốt, anh em chúng ta cũng được ở gần nhau, biết đâu sẽ có lúc chăm sóc lẫn nhau.” Anh xuống xe, đóng sập cửa xe lại, khuôn mặt tuấn tú hằm hằm, cơ bắp co rút, “Về sau mỗi người thành gia lập nghiệp, cũng có thân thích để tới lui.”

Miêu Tĩnh liếc qua khuôn mặt anh, giọng điệu rất bình tĩnh: “Vậy cũng phải có người bằng lòng lấy anh.”

—

Hai người một trước một sau lên tầng, Miêu Tĩnh cầm chìa khóa mở cửa, bỗng dừng động tác khựng lại.

Trong nhà có đèn, còn có tiếng.

Dưới đất có đôi guốc màu đỏ, trên bàn cơm là chìa khóa và mấy hộp thức ăn khuya, phòng tắm có tiếng nước ào ào.

Miêu Tĩnh quay đầu nhìn Trần Dị, khẽ chau mày, ánh mắt tĩnh lặng gần như thờ ơ, đứng ở cửa chẳng nói chẳng rằng.
Trần Dị bắt gặp sắc mặt khác thường của cô, cũng thấy hơi kỳ lạ.

Nhìn đôi guốc dưới đất kia, anh sửng sốt một nhoáng, cau mày chững nạnh, vịn khung cửa, chán nản thở hắt một cái.

Hôm nay ĐòLị làm ca tối.

Anh đẩy Miêu Tĩnh: “Đừng chắn lối, vào đi, chị dâu cô đến đây.”

ĐòLị nghe tiếng ngoài phòng tắm: “Trần Dị?”

Ngoài cửa hình như có giọng người đáp mơ hồ.

“Dầu xả với kem dưỡng tóc của em sao đổi hết rồi?”

“Em ra đây.” Trần Dị gõ cửa, thấp giọng quát: “Mặc đờra đây.”

Năm phút sau, ĐòLị mặc đờ đi ra, mặc một chiếc áo phong rộng của Trần Dị, áo dài tới bắp đùi, dưới trống không, ngực cũng trong trạng thái thả rộng, cần khăn mặt lau tóc ướt.

“Anh thuê giúp việc theo giờ à, nhà cửa sạch sẽ thế...”

Người Trần Dị chắn trước mặt cô ta, mặt đen hết đáy rồi, bạnh quai hàm, ánh mắt hơi bất thường.

ĐòLị đánh mắt sang bên cạnh, một dáng hình mảnh mai, cặp mắt xinh đẹp chạm phải mắt cô ta.

ĐòLị giật nảy, lại chột hoàn hồn, mắt đóng đinh lên người Miêu Tĩnh, mặt thoát xanh thoát đỏ, vai run bần bật, nghiêng răng, thỉnh thoảng tát Trần Dị một phát.

“Bốp —”

Tiếng vang giòn giã văng vẳng trong căn nhà lặng im phăng phắc.

“Anh dắt phụ nữ về nhà? Anh đàn dúi với con khác?” Nước mắt ĐòLị trào ra, “Anh là thằng khốn nạn, thảo nào anh không cho tôi qua đây.”

Miêu Tĩnh đi êm nhiên xoay người về buồng.

Trần Dị cong lưng, nghiêng răng rồi lại nghiêng răng, quay đầu nhìn Miêu Tĩnh, gắt gỏng khẽ quát: “Mẹ nó, đó là em gái tôi!”

(còn tiếp).

Chương 6: 6: Em Gái Ruột Em Gái Ngoan

Trần Dị và Miêu Tĩnh học chung trường cấp 2.

Hai người toàn đi lướt qua nhau, coi như chẳng ai quen biết ai.

Cho dù có lý do đặc biệt khiến họ không thể không mở miệng nói chuyện, thì cũng là lạnh nhạt xa cách, đến độ không bất cứ một người nào nghi ngờ về mối quan hệ giữa hai người.

Ngoại trừ người hiểu rõ sự tình – Ba Tử.

Cậu ta cũng học trường này, nhà cách nhà họ Trần ít xa, cũng quen Miêu Tĩnh, thỉnh thoảng đi sau Trần Dị còn chào hỏi Miêu Tĩnh. Trường học mới xây một tòa ký túc xá năm tầng, nam nữ cùng ở.

Tầng một tầng hai của con trai, từ tầng ba trở lên của con gái.

Ký túc xá có hai cầu thang, một cho nam sinh, một cho nữ sinh. Trần Dị ở tầng một, Miêu Tĩnh ở tầng bốn ký túc xá, thường xuyên chạm mặt nhau ở tầng trệt, lâu lâu gặp ở căn tin hoặc sân thể dục.

Anh chơi bóng, đá cầu mỗi ngày, tiết tự học tối thì trèo tường trốn ra tiệm net.

Bấy giờ Trần Dị đã thành nam sinh trong thời kỳ dậy thì, vóc người cao tới mức không với tới nổi, ống quần ngắn lại một khúc, tay dài chân dài, có yết hầu, võ giọng, lén hút thuốc.

Nghe nói giáo viên thể dục trong trường muốn gọi anh vào đội thể thao, về

sau vào trường thể thao để phát triển thêm.

Sau đó chả biết vì sao mà không đi.

Lớp 9 là đã cuối cấp, nhà trường muốn nắm chắc suất thi cấp 3.

Ngoài việc lang thang lê lững, Trần Dị hình như không đánh nhau hay gây sự gì.

Gặp được vị chủ nhiệm hết lòng suy nghĩ, muốn tốt cho trò là đi đâu may mắn của bất kỳ một đứa học sinh hư hỏng nào, cũng là một trong những nguyên nhân Trần Dị tiếp tục ở lại trường học.

Chủ nhiệm lớp anh họ Lý, là người đàn ông trung niên lùn tịt.

Năm lớp 8, thầy Lý đã ra cam đoan về Trần Dị – cái tên nằm trong danh sách bị đuổi học.

Khai giảng mỗi học kỳ, thầy Lý sẽ tóm Trần Dị về trường, học phí cũng do thầy Lý chủ động liên lạc với Trần Lễ Bân.

Thành tích của Trần Dị không quá tệ, lần đạt thành tích tốt nhất là lần đứng top mười toàn lớp.

Nghe nói anh cá cược với bạn trong lớp, cả lớp đều bỏ tiền cược anh sẽ thua.

Kết quả anh thắng một hơi một ngàn tệ, bị nhà trường thông báo phê bình. Ở trường anh cực kỳ được chào đón.

Đặc biệt lúc chơi bóng hay đại hội thể dục thể thao, người vây xem luôn đông nghịt.

Đôi khi Miêu Tĩnh nghe thấy các chị khối trên ở cùng tầng rỉ tai rì rầm, liên tục nhắc đến tên Trần Dị, khen anh đẹp trai, ánh mắt vừa ác vừa sáng, nhưng khi nở nụ cười trông lại vừa xấu xa vừa tỏa nắng, vẻ hư hỏng làm tim rung ra rung rinh.

Ngay cả hoa khôi giảng đường cũng thẫn mẩn anh.

Miêu Tĩnh đâu biết bao nhiêu từ ngữ hình dung lạ kỳ ấy có thể gán hết lên người một chàng trai, cô chỉ nhớ mỗi lúc anh bị đánh và ngủ.

Miêu Tĩnh lên cấp 2 cũng cao thêm, da trắng hơn, nhưng hãy còn ngây thơ.

Gội đầu ở trường bất tiện, cô bèn cắt tóc ngắn kiểu nhóc Maruko, hai má em bé phúng phính.

Khi đi ngang qua lũ côn đồ của Trần Di, cô cup mắt, nghiêng người tránh, lông mi cong cong, lông tơ lơ thơ, nom rất ra dáng em gái lớp dưới nhỏ con ít nói.

Có đưa quay đầu liên hồi, khen cô đáng yêu muốn tán, Trần Di cà lơ phất phơ đi tới, lạnh lùng châm chọc: “Học sinh tiểu học mà mày cũng thích? Bệnh thì đi viện khám, mẹ nó đừng có vút liêm sỉ ở đây.”

Lũ con trai cười ha ha.

Miêu Tĩnh không vui, thẫn cau hàng mày xinh.

Hai đứa nhỏ đầu học nội trú, Nguyễn Minh Trần ở nhà không có việc gì làm nên đã tìm một công việc, làm nhân viên phục vụ ở phòng trà.

Mấy năm nay bà mãi không có thai, dường như đã chẳng còn cách nào để hoàn toàn bước vào phạm vi của một gia đình cơ bản.

Ngày nào Trần Lễ Bân cũng chìm đắm trong việc đầu cơ cổ phiếu, chơi game, chát chít quên trời đất với người phụ nữ xa lạ trên mạng.

Một đơn vị có lợi ích tốt như trạm cung cấp điện, tiền thưởng và phúc lợi tuyệt vời, song Nguyễn Minh Trần vẫn không giành được quyền tài chính, chơi mạt chược toàn tự mình gom tiền.

Nguyễn Minh Trần bắt đầu cãi vã với Trần Lễ Bân, cãi lẫn dĩ dũ dôi.

Nhưng bà đã sinh sống ở Đằng Thành mấy năm trời, muốn cắt đứt đoạn

tình cảm này không phải đi đâu dễ dàng.

Không thể về quê được nữa, mấy năm nay ăn không uống không, chi phí học hành tiêu dùng của con cái, tuy Trần Lễ Bân không hào phóng nhưng cũng không quá khắt khe.

Ấy như miếng gân gà, ăn thì vô vị, bỏ thì tiếc.

Miêu Tĩnh biết hai người cãi nhau, hằng ngày Ngụy Minh Trần đi làm, cô lại sợ Trần Lễ Bân, dù tuấn nào cũng về nhà lấy tiền sinh hoạt, nhưng chỉ ở mỗi một ngày, sáng thứ bảy về nhà, chiều chủ nhật lên trường.

Năm học lớp 9, Trần Dịch bản không về về nhà, thi thoảng có về lấy chút đồ, tiền sinh hoạt của anh chẳng biết ở đâu ra, có lẽ anh có cách tự kiếm tiền.

Mỗi chiều chủ nhật, học sinh ở ký túc xá sẽ cần tiền sinh hoạt về trường học.

Khu mua bán ngoài cổng trường đông đúc người qua lại, Miêu Tĩnh và bạn nữ chung phòng cũng sẽ cùng đi dạo, mua ít văn phòng phẩm, đồ ăn vặt linh tinh.

Gần cổng trường toàn là quán cơm nhỏ, tiệm văn phòng phẩm và cửa hàng thời trang.

Đi dọc ven đường sẽ có khu dân cư nằm xa hơn một chút, bên đó là nơi trú ẩn của tiệm net, khu trò chơi điện tử và phòng bida.

Đám con gái bảo con trai lên chạy tới đây chơi game, các anh lớn chị lớn trong các bang phái ở trường cũng thường chơi ở đây.

Mọi người tò mò ngó nghiêng xung quanh, những hàng quán trong con hẻm đầu mở cửa, cửa cuốn mở một nửa, phía trong có tiếng nói chuyện, chỉ nhìn thấy bàn bóng xanh lá cây, một tốp người đi tới đi lui quanh bàn bóng.

Phòng chơi điện tử cũng thế, ở cửa có máy chơi Pachinko, có hiệu ứng âm thanh ầm ầm phát ra từ trong máy.

Nữ sinh nhỏ không có gan vào tham gia, chỉ đứng ngoài nhìn cảnh tượng mới lạ và sôi nổi.

Cuối hè rẽ ngoặt, đi về trường học, chợt trông thấy đằng trước có mấy nam sinh, đưa ng ửi ch ồm hồm, đưa đứng tụ một chỗ, nghênh ngang hút thuốc, bộ điệu lưu manh.

Đám người đó chặn đường hai nữ sinh, nói hai câu r ồi phất tay cho người ta đi.

Sau đó chặn thêm một nam sinh nữa đi ngang, nam sinh đành phải móc gì đó trong túi ra, ử rử rời khỏi.

“Họ đang lừa đảo moi tiền người khác.”

“Làm sao đây? Bọn mình có đi qua đó nữa không?”

“Đổi đường đi, tớ hơi sợ...”

Miêu Tĩnh đi theo bạn, xoay người bước nhanh về con đường ban đầu.

“Chúng mày có mấy đứa? Chạy gì? Lại đây lại đây!” Sau lưng có đứa rộng to, “Mấy đứa chúng mày đấy, dám chạy xem? Lại đây!”

Năm, sáu nữ sinh run rẩy dừng chân, co ro quay đầu, lê từng bước qua.

Đứa quát tháo là một thằng con trai có nước da đen vàng, mặc áo khoác jean, khoe miệng ngậm điếu thuốc, tay cầm gậy gỗ, mắt đảo quanh cô nữ sinh nhỏ: “Chúng mày định chạy đi đâu?”

“Về về trường ạ.”

“Về trường làm gì? Mách thầy cô hay tìm bảo vệ?”

“Không, không ạ, bọn em về trường học tiết tự học thôi.”

“Nếu dám mách với trường, chúng mày chết luôn đấy biết chưa?!”

“Biết!”

Bên cạnh có một thằng mập da trắng đi đến, thấy đồ ăn vặt trên tay mấy nữ sinh, nhìn là biết có mang tiền theo: “Trong người có bao nhiêu tiền? Cầm ra đây xem xem.”

“Không... không có bao nhiêu ạ.” Đám con gái ai nấy cũng hoảng hồn.

“Anh Dị bảo không trấn lột con gái, mất mặt.” Da đen xoay cây gậy dài, gõ gõ thằng mập: “Thả chúng nó đi đi, con gái hay mách lẻo nhất đấy.”

“Đi đi đi đi, nếu để trường học biết.” Thằng mập có cặp mắt sắc, giật tấm thẻ học sinh của một đứa con gái, “Lớp 7A5, mấy đứa chúng mày, đến lúc

đó đểch chịu nổi đâu.”

“Vâng...”

Cả nhóm hải hùng cúi thấp đầu, sợ sệt đi về phía trước, bước chân vội vàng.

Nam sinh đầu húi cua ng ồi xồm bên cạnh vút mẩu thuốc xuống đất, ch ần chậm đứng dậy, hai tay đút túi quần, lười nhác dựa vào tường, duỗi chân dài, ngăn lại Miêu Tĩnh đi cuối cùng.

Giọng điệu cũng uể oải, chẳng có hơi sức gì: “Mày —”

Cặp mắt đen kịt đảo một vòng trên người cô, thấy cô đang c ần một xiên thịt viên chiên, đúng lúc đói bụng, bèn thò tay cướp mất.

Miêu Tĩnh không ngờ anh sẽ làm vậy, bất chợt thả tay, rụt người về sau.

Anh thấy động tác giật mình né tránh của cô, khép hờ mắt, khinh thường cười cười: “Hừ chết mày chưa?”

Ngón sạch mấy viên thịt, Tr ần Di quẳng xiên tre đi, thoải mái vỗ tay, trắng trợn dọa dẫm em gái lớp dưới: “Trong người có bao ti ền? C ần ra đây.”

Ban nãy da đen nói... không trấn lột nữ sinh.

Ánh mắt Miêu Tĩnh thoáng chút bối rối, nhìn Tr ần Di, mím môi không nói gì.

Anh mặc bộ quần áo cô chưa bao giờ thấy, áo khoác đen có mũ và quần bò.

Ý vóc dáng cao, anh cồng lưng, bộ dạng côn đ ồ vô lại.

Cầm anh hiện mảng xanh nhạt, có vài đường vết thương bé tí do lưỡi dao cạo qua.

Đôi mắt như hồ rình m ồi nhìn cô chằm chằm, con ngươi ần chứa cảm giác áp bức nhạt nhòa, lại toát lên một vẻ lười biếng dửng dưng.

Miêu Tĩnh túm chặt vạt áo đ ồng phục của mình, mày hơi nhíu, môi mấp má, dáng người g ầy gò trông thật rụt rè, như thể sợ đến độ chẳng dám lên tiếng.

Tr ần Di nhìn nét mặt giận mà không dám nói gì của cô, khẽ nhướn mày, bật mở con dao gấp dùng để gọt trái cây ra, lau dầu ngón tay trên dao, giọng lạnh nhạt: “Ti ền đâu? C ần tao soát người phải không?”

Đám người bên cạnh nhìn chăm chú, nhóm nữ sinh thấp thỏm nhìn Miêu

Tĩnh, không dám thở mạnh.

Miêu Tĩnh liếc xem lưỡi dao màu bạc lạnh lẽo kia, nuốt nước miếng, chậm chạp lấy một cuộn tiều giấy trong túi ra, đưa tới trước mặt anh.

“Bao nhiêu?”

“Chín mươi tám...”

Cô học nội trú nên không cần mua đồ dùng sinh hoạt, đồ đạc toàn là phúc lợi mà đơn vị của Trần Lễ Bân phát.

Mỗi tuần chỉ có một trăm tệ tiều sinh hoạt, bao gồm tiều ba bữa một ngày, tiều trả phí phòng tắm và phòng lấy nước sôi, tiều mua văn phòng phẩm và giấy bút, còn lại một ít là tiều tiêu vặt.

Vừa nãy tiêu hai tệ mua hai xiên thịt viên, một xiên trong bụng cô, một xiên bị Trần Dĩ ăn mất.

Trần Dĩ gạt gù, cất tiều, gập con dao lại, đẩy vai cô một cái: “Đi.”

Miêu Tĩnh lão đảo bước về trước, được cô bạn đỡ lấy, kéo tay chạy biến như làn khói.

Lũ con trai mở rộng tầm mắt, nghi hoặc đặt câu hỏi: “Anh Dĩ, đã nói là không bắt chẹt con gái mà, sao anh còn ra tay nữa? Còn chọn trúng em gái xinh nhất đám, không thương hoa tiếc ngọc chút nào.”

“Nó khác.” Trần Dĩ hờ hững rời mắt về “Đi đi đi, đi ăn cơm, đói cả ngày rồi.”

—

Tuy cùng nhau ra ngoài nhưng chỉ mỗi Miêu Tĩnh là bị lũ côn đồ cướp tiều, đám con gái trong ký túc xá lo sợ: “Làm sao đây? Có cần báo với thầy cô không? Hay là gọi điện về nhà nói một tiếng?”

Miêu Tĩnh chán nản ngẩng ở mép giường, ánh mắt thất thần: “Thôi...”

Nói với Ngụy Minh Trần, cô sợ Trần Lễ Bân lại bạo hành, cũng sợ Trần Dĩ sẽ bắt nạt cô như hồi bé.

Miêu Tĩnh hỏi mượn bạn cùng phòng ba mươi tệ, thẻ cơm hằng dư hai mươi tệ, một ngày tốn mười tệ tiều ăn uống, miễn cưỡng sống qua được một tuần.

Ấy thế mà còn phải nộp thêm phí lớp của tiết tự học tối, trừ đi tiều phiếu

nước tắm, là chưa đến ba mươi tệ cho cô ăn suốt một tuần lễ.
Sáng tối gì cô cũng gặm bánh bao, buổi trưa gọi một món ăn chay, đang là giai đoạn phát triển chiều cao, Miêu Tĩnh cũng thấy đói.

Nhà trường tổ chức hoạt động thể thao mỗi ngày, một tuần còn có hai tiết thể dục, chạy hai vòng quanh sân thể dục là cô đã thấy tai ù chân nhũn. Hoàn cảnh ngặt nghèo như thế, Miêu Tĩnh không muốn để người khác bắt gặp, bèn mang theo cuốn sách tiếng Anh làm vật che chắn, trốn ở băng ghế trong vườn hoa ăn bánh bao.

Có cục đá thành hình bay tới, đập vào cánh tay cô, sau đó rơi xuống cạnh chân.

Miêu Tĩnh quay đầu tìm người, tên khốn cướp tiền sinh hoạt của cô đang ngổ ngập sau bụi cây, tay kẹp điều thuốc, cúi đầu lén hút hai hơi, khói thuốc bung tỏa, cặp mắt đen nhánh đầy ngỗ nghịch ẩn hiện mờ ảo trong làn khói trắng

Cô lại cúi đầu nhìn cạnh chân mình, tờ giấy màu hồng nhạt bị vo tròn thành cục nhỏ, chẳng biết là thứ gì.

Miêu Tĩnh nhặt lên xem, là phiếu ăn của căn tin.

“Không biết về nhà xin tiền à?” Giọng anh khàn khàn khô khốc, không hề khó nghe, “Con người ta có thể ngu đến độ chết đói được luôn ư?”

Miêu Tĩnh đã quen với kiểu ăn nói của anh từ lâu, giọng cô lãnh đạm: “Ở đâu ra đây?”

Cô vượt phảng phiếu ăn, tấm phiếu được mua ở chỗ ô bán phiếu, một món mặm hai món chay tùy chọn, tổng cộng có hai mươi phiếu.

“Anh cướp à?”

Trần Dĩ khinh khỉnh: “Ông Lý cho... phần thưởng.”

Anh không nói là thưởng gì, bỗng hút hai hơi thuốc, vùi mẩu thuốc vào đất, giẫm lên, xoay người rời khỏi.

Miêu Tĩnh xé một tấm phiếu ăn ra, nhân lúc căn tin chưa đóng cửa thì đến đó ăn cơm.

—

Cuối tuần về nhà, Miêu Tĩnh ở nhà một đêm, hôm sau ăn cơm trưa xong, cô đặt bát đĩa xuống: “Con lên trường đây.”

Ngụy Minh Trân rút một tờ tiền đỏ trong túi ra cho cô, Miêu Tĩnh ngoan

ngoãn nhận tiền, đẩy ghế đứng dậy toan đi.

Bỗng nhiên cô quay lại, hỏi một câu bằng quơ.

“Mẹ, tiền sinh hoạt của anh đâu ạ?”

Ngụy Minh Trân và Trần Lễ Bân đang ăn cơm đầu hơi sùng sờ, dừng đĩa.

“Sao thế?” Trần Lễ Bân buông chén rượu, nhìn Miêu Tĩnh với vẻ ôn hòa,

“Anh con bị sao?”

“Không sao ạ, lớp 9 học nhiều, đã mấy tháng anh không về nhà, tiền sinh hoạt của anh đủ chứ ạ?” Giọng Miêu Tĩnh như muỗi vo ve, “Anh lại cao thêm, quần đã ngắn đi một khúc.”

Trần Lễ Bân nhìn Miêu Tĩnh một hồi, đi kèm đăm cười cười: “Thế à? Lâu lắm rồi nó không về, con bảo nó có rảnh thì về ở mấy ngày nhé.”

Trước khi đi, Trần Lễ Bân vào buồng lấy một ngàn tệ, dặn Miêu Tĩnh chuyển cho Trần Dị.

Miêu Tĩnh cẩn thận cất tiền vào cặp, lúc ra cửa thì bị Ngụy Minh Trân thần búng trán.

Đây là một số tiền lớn, Miêu Tĩnh không dám giữ lâu trong người.

Về trường, cô đi một vòng tìm Trần Dị.

Không tìm thấy, hết tiết tự học tối, cô đứng trông trước cửa ký túc, đợi mãi tới khi ký túc xá sắp tắt đèn kiểm tra, Trần Dị mời lộn người qua đầu tường vào, bước chân vội vã, đi lướt ngang Miêu Tĩnh.

“Anh.” Cô gọi anh lại.

Trần Dị dừng chân, khó hiểu nhìn cô.

Cô đưa xấp tiền cho anh: “Tiền sinh hoạt chú cho anh, một ngàn tệ.”

Mắt Trần Dị quét qua mặt cô, rồi quét xuống xấp tiền giấy màu đỏ cô đang cầm, rồi lại quay về mặt cô.

Mày anh cau tít, ánh mắt thâm trầm, lẫn trong thần sắc bình tĩnh là một vẻ lạnh lùng căm tức.

Anh nghiêm mặt hồi lâu, cười khẩy một tiếng: “Cảm ơn nhé, em gái ngoan.”

Tiền trong tay bị anh lấy đi, chả hiểu sao bầu không khí chợt trở nên cứng

ngắc, Trần Dị quay gót, sải bước dài rời đi.

Miêu Tĩnh đi theo đằng sau, bóng người phía trước trông thật gầy gò u ám dưới ánh đèn sáng trưng của tòa ký túc xá.

Xấp tíh kia bị Trần Dị tiêu hết ráo trong vòng hai ngày.

—

Sau này ở trường học lâu, Miêu Tĩnh dần quen biết với hội bạn của Trần Dị.

Ngoài Ba Tử, thằng nhóc da đen chặn đường hôm đó tên Thẩm Hồng, thằng mập da trắng tên A Dũng, đều là người cùng một bang phái.

Còn một băng nhóm nữa do Đại Đầu Viên cầm đầu, tên tuổi của nhóm người này ở trường như sấm bên tai.

Có đi đâu nước sông không phạm nước giếng, không đụng chạm gì đến những học sinh bình thường.

Phòng tắm của trường và phòng lấy nước sôi nằm ngay cạnh tòa ký túc xá.

Nữ sinh ở tầng cao, buổi tối đứng ngoài hành lang, nương theo ánh đèn trong phòng, có thể loáng thoáng nhìn thấy đám con trai phía dưới đi dép lê, mặc áo ba lỗ và quần đùi thể thao ra vào phòng tắm.

Có những đứa đứng tụ tập với nhau ở bãi đất trống trước tòa ký túc xá, rượt đuổi, nô đùa.

Cũng thường hay thấy bóng dáng Trần Dị, trong trường rất nhiều con gái theo đuổi anh.

Nghe nói anh thuộc kiểu hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, chỉ thích chơi game và đánh bida, không thích đi chơi cùng con gái.

Nữ sinh lớp 9 có vẻ trưởng thành hơn, nhiều lúc sẽ tím tím lại nhìn lên anh bước ra khỏi phòng tắm trong trạng thái ướt sũng, chiếc áo ba lỗ hở hênh chẳng giấu được bả vai rộng lớn và cơ bắp cánh tay rắn chắc của anh.

Sau tiết tự học tối, muốn vào phòng tắm thì phải xếp hàng.

Miêu Tĩnh thích vào muộn một chút, vào tắm trước lúc phòng tắm đóng cửa, vì khi đó phòng tắm sẽ yên tĩnh, nước vòi hoa sen cũng chảy mạnh hơn, tiện thể cô giặt luôn quần áo bẩn.

Khi cô lao công tới đuổi người, Miêu Tĩnh mặc đồ và khoác áo ngoài xong mới ôm chậu rửa mặt nhỏ màu hồng về phòng ngủ.

Đèn ở khu học và sân thể dục đều đã tắt, chỉ có ký túc xá vẫn sáng đèn, gió đêm phất phơ, đi đường thoải mái và bình thản lạ thường.

Nếu không phải đám nam sinh tầng một tầng hai bị đuổi ra ngoài soát người, nối đuôi nhau tập trung ở bãi đất trống, hiệu trưởng dẫn theo bốn, năm thầy giáo khám xét phòng ngủ, thì với Miêu Tĩnh mà nói, đây đáng lẽ sẽ là một buổi tối tốt đẹp giữa làn gió xuân say đắm.

Cô nhìn đám nam sinh trong bóng tối trước mắt, biết đây là kiểm tra phòng đột xuất, nhà trường đang chấn chỉnh tinh thần và kỷ luật học đường, hồng tìm ra những phần tử bất hảo.

Muốn lên tầng về phòng ngủ, cô bắt buộc phải đi vòng qua nhóm người kia, rẽ tới đầu cầu thang.

“Tiểu Tĩnh.” Mắt Trần Dĩ bình sáng, đứng trong đám người lớn tiếng gọi cô.

Miêu Tĩnh vững vàng đi về trước, cho đến tận khi nhìn thấy Trần Dĩ, vô cùng nghi ngờ vào tai mình.

Từ nhỏ tới lớn cô đã tên Miêu Tĩnh, chưa từng có ai gọi cô là “Tiểu Tĩnh”.

Còn người kia, ngay cả tên cô cũng chưa gọi bao giờ, lúc nào cũng chỉ gọi bằng một chữ “này”.

“Trần Dĩ, em đứng lại! Chưa đến lượt em đâu.” Thầy quản lý ký túc quát lớn, “Chuẩn đi đâu?”

“Em ruột của em ạ.” Trần Dĩ vô tư chỉ vào Miêu Tĩnh, trên người anh mặc mỗi chiếc áo phông đen rộng thùng thình, cười ngả ngớn chống nạnh, “Ban này em đi tìm con bé nửa buổi trời, ngày mai con bé phải về nhà, em nhờ nó lấy ít đồ lên trường giúp em.”

“Thầy, em đứng cạnh đây nói mấy câu thôi, một phút đồng hồ, thầy cứ theo dõi, nào đến lượt soát người thì em phi sang ngay.”

Trần Dĩ đi tới trước hai bước, ngoắc Miêu Tĩnh: “Gái, ngày mai về nhà mày tìm giúp anh, buổi của anh...”

Miêu Tĩnh dờ dẫm đứng trước mặt anh, gương mặt anh hiện nét cười gượng gạo, giọng nói cũng trong trẻo, song lông mày lại đè nặng đuôi mắt, ánh mắt sắc hết sức cảnh giác.

“Nhớ chưa? Ngày mai lên trường sớm chút, anh chờ đấy.” Trần Dĩ vươn tay xoa đỉnh đầu ướt nhỏ nước của cô, làm mái tóc ngắn rối tung hết cả, giọng dịu dàng khác thường: “Sao không lau tóc cho khô thế này, trời vẫn hơi lạnh, đừng để bị cảm.”

Miêu Tĩnh đứng chôn chân, mắt chớp chớp, kẻ đó lơ mơ gật đầu: “Em biết rồi, anh.”

“Đứng yên, anh lau tóc cho mày, từ nhỏ người mày đã yếu, cảm cúm đỡ bệnh thì phiền to.”

Anh bước một bước đến gần, vén góc tấm áo phông.

Miêu Tĩnh bỗng thoáng thấy làn da màu mật ong nhạt nom hết tấm sắt, những múi cơ gồ lên, hãy chưa nhìn kỹ thì người Trần Dĩ đã hoàn toàn che khuất cô.

Cô hoảng hốt nhắm tịt mắt, mùi của con trai xộc tới, mùi xà phòng, nước sôi, mùi cơ thể, mùi thuốc lá nhàn nhạt, khỏe khoắn mát rượi, không hề khó ngửi.

Sau đó là chất vải mang theo nhiệt độ cơ thể trùm lên đầu cô, một bàn tay lau mái tóc ướt của cô một cách qua loa.

“Cần, đừng để bị phát hiện.” Chỉ cô mới nghe thấy âm lượng bị kìm nén trong giọng nói của người con trai.

Tay kia của Trần Dĩ nhanh chóng lấy chiếc túi vải từ bên hông ra, vật ấy có hình dài và cứng, nóng hằm hập vì có hơi người, nặng trình trịch, anh dúi vào tay cô.

“Nhét trong người.”

Không khí giữa hai người nghiêm trọng và ngọt ngào cực độ.

Bụng dạ Miêu Tĩnh hoang mang, dùng áo khoác ngoài và chậu rửa mặt để che, vội vàng đẩy thứ đồ kia vào vạt áo, tay đè ở bụng.

Thầy quản lý ký túc phía sau nhìn chăm chăm.

Hai người đứng sát nhau như thế mấy chục giây, Trần Dĩ nghe răng cười lười vè sau, đỡ lấy chậu rửa mặt trong tay Miêu Tĩnh, khom lưng nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ ngơ ngác của cô, nở nụ cười nhẹ nhàng xán lạn: “Về nghỉ sớm đi.”

Lông tơ trên người Miêu Tĩnh dựng đứng, như hóa con rỗi gổ ôm chậu rửa mặt, bước chân gập gáp đi khỏi đó.

Khi đặt chân lên bậc cầu thang cô mới dám quay đầu lại, đám nam sinh xếp thành hàng, lần lượt bị thầy giáo soát người.

Trần Dĩ đứng giữa đám trông nổi bật, cặp mắt sâu hun hút nhìn cô. Về ký túc xá, đám con gái trong lớp đang bàn tán nhảm nhí, kể rằng bọn con trai bị kiểm tra phòng, có đưa giấu vũ khí sắc bén như gậy sắt dao găm trong ký túc xá.

Bên nữ sinh cũng mới bị kiểm tra, cô quản lý ký túc lục ngăn tủ và vali của từng đứa, vừa đi xong.

Miêu Tĩnh run lập cập, thẩn thờ hắt một hơi.

Hai con dao găm sắc bén có vỏ, mới tinh, hoa văn và kiểu trang trí thoát nhìn rất đắt, được giấu mãi trong áo Miêu Tĩnh.

(còn tiếp).

Chương 7: 7: Miêu Tả Những Người Đầu Biết Cô Ta

Cái tát bất ngờ chẳng kịp trở tay của ĐòLị giáng xuống gò má cứng rắn của Trần Dị.

Thực ra lực tay không nặng, nhưng nghe tiếng giòn giã vang lên, chính cô ta cũng giật thót, khí thế giảm hẳn ba phần.

Lại nhìn khuôn mặt hung dữ nham hiểm cùng cơn rống giận gắt gỏng vừa rồi của Trần Dị, ngoài sự lúng túng bất an thì cô ta còn thấy mờ lung. Cô ta thực sự là thẹn quá hóa giận.

Bởi ĐòLị đã phải hao tổn bao nhiêu tâm sức, bỏ ra bao nhiêu thời gian chỉ để gìn giữ vị trí bạn gái chính thức này.
Quán bar không phải nơi đầu tiên cô ta gặp Trần Dị.

Khi đó có lẽ Trần Dị đang bàn chuyện với người ta ở quán bar, anh bao một khu ghế riêng trong mấy ngày liên tiếp, mặc áo sơ mi trắng ng ẩ dưới ánh đèn nhuộm trông cực kỳ bắt mắt.

ĐòLị nảy ý, đổ cả ly rượu đỏ lên, anh mỉm cười nhặt lấy ly rượu bị cô ta sẩy tay đánh rơi bể.

Đề tài câu chuyện phát triển tự nhiên đến phí giặt khô và số điện thoại.

Sau đó bạn bè tứ phương tụ tập, cứ chơi như thế r ẩ bên nhau một cách suôn sẻ.

H ẩ ấy cạnh Trần Dị thỉnh thoảng còn lòi ra cô bạn gái cũ khó chơi, là một em gái lông bông gia đình có mở sòng bạc.

Đồ Lị từng tìm hiểu nguyên nhân họ chia tay, chuyện rằng bạn gái cũ kéo Trần Dị đi mua nhẫn, Trần Dị không muốn.

Cuối cùng mua một cặp nhẫn đôi về, bạn gái cũ muốn đeo nhẫn nam vào tay Trần Dị, Trần Dị chê phiền, vứt nhẫn, thẳng thừng nói chia tay. Đồ Lị thấu hiểu ý muốn đánh dấu chủ quyền của cô bạn gái cũ này.

Chỉ riêng phòng bida, hễ ở là Trần Dị sẽ đóng đô đến tận nửa đêm.

Mà phòng bóng có mời tới vài người đẹp thay phiên nhau luyện bóng cùng khách, thành ra ngày nào người đẹp cũng sớm chiều ở chung với Trần Dị, pha trò cười đùa.

Cũng có rất nhiều con gái vào tiệm bida chơi và chỉ toàn lên ngắm Trần Dị.

Anh dạy con gái chơi bida, khom lưng nhòai người ra bàn bóng, tằm lưng với đường nét trơn tru trắng kiện, vòng eo thắt lại săn chắc, bờ mông vênh, tư thế tay cầm tay dạy người ta, thử hỏi bao nhiêu cô đỡ cho nổi? Cho dù ở tiệm bida Đồ Lị cũng theo dõi sát sao không rời nửa bước, song cũng chẳng cách nào ngăn cản đám con gái cứ bám dính lấy anh.

Trần Dị đâu ngu, sao có thể lạnh mặt đuổi khách.

Hai tay anh chống ở mép bàn bóng, người nòng nặc mùi thuốc lá ác liệt, lười biếng cười tủm tủm nhìn người ta, buông đôi câu bông đùa, là đã khiến cô nàng mặt đỏ bừng tim nổi trống, ngay cả bạn gái chính thức là cô ta bị cho ra rìa.

Anh không quan tâm phụ nữ xung quanh có quấn người hay không, quản nhiều quản ít cũng chẳng sao.

Anh không nói nhiều, luôn luôn làm theo ý mình, có chuyện là y rằng mười ngày nửa tháng không liên lạc, muốn làm gì cũng chẳng báo cho người bên cạnh một tiếng.

Ban đầu Đồ Lị vốn chỉ muốn chơi qua đường, đàn ông phóng túng đâu

đáng tin cậy.

Vậy nhưng mỗi lần thấy anh chậm chạp ngược mắt nhìn người khác, là cô ta lại không nở buông.

Hơn nữa Trần Di đối xử với cô ta không tệ, kỹ năng giuờng chiếu đủ khiến cô ta sung sướng, vung tiền hào phóng, tốt hơn nhiều so với loại đàn ông chăm chăm chiếm hời cho bản thân mà tiền thì cứ giấu khư khư.

Như thế bảo cô ta làm sao không nắm chặt một chút cho được.
Về sau ĐòLi đã lung lạc đám bè bạn của Trần Di, thường xuyên bóng gió hỏi thăm mọi động thái của anh.

ĐòLi biết sơ sơ về hành tung và lịch trình anh đi đâu mỗi ngày, bình thường cô ta luôn nhân nhượng nhún nhường, giữ người yêu rất chặt.

Mối quan hệ đứt quãng của hai người kéo dài hơn một năm, bụng cũng có đôi phần chắc chắn vì đã ăn được anh.

Mặc dù cảm thấy với tính cách bừa bãi trụy lạc của Trần Di, sớm muộn gì sẽ có ngày đi ăn vụng bậy bạ, nhưng ban nãy bỗng dưng thấy Miêu Tĩnh đứng sau lưng anh quan sát mình, cặp mắt đen trắng rõ ràng lạng lẽ nhìn, lòng dạ cô ta lập tức bị đánh tan, không hề nghĩ ngợi, đầu nóng lên, vung tay ra tát.

Tát xong lại thấy hơi đơ.

“S ầm.”

Miêu Tĩnh đóng cửa buồng, trong buồng không một tiếng động.

“Em gái gì? Lâu nay đâu có nghe anh kể trong nhà có em gái, em gái ở ngoài thì lại gặp đây đây.” ĐòLi xấu hổ mím môi.

Buồng ngủ của Miêu Tĩnh trước kia chất đầy đồ đạc linh tinh, rồi cô ta liên tưởng tới những dấu vết lưu lại trong căn nhà này, quả thực là từng có một người phụ nữ ở đây.

Bạn trai bị xơ múi mà mình chẳng hay biết gì, đêm gặp người yêu bỗng

biến thành hiện trường bắt kẻ gian dân.

Trần Dị thấy cô ta nhìn chong chong vào buồng Miêu Tĩnh, ánh mắt anh thâm trầm, giọng nói sắc bén: “Đó là buồng ngủ ngày xưa của nó, nó ở trong đây mười năm rồi, đã đủ chưa?”

Đồ Lị có chút sửng sốt.

“Anh nói rõ xem.”

“Mặc quần áo vào trước đi.”

Trong nhà còn có người, giọt nước nhỏ từ mái tóc làm áo phông ướt nhẹp cả.

Đồ Lị để trần hai chân, cảnh xuân lộ lộ.

Cô ta lờ mờ mặc lại bộ quần áo của mình, lại thấy Trần Dị đứng khoanh tay, gương mặt lạnh lùng cúi gục, một vẻ bức tức đầy áp lực.

Không đợi hai người nói chuyện, cửa buồng bị đẩy ra, Miêu Tĩnh thay bộ đồ mặc ở nhà bước khỏi căn buồng, áo phông và quần dài rộng rãi đơn giản, tay cầm chiếc máy sấy, thần sắc bình bình, chất giọng dịu dàng.

“Máy sấy ở chỗ em, chị sấy tóc cho khô.

Đồ dùng tắm rửa của chị cất trong ngăn tủ bồn rửa mặt, em không biết là của ai nên mới dọn hết.”

Nét mặt Miêu Tĩnh không có chút ngại ngùng căng thẳng hay thái độ khinh khỉnh kiêu căng nào.

Ngữ khí cũng không giống như đang giấu giếm hay nói dối, mà trái lại cô trấn định tới nỗi khiến người khác nhìn vào chỉ thấy một sự bình tĩnh.

Đồ Lị nhăn hàng mày mảnh, nhìn cô, rồi nhìn Trần Dị, ánh nhìn ngờ vực quét qua hai người.

“Cô là em gái anh ấy? Họ hàng hay là...”

Trông hai người chả có điểm gì giống nhau, thậm chí cái họ cũng khác.

“Anh ấy không nói à?” Miêu Tĩnh hỏi ngược.

“Đương nhiên là không!”

Hai người phụ nữ, bốn con mắt đồng thời nhìn về phía anh.

Mày Trần Dị cau tít, mặt mũi u ám, sải bước lên túm lấy tay Đồ Lị: “Tôi

đưa cô về trước.”

“Lúc vào nhà, em nghe trong nhà có tiếng, anh ấy nói là chị dâu tới đây.

Trên đường về còn bảo muốn ăn bữa cơm với chị, gặp mặt làm quen.”

Miêu Tĩnh lùi về sau một bước, “Có gì hai người nói chuyện đi, ngày mai em phải đến công ty sớm, nghỉ trước đây.”

Đồ Lị nghe giọng cô, nét nghi hoặc trong mắt càng đậm, muốn Trần Dĩ xác thực lại bị anh quát: “Đi đường rồi nói.”

Cô ta thất tha thất thểu theo Trần Dĩ xuống tầng.

Cửa xe đóng phịch một cái, cô ta mới sực tỉnh: “Có gì mà không ở nhà nói rõ trước mặt nhau được chứ?”

“Sao cô qua đây?” Trần Dĩ nhíu mày, “Ai cho cô qua.”

“Đấy là em gái anh thật à? Có khi nào nghe anh nói nhà có em gái đâu.”

“Phải.”

Đồ Lị vẫn thấy vô lý, bắt đầu tranh cãi với anh, hất tóc: “Sao em không thể qua? Anh nói nhà có chuyện, chính là chuyện này đây đấy hả? Tại sao không nói em biết?”

Trần Dĩ chà ngón cái lên mặt, châm điếu thuốc, cúi kính hừ lạnh: “Liên quan gì đến cô? Chuyện nhà cô tôi có quản không? Cô có cho tôi biết người nhà cô không?”

Đồ Lị ngẩn mặt, ngửi sững người trên ghế xe, khí thế yếu ớt: “Rốt cuộc cô ta là ai?”

Sắc mặt anh bình lặng như nước, chẳng có lấy một gợn sóng nổi khi đối diện cô ta: “Em gái tôi, nó về Đàng Thành làm việc, ở trong nhà.”

Chiếc xe khởi động một cách gắt gỏng, phóng như vũ bão trên đường.

Trần Dĩ bỏ Đồ Lị lại dưới tòa nhà cô ta ở, không buồn ngo ngoàng, lái xe thản nhiên rời đi.

Trên đường trở về, Trần Dĩ đến quán bida một chuyến, đợi tới khi quán đóng cửa mới về.

Xe lần nữa dừng dưới nhà mình, ánh đèn trên tầng hai đã tắt ngúm, căn buồng bên trái kéo rèm kín mít.

Anh cup mắt châm điếu thuốc, hàng lông mi đổ chiếc bóng hình cánh quạt

xuống dưới mắt.

Sau hồi lâu trầm tư, anh chậm rãi nhả làn khói, cánh tay rần rỏi khoác ngoài cửa sổ xe, đầu ngón tay khẽ búng, vài tia lửa đỏ bắn ra, lơ lửng giữa màn đêm mờ ảo bao trùm.

Anh không biết vì sao cô cứ phải về đây.

—

Đồ Lị tìm mấy người bạn cũ của Trần Dị, hỏi Bảo Mao, Ba Tử, Đại Đầu Viên, A Dũng, đám người này trăm miệng một lời.

“Miêu Tĩnh về rồi à?”

Trần Dị không nói, họ đâu không biết Miêu Tĩnh đã về

Đồ Lị mới yên tâm được nửa: “Miêu Tĩnh? Các người biết cô ta?”

Nói là biết, nhưng mức độ biết lại khác nhau.

Có người từng nghe tên Miêu Tĩnh, có người từng gặp cô mấy lần, có người quen cô, người quen thân quan hệ khá tốt với cô cũng có.

“Em gái Trần Dị, có đi đâu không phải em gái ruột, không cùng huyết thống.

Bố Trần Dị cưới người phụ nữ ở vùng khác, người đó dẫn theo con gái tới đây chung sống.

Mười mấy năm rồi, hồi Trần Dị học tiểu học thì con nhỏ đã ở đây.

Sau đó Miêu Tĩnh học đại học, lên thành phố lớn học, từ đó cắt đứt liên lạc, không thấy về nữa.”

“Sao mấy người không ai nói cả thế?”

“Anh Dị chưa từng nhắc, cũng chẳng phải chuyện hay gì.

Anh ấy cực kỳ ghét nhắc tới những chuyện ấy, nhắc cái là lạnh mặt.

Quan hệ giữa anh ấy và Miêu Tĩnh rất tệ, ngày xưa Trần Dị thường hay sinh sự quát mắng con nhỏ.”

“Quan hệ giữa hai người họ tệ ư?”

Đêm qua gặp mặt chớp nhoáng, hai người này quả đúng là không thân thiết, xa lạ như không phải họ hàng hay bạn bè.

“Tệ, không khác kẻ thù là mấy, lạnh nhạt lắm, hai người đó cơ bản không nói chuyện với nhau.”

Người biết chuyện thì buồn cười: “Tệ đến độ nào à, anh Dị gây chuyện ở ngoài, em gái anh ấy gọi 110 báo cảnh sát, vì đại nghĩa và người thân cũng giết, muốn tống anh Dị vào đày ăn cơm tù.”

Anh Dị chưa bao giờ bị nhục như thế, nên là tức điên.

Sau này Miêu Tĩnh đi, anh ấy vui vẻ hơn nhiều.”

Đồ Lị hỏi từng người một, cũng tìm hiểu được đại khái, biết đưa em gái mà Trần Dị nói là cố nhân gốc gác sâu xa thật, đây cũng là hiểu lầm thật.

Tình cảnh tối hôm qua, trước mặt hai anh em, cô ta nói Trần Dị vụng trộm với người phụ nữ khác.

Mặt Trần Dị đen xì thế kia, nhớ lại thì đúng là gương mặt chín mật.

Ngày hôm sau, Đồ Lị lại đến phòng bida tìm Trần Dị.

Phòng bóng lượn lò khói thuốc, anh đánh bóng cùng người ta, vừa lúc đánh được một cú bóng xuống lỗ hết, tâm trạng tốt.

Đồ Lị mỉm cười bước tới bóp vai đấm lưng cho anh, bưng trà rót nước rồi thì nhận lỗi, bảo là cũng muốn gặp Miêu Tĩnh nói lời xin lỗi, mọi người cùng ăn một bữa cơm.

Trần Dị thông thả bôi cục lơ lên đầu gây bóng, chẳng nhìn Đồ Lị, cúi rạp người dựa sát eo vào bàn bóng, đánh gây khai cuộc, giọng lạnh tanh: “Mấy ngày nay nó ở công ty xây dựng đội ngũ, đợi cuối tuần đi.”

—
Hoạt động xây dựng đội ngũ công nhân mới của công ty Miêu Tĩnh tổ chức cho mọi người tới nông trường ở vùng ngoại thành huấn luyện dã ngoại, đi bộ vượt chướng và du lịch nông nghiệp.

Thành viên đa số là những anh chàng trẻ khỏe, có đam mê có máu lửa, dễ dàng ứng phó với các tình huống.

Chỉ có vài cô nàng cẩn thận đi theo.

Đồng chí nam cũng thường giúp đỡ, cứ thế thành viên trong đội nhanh chóng thân quen nhau.

Miêu Tĩnh và Lư Chính Tư là đồng hương, lại là đồng nghiệp, cùng bộ phận, cũng hoạt động trong một tổ, nên cực kỳ nhiều chủ đề chung, quan hệ cả hai rất tốt.

Lư Chính Tư sở hữu vóc dáng cao ráo, mắt một mí, da trắng, lúc cười lên thì xuất hiện hai lúm đồng tiền be bé.

Cậu ta nhỏ hơn Miêu Tĩnh một tuổi, là chàng trai kiên định và có chí tiến thủ.

Mọi người đều thuộc chức kỹ sư, ai nấy cũng gọi Miêu Tĩnh là kỹ sư Miêu, Miêu Tĩnh gọi cậu ta là kỹ sư Lư.

Lư Chính Tư vò đầu, hơi ngại khi đứng trước Miêu Tĩnh: “Nghe cứ như là thợ lò hơi* vậy, kỹ sư Miêu gọi Lư Chính Tư là được.

Không thì gọi tên tiếng Anh của tôi, tôi tên Jack.”

*Họ Lư và trong từ “lò hơi” có cùng âm “lu”.

Miêu Tĩnh không nhịn được cười: “Thôi tốt hơn tôi nên gọi là Chính Tư đi, chứ ở xưởng gọi cậu là Jack, nghe là lạ.”

Kết thúc hai ngày xây dựng đội ngũ, mọi người còn xách một túi dưa ngọt về

Đúng lúc Lư Chính Tư phải vào nội thành bàn chuyện, nhân tiện đưa luôn Miêu Tĩnh về nhà.

Miêu Tĩnh thấy cậu ta đỡ mệt mỏi đây đây, bèn mời cậu ta lên nhà uống cốc nước.

Cô còn giữ một số tài liệu chuyên ngành từ công việc trước đây, có thể cho cậu ta đọc thử.

Lư Chính Tư không từ chối, vừa định lên tiếng đồng ý thì bỗng một mẫu thuốc lá rơi xuống bên cạnh.

Cậu ta và Miêu Tĩnh ngẩng đầu, chợt trông thấy có người đàn ông trẻ tuổi ngồi ở ban công tầng hai với một tư thế hết sức nghênh ngang, một chân gài gác trên bệ cửa sổ, cặp mắt lơ đãng đầy bất kham như ánh nắng chói lòa lóe ra từ đám mây đen, chiếu thẳng xuống hai người đứng dưới. Người đàn ông này trông quen lắm.

Lư Chính Tư còn nhớ, chính là người đàn ông lái xe đến đón Miêu Tĩnh vào lần liên hoan trước.

“Kỹ sư Miêu... bạn trai chị à?” Lư Chính Tư dừng bước, vẻ mặt hơi bối rối.

“Không phải.” Miêu Tĩnh ngẩng đầu thoáng liếc, giọng lãnh đạm, “Anh trai tôi.”

Nếu trong nhà có người, người này nhìn còn mang lại cảm giác áp lực không dễ dây vào, Lư Chính Tư đành không lên nữa.

Cậu ta đưa túi dưa ngọt và ba lô cho Miêu Tĩnh rồi vẫy tay quay gót rời khỏi.

Cô lên tầng, mở cửa, Trần Di vẫn ngồi chỗ cửa sổ ban công, thấy cô về thì thả chân xuống, ngữ khí nhàn nhàn: “Về rồi à?”

“Ờ.”

“Đã nói là đi đón cô rồi mà? Sao lại tự về?”

“Công ty có xe đưa về.”

Miêu Tĩnh cởi luôn chiếc áo sơ mi chống nắng khoác ngoài, bên trong là chiếc áo ba lỗ dệt kim màu trắng có chữ “công”*, đường cong cơ thể lộ lút, mái tóc dài được cuộn lên, để lộ chiếc cổ thiên nga thon dài, bờ vai và gáy bị nắng phơi một mảng đỏ bừng, nóng rát đau đớn.

Cô loẹt quẹt đôi dép lê về buồng ngủ tìm hũ gel lô hội, bật mở đèn trần phòng vệ sinh, đứng trước gương rửa mặt, trở tay thoa gel vào sau người.

*Công – 工

Đầu ngón tay nhỏ nhắn trắng bóc dính chất gel trong suốt thoa đều vùng gáy.

Khi đụng tới đốt xương cổ ửng đỏ gồ lên, Miêu Tĩnh khẽ hít một hơi, đầu

ngón tay nhẹ nhàng day day.

Trần Dĩ khoanh tay, lưng tựa lưng ghế, cụp hai mắt: “Vậy tôi đi đón ĐòLị trước, buổi tối cùng ăn bữa cơm.”

“Ăn ở nhà được không? Hai ngày nay em vận động quá độ, đau nhức khắp người, thực sự không muốn ra khỏi nhà đâu.” Miêu Tĩnh mệt mỏi nói, “Đợi lát em nấu cơm, tối hai người chỉ cần qua ăn thôi.”

Anh khựng lại, giọng điệu hơi mất kiên nhẫn: “Thế còn nấu nướng gì nữa, tôi mang ít đồ về ăn là được rồi.”

“Cũng được.”

Cửa phòng vệ sinh khép lại trước mặt anh, phía trong truyền ra tiếng nước rào rào.

Trần Dĩ định đi, thốt nhiên xoay người đóng cửa, nhìn thấy một bóng hình mặc chiếc áo trắng mờ mờ lướt qua tấm cửa thủy tinh.

—
Buổi tối ĐòLị và Trần Dĩ cùng về nhà, tay hai người đều xách hộp đồ ăn mua ở ngoài.

Miêu Tĩnh đang bỏ hoa quả trong bếp, nghe thấy động tĩnh, cô ngoái đầu thoáng nhìn.

ĐòLị có ý muốn gần gũi, thân thiết ôm Miêu Tĩnh, giọng ngọt ngào, hương thơm xộc tới: “Tiểu Tĩnh, chào em.”

“Chào chị.”

“Chị có đem cho em món quà nhỏ, cũng không biết em có thích không.”

ĐòLị chớp mắt, đưa một thỏi son qua, “Em gọi chị là ĐòLị, Lilith, Lily gì cũng được, đừng khách sáo với chị.”

“Cảm ơn chị Lily.”

Giữa phụ nữ với nhau luôn có đề tài trò chuyện.

Mặc dù trông Miêu Tĩnh có vẻ xa cách, nhưng con người không hề lạnh lùng quái gở.

Hai người vừa dọn bát đĩa vừa nói chuyện trong bếp, Trần Dĩ đứng ở phòng bếp một hồi, cặp mắt như giếng phẳng lặng.

Thấy hai người như thế, anh cũng chẳng nói gì, đi ra ban công hút thuốc

ngịch điện thoại.

“Tối hôm đó do chị bộp chộp, xin lỗi em nhé.” ĐờLị khá thẳng thắn, huých huých cánh tay Miêu Tĩnh, “Mất mặt ghê, nghĩ lại cảnh ấy mà thấy kỳ cục.”

Miêu Tĩnh cất giọng đi ềm nhiên: “Không sao đâu, không phải xin lỗi gì, phụ nữ là sinh vật trực giác nhạy mà...”

Cô đột ngột dừng lời, không nói tiếp nữa.

ĐờLị thở dài, phàn nàn: “Không phải chị cố ý vậy đâu.

Em chả biết anh trai em rước ong hút bướm cỡ nào chứ, có mấy con nhỏ đuổi mãi chẳng đi, chị cứ tưởng...”

“Hiểu mà, ngày xưa anh ấy cũng thế thôi, lúc học trường nghề ề, con gái bu đầy xung quanh, còn đến tận nhà tìm anh ấy.”

“Thế à?”

Miêu Tĩnh chuyển đề tài, đặt hoa quả vào đĩa, lấy đĩa trong tủ ra xếp thức ăn: “Hai người mua nhiều đồ ăn quá, mình ăn một bữa không hết được.”

“Chị và anh em không thích nấu cơm, ăn ngoài quen rồi.”

Anh ấy có thói quen, cứ món nào thích là gọi, nên không quan tâm mấy.

Chị cũng không biết em thích ăn món gì, bèn gọi thêm vài món... Quán ăn này nổi tiếng lắm, lần sau mình lại đi ăn cùng.”

“Được đấy.” Miêu Tĩnh cười cười, “Muốn ăn gì thì gọi cái đó, hạnh phúc ghê.”

Hai người tán gẫu, ĐờLị hỏi tuổi Miêu Tĩnh, hỏi cô đã sống ở Đàng Thành bao lâu, học đại học gì, rồi lại hỏi đến công việc hiện tại.

Hỏi xong thì tấm tắc khen ngợi.

“Em giỏi thật.

Nhưng ngày xưa em học tốt như thế, sao không cảm hóa nổi Trần Dị nhỉ.

Nếu anh ấy chuyên tâm học hành, không chùng cũng đỗ được đại học, làm kỹ sư gì đó.”

Miêu Tĩnh lại không tiếc nuối gì: “Bản thân anh ấy không muốn học,

chuyện này đâu thể ép buộc.”

Cũng phải, nếu Trần Dĩ học được thì còn ở Đàng Thành nữa được chắc, có khi đã bay lên trời rồi cũng nên.

“Vậy sao tự dưng em muốn về Đàng Thành? Thành phố lớn tốt biết bao nhiêu, chị muốn ra ngoài nhảy trên sân khấu lớn mà còn chẳng có khả năng sống sót ấy đây.”

“Công việc của em làm ở đâu cũng như nhau.

Sau khi ra trường thì thuê nhà với bạn, mỗi ngày tốn ba tiếng đồng hồ đi về, ngày qua ngày ăn cơm hộp ở ngoài, còn phải thường xuyên tăng ca, đi công tác.

Cảm thấy cuộc sống ở thành phố nhỏ vẫn thoải mái hơn.”

Từng bước chân ra ngoài, đi tới những thành phố hạng lớn hạng nhất, gặp những đi đâu chưa từng gặp, biết hoàn cảnh là thế này, không có chỗ gì đặc biệt, vậy cũng đã đủ rồi.

Đồ Lily đồng ý với lời ấy.

Mùi khói thuốc nhạt nhòa bay vào trong bếp, cô ta nhìn sang theo ánh mắt Miêu Tĩnh.

Trần Dĩ nhòai người ra ban công hút thuốc, qua khung cửa sổ phòng bếp, có thể thấy một phần sườn mặt anh, lông mày nhướng cao, mũi thẳng tắp, quai hàm kiên nghị.

Miêu Tĩnh bình thản rời mắt, hỏi Đồ Lily: “Chị Lily thì sao? Ở một mình à? Còn nhảy không?”

“Chị ở cùng bố mẹ, trong nhà có đứa em trai, năm nay mới năm tuổi.

Bố mẹ già rồi, có đi đâu vẫn đi làm, nên chị phụ chăm sóc thằng em.

Trước kia từng đi nhảy ở khu thắng cảnh, mà xa quá, lương lậu cũng ít, tiền lương của quán bar cao hơn chút nhưng có lúc rất phiền.

Chị không nhảy nữa, bây giờ đang làm ở một phòng gym, lâu lâu phòng gym không bố trí được nhân viên, chị đi qua giúp hai buổi thể dục.”

“Kinh nghiệm làm việc phong phú ghê, cảm giác hay ho hơn em nhiều.”

Miêu Tĩnh gật đầu chân thành: “Em thì tương đối nhàm, thỉnh thoảng cũng

ngưỡng mộ cuộc sống như thế.”

Em gái dễ ở chung hơn anh trai.

Dọn dẹp bếp núc xong, ba người ng ồi vào bàn ăn cơm, chuyện trò ít chuyện nhà và việc vặt thường ngày.

Tr ần Dị nói khá ít, tính Miêu Tĩnh cũng không phải loại thích tám nhảm.

Đ ôLị khuấy động bầu không khí, chủ đề câu chuyện luôn xoay quanh Miêu Tĩnh.

“Tiểu Tĩnh có bạn trai chưa?”

Miêu Tĩnh lắc đầu.

“Hai tư tuổi, cũng nên yêu đương r ồi, em có hình mẫu lý tưởng nào không? Không chừng chị giới thiệu được đấy, ở phòng gym chị cũng quen vài chàng trai có điều kiện và ngoại hình khá được.”

Tr ần Dị ng ồi cạnh bóp lon bia, hơi nhú mào.

Miêu Tĩnh cúi đầu bóc vỏ tôm, nghiêm túc ng ắm nghĩ, cười bảo: “Không có hình mẫu cụ thể, yêu đương cũng phải tùy duyên.”

“À, lúc trước từng yêu đương với anh nào chưa?”

“R ồi ạ.”

Đ ôLị cười nói: “Bất ngờ đấy, vì chị thấy em thuộc kiểu ngây thơ, hi ền lành, thân thiện.”

“Bất ngờ vì em từng yêu đương à?” Miêu Tĩnh cười nhẹ, “Em từng có hai người bạn trai.”

Đ ôLị tò mò hỏi: “Thật ư? Lúc nào thế?”

“Một người là bạn đại học.

Một người quen khi đã đi làm, cộng lại chắc yêu nhau hơn ba năm đấy.”

Tr ần Dị ở bên rút điều thuốc, mắt bỗng lạnh lẽo, xen miệng hỏi: “Sao lại chia tay? Có chuyện gì à?”

Đ ôLị mỉm cười đẩy Tr ần Dị: “Anh phản ứng ghê vậy làm gì, chẳng lẽ chuẩn bị đi đánh gãy chân người ta?”

Miêu Tĩnh chậm rãi nói: “Bạn đại học quê ở tỉnh thành phố mi ền Bắc.

Tốt nghiệp xong nhà cậu ấy sắp xếp việc làm sẵn, em không muốn đi theo, nên chia tay.

Còn bạn trai quen lúc đi làm, bố mẹ là giáo viên, yêu cầu cao, chia tay luôn.”

Hai anh bạn trai, một anh là người xuất sắc nhất trong đám nam sinh theo đuổi cô, một anh thì cô phải tốn tâm tốn sức mới theo đuổi được tới tay.

Cũng từng yêu đương nghiêm túc, làm bao chuyện tình cảm lãng mạn.

Miêu Tĩnh là người đễng hị lời chia tay, cô dứt rất nhanh, không thấy đau khổ bao nhiêu, chấm dứt nhanh chóng gọn gàng.

“Chia tay thì chia tay, có gì mà ghê gớm.” ĐỒ Lị an ủi cô, “Đằng Thành cũng có nhiều đàn ông tốt mà, tìm người khác không khó.”

Miêu Tĩnh lau sạch ngón tay, nở nụ cười, mắt sáng rõ: “Em cũng không lo lắng chuyện này, công ty em có mấy trăm kỹ sư nam, người độc thân vô số kể, tìm người yêu chắc không khó.”

“Cũng đúng, tìm một người tử tế, bọn chị có thể tư vấn giúp em.”
(còn tiếp).

Chương 8: 8: Linh Cảm Có Chuyện Chẳng Lành Xảy Ra

Ba ngày sau Trần Dị mới đến tìm Miêu Tĩnh.
Miêu Tĩnh mất ngủ, hoảng loạn, nhũn chân, mặt mày tái nhợt.

Cô không dám giấu con dao găm trong phòng ngủ, mà luôn buộc chặt vào người không rời nửa bước, nói dối là bụng mình đau.

Con gái bước vào thời kỳ dậy thì, thường xuyên có đờ ỉa xin nghỉ vì đau bụng.

Đánh bậy đánh bạ thế nào mà cũng được, chủ nhiệm lớp dặn Miêu Tĩnh ở phòng ngủ và lớp học nghỉ ngơi cho khỏe.

Bạn cùng phòng đưa cơm lấy nước giúp cô, Miêu Tĩnh vẫn làm ổ một chỗ như con chim cút.

Tối, trên đường về phòng ngủ, Trần Dị tóm lấy cô, thề thốt đánh mất ra hiệu với cô.

Miêu Tĩnh hiểu ý, bước đi theo anh và giữ một khoảng cách không xa không gần.

Hai người một trước một sau tới sân thể dục, cạnh đó có khoảng đất dự trữ cỏ dại mọc um tùm, rất dễ ẩn náu.

Liên tiếp mấy hôm nay Trần Dị bị phạt đứng trong phòng hiệu trưởng xét hỏi.

Anh giả vờ ngây thơ vô tội.

Lãnh đạo nhà trường không bắt được thóp của anh, nửa tin nửa ngờ cho thả người.

Anh nghênh ngang ra khỏi văn phòng, quay về lớp, sắm vai học sinh vâng lời học tập.

Miêu Tĩnh đứng sau bụi cỏ tạp nham, bên trong có một khoảng đất trống nhỏ có thể nấp mình.

Ngón tay Trần Di ấn mái đầu quả dưa của cô để cô ngã xuống, mình anh ra ngoài đi vòng một vòng, rồi trở về.

Hai người ngỗ xồm, mặt đối mặt, trông khuôn mặt đối phương đều hóa mơ hồ.

“Đồ đâu?”

Con dao găm được cô buộc vào bụng bằng quần áo, giấu trong áo đờng phục rộng thùng thình.

Miêu Tĩnh hoảng sợ lấy món đồ đó ra, run run đưa cho anh.

Dưới quầng sáng nhạt nhòa, cổ tay cô nhỏ bé và yếu ớt hết bông tuyết hiển hiện trước mặt anh.

Khi nhận lại món đồ kia, cũng thấy ấm áp thoải mái vì nhờ nhiệt độ cơ thể cô ủ ấm, thoang thoảng mùi hương thanh khiết của con gái.

Trần Di cầm trong tay ước lượng, cặp mắt đen nhánh chứa nét cười rạng rỡ.

“Cảm ơn.”

Cô gái nhỏ nhếch bờ môi trắng bột, không nói gì, giữa trán nom có vẻ tíu tụy, chẳng chút nào tươi tắn, rõ là sợ mất hồn vía rồi.

Trần Di nghĩ ngợi, bèn lục lọi túi đằng sau, xong đưa cho cô hai tờ tiền đỏ:

“Cần mua gì ăn đi, thiếu thì xin tao.”

Miêu Tĩnh không đưa tay, sắc mặt vẫn xám ngoét, mấp máy môi, giọng trăn trăn: “Anh... anh sắp đi đánh nhau ạ?”

“Mày quan tâm nhiều thế làm gì?” Anh hất cằm vô lại, giọng điệu cảnh giác, “Bớt lo chuyện vợ vẫn.”

Miêu Tĩnh chẳng ham xen vào chuyện vợ vãn.

Cô chống đầu gối chậm chạp đứng dậy, xoay gót toan đi.

“Không cần tiêng à?”

Không cần, cô đực mặt lắ đầu, khom lưng dạt đám cỏ dại sang bên, muốn rời xa chốn khuất mắt hoang vắng này.

Trần Dị cuốn món đồ cho vào trong áo, cũng uốn lưng đứng lên, lạnh lùng cười giễu: “Cóc cần thì thôi.”

Hai người vẫn đi một trước một sau, bên này chỉ có chút ánh sáng le lói dạt tới từ sân thể dục.

Miêu Tĩnh không nhìn rõ đường, cứ đi về trước bước thấp bước cao.

Trần Dị dạt đám cỏ rậm rạp quanh người cô ra, lướt ngang qua cô, đi trước dẫn đường, im thin thít, bả vai co lên, vừa hay giấu cô sau lưng.

Đi hai bước, anh giẫm lớp cỏ dưới chân, bĩu môi khinh khỉnh, lẩm bẩm một câu: “Đây là đồ nhập khẩu, tao cần đi bán lại, cũng chẳng đáng bao tiêng... Ai khiến mày đem tiêng qua đây? Rảnh rồi sinh nông nổi...”

Miêu Tĩnh hơi sững người.

Anh bước đi rất nhanh, nhoáng cái đã chẳng thấy bóng dáng.

Miêu Tĩnh đứng ở rìa sân thể dục, gãi gãi cái cổ thắm mồ hôi, mặt dính đây là những hạt cỏ, ngứa ngáy khó chịu phải hoài không đi.

Cô quay người, đi về một hướng khác ngược hướng anh, lê bước chầm chậm về phòng ngủ, quăng người xuống giường, chớp lông mi, từ từ thở hắt một hơi, cuộn người nhắm mắt ngủ.

Một khoảng thời gian từ đó về sau, cô và Trần Dị không có bất cứ tiếp xúc nào.

Nhưng vào cái hôm soát người, Trần Dị lớn tiếng gọi cô là em gái trước mặt cả lũ con trai, mối quan hệ này cũng dần lan truyền.

Có người hỏi cô là em gái họ hay em gái nuôi của Trần Dị, cũng có chị gái

học lớp trên cố ý đến nhờ cô đưa thư tình hoặc móc nối quan hệ.

Miêu Tĩnh chịu hết thấu vì bị quấy rầy, bèn lắc đầu giả câm giả điếc.

Có lần nọ, cô bị mấy đứa con gái khối 9 bao vây gặng hỏi, đúng lúc Trần Dị đi qua trông thấy.

Anh đi sang, mặt lạnh tanh, quai hàm căng cứng, đôi mắt dữ tợn đảo quanh đám người kia, vắn vai Miêu Tĩnh, túm cô về lớp như túm con gà con.

Sau đó... Trần Dị nhận một hơi mười mấy cô nàng ở trường làm em gái nuôi, toàn trường đầu đầu cũng có nữ sinh gọi anh là anh trai.

Miêu Tĩnh, đứa em gái chả hiểu lời từ đâu ra, đột nhiên bị thất sủng.

Còn mấy tháng nữa là thi cấp 3, Trần Dị bị thầy Lý giữ ở trường không cho trốn học, tiết tự học tối cũng phải điếm danh.

Lâu lâu tình cờ gặp nhau trong trường, anh dẫn theo một đám người, mặt vô cảm ra vẻ thờ ơ đi ngang qua, vai anh rộng, chân anh dài, bước đi như cơn gió.

Miêu Tĩnh hơi tránh sang bên, ngoan ngoãn cúi đầu, song vẫn có người để ý tới cô.

“Em gái này trông quen lắm, có phải hồi trước gặp rồi không nhỉ?”

“Đấy là em gái anh Dị, mày nghĩ gì đấy.”

Trần Dị đập một cú: “Nhìn đường đi, không nên nhìn mà mày cũng nhìn?”

Thích móc mắt không?”

“Anh, anh Dị... em gái này lại là em gái nào thế? Rốt cuộc anh có bao nhiêu đứa em gái?”

“Đếch liên quan đến mày.”

—

Tháng sáu năm nay thi chuyển cấp, thành tích của Trần Dị đã có, điếm số tuy không đủ đỗ vào trường điếm tốt nhất thành phố, nhưng đã cao hơn điếm chuẩn của trường điếm trong khu vực.

Thầy Lý xem điếm xong như trút được gánh nặng, dặn đi dặn lại Trần Dị, bảo anh học hành tử tế, đi con đường đúng đắn, đừng đi sai đường.

Cuộc đời hãy còn dài, tương lai anh vẫn chưa bắt đầu.
Nghỉ hè, một lần hiếm hoi thấy Trần Dị về nhà.

Anh và Trần Lễ Bàn đã không gặp mặt suốt mấy tháng trời, giờ đây không tay nắm chân đá với nhau nữa.

Mấy năm nay Trần Dị có những thay đổi chóng mặt, anh sắp cao bằng Trần Lễ Bàn.

Hai bố con ngồi cạnh bàn ăn, vẫn lẳng lặng ăn cơm như ngày trước, chẳng ừ chẳng hử, mạnh ai nấy ăn.

Nói tới chuyện thi cấp 3 và trường cấp 3 năm nay, Trần Lễ Bàn rót chén rượu, ngẫm nghĩ, uống một ngụm rượu, chậm rãi lên tiếng.

“Cấp 3 học trường nào? Tiền học với các chi tiêu linh tinh ba năm cần bao nhiêu? Từ nhỏ đến lớn mày gây chuyện hại người khác chưa đủ, người quen có ai không chửi mày là con sâu làm rầu nồi canh.

Vào trường học nữa, học sinh trong đấy đứa nào cũng đang hoàng gương mẫu, mày gây gỗ đánh nhau, làm hư con cái nhà người ta, phá hoại kỷ cương trường học, mày định sinh sự rầy rầy hại bao nhiêu người nữa? Con nợ cha đến, tao đến nổi không?”

Trần Lễ Bàn cầm chén rượu hóp một hóp, sắc đỏ bùng kỳ dị hiện trên gương mặt nhả nhận: “Học trường nghề đi, tao đã nhờ người nộp hồ sơ cho mày, chuyển học bạ của mày qua đó.

Trường có dạy nghề cơ điện tử đấy, mày học mấy năm xong ra, tao cho mày vào trạm cấp điện làm thợ điện là được.

Mày phải nhớ kỹ, mình sợ cái gì, thế thì mới không gây chuyện nữa.”
Trần Dị sợ điện.

Anh ngồi cứng người ở ghế, bờ xương hàm trông như dây cung bị kéo căng sắp đứt, cả người hết pho tượng đông thành đá, ngập tràn ác khí.

Miêu Tĩnh và Nguyễn Minh Trân ngồi ở đầu khác của bàn ăn, dùng đũa

không dám thở mạnh.

Miêu Tĩnh sợ sệt ngẩng đầu, bỗng va chạm ánh mắt Trần Dị.

Đôi con ngươi đen kịt sâu thẳm của anh đùng phải cô, tình linh lóe lên thứ ánh sáng lạnh lẽo sắc lẹm, sau đó anh bất ngờ lật đờ bàn ăn.

Bát đĩa đĩa trên bàn ăn rơi xoang xoảng, Trần Dị nhấc cái ghế tựa phang về phía Trần Lễ Bân.

Mặt Trần Lễ Bân xanh mét, kéo ghế né qua một bên, đâm trúng vai Nguy Minh Trân.

Hai mẹ con thét một tiếng, trơ mắt nhìn hai bố con kia xô xát lẫn nhau.

“Mả cụ ông sao ông không đi chết đi? Ông ép mẹ tôi chết chưa đủ à, thằng cặn bã, thằng điên...” Hai mắt Trần Dị đỏ quạch, nắm tay như quả đấm sắt nện liên tục, “Từ nhỏ đến lớn... r ồi sẽ có ngày ông đây giết chết ông...”

“Thằng súc vật, đ ồ chó lộn giống, đ ồ con hoang, tao đẻ mày, nuôi mày... ông đây mới là ông mày... Mày, mày mang họ Trần của tao, đời này mày đừng hồng... Tao có nuôi chó nuôi mèo nuôi súc vật, thì cũng không nuôi mày...”

Vụ ầu đả chỉ kết thúc khi láng gi ềng vây xem và người hiểu chuyện gõ cửa khuyên giải.

Hai bố con trở mặt thành thù.

Một khoảng thời gian rất dài, việc này đã thành chủ đề đàm tiếu trong những buổi trà dư tửu hậu của hàng xóm.

Trần Dị đá cửa ra khỏi nhà, gương mặt anh đầy sự ngang bướng, người chỉ chút vết thương, từ đó trở đi không còn thấy anh quay trở về căn nhà này nữa.

—

Mùa hè này Miêu Tĩnh sẽ lên lớp 8.

Cô học tốt, ít bạn bè, tính cách hướng nội, mỗi ngày chủ yếu dành thời gian ở nhà học bài.

Nhưng luôn có phần sợ hãi, sợ Trần Lễ Bân.

Một người đi êm đềm ôn hòa như thế, nói chuyện cũng có tình có lý, trông thì hiền lành dễ gần, nhưng lại có những hành động khác một trời một vực.

Hơn nữa ông ta bắt đầu nốc rượu khi đang chơi máy tính, càng uống mặt càng trắng, càng uống trông mặt mũi càng nhã nhặn.

Cô không dám ở nhà một mình với ông ta, vì luôn thấy lòng lo sợ.

Ngụy Minh Trân biết Miêu Tĩnh nhát gan nên thỉnh thoảng cũng đưa cô đến phòng trà.

Phòng trà nơi bà làm việc nằm gần phố đi bộ, cửa hàng có hai tầng, gồm cả phòng riêng để uống trà nói chuyện và phòng chơi bài.

Miêu Tĩnh nhận làm bán thời gian, công việc là bỏ trái cây xếp vào đĩa, tự kiểm tra tiêu vặt cho mình.

Nhưng rất nhanh Miêu Tĩnh đã phát hiện ra bí mật của Ngụy Minh Trân từ một số manh mối.

Có một người đàn ông trung niên thường xuyên vào cửa hàng tìm Ngụy Minh Trân.

Hai người một trước một sau ra ngoài, rồi lại quay về cùng nhau, bị Miêu Tĩnh bắt gặp.

Ngụy Minh Trân chẳng hề bối rối, thẳng thừng giới thiệu là người tình, dặn Miêu Tĩnh giữ bí mật.

Có đạo nọ, từ việc nhiều lần cãi cọ với Trần Lễ Bân, cùng tâm thái ai đi đường nấy, Ngụy Minh Trân đã quen người đàn ông khác khi chơi máy chược.

Hai người liếc mắt đưa tình, Ngụy Minh Trân bèn mượn cớ đi làm ở ngoài rồi lên qua lại với người này.

Tính cách Miêu Tĩnh từ nhỏ đã có đôi chút lạnh nhạt và trưởng thành, cứ như là hũ nút, ai tiếp xúc cũng có cảm giác xa cách.

Cô chưa bao giờ tạo được độ thân thiết trong tình cảm mẹ con với Ngụy Minh Trân, nên nghe bí mật ấy xong, cô vẫn ung dung bình tĩnh.

“Bị phát hiện thì làm sao ạ?”

“Con không nói thì ai phát hiện, phát hiện mẹ cũng chẳng sợ.”

Nói tới tình cảnh hiện giờ, Ngụy Minh Trân hết sức bất mãn.

Tuổi bà đã ở ngưỡng ba lăm, ba sáu, tuy sức quyến rũ còn đó, nhưng hiển nhiên là không thể so bì với h ồi trẻ.

Thêm việc cuộc sống chung đây mâu thuẫn với Trần Lễ Bân, khiến trái tim nay vẫn lửng lơ trống rỗng.

“Con sắp sửa lên lớp 8 rồi, còn học thêm 5 năm nữa, mai một học đại học con muốn đi đâu thì đi, mẹ cũng được nhẹ nhàng.”

“Trong tay mẹ không có tiền gì, mẹ cũng chẳng muốn tiếp tục sống kiểu thế này nữa.

Nếu mẹ chia tay Trần Lễ Bân, chúng ta dọn khỏi nhà Trần Lễ Bân, con thấy được không?”

“Ở nhà thuê sao mẹ?” Miêu Tĩnh gật đầu, “Được ạ.”

“Mẹ cũng nghĩ vậy đấy.

Con phải đi học, mình mẹ không nuôi nổi hai miệng ăn, tiền lương của phòng trà chỉ đủ cho mỗi mẹ dùng.” Ngụy Minh Trân thở dài, “Người bạn này của mẹ... là người rất tốt, nhưng công việc bình thường, không nuôi thêm hai người được...”

Vẫn chẳng thể buông bỏ đ ồng tiền.

Miêu Tĩnh không tiêu nhiều tiền, nhưng chi phí ăn uống và tiền học đều do Trần Lễ Bân chi trả.

Trần Lễ Bân bây giờ mặc kệ sự đời, chỉ cần Ngụy Minh Trân không bị phát hiện, tạm thời duy trì tình trạng hiện tại có vẻ cũng khá ổn.

—

Tháng chín khai giảng, Miêu Tĩnh về trường điếm danh.

Nghe nói Trần Dị đã học trường nghề, bên đó không chỉ có mình anh, mà lũ bạn hồi cấp 2 cũng có mặt.

Nhưng Ba Tử bảo Trần Dị chỉ đi điếm danh chứ không thấy vào trường học hành gì, suốt ngày lang thang ở ngoài.

Sau khi biết bí mật của Nguyễn Minh Trân, Miêu Tĩnh cảm thấy sớm muộn gì cái nhà này cũng tan nát, cũng linh tính có chuyện chẳng lành xảy ra.

Con người có bản năng chạy theo đi đầu lợi, tránh đi đầu hại, cô càng ngày càng không thích nhà họ Trần.

Hồi lớp 7 mỗi tuần sẽ về nhà một lần, nhưng giờ một tháng mới về một lần.

Trần Lễ Bân làm ca đêm về là phải uống rượu.

Không biết do ai bày vẽ, Nguyễn Minh Trân rất thích mua rượu cho ông ta uống, chén rượu nhỏ đặt cạnh máy tính, cứ chuốc từng chén từng chén cho ông ta, tốt nhất là khiến Trần Lễ Bân uống say mèm, rồi hỏi xin ông ta ít tiền.

Đã không cách nào trông cậy vào Trần Dị, nếu bà có thể chịu đựng, ắt sẽ được hưởng một phần từ khoản tiền tích góp to lớn của Trần Lễ Bân, còn nếu không thì xin được chút nào hay chút ấy.

Truyện Thám Hiểm

Trần Dị không về nhà, chiếc giường đơn và số đồ đạc lật vặt ngoài phòng khách bị vứt đi sạch.

Cả năm trời Miêu Tĩnh không gặp Trần Dị, gần như chẳng còn nhớ mặt anh nữa, cũng rất ít khi nhớ.

Cô dần lớn lên, chiều cao tăng vọt, đã mặc áo lá, dáng người mảnh mai, nhỏ nhắn ít nói, trở thành đối tượng thầm thương trộm nhớ của bao đứa con trai trong lớp.

Có những chuyện diễn ra một cách rất bí ẩn.

Chẳng hạn như việc cầu được ước thấy, hay như sợi tơ nhện vô hình dẫn đi về phía trước, ai biết lúc nào thì đụng trúng tấm mạng trong suốt, sau đó số phận bỗng dưng xoay chuyển, tạo nên thời vận không ngờ. Khi đang học tiết tiếng Anh, chủ nhiệm lớp chợt gọi Miêu Tĩnh ra ngoài.

Trong nhà gọi điện tìm cô, báo rằng người nhà gặp chuyện.

Tim Miêu Tĩnh đập thịch một cái, nhận điện thoại, là tiếng khóc nức nở xen lẫn một sự thoải mái của Ngụy Minh Trân, nói Trần Lễ Bân đang nằm trong phòng ICU, bảo cô tới bệnh viện xem.

Vội vã chạy đến bệnh viện, Miêu Tĩnh thấy toàn thân Ngụy Minh Trân nguyên vẹn không sứt mẻ gì, sắc mặt sa sút, nước mắt đầm đìa, cặp mắt với nếp nhăn bé xíu lại sáng rực rỡ, như thể đang kìm nén thứ gì.

Cô nhìn Trần Lễ Bân trên giường bệnh, phải dùng máy thở, người cắm ống dẫn.

Nguyên nhân tai nạn do đi đường bị ngã từ trên cầu thang xuống dưới, quả là trùng hợp lạ lùng, cũng có người nói là một điếu rủi ro không đúng lúc.

Trần Lễ Bân luôn rất xui.

Buổi tối Ngụy Minh Trân còn ở ngoài chưa về, chai rượu trong nhà đã uống hết nửa, Trần Lễ Bân xỏ đại đôi giày ra ngoài.

Xách chai rượu từ siêu thị về lúc lên cầu thang không nhìn kỹ đường, bất cẩn ngã ra sau rồi lăn xuống, gáy bị va đập, lâm vào hôn mê và được hàng xóm đưa đi bệnh viện.

Kết quả là tổn thương tủy sống, hô hấp suy yếu và xuất huyết não, được đưa thẳng vào ICU.

Nhà họ Trần không có họ hàng gần gũi gì, Trần Lễ Bân có đứa em trai sống ở vùng khác, nhưng quan hệ hời hợt.

Trước mắt chỉ có Ngụy Minh Trân, hàng xóm lâu năm, đồng nghiệp và lãnh đạo ở đơn vị, cùng mấy người bà con xa là có thể quan tâm bệnh tình

chút ít.

Đương nhiên còn có Tr ần Dị.

Tr ần Dị đi vào bệnh viện, bước trên con đường hành lang dài.

Miêu Tĩnh ng ồi ở cửa phòng ICU, cảm giác hình như anh cao thêm, che khuất hoàn toàn ánh sáng sau lưng.

Mái tóc húi cua của anh dài thêm, anh mặc áo phông đen và khoác ngoài là chiếc áo sơ mi họa tiết.

Anh đeo trên cổ chiếc vòng màu bạc phát ra tiếng đing đang, phong cách hiphop vô cùng trẻ trung.

Miệng nhai kẹo cao su, có lẽ do thức đêm nên mắt díp lại một vẻ bực dọc, mùi thuốc lá n ồng nặc xộc tới theo bước chân.

Miêu Tĩnh không quen, dường như anh... đã biến thành người khác hẳn. Thấy cô ngỡ ngác nhìn chằm chằm, Tr ần Dị hơi khom lưng, cúi đầu nhìn người trước mặt, ánh mắt u ám giá lạnh chiếu vào mặt cô.

Miêu Tĩnh quay mặt đi, nhìn cánh cửa phòng ICU.

Anh hỏi giọng mệt nhọc: “Sao thế?”

Ngụy Minh Trân đi qua đón trong làn nước mắt tuôn lã chã, giải thích tình cảnh hôm đó cho Tr ần Dị nghe, r ồi bảo anh vào thăm Tr ần Lễ Bân.

Đây đã là ngày thứ ba, ông ta vẫn chưa tỉnh.

Tr ần Dị vào xem, mặt người đàn ông cao lớn nhả nhận trắng bệch, hốc mắt trũng sâu, nằm im trên giường mặc ai làm gì thì làm.

Anh đứng dừng dừng, vài phút đ ồng hồ trôi qua, anh quay lại ng ồi xuống cái ghế tựa, lưng tựa mạnh vào lưng ghế, mặt cúi gằm, nhai kẹo cao su không nói năng gì.

Đây là bố anh, Ngụy Minh Trân và Miêu Tĩnh phải dựa vào mối quan hệ của những người khác.

Hằng ngày c ần có người trông cửa ICU, tất nhiên Tr ần Dị phải tới trông.

Về phần cuộc trị liệu tiếp theo phải giải quyết ra sao, người có tình lại được không, phí ICU ba ngàn một ngày, cũng là vấn đề yêu cầu Trần Dị suy xét.

Ngụy Minh Trân khóc sụt sùi nói những lời ấy.

Cặp mắt sâu hút của Trần Dị đảo quanh gương mặt bà, buông tiếng hừ lạnh: “Giờ bà mới để mắt đến tôi à.”

Anh chưa thành niên, năm nay mới mười sáu tuổi.

“Người nhà cả, chúng ta hãy cùng nghĩ cách vượt qua khó khăn.” Ngụy Minh Trân đẩy Miêu Tĩnh lên trước, “Ông ấy là trụ cột gia đình, phải thấp hươg bái Phật, bất cứ giá nào cũng phải khiến ông ấy tỉnh lại.”

Trần Dị là người trông phòng ICU.

Hai ngày sau Miêu Tĩnh sẽ thi cuối kỳ, thi xong cô cũng tới trông chung.

Hai người ngồi trên băng ghế dài.

Trần Dị móc chiếc điện thoại mới trong túi ra cúi đầu chơi game, Miêu Tĩnh thì cầm cuốn sổ từ vụng tiếng Anh.

Hai người phân chia rõ ràng, không ai can thiệp ai.

Ngụy Minh Trân xin bảo hiểm y tế, xin nghỉ phép cho Trần Lễ Bân, cầm thẻ ngân hàng và căn cước của Trần Lễ Bân đến ngân hàng rút tiền và thanh toán hóa đơn.

Trần Lễ Bân ở phòng ICU bảy ngày, vẫn không có dấu hiệu hồi phục.

Người nhà ký giấy ngưng trị liệu, Ngụy Minh Trân và Trần Dị đều ký, cuối cùng chuyển vào phòng bệnh thường.

Mọi người như thở phào một hơi nhẹ nhõm.

(còn tiếp).

Chương 9: 9: Tối Đó Miêu Tĩnh Không Về Nhà

Đồ Lị có ấn tượng khá tốt về Miêu Tĩnh, luôn thể hiện thái độ thân thiết với cô.

Khoan nói quan hệ giữa hai anh em tốt xấu ra sao, thì việc Miêu Tĩnh được ở lại nhà Trần Dị đã chứng tỏ ít nhiều gì cách đối xử của Trần Dị với cô cũng có phần khác biệt.

Hồi cô ta và Trần Dị đang trong giai đoạn nồng cháy nhất cũng muốn dọn sang đây sống cùng anh, nhưng Trần Dị lại nói lời từ chối, anh chê phụ nữ rắc rối lắm chuyện, mắt nhìn đâu cũng thấy có vấn đề.

Cô ta hờn dỗi nắm cánh tay anh, hỏi anh có phải ngủ xong là thôi hay không.

Trần Dị nói phải, trở tay túm cô ta vặn người lại, cánh tay rắn rỏi trói lấy eo thô bạo quăng cô ta lên giường.

Cô ta chẳng nói nên lời nữa, chỉ yêu sự mãnh liệt đầy lười biếng và vô lại của anh.

Sau đó Đồ Lị cũng dẹp bỏ ý định tới ở.

Vì xung quanh toàn hàng xóm lâu năm, thấy hai người ra vào thì chỉ trở xì xào ngay trước mặt, bàn tán mà chẳng buồn che miệng, những lời chướng tai lọt thẳng vào tai Đồ Lị.

Đồ Lị nghe xong nổi cơn tam bành, bảo Trần Dị đi xử lý.

Trần Dị không mấy may để ý, miệng mọc trên người người ta, thích nói cứ nói, anh không quan tâm.

Giờ Miêu Tĩnh đã về, một đứa em gái có tương lai như thế, vừa nhìn đã biết là người thanh cao đứng đắn.

Đồ Lị mong muốn có thể lôi kéo Miêu Tĩnh về phe cánh của mình, vậy thì chuyện mai sau sẽ trở nên dễ nói hẳn.

Có đi đâu tuy Miêu Tĩnh không khó ở chung, nhưng tính cô vốn xa cách, không ham chơi bời ồn ào.

Những buổi dạo phố, tụ tập, đi thăm mỹ viện, hay ăn liên hoan, đi tập gym mà Đồ Lị rủ rê, cơ bản Miêu Tĩnh đều từ chối hết, nói xin lỗi, cô hơi bận.

Vì vừa mới nhận việc, có rất nhiều tài liệu huấn luyện và tài liệu kỹ thuật cần đọc, công tác cần làm quen dần, gần đây cũng tiếp xúc nhiều hơn với đồng nghiệp và lãnh đạo.

Tuy nhiên Miêu Tĩnh cũng có thể giúp đỡ, phòng gym nơi Đồ Lị công tác sắp mở một phòng nhảy, Miêu Tĩnh giúp Đồ Lị làm một bản sơ yếu lý lịch giới thiệu bản thân.

Một sinh viên ngành kỹ thuật như cô, cũng biết cắt nối biên tập video và photoshop.

Trần Dĩ lạnh lùng nhìn Đồ Lị vẫn vẫn niêm nở với Miêu Tĩnh, cau mày, vẻ mặt hơi không vui và thoáng như đang kiềm chế.

Nghe thấy Miêu Tĩnh ở đâu đây bên kia nói từ chối, anh lại có chút mệt mỏi, mặt vô cảm xoa cằm: “Về sau bớt làm phiền nó đi.”

“Ăn bữa cơm thôi mà, trước khi gọi điện anh cũng đâu cần.” Đồ Lị dẫu bờ môi đỏ lĩm bần, “Con bé nói hôm nay công ty tặng ca, sẽ về muộn một chút, bảo em báo cho anh biết.”

“Ồ.”

Kết thúc đợt huấn luyện nhân viên mới, Miêu Tĩnh lập tức bước vào trạng thái tặng ca mỗi ngày.

Khu nhà máy vừa xa xôi vừa hẻo lánh, tan làm cô tự bắt xe về

Có lúc vì thực sự quá muộn, tối khuya mười một, mười hai giờ, xe taxi

cũng không muốn tới chỗ này kiếm khách, nên cô chỉ đành gọi Trần Dị đi đón mình.

Miêu Tĩnh không h ềlo lắng v ềvấn đ ềan toàn khi v ềmuộn, vì lần nào cô cũng vào app gọi xe đ ểgọi taxi bình thường.

Lư Chính Tư cũng tặng ca cùng cô, sau khi đưa cô lên xe, cậu ta còn cố ý hỏi thăm tài xế xin số liên lạc, rồi nói chuyện trên trời dưới đất với Miêu Tĩnh suốt quãng đường đi, tận tới lúc cô v ềđến nhà.

Trần Dị biết chuyện, chẳng nói câu nào, cô không ở công ty, thích ở nhà, thích đi đi v ềv ềtự hành xác mình, vậy thì tùy cô thôi, anh không xen vào. Ăn bữa cơm mà tâm trí trôi mãi đâu.

Cơm nước xong, Đ ồLị muốn ra trung tâm mua sắm dạo quanh, Trần Dị đưa mấy ngàn tệ, nhưng không đi cùng.

Bây giờ đã tháng chín, đám học sinh v ềtrường khai giảng, tiệm bida lại đông người náo nhiệt, anh phải đi trông tiệm.

Đ ồLị quàng cổ anh, hôn chụt một cái lên mặt anh, ánh mắt lả lơi: “Yêu anh chết mất.

Hay là em không đi nữa, ra tiệm bida với anh nhé? Tối mình cùng v ề nhà?”

Trần Dị chậm rãi nhả làn khói thuốc cuối cùng, giã tắt tàn thuốc, khóe môi hiện nét cười lạnh đ ầy hư hỏng, bóp mạnh bờ mông cong v ĩnh của cô ta: “C ần ti ền cái là lên cơm hứng tình ngay luôn à? Biến.”

“Không ti ền em cũng hứng.” Đ ồLị cười v ạn v ẹo eo, biết anh khó ở lâu như thế chắc do vẫn bực vì cái tát kia của cô ta.

Đã bao ngày rồi, chẳng biết cô ta đã nói bao nhiêu là lời ngon tiếng ngọt, ít nhi ều gì cũng đ ểđ ược Trần Dị.

Nói thật thì, đàn ông cũng thích nghe lời đường mật chứ, khen anh ta lên trời xuống đất, vượt cho thuận lông, cuối cùng sẽ đâu vào đấy thôi.

Không đ ểTrần Dị ch ờ, Đ ồLị tự bắt xe đi trung tâm mua sắm.

Trần Dị đánh hai ván bóng ở tiệm bida, với những kiểu tiệm bida ven đường thế này, người chơi Chinese 8 ball pool sẽ nhiều hơn người chơi snooker.

Thời gian chơi snooker khá lâu, đường bóng càng cần độ chính xác và ổn định.

Chinese 8 ball pool mạnh hơn về tính giải trí, cách chơi hấp dẫn, bank shot lại nhanh, cuộc đấu pool khiến người xem không giấu nổi sự hưng phấn.

Tay nghề chơi 8 ball pool của Trần Dị đã đạt đến trình độ quét sạch bóng xuống lỗ trong một cú đánh.

Mấy năm nay anh chơi snooker là chủ yếu, lần này đứng trước bàn bida, xung quanh là đám học sinh vây thành vòng tròn, chen chúc không còn một kẽ hở.

Mười giờ tối, Trần Dị ra khỏi tiệm bida, đứng dưới tòa nhà thấy trong nhà vẫn tối om, biết Miêu Tĩnh vẫn chưa về, bèn gọi điện thoại cho cô.

Hai anh em nói dăm câu ít ỏi, anh lại quay đầu xe, chạy tới khu khai phát. Miêu Tĩnh và Lư Chính Tư đi ra từ khu công nghiệp, hai người vai sóng vai, vừa khua tay múa chân vừa tán dóc, cuối cùng đứng nói chuyện phiếm dưới cây đèn đường.

Hôm nay Miêu Tĩnh mặc chiếc quần bò ôm sát, áo phông trắng, giày vải bạt, thân hình tuy nhỏ gầy nhưng đường cong uốn lượn, vòng eo thon thả, mắt chứa ý cười, nét mặt rất dịu dàng, mang đến cảm giác trong trẻo của người thiếu nữ, vừa khéo xứng đôi với cậu chàng Lư Chính Tư trẻ trung tươi tắn.

Trần Dị đợi trong khoảng thời gian hút hết hai điếu thuốc, Miêu Tĩnh mới tạm biệt Lư Chính Tư, cất bước thong dong đi sang.

Lúc lên xe, cô lại trở về dáng vẻ mỗi mệ: “Chẳng phải đã nói không cần tới đón rồ à?”

“Tiện đường.”

Anh xoay vô lăng, hạ hai bên cửa sổ xe xuống.

Giờ này, tiết trời nóng nực của ban ngày đã hoàn toàn bị đẩy lùi, gió đêm mát mẻ sảng khoái, cuộc sống về đêm ở nội thành cũng vừa bắt đầu nhộn nhịp lên.

Bên khu khai phát tuy hoang vắng, nhưng đường đi thẳng tắp trống trải và yên tĩnh, từng cây đèn đường vụt qua, vô cùng dễ chịu.

“Còn phải tăng ca bao lâu nữa? Ngày nào cũng quần quật đến nửa đêm.”
Ngữ khí cực kỳ khó chịu.

Không biết là khó chịu vì đêm hôm khuya khoắt lại phải làm tài xế, hay khó chịu vì một tháng được có tí tiền lương mà vẫn cứ bán mạng.

“Cũng tạm.

Hồi trước tăng ca nhiều, vì để kịp hạng mục nên hai tháng liền tăng ca đến rạng sáng.

Vị trí công tác hiện giờ còn phải quản lý nhà cung cấp, nắm chắc thời gian làm quen dần dần, sau này sẽ dễ dàng thôi.”

Cô nói nhẹ nhàng bằng quơ, giọng điệu hờ hững.

Trần Dĩ cau mày, nặng nề thở hắt một hơi: “Cùng là sinh viên đại học danh tiếng, có người mặc đồ công sở xỏ giày cao gót, bưng tách cà phê đi vào tòa văn phòng cao cấp, thoải mái gọi cuộc điện thoại vượt đại dương.

Có người lại mặc đồ lao động ở phân xưởng, ngày qua ngày lên WeChat đếm 15 ngàn bước*.”

*Thường ta sẽ đi khoảng 15 ngàn bước trên con đường đi làm tan làm mỗi ngày.

Miêu Tĩnh xoa nắn bắp chân mình, có vẻ giận, mà cũng có vẻ không.

Cô cười nhạt: “Em vui, anh quản được chắc?”

Bầu không khí trong xe cực lạnh, hai người không ai nói gì.

Anh trai sa sầm mặt, mặt lạnh tanh căng cứng, cơ bắp co rút, đúng rồi, niềm vui của cô, anh không quản được.

“Động cơ xe này hơi ồn đấy.

Anh rửa sạch cặn carbon chưa? Xem xem vòng bi có bị mài mòn không.” Miêu Tĩnh nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, bỗng nhiên quay đầu nói một câu như vậy.

“Xe cũ, bệnh cũ.” Anh nhớ tới gì đó, “Kỹ sư chế tạo xe biết sửa xe không?”

“Muốn em sửa xe cho anh à? Không có cửa đâu.” Miêu Tĩnh nở nụ cười, để lộ hàm răng xinh xắn trắng đều tăm tắp, âm cuối cất cao, giọng kéo dài. Một lời nói dí dỏm như thế.

Trần Dĩ cười cười, mắt đen nhánh, hai tay nắm hờ vô lăng.

Tiếng gió rất lớn dội vào từ cửa sổ xe, thổi qua gò má hai người.

Miêu Tĩnh kéo luôn dây buộc tóc xuống, nhắm mắt, ngửa đầu về sau, làm tổ trên ghế hưởng thụ cơn gió mát rượi.

Những ngọn đèn vàng mờ hắt vào trong, lẳng lẳng chảy tràn trên khuôn mặt trắng ngần của cô, mấy sợi tóc con lơ lửng xòa trước vầng trán trơn bóng, hàng mày mảnh dài, lông mi dày cong cong, chiếc mũi phập phồng và bờ môi nhỏ nhắn, khuôn cằm thanh tú.

Giữa những âm thanh hỗn tạp của động cơ xe, Trần Dĩ nghe thấy tiếng cô hít thở cực khẽ một cách chầm chậm và yên ả, anh lặng lẽ đóng cửa sổ xe, mở đi đầu hòa.

Xe dừng bánh dưới tòa nhà, anh ngẩng trong xe một lúc rồi lại ra ngoài đứng ven đường hút điếu thuốc.

Hút xong, anh kéo mở cửa bên ghế phụ, lay đầu Miêu Tĩnh, đụng tới mái tóc rủ xuống trĩu nặng của cô, tóc cô lạnh cóng: “Miêu Tĩnh, dậy đi, về nhà ngủ.”

Cô mở đôi mắt lim dim, uể oải duỗi lưng, xuống xe đi theo Trần Dĩ.

Anh cao lớn đi đằng trước, cô mơ màng bước theo sau.

—

Chuyện Miêu Tĩnh trở về, tất cả mọi người đều nghe nói từ miệng Đồ Lệ.

Hay tin, Ba Tử bèn đi hỏi Tr ần Dị.

Tr ần Dị thản nhiên ừ một tiếng, bảo rằng cô v ề đi làm.

Ba Tử hớn hở xoa tay, nói hản nên gặp Miêu Tĩnh ăn một bữa cơm.

Tr ần Dị không tiếp lời, lạnh lùng liếc Ba Tử một cái: “Mày cưới vợ r ồi đấy.”

“Anh Dị à.” Ba Tử sờ mũi, “Đã bao nhiêu năm r ồi, tình cảm của em với Miêu Tĩnh chỉ là tình bạn thu ần túy thôi.”

Bố mẹ Ba Tử ly hôn, từ nhỏ cậu ta sống cùng bà nội.

Nhà bà nội cậu ta g ần nhà Tr ần Dị, từ bé đã quen biết Miêu Tĩnh, cấp 2 lại học chung trường, tuy nói chuyện không nhiều, nhưng lâu lâu sẽ chạm mặt nhau, quan hệ thực ra khá tốt.

Miêu Tĩnh... khi đó Miêu Tĩnh rất tr ần tính, đôi mắt trông hết hạt sương trong veo, càng lớn càng đẹp, mặt xinh dáng chuẩn.

Dù cho cô có mặc trên người bộ quần áo giá rẻ quê mùa nhất, thì vẫn có phong cách thiếu nữ rụt rè e thẹn.

Đám anh em chơi với Tr ần Dị hồi ấy, có đứa nào chưa từng ngó mắt sang ngắm Miêu Tĩnh.

Giờ bà nội Ba Tử đã mất, Ba Tử cưới vợ r ồi sống ở nơi khác, rất hiếm khi quay v ề tòa dân cư t ồi tàn kia.

Tr ần Dị không chủ động chuyện chào hỏi tụ họp, nên Ba Tử nghĩ dẫu sao cũng là hàng xóm cũ, tranh thủ thời gian ra ngoài làm việc, đi qua gặp mặt tâm sự cũng không vấn đề gì.

Thế là cậu ta bèn hẹn Miêu Tĩnh ra quán Tong Sui Po* nằm g ần đó ng ồi một lúc.

*Tong Sui Po theo mình tìm hiểu thì là quán phục vụ những món tráng miệng truyền thống của Trung Quốc.

Miêu Tĩnh nhìn dáng đi của cậu ta, có hơi kinh ngạc: “Chân anh bị sao thế?”

“Đánh nhau, bị thanh thép đâm vào, què luôn.” Ba Tử cười cười, “Ôi, cũng còn may, không bị bắt bỏ tù là tốt rồi, vừa lòng rồi.”

“Chuyện khi nào?”

“Khoảng năm, sáu năm trước.

Lúc đấy vì tranh giành địa bàn nên mấy băng nhóm ẩu đả, có kha khá người bị bắt.

Trong số đó có cả ông chủ Trương, người đã dẫn bọn anh đi cùng.

Mà đúng đang trong kỳ đàn áp hoạt động tội phạm hình sự, nên cả lũ bị kết án.

Bọn anh coi như may, có lý lịch tư pháp mới phiên to.”

Miêu Tĩnh nhíu mày, mắt sáng trong: “Trần Dị cũng tham gia ạ? Mấy năm nay anh luôn ở cùng Trần Dị sao?”

Ba Tử cười ha ha: “Cũng không phải, sau khi ông chủ Trương rút đài, mọi người không có việc gì làm.

Một mình anh Dị ra ngoài lăn lộn hơn hai năm mới về, sau đó kiếm được ít tiền, mở tiệm bida này, anh lại đi theo anh ấy.”

Bắt đầu từ hồi cấp 2, Trần Dị đã là khách quen của tiệm bida.

Khi vào trường nghề, kỹ năng chơi bóng của anh đã thuộc hàng bất khả chiến bại, hồi đó anh sống nhờ trò cược bóng.

Giờ tiệm bida mới mở được hai năm, mở cửa từ mười giờ sáng, có lúc mở đến một, hai giờ sáng mới đóng cửa.

Trần Dị và Ba Tử cùng nhau trông tiệm, cũng may ngu ồn thu ổn áp, về cơ bản thì hai người sẽ chia đôi lợi nhuận, xem như một sự chiếu cố mà Trần Dị dành cho Ba Tử.

“Tiệm bida nằm ngay con đường ở cổng sau trường nghề, đi rồi em sẽ biết.

Hôm nay cuối tuần, trong tiệm sôi nổi lắm.”

Ba Tử nói thế làm Miêu Tĩnh dao động, quyết định đi xem tiệm bida đó.

Sau trường nghề là con đường học sinh cũ vô cùng náo nhiệt.

Gần đó còn có phân hiệu trường cao đẳng mới xây, rất nhiều người chạy tới đây chơi.

Miêu Tĩnh thấy bên đường có dựng một hộp đèn màu trắng, bên trên chỉ viết hai chữ – Tiệm bida.

Một đường cầu thang dẫn đi xuống, đại loại là kiểu cửa hàng dưới tầng hầm.

Trên đầu gắn đèn chiếu điểm, hai bên cầu thang lung linh ánh đèn neon rực rỡ đủ màu.

Đi vào trong, một cánh cửa thủy tinh hẹp mở toang, bên trong rộng rãi thoáng mát, đèn rọi sáng tỏ, căn phòng hình chữ nhật kê mấy chiếc bàn bóng xanh lá cây, bức tường sau lưng treo tấm gương khiến không gian thêm phần sáng sủa rộng lớn, bên cạnh còn xếp một hàng máy gấp thú bông màu hồng.

Tiệm rất đông khách, nam nữ có đủ.

Có hai cô em tóc nhuộm sặc sỡ, vóc dáng cao gầy trông cực hút mắt đang tới tới lui lui giúp khách xếp bóng, luyện bóng, tán chuyện cùng khách.

Chỗ quầy bar không ai ngồi, Miêu Tĩnh đứng ở cửa một chốc, trong tiệm người nào chơi của người nấy, chẳng ai chú ý tới cô.

Có mấy cô gái đứng tùm tùm trước máy gấp thú bông, có lẽ là bạn gái của mấy anh chàng đến chơi bóng.

Đám con gái ôm vài con thú bông, trong tay còn thừa ít đồng xu xèng, gọi ông chủ qua, bảo thú bông chỗ này khó gấp quá.

Trần Dị sai hai bước dài từ bàn bida qua đó, điệu cười biếng nhác đầy vẻ

phóng túng làm lóa mắt người nhìn.

Anh bốc một nắm đờng xu, nhướng mày cười khẩy: “Sao không bảo mình chơi dở đi? Thích con nào? Anh gấp cho các em, bao trúng.”

“Con thỏ này.”

“Con gấu này dễ thương nhất.”

“Bình tĩnh, từng người một.”

Đám con gái xúm xít lại gần anh.

Anh cúi đầu chuyên chú nhìn ô cửa kính, vừa đi đầu khiến cầi gạt, vừa nói nói đùa đùa với đám con gái chung quanh.

“Anh chủ, năm nay anh bao tuổi rồi? Cung của anh là cung gì?”

“Tính giới thiệu bạn gái cho anh hay đi đầu tra hộ khẩu?”

“Anh có bạn gái ạ —” Cô gái dài giọng nũng nịu.

“Có đấy —” Trần Dị cười xấu xa bắt chước.

Đám con gái che miệng cười khanh khách.

“Thật à? Tiếc ghê, thế mà là hoa đã có chủ, đang định giới thiệu người yêu cho anh, bạn cùng phòng của em xinh cực, rất xứng đôi với anh luôn.”

“Xinh cỡ nào?” Trần Dị nhướng mày, nhắm chuẩn con thỏ rồi nhanh tay nhấn nút, “Nếu rất rất đẹp thì anh có thể cân nhắc thay một cô.”

“Anh chủ tệ quá đi, bạn gái anh nghe thấy sẽ đau lòng lắm.”

“VẬY các em nhớ tránh xa cận bã một chút đấy.” Máy gấp thú bông nhấp nháy đèn màu, anh lại nhướng mày: “Thỏ của ai đây? Còn nói máy gấp thú của anh khó gấp nữa là anh kéo tóc đấy.”

“Còn con này, anh chủ, em muốn con này.”

Bên máy gấp thú rộn rã tiếng cười vui vẻ, bên bàn bida có người hết kiên nhẫn đợi.

“Ông chủ à.” Giọng nhõng nhẽo, “Sao anh chưa về nữa?”

“Đến ngay đây.”

Gấp thú bông xong, Trần Dị lại quay về bàn bóng, về với vai trò huấn luyện viên bida, biến thành một tay trêu ong gheo bướm lão luyện: “Luyện thế nào rồi?”

Nạp thẻ hội viên tiệm bida gói dạy đánh bóng, đương nhiên sẽ được lựa chọn huấn luyện viên mình thích.

Cô em mơn mớn tươi rói như hoa và ông chủ trẻ trung đầy nam tính, đám

con trai thì chọn cô em, đám con gái chọn ông chủ, không hề hấn gì.
Trần Dị đang dạy mấy cô sinh viên đại học, anh phổ biến quy tắc trước,
sau đó làm mẫu điếm đi, vị trí đứng, tư thế tay, cách cầm gậy, cách đánh.

Những câu từ chặt chẽ được thốt ra bằng chất giọng thuần khiết và mạnh mẽ của anh, đám con người vừa nghe vừa cười khúc khích.

Trần Dị cắn lưỡi cười nửa miệng, gõ đầu gậy vào bàn tay, bộ điệu bất cần đời: “Không nghe tử tế, coi chừng bị đòn.”

Đám con gái càng cười thích thú.

(còn tiếp).

Chương 10: 10: Chống Đối Thẳng Nhóc Lưu Manh Ngang Ngược Nhất Đời

Trong những năm học ở trường nghề, Trần Dị hiếm khi đến trường.

Anh chỉ nộp học phí, mỗi tháng đi được vài buổi, tham gia các kỳ thi và đợi ba năm sau lấy tấm bằng tốt nghiệp.

Anh có quen một người bạn làm nghề sửa mô tô, sau tiệm sửa xe có một kho hàng bỏ trống, kê đại cái giường ở đó là ngủ thoải mái.

Anh cũng đi rất nhiều nơi, chơi rất nhiều chỗ, nào quét net, tiệm bida, phòng Taekwondo, khu trò chơi điện tử.

Lúc cuộc điện thoại báo Trần Lê Bản gặp chuyện không may gọi tới trường học, rồi lại thông qua lũ bạn truyền vào tai Trần Dị thì cũng đã mấy ngày trôi qua.

Đến phòng ICU, nhìn người nằm trên giường bệnh, cảm giác của Trần Dị có lẽ như ăn phải một quả đạn thối.

Vốn tưởng rằng đời này hai bố con sẽ mãi là kẻ thù không đội trời chung, nào ngờ Trần Lê Bản lại đột ngột nằm xuống.

Mẹ anh tự tử khi anh vừa mới lên tiểu học.

Trần Lê Bản trông thì nhã nhặn hiền lành, chứ thực chất những lúc thẩn kín, ông ta nói chuyện rất độc địa.

Vợ vừa chết, ông ta đã thẳng mồm thẳng miệng chẳng buồn nề ai.

Từ đó trở đi hai bố con sống cùng nhau, đã từng có không ít những lần

phải đau đớn, rốt cuộc có phải là bố con ruột không cũng khó mà nói.

Trần Lễ Bân không dẫn anh đi kiểm tra quan hệ ruột thịt, có người bảo anh giống mẹ, nhưng vẫn có nét giống bố, nhất là đôi mắt.

Cũng có người nói chẳng giống chút nào, vì thằng nhóc này quậy phá năng động suốt ngày chạy nhảy, hoàn toàn trái ngược với người bố đi êm đềm trầm tĩnh.

Có phải ruột thịt không thì giờ cũng không còn quan trọng nữa, dù sao người chết mất rồi, mọi chuyện xong hết, ân oán tiêu tan.

Trần Lễ Bân vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Sau khi chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt của khoa hô hấp đã phải sử dụng phương pháp cho ăn bằng đường mũi và dùng máy trợ thở, một mình nằm một phòng bệnh, người nhà trông suốt hai mươi tư tiếng, chủ yếu là Trần Dĩ trông.

Lúc rảnh Nguyễn Minh Trân cũng sẽ tới.

Miêu Tĩnh đang được nghỉ hè, nên nhận nhiệm vụ chuyên chạy chân, đưa cơm.

ngôn tình hài

Trần Dĩ không ăn cơm hộp Miêu Tĩnh đưa, cũng không nhờ cô đưa.

Anh lắm bè nhiều bạn, lâu lâu nhờ đưa nào mang hộ hai bộ quần áo thay giặt, mua dao cạo râu hay bánh xà phòng, hoặc nhờ đem đồ ăn khuya vào, vân vân.

Một lần duy nhất anh tìm Miêu Tĩnh để sai cô ra cửa hàng tiện lợi mua thuốc lá.

Cả ngày cả đêm trông một người cận kề cái chết, cho dù quan hệ ra sao thì chắc chắn cũng sẽ thấy suy sụp chán nản, đó là nguyên nhân khiến người

anh n ồng nặc mùi thuốc lá gay mũi.

“H ồng Tháp Sơn, bảy chục một lốc.”

Miêu Tĩnh c ần ti ền, nhìn tơ máu chằng chịt trong mắt anh và mảng râu xanh nhạt lún phún ở cằm.

“Thuốc rẻ thế này... hút được không ạ?” Cô hỏi một câu, giọng yếu ớt.

“Rẻ?” Tr ần Dị nhướng mày liếc cô, cười quái gở, tiếng khàn khàn, “Mày nhi ều ti ền lắm à?”

Miêu Tĩnh mím môi, cúi đầu quay người đi ra.

Hai mươi phút sau cô c ần thuốc lá về, anh xé bao bì, bảo cô trông phòng bệnh một lát rồi vắn vẹo cô, lười biếng cất bước ra ngoài.

Sau đó anh trở về, vào toilet rửa mặt, người ngợm cũng có tinh thần hơn, mắt khẽ lướt qua Miêu Tĩnh.

Một năm không gặp, con nhỏ kia đã cao thêm 10 phân, g ầy hết cây gậy trúc dựng trước mặt anh.

Chẳng c ần phải cúi đầu, cứ việc ngược mắt lên là có thể bắt gặp khuôn mặt nhỏ tròn ngập cảnh giác của nó.

“Mẹ mày đâu rồi? Ở nhà chuẩn bị hậu sự à? Bảo bà ta tới đây trông hai ngày đi.” Anh cười lạnh, “Hay định chờ tắt thở rồi đến?”

Miêu Tĩnh không dám nói, mấy hôm nay Ngụy Minh Trân bảo cô đến bệnh viện nhi ều, còn bà tới phòng trà làm việc, không nhàn rỗi chút nào, hoặc phải ra ngoài đi làm, hoặc ở nhà lục tung đồ đạc tìm gì đó.

Miêu Tĩnh biết bà có đến ngân hàng vài chuyến, trông sắc mặt rất tệ, có bữa đêm khuya lén đi đâu, hơn bốn giờ sáng mới về nhà.

Bản thân cô đã suy nghĩ vẫn vợ rất nhi ều.

Sau khi về nhà, Ngụy Minh Trân nghe Miêu Tĩnh nói Tr ần Dị kêu bà vào bệnh viện trông thì cau mày, nhưng cũng không ý kiến gì.

Bà xếp hai bộ quần áo vào bệnh viện, dặn Miêu Tĩnh ở yên trong nhà, mỗi ngày nhớ đưa cơm đúng giờ.

Tr ần Dị và Ngụy Minh Trân chạm mặt nhau trước giường bệnh.

Tr ần Lễ Bân vẫn nằm liệt giường, Ngụy Minh Trân sờ bàn tay g ầy trơ

xương trên giường bệnh kia mà rơi nước mắt.

Trần Dị nhìn đăm đăm với ánh mắt u ám, cuối cùng uể oải ngáp một cái, rời đi nhường lại phòng bệnh cho bà, trước khi đi còn để lại số điện thoại, và chả nói bao giờ mới quay về.

Xưa nay Nguyễn Minh Trân không thích Trần Dị, chỉ ước sao anh đừng về nữa.

Nhưng không về cũng không được, Trần Lễ Bân nằm im lìm từ ngày này qua ngày khác không có tí động tĩnh gì, ai biết tới cùng kết quả sẽ ra sao.

Bụng dạ bà rối bời, hận nghiêng răng nghiêng lợi, lỡ như Trần Lễ Bân tỉnh dậy, hoặc trở thành người thực vật, vậy sao này phải làm sao đây? Ai chịu trách nhiệm với ông ta?

Trong nhà chỉ có mỗi mình Miêu Tĩnh.

Lòng cô nặng nề, bản khoản chững chất, nằm thao thức trần trọc không tài nào ngủ nổi.

Buổi sáng trời mới tờ mờ, cô mặc chiếc váy ngủ có dây thắt lướt ngang qua phòng khách trong trạng thái đờ đẫn, vô tình thấy loáng thoáng có người nằm trên sofa.

Tập trung nhìn kỹ, ở mép sofa có đôi chân dài buông thõng, làm cô giật nảy mình, da đầu tê rần, hét toáng lên rồi chạy về buồng ngủ.

Nửa đêm nửa hôm Trần Dị mới lộn người qua cửa sổ vào nhà.

Chưa nằm được mấy tiếng đã bị tiếng hét thất thanh của cô quấy nhiễu, anh sốt ruột ngửa đầu, giọng ồm ồm quát tháo: “Hét cái gì?”

Nghe thấy tiếng, Miêu Tĩnh mới trấn định lại, nằm ngơ ngác trên giường mà tim run rẩy liên hồi.

Khi cô thay quần áo ra khỏi buồng ngủ đã là hơn một tiếng sau, Trần Dị vùi mình ở sofa nghịch điện thoại, trông thấy sắc mặt xám ngoét của cô, anh lạnh lùng châm chọc: “Gặp ma à?”

Một năm anh không về nhà, không gặp ma thì gặp gì nữa?

“Không ạ.” Cô đứng sát bức tường, cách anh rất xa, “Sao anh về đây?” Trần Dĩ vô cảm liếc cô một cái, chẳng ừ chẳng hử, đưa tay vuốt tóc mình, quả đầu màu xám khói nom thật ngạo mạn kiêu căng.

Anh đứng dậy bước vào phòng tắm, tiếng nước rào rào vang lên, tắm xong anh đi ra, người nhuộm làn hơi mát lạnh, ném hết quần áo bẩn mấy ngày nay vào máy giặt.

Miêu Tĩnh nấu mì trong bếp, qua khung cửa sổ phòng bếp, cô thấy anh ngồi hút thuốc ở ban công, nửa người nhô ra ngoài phía ngoài cửa sổ. Mắt giặt kiêu cũ chạy ầm ầm, Miêu Tĩnh ngồi cạnh bàn ăn sáng, len lén liếc Trần Dĩ đứng kia quan sát căn buồng ngủ hai vòng, kẻ đó anh đi thẳng vào buồng của Nguyễn Minh Trân và Trần Lễ Bân.

Cô nghe có tiếng mở ngăn kéo, biết Trần Dĩ đang tìm đồ, tim cô đập thành thịch như đánh trống, có lẽ anh muốn tìm món đồ đã bị Nguyễn Minh Trân cầm mất... Trần Dĩ tiếp tục mở chiếc máy tính bàn trên bàn học, ngồi trước máy tính gõ phím lách cách. Buổi trưa Miêu Tĩnh phải ra ngoài đưa cơm cho Nguyễn Minh Trân.

Trần Dĩ vẫn còn ngồi trước máy tính, thấy Miêu Tĩnh vừa thò một chân ra khỏi ngưỡng cửa, anh gọi cô lại, chậm chạp rút một điều thuốc bỏ lên miệng ngậm.

Anh mặc áo sơ mi hoa và quần bò, tựa vào người cô như không xương, cúi đầu quệt bật lửa châm thuốc.

Mùi khói thuốc lan tỏa, anh thổi tắt ngọn lửa, luồng khí nóng bao trùm khuôn mặt anh.

Anh ngược mắt, nhìn thẳng vào cô.

“Đừng có nói với mẹ mày, biết chưa?” Khói thuốc lượn quanh mặt cô, “Biết hậu quả chứ?”

“Biết ạ...” Miêu Tĩnh cụp mắt, siết chặt hộp cơm trưa trong tay.

Anh cười cười với cô, tia sáng trong mắt di động hệt vụn băng trôi lững lờ,

bàn tay to chọc vai cô, đẩy cô ra ngoài cửa.

Khi Miêu Tĩnh từ bệnh viện về, trong nhà không một bóng người, quần áo trong máy giặt cũng bị lấy đi, ngoài trừ mẫu thuốc lá nằm trong thùng rác.

—

Vì đã ký giấy ngưng điều trị của ICU, điều kiện chữa bệnh ở phòng bệnh thường không đủ, mọi người hoàn toàn không thể rời đó, Nguyễn Minh Trân chỉ đành theo dõi giường bệnh sát sao mọi lúc.

Bà vừa nói chuyện điện thoại với người ta, vừa nhìn Trần Lễ Bàn và túi truyệ̀n dịch trên tường, cũng phải đổi mới túi nước tiểu và vệ sinh cơ thể sạch sẽ đúng giờ quy định.

Về việc này, Trần Dị không hề lười nhác.

Bác sĩ nói cần chú ý kỹ tình trạng người bệnh, nếu hô hấp xảy ra điều bất thường hay tình huống khác, thì phải ngay lập tức bấm chuông báo.

Đêm hôm sau, Nguyễn Minh Trân lảng máng nghe có tiếng động cực nhỏ truyệ̀n đến từ phòng bệnh, tới gần đồng tai nghe lại chẳng thấy gì nữa.

Trông mặt mũi Trần Lễ Bàn vàng vọt như nến, người bị rút cạn thành cái xác rỗng còn mỗi da bọc xương, Nguyễn Minh Trân không chịu nổi, song cặp mắt lại ánh lên nỗi căm hờn.

Đợi tới rạng sáng ba, bốn giờ, hình như trên giường bệnh lại có động tĩnh, Nguyễn Minh Trân sợ hãi bước qua, ghé sát mặt Trần Lễ Bàn lắng nghe, quả đúng là có tiếng xoèn xoẹt, như đang vùng vẫy và không cam tâm.

Con mắt dưới mí của người đàn ông đảo vòng, cứ như muốn dốc hết sức mở mắt để tỉnh dậy, hai chân vô thức co giật, đập xuống giường phát ra tiếng.

Một đêm hai ba lượt như thế, Nguyễn Minh Trân đứng trước giường bệnh hoang mang lo sợ, muốn bấm chuông gọi bác sĩ đến, nhưng lại hoảng loạn dừng hành động, toát mồ hôi lạnh nhìn chằm chằm Trần Lễ Bàn.

Mãi tới khi nắng mặt trời chiếu vào căn phòng, người trên giường mới yên tĩnh trở lại, nước thuốc trong túi truyệ̀n dịch cạn khô, Nguyễn Minh Trân mới

ngũ phải ra quầy y tá tìm người thêm nước.

Tuy nhiên vừa xoay người, Nguyễn Minh Trân đã sợ tới mức suýt nữa hần xiêu phách lạc, ngũ phịch xuống ghế.

Trần Dị mệt mỏi khoanh tay đứng tựa cửa, đôi mắt đen nhánh chứa ý cười trào phúng: “Cô à, đứng lâu thế... bố tôi còn sống không?”

Mặt Nguyễn Minh Trân thoát xanh thoát trắng: “Cậu, cậu đến lúc nào?”

“Vừa đến.” Trần Dị nhún nhún vai, ánh mắt sáng ngời như có ý sâu xa khác, “Sợ bố tôi không trụ được bao ngày nên đến tỏ lòng hiếu thảo sớm một chút ấy mà.”

Buổi sáng bác sĩ và y tá sang kiểm tra phòng, đổi thuốc và xem xét tình trạng của Trần Lễ Ân, hỏi người bệnh thế nào rồi.

Nguyễn Minh Trân đáp rằng không có dấu hiệu gì, bác sĩ lắc đầu thờ dãi.

Sau đó Miêu Tĩnh cũng tới bệnh viện, bắt gặp Trần Dị và Nguyễn Minh Trân trong phòng bệnh ngũ cách nhau một khoảng xa, mặt hai người lạnh tanh.

Cô ôm hộp trái cây đã gọt vỏ sẵn, mặc chiếc váy trắng pha màu xanh lá nhạt, hai má đỏ bừng vì phơi nắng, làn sóng nhiệt khiến mặt cô cay cay, chia trái cây cho hai người đang ngũ.

“Me.”

“Anh.”

Cắn miếng trái cây ngọt thanh lành lạnh, Miêu Tĩnh ngũ xuống cạnh Nguyễn Minh Trân.

Nguyễn Minh Trân căng thẳng nắm một bàn tay cô, tựa hộc cố ý trốn tránh ánh mắt của Trần Dị.

Trần Lễ Ân không trụ được bao ngày.

Tình trạng hôn mê càng ngày càng tệ, suy hô hấp, giãn đồng tử, tim bỗng ngừng đập, bệnh viện chính thức tuyên bố tử vong.

Đưa từ bệnh viện đến nhà tang rồi lại đến nghĩa trang, mọi thứ tiến hành bằng tốt độ rất nhanh.

Nguyễn Minh Trân bận ngược bận xuôi sắp xếp, nào thanh toán tiền viện,

giải quyết hậu sự, thông báo với đơn vị và họ hàng thân thích của Trần Lễ Bân.

Trần Dị và Miêu Tĩnh trông di hài Trần Lễ Bân, từ bệnh viện, nhà tang lễ rồi đến lúc hạ táng, lần lượt tiếp đón những người đến thăm hỏi phúng viếng.

Trần Dị mặc đồ tang, cặm di ảnh, cúi thấp đầu, người gầy gò sa sút, cặp mắt đen sâu hun hút, phổi cùng quả đầu nhuộm nổi bần bật, toát ra một sự thờ ơ đầy nổi loạn.

Bố lẫn mẹ đều chết hết, nhà họ Trần chỉ còn lại đứa con trai mười sáu tuổi, và cả đôi mẹ con không có quan hệ gì với nó.

Vô số người ngấm ngầm bàn tán, ngày tháng của nhà này về sau sẽ ra sao đây? Tương lai Trần Dị sẽ thành người thế nào?

Kết thúc tang sự, Trần Dị đi cùng Nguyễn Minh Trân và Miêu Tĩnh về nhà.

Nguyễn Minh Trân thành chủ gia đình, đối đãi với người ngoài bằng thái độ cực kỳ dửng dưng hòa nhã.

Di vật ở nhà và ở đơn vị của Trần Lễ đều phải xử lý, bà dè dặt nghe theo ý Trần Dị, Trần Dị chẳng lưu luyến thứ gì, hoặc vứt hoặc tặng, ngay cả máy tính cũng cho người khác luôn.

Về phần cuộc sống gia đình sau này, không đợi Nguyễn Minh Trân nghĩ xong, Trần Dị đã như biến hẳn thành đứa chơi bời buông thả khó trị, ngày ru rú trong nhà hút thuốc làm cả căn buồng mịt mù chướng khí.

Thi thoảng anh cũng ra ngoài, nhưng buổi tối chắc chắn sẽ về bằng cách lộn người qua cửa sổ, ở sô pha suốt đêm.

Đã nhiều năm Trần Dị không về nhà được một bữa hẳn hoi, cảm giác rất khó chịu khi trong nhà bất ngờ xuất hiện thêm một thằng nhóc lưu manh.

Nguyễn Minh Trân không thể đuổi người.

Nhưng mỗi sáng dậy thấy có người nằm chễm chệ trên sô pha, vì chột dạ nên Nguyễn Minh Trân luôn nơm nớp âu lo, không dám mở lời xếp một căn

buồng cho Trần Dị.

Bà sợ nó ở lâu dài trong cái nhà này, hai mắt đen thẳm giá lạnh như băng của nó luôn chiếu vào lưng, khiến lòng bà phấp phồng khôn nguôi.

Gia đình ba người mặt ngoài thì thuận hòa, nhưng mạch nước ngầm dưới bề mặt phẳng lặng đã bắt đầu cuộn trào, chẳng biết ẩn giấu bao nhiêu mưu mô xấu xa.

Miêu Tĩnh thoáng cảm thấy bầu không khí trong nhà là một sự bình yên trước khi cơn bão tới.

Cũng là một ngày nào đó, Trần Dị về nhà, thấy hai mẹ con ngồi ở bàn ăn cơm trưa, anh chậm rãi kéo ghế ngồi xuống, ngông nghênh châm điếu thuốc, hất cằm hỏi Ngụy Minh Trân: “Tiền đã vào tài khoản hết chưa?” Miêu Tĩnh dừng đũa, nhìn mẹ, rồi lại nhìn Trần Dị.

Mặt Ngụy Minh Trân cứng đờ: “Tiền gì?”

“Tiền bảo hiểm, tiền trợ cấp của bố tôi.” Trần Dị đếm ngón tay, giọng điệu ngang ngạnh: “Qua lâu thế mà bà không nhắc chữ nào luôn à?”

Dạo này Ngụy Minh Trân đang bận những việc đó, với một đơn vị có tiếng như trạm cung cấp điện, thì tiền trợ cấp, tiền bảo hiểm là con số rất lớn.

Ngụy Minh Trân nghiêng răng, mặt xanh trắng, chần chừ hồi lâu: “Tiền này, tiền này chưa chuyển vào tài khoản... để giữ cho các con học hành sinh hoạt...”

Trần Dị cười lạnh: “Bà cưới bố tôi bao lâu rồi? Cũng chả lâu lắm nhỉ.

Lúc trước không sinh được con, ông ta lần nữa mãi không đi làm giấy kết hôn, một hai năm nay mới đi đăng ký chứng nhận chứ gì? Sao phải đăng ký? Bà muốn chia tài sản chạy lấy người à? Giờ ông ta chết rồi, lại còn chiếm cả cái nhà? Định nuốt luôn tiền nữa đúng không?”

Ngón tay thon dài của anh gõ gõ bàn ăn, ánh mắt nham hiểm, ngữ khí hung ác: “Tôi muốn số tiền trợ cấp của ông ta.”

“Tiền khác bà có thể lấy.” Anh nặn ra một nụ cười, “Không ai chịu thiệt.” (còn tiếp).

Chương 11: Anh Xoay Người Đi Vào Phòng Nhẹ Nhàng Huýt Sáo

Đám con gái càng cười thích thú.

Anh lại bắt đầu tay nắm tay dạy người ta đánh bóng, sửa đúng động tác.

Cô gái cầm gậy bóng có phần căng thẳng, Trần Di đứng phía sau, đặt cánh tay cô ta lại đúng vị trí, anh lùi bước chừa ra một khoảng cách, lần nữa cúi người, đi đều chỉnh tư thế tay và cách cầm gậy bóng: “Thả lỏng cánh tay trước, nhìn quả bóng trước mặt, thử lực đánh xem.”

Khuôn mặt điển trai sắc nét, mùi thuốc lào nồng nàn ập tới, cánh tay màu mật ong nhạt mang đầy cảm giác an toàn chống bên cạnh.

Cả dáng vẻ lẫn nét mặt của người đàn ông đều rất đứng đắn, ấy mà cứ khiến người ta phải tưởng tượng vu vơ.

Sắc hồng lan khắp đôi má cô gái, tay cầm gậy đánh một cú nhẹ tênh.

“Coi bộ trưa ăn hơi ít nhỉ.” Anh nở nụ cười hư hỏng, “Mạnh tay thêm chút nữa.”

Dạy hết một lượt, giọng anh đã hơi khàn.

Trần Di mượn cơ hội rời đi một lúc, để đám con gái tự chơi.

Anh đi một vòng quanh bàn bóng giao lưu với khách, lúc đi về quầy bar thì bị Vi Vi gọi lại.

Trần Di có mời vài cô nàng về làm bán thời gian, công việc là luyện bóng cùng khách, Vi Vi là người tới tiệm nhiều nhất.

“Anh Di, tối ăn gì đây? Em gọi gà trống om Trùng Khánh nhé?” Vi Vi khoác tay lên vai Trần Di, cố chấp quàng khuỷu tay qua để bám víu vào thân hình hết cái cây cao của anh, “Thêm ít hải sản nướng nữa nhé?”

“Được, thích ăn gì thì các em gọi cái đó.”

“Vâng ạ, tối Ba Tử có sang đây không? Chia một ít cho anh ấy.”

“Hôm nay nó nghỉ.” Trần Dị nổi cơn thèm thuốc lá, muốn ra ngoài hút thuốc.

Vi Vi hất cằm, “Cạnh quầy bar có người đẹp nào ng ấ kìa, ng ấ lâu lắm rồi.”

Chả biết là bạn gái nhà ai mà xinh ghê, trông kiêu băng thanh ngọc khiết ấy, không giống người sẽ đến chỗ này chơi.”

Người con gái trẻ trung, mái tóc thẳng đen bóng, mặc chiếc áo sơ mi lụa màu trắng, váy dài tím nhạt, ng ấ lặng im, khuôn mặt thanh tú thoát tục.

Tổng thể chẳng khác gì tấm áp phích quảng cáo mùa hè, như tấm ảnh đã qua chỉnh sửa, hay như người trong tranh.

“Mắt nhìn gái đẹp của cô còn sắc hơn mắt nhìn đàn ông nữa nhỉ.” Trần Dị cười đùa nghiêng đầu nhìn, rồi cố hòng bỗng dựng nghẹn ứ, nụ cười cứng đờ, gạt tay Vi Vi khỏi vai mình.

Dáng người chữ S của Vi Vi mất đi điểm tựa, suýt nữa ngã chổng vó.

Miêu Tĩnh thấy Trần Dị cầm bao thuốc bước tới, chân dài sai bước vội vã, dừng chần trước mặt cô, chau mày nhìn cô, cúi đầu rút một điều thuốc trong bao đưa lên miệng ngậm, hai tay đút vào túi tìm bật lửa nhưng rồi lại quên lấy ra.

“Sao cô đến đây?” Giọng anh khàn khàn, nghe sao mơ hồ.

“Nghe Ba Tử kể tiệm bida rất được, nên đến xem thử.” Ngữ khí của Miêu Tĩnh hết sức nhẹ nhàng.

“Đến bao lâu rồi? Sao không nói với tôi?”

“Một tiếng, thấy anh đang bận nên không quấy r ầy anh.”

“Ồ.”

Anh bỏ điều thuốc xuống, cầm trong tay, v ần vò đầu mâu thuốc bằng một lực vừa đủ.

“Muộn rồi, em về đây.”

“Tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu, làm việc của anh đi, khách đông đấy.”

“Miêu Tĩnh.”

Miêu Tĩnh đứng dậy ra ngoài, Trần Dị đi theo sau cô, Vi Vi đi lại nói xen

một câu nhưng hoàn toàn không ai nghe thấy.
Bên đường có một chiếc taxi vậy cái là tới ngay.

Trần Dị nhìn Miêu Tĩnh chăm chăm, cô mở cửa xe, còn ngoảnh đầu cười cười: “Đừng tiễn nữa, về đi.”

Trần Dị chống nạnh, cụp vai chậm chạp hút thuốc, dõi nhìn taxi lăn bánh đi xa.

—

Một giờ sáng hôm đó Trần Dị mới về

Từ khi Miêu Tĩnh quay về Đàng Thành, nếu tiệm bida đóng cửa muộn quá thì Trần Dị sẽ qua đêm ở tiệm luôn, sáng hôm sau mới về nhà.

Anh làm gì, sống ra sao, có về nhà hay không, Miêu Tĩnh chưa bao giờ hỏi, cũng mặc kệ.

Trần Dị thấy buổi sáng cô vẫn sáng đèn, bèn khẽ gõ cửa.

Cửa không mở, Miêu Tĩnh hỏi anh có chuyện gì.

“Sao vẫn chưa ngủ?”

“Ngủ ngay đây.” Giọng cô mỏng manh, “Anh cũng nghỉ sớm đi.”

Hôm sau là chủ nhật, hai anh em cùng dậy muộn.

Trần Dị hỏi tối qua cô bận gì, Miêu Tĩnh bảo tắm ca.

Lãnh đạo gửi bản vẽ bộ phận linh kiện đột xuất, cô ngồi vẽ vẽ sửa sửa, làm tới tận khuya lắc khuya lơ mới ngủ.

Nói xong, cô mở tủ lạnh tìm đồ ăn.

“Tôi xuống dưới mua đồ ăn sáng lên đây, muốn ăn gì?”

“Không cần đâu.” Trong tủ lạnh có sữa, trên bàn còn có chuối tiêu và táo, Miêu Tĩnh định trộn vào với nhau.

Cô rót sữa chua đá vào cốc, ngồi trên ghế nhâm nhi, tư thế trông hết sức tranh tĩnh vật.

Trần Dị lại nhăn mày, khoanh tay, cụp mắt nhìn nền nhà gỗ dưới chân mình.

“Tắm ca suốt như thế, cô ở ký túc xá công ty đi.” Giọng anh bình bình,

“Cho tiện, bớt việc.”

“Ồ.” Miêu Tĩnh nghĩ ngợi một hồi, gật đầu, dịu giọng nói: “Đúng nhỉ, cũng không làm ảnh hưởng việc nửa đêm anh dẫn cô gái khác về nhà.

Không thì anh phải ngủ bên ngoài, ở khách sạn, sáng lại về tắm rửa thay đồ, phiền hà quá.

Dù sao em gái như em cũng cần ý tứ một chút.”

Yết hầu Trần Dị di chuyển lên xuống, sắc mặt dần biến đổi, từ trắng thành xanh, từ xanh thành trắng, đôi mắt đen kịt, lạnh lẽo như đêm đông nhìn cô đăm đăm, muốn nói gì đó, song lại cắn chặt răng, ngón tay run rẩy dán lên bờ môi như hút thuốc, mà chẳng có thuốc để hút.

Cuối cùng, anh nặn ra mấy chữ bằng một giọng không cảm xúc: “Cô biết là tốt.”

Miêu Tĩnh uống cạn ngụm sữa cuối, mỉm cười với anh, nụ cười thuần khiết trong veo tựa giọt sữa.

Ngày làm việc hôm sau, sáng Trần Dị mở cửa buồng, đúng lúc thấy Miêu Tĩnh xách chiếc vali nhỏ đi ra ngoài, cửa nhà đóng “sầm” một tiếng.

Anh nhắm hai mắt, bực bội cào trán mình, huyết thái dương giật giật từng hồi, nhịp thở nặng trĩu, mặt hầm hầm đi tới đi lui trong nhà.

Ngang qua bàn ăn, có cái ghế nằm sai chỗ, anh nhấc chân đá một cú.

Cái ghế vắng xa, đập rầm vào khung cửa ban công rồi ngã ra đất một cách thê thảm.

Tối đó Miêu Tĩnh không về nhà.

—

Anh đã chạm vào chiếc điện thoại tổng cộng mười hai lần.

Trần Dị ngồi chễm chệ trên ghế, ngâm điếu thuốc, chau hàng mày rậm, điệu bộ ngông cuồng tự cao tự đại.

Có lẽ sau khi điện thoại kết nối được thì anh sẽ nhường một bước, anh sẽ đi đón cô tan làm, chuyện chuyển nhà cũng có thể trao đổi lại, anh có thể dọn ra ngoài ở, nhường căn nhà này cho cô...

Hai tiếng tút tút, Miêu Tĩnh thẳng thừng cúp điện thoại.

Lúc sau có tin nhắn WeChat, cô nhắn mình đang họp với đồng nghiệp, sẽ tự bố trí mọi việc, bảo anh không cần quan tâm đến cô, cứ làm việc của anh đi.

Họp hành gì đêm hôm khuya khoắt.

Anh dán mắt nhìn dòng chữ hiển thị trên màn hình điện thoại, vẻ mặt hơi lãnh đạm, lơ đãng liếc mắt, lưỡi quét qua quai hàm, sau cùng đóng hàm cắn lưỡi một phát, nghiêng răng.

Được lắm.

Anh thoải mái tựa vào sofa, lười biếng gác chân lên bàn trà.

Khói thuốc làm lồng ngực anh căng trướng, tận lúc thấy râm ran đau mới chần chập nhả ra.

Làn khói dày đặc lượn lờ mờ hóa khuôn mặt anh.

Đằng Thành tháng chín, trời vẫn nóng bức ngọt ngào.

Trần Dĩ đứng dậy đi ra tiệm bida, lẩn lủi một mình đánh bida suốt đêm.

Hôm sau Ba Tử đến, trông thấy Trần Dĩ nằm ở sofa, người ngợm rã rời.

Gần đây anh luôn trong trạng thái này, Ba Tử nói chuyện với anh, Trần Dĩ “ờ” một tiếng có lệ, hai tay đút túi quần, đi ra ngoài mà thần hồn treo ngược cành cây.

Về đến nhà, trong nhà tất nhiên không có ai, đầu mâu thuốc trên bàn trà xếp thành núi.

Miêu Tĩnh về đã bao nhiêu lâu, quan hệ của hai anh em không thân thiết, việc nói chuyện tiếp xúc cũng ít hỏi.

Cả ngày trời, Miêu Tĩnh chỉ gửi cho anh một tin nhắn, rằng sữa trong tủ lạnh sắp hết hạn, bảo anh nhớ xử lý.

Trần Dĩ gọi điện thoại rủ người ta, muốn tìm chút thú vui, đi quán rượu hoặc phòng karaoke, mở ván bài chơi mạt chược, mọi người đều nhất trí.

Đồ Lị cũng đến, gọi một bàn rượu ngon đờ ngon.

Trong bữa tiệc, mọi người ng ỡ tán dóc tới độ mặt mũi đỏ rực, nước miếng văng tứ lung tung.

Trần Dị hút thuốc liên tục từ điều này sang điều khác, ở phòng karaoke, trông anh vẫn cứ vật và vật vờ.

Đồ Lị và đám Bảo Mao chơi mạt chược, liếc thấy anh c ần lon bia rúc ở sofa xem MV, chòm sáng rực rỡ chảy tràn trên khuôn mặt anh, toát lên một vẻ gọi cảm biếng nhác mà phong lưu.

Tan cuộc vui, Trần Dị gọi lái xe chỉ định* để về nhà.

Đồ Lị ôm cánh tay anh, thấy anh chệnh choáng ngà ngà, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, sườn mặt anh tuấn, tay c ần chiếc bật lửa.

Đồ Lị gỡ ngón tay anh ra, chiếc bật lửa bằng bạc nóng hổi vì nhiệt độ cơ thể anh.

Cô ta cũng nóng đến mức run run, người m ềm oặt, bỏ bật lửa vào túi quần anh, ngón tay lu ền trong túi trâu chọc anh.

*Lái xe chỉ định là một dịch vụ dành cho những người uống say không thể tự lái xe về, khi đó họ sẽ nhờ đến dịch vụ này để tài xế đến lái xe chở về. Không phản ứng?

Trần Dị bừng tỉnh, quay sang nhìn cô ta, lông mày nhăn lại, ánh mắt tối tăm đảo qua mặt cô ta, có phần mất kiên nhẫn, gạt tay Đồ Lị ra.

“Cô về nhà đi.”

“Anh sao thế?” Đồ Lị khẽ cười, ghé sát tai anh hà hơi, “Ăn chay à?”

Mắt anh bỗng chốc lạnh h ản, hơi cụp mí mắt, giọng trầm khàn, nhưng cũng không phải giận mà chỉ là bực mình, chẳng buồn thương hoa tiếc ngọc:

“Biến qua bên kia.”

“Rốt cuộc là làm sao?” Cô ta nín nhịn lấy lòng anh, giọng ỏn ẻn, “Có tâm sự gì? Em cho anh lời khuyên?”

“Ngậm miệng cô lại.”

Đồ Lị lặng lẽ liếc mắt, cúi đầu g ầy móng tay mình.

Gần đây Trần Dị lúc nào cũng bức dọc, hình như có tâm sự.

Tuy trước kia anh chẳng có bao nhiệt tình với cô ta, song ít nhiều gì cũng có những lúc ham chơi phóng đãng, chưa từng thấy cái kiểu l âm lì tr âm lặng ở anh, dẫu trời sập thì anh vẫn có thể đứng đĩnh chững chọi, căng bờ vai, uốn lưng thẳng tắp.

Cô ta có những trực giác ấy, nhưng nghĩ ngược nghĩ xuôi mà mãi chẳng nghĩ ra được manh mối.

Hai người ai về nhà nấy, Đ ôLi th âm xoa bụng tức.

Cuối cùng cô ta nhắn tin cho Miêu Tĩnh, Miêu Tĩnh bảo mình không ở nhà, đi công tác r ấ, nên không rõ tình hình lắm.

—

Sáng hôm sau, Trần Dị đến đơn vị Miêu Tĩnh làm một chuyến, anh muốn gặp cô, có một vài chuyện cần gặp nhau nói rõ ràng thẳng thắn.

Hơn nữa, số đ ôđạc trong nhà kia chả lẽ cô tính bỏ luôn ư? Nếu cô ở công ty, anh sẽ chuyển qua đây giúp.

Gọi mấy cuộc liên tiếp, Miêu Tĩnh không nhận.

Khu nhà máy không cho khách ra vào tùy tiện, bảo vệ nhận lấy bao thuốc lá từ Trần Dị, gọi một cuộc điện thoại nội bộ hỏi thăm giúp anh.

Đường điện thoại nội bộ của Miêu Tĩnh không ai bắt máy, chắc là không có mặt ở công ty.

Bảo vệ hỏi một lượt r ấ báo rằng Miêu Tĩnh đi vắng, đi công tác r ấ.

“Đi công tác r ấ?” Trần Dị chống nạnh cau mày, “Đi gì chứ?”

“Mấy hôm nay không có ở đây.”

Trần Dị sừng sốt, sắc mặt chán ngán khó hiểu, nom rất tệ, “Được, cảm ơn anh.”

Một chuyến tay không.

Anh đành lái xe về một quãng đường dài ở khu khai phát vắng tanh chẳng có bóng xe nào, đường sá trống trơn.

Sâu trong xương cốt người ta luôn ẩn chứa một năng lượng hoang dã, xe

bỗng dưng tăng tốc, một câu chửi đầy căm phẫn bay ra khỏi cửa sổ xe:
“Con nhỏ chết tiệt!”

Kêu cô đi là cô đi ngay, vậy đó chẳng phải Miêu Tĩnh.

Con nhỏ đó, bụng dạ mưu mô toan tính lắm, thừa lúc anh vắng nhà đã tự cạy cửa vào, chả hiểu có biết mấy chữ “tu hú chiếm tổ” viết như thế nào hay không.

—

Miêu Tĩnh đi công tác thật.

Cô đi cùng quản lý đến nhà cung cấp để nghiệm thu thiết bị, còn mang theo mấy món linh kiện đập thân xe ô tô.

Thùng hàng không nặng mười lăm ký, cô xách mệt bở hơi tai, vì thế lần công tác này cũng gọi thêm cả Lư Chính Tư.

Địa điểm công tác là một thành phố công nghiệp nặng ở phía Bắc.

Lộ trình được thu xếp nhanh gọn, quản lý có ý muốn rèn luyện người mới dưới trướng mình nên đã rộng rãi giao hạng mục cho Miêu Tĩnh.

Buổi sáng cô theo chân giám đốc hạng mục và kỹ sư bên nhà cung cấp vào phân xưởng ng ẫ bàn đi ầu khi ến.

Phía Bắc thịnh hành văn hóa bàn rượu, buổi tối sẽ có tiết mục ăn cơm xã giao, sau khi về khách sạn còn phải viết báo cáo.

Trình độ chuyên môn của Lư Chính Tư thấp hơn Miêu Tĩnh, nói hỗ trợ cô làm việc, chứ về cơ bản hai người bận bịu đến nửa đêm một hai giờ mới được nghỉ ngơi.

Chỉ vài ngày công tác như thế, hễ những kỹ sư tiếp xúc với Miêu Tĩnh còn độc thân thì đều chủ động add WeChat của cô.

Bởi hiếm có kỹ sư nữ nào vừa sở hữu ngoại hình xinh xắn, vừa chuyên nghiệp nổi trội, hoàn hảo một cách vô lý.

Trên bàn rượu chỉ có mỗi Miêu Tĩnh là phái nữ, nhìn kiêu gì cũng thích mắt.

Giám đốc hạng mục nhiệt liệt đề cử kỹ sư nhà mình, nói rằng khi bàn giao hạng mục xong là cô có thể ở lại đây giúp đỡ về kỹ thuật, cấm rẽ ở Cẩm Thành cũng không phải không được.

Cấp trên của Miêu Tĩnh họ Đàm, đã đỡ rệu giúp cô, mặt đỏ tía tai bảo nước phù sa không chảy ruộng ngoài, trong ngành có mỗi mình cô là kỹ sư nữ, phải cung phụng như cục vàng cục bạc, cấm ai ghen tỵ. Nguyên nhân Miêu Tĩnh vào ngành là vì cô thích bầu không khí làm việc kiểu này.

Chẳng phải do sự chăm sóc đặc biệt, mà là mọi người xung quanh toàn trai kỹ thuật, làm công việc toàn về kỹ thuật, chủ đề trong các cuộc trò chuyện hầu hết là công tác và hạng mục.

Không có những thủ đoạn gian xảo và đấu đá gay gắt như chốn làm ăn buôn bán.

Hết buổi xã giao, trở về khách sạn tiếp tục làm việc.

Vào phòng, việc đầu tiên cô làm là gọi điện cho Trần Dĩ, cô đã nhìn thấy cuộc gọi đến hồi sáng của anh.

“A lô.” Giọng nói ở đầu dây bên kia rè như điện từ.

Ngón tay Miêu Tĩnh gõ bàn phím laptop, cô mở loa ngoài rồi gác điện thoại sang bên, giọng lạnh lạnh: “Tìm em có chuyện gì à?”

“Không có gì.”

“Ồ.”

Cuộc gọi hình như sắp chấm dứt.

Sau một khoảng im lặng, thanh âm lười nhác của người đàn ông vang lên.

“Đi công tác ở đâu?”

“Cẩm Thành.”

“Khi nào về?”

“Thứ sáu về nhà rồi.”

Cô nói về nhà.

Trần Dĩ trầm mặc chốc lát, giọng mơ hồ: “Đã nói là... đời này không bao

giờ v ề n ữ mà, cô v ề làm gì?”

Giọng điệu của Miêu Tĩnh nhạt như mây khói: “Chẳng phải anh bảo em biến đi, biến cho khuất mắt ư, sao còn đến công ty tìm em?”

Anh cười khẩy, ngữ khí nhàn nhàn: “Đống đ ồ trong bu ồng cô không dọn đi à? Sớm muộn gì tôi cũng v ứt hết.”

“Lúc em học đại học anh cũng nói vậy.

Đã v ứt chưa?”

“...”

Tr ần Dị xoa mặt, mím môi không nói gì.

Thời gian lại tạm ngưng, Miêu Tĩnh hỏi anh: “Anh ở đâu đấy?”

“Tiệm bida, đêm nay tôi trông tiệm.”

“Thế à? Bên chỗ anh yên ắng quá.” Miêu Tĩnh nhếch khóe môi.

Tr ần Dị hỏi lại cô: “Cô nghĩ ền ào như nào?”

Chưa kịp nghe được câu trả lời, tiếng gõ cửa phòng khách sạn bỗng truy ền tới.

Miêu Tĩnh đứng dậy mặc áo khoác: “Anh cúp máy đi, đ ồng nghiệp em đến tìm em, bọn em có chút chuyện.”

“Muộn như này còn chuyện gì nữa?” Giọng nói trong điện thoại hơi lộ sự bất mãn, “Nam hay nữ?”

“Lư Chính Tư.

Nói chuyện công việc.”

Người gõ cửa đúng là Lư Chính Tư.

Cậu ta xách túi laptop đứng ở cửa khách sạn mỉm cười: “Kỹ sư Miêu, chị thấy email chưa?”

“Thấy rồi, bản vẽ tôi cũng tìm được rồi, có mấy lỗi định vị cần sửa lại, chúng ta phải mau chóng sửa bản vẽ rồi gửi cho bên nhà cung cấp để họ sửa mô hình.” Miêu Tĩnh xoay người dọn dẹp đ ồ, “Cậu chờ tôi một lát, tôi lấy laptop, dưới khách sạn có phòng tiếp khách nhỏ, mình xuống đó đi.”

“Được.” Lư Chính Tư lắc lắc chiếc điện thoại trong tay, “Tôi thấy h ồi tối chị ăn có mấy miếng.

BBQ của Cẩm Thành nổi tiếng lắm, thịt dê xiên nướng được đánh giá rất

cao, tôi gọi ít đồ ăn khuya vào khách sạn nhé?”

“Được thôi.” Miêu Tĩnh cười cười, “Cậu nghĩ giống tôi đây, tôi cũng muốn ăn chút đồ khuya, cậu uống cà phê không? Tôi mua hai cốc cà phê được chứ?”

“Có lẽ bia kết hợp cùng BBQ sẽ tuyệt hơn nhỉ?” Hàng mày rậm của Lư Chính Tư giãn ra, cười nói: “Cà phê cũng được, kỹ sư Miêu thích uống cà phê gì?”

“VẬY CHẮC CẬU THÍCH CÀ PHÊ BIA...”

Lư Chính Tư đứng ở cửa phòng khách sạn tán gẫu cùng Miêu Tĩnh.

Miêu Tĩnh cần lấy laptop và điện thoại trên bàn, chợt phát hiện thời gian cuộc trò chuyện trong điện thoại vẫn nhảy từng giây.

Cô nhướn mày, ấn kết thúc cuộc gọi, bỏ điện thoại vào túi laptop, đóng cửa phòng, đi ra ngoài với Lư Chính Tư.

Trần Dĩ không để ý, đút lại điện thoại vào túi quần, cau mày ngồi ở quầy bar.

—

Dạo gần đây Miêu Tĩnh khá thân thiết với Lư Chính Tư.

Hai người được phân công làm chung nhóm nhỏ, phụ trách thiết kế bộ phận lắp ráp của cùng một thân xe.

Miêu Tĩnh sẽ giúp đỡ Lư Chính Tư trong công việc, hai người cùng tăng ca, thời gian giao thiệp rất nhiều, lúc rảnh rỗi thì chuyện trò đôi ba câu.

Lư Chính Tư biết Miêu Tĩnh cũng là người tỉnh Z.

Quê hai người khá gần nhau, sau đó cậu ta mới biết đã rất nhiều năm rồi cô chưa về quê, ký ức quê hương hết sức nhạt nhòa.

Nên cậu ta thường hay tặng cô ít quà quê, thi thoảng cũng sẽ gọi lại những kỷ niệm thuở nhỏ của Miêu Tĩnh.

Miêu Tĩnh cũng tám nhảm với cậu ta về vài phong tục và ẩm thực Đàng Thành, có lúc cậu ta ra ngoài làm công chuyện, cô sẽ tư vấn góp ý cho cậu ta.

Hai người ở chung hòa hợp dễ chịu, nói chuyện cũng hợp nhau.

Lư Chính Tư ân cần chu đáo với cô, vẫn lấy danh đờng nghiệp “quan hệ tốt” để qua lại như thường, không hề vượt quá giới hạn.

Thực ra Miêu Tĩnh có muôn vàn lựa chọn, nam thanh niên độc thân trong công ty nhiều vô số, tha hồ cho cô chọn.

Tầng dưới có kỹ sư nữ thiết kế đèn xe vừa nhận việc, mọi người ở bộ phận còn đi tìm bạn trai cho cô ấy.

Dựa vào ngoại hình và năng lực làm việc xuất sắc của Miêu Tĩnh, một bộ phận lớn thanh niên có chí trong công ty như hổ rình mồi. Tuy nhiên, cô đẹp theo kiểu thanh khiết lạnh lùng, luôn tuân thủ nguyên tắc làm việc, cẩn thận tỉ mỉ, cũng không đùa giỡn nháo nhác với người khác.

Người không quen thuộc chẳng dám tới gần, Lư Chính Tư có thiện cảm với cô cũng không dám bày tỏ.

Mượn lần công tác này, trong chuyến đi hai người lâu lâu sẽ nói đến ít chuyện riêng tư.

Miêu Tĩnh hỏi cậu ta có từng hẹn hò chưa, Lư Chính Tư nói giọng hơi phiến muộn: “Thời đại học từng hẹn hò với một cô gái, cô ấy làm việc ở thành phố khác, cũng vì vài lý do khác nữa nên đã chia tay trong hòa bình.” “Có chút giống với mối quan hệ trước đây của tôi.” Miêu Tĩnh cười. Trải nghiệm tương tự, hiển nhiên có chủ đề nói chuyện mới.

Lư Chính Tư nhân cơ hội hỏi chuyện tình cảm của cô.

Miêu Tĩnh không ngại chia sẻ, ít ỏi mấy câu, đơn giản cởi mở, vô cùng tự nhiên.

“Kỹ sư Miêu, trông chị không giống kiểu con gái sẽ hẹn hò.”

“Thế ư?” Miêu Tĩnh mỉm cười, “Trông tôi giống kiểu con gái trong am ni cô à?”

“Ý tôi không phải vậy, ý tôi là... rất đặc biệt...” Cậu ta vắt óc sắp xếp câu từ.

Kỳ thực Lư Chính Tư muốn nói rằng trông cô giống kiểu người được người ta chạy sau theo đuổi bất chấp, còn cô đi phía trước trong vẻ kiêu ngạo khinh thường.

Miêu Tĩnh chuyển chủ đề “Vậy giờ cậu có thích hay đang tán cô gái nào không?”

“Không tán cô nào khác, thích...” Lư Chính Tư cười nhìn cô, ngưng ngừng gãi đầu, muốn nói lại thôi, “Kỹ sư Miêu thì sao?”

Bầu không khí biến hóa vi diệu, Miêu Tĩnh cười tươi tắn, thờ dãi: “Tôi cũng không, có lẽ tôi sẽ không yêu đương nữa.”

Lòng Lư Chính Tư dâng nổi thất vọng trong giây lát.

“Có đi ầu...” Cô nghĩ ngợi, cặp mắt trong veo yên ả nhìn Lư Chính Tư chăm chú, “Cậu giúp tôi chuyện này được không?”

“Chuyện gì? Kỹ sư Miêu cứ việc nói.”

“Nếu được thì cậu có thể làm bạn trai mới của tôi không?” Nét mặt Miêu Tĩnh dịu dàng, giọng mềm mỏng, “Tất nhiên không nhất định là thật, thời gian ngắn thôi, hai ba tháng là ổn.”

“?” Tim Lư Chính Tư bỗng đập thịch, chớp mắt liên hồi, mặt ngờ ngác, “Kỹ sư Miêu... chị...”

Miêu Tĩnh từ từ giải thích: “Người nhà tôi bệnh nặng, có tin tốt sẽ khiến người đó vui.”

“...”

Cô cười áy náy: “Lời yêu cầu này hơi đường đột, nếu tôi làm cậu thấy khó chịu, vậy thì tôi xin lỗi cậu, coi như tôi chưa nói gì hết đi.”

—

Thứ sáu, Miêu Tĩnh và Lư Chính Tư về Đàng Thành.

Cậu ta đưa cô về nhà, hai người xách hành lý lên tầng.

Không đợi Miêu Tĩnh lấy chìa khóa, cánh cửa nhà đã mở ra từ bên trong.

Trần Dị đứng tựa cửa, nhai kẹo cao su, chân dài chắn đường, lẳng lặng nhìn hai người.

Miêu Tĩnh khẽ nhíu mày, liếc anh một cái, hào phóng mời Lư Chính Tư vào: “Chính Tư, cậu vào ngồi một lát đi.”

“Anh trai tôi, Trần Dị.” Miêu Tĩnh giới thiệu, “Đồ nghề nghiệp công ty, Lư Chính Tư.”

“Chào anh.”

“Chào cậu.”

Hai người đàn ông bắt tay nhau theo phép lễ nghĩa.

Lư Chính Tư nhận thấy lực hơi mạnh, có hơi chặt, khiến cậu ta cảm giác khó khăn.

Đi một tuần, nhà cửa lại bừa bộn.

Miêu Tĩnh mời Lư Chính Tư ngồi xuống ghế, tìm cốc rót nước cho cậu ta.

Cô cười ái ngại, về buồng thay bộ quần áo, để lại Trần Dị và Lư Chính Tư ngoài phòng khách.

Ánh mắt Lư Chính Tư thâm quan sát Trần Dị, có đôi phần tìm tòi và cảm xúc sâu xa.

“Công tác suôn sẻ chứ?” Tư thế của Trần Dị không quá khách sáo, giọng lạnh tanh, “Hai người làm chung bộ phận à?”

“Rất suôn sẻ ạ.” Bấy giờ Lư Chính Tư mới giới thiệu bản thân, rằng mình là đồng hương tỉnh Z của Miêu Tĩnh, học cùng chuyên ngành đại học, làm cùng bộ phận cùng tổ, cùng chịu trách nhiệm bộ phận lắp ráp thân xe. Khuôn mặt tuấn tú của Trần Dị ngập tràn nét cười: “Thảo nào hai người cùng tăng ca.”

“Hút thuốc không?”

“Cảm ơn anh, em không hút ạ.”

Nói được mấy câu, Miêu Tĩnh đã ra khỏi buồng.

Cô thay bộ váy trang nhã, màu son môi hơi rục rỡ.

Khi đón lấy ánh nhìn của Lư Chính Tư, tia sáng trong đôi con ngươi cô le lói.

Cô cúi đầu cười vén tóc ra sau tai, mời Lư Chính Tư ra ngoài ăn cơm.

“Mình ăn lâu nhé?”

Đương nhiên Lư Chính Tư đồng ý.

Miêu Tĩnh xách túi toan bước ra ngoài, Lư Chính Tư theo chân cô, ngập ngừng nhìn Trần Dị.

“Anh Trần Dị không đi sao?”

“Bạn của anh tôi nhiều lắm, tiệc tùng xã giao cũng nhiều, anh ấy không ăn với mình đâu.” Miêu Tĩnh không quay đầu, giọng chứa ý cười, “Hai chúng ta đi là được rồi.”

“Hai người đi đi, tối tôi còn có việc.” Trần Dị hờ hững nhún vai.

Thế là cả hai bỏ Trần Dị lại sau lưng.

Anh mở tivi, mắt nhìn chong chong bộ phim chả hiểu đang diễn cái gì, nhàn nhã làm ổ trên sofa hút thuốc.

Nhưng anh lại không hút được, chút tàn thuốc đã bị dập tắt ở đầu ngón tay anh.

Một tiếng rưỡi sau, Miêu Tĩnh ăn cơm xong thì một mình về nhà.

Người thấy mùi thuốc lá khắp nhà, cô nhăn mày, hỏi Trần Dị sao còn ở đây.

“Hôm nay không ra tiệm bida à?”

Trần Dị “ờ” một tiếng nhàn nhạt, tắt tivi, cầm thuốc đi tới ban công.

Miêu Tĩnh về buổi, không lâu sau cũng đi ra, cô thay bộ áo phong quần dài rộng thùng thình, ôm mớ quần áo bẩn ném vào máy giặt ở ban công.

Hai người chiếm đóng một góc ban công cho riêng mình.

Miêu Tĩnh quay lưng về phía anh, cất giọng hỏi: “Có áo khoác cần giặt không? Màu tối ấy, hai bộ này của em hơi ít.”

“Có.” Anh ưỡn oải đáp, kẻ đó duỗi tay vén chiếc áo phong mặc trên người, hai tay bắt chéo nắm góc áo kéo lên, để lộ vòng eo thắt lại được bao quanh bằng chiếc quần vận động dây rút màu xám.

Sau nữa là vùng bụng dưới phẳng lì rắn chắc, những múi cơ bắp nổi rõ, hướng lên phía trên là cơ ngực khỏe đẹp, phần xương quai xanh và yết hầu gồ trên làn da màu mật của người đàn ông.

Chiếc áo phong đen bay sang rồi chụp xuống đầu Miêu Tĩnh.

Trước mắt cô tối mù, áo phong ngấm hơi nóng từ cơ thể, vương mùi mồ hôi và mùi thuốc lá nồng nặc, mùi da thịt và mùi xà phòng thoang thoảng. Lòng Miêu Tĩnh rung chuyển, tay cầm nước giặt đồ cũng run theo, thấy rõ giọt nước giặt đã sánh ra cả tay cô.

“Trần Dị!!” Giọng cô run run, như hồ nước gợn sóng xao động.

(còn tiếp).

Chương 12: 12: Chờ Tao Nuôi Mày Cóc Có Cửa Đâu

Ngón tay thon dài của anh gõ bàn ăn, ánh mắt nham hiểm, ngữ khí hung ác: “Tôi muốn số tiền trợ cấp của ông ta.”

“Tiền khác bà có thể lấy.” Anh nặn ra một nụ cười, “Không ai chịu thiệt.”

“Trong nhà còn có tiền khác á?” Bị nói trúng chỗ đau, giọng Nguyễn Minh Trân bỗng sắc nhọn cao vút, đôi mắt ngập đầy sự căm hờn, “Trần Lê Bản nói trong nhà gửi ngân hàng mười mấy vạn, đâu cơ cớ phiếu lời được hơn một trăm vạn là nói láo hết, mẹ kiếp đối trá.”

Tiền gửi ngân hàng tên khốn đấy cho tao xem đâu là giả, lỗ sạch toàn bộ rồi.

Số tiền còn lại tặng cả cho mấy ả đàn bà trên mạng, chuyển khoản mấy ngàn mấy vạn.

Tao hỏi xin nó ít tiền cũng bần tiện, vốn dĩ nó đã là thằng bần tiện!”
Thâm tâm Nguyễn Minh Trân thực sự hận điên.

Bà kiểm tra các tài khoản của Trần Lê Bản, lục tung tất cả, song vẫn chẳng thấy món tiền hai trăm vạn khổng lồ kia đâu.

Bà không tin, bèn tra hết lần này đến lần khác, cuối cùng mới chỉ gom được mấy vạn tệ lẻ trong số dư thẻ, trừ đi tiền nằm viện với tiền quà linh cữu và mai táng, phần còn lại bay biến sạch sẽ.

Trước mắt đây chỉ trông cậy vào số tiền bủ thường sau khi chết, tiền bủ thường mấy chục vạn! Sáu năm ròng rã ở bên Trần Lê Bản, giặt đờn nấu cơm, mọi chuyện nghe theo răm rắp, một kẻ khố rách áo ôm, miệng mồm

bị đặt lừa bà sáu năm xứng đáng bị ngã chết.

Nếu có được căn nhà này, cộng thêm món tiền này, Nguyễn Minh Trân mới miễn cưỡng nuốt cục tức kia xuống bụng.

Vậy mà Trần Dị còn tranh giành với bà, bảo mà làm sao nhẫn nhịn cho nổi? Nó dựa vào đâu để tranh giành với bà? Mâu thuẫn của hai bố con tới nông nổi này, đờ con hoang, chả phải con ruột, nó dựa vào đâu để đòi số tiền ấy?!

Sắc mặt Nguyễn Minh Trân tệ cùng cực, cơ mặt kìm nén sự co giật.

Miêu Tĩnh rụt người trên ghế, đầu cúi thật thấp, coi mình như vật thể trong suốt không tồn tại.

Trần Dị nhìn hai mẹ con trước mặt, không nhịn được phì cười thành tiếng, ôm bụng cười ha ha, cười đến mức chảy cả nước mắt.

Không biết là cười họ ngu ngốc hay cười họ đáng thương.

“Chỉ còn thừa nhiều đó?” Nét cười trên khuôn mặt non trẻ vừa vô lại vừa dã man, “Nhà cho bà, tiền sẽ là của tôi.”

“Tiền vẫn chưa vào tài khoản, chẳng thấy tin tức gì hết.” Nguyễn Minh Trân đứng phất dậy, mặt căng cứng đỏ rực, toàn thân run bần bật, “Tiền này, tiền này phải giữ để đi học, sinh hoạt, phải sống nữa...”

“Vậy chờ khi nào tiền vào tài khoản đi.”

Có đi đâu, nếu bà dám chiếm làm của riêng, hoặc cuỗm tiền bỏ chạy...” Anh nhìn Nguyễn Minh Trân chằm chằm, cặp mắt hệt giếng sâu ánh lên vẻ hung ác như muốn ăn thịt người, “Tôi sẽ phôi bày mọi việc bà đã làm... cho cuộc sống bà thêm phần tốt hơn.”

Đối chọi với cái loại lưu manh coi trời bằng vung thì có bao giờ có trái ngon để ăn?

Nguyễn Minh Trân choáng váng, ngời phịch xuống ghế, “Tôi chạy gì chứ, đây là nhà tôi... Miêu Tĩnh còn phải đến trường, phải thi cấp 3, nó còn phải học trường cấp 3 trọng điểm nữa...”

Mắt Trần Dị liếc qua.

Lại chẳng thế à, Miêu Tĩnh còn phải đi học, chỉ cần trông chừng Miêu Tĩnh, hai mẹ con kia trốn chạy đằng trời.

Mặt Miêu Tĩnh tái nhợt, bất động, lặng im chịu đựng ánh nhìn của hai người.

Cô có thể làm gì đây? Cô không làm được gì hết cả.

—

Thời gian cứ thế trôi cho tới đầu tháng ba ngày Miêu Tĩnh khai giảng.

Ngụy Minh Trân bảo Miêu Tĩnh đến trường học điểm danh, để Miêu Tĩnh tiếp tục trọ ở trường.

Trần Dij ngồi ở sofa chơi game, nghe thấy cuộc đối thoại của hai mẹ con, anh vẫn không nhúc nhích, ngay cả mí mắt cũng chẳng buồn nhấc. Hai mẹ con lặng lẽ thì thầm, Ngụy Minh Trân dặn Miêu Tĩnh ít tiếp xúc với Trần Dij, ở trường học nên cẩn thận một chút, có việc gì thì tìm chủ nhiệm.

Miêu Tĩnh hỏi bà chuyện tiền trợ cấp và tiền bảo hiểm.

Ngụy Minh Trân không tiết lộ nửa chữ, chỉ nói bà không cần nhà, nhường nhà lại cho Trần Dij, bà muốn tiền, một số tiền rất lớn, cộng lại phải đến bảy, tám chục vạn.

Ngụy Minh Trân không muốn để Trần Dij biết, sợ anh nổi cơn nuốt chửng hết tiền, sợ anh làm ra chuyện quá giới hạn vì món tiền ấy.

“Mẹ, đây là tiền của bố Trần Dij...” Miêu Tĩnh nuốt nước bọt, nhú mày, “Mẹ đừng tranh cãi với Trần Dij.”

“Là Trần Lễ Bân lừa mẹ, ông ta lừa mẹ rằng mình có mấy trăm vạn, dù ly hôn cũng chia cho mẹ được hơn một trăm vạn.” Ngụy Minh Trân nghiêng rằng, “Trần Dij không phải con trai Trần Lễ Bân, cho nó tiền nó cần đi đánh bạc tiêu xài, Trần Lễ Bân lại chả tăng xông bật nắp quan tài sống đây.”

“Mẹ...”

“Mày đừng có đứng về phía Trần Dij, mẹ là mẹ mày, nó là ai?”

Ngụy Minh Trân có suy tính của mình.

Lúc lên trường điểm danh, bà cho Miêu Tĩnh thêm mấy ngàn tệ, bảo cô

giấu trong ký túc xá trường, không chừng lúc nào đó sẽ có ích.

—

Hôm đó, sáng sớm Nguyễn Minh Trân đã ra ngoài, nói muốn đến trạm cung cấp điện một chuyến hỏi thăm tin tức.

Bà đi tay không, loanh quanh trong thành phố mấy vòng, cuối cùng bắt xe đi ra nhà ga.

Đi nửa đường, bà gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp Miêu Tĩnh.

Miêu Tĩnh nhận điện thoại, nghe mẹ thấp giọng nói nửa tiếng sau sẽ có một người đàn ông đứng ở cổng trường đón cô, dặn cô đi theo người đó tới nhà ga, vé đã mua sẵn rồi.

Nói chuyện xong thì cúp ngay, đầu Miêu Tĩnh trống rỗng, tim nhảy vọt lên tận cổ họng, bước chân lâng lâng như thể đang giẫm trên mây.

Nguyễn Minh Trân muốn dẫn cô... chạy trốn?

Cô ngờ ngác đi ra ngoài, đứng một lúc ở cổng trường, quả nhiên có một gã đàn ông.

Cô từng gặp gã này, chính là gã đàn ông có quan hệ với Nguyễn Minh Trân.

Gã kia toan kéo thẳng cô lên taxi, Miêu Tĩnh hoảng sợ lùi về đằng sau.

Gã đàn ông lo lắng nói mẹ cô đã lên tàu rời khỏi Đàng Thành, sẽ đợi hai người qua tụ họp ở trạm kế tiếp.

“Phải đi đâu?” Mặt cô trắng xanh, trán toát mồ hôi lạnh, “Hai người đã bàn xong từ trước rồi à?”

“Lên xe rồi nói, nhanh nhanh nhanh, chỗ này không gần nhà ga đâu.”

Gã đàn ông túm cánh tay Miêu Tĩnh muốn vào taxi.

Miêu Tĩnh sợ sệt nhích về trước hai bước.

Ba Tử từ bên cạnh sải bước dài đi tới, hùng hùng hổ hổ vươn tay giữ Miêu Tĩnh lại.

Miêu Tĩnh giật nảy, tình huống xảy ra bất ngờ khiến cô ngây ra.

Cô bị hai người kia kéo một trái một phải, nghe thấy Ba Tử hô hào quát tháo: “Có ai không!! Bắt cóc! Có kẻ bắt cóc học sinh!!”

Giọng Ba Tử hết sức thảm thiết: “Có ai không!! Cứu mạng! Báo cảnh sát, 110, mau báo cảnh sát!”

Nhân viên bảo vệ trong phòng bảo vệ của trường học nghe động tĩnh, khẩn cấp lao đến.

Gã đàn ông nghe ba chữ “báo cảnh sát”, thấy tình hình không ổn thì “ôi” một tiếng, chui vào chiếc taxi, bỏ lại Miêu Tĩnh r ã trốn mất dạng.

Bảo vệ xúm lại, Ba Tử buông Miêu Tĩnh ra, cười toe toét nói rằng chỉ là giỡn chơi.

Bảo vệ gắng hỏi mấy câu, cách đó ít xa có người cười gọi: “Em gái.”

Trần Dị đi nhanh đến.

Cả người Miêu Tĩnh cứng đờ như đá, cô quay đầu một cách máy móc, hải hùng đối diện khuôn mặt tuấn tú mang nụ cười và cặp mắt đen kịt đầy hung ác nham hiểm của anh.

—

Gã đàn ông bỏ chạy, Miêu Tĩnh bị Ba Tử và Trần Dị chặn lại.

Bản lĩnh của Trần Dị hồi ấy hãy còn rất non nớt, vẫn quá mềm lòng, vì sợ Nguyễn Minh Trân cuỗm tiêng chạy trốn nên đã ng ắm tìm người theo dõi hai mẹ con.

Nguyễn Minh Trân gây chuyện cũng không vấn đề gì, chỉ cần để mắt Miêu Tĩnh là được.

Cả ngày cô ở trường, chung quanh có bao nhiêu là ánh mắt, một khi làm gì mờ ám, muốn bắt cô là chuyện cực kỳ dễ dàng.

Nguyễn Minh Trân vòng vèo chạy đến nhà ga, Trần Dị biết có đi ầu bất ổn nên lập tức đến trường học, đúng lúc bắt gặp cảnh gã đàn ông đón Miêu Tĩnh tẩu thoát.

Anh vờ hiên hòa, thân thiện khoác vai Miêu Tĩnh, ki ềm chế nét mặt cất tiếng chào hỏi bảo vệ trường.

Miêu Tĩnh học lớp nào, thành tích ra sao, chủ nhiệm lớp là ai, địa chỉ nhà và quan hệ gia đình là những thông tin anh rõ như lòng bàn tay, rồi cứ thế anh đưa Miêu Tĩnh đang trong cơn mù mịt đi khỏi.

Chiếc moto màu đen chẳng biết từ đâu ra, Trần Dị tím mặt quát Miêu Tĩnh lên xe.

Miêu Tĩnh hoảng hốt co rúm, đờ đẫn nhìn gương mặt u ám tột độ của anh, không biết anh muốn đưa cô đi đâu.

Chiếc mũ bảo hiểm đập vào đầu cô, làm cô đau đến nỗi nghe răng trợn mắt. “Biết đi đâu một chút, đi!”

Miêu Tĩnh bị ép lên xe.

Xe moto phóng đi ầm ầm, tay cô run lẩy bẩy níu chặt góc áo anh, màng nhĩ nổ ran, cảm giác chiếc xe đang phi bạt mạng, cuối cùng dừng bánh ở nhà ga.

Trần Dị đưa cô vào nhà ga tìm Nguyễn Minh Trân, tìm gã đàn ông kia.

Anh vừa lôi áo đồng phục của Miêu Tĩnh, kiểm tra phòng vé, phòng đợi, đi tới đi lui tìm khắp sân ga, vừa gọi điện cho Nguyễn Minh Trân.

Con gái bà ta nằm trong tay anh.

Điện thoại tắt máy, không tìm thấy người ở đâu, có lẽ đúng như lời gã đàn ông kia, Nguyễn Minh Trân đã đi chuyến tàu sớm nhất rồi, cũng không thấy bóng dáng gã đàn ông.

Sắc mặt Trần Dị càng lúc càng lạnh, ngữ khí nói chuyện với cô càng lúc càng gay gắt: “Mẹ mày đâu? Đi đâu rồi?”

“Em không biết...”

“Đi đâu mà mày không biết?!” Mắt anh long sòng sọc, bóp bờ vai gầy yếu của cô gào thét, “Không biết thì sao bà ta đón mày? Nói, đi đâu rồi?”

Bất luận Trần Dị có dọa dẫm uy hiếp cỡ nào, Miêu Tĩnh chỉ hoài lắc đầu nói không biết.

Khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay trắng bệch như tờ giấy, màu môi nhợt nhạt, đôi mắt u tối chẳng biết phải làm sao.

Cô loạng choạng đi theo anh, ngoài sợ hãi ra thì còn thấy một nỗi mệt mỏi.
Cô thực sự không biết.

Không tìm thấy người ở nhà ga, hai người đành về nhà.

Bàn tay như cây kim sắt của Trần Dị xách Miêu Tĩnh lên tầng.

Miêu Tĩnh ngã sấp xuống sofa, sợ run nhìn Trần Dị phát cú hét con sư tử nổi giận, mặt lạnh lẽo đến độ không thể nhìn nổi nữa, cứ như chỉ trong chớp mắt tiếp theo thôi là anh sẽ bỏ nhào tới cắn một nhát vào cổ Miêu Tĩnh.

Trần Dị lạnh mặt, nín nhịn, hỏi đi hỏi lại Miêu Tĩnh.

Rốt cuộc Nguyễn Minh Trân đã cuốn bao nhiêu tiền?

Gã đàn ông kia đã làm những gì?

Hai mẹ con thương lượng thế nào? Bàn nhau liên lạc ra sao?

Miêu Tĩnh đần mặt, cuộn tròn một góc, môi run run, chỉ đáp ba chữ, em không biết.

“Con mẹ mày nói thêm câu không biết nữa xem!” Mắt Trần Dị đỏ quạch, gân xanh ở huyết thái dương giật liên hồi, thẳng tay vung nắm đấm.

Miêu Tĩnh hét một tiếng, rụt vai, mắt bỗng nhắm tịt, hàng lông mi đen dài run rẩy rủ xuống, trông vô cùng yếu ớt tội nghiệp.

“Mày không biết?” Anh nhếch miệng cười khẩy, đập điện thoại lên người cô, “Gọi mẹ mày về đây, nếu bà ta không về, mày...”

Trần Dị thình lình ghé sát lại, ngũ quan sắc nét phóng đại trước mắt cô, ánh mắt tựa lưỡi dao lóe tia sáng giá buốt, giọng cay nghiệt đáng sợ: “Tao cho mày chết!”

Cô run người cắn môi, gục đầu, nước mắt trong suốt lượn quanh viền mắt, song cứ mãi chậm chạp không chảy.

Trần Dị trông bên cạnh như hổ rình mồi, Miêu Tĩnh không dám chống đối, gọi liên tục mấy chục cuộc điện thoại.

Nguyễn Minh Trân đã tắt máy, Trần Dị bảo cô gửi tin nhắn.

Miêu Tĩnh gửi nhiều tin nhắn tới độ ngón tay đau nhức mà bên kia vẫn bật tắt không lời hồi đáp.

Trần Dị lục tung các hộp tủ, đào hết mọi đồ đạc trong buồng Nguyễn Minh Trân ra, tất cả tiền tiết kiệm, chi phiếu, văn kiện trong nhà đã biến mất sạch.

Các loại giấy chứng nhận và thông tin của Nguyễn Minh Trân hoàn toàn không còn nữa, chỉ để lại cho Trần Dị một đồng giấy lộn vô dụng của Trần Lễ Bân.

Bỏ đi chẳng hề báo trước, một sự chuẩn bị có kế hoạch, không biết là chủ ý của Nguyễn Minh Trân hay được người khác chỉ điểm.

Anh ng ã ở ghế, thở hơi dài đánh thượt, người cúi thấp, khuỷu tay chống trên đùi, hai bàn tay lu ãn vào tóc mình, thần thờ vượt đầu.

Miêu Tĩnh ng ã trong phòng khách, sửng người nhìn anh, nước mắt nơi hốc mắt đã khô cạn, đọng lại chút ít nhạt nhòa ở đáy mắt, phản chiếu tia sáng mờ lung của ánh tà dương cuối cùng, r ã quay về một màu đen tối tràn ngập vô vọng.

Nguyễn Minh Trân không trả lời tin nhắn, không nhận điện thoại.

Hôm sau Trần Dị đổi chiếc điện thoại khác cho Miêu Tĩnh, dãy số xa lạ, gọi cho Nguyễn Minh Trân, điện thoại vẫn tắt máy như cũ.

Miêu Tĩnh nhắn tin cho Nguyễn Minh Trân, nói mình là Miêu Tĩnh, thực sự là Miêu Tĩnh, cô nói về những chuyện ở quê h ã còn nhỏ, nhắn Nguyễn Minh Trân hãy bắt máy.

Cuối cùng của cuối cùng... điện thoại sáng lên với một dãy số điện thoại bàn.

Đợi quá lâu, con mắt đông cứng của Miêu Tĩnh và Trần Dị đầu giật giật, anh ra hiệu cho cô bắt máy, mở loa ngoài.

Là Nguyễn Minh Trân gọi, gọi bằng số trong bộ điện thoại.

“Mẹ.” Miêu Tĩnh cố dãn nén giọng nghẹn ngào của mình.

“Sao mà không muốn đi theo?” Không rõ là căng thẳng hay vì nguyên nhân khác, Nguyễn Minh Trân không phát giác trạng thái của Miêu Tĩnh, ngữ khí rất nôn nóng bất an, “Trước đó đã gọi điện nhắc nhở mà đi với người ta là được r ã cơ mà? Sao mà không chịu lên taxi? Còn la làng gọi 110 báo cảnh sát, Miêu Tĩnh, rốt cuộc mà bị làm sao hả? Mà muốn ở lại

Đằng Thành? Một mình mày, ở lại đó kiêu gì?”

Không biết gã đàn ông kia giải thích với Nguyễn Minh Trân ra sao.

Miêu Tĩnh đờ mặt, Trần Dị nhìn cô chăm chăm, làm động tác bóp cổ, môi lặng lẽ khép mở, bảo cô nói chuyện theo ý anh.

“Mẹ, con... con không có...” Giọng cô như muỗi kêu, “Mẹ, mẹ ở đâu thế?”

“Thế con ở đâu?” Nguyễn Minh Trân hỏi cô một cách thận trọng, “Con ở trường học hay ở đâu? Trần Dị, Trần Dị nó có làm khó con không?”

“Con ở nhà.

Trần Dị... anh ấy ra ngoài, mua đồ ăn, có mỗi mình con ở nhà thôi...

Anh ấy không làm khó con... anh ấy đối xử với con tốt lắm... Mẹ, mẹ ở đâu? Khi nào mẹ về đón con?”

Nguyễn Minh Trân chỉ nói mình không ở Đằng Thành.

“Mẹ... mẹ về đi, mẹ mau về đây đi, Trần Dị không bắt nạt con đâu, về nhà sớm đi mẹ...” Miêu Tĩnh dè dặt nhìn người trước mắt, nhanh chóng bổ sung một câu, “Anh tốt với con lắm, mẹ đừng lo lắng cho con...”

Trần Dị chọt cau mày.

“Mẹ đang bàn chuyện, xong xuôi rồi sẽ về.

Miêu Tĩnh, con tạm thời tự chăm sóc mình, về trường đi học.

Để mẹ nghĩ xem... hai ngày nữa mẹ sẽ liên lạc lại với con.”

Cuộc gọi đến đột ngột, kết thúc cũng đột ngột.

Miêu Tĩnh ngẩn ngơ thất thán.

Mặt Trần Dị căng cứng, như muốn nói gì đó, cuối cùng dang tay chân tựa lưng vào sofa, khép mắt, con người dưới mí mắt mỏng manh chậm rãi chuyển động.

—

Ở nhà hai ngày trời như vậy, hai người buộc phải chấp nhận tình cảnh hiện giờ – Nguyễn Minh Trân đã đi, không biết khi nào mới quay về.

Hai người cũng không ra ngoài, Trần Dị buông thả ở nhà hút thuốc chơi game, ăn toàn đồ mua bên ngoài, chủ yếu là Trần Dị ăn, anh ném một ít cho Miêu Tĩnh lấp bụng, để cô không chết đói.

Ngoại trừ toilet, anh cấm cô bước khỏi t ầm mắt anh.

Miêu Tĩnh chỉ có thể ngủ ở sô pha.

Ngủ mấy đêm, chẳng biết là bị mùi thuốc lá n ồng nặc qu ần quanh hay do bị đ ả kích đến nỗi hoảng loạn kiệt sức, cô lên cơn sốt. Từ nhỏ thể chất cô đã tốt, hiếm khi ốm đau.

Cơn bệnh này tới bất chợt, cả người cô nóng h ần hập, mệt mỏi vô lực nhắm nghiền ền mắt ngủ.

Tr ần Dị ăn gì cô cũng vẫn nằm im lìm.

Thi thoảng Tr ần Dị liếc cô một cái, thấy cô vùi mình trong sô pha, tóc đen rối tung, hốc mắt trũng sâu, không giống như đang vờ vịt, quả đúng là có chút khó chịu.

Ấy nhưng Miêu Tĩnh không rên tiếng nào, tâm trạng anh u uất nên cũng mặc kệ cô, chỉ mãi mê ăn uống vui chơi của mình.

Cả ngày Miêu Tĩnh không ăn gì, Tr ần Dị đi ngang phòng khách, thấy cô đã đổi chỗ ngủ, tay chân mảnh khảnh dang ra buông thõng bên mép ghế, má dán xuống sô pha, khuôn mặt xinh xắn nh ẫn tít.

Anh bước qua xem thử, thấy cô không cử động gì thì lại tránh ra, gõ gõ bàn trà tạo âm thanh.

Miêu Tĩnh không mảy may phản ứng, chỉ kh ẽ thở hắt một hơi, vô thức vòng tay che đi khuôn mặt nóng r ực của mình.

Tr ần Dị mất kiên nhẫn thò tay lại, v ỗ v ỗ trán cô r ồi ng ập ngừng r ụt v ề “Miêu Tĩnh.”

Miêu Tĩnh mở mắt, mơ màng nhìn anh, cựa quậy người cuộn thành một cục, co ro trong góc sô pha, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Bờ vai g ầy gò hơi ph ập ph ồng, nhịp thở suy yếu nghe d ần dập nặng trĩu, lúc dài lúc ngắn.

“Mẹ kiếp đúng là phi ền.” Tr ần Dị cau có tỏ vẻ ghét bỏ, ra tiệm thuốc g ần

đó mua ít thuốc hạ sốt v ề ném lên bàn trà, đá sô pha: “Miêu Tĩnh.”

Miêu Tĩnh hừ một tiếng nhẹ tênh, đôi môi nứt nẻ dính vào nhau, hơi động đây, cũng chẳng mở miệng.

Anh đứng chống nạnh, thấy cô lại nằm bẹp, bèn thô bạo lôi Miêu Tĩnh dậy khỏi chiếc sô pha: “Dậy đi! Câm điếc r ồi à, không biết nói à?”

Bị anh xách lên trong cơn mê man, ngón tay m ền của cô lạnh băng, hai má lại nóng như lửa đốt.

Người Miêu Tĩnh m ền oặt chẳng chút sức lực, cô nhăn mày, mờ hồ mắt không nói gì, mặc anh xô đẩy cô trên sô pha.

Tr ần Dị đưa một chai nước khoáng và một nắm thuốc cho cô, vẻ mặt âm u: “Uống thuốc, đừng có giả chết.”

Cô bỏ tất thuốc vào miệng nuốt xuống, uống ừng ực hết non nửa chai nước, màu môi đã h ồng hào hơn đôi chút, khuôn mặt tím tái cũng có thêm tinh th ần.

Tr ần Dị nhìn cô, lạnh lùng giễu cợt: “Giả vờ tội nghiệp cái gì, vờ tội nghiệp có ích lợi gì à? Nếu Ngụy Minh Trân không v ề, mày chết cũng đêch ai quan tâm.”

Vành mắt Miêu Tĩnh bị nhiệt độ cơ thể thiêu đốt, trong mắt chẳng chịt tơ máu, nghệt mặt chớp chớp mắt.

Thuốc phát huy tác dụng, cô lại ngủ thêm một giấc.

Lúc tỉnh ngủ đã khá lên được phần nào, song vẫn nằm nhoài người trên sô pha sống dở chết dở.

Tr ần Dị hằm hằm đi tới, quảng hộp cháo mua ngoài trước mặt cô, nói một câu không đầu không đuôi, giọng lãnh đạm: “Coi như hu ềnhau.”

Anh đang nói v ề cốc nước và bát cháo trứng gà mà nửa đêm đó Miêu Tĩnh đã mang đến cho anh, vào thời điểm mấy năm trước anh bị Tr ần Lễ Bân bạo hành nằm liệt giường.

Hôm nay... hu ềnhau.

(còn tiếp).

Chương 13: 13: Chờ Tao Nuôi Mày Cóc Có Cửa Đâu 2

Hai người ở nhà suốt một tuần lễ.

Điện thoại của Ngụy Minh Trân vẫn hoài tắt máy.

Không phải tắt máy, mà là đã hoàn toàn không gọi được, số điện thoại bị xóa bỏ, cũng chẳng chủ động gọi lại cho Miêu Tĩnh nữa.

Trước mặt Miêu Tĩnh, Trần Dĩ gọi điện cho các hạng bè bạn còn đồng nghiệp của mình, nhờ họ lùng sục khắp thành phố tìm Ngụy Minh Trân, tìm gã đàn ông kia.

Ngày xưa gã đàn ông kia làm buôn bán, sau đó nhanh chóng kiếm được một món tiền bằng con đường sai trái, giờ đây bỏ chạy thật rồi.

Toàn bộ của cải trong nhà gã đàn ông đã bán hết sạch, tìm cha mẹ họ hàng của gã hỏi thăm tung tích, nhưng đều nói là không liên lạc.

Hai người họ đã hẹn trước từ lâu, cuôm tiền của Trần Lễ Bân chạy trốn.

Miêu Tĩnh nghe tin, sắc mặt đã sạm chết lặng cứng đờ, chẳng có lấy một giọt nước mắt hay một tiếng khóc.

Cô không nghĩ ngợi gì nữa cả, chỉ muốn quay về trường học.

Năm nay cô cuối cấp rồi, bài vở học hành rất căng thẳng, cô không muốn ở trong nhà, chịu đựng ánh mắt dữ tợn hung ác của Trần Dĩ đảo vòng đảo quanh người mình.

Trần Dĩ nhạo báng: “Về trường? Mà mơ gì đấy?”

Miêu Tĩnh ôm gối, đôi mắt tĩnh lặng nhìn anh chăm chú, nhẹ nhàng thốt mấy chữ: “Thầy Lý là thầy toán của em, thầy ấy còn từng nhắc tới anh...”
Thầy Lý, chủ nhiệm ba năm cấp 2 của anh, người từng xử lý bao nhiêu chuyện rắc rối anh gây nên.

Trước giờ thầy vẫn dạy khối 9, năm nay còn là giáo viên toán lớp Miêu Tĩnh.

Miêu Tĩnh từng nghe thầy nhắc tên Trần Dĩ khi đứng trên bục giảng, thầy kể rằng trước đây mình từng dạy một cậu học trò thông minh hơn người, học một tiết bằng người ta học cả một tuần.

Tiếc là vì lý do gia đình, nên vẫn không đi đúng hướng.

Đông tử Trần Dĩ đột nhiên co rụt, anh ngó người hời hợt, cuối cùng căng vai đứng trước mặt cô, thần sắc lạnh nhạt, bảo cô biến.

Anh tìm người trong trường chuyên theo dõi cô, anh không tin Nguyễn Minh Trân cứ thế vứt bỏ, mặc kệ Miêu Tĩnh.

Mỗi cuối tuần anh sẽ kéo Miêu Tĩnh ra ngoài, gắng hỏi cô về tin tức của Nguyễn Minh Trân.

Trọn một tháng trời, Miêu Tĩnh không rời trường học nửa bước, không đi tìm bất cứ ai, cũng không có ai tiếp cận cô, không hề có tin tức gì.

Hai tháng sau, Trần Dĩ cạn sạch kiên nhẫn.

Tiền đương nhiên là thứ tốt, có thể tiêu xài tiền của Trần Lễ Bản hiển nhiên là sung sướng.

Nhưng giả sử Trần Lễ Bản không chết, anh cũng chẳng trông cậy vào mớ tiền đó, mất thì mất thôi, đời này anh đã không còn quan hệ gì với Trần Lễ Bản nữa.

“Mày cũng đúng là gặp được bà mẹ quý hóa đấy, vậy là bỏ mặc mày luôn? Ngay cả một câu hỏi cũng đẽch có?” Tr ần Dị nhìn Miêu Tĩnh càng ngày càng g ầy gò ti ền tụy, khuôn mặt anh hiện nụ cười khắc nghiệt, “Một đứa con ch ờng cũ, dẫn đến dẫn đi, muốn bỏ là bỏ.

Cũng phải thôi, đâu có quan trọng bằng ti ền, bỏ chạy với thằng đàn ông khác hoan hỉ biết mấy... Mày c ần phải nhớ rõ rằng, là Ngụy Minh Tr ần không c ần mày, cóc liên quan tới Tr ần Dị tao.”

Miêu Tĩnh mím chặt môi, quay đ ầu đi không nhìn anh, mắt mở trừng trừng, xa xăm, sâu thẳm.

“Biến, v ềsau mày thích đi đâu thì đi, thích ra sao thì ra.” Tr ần Dị nhún vai, giải quyết dứt khoát, “Tao và mày, không quen biết.”

Anh cũng chả hơi đâu mà quan tâm nữa, hai mẹ con này, không liên quan tí gì đến anh.

—

Tr ần Dị mặc kệ Miêu Tĩnh, những người theo dõi Miêu Tĩnh trong trường học cũng không còn nữa.

Miêu Tĩnh lén gọi điện thoại cho Ngụy Minh Tr ần, số điện thoại xác thực đã bị xóa, cô hoàn toàn không liên lạc được, không biết Ngụy Minh Tr ần ở đâu, tình trạng hiện tại thế nào.

May thay lúc trường học khai giảng, Ngụy Minh Tr ần có đ ể lại ba ngàn tệ cho Miêu Tĩnh.

Ban đ ầu khi Ngụy Minh Tr ần đ ể lại ti ền, e rằng mục đích là phòng trường hợp vạn nhất, biết đâu ngày nào Miêu Tĩnh c ần tiêu.

Miêu Tĩnh dùng món ti ền ấy đ ể thanh toán các loại phí ở trường học, chi trả ti ền ăn uống và ti ền sinh hoạt.

Ngày tháng kéo dài đến tháng mười hai, số ti ền trong tay cũng chẳng còn thừa bao nhiêu.

Rốt cuộc Ngụy Minh Trân đã liên lạc với cô một lần, thông qua chủ nhiệm lớp Miêu Tĩnh, bà báo cho Miêu Tĩnh số điện thoại bàn riêng, dặn Miêu Tĩnh nhớ gọi lại.

Miêu Tĩnh gọi vào dãy số đó, nghe thấy giọng Ngụy Minh Trân, nước mắt cô ứa khỏi viền mắt.

“Mẹ... sao mẹ mãi không gọi cho con?”

“Bên chỗ mẹ có chút chuyện, bận quá không xoay sở kịp.” Thanh âm Ngụy Minh Trân mơ hồ, “Hơn nữa con có tiền mà, tự lo liệu cuộc sống mình được, Trân Dị sẽ không bắt con làm gì đâu, vậy là mẹ yên tâm...”

Ngụy Minh Trân cảm thấy quan hệ giữa Miêu Tĩnh và Trân Dị không quá tệ.

Từ nhỏ hai đứa nó ở chung buồng, đâu thấy cái cọ mâu thuẫn gì.

Bà nhớ ngày xưa Miêu Tĩnh còn từng xin tiền sinh hoạt cho Trân Dị.

Tuy trước mặt Trân Dị không đả động gì tới Miêu Tĩnh, nhưng thái độ đâu đến nỗi nào.

Vả lại, tính cách Miêu Tĩnh hiền lành nhút nhát, nó chả biết gì, cũng không có lỗi lầm gì.

Bà chẳng may nghĩ rằng, một đứa con gái mười bốn, mười lăm tuổi, sẽ tự thoát thân kiểu gì trong hoàn cảnh thế này.

Có lẽ bà có nghĩ, song nỗi lo âu đó đã bị xem nhẹ theo bản năng, bị làm phai nhòa, hết như cảnh ngộ của Miêu Tĩnh suốt bao năm qua, nhạt nhẽo hời hợt, nước chảy bèo trôi.

Miêu Tĩnh đắng cay nuốt nước bọt, cắn môi, ấn giọt nước mắt vương nơi khóe mắt.

Ngụy Minh Trân hỏi Miêu Tĩnh tình hình bên Trân Dị sao rồi? Mấy tháng

nay bà thấp thỏm bồn chồn, chỉ sợ Trần Dị trả thù hoặc báo cảnh sát, nên mọi hành tung đều được bà giấu hết sức kín kẽ, không dám để lộ chút gì ra ngoài.

Miêu Tĩnh nói hết những điều mình biết, cô ở trường học suốt, sau đó không gặp Trần Dị nữa, cũng không nghe tin gì về anh.

Ngụy Minh Trân được dịp thở phào nhẹ nhõm.

“Con còn tiền không?”

“Còn tám trăm tệ ạ...”

Ngụy Minh Trân đọc tên một thành phố nhỏ ven biển, nói mình và gã đàn ông kia đang làm ăn tại một thị trấn bên đấy.

Bà bảo Miêu Tĩnh mua vé tàu, lên chuyến tàu nào đó qua đây.

“Việc học của con thì sao bây giờ hả mẹ? Con được đến trường không ạ? Mẹ... nửa năm nữa là con thi chuyển cấp rồi.” Giọng Miêu Tĩnh mông lung, “Có chỗ cho con học không ạ?”

Câu hỏi khiến Ngụy Minh Trân chững lại.

Vị trí hiện giờ của bà nằm ở một thị trấn công nghiệp nhỏ, đâu đâu cũng toàn xưởng thủ công và nhà máy, cư dân chủ yếu là người làm công.

Trong trấn hình như không có trường cấp 2, bà cũng chưa từng hỏi thăm việc làm cách nào để chuyển về trường ở địa phương học.

“Chỗ này không có trường học, hay là con qua đây trước rồi tính sau?”

Ngụy Minh Trân nhíu mày, nghĩ ngợi, lại sửa ý: “Hoặc là con về quê học nhé? Trong trấn có trường cấp 2 đấy mà? Con ở nhà dì, mẹ nhớ dựng con có họ hàng làm giáo viên, chuyện học chắc chắn không thành vấn đề

Để mẹ hỏi dì con xem...”

Đến Đẳng Thành bao nhiêu năm, hai mẹ con chưa lần nào về lại trấn ngoài quê, chỉ thi thoảng Ngụy Minh Trân liên lạc về với thân thích.

Ánh mắt Miêu Tĩnh hóa trống rỗng, mọi cảm xúc đã lắng xuống toàn bộ.

Con ch ờng cũ là con ch ờng cũ, ngày trước cũng vậy, trưởng thành rồi vẫn thế.

Đi đâu?

Đi tới một nơi xa lạ rồi sống cùng hai kẻ đã ôm ti ền chạy trốn? Hay là về quê tiếp tục nhịn nhục kiểu sống nhờ sống gửi?

Cô hoàn toàn có thể học trường cấp 2 tốt nhất Đằng Thành.

Cô chỉ muốn sống cuộc sống học sinh cấp 2 bình thường nhất, chứ không phải một mình ở trường học lẻ loi cô độc, viện đủ mọi có hòng trốn tránh những câu hỏi của bạn bè và thầy cô.

“Con biết.” Miêu Tĩnh bình tĩnh nói vào điện thoại, “Đợi hết học kỳ đi ạ, sắp thi cuối kỳ rồi...”

Học kỳ này kết thúc, nhà trường đóng cửa cho học sinh nghỉ đông, tất cả mọi người phải rời trường.

Miêu Tĩnh chưa biết phải đi đâu, nhưng thực sự không còn chỗ nào để đi, cô đành lang thang ngoài trường học mấy hôm, lần đầu tiên qua đêm ở tiệm net trong tâm trạng nơm nớp.

Thấy cô ôm cặp sách, lặng im ngồi yên một góc, trông không giống học sinh nổi loạn mà như một cô bé ngoan bỏ nhà đi trốn, chủ tiệm net bèn cố ý đi sang hỏi vài câu, hỏi cô bị làm sao, khuyên cô về nhà sớm.

Miêu Tĩnh đeo cặp bước trên đường không mục đích, tận khi trời tối mịt cô đã trở về nhà.

Cô vẫn có giữ chìa khóa nhà.

Miêu Tĩnh ngửa đầu đứng dưới tòa nhà, nhìn thật lâu thật lâu, phía trong cửa sổ tối om, trong nhà chẳng có ai.

Cô lặng lẽ đi lên, mở cửa nhà, không gian im phăng phắc.

Miêu Tĩnh bật mở một ngọn đèn.

Nhà cửa bừa bộn khủng khiếp, đồ đạc trong buồng ngủ của Nguyễn Minh Trân và Trần Lễ Bân chất đống ở góc phòng khách.

Bàn cơm phủ một lớp bụi, trong tủ lạnh vẫn còn rau thịt Nguyễn Minh Trân mua trước lúc đi.

Bàn trà ngoài phòng khách đắp đầy đầy mẩu thuốc lá, chai nước suối uống dở, tấm thảm trên sofa... Không biết đã bao lâu Trần Dị không về nhà.

Miêu Tĩnh về buồng mình, buồng cô vẫn chưa bị Trần Dị dọn sạch, chẳng rõ là Trần Dị chưa kịp dọn, hay đơn giản là anh lười động tay. Phòng bếp còn gạo mì và các loại gia vị do Nguyễn Minh Trân để lại.

Chẳng màng đã hết hạn sử dụng hay chưa, Miêu Tĩnh đều lau sạch và xếp ngay ngắn.

Học kỳ này ở trường cô thực sự rất gian khổ, tiền chỉ tiêu vào chỗ cần thiết nhất, lâu lắm rồi không được ăn một bữa đầy đủ thịnh soạn.

Miêu Tĩnh lo lắng cảnh giác, ở yên trong nhà bốn năm ngày, mãi mà Trần Dị không về.

Số lần về nhà của Trần Dị vô cùng ít ỏi, có lúc anh ở trường, có lúc ở ngoài chơi với bạn, có lúc vào tiệm net chơi game.

Một lần hiếm hoi anh về nhà, đúng lúc chứng kiến cảnh Miêu Tĩnh đang quét rác.

Cô nghe thấy động tĩnh đằng sau, người chột cứng ngắc, cầm cây chổi không dám nhúc nhích.

Trần Dị nhìn chăm chăm bóng lưng gầy yếu kia, tưởng là mình hoa mắt.

“Mày, quay lại đây.”

Miêu Tĩnh chần chạp xoay người, cặp mắt hoảng loạn đập vào khuôn mặt khó tin như gặp ma của Trần Dị.

“Mẹ kiếp sao mày ở đây?” Anh chống nạnh rống lên với cô, lửa giận bùng cháy, “Tao x con mẹ mày, mày bị thần kinh à?”

Miêu Tĩnh siết chặt cây chổi trong tay, com rúm người, mím môi câm lặng.

Trần Dị phát cú sai bước qua, túm tay áo cô, ném cô ra ngoài cửa: “Biển, biển xa một chút.”

Nước mắt lượn vòng trong đôi mắt tối tăm của cô, vành mắt hiện tơ máu, nhìn anh bằng thái độ quật cường mà yếu đuối.

Mặt Trần Dị xanh mét, nghiêng răng, đóng cánh cửa “rần” một phát, tạo cả chấn động.

Cửa sắt đóng sầm trước mặt cô, tro bụi ở khung cửa rơi đầy đầu Miêu Tĩnh, dính trên hàng lông mi cong dài, nung theo luồng khí áp vào mắt cô.

Cô cố nén cảm giác ngứa, cắn nghiến cánh môi, giọt nước mắt to như hạt đậu tuôn lã chã, không chảy vào quần áo mà đập xuống mu bàn tay, thoát đầu thấy nóng rát, rồi dần chuyển giá lạnh như nhiệt độ lúc vào đông.

Miêu Tĩnh ngõ cả đêm ngoài cửa, cồng đến độ chân run bần bật, toàn thân lạnh băng.

Hôm sau Trần Dị ra ngoài, thấy có người ngõ ở bậc thang.

Đầu anh ong ong, mắt tối lại, nổi cơn tam bành, giọng nói thô dày đầy căm phẫn: “Mẹ kiếp sao mày chưa đi nữa? Mày tới đây làm gì? Chỗ này có quan hệ gì với mày? Người trốn rồi, tiền cũng mất, mày còn mặt mũi về nữa à?”

Cô bị anh đuổi khỏi nhà, chân còn xỏ dép lê, trong người chẳng có gì, cô biết đi đâu đây?

Miêu Tĩnh mở đôi mắt sưng đỏ, nâng tay lau nước mắt trên mặt, cổ họng nghẹn ứ không nói nên lời.

Trần Dĩ sa sầm mặt, nhắc chân đi xuống, duỗi tay định ném Miêu Tĩnh ra ngoài, bỗng nghe cô hét lên một tiếng thảm thiết, loạng choạng níu lấy vạt áo Trần Dĩ, người cạn kiệt sức lực va vào bậc thang.

“Chân em... tê r ối.” Tiếng cô khô khốc khàn đặc, nằm nhoài ra bậc thang xuýt xoa, “Đau quá.”

Trần Dĩ cau có xách cô dậy, người cô nhẹ tênh như không trọng lượng.

Anh lạnh giọng nói: “Ng ồi cả đêm mà không chịu biến à? Mẹ mày có còn liêm sỉ không?” Anh vềbu ồng vút cặp sách của cô ra, giọng tàn nhẫn, “Biến xa một chút, mày có biết là tao đã khách sáo với mày lắm r ối không.”

Miêu Tĩnh gục đầu trước ngực, ôm cặp, thay sang đôi giày vải của mình, khập khiễng vịn c ầu thang xuống l ầu.

Lan can gỉ sắt bẩn thỉu, bàn tay nhỏ nhắn trắng ng ần của cô bám đầy mạng nhện xám đen, thoáng trông thấy gò má rộng bằng ngón tay cũng vàng vọt khô nẻ.

Chỉ có chiếc cô thiên nga g ầy g ầy lộ rõ sự thơ ngây và tr ần lạng của một thiếu nữ.

Trần Dĩ lạnh lùng nhìn cô xuống l ầu, sau cùng chỉ còn thấy bàn tay nắm lấy lan can một cách bướng bỉnh kia.

Hút xong điều thuốc, anh cũng cất bước đi xuống, nhắc bổng thân mình mảnh khảnh như bọ gậy độc hành, bắt gặp ánh lệ trong suốt trong cặp mắt kính hoàng của cô, anh nghiêng răng oán hận chửi một tiếng thô tục r ối đẩy cô lên xe, đưa cô đến nhà ga.

Miêu Tĩnh nắm chặt góc áo tung bay trong gió lạnh của anh.

“Có tiền không?” Trần Dĩ nhét năm trăm tệ vào bàn tay lấm lem của cô,

quát giọng lạnh tanh: “Về quê mà tìm mẹ mà đi.”

Cô đứng ngơ ngác, nhìn anh quay gót rời đi, đội mũ bảo hiểm, chân dài rảo bước, khởi động mô tô, bóng hình màu đen và chiếc mô tô hòa làm một, góc cạnh sắc nét, gió quất phần phật.

—

Miêu Tĩnh quanh quẩn trong nhà ga rất lâu.

Màn hình tivi hiển thị tin thời sự và thời tiết các vùng, nhắc nhở về đi đâu kiện đi lại cho hành khách.

Cô đứng giữa đài, thấy quê mình lại đổ tuyết, không khí lạnh tràn xuống phía Nam, nhiệt độ hạ thấp mấy ngày liền, mưa tuyết liên miên, cây cối đóng băng, rất lạnh, rất lạnh.

Cô nhớ tới gia đình người dì đã lâu không gặp, ký ức thuở nhỏ tuy vụn vặt mà lại khắc sâu.

Trước màn hình lớn, cô xoay người đi vào cửa hàng tiện lợi gần đó gọi điện thoại cho Nguyễn Minh Trân.

Gọi hết lần này tới lần khác, chẳng hiểu vì sao mà mãi không gọi được.

Cô ở nhà ga thật lâu, cách mấy tiếng sẽ gọi điện một lần, đợi từ hôm nay cho tới hôm sau, nhưng vẫn chẳng ai bắt máy.

Cô rời nhà ga, bắt xe bus dạo quanh thành phố này.

Đằng Thành, năm tám tuổi cô lo sợ theo chân mẹ, khoác chiếc váy xinh đẹp, ôm ấp kỳ vọng vào một tương lai tốt đẹp ở thành phố mới, nghĩ rằng mọi thứ sẽ đổi khác, cô sẽ được khôn lớn theo một cách khác.

Nhưng cuối cùng vẫn chỉ là nỗi giày vò im lặng, cay đắng.

Miêu Tĩnh xuống xe ở một trạm nọ, cô ra chợ mua chút nguyên liệu nấu ăn

rồi xách đồ vào một tiểu khu kiều cũ.

Cô lên tầng hai, gõ cửa ba cái trước, có người đi ra mở cửa, lười nhác ngậm điều thuốc trong miệng.

Thấy cô, đôi con người đen nhánh của người kia co rút, nét mặt ngạc nhiên xen lẫn phiền chán, cứ như thể là đụng phải hồn ma.

“Anh.” Không đợi anh cất tiếng, cô ôm mớ nguyên liệu nấu ăn trong tay, cặp mắt phẳng lặng đẹp đẽ to gan nhìn thẳng vào anh, giọng nhỏ nhẹ, “Sắp trưa rồi, em nấu cơm cho anh, được không ạ?”

Quả thực Trần Dị cực kỳ sửng sốt, không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra, chẳng biết do bị cô chọc giận đến nỗi bật cười, hay là cười vì trò đùa của cô.

Anh chặn ngang khung cửa không cho cô vào, Miêu Tĩnh khom người, lách mình xuống dưới cánh tay anh, chui vào nhà như con cá, ôm đồ tới phòng bếp.

“Miêu Tĩnh.” Anh quay đầu đi theo cô, “Mẹ mày bị điên thật à?”

“Em không có chỗ nào để đi cả.”

Khai giảng em sẽ đi ngay.” Cô nhanh tay thu dọn phòng bếp, xoay lưng về phía anh, “Đợi em học hết cấp 2, còn mấy tháng nữa.

Đợi em học hết cấp 2 rồi em biến ngay, giờ em sẽ giúp anh giặt giũ nấu cơm quét dọn nhà cửa.”

Anh đứng tựa cửa phòng bếp, cảm thấy cô vừa đáng thương vừa nực cười, anh cần một đứa con chững chạc cũ làm tí việc vặt vãnh đấy ư?

Miêu Tĩnh cúi thủ rửa rau nấu cơm.

Trần Dị nhìn cô đăm đăm, ý muốn đuổi cô đi bỗng dưng phai nhạt, lạnh lùng nói: “Tao mặc kệ mày, chờ tao nuôi mày? Cóc có cửa đâu.”

“Không cần ạ.” Giọng Miêu Tĩnh bị bóp nghẹt.

Cứ vậy, cô ở lại trong nhà.

Có Miêu Tĩnh ở, nhà cửa đương nhiên luôn gọn gàng sạch sẽ.

Nhưng Trần Dị ít khi về nhà, bình thường anh đâu ở ngoài, lâu lâu có về hai ngày.

Chuyện ra nông nỗi này, hai người ở chung cũng không có gì để nói.

Thông thường Miêu Tĩnh sẽ học bài làm bài trong buổi ngủ, đêm ba mươi Tết, Trần Dị về sớm bất ngờ, hai người ăn bữa cơm tất niên, xong xuôi Trần Dị lại ra ngoài đánh bài, chơi tới mừng ba Tết mới chịu về.

Trần Dị nói kệ cô là kệ thật.

Sang năm mới trường khai giảng, Miêu Tĩnh đi điểm danh, nộp tiền học, trong người còn thừa 280 tệ, ngay cả tiền trọ ký túc và tiền ăn uống cũng không đủ.

Miêu Tĩnh chọn học ngoại trú, chuyển hết đồ ở ký túc về nhà, đi đi về về mỗi ngày.

Nhà còn ít gạo mì và vật dùng hằng ngày, cô tiết kiệm hết mức, cũng gắng gượng được một thời gian.

Sau khi nhập học, số lần Trần Dị về nhà càng ít.

Anh không thích ở nhà, một tháng về một lần đã là tốt lắm rồi.

Có Miêu Tĩnh ở nhà, anh lại càng không thích về, về làm gì? Nhìn mặt con nhỏ vừa cứng đầu vừa phiền phức kia lẽ nào không bực mình hơn chắc.

Hai, ba tháng như thế trôi qua, không biết Miêu Tĩnh đã chịu đựng kiểu gì.

Tất cả những thứ ăn được nay đã hết, tủ lạnh trống hoác trống huơ, Miêu Tĩnh bắt đầu chuyển hướng sang đồ dùng trong nhà.

Cô đem hết những gì Nguyễn Minh Trân để lại ra bãi phế liệu, bán hết sách vở trước kia của mình và các chai lọ rỗng, ngày qua ngày ăn mì trắng nấu nước sôi.

Về sau có một lần, Trần Di ra khỏi tiệm net, vô tình thoáng thấy có bóng người ven đường mặc bộ đồ rộng thùng thình, đeo vành mũ, lưng đeo chiếc cặp sách to sụ, đi dọc lề đường, tiện tay nhặt một chai nước khoáng bên cạnh, bóp dẹp rồi ném vào cặp.

Đó là một con phố giải trí, người sống buông thả vô số kẻ, mà ông bà cụ già nhặt chai nước cũng không ít.

Anh nhìn người kia không chớp mắt, đi nhanh về trước, lật vành mũ lên, quả nhiên trông thấy khuôn mặt ngẩn ngơ nhễ nhại mồ hôi của Miêu Tĩnh, khuôn mặt ấy còn chẳng to bằng bàn tay anh.

Bất ngờ gặp Trần Di, Miêu Tĩnh quần bách khôn cùng, da mặt chuyển từ sắc đỏ ửng thành đỏ đậm, giật lại chiếc mũ trong tay anh, quay đầu bước vội.

Thời điểm đó, điện thoại thông minh hãy chưa phổ biến với đại chúng, máy tính cũng chỉ có trong tiệm net và một số ít gia đình.

Miêu Tĩnh không học được cách kiếm tiền nào khác, tính cô ít nói dễ ngại, song ở trường học lại tồn tại dưới hình tượng người đẹp bằng sơn được đám con trai ngưỡng mộ, nên thật lòng không tài nào kể ra được hoàn cảnh của bản thân.

Đôi lúc đến chợ sỉ có bán loại kẹp tóc hay văn phòng phẩm xinh xinh, cô sẽ mua rồi bán lại cho bạn nữ trong lớp với danh nghĩa giúp đỡ.

Bình thường không có chuyện gì làm, cô bèn gom chai nước suối đưa tới bãi phế liệu, một hào một chai nước, một ngày cô có thể kiếm được mấy tệ.

Đây là cách kiếm tiền tốn ít sức nhất.

Trần Dĩ theo sát bước chân cô về nhà.

Vào nhà, anh phát hiện phòng bếp và tủ lạnh đều trống rỗng, chỉ có một bó mì bán lẻ và mấy mớ rau xanh, trên bàn là nửa cây đèn cầy.

Anh nhíu mày, bật đèn tường.

“Điện đâu?”

“Không có điện.” Giọng Miêu Tĩnh như muỗi kêu, “Ngừng cấp điện rồi ạ.” Không có tiền trả tiền điện, cô chỉ trả mỗi tiền nước.

“Mày đang sống bất chước người nguyên thủy à?” Trần Dĩ nhìn cô trào phúng, “Mẹ mày đâu? Cuốn mấy chục vạn chạy trốn, không đút tí tiền cho mày à?”

Miêu Tĩnh mím môi, chậm chạp lắc đầu.

Số điện thoại kia không biết sao mà không gọi được nữa, cô và Nguyễn Minh Trân, đã mất hẳn liên lạc.

Trần Dĩ buông tràng cười chế nhạo thật dài.

Cô gầy hốc hác, người đã chẳng còn mấy lạng thịt, da dẻ cũng xám xịt ảm đạm.

Trần Dĩ nhìn bộ dạng trơ trọi của cô, khoanh tay hỏi: “Nhặt ve chai kiếm tiền? Đói bụng không?”

Miêu Tĩnh giấu đầu trong cổ áo, anh chỉ nhìn thấy lỗ tai trắng tuyết ẩn giữa mái tóc rối bù của cô, vành tai tròn tròn, đỏ như rỉ máu.

“Sống một mình không khá lắm nhỉ, đang chờ cứu trợ chứ gì? Đừng hy vọng vào tao, mày chết đói cũng đếch liên quan đến tao.”

“Em không có.” Cô cắn môi.

Trần Dĩ cười nhạt, mắt quét tới quét lui trên khuôn mặt cô, sau cùng chậm

rãi thở hắt ra, khẽ kéo tay áo cô: “Đi, tao dạy mày kiếm tiền.”

—

Trần Dĩ đưa Miêu Tĩnh đến một siêu thị nhỏ, anh đẩy mạnh cô vào trong, đùn tới trước kệ thực phẩm, lớn tiếng nói sau lưng cô: “Thích ăn gì? Tự lấy đi.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu.

Anh nở nụ cười xấu xa, ghé sát tai cô bảo: “Tao chặn camera cho mày, mày nhẹ chân nhẹ tay tí, giấu đồ vào quần áo, nhân lúc quầy có người tính tiền, mày cứ nghênh ngang bước ra.

Học được chiêu này, đời này không phải nhịn đói nữa.”

Một túi bánh bích quy chẳng biết lấy từ đâu ra, giọng người thanh niên trề trề hừ hông: “Bánh quy nhân bơ, ít nhất là bằng một trăm chai nước suối, mày muốn ăn không?”

Túi bánh được lạng lẽ nhét vào áo cô từ dưới.

Trái tim Miêu Tĩnh run rẩy điên cuồng, trán rịn mồ hôi, mặt mũi đỏ bừng, cứng người đẩy túi bánh bích quy ra rồi lao đảo rời khỏi đó, đi dưới mặt trời gay gắt mà chân tay buốt lạnh.

Phía sau có bước chân đuổi theo: “Khí phách thế à, chết đói cũng không thèm ăn?”

“Chết đói cũng không ăn!” Cô cắn răng, giọng trấn định, “Có chết đói em cũng không ăn trộm.”

Anh ngửa đầu cười ha ha, cánh tay rắn chắc khoác lên vai cô, đùa bỡn: “Đi, khá lắm, để tao chống mắt lên nhìn mày chết đói, xem mày nhịn được mấy ngày.”

Miêu Tĩnh gạt tay anh ra, cắn môi, quay đầu chạy đi.

“Miêu Tĩnh, Miêu Tĩnh.”

Cô cố chạy thật nhanh bằng đôi chân khẳng khiu nhỏ xíu của mình, hòng cách anh thật xa, cách tên khốn kiếp ấy thật xa.

Sau lưng có động tĩnh, Trần Dĩ đuổi nhanh theo, chỉ hai ba bước, anh vươn cánh tay trắng kiện vòng lấy eo cô kéo về sau.

Người Miêu Tĩnh giật nảy, hét một tiếng, cẩu tay anh gào khóc: “Em không đi, em không đi, có chết em cũng không đi!”

“Khóc cái gì? Chưa đến lúc cho mày khóc đâu.” Anh cười ác ý, lôi cô đi:

“Đi, đưa mày đến chỗ này hay lắm, căn cứ bí mật của tao.”

Trần Dĩ đặt cô lên mô tô, để cô ngồi trước người mình, chở cô tới một nơi hoang vu heo hút – một nhà xưởng đóng cửa.

Nhà xưởng vắng vẻ xập xệ, dưới ống khói cao cao là đám cỏ dại mọc thành bụi.

Trần Dĩ giữ cổ tay yếu ớt của Miêu Tĩnh, đưa cô lên một bụi cao, anh cũng trèo lên đó.

Anh đưa cô đi qua nhà xưởng bỏ hoang rộng thênh thang, bụi bặm mịt mù, cuối cùng đi vào một hang động đồ nát, cây cầu thang sắt thẳng đứng dẫn đến nơi bóng tối vô định.

“Leo lên đi.” Trần Dĩ giục cô.

Miêu Tĩnh run run, mặt cắt không một giọt máu, quay ngoắt đầu.

“Yên tâm, tao không hại mày được.” Anh cười tinh quái, “Mày không tự lên là tao tha mày lên đấy.”

“Em sợ...”

“Sợ gì, cứ từ từ.” Trần Dĩ gõ cầu thang tạo tiếng xoang xoảng, âm thanh kim loại sắc bén văng vẳng trong không gian trống trải u ám, “Tao ở ngay sau mày, mày có ngã thì cũng ngã xuống mặt tao.”

Miêu Tĩnh bị anh ép leo lên, cô đành leo bằng cả tay lẫn chân, lúc lên đến đỉnh bỗng thấy đầu vầng mắt hoa.

Vẫn là một nhà xưởng trống, dưới đất ngổn ngang những máy móc không còn nhìn ra màu sắc nữa.

Trần Dĩ lên theo, đối mặt với khu xưởng, anh tru lên một tiếng, tiếng vang đi xa rồi lại quay về vọng vào tai.

“Vui không?” Về mặt anh hưng phấn, “Mấy năm rồi chưa tới đây.”
Mặt Miêu Tĩnh đỏ ửng, chẳng hiểu cảnh tượng trước mắt mình nghĩa là sao.

“Nhặt ve chai có gì hay?” Anh kéo dây cáp dưới đất, “Đồ ở đây mới đáng tiền, toàn là máy móc báo hư, nhà xưởng đóng cửa không ai quản lý nên một lượng lớn máy bị người ta lấy đi cả rồi, chỗ này dư một ít... Những quả cầu sắt này, còn có sợi đồng, hợp kim nhôm bị tháo dỡ, nếu mà lấy đi thì cũng bán được một trăm tệ...”

Tim cô đập bình bịch, trán đầy mồ hôi lạnh và bụi xám, ừ ừ hỏi anh: “Anh dẫn em đến trộm cái này?”

“Đây là nhặt, nhặt đồng nát.” Trần Dĩ nghiêm túc sửa lời cô, “Chả hơn mà đi nhặt ve chai à?”

Miêu Tĩnh thở dài một hơi, ôm đầu, đặt mông xuống đất.

(còn tiếp).

Chương 14: 14: Bạn Trai Mới Sao Hả Thích À

“Trần Dĩ!!” Giọng cô run lên, như hồ nước gợn sóng xao động.

Chiếc áo kia phủ kín đỉnh đầu cô, bao trọn cả đầu và vai cô.

Miêu Tĩnh nghe thấy tiếng cười ngả ngớn khàn khàn của anh, rồi kể đó là bước chân tới gần.

Anh đứng phía sau, cách cô một khoảng không xa, khiến lưng cô sinh cảm giác áp bách nặng nề, nhiệt độ cơ thể nóng rực truyền đến người cô qua khoảng cách nhỏ bé.

Anh duỗi một bàn tay lướt qua vai cô, thô bạo túm lấy chiếc áo phông trên đầu cô.

Chiếc áo trượt xuống làm sợi tóc cô rối tung xơ tán loạn ra mặt.

Khuỷu tay anh đập vào vai cô, xương cốt cứng cáp.

Cô im lặng không nói gì, đợi mảnh góc áo tuột hẳn khỏi khuôn mặt, cuối cùng tầm nhìn cũng sáng sủa lên.

Anh kéo chiếc áo, ngón tay với những khớp xương gồ rồ xòe ra, quàng áo vào máy giặt.

Mặt Miêu Tĩnh nóng ran, toàn thân cứng ngắc, phát hiện ở đằng sau anh đang nhếch mép cười, nụ cười lóa mắt đầy xấu xa càn rỡ lạng lẽ nở rộ giữa màn đêm u tối, hòa cùng làn hơi nóng kéo dài chẳng dứt còn sót lại của ngày thu, tràn trề nhựa sống và nóng cháy hừng hực.

“Được rồi, cô giặt đi.”

Anh xoay người vào nhà, nhẹ nhàng huýt sáo.

—

Vì để thu hút khách tới chơi, mỗi tháng tiệm bida đầu sẽ tổ chức cuộc thi giao hữu.

Phần thưởng dành cho người đạt hạng nhất là chế độ tích lũy, chỉ cần đánh bại ông chủ là đã rinh được một vạn tệ về nhà.

Lần nào cũng có rất đông người đăng ký, Trần Dị bận hết cả hơi.

Hai người chung sống dưới một mái nhà, nhưng mấy bữa liền không hề gặp mặt hay nói chuyện gì.

Buổi tối Miêu Tĩnh loáng thoáng nghe có tiếng động, nửa đêm mười một, mười hai giờ hoặc muộn hơn, là âm thanh mở cửa hoặc tiếng bước chân ở căn buồng bên cạnh.

Hôm sau cô đi làm, buồng Trần Dị vẫn cài then, chỉ có chiếc máy giặt hoạt động hằng ngày và đôi giày lăn lóc ở cửa đã nói lên rằng trong nhà có người.

Lần trước Miêu Tĩnh đi công tác, vì để cảm ơn thời son ĐòLị tặng cô, nên cô đã cố ý tặng lại một món quà cho ĐòLị.

Vốn định đưa đến phòng tập gym, ĐòLị lại bảo có rảnh sẽ tới đây lấy, tìm ngày nào nghỉ sẽ tới tìm Miêu Tĩnh.

Quà là một lọ nước hoa Dior, còn có vài món đặc sản miền Bắc như thịt bò khô, ĐòLị tươi cười nhận lấy, tán gẫu với Miêu Tĩnh về hành trình công tác lần này.

Bên nhà cung cấp còn tặng thêm một chai rượu vang rất ngon, tiện thể Miêu Tĩnh hỏi ĐòLị có uống rượu không, nếu thích, vừa khéo cô sẽ giúp

giải quyết luôn.

“Sao không giữ lại cho Trần Dị, anh ấy cũng thích uống rượu mà.”

“Em không muốn để cho anh ấy.” Miêu Tĩnh cười, “Chị thích thì cứ cần đi đi, em không uống rượu, cũng không quen người bạn nào khác.”

“Thế chị không khách sáo đâu nhé.” Đò Lị chớp chớp mắt, chống má: “Đồ em tặng chị thích hết.”

“Đừng khách sáo.”

“À đúng rồi, tiệm bida kết thúc thi đấu chưa? Đạo này anh em có bạn chuyện gì khác không? Bình thường tối anh ấy về lúc mấy giờ?”

“Em không biết.” Miêu Tĩnh chẳng biết tí gì về giờ giấc làm việc của Trần Dị, lắc đầu: “Chị hỏi thằng anh ấy đi.”

Đã mấy hôm Đò Lị không đụng đến Trần Dị, biết gần đây có thi đấu, chắc hẳn anh không có thì giờ đưa đây với cô ta.

Ban đầu định hỏi thăm ở chỗ Miêu Tĩnh, nhưng nghe cô nói vậy, cô ta buồn cười đứng lên: “Hai người lạ lắm nhé, ở chung nhà mà cảm giác vô cùng xa lạ, không biết gì cả.”

“Em chưa bao giờ hỏi, cũng rất ít khi nói tới những chuyện đó.” Miêu Tĩnh biết ý cô ta, giọng nhàn nhạt: “Em bận đi làm, công việc của anh ấy cũng ngập đầu, thời gian ở chung không quá nhiều.”

“Quan hệ của hai người tệ lắm à?” Nhớ lại miêu tả của đám bạn Trần Dị, mắt Đò Lị đảo quanh người cô, “Cảm giác hai người khá là lạnh nhạt, trước nay chị chưa từng nghe Trần Dị nhắc về em, cứ như hai người không liên quan ấy.”

Ngày xưa hai người cũng thế à?”

Nhắc tới ngày xưa, Miêu Tĩnh ngược hàng mi dày đậm, để lộ cặp mắt trong veo: “Chị thấy quan hệ giữa em và anh ấy tệ không?”

“Cũng không gọi là tệ lắm nhỉ.”

Chị thấy tiêu chuẩn của em khá cao, có phải không thích anh em lắm không? Tính nết anh ấy nông nghênh như thế, hơi một tí là mặt lạnh đăm đăm.

Chị thấy với tính nghiêm chỉnh đoan trang của em, lại còn được trường lớp đào tạo, biết tình biết lý, khác hoàn toàn với anh ấy.”

“Bình thường thôi ạ.” Miêu Tĩnh trả lời một nẻo, “Em rất ít khi có chuyện tranh cãi với anh ấy.”

Đồ Lị nhún vai.

Miêu Tĩnh hỏi: “Chị thấy tính anh ấy khó ở lắm à?”

“Có khác nào ông lớn đầu cơ chứ.” Đồ Lị lười biếng gảy tóc, thở dài:

“Khá phiền đấy.”

“Nhưng hai người đã bên nhau rất lâu.”

Đồ Lị cười cười, trong số những người đàn ông mà cô ta quen, có kẻ giàu hơn anh lại không đẹp trai bằng anh, có kẻ đẹp trai hơn anh nhưng chẳng phóng khoáng như anh, có kẻ tốt tính thì không cá tính giống anh, có kẻ yêu cô ta chết đi sống lại song không tuyệt vời bằng anh.

Giữa đàn ông và phụ nữ, cũng chỉ có bao nhiêu đấy thôi.

“Đúng rồi, em tặng chị nhiều đồ quá, chị mời em ăn cơm nhé.

Cuối tuần em rảnh chứ?”

Miêu Tĩnh do dự: “Cuối tuần chắc em có việc... bạn hẹn em đi chơi bowling.”

“Nam hay nữ.” Đồ Lị sáng bừng mắt.

“Nam, đừng nghiệp ở công ty.

”

“Độc thân à?”

Cô gật đầu.

“Có chuyện rồi đây, tốc độ em nhanh đấy.” Đồ Lị tấm tắc ca ngợi, “Miêu Tĩnh, em thực sự có hơi mạnh bạo đấy.”

“Tạm tạm ạ, đã tiếp xúc một khoảng thời gian rồi, chuyển công tác lên trước bọn em cùng đi, cũng hàn huyên nhiều lắm.” Mắt Miêu Tĩnh hơi lóe sáng, “Có cơ hội sẽ giới thiệu cho chị làm quen.”

“Được.”

Lư Chính Tư hào phóng nhận lời đề nghị của Miêu Tĩnh.

Bất luận yêu thật hay yêu giả, thì quan hệ của cả hai quả thực là không tệ.

Đối với việc hẹn hò hay ở một không gian riêng dành cho hai người, Miêu Tĩnh đều thể hiện thái độ chấp thuận.

Lư Chính Tư rủ Miêu Tĩnh đi chơi bowling, Miêu Tĩnh mời cậu ta đi ăn cơm, nhân dịp thưởng cho sự vất vả vì điên cu ồng tăng ca thời gian qua.

Chính do Đ ồLị gọi điện sang, Tr ần Dị mới biết cô ta và Miêu Tĩnh đã gặp nhau.

Gì mà rượu vang r ồi thịt bò khô, thậm chí cả bóng dáng thôi anh cũng chả thấy, còn Lư Chính Tư r ồi quán bowling gì đó nữa chứ.

Anh hút hết một điếu thuốc, nghe Đ ồLị hỏi cuối tu ần anh có muốn dạo phố ăn cơm không.

Tr ần Dị nhăn mày: “Đi, sao lại không đi?”

Hôm cuối tu ần, Tr ần Dị thấy Miêu Tĩnh đã trang điểm xong xuôi.

Áo polo nhạt màu, váy thể thao dáng ôm màu trắng, đôi vớ dài bao lấy bắp chân thon, dáng người mảnh mai, vòng eo nhỏ gọn ôm trọn bằng hai bàn tay, đôi chân trắng sứ thẳng tắp cân đối, kết hợp cùng chiếc mũ bóng chày và kiểu tóc buộc đuôi ngựa.

Hóa thành cô gái trẻ xinh tươi phơi phới.

Anh đi ngang, giọng lãnh đạm khinh khỉnh: “Năm nay cô bao tuổi mà ăn mặc cái kiểu đấy?”

Miêu Tĩnh bưng cốc sữa bò, cúi đầu vượt ph ẳng tà váy: “Trông kỳ cục lắm à? Đ ồng phục thi đấu tennis h ồi đại học, em mặc bộ này còn được lên tập san của trường cơ đấy.”

Tiếng hừ kh ẽ phát ra từ mũi Tr ần Dị.

Năm ấy mới mười chín tuổi, nay đã trôi qua bốn, năm năm rồi, mặc dù bị người ta đồn là giả non tơ, nhưng bộ quần áo này cũng tương đối vừa vặn.

Trong nhà thiếu tấm gương toàn thân, Miêu Tĩnh bèn sửa sang lớp trang điểm trước gương toilet, trông thấy anh đứng tựa cửa, vai đắp khăn tắm, bực mình khoanh tay.

“Đi ra.”

Đến khi Trần Dĩ tắm xong ra ngoài, nhà đã không còn ai ngoài trừ anh.

Giấy ăn trắng tuyết in dấu son đỏ, bị vo tròn thành cục vút trên bàn ăn.

Bàn ăn hãy chưa được dọn dẹp, hộp sữa lạnh ngắt vẫn tro tro ở đấy, phần sữa còn lại là của anh.

Trần Dĩ nhíu mày, cuối cùng đứng dựa góc bàn xé mở hộp sữa, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, rồi xỉ mặt uể oải đem chén đĩa vào bếp.

Sang thu tiết trời dần lạnh, cái nóng bức bị xua tan, thích hợp để ra ngoài vận động.

Quán bowling khá đông người, lúc Lưu Chính Tư nhìn thấy Miêu Tĩnh, hai mắt chợt tỏa sáng kinh ngạc vì vẻ đẹp của cô, đi đâu làm cậu ta càng bất ngờ hơn là Miêu Tĩnh chơi bowling rất tốt.

Cô nói bạn trai cũ của cô thích trò này, cô cũng học theo được sơ sơ.

Ở Miêu Tĩnh luôn luôn tồn tại một loại cảm giác mâu thuẫn, có rất nhiều đặc điểm không thuộc về cô.

Ví dụ như con gái mà lại học ngành kỹ thuật, đi làm kỹ sư, cô thích vận động ngoài trời, thích yêu một cách thẳng thắn, mọi đi đâu trên đầu lạng lẹ pha trộn và tan chảy trong con người cô, khiến người ta phải nhìn với cặp mắt khác.

Trung tâm mua sắm cũng không ít người.

Đồ Lị có quen người bạn làm trong cửa hàng, bèn qua đó tán chuyện, nhân tiện lấy đồ luôn, nhưng không vội trả tiền.

Trần Dị và Hoa Cường đi bàn chút việc, để tự cô ta đi dạo một mình rồi chờ anh về thanh toán tiền.

Đồ Lị thích mê giọng điệu hát hàm sai khiên ấy của anh, chí ít thì lúc trả tiền anh vung tay rất thoải mái.

Bạn bè hâm mộ cô ta số may, tìm kiểu gì được ngay anh người yêu vừa đẹp trai vừa hào phóng thế chứ.

Trần Dị đi qua chỗ cô ta, anh mặc sơ mi trắng và quần đen, giày da bóng loáng, trông lại cứ có chút gì như là căn thú đội lột người.

Anh vốn sở hữu hình thể cường tráng cao lớn, vóc dáng rắn rỏi nở nang căng chật dưới lớp áo sơ mi, cổ tay áo xắn lên, không phải đẹp trai bình thường, mà giống một thực thể hormone tràn đầy ngược.

Mắt Đồ Lị sáng trưng, nũng nịu dán môi lên mặt anh, cười nói với bạn: “Rốt cuộc anh ấy cũng đến rồi.”

Cô bạn đi từ ước ao đến ghen tỵ, nhìn Đồ Lị kéo người đàn ông rời đi, nhỏ giọng thì thầm cùng bạn mình, thấy người bạn kia trọn tròn mắt thì nhướn mày đắc ý.

Hai người mua vài món đồ gia dụng.

Lúc trả tiền, anh liếc tờ hóa đơn, anh trả được, nhưng đi đâu đó không có nghĩa rằng bản thân anh phải vô tư dâng tặng.

Trong túi mua sắm có quần áo mà Đồ Lị mua cho bố mẹ và em trai nhà mình, Trần Dị để cô ta thanh toán.

Nơi ăn cơm do Đồ Lị chọn, là một nhà hàng Nhật.

Hai người vừa ng ồi xuống đã nghe thấy tiếng nói truyên tới từ ghế bên cạnh, sừng sốt quay đ ầu.

Chẳng ngờ Miêu Tĩnh và Lư Chính Tư cũng ở đây, có vẻ không đúng lúc lắm.

Miêu Tĩnh từng hỏi Đ ồLị, nhờ cô ta giới thiệu vài nhà hàng nên đến trong thành phố.

Đ ồLị đ ề cử một số cái tên, nhà hàng này nằm gần tiệm bida, hơn nữa còn là địa điểm hẹn hò thích hợp nhất dành cho người trẻ.

Bữa cơm hai người chuyển thành bốn người cùng ăn.

Lần đầu Đ ồLị gặp Lư Chính Tư, nụ cười của cô ta khiến Lư Chính Tư ngại ngùng sờ chóp mũi: “Trông giống như em trai nh ỉ.”

Miêu Tĩnh che chắn cho Lư Chính Tư, nhẹ nhàng đặt tay lên cánh tay cậu ta: “Không phải em trai, là bạn trai.”

Cô nói những lời ấy với giọng hết sức ôn hòa.

Sau cùng, khóe miệng và đuôi mắt lại không kìm được nhếch lên, một độ cong tạo thành nụ cười ng ầm biểu lộ ý.

Trần Dị tr ần mặc đứng trước mặt cô.

Miêu Tĩnh tiếp tục giới thiệu Đ ồLị: “Bạn gái của anh trai tôi, chị Lily.”

“Chị Lily, anh Dị, chào anh chị.”

“Chúc mừng chúc mừng, hai đứa xứng đôi ghê.”

“Cảm ơn.”

“Khá đấy.” Trần Dị quan sát, mắt sâu thăm thẳm, sau cuối anh cong khóe

môi, vỗ vai Lư Chính Tư, giọng có phần áp chế, “Gọi tôi Trần Dị là đ ược.”

“Đâu dám ạ, em vẫn nên gọi là anh Dị thôi.”

Bữa cơm vô cùng sôi nổi, Miêu Tĩnh và Lư Chính Tư rủ rỉ kể mối quan hệ của hai người, Đ ồLị nói tới những chủ đề hấp dẫn nhất hiện nay.

Cười đùa đã đời, khéo bốn người làm luôn được thành một bàn mạt chược cũng nên.

Chỉ có Trần Dị kiệm lời, thỉnh thoảng ừ hai tiếng.

Miêu Tĩnh thấy anh mặc sơ mi trắng thì nhìn thêm mấy bận, rồi lại chuyển ánh mắt hiền hòa về Lư Chính Tư.

Ăn cơm trưa xong, buổi hẹn hò của Miêu Tĩnh và Lư Chính Tư vốn sẽ kết thúc, song Đò Lị bỗng đề nghị đi xem phim chung, cô ta và Trần Dị chưa đến rạp chiếu phim bao giờ.

Hoặc về tiệm bida, hoặc chơi mạt chược hay tới khu trò chơi điện tử, trùng hợp là có đủ bốn người, tụ tập với nhau sẽ càng vui hơn.

Mọi người sao cũng được, lần lượt gật đầu, Đò Lị lướt điện thoại.

“Có bộ phim gia đình nổi tiếng này, người ta khen nhiều lắm, vừa hài vừa cảm động, người đóng vai chính là diễn viên hài rất nổi gần đây.

Mình xem bộ này nhé?”

Lư Chính Tư cũng thích bộ phim ấy, nhưng Miêu Tĩnh và Trần Dị không có phản ứng gì gọi là hứng thú, hỏi còn bộ nào khác nữa không.

“Xem phim khác thì phải đợi, mỗi bộ này chiếu nhiều.”

Thế rồi Đò Lị mua bốn tấm vé xem phim.

Phòng chiếu đã kín chỗ nên bốn người phải ngồi ở những vị trí khác nhau.

Miêu Tĩnh và Lư Chính Tư ngồi đằng trước, Trần Dị và Đò Lị ngồi ở mấy hàng sau.

Bốn người chia nhau ra tìm chỗ, đèn mờ quá, Lư Chính Tư nắm tay Miêu Tĩnh, dịch từng bước đến ghế ngồi.

Miêu Tĩnh mặc váy ngắn, mặt ghê thoạt nhìn không sạch lắm, vừa hay Lư Chính Tư có mang theo áo khoác mỏng, bèn cười đưa qua cho cô: “Có chỗ dùng r ấ.”

“Cảm ơn.”

Một chàng trai cực kỳ biết săn sóc.

Bộ phim quả đúng là rất hay, có cặp bố mẹ không đứng đắn, đưa con nghịch ngợm xui xẻo, những sự cố hiểu lầm trên đường đi.

Xung quanh chợt vang tiếng cười ồ sảng khoái, Miêu Tĩnh mở to mắt, chăm chú theo dõi cảnh tượng cả gia đình ôm nhau khóc trên màn ảnh.

Cô ra dấu với Lư Chính Tư r ấ đứng dậy mò mẫm ra khỏi phóng chiếu, đi vào toilet.

Cô vào toilet cho thoáng khí, h ời sau mới xoay người đi ra.

Có tiếng búng tay thành linh vang trên dãy hàng lang tối mờ.

Miêu Tĩnh ngoảnh đầu, cuối hành lang có người đứng hút thuốc, một tay đút túi, tia sáng xám bụi từ khung cửa sổ hẹp hắt xuống tấm áo sơ mi trắng.

Anh hơi hí mắt, khẽ nâng cằm, khói thuốc cuộn trào trong cổ họng, mờ mờ ảo ảo như làn sương bao phủ.

Miêu Tĩnh không định trở v ề phòng chiếu phim, cô đi thẳng qua, đứng lại trước anh.

“Sao anh ra đây?”

“Không muốn xem.”

“Vậy tìm chỗ nào ng ấ không? Đợi họ đi ra.”

“Đợi tôi hút xong điếu thuốc đã.”

“Được.”

“Bạn trai mới thế nào? Thích à?”

“Ừ.” Cô giật giật chiếc áo khoác của Lư Chính Tư trên người mình, “Rất dịu dàng chu đáo.”

“VẬY là tốt rồi.” Anh biếng nhác cụp mắt.

Nhả hết khói thuốc trong cỡ họng, anh duỗi tay về phía cô, một đoạn cánh tay màu lúa mạch trần trụi, dưới làn da mỏng là mạch máu màu xanh gồ lên, đầu ngón tay thon dài còn kẹp nửa điếu thuốc, giọng mơ hồ “Muốn hút một hơi không?”

“Em không hút thuốc lá.”

“Biết rồi.” Anh nở nụ cười mỗi mét, “Cũng chẳng phải chưa từng hút... Phim dở quá.”

Miêu Tĩnh chớp mi, nhận điếu thuốc từ tay anh, bộ điệu ngậm thuốc giống anh y đúc.

Cô vụng về hút một hơi, khói thuốc cay nồng lấp đầy làm cô cau mày, mắt bỗng rất như bị thiêu đốt.

Cô thở hắt để đẩy hết khói ra, trả điếu thuốc cho anh.

Anh hơi khom người, đón lấy điếu thuốc hút hai hơi, sau đó dập tắt trong gạt tàn.

“Đi thôi.”

Hai người sóng vai bước đi xa, bỏ lại đầu mẩu thuốc lá in dấu son môi mờ nhạt trong chiếc gạt tàn..

Chương 15: 15: Anh Cũng Đánh Bóng Với Cô Gái Khác Kiểu Này Ừ

Sau khi có Lư Chính Tư, cuối tuần là hai người sẽ đi hẹn hò, các loại hoạt động trong thời gian rảnh của Miêu Tĩnh phong phú hơn rất nhiều.

Hồi công tác ở Cẩm Thành – bạn trai, hai ba tháng, người nhà bị bệnh nặng, lúc ấy Miêu Tĩnh chỉ giải thích có bấy nhiêu, ngay ngày hôm sau Lư Chính Tư đã gạt đầu đồng ý.

So với việc thể hiện sự thiện chí một cách mập mờ – đi đầu mà các đồng nghiệp nam khác còn không thể chạm tới – thì cậu ta đã coi như gần quan được ban lộc.

Miêu Tĩnh cười khẽ để lộ má lúm đồng tiền, vươn tay về phía Lư Chính Tư, cô vốn dĩ không cho rằng cậu ta sẽ từ chối.

Còn về một lời giải thích kỹ càng hơn, cô chỉ nở nụ cười ngọt ngào: “Từ từ rồi cậu sẽ biết.”

Hai người không công khai khắp nơi.

Có lẽ sau khi giao hẹn, cứ thế họ đã bước vào một trạng thái làm bạn đầy nghịch lý.

Từ buổi họp công ty tám giờ sáng cho đến mười giờ tối tăng ca, hai người đều đứng trên cùng một chiến tuyến, hơn nữa cuối tuần còn đi riêng với nhau.

Lư Chính Tư cảm thấy, dù là công hay tư, Miêu Tĩnh luôn là người biết khiến đối phương thấy thoải mái.

Cô mang tới cảm giác xa cách lãnh đạm, song cũng lại dễ gần và không hề kiêu căng, chăm chỉ nghiêm túc và hiểu cách quan tâm người khác, vừa kiên định cứng cỏi, vừa khiêm nhường hòa nhã.

Kỳ thực cô không thích nói chuyện lắm.

Lư Chính Tư rất hiếm khi nghe cô nhắc về chuyện của bản thân, chỉ biết mẹ cô tái hôn rồi dẫn cô đến Đằng Thành, Trần Dĩ là con trai của nhà kia.

Về sau bố dựng qua đời, mẹ cô tiếp tục đi bước nữa.

Học xong đại học, cô trở về Đằng Thành.

Câu chuyện gói gọn trong vài ba câu nhưng rất phức tạp, Miêu Tĩnh nói giọng nhẹ nhàng băng quơ.

Chẳng đợi Lư Chính Tư hiểu ra, Miêu Tĩnh đã chuyển chủ đề sang công việc, nghiêm mặt nói: “Xác nhận rõ với bên kỹ thuật, hàn nối và lắp ráp những kim loại tấm này với nhau có khả thi không? Nếu hạ chỉ thị tạo khuôn rồi phản hồi thì mới lộn xộn đằng sau sẽ khó xử lý lắm.” Một cô gái xinh đẹp thanh cao là vậy, tuy nhiên luôn dốc sức nỗ lực làm việc, mọi người trong bộ phận ít nhiều gì cũng sẽ chiều cố cô.

Nhưng Miêu Tĩnh thực sự rất xuất sắc, thậm chí vượt xa nhóm đồng nghiệp nam.

Lư Chính Tư mê say, hoàn toàn đi theo tiết tấu bước đi của cô.

Vì buổi liên hoan và bộ phim xem hôm chơi bowling, Lư Chính Tư đã add thêm WeChat của Đồ Lị và Trần Dĩ, bấy giờ cậu ta mới biết Trần Dĩ mở một tiệm bida.

Đồ Lị còn cười hẹn mọi người lần sau chơi tiếp, tiệm bida có bàn mặt chược, bốn người đủ ngồi thành một bàn.

Cuối tuần Miêu Tĩnh ra ngoài hẹn hò, ĐòLị đương nhiên cũng khuyến khích Trần Dị đi chung.

Trực giác phụ nữ của cô ta mách bảo, Trần Dị có hơi bất thường.

Bất thường ở chỗ, nghỉ hè Trần Dị đi Vân Nam, từ lúc đi cho đến tận bây giờ là đã ba tháng, ba tháng trời không ngủ với cô ta.

Mặt khác, dạo này anh sống yên ổn hơn nhiều, ít khi đi ăn uống giải trí cùng đám bạn bè lông bông kia, cũng ít chủ động quảng thính cho cô ta.

Gọi điện thoại qua, cơ bản anh toàn đóng đô ở tiệm bida luyện bóng.

ĐòLị hỏi Ba Tử về tình hình của Trần Dị gần đây, xem Trần Dị có bị đũa con gái nào quấn quýt không.

Ba Tử nói mấy bữa nay đóng cửa tiệm cái là Trần Dị về thẳng nhà, ít thấy cười đùa với gái, bình thường lắm mà?

Cô ta muốn qua đêm, Trần Dị lại chả có tâm trạng.

Buổi tối cô ta muốn ở lại chỗ anh, Trần Dị sầm mặt không cho.

ĐòLị tưởng anh còn để bụng vụ cãi cọ gần trước mặt Miêu Tĩnh lần trước, bèn cười nói Miêu Tĩnh cũng là người trưởng thành, có làm sao đâu chứ.

Cô ta lại định ra khách sạn đặt phòng, anh lạnh lùng quảng điều thuốc, biết bên cạnh cô ta không thiếu người, bảo cô ta đi tìm đàn ông khác.

Ban đầu hai người quen nhau ở quán bar, ĐòLị cứ nghĩ Trần Dị là dân chơi, hai người chỉ chơi qua đường thôi.

Nào ngờ Trần Dị thẳng tay cho luôn danh phận bạn gái, nghiêm nhiên ĐòLị giữ chặt không buông.

Duy trì quan hệ như thế tới ngày hôm nay, giờ Trần Dị bỗng nói ra những lời kiêu đậy, cô ta cau chặt mày, bụng nghi thần nghi quỷ không biết đường nào mà lần.

Thực ra ĐòLị cũng bóng gió hỏi Miêu Tĩnh mấy câu liên quan tới Trần Dị.

Nhưng có vẻ Miêu Tĩnh từ chối nhận vụ ấy, chỉ khách sáo trả lời cô ta: “Em không biết, có lẽ chị nên hỏi thẳng Trần Dị.”

—

Lư Chính Tư và Miêu Tĩnh có rất nhiều hoạt động, nào board game đánh bóng, leo núi chạy bộ, đôi lúc hai người chỉ đơn giản ở công ty tăng ca hoặc đến bãi thử xe.

ĐòLị biết hai người ra ngoài hẹn hò, bèn rủ Trần Dị cùng đi.

Trông sắc mặt Trần Dị lúc nào cũng xám xịt, anh từ chối hai lần, cuối cùng vẫn tới trong tâm trạng hậm hực.

Thái độ của anh với Lư Chính Tư vô cùng lạnh nhạt, không thân thiện lắm, có phần miễn cưỡng.

Bốn người ở cùng nhau, chỉ mỗi anh là hết ông thẩn giữ cửa, trung bộ mặt ngông nghênh chán đời, bắt chéo chân ngồi bên cạnh chơi game, hoặc có khi chả thấy bóng dáng tăm hơi đâu.

Hôm bầu không khí tốt nhất chắc là lần đi đua xe go – kart.

Đàn ông trời sinh đã ham thích xe cộ, thêm việc có cả hai kỹ sư ô tô.

Miêu Tĩnh và Lư Chính Tư chụm đầu thảo luận khung xe, vô lăng, khả năng giảm xóc, lốp xe, rồi từ đó nói tới công việc, những tình huống bất ngờ và tài liệu kỹ thuật của hạng mục ở phân xưởng.

ĐòLị và Trần Dị tự chơi riêng, hai người cạnh tranh trên đường đua, tiếng

động cơ gầm vang lao vụt qua.

Giữa lúc nói chuyện, Miêu Tĩnh thoáng ngược mắt, cặp mắt dịu dàng chợt lóe sáng, Lư Chính Tư nhìn sang theo tầm nhìn của cô, Trần Dị đang chạy phăng phăng trên đường đua xe.

“Anh Dị lái xe ngầu ghê, lực hút rất mạnh, kiểm soát cũng rất ổn, chắc là thường chơi xe nhỉ.”

Miêu Tĩnh không biết bây giờ thế nào, nhưng cô hãy còn nhớ ngày trước: “Ngày xưa anh ấy đua mô tô ầm ầm, thành thạo trò này lắm.”

“Vậy sao?” Lư Chính Tư cười nói, “Anh Dị giỏi thật, chị Lily bảo anh ấy đánh bida cũng tốt nữa.”

Miêu Tĩnh hỏi cậu ta: “Cậu biết đánh bida không?”

“Biết một chút.”

“Có cơ hội thì hai người trao đổi với nhau.”

Đến khi ĐòLị rời trường đua nghỉ ngơi, Lư Chính Tư nóng lòng muốn thử thí, bèn đi vào sân, cuộc chơi đã bắt đầu với trận đấu đua xe đường trường.

Tốc độ của Lư Chính Tư cũng không tệ, bám sát ngay sau Trần Dị xông bên trái đánh bên phải.

Miêu Tĩnh và ĐòLị ngồi ở đài nghỉ, ĐòLị lấy phấn ra dặm lại lớp trang điểm, dán mắt theo dõi Trần Dị một hồi, thấy anh đã tiến vào tư thế của một kẻ đam mê tốc độ.

Trường đua mịt mù bụi đất, ngay lúc sóng lòng cuộn trào, cô ta quay đầu hỏi Miêu Tĩnh: “Có thấy Trần Dị rất tàn khốc không?”

“Không.” Giọng Miêu Tĩnh nhàn nhạt, không tán thành: “Giả ngầu đấy thôi.”

ĐòLị mỉm cười: “Em biết chọc gậy bánh xe anh ấy ghê.”

Miêu Tĩnh cười cười: “Anh ấy nhiều bánh xe để chọc lắm.”

Sau đó Trần Dị và Lư Chính Tư ra khỏi trường đua, cởi mũ bảo hiểm, hai người đều nhể nhại mồm hôi.

Trần Dị chơi đã đời, mái đầu húi cua ướt đẫm, chiếc áo phong dán sát người, khung xương và đường cong cơ thể lộ rõ mồn một, toát lên vẻ anh

tuần gọi cảm bốc hơi nóng hừng hực.

Bốn người ăn cơm xong, Trần Di đưa Lư Chính Tư và Đồn Li về Miêu Tĩnh ngồi ở ghế sau lướt điện thoại, ngừng đầu hỏi anh: “Mấy năm nay, anh còn đua xe không?”

Trần Di nắm vô lăng: “Chẳng phải cô không cho chơi à?”

“Thế là không chơi thật à?”

“Tôi cũng đâu phải mãi mười bảy tuổi, không còn hăng máu liêu mạng đua xe vậy nữa.” Anh nói bằng ngữ khí bình bình, “Có tiền gì mà không kiếm được, đánh bida thôi là đã đủ nuôi sống bản thân.”

“Trí thông minh của anh dồn hết vào chỗ đấy.” Miêu Tĩnh chần chẫn nói một câu, “Quả thực là sống rất tốt.”

Con người anh sâu thâm rực cháy: “Không thì sao, hay phải giống như cô với Lư Chính Tư, học đại học, làm kỹ sư?”

“Em không nghĩ vậy.” Miêu Tĩnh cup mắt, trả lời tin nhắn điện thoại.

Trần Di liếc cô qua tấm gương chiếu hậu, cử động vai, lái xe về nhà.

—

Lần trước tán gẫu có nói tới tiệm bida, Lư Chính Tư hết sức tò mò về tiệm bida của Trần Di nên đã tìm chút thời gian đi thăm thú cùng Miêu Tĩnh.

Trần Di biết, tất nhiên đã tiếp đãi đàng hoàng, còn dành riêng một bàn bóng cho Lư Chính Tư.

Hồi đại học thỉnh thoảng Lư Chính Tư và bạn cũng đến câu lạc bộ bida, chơi không nhiều, kỹ năng đánh bóng bình thường.

Trần Di thông thả chơi cùng, cố ý nhường cậu ta, để cậu ta trụ được lâu hơn một chút.

Miêu Tĩnh và Ba Tử ngồi ở quầy bar nói chuyện phiếm, tiệm bida chỉ có tám bàn bóng, cộng thêm hai, ba bàn mặt chược.

Khách hàng chủ yếu trả tiền vào những món như nước ngọt, thuốc lá và

đĩa trái cây.

Doanh thu mỗi ngày dao động trong khoảng từ một ngàn đến một ngàn rưỡi.

Tiền lương một tháng của Ba Tử là tám ngàn, giống với Miêu Tĩnh, có điêu nghỉ đông và nghỉ hè lại là mùa ế khách.

Miêu Tĩnh tính như thế, hỏi có phải Trần Dị có nguồn thu khác hay không, Ba Tử cười khà khà: “Anh Dị không cho anh nói.”
Cô cũng thôi hỏi, mắt đảo qua một hàng máy gấp thú bông màu hồng nhạt.

Hôm nay trong tiệm không có con gái, máy gấp thú bông nằm im lìm.

Ba Tử thấy Miêu Tĩnh liếc mấy lần, bèn cho Miêu Tĩnh một thùng tiền xu, bảo cô đi chơi.

Miêu Tĩnh ôm thùng tiền đi gấp thú bông thật.

Toàn bộ là tiền xu miễn phí nên cô chơi thả ga, chỉ chọn con thú bông mình thích nhất để xuống tay, tỷ lệ đầu vào đầu ra tương đối thấp.

“Gấp bao lâu rồi? Mới có hai con thôi à?” Trần Dị tới quầy bar lấy nước, tiện đường sang hỏi một câu.

“Chính Tư thích rửa biển, em gấp con đó cho cậu ấy.” Cô chăm chú nhìn tủ kính thủy tinh, “Năm tít trong góc kia, không dễ gấp lắm.”

“Có cần tôi gấp không?”

“Không cần đâu.” Cô thẳng thừng khước từ.

Trần Dị ồm một tiếng, lại quay về bàn bóng.

Nói thực, tay đánh bóng của Trần Dị đã vượt quá sự mong đợi của Lư Chính Tư.

Lư Chính Tư không tinh thông bộ môn bida, nhưng nhiều ít gì cũng hiểu

chút râu ria, cũng từng xem thi đấu.

Lực đánh và độ kiểm soát bóng của anh đều cực kỳ chuẩn xác, Lư Chính Tư đoán anh là người có kỹ năng chơi bóng tốt nhất trong khu.

Bên cạnh có bạn chơi đứng quan sát, cười ha ha bảo cậu ta cứ đoán tiếp.

Trận đấu giao hữu mỗi tháng của tiệm bida, từ lúc mở cửa tiệm tới bây giờ, vẫn chẳng người nào giạt được phần thưởng giải nhất.

Ở câu lạc bộ bida khác có những huấn luyện viên đoạt cúp hạng nhất trong trận tranh giải bida do trường cao đẳng tổ chức, tuy nhiên trong số đó chưa có ai thắng nổi Trần Dị.

Bida là môn thể thao mà có thể bắt gặp cao thủ giữa đời thường, biết đâu một ông chú bán xiên bột mì nướng xoắn tằng nào đó vừa ra tay đã ngay lập tức khiến người ta sợ chết khiếp.

Ranh giới giữa cầu thủ chuyên nghiệp và nghiệp dư không xa xôi tới vậy.

Trần Dị chưa bao giờ tham gia thi đấu, nhưng ở Đằng Thành, trong những cuộc đọ gậy với bậc tuyển thủ quốc gia, anh chưa một lần nào phải nếm mùi thất bại.

Miêu Tĩnh gặp thú bông xong bèn qua đứng cạnh bàn bóng xem, anh đang dạy Lư Chính Tư, thị phạm cách nhắm và nhip đánh bóng, từ khoảng cách đường thẳng bóng lăn đến góc độ bóng, cuối cùng là cách làm sao để quét sạch bàn bóng chỉ với một cú đánh.

Lư Chính Tư như được khai sáng, hào hứng đánh một ván, tự mình thực hành, chìm đắm trong trò chơi, suýt nữa quên bég luôn cả Miêu Tĩnh đang xem bên cạnh.

Cô không biết đánh bida, chỉ từng thấy, từng chạm vào, chứ bao nhiêu năm qua chưa từng chân chính cầm cây gậy bóng.

Thời đại học cũng có vài cơ hội đứng trước bàn bóng, nhưng cô không nghĩ mình sẽ thử, cũng không muốn để người ta dạy mình.

“Miêu Tĩnh, muốn thử không?” Lư Chính Tư nhướn mày cười tươi, “Anh không đủ đẳng cấp đánh với anh Di, lính mới bọn mình đánh một trận nhé?”

Trần Di đưa gậy bóng của mình đến trước mặt Miêu Tĩnh, nhướn mày: “Thử xem? Tôi dạy cô?”

Miêu Tĩnh nghĩ ngợi rồi nhận lấy gậy bóng, bôi cục lơ lên đầu gậy, kẻ đó bắt đầu trông bài vẽ gáo.

Cô mặc chiếc quần ống rộng và áo sơ mi lụa đơn giản, trông vốn đoan trang tao nhã như bông hoa trong nước lặng.

Song, khi vừa xắn tay áo lên đến khuỷu tay, cánh tay trắng sứ nhẵn nhụi lộ ra, cúi người áp sát bàn bóng, gập eo, bộ quần áo giản dị cô mặc đã phô bày những vị trí máu chốt trên cơ thể, hiển hiện từng đường cong lả lướt.

Đặt tay xong, cô thử trượt gậy bóng: “Vậy được rồi chứ?”

Tấm gương trên tường phản chiếu trọn vẹn thân hình cô, rõ nét, sáng ngời, gần như không có điểm nào khuất mắt.

Tiệm bida khá đông người, cạnh bên có không ít những chàng trai vây xung quanh, người ngồi người đứng.

Lư Chính Tư phía đối diện duỗi tay ánh chùng góc bóng.

Trần Di đứng cạnh cô, vóc người cao lớn chắn mất dáng hình mảnh mai của cô, mắt anh lướt qua mặt gương, yết hầu lên xuống, mày kiếm đề nặng đuôi mắt, đôi đũa kia sâu không lường được.

Anh vô cảm vươn tay, đầu ngón tay nâng khuỷu tay nhòn nhọn của cô, chút nhiệt độ nóng bỏng vương lại trên làn da mịn màng.

“Duỗi thẳng tay.” Ngón tay anh lướt thẳng từ khuỷu tay tới đầu vai cô, hai

ngón ấn xuống, giọng trầm thấp: “Dừng cong vai, thả lỏng.”

Anh sửa đúng động tác cho cô, dạy cô cách đi đều khiến gậy và ra đòn, dáng người to cao cúi xuống, hai tay chống hai bên người cô, chừa cho cô không gian hoạt động.

Hơi thở và mùi hương của hai người gần trong gang tấc, tiếng thở gấp đầy khoang tai.

.

Truyện Sủng

Cô nhận thấy phía sau có cơ thể kề sát lưng mình, tầm vóc cường tráng, cảm giác nặng nề áp bách, cơ hồ ngăn cách cô trong một khoảng không riêng biệt.

Miêu Tĩnh hơi nghiêng đầu, bên ngoài đám đông ồn ào, cặp mắt trong suốt tựa làn thu thủy cong lên thành vòng cung quyến rũ, tiếng cười nhẹ mồm mại lạng lẽ bật ra từ cổ họng: “Anh cũng đánh bóng với cô gái khác kiểu này ư?”

Luồng hơi ấm áp phủ vào cổ anh, khe nhuộm đỏ vành tai Trần Dị.

Yết hầu anh lên xuống dữ dội, quai hàm bạnh cứng, ấn chặt cổ tay cô, khàn khàn thì thầm: “Thả lỏng cổ tay!”

—

Lời tác giả: Là vậy, mình tính cho bốn người này chút kích thích..

Chương 16: 16: Hình Như Bên Cạnh Có Tiếng Gì Phải Không

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Xã giao bình thường – thời gian, địa điểm, người xung quanh, âm thanh, không gian, mọi đi đâu đều thỏa mãn.

Cái chạm khẽ rồi ngay lập tức rời đi, ngón tay như hạt mưa rơi, tạm nhỏ xuống vai trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Tấm lưng, cánh tay, nhiệt độ và xúc cảm lạnh lẽo thấm qua lớp vải quần áo, chỉ có ánh đèn màu tím mới chiếu rõ dấu vân tay.

Giọng nói và hơi thở bị lỗ chân lông hút vào.

Mùi thuốc lá, mùi đàn ông và mùi hương thanh tao thoang thoảng khuấy đục, như một sợi chỉ đen mảnh chuyển động xuyên vào bắp thịt qua làn da, hòa cùng mạch máu, lợi từ động mạch chủ ngược dòng về trái tim.

Sợi chỉ xoắn cây kim bé xíu, chọt đâm trúng van tim khi người ta không chút cảnh giác, dấy lên cơn nhói đau ngựa ngựa khó xua tan.

Trần Di nhanh chóng kiềm chế biểu cảm, mặt căng cứng, hàng mày và ánh mắt trở nên nghiêm nghị, đè thấp giọng, cố gắng làm ngơ vòng eo tuyệt diệu và làn da nõn nà, gương mặt xinh đẹp và khuôn cằm nhỏ nhắn gương cao, hướng dẫn cô cách nhắm bóng, chuẩn bị, dùng lực...

Cười cười nói nói, đi đâu khiến gây bóng, đi tới đi lui, tiếng ồn ào bên cạnh, tất cả hóa tấm phông nền phai mờ hư vô.

Chỉ có sợi chỉ đen kia cứ mãi quấn quanh, vì sao chẳng người nào nhìn ra dấu vết? Sợi chỉ mang màu sắc mà dấu vết bắt mắt như thế, đã trắng trợn quấn kín mít hết kén tầm không chừa một kẽ hở.

Miêu Tĩnh buông gậy bóng, áy náy lắc đầu với Lư Chính Tư, quay về ghế ngồi nghỉ.

Trần Dị xoay người đi mất tăm, anh bực dọc đứng ven đường nuốt mây nhả khói.

Có cô nữ sinh mắt sáng lấp lánh nhìn anh, anh khẽ giã hàng mày rậm, khoe môi nhếch lên thành nụ cười xấu xa, khiến cô bé then thùng trốn mất.

Lúc trở vào phòng bida, bàn bóng trống không người, Miêu Tĩnh và Lư Chính Tư đã rời đi.

Ba Tử bảo họ ôm hai con thú bông đi rồi, đi ra phố ăn vặt gần đây dạo quanh, không về nữa.

Trần Dị ừ một tiếng, ngửa đầu ngồi trên ghế nghỉ ngơi, nghe Ba Tử nói về Lư Chính Tư, nào là thanh niên trẻ mày rậm mắt to, lễ phép thật thà, rất xứng đôi với Miêu Tĩnh.

Hai mắt anh đông cứng nhìn chằm chằm trần nhà.

Ba Tử còn nhắc cuộc gọi của chị Lily, Trần Dị chê cậu ta lái nhai, bèn đuổi Ba Tử về nhà, anh ở trong tiệm yên tĩnh một mình.

Tối nay Trần Dị không về nhà mà ở lại tiệm bida luyện bóng.

Anh vừa nhận một cú điện, nghe bảo có cao thủ snooker đến, dùng chân mấy bữa ở thành phố bên cạnh.

Trần Dị chả buồn nghĩ ngợi, sáng sớm hôm sau đã lái xe đi luôn. Câu lạc bộ được trang hoàng lộng lẫy tráng lệ.

Người hôm nay tới ắt không phải là người bình thường, xét từ điểm xếp

hạng, có thể thấy cũng gọi là có tí thành tích và tên tuổi.

Ông chủ câu lạc bộ biết Trần Dị, anh không đấu giải mở rộng, nhưng thực lực trên bàn bóng không cho phép bất cứ ai khinh thường.

Có dạo nọ ông ta muốn mời gọi anh về làm cơ thủ dưới tay mình, song không có kết quả.

Người người đứng quây thành vòng tròn quanh bàn bóng, Trần Dị đứng quan sát, cực kỳ kiêu ngạo.

Sau cùng anh cầm gậy bóng lên sàn, tạo tư thế cực đẹp mắt, dưới ngọn đèn là khuôn mặt trẻ trung anh tuấn, trông hết sức kiêu cách.

Anh đánh một cú, cả bàn lặng im.

Trình độ này của anh đã thuộc hạng số một số hai trong giới cơ thủ chuyên nghiệp.

Mấy ngày liền Đò Lị không tìm thấy anh, hỏi Miêu Tĩnh, Miêu Tĩnh cũng chẳng biết nốt.

Trần Dị nhắn tin cho cô ta bảo anh ra ngoài vài hôm, cô ta lại đi hỏi Ba Tử, bấy giờ mới biết Trần Dị đã qua nơi khác chơi bóng.

Cô ta từng làm thu ngân ở tiệm bida, biết một năm phòng bóng thu về lợi nhuận khoảng hơn hai chục vạn.

Trần Dị chia một nửa cho Ba Tử, mười vạn còn lại cất vào túi tiền mình.

Trần Dị tiêu tiền như nước, có lần nào đi ăn nhậu chơi bời với đám bạn bè nhớ nhãng mà người thanh toán tiền không phải anh, đôi lúc anh cũng nhanh chóng kiếm được tiền nhờ cây gậy đánh bóng.

Miêu Tĩnh hỏi Ba Tử: “Bình thường bao nhiêu tiền một ván?”

“Mấy ngàn cũng có, có khi là một vạn một ván.

Anh Dị biết chừng mực, không chơi quá trớn đâu.”

“Chơi thường xuyên chứ ạ?”

“Cái đấy thì không, anh ấy cũng không cho đám học sinh cượng bóng ở đây.

Trường học mà, kiểm tra khát khe lắm.”

Ba Tử bảo vậy, Miêu Tĩnh cũng không nói gì nữa.

Hồi cấp 2 anh đã đến phòng bóng nhỏ đánh bóng, mới đầu chỉ chơi khoảng mười, hai mươi tệ, mọi người quen cả rồi.

Đi bóng banh suốt một tuần lễ Trần Dị mới chịu về.

Trời trở lạnh, anh mặc áo đen, quần đen, và xỏ đôi bốt quân đội.

Trên cổ là sợi dây chuyền vàng* chẳng biết lấy ở đâu ra, đeo chung với miếng ngọc vuông, mang một phong cách đại ca phong trần, lần nữa lấy lại trạng thái biếng nhác bất cần đời.

*Kiểu dây chuyền anh ta đeo

Miêu Tĩnh nhìn sợi dây vàng anh đeo trên cổ, hỏi anh thật hay giả.

Trần Dị tháo sợi dây vàng xuống đặt trong tay, nặng trĩu, nhướng mày đắc chí: “Ông chủ câu lạc bộ kia cho tôi, cô bảo thật hay giả?”

Cô không hỏi anh chơi bóng thắng thua ra sao, nhưng nghe anh gọi điện thoại mời bạn đi hát karaoke rồi xông hơi sauna, nghĩ bụng chắc kết quả không quá tệ.

Cần điện thoại xoay người, bắt gặp đôi mắt như nước mùa thu của cô đang chiếu vào chỗ nào vô định, anh sai bước tới ngã trước mặt cô, cúp máy, lên tiếng hỏi: “Mấy hôm nay ở nhà thế nào?”

“Tốt lắm.” Cô ngẩng lên sô pha gấp quần áo, hỏi anh có muốn ăn bánh kem không.

“Bánh kem đâu ra?”

“Sinh nhật Chính Tư, bọn em mua cái bánh kem, ăn chưa hết nên em xách về bỏ trong tủ lạnh.”

Ồ, bánh kem người khác ăn thừa, giờ đi hỏi anh có ăn không.

“Không ăn.”

Nhắc tới Lưu Chính Tư, lại có chuyện nữa.

Trần Dị chững cằm, hơi híp mắt, nhếch khóe miệng: “Cô với Lưu Chính Tư tốt lắm à?”

“Rất tốt.” Miêu Tĩnh rũ hàng mi, nhớ đến một chuyện, dịu giọng nói: “Trời lạnh, sáng sớm hơi khó bắt xe buýt, Chính Tư chạy ra chạy vào nội thành thường xuyên cũng có chút bất tiện.

Em định dọn đến ký túc xá công ty ở, buồng của em tạm để đó được không? Có lẽ cuối tuần em sẽ về ở một, hai ngày.”

Anh cụp mắt, lông mi dày đen nhánh, đột ngột đứng dậy, cất bước dài: “Tùy cô thôi.”

“Anh muốn ra ngoài à?”

“Có chuyện gì?”

“Thế thì khéo.” Cô ôm quần áo vào buồng, “Đợi em thay bộ đồ, nhân tiện anh chờ em một đoạn.

Hôm nay em có hẹn, tối về hơi muộn, nếu anh về sớm thì xem mà sửa đường ống máy giặt nhé, bị rỉ nước đấy.”

“...”

Miêu Tĩnh sờ chiếc khuyên ngọc trai ở vành tai, ra khỏi căn buồng, mái tóc dài được kẹp hờ hững bằng kẹp tóc, có vài sợi buông lơ lửng càn cỏi thiên nga.

Áo sơ mi xanh nhạt và váy dài tới bắp chân, trông bộ quần áo có vẻ bình thường đến không thể bình thường hơn, song khi diện trên người cô lại toát lên khí chất trong sáng lãnh đạm, xinh đẹp cao quý.

Chẳng ai làm gì được, chẳng ai chạm vào được góc váy tung bay của cô. Cô và Lưu Chính Tư hẹn nhau ăn cơm ngoài nhà hàng.

Trần Dị đưa cô tới chỗ hẹn xong là quay đầu xe chạy đi.

Miêu Tĩnh dõi nhìn chiếc Cadillac lăn bánh đi xa, gọi một cuộc điện thoại cho Trần Dị.

Giọng điệu hơi mất kiên nhẫn: “Sao thế?”

Ban nãy trên xe hai người không nói năng gì, giờ gọi điện lại vô cùng thoải

mái.

“Ghế sau có ô đây.”

“Cần đưa về cho cô không?”

“Không cần đâu, bảo với anh một tiếng thôi, ô của chị Lily, trả chị ấy là được.”

“Ồ.”

Trần Dị lái xe vòng quanh thành phố, tiện đường đón Đại Dũng và bạn gái cậu ta, đợi Đò Lị xuống lầu, cuối cùng đưa Bảo Mao đi theo.

Buổi tối họ đến một hội quán có đủ các hoạt động tiệc tùng, mạt chược, karaoke.

Hình như tâm trạng Trần Dị khá tốt, khuôn mặt ngập tràn ý cười, hào hứng phấn khởi.

Cơm nước xong, mọi người vui vẻ bên bàn mạt chược.

Trần Dị cũng đánh hai lượt, Đò Lị ngồi cạnh đếm đòng xu chip và nã pháo* giúp anh, còn thắng rất nhiều.

Sau cùng đi hát karaoke gọi mấy thùng rượu, mọi người chơi trò chơi, tháo sợi dây chuyền vàng to khủng bố mà Trần Dị đeo xuống để kiểm hàng.

Anh bị chuốc rượu đến độ trắng bệch mặt, mắt sáng rỡ như sao, ngồi ngửa đầu trên sofa, chậm rãi hút điếu thuốc.

Đò Lị quàng cổ anh, in nụ hôn đỏ chót lên đây.

*Nã pháo có thể hiểu là đánh ra quân bài đối phương cần để thắng.

Miêu Tĩnh chờ Lư Chính Tư tới, hai người tìm chỗ ăn cơm.

Gần đây có hạng mục thiết kế bộ kiện được giao vào tay Miêu Tĩnh, bản vẽ đã nộp đi, công tác thiết kế và thí nghiệm chứng thực tiếp sau cần triển khai.

Đó cũng chính là chủ đề nói chuyện của Miêu Tĩnh và Lư Chính Tư.

Kết thúc bữa cơm, Miêu Tĩnh theo Lư Chính Tư về công ty luôn, cô tặng ca thêm hai tiếng nữa để xử lý tài liệu kỹ thuật.

Giờ cũng hòm hòm, Lư Chính Tư bước từ ngoài vào, bảo trời đang mưa.

Miêu Tĩnh đứng dậy chuẩn bị về, đi cùng Lư Chính Tư ra văn phòng.

Mưa thu cuốn hơi lạnh, cơn gió thổi qua tóc và váy cô, trông nhỏ bé thướt tha, khiến kẻ khác vừa nhìn đã đem lòng thương mến.

“Muộn quá rồi, tôi đưa chị về” Lư Chính Tư bung ô che mưa cho cô, móc chìa khóa xe ra, “Xe công ty đâu bỏ trống, tôi có mượn một chiếc, đúng lúc chờ chị được.”

“Cảm ơn, phiền cậu quá.” Miêu Tĩnh không từ chối ý tốt của cậu ta, “Thực sự cậu không cần tặng ca với tôi đâu.”

“Tôi thấy vậy tốt lắm mà, làm cùng kỹ sư Miêu tôi học được rất nhiều thứ.”

“Vẫn nên có thời gian riêng tư cho mình chứ, đừng học tôi, tôi hơi kiểu uốn nắn quá tay đấy.”

“Kỹ sư Miêu là người con gái... nỗ lực nhất tôi từng thấy, chị luôn là thế à?”

“Đi đâu này nói được không nhỉ?” Miêu Tĩnh mỉm cười, “Nỗ lực là tư chất trời ban dễ đạt được nhất, cũng là cách thoát khỏi cuộc sống, hay nói cách khác là thoát khỏi phiền não đơn giản nhất.”

“Kỹ sư Miêu nhiều phiền não lắm ư?”

Miêu Tĩnh cười tươi tắn: “Chỉ là tôi khá có hứng thú với sự lựa chọn của cuộc đời thôi.”

Hai người chuyện trò công việc, nói về tương lai và nghề nghiệp, rồi nói tới gia đình của mỗi người.

Lư Chính Tư hỏi dò: “Người chị nói... bị bệnh nặng là Trần Di đúng chứ?”

“Cậu thấy anh ấy giống không?”

Lư Chính Tư nhún vai, hơi mông lung.

—

Đến nhà, Lư Chính Tư và Miêu Tĩnh xuống xe, hai người che cùng một cây ô.

Cô cẩn thận nhấc tà váy, nào ngờ bên đường có chiếc xe đang đậu.

Đồ Lị và Trần Dị cũng đã về, Đồ Lị mặc bộ váy ngắn họa tiết da báo, ôm lấy Trần Dị.

Bốn người đứng mặt dưới tòa nhà.

Trần Dị uống khá khá, nhưng chưa tới mức say, sợi dây chuyền vàng chói lọi trên cổ đã biến đâu mất.

Anh mệt mỏi dựa hẳn vào người Đồ Lị, toàn thân lạnh lẽo u ám, mặt mày tối tăm vô cảm, làm bật lên gương mặt góc cạnh sắc nét trắng như bạch ngọc giữa mưa đêm, chắt chứa một vẻ phóng túng ngông cuồng.

Hai chiếc ô gặp nhau, Trần Dị và Miêu Tĩnh ngẩng đầu, chạm mắt trong cơn mưa bụi dày hạt, lặng yên một thoáng, rồi lại âm thầm dời đi.

“Trùng hợp ghê.”

“Về rồi à?”

Trận mưa này khá to, làm ống quần ướt sũng.

Bốn người lần lượt lên tầng, Miêu Tĩnh nấu nước pha trà cho Trần Dị uống giải rượu.

Mọi người cũng uống hai ngụm làm ấm người.

Vừa đặt ấm trà xuống, không khí trong nhà bỗng dưng sôi nổi hẳn.

Đồ Lị và Lư Chính Tư tán gẫu chuyện vui hời hợt, sợi dây vàng của Trần Dị bị đám bạn phân chia hết sạch ra sao.

Cả căn nhà tràn ngập tiếng cười giòn giã của Đồ Lị.

Mưa to thế này, nếu tối có ai đến thì Trần Dị sẽ không từ chối, hiển nhiên Đồ Lị muốn ở lại đêm nay.

Không sớm nữa, Lư Chính Tư có phần lúng túng, do dự định đi, Miêu Tĩnh ngăn cậu ta lại: “Mưa to lắm, anh lái xe về không an toàn, hay là ở lại đi.”

Vừa dứt lời, ba người sáu con mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tròn bóng của cô.

Về mặt Trần Dĩ hơi thay đổi, ánh mắt đờ cứng chẳng rõ cảm xúc.

Lư Chính Tư đỏ mặt, đứng bối rối, gãi gãi đầu.

Đồ Lị buông câu đùa vui hóa giải sự xấu hổ: “Nhà này thiếu mỗi bàn mặt chược, không thì đêm nay đánh thêm được mấy lượt cơ đấy.

Mọi người tìm xem, nhà có bộ poker nào không.”

Lư Chính Tư thuận đà vào buồng với Miêu Tĩnh.

Cửa buồng nhẹ nhàng khép, không khóa, để chừa một khe hở bé tí, có thể nghe thấy chút ít âm thanh trong buồng.

Đồ Lị cười ngó nghĩa, yêu kiều nép vào người Trần Dĩ, xoắn lấy đuôi tóc trên đầu khuôn mặt lạnh tanh của anh.

Trần Dĩ cau chặt hàng mày, đứng không động đậy, xỉ mặt, bực dọc hút từng ngụm thuốc.

“Sao anh không nói gì thế?” Đồ Lị dẫu bờ môi đỏ mọng, cặp mắt quyến rũ chớp chớp, dán sát tai anh, “Em tắm trước nhé?”

Anh híp mắt, miệng nhả một làn khói, lạnh lùng cong môi, không buồng trả lời.

Đồ Lị sung sướng đi vào phòng tắm, hỏi mượn Miêu Tĩnh sữa tẩy trang và kem dưỡng da.

Trần Dĩ vào buồng, Đồ Lị thấy anh chống chân lười nhác, ngẩng tựa đầu giường hút thuốc, cô ta khúc khích cười liên hồi, tóc dài khẽ phất qua đầu vai Trần Dĩ: “Đêm nay khá thú vị nhỉ, Miêu Tĩnh cầm hai cái cốc, một hộp sữa vào buồng, còn hỏi em có muốn uống không nữa.

Giờ này ai lại đi uống sữa.”

Hai cánh tay cô ta khoác lên vai Trần Dĩ, rải những nụ hôn khắp mặt anh, tiếng nói mê hồn: “Anh không tắm à? Đợi lát nữa là phải xếp hàng vào phòng tắm đấy!”

Nhìn mặt Trần Dĩ chỉ thấy buốt giá, anh ấn bật lửa châm điếu thuốc, giọng khàn khàn ngả giọng: “Vội gì chứ, để họ tắm trước không được à?”

Lòng dạ ĐòLị đong đầy ý xuân, xoa nắn cơ ngực rắn chắc của anh, rồi thình lình cô ta “ơ” một tiếng, mắt lóe lên vẻ thích thú: “Hình như bên cạnh có tiếng gì phải không?”

Buồng ngủ cũ, hai căn buồng nằm cạnh nhau, cửa sát cửa, cách âm không tốt lắm.

“Đây là tiếng gì vậy nhỉ? Nghe có hơi thảm thiết đấy.” ĐòLị che miệng cười khanh khách, “Không ngờ Miêu Tĩnh trông nhỏ nhẹ từ tốn thế mà cũng phóng khoáng ghê.

Hai anh đàn ông có muốn thử so tài không? Xem ai ghê gớm hơn ai? Không thì chỉ mỗi nghe thôi, hơn...”

Sự hung ác phần nộ bao trùm khuôn mặt anh, nhưng lại phải cố tỏ ra bình tĩnh tự nhiên, huyết thái dương giật giật, đôi mắt âm u nổi tơ máu.

Anh nghehnh cô, những ngum thuốc hút càng lúc càng nóng vội, càng lúc càng rối loạn, cuối cùng thái độ bỗng trở nên ngang ngược, xách ĐòLị đứng dậy: “Mặc quần áo vào.”

“Sao thế?” ĐòLị khó hiểu.

Anh thả chân xuống giường, cơn giận dữ thể hiện qua mỗi bước chân.

Anh mở cửa sang buồng bên cạnh gõ rửa rầm rầm, âm thanh trong buồng ngưng bật, Miêu Tĩnh hơi hé cánh cửa, cặp mắt trắng đen rõ ràng nhìn anh chăm chú.

Anh nghiêng răng: “Cô ra đây.”

“Em thay đồ đã.”

Giọng cô có hơi khàn, mặt hiện nét mệt nhọc, đóng cửa buồng.

Nỗi đau như bị kim đâm lan tràn tấm lưng.

Miêu Tĩnh chỉ mặc chiếc váy ngủ ngắn mỏng manh, bèn tìm cái áo khoác lông thật dài khoác lên.

Cô ôm tay đi ra khỏi buồng, Trần Dị đang đợi ngoài ban công.

Hai mắt anh sáng quắc, cũng nguy hiểm kinh hồn.

Anh cúi đầu, lạnh lùng ngược mắt, nhìn chằm chằm từng bước cô đi tới. Gió thổi bay mái tóc dài của cô, như sợi rong bèo rậm rạp dưới đáy hồ.

Đôi mắt đẹp đẽ kia mềm mại và lắng dịu, Miêu Tĩnh đứng ở ban công, tiện tay đóng cánh cửa đằng sau lại, nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy?”

Anh nghiêng rặng, rồi lại nghiêng rặng, cơ hồ muốn nghiêng nát rặng hàm, giọng nói cứng ngắt trầm thấp, gần từng tiếng, đóng đinh cô tại chỗ: “Mẹ kiếp tôi đêch quan tâm mục đích cô về đây, cô ở đâu, làm cái gì, tôi chưa hề gặt đầu cho cô dặt đàn ông về nhà ngủ.

Con mẹ nó cô, hoặc là dọn đi cho tôi, hoặc là ra khách sạn mà thuê phòng.”

Miêu Tĩnh im lặng hồi lâu, sau đó cụp mắt, khẽ mở cánh môi: “Vậy còn anh? Buồng anh cũng có người.”

“Tôi cũng thế.” Anh nói giọng căm hận, “Không đưa phụ nữ về nhà qua đêm.”

“Được.” Cô nghĩ ngợi, “Nhưng nếu anh vắng nhà thì sao?”

“Không được!!”

“Không thành vấn đề” Cô cười cười với anh, nụ cười đó có phần ranh mãnh và mưu mô.

Anh nhìn điệu bộ ấy của cô, mặt cương cứng như đá, chỉ hận không thể cắn phập cổ họng cô một phát, để cô không còn cười nổi nữa.

Miêu Tĩnh trở về buồng, cô mở cửa buồng ngay trước mặt anh.

Chẳng biết Lưu Chính Tư đã đi khỏi từ lúc nào, căn buồng ngủ không có ai ngoài cô, cùng chiếc notebook đang chiếu một tập của chương trình tạp kỹ nọ.

“Ngủ ngon, em ngủ đây.”

Đầu Trần Dị bất chợt nổ đùng một tiếng, gió tà quét dưới đất ào ào.

Đồ Lị nổi cơn tam bành bị Trần Dị mặt xanh mét tổng về nhà.

(còn tiếp).

Chương 17: 17: Hai Con Chó Hoang Đi Nào Đi

Trần Dị đã quen cửa quen nẻo ở đây, anh gỡ một cuộn dây đồng trong cáp điện ra, rồi sai Miêu Tĩnh qua giúp.

Bên trong đồng máy móc bỏ đi có trục lăn và bi sắt, chỉ cần cô ôm nổi thì muốn lấy bao nhiêu cũng được.

Miêu Tĩnh đi từ nổi kinh hồn táng đảm đến hoang mang lo sợ, đầu óc lờ mờ xoay chuyển sau khi tạm thời ngưng hoạt động.

Thấy Trần Dị ngẩng đầu đưa lưng về phía mình, động tác thành thạo, ngón tay thoăn thoắt, thần sắc bình tĩnh chuyên chú, cô cũng chậm rãi bước sang đó, chạm vào những máy móc bám đầy dầu nhờn bụi đen, moi ra bất kỳ món linh kiện nào có thể đem bán lấy tiền.

Cuối cùng hai người bước ra trong tình trạng chèn nhèm lem luốc.

Mớ đồ máy bọc trong áo khoác của Trần Dị trông hết cái túi khổng lồ, anh vác trên vai, dẫn Miêu Tĩnh đi qua tòa nhà xưởng bỏ hoang.

Cô giơ hai bàn tay nhớp nhúa dầu đen, ngờ ngác theo chân anh, ra ngoài, lên xe máy.

Anh chở cô đến bãi phế liệu, bán được một trăm ba chục tệ.

Trần Dị cầm mấy tờ tiền giấy nhăn dúm đó, nhếch miệng cười với Miêu Tĩnh, cặp mắt đen sâu thẳm ánh lên vẻ hài lòng và ngông cuồng: “Đi thôi.”
Đưa cô đi ăn cơm.

Khoảng thời gian này Miêu Tĩnh bị hành vật vã, sớm đã đói tới mức ngực dính vào lưng, mắt nổ đom đóm.

Theo Trần Dị vào một tiệm cơm nhỏ nằm ven đường, anh bỏ bốn mươi tệ

gọi hai món mặn, gồm thịt xào và gà kho tàu, một thùng cơm lớn* khói bốc nghi ngút, là mùi hương khiến hốc mắt Miêu Tĩnh căng đau.

*Thùng cơm

Trần Dị đưa hết mấy chục tệ còn thừa cho cô.

Người ngòm anh bần thủ, uể oải ng ỡ như người không xương.

Nhìn Miêu Tĩnh mím chặt môi trước mặt, anh nhận một cuộc điện thoại, nói với cô rằng có chuyện đi trước, bảo cô tự ăn một mình.

Ấy là bữa cơm khó quên nhất cuộc đời này của Miêu Tĩnh.

Từ đó trở về sau, cho dù có ăn bao nhiêu thức ngon của lạ, thì cũng chẳng thể nào sánh bằng hương vị của tiệm cơm nhỏ lấm ru ỡ nặng bầu kia. Tóc cô bù xù, trên mặt in hai vệt bụi, nhưng đôi mắt lại bình thản trong veo lạ thường.

Vuốt cái bụng nặng trĩu, đi thật lâu mới thấy bụng dạ thoải mái hơn một chút, sau cùng cô về nhà.

Trong nhà bật đèn, tivi đang mở, Trần Dị tắm xong là vào buồng nằm chỏng vó trên giường đánh một giấc.

Máy đi ầu hòa cũ kêu ề ề, quạt điện thổi thẳng người anh.

Miêu Tĩnh lặng lẽ đi tắm, thấy bên cạnh đặt bộ quần áo bần anh thay, cô bèn đem quần áo của hai người đi giặt.

Ngang qua tủ lạnh, nghe tủ lạnh chợt có tiếng điện bất thường khi khởi động, cô mở ra xem, bên trong nhét đầy trứng gà và sữa.

Tim cô khẽ nhói.

Từ hôm ấy Trần Dị cũng về thường xuyên hơn, đưa cô đi đến nhiều chỗ khác.

Đến xưởng làm thực phẩm, đó là nơi có những thức ăn thừa hoặc sản phẩm không đạt tiêu chuẩn sẽ được xử lý vào ngày cố định.

Rất nhiều thứ còn ăn được, tốn chút tiền là đã đủ lấp dạ.

Ra ngoại thành, bên đây có hồ chứa nước và ruộng đồng.

Không ít người câu cá còn đem tặng cá, giá thức ăn trong làng cũng vô cùng rẻ, cá nuôi trong thùng nước nên ăn được lâu, thịt vịt rẻ hơn thịt gà.

Chỉ cần nghĩ cách, ắt sẽ có thịt để ăn.

Nơi đến nhiều nhất chính là bãi phế liệu với đủ mọi thứ trên đời.

Những năm đó, Đảng Thành có kha khá các công trình bị phá dỡ, đâu đâu cũng thấy công trường và tòa nhà bỏ hoang.

Bình thường chiều tối cuối tuần, Trần Dị sẽ đưa cô ra ngoài.

Thực ra vẫn có cách kiếm tiền dễ dàng khác, nhưng ngày nào Miêu Tĩnh cũng bận học, da mặt lại mỏng, không muốn bị người ta bắt gắp, vì vậy cô muốn thế này hơn.

Hai người lặng lẽ đi qua tòa dân cư bỏ không, vào những công trường hoang tàn đổ nát hay nhà xưởng vắng vẻ hiu hắt, nhặt vài món đồ vụn vặt lấy tiền.

Trần Dị không nói nhiều, tuy nhiên anh vẫn chia sẻ bí quyết cho cô.

Hễ thấy túi tiền hay tủ khóa thì nhất định phải mở, sẽ có những thứ giá trị bị người chủ bỏ quên.

Đúng như lời anh, Miêu Tĩnh đã lục được mấy chục tệ lẻ trong chiếc ví rách tươm thật, cùng với đó là ảnh chụp bị vứt bỏ và vô vàn những câu chuyện khác nhau.

“Đừng đến chỗ này một mình, ở đây hầu hết là dân vô gia cư, còn đồ lưu manh, toàn các hạng người bát nháo.” Tay anh cầm cây thép dài ngoằng, “Nếu mày bị bất kỳ người nào nhìn thấy, hay nhìn chăm chăm.” Anh quay đầu nghiêm mặt cảnh cáo cô, ánh mắt lạnh lẽo, “Mày biết họ sẽ làm gì rồi chứ?”

Miêu Tĩnh mặc chiếc áo khoác xám bụi, đeo bao tay sợi bông và khẩu trang, trấn định gật đầu.

“Tìm cái nào đáng tiền nhất, sợi đồng, máy điện, chip điện tử, mấy món hàng cũ dùng được bán được.”

“Đi nhớ nhìn đường cẩn thận, nếu giẫm phải đinh, bị đồ gì đập trúng người, lỗ đầu ngã xuống là mất toi cái mạng mày.”

Mắt Trần Di sắc bén, bộ não linh hoạt, sức lớn, luôn tìm được những món đồ lạ.

Miêu Tĩnh chỉ cần ngoan ngoãn theo anh, giúp anh một tay.

“Trước đây anh cũng vậy ả?” Cô đi sau lưng anh, nhẹ nhàng đặt câu hỏi, “Thường hay tới đây.”

Anh cúi đầu quơ một nắm dây kềm đút vào bao tải, đường nét khuôn mặt anh tuấn, giọng hết sức thờ ơ: “Hồi tiểu học cấp 2 gì đó, hồi ấy lúc nào cũng bị đói, lúc nào cũng muốn ăn.”

Miêu Tĩnh giật mình nhớ lại, cô cũng quên mất rằng hồi ấy anh sống kiểu gì, chỉ nhớ mỗi chuyện anh không về nhà, suốt ngày chơi bời lang thang ngoài đường.

Trong nhà chẳng ai quản anh, cũng chẳng ai quan tâm anh đã ăn hay chưa.

Cô và Trần Di một trước một sau đi trong tòa nhà hoang phế trống trải.

Mọi thứ trước mắt đều nhuộm bẩn, bị quăng vứt, bị tàn phá bề nát tan tành.

Cô lần theo dấu chân Trần Di, kéo lê cái bao tải to đùng.

Người cô lấm lem bụi bẩn, anh cũng thế.

Bóng của hai người đổ xuống mặt đất, tối tăm và cô độc.

Còn nhớ khi đó màn đêm rất mỏng, lớp bụi mịn mù chắn ngang tầm mắt.

Không rõ vì sao, mặt trăng chẳng bao giờ nguyên vẹn lại neo mình ở một góc u tối tĩnh mịch, còn cô mãi chẳng thể đợi được đến khoảnh khắc ngoạn đầu lại để ngắm nhìn lúc trăng tròn đầy sáng tỏ.

Nghe tiếng gió heo hút vang vọng khắp không gian, xa xa lác đác tiếng chó sủa và tiếng huýt sáo khi trộm khi bỗng của Trần Di, cô nhìn bóng lưng cao

lớn của anh, rồi nhìn lại bản thân mình, cảm thấy hết như hai con chó hoang cụp đuôi đi vẩn vơ giữa đống hoang bát ngát, chân bước hân hoan tìm cái ăn, tìm kiếm sức sống và niềm vui bé nhỏ trong hoang vu trơ trọi. Miêu Tĩnh không tiêu xài nhiều, mỗi tháng chỉ tiêu vào vật dụng sinh hoạt và đồ ăn thức uống, còn cả mấy món tiền phí lặt vặt ở trường, cũng chẳng nhiều lắm.

Tiền bán phế liệu do cô giữ hết, hoàn toàn đủ cho cô sống.

Trần Dị vẫn thường không về nhà, cũng không ăn đồ của cô.

Vì không có tiền nên Miêu Tĩnh hiếm khi giao lưu với bạn học, tránh phải tiêu tiền cho những thứ không cần thiết, cũng tránh để bạn học nhận ra hoàn cảnh và sự khó khăn của cô.

Cô vốn trầm tính, lớp 9 lại là năm cuối cấp, lớp tổ chức khá nhiều hoạt động tập thể, Miêu Tĩnh không tham gia cái nào.

Cô cứ luôn lẩn lỳ xa cách, tự tách khỏi tập thể.

Thực ra một người ở nhà tốn rất ít chi phí, mỗi sáng ra ngoài là cô sẽ bỏ cơm vào hộp giữ ấm rồi mang tới trường, tối ăn chút trứng gà và vụn bánh mì, xong tiết tự học tối thì về nhà nấu chút đồ ăn khuya, kể đó tắm rửa đi ngủ.

Một ngày cứ vậy trôi qua.

Ở một mình có sợ không? Ngụy Minh Trân đi rồi, có một khoảng thời gian Miêu Tĩnh từng sợ hãi tương lai, về sau cô bỗng không sợ gì nữa.

Đã ra nông nỗi này, còn gì đâu mà phải sợ.

Song, lời xì xào bàn tán của hàng xóm xung quanh càng ngày càng nghiêm trọng.

Trần Lễ Bân chết như thế, nhà họ Trần im ắng, chưa được mấy tháng Ngụy Minh Trân đã biến mất tăm hơi, nghe phong thanh là bỏ trốn với tên đàn ông khác, rồi cũng không thấy mặt Trần Dị nữa, căn nhà như bỏ không.

Nhưng sau đó tự dưng lại trông thấy Miêu Tĩnh vẫn còn ra ra vào vào, thì thoảng Trần Dij cũng về, chuyện rốt cuộc là sao? Ngụy Minh Trân bỏ rơi con gái luôn ư?

Luôn có người đến bắt chuyện với Miêu Tĩnh, hỏi cô rằng Ngụy Minh Trân đã đi đâu, nom cô ăn mặc sơ sài, bèn hỏi cô chuyện tiền nong nhà họ Trần, lại hỏi Trần Dij ra sao rồi.

Miêu Tĩnh giữ kín miệng, không đáp một câu, người ngoài thấy cô vậy, tin đồn nhảm càng lan tràn.

Chả biết là ai đem đặt, rằng số tiền tích góp cộng thêm tiền bảo hiểm trợ cấp của Trần Lễ Bản khi còn sống lên đến vài trăm vạn, thế giờ tiền đi đâu cả? Bị Ngụy Minh Trân cầm đi, hay người nhà này chia nhau? Nhà có mỗi đứa con gái hơn mười tuổi, có phải trong nhà còn cất ít tiền không?

Bắt đầu có người để mắt tới Miêu Tĩnh, lôi kéo cô thân thiết hỏi han, tặng đồ tới tận nhà, muốn chiêu cố cô, muốn vào nhà ngó ngó một lúc.

Cũng có quân đầu đường xó chợ ở quanh khu chận giữa đường không cho cô đi, hoặc tối tối là sẽ có người gõ cửa, đèn cửa nhìn qua khe.

Trần Dij lộn người qua cửa sổ về nhà, phát hiện cửa sổ ban công không mở được, khóa chặt cứng, khe cửa sổ còn bị che lấp bằng những thanh gỗ.

Anh vòng qua cửa sổ buồng ngủ, bật người nhảy parkour lên, đập cửa sổ buồng Miêu Tĩnh ầm ầm.

Buồng đèn sáng đèn, nhưng vẫn chẳng có chút động tĩnh.

Trần Dij hùng hổ nhảy xuống, nhặt hòn đá đập cửa sổ buồng cô.

Nửa tiếng đồng hồ sau, tấm rèm khe khe vén ra, để lộ khuôn mặt máu mếu máo chực khóc, hoảng sợ trắng nhợt của Miêu Tĩnh.

Thấy là Trần Dij, cô mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Trần Dij nén giận bước vào nhà, thấy cửa sổ trong nhà bị cô lắp kín hết, phía dưới cửa sổ rải đinh sắt, cửa buồng phải dùng đồ chặn lại, chỗ cửa chính bị cô bày biện y như cơ quan bẫy rập.

Anh nhú mày, chống nạnh mắng cô: “Mẹ kiếp, mày làm cái gì đấy?”

Mắt Miêu Tĩnh lấp lánh ánh lệ, chỉ chỉ cửa chính, có kẻ đánh dấu một loạt ký hiệu bằng bút đen ở đó.

Mặt Trần Di thoáng chốc sa sầm, mày rậm cau tít, vẻ mặt hung ác:
“Chuyện khi nào?”

Cô thuật lại những chuyện mấy hôm nay liên tục gặp phải, có người bám lấy cô, buổi tối có kẻ gõ cửa quấy rầy, ngoài cửa có tàn thuốc.

Số lần đám người kia kiếm cô ngày càng nhiều, sự việc ngày càng tệ.
“Ngày mai mày ra ngoài với tao.” Anh cười gằn, “Dám đụng tới ông, gan to đấy.”

Hôm sau, Trần Di ra khỏi buồng, trong tay anh là con dao nhọn hoắt sáng loáng, túm Miêu Tĩnh với đôi mắt ngập đầy nỗi kinh hoàng đi ra ngoài. Anh cầm dao đập cửa từng nhà một, tiếng đập rầm rầm làm trời long đất lở.

Trên khuôn mặt điển trai là nụ cười dữ tợn, ngữ khí cực kỳ khách sáo:
Nghe bảo cô rất có hứng thú với chuyện nhà cháu, hôm nay đúng lúc cháu ở nhà, cô muốn sang ngỏ ý lúc không?
Nhà kia vừa thấy anh như thế thì đã sợ mất hồn vía, run giọng không thốt nên lời.

Trần Di vượt lưới dao màu bạc, lưỡi nhác dựa vào cửa, ánh mắt hằn nét độc ác nham hiểm: “Chú xem dao này của cháu sắc chứ nhỉ? Số điện thoại của đần công an cũng dễ nhớ lắm đúng không? Cháu sống ở khu này từ nhỏ đến lớn, hồi bé còn được chú giúp đỡ, cũng khá thân quen với nhà chú, sau này còn qua lại nhiều.”

Thăm hỏi các nhà xong xuôi, cuối cùng anh đứng trong đám người dưới tòa nhà, thái độ thô lỗ ngạo ngược.

Đầu là hàng xóm lâu năm, cũng đầu là người chứng kiến quá trình Trần Di khôn lớn, giờ đây nhìn anh mỉm cười vượt dao, tay khoác lên vai Miêu Tĩnh đang đờ mắt.

Anh nhờ mọi người chuyển lời giúp, nói nếu có người dám dò la chuyện nhà anh, dám có ý đồ với người trong nhà anh, anh cam đoan sẽ cho kẻ đó

toại nguyện, để kẻ đó kiếm được tiền.
Trần Dị lại tìm người đến đánh nhau.

Anh gọi một hơi mười mấy người, đủ kiểu thanh niên bất lương tóc vàng tóc xanh, ngậm thuốc lá cưỡi mô tô.

Đám người đông nghịt đi lùng người trong khắp các khu trò chơi điện tử và quán mạng chược.

Mấy tên côn đồ từng xuất hiện làm phiền Miêu Tĩnh đều bị đánh một trận no đòn.

Bình yên đã được trả về

Bất cứ ai gặp hai anh em nhà này là tức khắc đi đường vòng, không dám hé nửa lời trước mặt hai người.

Trần Dị cũng rút một con dao gọt hoa quả cực bén cho Miêu Tĩnh, nhét vào tay cô, dạy cô vài chiêu vật lộn.

Miêu Tĩnh lắc đầu nguầy nguậy, lùi về đằng sau, rưng rưng ấp úng: “Em không cần...”

Anh trợn mắt: “Cần, nhét dưới gối để phòng thân.”

Miêu Tĩnh run rẩy nhận lấy, nước mắt vương trên lông mi: “Cảm ơn...”

Trần Dị bực bội hút thuốc, nhìn cô, cup mắt búng tàn thuốc, chậm rãi nhả làn khói mờ: “Mỗi tuần tao sẽ về mấy ngày.”

Anh quảng ít tiền cho cô: “Mày ở nhà mua thêm đồ ăn đi, mua đồ ăn đồ dùng... sẽ có lúc cần dùng đến.”

Miêu Tĩnh nhận tiền, mấp máy môi, giọng bé xịu: “Anh thích ăn gì? Em đi mua...”

Anh giãn mày cười, nụ cười vừa rạng rỡ vừa hoang dại..

Chương 18: 18: Anh Thành Thái Giám R ỡ À Bất Lực Tới Mức Này Ủ

ĐồLị mơ hồ thấy có gì đó không ổn.
Một sự lạ kỳ khó nói nên lời khiến cô ta không biết phải hình dung thế nào.

Trần Dị trở nên bất thường, bắt đầu từ lúc Miêu Tĩnh về, anh bỗng thay đổi hoàn toàn.

Trần Dị và Miêu Tĩnh không giống anh em, người tinh mắt nhìn vào sẽ thấy ngay mối quan hệ giữa hai người hết sức lạnh nhạt, thậm chí còn chẳng thân thiết bằng đám anh em của Trần Dị.

Thực ra cũng chả liên quan gì tới nhau, ấy nhưng lại ở chung dưới cùng một mái nhà.

Đêm hôm khuya khoắt, hai người bên bu ồng sát vách có động tĩnh, Trần Dị gọi Miêu Tĩnh ra ngoài, hai người đóng cửa đứng ngoài ban công nói chuyện.

ĐồLị không đoán được họ nói chuyện gì, song từ cuộc đối thoại của hai người trong phòng khách, giọng điệu ấy, thái độ ấy, ĐồLị có thể nghe thấy qua kẽ hở của cánh cửa.

Lư Chính Tư rời khỏi lúc nào? Đang êm đẹp sao tự dưng lại đi?

Cô ta đã cởi sạch quần áo, vậy mà phải miễn cưỡng mặc vào lần nữa rồi quay về nhà mình, xem có lạ lùng không cơ chứ.

ĐồLị chỉ hận chẳng thể chọc thủng mặt đất bằng đôi cao gót của mình, ngoài mặt vờ cười cười, bông đùa rằng Trần Dị có phải là đàn ông không, hay là có bệnh gì khó nói.

Sắc mặt anh lạnh hơn cả cô ta, cau có bực bội: “Cô tìm thằng nào giỏi hơn

đi? Thích kiểu nào, giờ tôi gọi điện, đưa tới tận giường cô.

Có tiền có sắc hay là cương lâu?”

“Trần Dị!” Mặt ĐòLi thoát xanh thoát đỏ, “Em quyết một lòng với anh, làm gì cũng chiều theo ý anh, gọi đến là đến.

Nhưng trước giờ em chưa từng làm chuyện gì có lỗi với anh, anh nói vậy nghĩa là sao?”

“Không nghĩa sao cả, cô không có lỗi với tôi, tôi cũng chẳng có lỗi với cô, tiền cho chưa đủ hay chưa làm cô sướng?” Tên đàn ông khốn kiếp nói năng trâng tráo, khuôn mặt lạnh lùng, “Ghe gớm lắm rồi.”

ĐòLi cắn răng nín bật, vẻ mặt giá buốt.

Trần Dị dừng xe dưới tiểu khu, ngữ khí khinh khỉnh ngông nghênh: “Cứ chám hết vậy đi.

Hai chúng ta đến được thì đi được, cô không cần băn khoăn về việc đổi một người tốt hơn.

Mẹ kiếp tôi cũng chán ngấy rồi, không cương lên với cô nữa đâu.”

Những lời ấy quá sức tàn nhẫn, ĐòLi cười khẩy bĩu môi: “Anh thành thái giám rồi à? Bất lực tới mức này ư?”

“Phải, tôi là thái giám đấy, thì sao.” Đầu lưỡi Trần Dị quét qua vách răng, nét mặt bất cần, “Để cho cô một con đường sống nhân lúc còn sớm, tốt biết bao nhiêu.”

Cô ta đã tẩy trang, giờ đây nom mặt mũi nhợt nhạt như trong suốt, bờ môi đỏ tươi cũng hóa màu trắng bệch.

Nghe Trần Dị nói vậy, vành mắt cô ta bỗng đỏ lên, kìm nén không nói gì, tự đáy lòng gắng sức tiếp thêm sức mạnh cho mình, mở cửa xuống xe, bóng lưng xinh đẹp quyến rũ, nện guốc cồm cộp bước về nhà.

Trần Dị mệt mỏi dựa vào cửa sổ xe hút nốt điều thuốc, cuối cùng vút đầu lọc đi, quay đầu xe về

Cửa buồng Miêu Tĩnh đóng chặt, im phăng phắc, đoán chừng đã ngủ sớm rồi.

Anh chán nản xoa mặt, chau mày ngồi ở phòng khách, nửa đêm mới về

buồng mình.

Hôm sau đây, Miêu Tĩnh hãy chưa đi, cô mặc bộ đồ công sở nên chuyên nghiệp đứng cạnh bàn ăn thưởng thức miếng cơm nắm.

Thấy Trần Dị đứng chỗ cửa buồng, bèn hỏi anh đưa cô đến công ty được không.

Hôm nay người của văn phòng chính tới công ty, cô có bài thuyết trình powerpoint trong hội nghị, ngoài trời còn đổ mưa, đi cao gót bắt xe buýt khá bất tiện.

Anh ừ một tiếng vô cảm, vào toilet rửa mặt trước.

Thoáng thấy Miêu Tĩnh đứng bên chờ mình, anh ngậm bàn chải trở vào buồng ngủ, vừa đi vừa cởi tấm áo phông, tiện tay vo tròn thành cục quăng lên sofa.

Anh lại ra ngoài, cánh tay trần trụ luôn vào chiếc áo hoodie đen, vạt áo trượt qua bắp thịt trơn tru rắn chắc, xương bả vai góc cạnh, đứng trước mặt Miêu Tĩnh, một vẻ ngạo mạn mất kiên nhẫn, giọng ồm ồm: “Đi.”
Hãng còn sớm, mưa thu giăng mịn màng, trên đường thừa thớt vài con xe.

Xe chạy băng băng, Miêu Tĩnh bảo anh chậm một chút, Trần Dị không đáp lời, cụp mắt, lười nói chuyện với cô.

“Thời tiết xấu, anh chạy chậm chậm thôi.”

“Nói nhảm lắm thế, không thì cô lái đi.” Giọng anh lạnh tanh, “Xe tôi, tôi tự biết chừng mực, muốn ng ẩ thì cô ng ẩ yên đấy.”

Miêu Tĩnh mím cánh môi anh đào, thôi mở miệng nữa, lông mi cong khẽ chớp, ngoảnh đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Đến công ty, Miêu Tĩnh xuống xe, vừa mới đứng vững, chưa kịp bung ô thì chiếc Cadillac màu đen đã lăn bánh một cách quyết tuyệt, thậm chí chẳng thèm nán lại một giây phút nào, làm mấy giọt nước bắn hết lên làn váy cô.
Trần Dị giận r ấ.

—

Nhiệt độ trong nhà hạ thấp cùng với đợt không khí se lạnh tràn về

Chưa tới mức rét thấu xương, nhưng ít nhất là vẫn lạnh, cần mặc thêm một chiếc áo khoác mỏng.

Rõ ràng tâm trạng của Trần Dị không được tốt lắm.

Ở nhà anh bày ra bản mặt sưng sía bất mãn, ng ửi chễm chệ trong nhà hút thuốc chơi game.

Miêu Tĩnh tan làm về, trông thấy anh, hỏi tối anh muốn ăn gì, anh chả buồn ngần ngại đâu: “Gan r ồng tủy phượng làm được không?”

“Không làm được.” Miêu Tĩnh hòa nhã trả lời anh, “Em không biết làm.”

“Thế à?” Anh cong khóe môi, dán mắt vào điện thoại, “Mẹ kiếp tôi còn tưởng cô không gì là không làm được đây.”

Anh luôn sẵn sàng đâm chọc người khác.

Miêu Tĩnh bỏ ngoài tai mấy lời móc mỉa của anh, nấu hai bát mì đơn giản, gọi Trần Dị ăn cơm.

Trần Dị lê bước chậm chạp sang, buông một tiếng cười giễu, ánh mắt lãnh đạm lạ thường, cần đưa gấp mì ăn, ăn đến nổi huyết thái dương g ồ lên, không biết là bực tới mức độ nào.

Miêu Tĩnh kêu anh sửa ống dẫn máy giặt, anh phúi tay mặc kệ, bảo Miêu Tĩnh tự đi mà làm.

“Cô giỏi giang như thế, lại học kỹ thuật, sửa cái máy giặt khó lắm à?”

“Ông đây cóc rảnh, mẹ kiếp bớt làm phiền tôi đi! Biến!!”

Sự cáu kỉnh và tức tối ứ đ ầy trong bụng.

Miêu Tĩnh lặng thinh rời chỗ, ôm giỏ quần áo bẩn ở toilet ra ngoài, tất cả là của anh, cô quảng lên đầu anh từng món một.

Giọng lạnh lạnh: “Có giỏi anh đi mà tự giặt.”

“Miêu Tĩnh.” Trần Dị nén giận nhắm mắt, kéo mớ đồ đ ắp trên vai xuống, quai hàm bạnh cứng, hung tợn lườm cô, “Cô chán sống r ồi đúng không?”

“Phải đấy, có vấn đề gì à?” Cô mỉm cười, đứng hai tay chống nạnh, vẫn một phong thái thanh cao thu ần khiết, đuôi mắt hơi xếch: “Anh làm gì được em?”

Tưởng anh không trị nổi đấy à?

Anh nhăn tít mày, mắt quét qua dáng người lả lướt của cô, mí mắt chột cụp xuống, thình lình đứng bật dậy, rảo bước dài đi ra khỏi nhà, đóng sầm cánh cửa, đến tiệm bida.

—

Đồ Lily chán chường ở nhà mấy hôm, xung quanh chẳng có tí tin tức gì.

Gọi điện thoại hỏi Trần Dị có phải anh muốn chia tay không, bên chỗ anh rộn ràng tiếng mặt chược, sốt ruột đáp phải r ỡi thẳng thừng cúp máy.

Quanh bàn mặt chược toàn bạn bè, nghe thấy tin ấy, cả đám xúm lại cười đùa ngả ngớn.

“Anh Dị, muốn chia tay à?”

“Không được à?” Trần Dị nhướn mày chế nhạo, “Ý kiến gì?”

“Chị Lily đẹp biết bao, thân hình nóng bỏng, anh nỡ à?”

“Có gì mà không nỡ, phụ nữ đẹp đ ầy ra đấy.”

“Cạnh anh Dị có lúc nào thiếu phụ nữ đâu, toàn là phụ nữ nhào vào lòng anh ấy.”

“Chị Lily là người hẹn hò với anh Dị lâu nhất mà.

Cứ tưởng là đã trói chặt được anh, còn đang ngóng hai người cưới nhau đây, chia tay thế thì tiếc quá.

Anh Dị, chị Lily quan tâm anh lắm đây.”

“Anh Dị, em có đứa em gái, trông cũng khá xinh.

Anh có hứng không, hôm nào em dẫn ra cho anh xem?”

“Đám chúng mày biến hết cho tao!” Trần Dị ngậm điếu thuốc cười mỉm,

“Tao bảo cười xin bao giờ, đời này cũng chẳng mong đợi gì, tạm tạm là được r ỡi.”

Đồ Lily nhốt mình ở nhà trong bộ dạng đầu bù tóc rối.

Nghĩ tới nghĩ lui, bèn gọi điện cho Miêu Tĩnh.

Tâm trí cô ta quay cu ồng, muốn hỏi thử xem cô có biết bên cạnh Trần Dị có đứa con gái nào khác hay không, sau đó còn hỏi cô và Trần Dị đã nói chuyện gì khi ở ban công, hỏi cả chuyện ngày xưa của hai người.

Miêu Tĩnh sửa bản vẽ đến tận lúc trời tối mù, không hề ham thích việc tán gẫu những chuyện đầu đầu với người khác: “Chị Lily, có một số việc em thực sự không biết, chuyện còn lại chỉ hãy hỏi thẳng Tr ần Dị, dù sao quan hệ của chị và anh ấy trực tiếp hơn.”

Cô dứt khoát cúp điện thoại.

Bấy giờ Đ ồLị mới nhận ra sự cao ngạo xa cách của Miêu Tĩnh, cô và Tr ần Dị ở chung, nhưng lại mù tịt mọi thông tin hằng ngày anh đi đâu, làm gì.

Hỏi thăm người khác cũng vậy nốt, là không biết thật hay vốn dĩ lười để ý, không muốn nói với cô ta?

Sau cùng gọi cho Ba Tử, thời gian Ba Tử ở cạnh Tr ần Dị là dài nhất, tuy kín miệng, song con người vẫn rất thành thật nhiệt tình, cứ hỏi thì ắt sẽ nắm được đôi chút tình hình.

Ba Tử cũng nghe nói Tr ần Dị chia tay Đ ồLị, biết cảm xúc của cô ta bị d ằn nén, nhưng quả thực là không hề thấy có người phụ nữ nào khác xuất hiện cạnh Tr ần Dị.

Đ ồLị tiếp tục hỏi Ba Tử chuyện về Miêu Tĩnh, Ba Tử hồi tưởng lại rồi bảo rằng tình cảm giữa họ không được tốt lắm, tuy nhiên hai người từng sống chung ba năm, Tr ần Dị đã cho Miêu Tĩnh ti ền học và ti ền sinh hoạt.

“Không có người lớn, chỉ có hai người đó sống chung?” Ngón tay Đ ồLị quăn lộn tóc, “Có chuyện gì với mẹ Miêu Tĩnh? Đi h ỏi nào? Sao không đưa Miêu Tĩnh theo?”

Chuyện Ngụy Minh Trân cu ồm ti ền bỏ chạy, Tr ần Dị không muốn người khác nhắc tới, Ba Tử ấp úng không chịu nói rõ, “Em cũng chẳng rõ lắm.

Tóm lại là Miêu Tĩnh ở lại Đ ằng Thành, bình thường anh Dị ở ngoài suốt, chỉ có cuối tu ần về nhà.

Em biết mấy dịp lễ tết gì đấy là hai người họ ở cùng nhau.”

“H ồi ấy anh Dị muốn đuổi Miêu Tĩnh đi, mỗi lần hai người gọi điện là anh Dị luôn rất bực mình.

Mãi sau này lúc Miêu Tĩnh học hết cấp 3, thi đậu một trường đại học nổi

tiếng thì không thấy về đây nữa, cũng không liên lạc với bọn em.

Chuyện con nhỏ về Đàng Thành, chị hỏi em mới biết đấy.”

Đồ Lị cúp máy trong sự quái lạ.

Cô ta lại tìm Trần Dị, giọng nũng nịu: “Rảnh không, em sang nhà anh lấy đồ em về”

Trần Dị chơi bóng cùng người ta mà hờn vía treo ngược cành cây: “Được, mai cô sang đi.”

—

Vì lần gặp này, Đồ Lị cắt công gấn mi nhuộm tóc, phấn son kiêu diễm không chê vào đâu được.

Cô ta xuất thân là dân múa nhưng lại sở hữu dáng người trước lã sau vĩnh bốc lửa và ngập tràn cám dỗ.

Thay bộ váy bó sát bao bọc bờ hông, cô ta nhớ đây chính là phong cách ngày xưa Trần Dị thích.

Sau khi ăn diện duyên dáng tuyệt trần, cô ta bắt xe đến nhà Trần Dị. Đêm trước Trần Dị ở tiệm bida, mới dậy chưa bao lâu, vừa mở cửa đã gặp Đồ Lị.

Anh uể oải nhường đường cho cô ta.

“Miêu Tĩnh đâu?”

“Có hẹn với Lưu Chính Tư rồi.”

Anh và Miêu Tĩnh chiến tranh lạnh, Miêu Tĩnh chẳng buồn ngó ngang gì anh, vẫn đi làm sinh hoạt như thường, tan làm thì hẹn hò.

Đã mấy hôm liên hai người không nói được câu nào tử tế với nhau, ống dẫn máy giặt hỏng không ai sửa, Miêu Tĩnh kệ đấy, nhà cửa nhiều ngày chưa dọn, Trần Dị cũng lười động tay.

Bao năm qua không sống chung, thực ra đã quen kiểu sống như thế, giờ tự nhiên ở cùng nhau, thay đổi thói quen sống, quay về lần nữa, lại cảm thấy không ổn chút nào.

Đồ Lị cười dịu dàng, đặt hộp cơm trong tay xuống bàn: “Sắp mười một

giờ rồi, chưa ăn cơm chứ gì, em có chuẩn bị ít món đây, đâu là món anh thích cả, ăn thử không?”

Trần Dị dang rộng hai chân, gác hẳn lên ghế, cặp mắt đen nhánh liếc Đò Lị, ánh mắt sâu thẳm cơ hồ nhìn thấu suy nghĩ của cô ta: “Tự lấy đồ đi.” Anh oặt eo lưng biếng như người không xương: “Nắm được buông được, hai ta chẳng ai nợ ai, cũng không nhất thiết là phải đi đến bước nào.

Hai năm nay tôi tiêu rất nhiều tiền cho cô, cứ cho là bố thường đi thì nhiều đấy cũng đã đủ.”

Khóe miệng Đò Lị hơi giật, cuối cùng nhẹ cong lên, cười ngọt ngào: “Em đã nói gì đâu, vội vàng gạt sạch quan hệ thế?” Cô ta cười duyên, đưa cho anh đôi đũa, “Ăn chút gì trước đi, đừng nóng, em còn mang rượu theo đây, muốn uống tí không.”

Trần Dị hờ hững nở nụ cười lạnh: “Sao? Cơm giải tán?”

“Chẳng thế à, nắm được buông được mà.”

Hai người nhấc đũa, Trần Dị ăn hai miếng đã dừng.

Đò Lị đứng dậy vào bếp lấy bát, tay áo phất qua, một bát thịt bò xối mỡ đổ ra bàn, giọt nước mỡ màng bắn lên quần áo Trần Dị.

“Ôi, xin lỗi.” Đò Lị toét miệng cười, “Anh đi thay đồ đi.”

“Cô lấy đồ rồi tự đi đi, lát nữa tôi phải mở cửa tiệm, không đưa cô đi được.”

Trần Dị vứt đũa, đứng dậy đi tắm thay đồ.

Ra khỏi toilet, bàn ăn đã được dọn sạch sẽ.

Bước đến buồng, trong buồng có người đang lật tung tủ quần áo, vóc dáng mảnh mai, váy dài nhạt màu, nhìn thấy anh thì hai mắt ngời sáng, mỉm cười: “Đẹp không anh?”

Đồng tử Trần Dị khẽ co rút.

Bờ môi màu hoa hồng kia của cô ta kết hợp cùng đôi mắt sáng lấp lánh, khuyên tai ngọc trai, mái tóc kẹp buông lơi, chiếc váy dài bao trọn cơ thể, đầy đặn và nhỏ nhắn thoát ẩn thoát hiện.

Đó là chiếc váy treo ở ban công mà Miêu Tĩnh thường mặc, chất tơ lụa mỏng manh, cắt may mềm mại.

Đồ Lị vén làn váy, chớp mắt: “Đẹp không? Đờm cũng bị bắn, mượn tạm váy Miêu Tĩnh mặc vậy.”

Anh nhíu hàng mày rậm, ánh nhìn thâm trầm quan sát cô ta, không nói không rằng.

Đồ Lị nhẹ nhàng cười cười, uốn eo đi tới, hương thơm ngào ngạt, dáng hình thướt tha dán vào lưng anh, giọng điệu lả lơi: “Trần Dij...”

Cầm cô ta cọ xát làm ngửa ngửa tê dại, tiếng cười nhu mì mê ly, “Váy này treo lên trông chẳng ra làm sao thế thôi, chứ mặc vào trông được lắm đấy.

Chỗ eo với ngực ôm khít, Miêu Tĩnh gầy như kia, thịt hai chỗ ấy không có là bao.

Ở dưới em không mặc gì cả, siết muốn chết.”

Trần Dij híp mắt, yết hầu lên xuống.

Bàn tay trắng nõn thon thả: “Thế này chả phải rất hấp dẫn ư?”

Cô ta nắm lấy một bàn tay anh đặt lên đường cong yêu kiều của mình:

“Anh xem xem phải không, váy của Miêu Tĩnh khá chặt đấy.”

Cánh môi đỏ mọng dán sát tai anh: “Lâu lắm rồi, cũng đâu phải chưa từng làm... em hạ nhiệt giúp anh nhé?”

Trần Dij trợn mắt, ánh mắt nặng nề, sắc mặt đỏ ửng, đột nhiên nâng tay cô ta, Đồ Lị thuận đà bám vào anh ngã xuống giường.

Váy mỏng mềm trơn tay, cảnh tượng ướt át, sợi tóc rối tung che phủ khuôn mặt xinh tươi của người phụ nữ, chỉ để lộ đôi môi hé mở, đầu lưỡi hồng hào.

Anh chỉ nhìn lướt một cái, nửa khuôn mặt bị giấu kia đẹp mê hồn.

Hơi thở thoáng chốc trở nên thô đục, toàn thân căng chặt như cung tên.

Đôi tay trắng muốt quàng lấy cổ anh, cả người ngã anh ập xuống.

Nụ hôn mạnh mẽ và trần trọc, tấm lưng Trần Dij toát đầy mồ hôi.

Đồ Lị túm vạt áo anh, nghe dây thắt lưng kêu tách một tiếng.

Chương 19: 19: Môi Người Đàn Ông Bổng Nhiên Hạ Xuống

Miêu Tĩnh và nhóm đồng nghiệp dắt nhau về quê của một đồng nghiệp mở tiệc BBQ.

Mái nhà nông với khoảng sân nhỏ, lũ trẻ nghịch ngợm và con chó vàng, đây vườn rau kia ruộng dưa, bầu không khí vui vẻ dễ chịu.

Lư Chính Tư hóa thân thành anh thợ nướng thịt, Miêu Tĩnh ngồi cạnh làm các món xiên.

Trong những dịp giao lưu thế này, trình độ hòa nhập của Miêu Tĩnh kém xa so với người khác, không đủ tự nhiên phóng khoáng và cởi mở hòa hợp.

Sự xa cách cô đem lại thường nằm ở điểm ấy, khó lòng mà đồng cảm.

Từ vẻ ngoài mặt và kiểu ăn nói của cô, người khác chẳng tài nào do thám được những gì cô nghĩ hay những chuyện cô từng trải qua, có đôi phần kín đáo, thâm sâu khó dò.

Chơi trọn một ngày, Lư Chính Tư đưa Miêu Tĩnh về nhà.

Bắt gặp khuôn mặt nhăn mịn của cô dường như có điều phiến não và thoáng nổi ưu tư, cậu ta bèn gửi mấy bức ảnh chụp tập thể cho cô xem.

Dù ngồi ngay bên lò nướng lửa khói mịt mù, song trông cô vẫn giữ nguyên vẻ dịu dàng đoan trang, khóe môi chứa ý cười nhàn nhạt, không hứng khởi lắm, cũng chẳng quá hứng hờ.

“Tết âm lịch năm nay chị về quê không? Tôi nhớ hình như chị từng nhắc mẹ chị sống ở quê.” Trùng hợp hôm nay nói tới chủ đề này, Lư Chính Tư

chân thành mời, “Nếu chị về, hai chúng ta, còn cả một đờng nghiệp trong xưởng xe, có thể lái xe về nhà chung.”

Còn vài tháng nữa mới đến Tết.

Miêu Tĩnh mỉm cười lắc đầu: “Chắc không về đâu.”

“Muốn ở lại Đàng Thành ăn Tết à?” Lư Chính Tư hỏi cô, “Lần trước chị về quê là lúc nào?”

“Năm vừa bắt đầu đi làm.” Cô chống tay đỡ cằm, “Công tác ở tỉnh Z, đúng lúc tiện đường nên về xem thử.”

Nhiều chỗ quên hết sạch rồi.”

Thậm chí cả gương mặt của Ngụy Minh Trân cũng trở nên phai mờ.

Cô rất bình tĩnh gọi một tiếng “mẹ”, Ngụy Minh Trân thì tuôn nước mắt lăn chã, xúc động muôn vàn.

Miêu Tĩnh nán lại ng ồi một chốc, ăn xong bữa cơm là đi luôn.

“Những Tết âm lịch trước kia kỹ sư Miêu ở đâu?”

“Ở công ty tặng ca cho kịp dự án.

Dạo kia theo bạn trai cũ của tôi về nhà anh ấy, các vùng có phong tục đón năm mới khác nhau, không khí mùa xuân lễ hội ở một vài nơi phải gọi là tưng bừng.”

Cứ thế hai người chuyện trò về văn hóa đón Tết khắp các vùng miền.

Đến nơi, Miêu Tĩnh tạm biệt Lư Chính Tư.

Không sớm nữa, hôm nay mọi người đã mệt cả ngày, cậu ta còn phải về công ty cùng một người đờng nghiệp nên Miêu Tĩnh không giữ cậu ta lại nội thành.

Lên tầng mở cửa, căn nhà thoang thoang mùi thuốc lá.

Trần Dị cũng ở nhà, ng ồi bắt chéo chân trong buồng chơi game.

Hôm nay Miêu Tĩnh bị lò nướng hun suốt nửa ngày trời, cô về buồng thay quần áo, dọn dẹp đồ đạc, gội đầu tắm rửa.

Bước tới ban công, cô thả chậm bước, chiếc máy giặt kê trong góc đã được đổi hẳn sang loại thiết kế cửa trước mới toanh, chiếc máy giặt cũ thì biến đi đâu mất rồi.

Miêu Tĩnh thả lỏng cơ mặt, ném quần áo vào máy, sau đó thu mớ đồ đã phơi khô ở ban công.

Cô vắt bộ váy dài màu lam nhạt lên khuỷu tay, nét mặt hơi sững, đôi mày thanh tú khẽ cau.

Váy hơi ẩm.

Hiệu ứng âm thanh trò chơi vang ầm ầm trong buồng, Miêu Tĩnh ngồi ở sofa im lặng gấp quần áo rồi ôm chông đồ của mình về buồng, chông đồ của Trần Dĩ vẫn nằm yên trên sofa, đợi anh tự ra lấy.

Trần Dĩ chơi game xong đi ngang, duỗi tay cầm lấy chông đồ, bất chợt động tác cứng đờ.

Chiếc váy kia đã bị Miêu Tĩnh lạng lẽ vứt vào thùng rác bên cạnh.

“Không hỏi tại sao em vứt à?” Cô ngồi trước bàn ăn, đang ăn gì đó, đưa lưng về phía anh, nhưng sau lưng như mọc mắt, thản nhiên tung một câu như thế.

Trần Dĩ nuốt nước bọt, nhún vai, căng thân hình cao lớn, mím bờ môi khô khốc.

“Giặt lại váy à? Nhưng giặt hơi qua loa, có cả mùi nước hoa, đường chỉ khâu chỗ eo bị giãn ra nữa.” Miêu Tĩnh đẩy ghế đứng dậy vào phòng bếp, giọng lạnh lạnh, “Trần Dĩ, Đồ Lị mặc váy của em trông đẹp không?”

Ngón tay anh chạm môi, mùi thuốc lá vương lại đậm nồng, anh vờ trấn định: “Đồ cô ấy bị bẩn, mặc tạm.”

“Em hỏi là có đẹp không? Trông đẹp không?”

“Đهن cho cô bộ mới.” Trần Dĩ đút hai tay vào túi, cong lưng, uể oải đứng ở cửa phòng bếp, “Tự cô mua hay tôi mua cho cô đều được.”

“Khỏi cần, một cái váy thôi mà, cũng chẳng đáng bao tiền.” Cô xoay người, nụ cười như trăng thanh gió mát nở rộ trên gương mặt, “Đهن tiền thì khách sáo quá, đâu thể mặt dày cỡ đấy.

Em ở đây mấy tháng trời, không trả được lấy một xu tiền thuê nhà.

Nhưng tiền thuê nhà vẫn cần tính nhé, em đã quyết định cuối tuần này sẽ dọn đến công ty, cho hai anh chị không gian riêng tư.”

“...” Anh nhíu chặt mày, cặp mắt sâu hút nhìn cô, yết hầu lên xuống, “Cuối tuần này?”

“Vâng, em đăng ký ký túc xá rồi, vậy thì em và Lưu Chính Tư cũng tiện qua lại hơn.”

Miêu Tĩnh về buổi, lấy một tấm thẻ ngân hàng cũ kỹ đưa tới trước mặt anh.

Cô đặt ở bàn ăn, đầu ngón tay trắng ngần gõ gõ tấm thẻ, ngữ khí lãnh đạm, “Em chuyển tiền thuê nhà vào thẻ này, anh còn nhớ mật khẩu thẻ chứ? Anh cần đi.”

Tấm thẻ ngân hàng đó.

Sắc mặt Trần Dĩ phút chốc sa sầm, mắt ánh lên vẻ bức bối, cúi kính mím môi: “Miêu Tĩnh, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

“Không làm gì cả, em cũng nói với anh rồi đấy.” Giọng điệu của Miêu Tĩnh cũng có đôi chút gắt gỏng, “Trời lạnh, đi làm tan làm bất tiện, em lại hay tăng ca, ở công ty tiện hơn.”

“Cô lái xe thôi mà đi làm.” Giọng anh gượng gạo, “Nếu muốn dọn sao ngay từ đầu không ở công ty luôn đi? Cần gì phải ở đây rồi đi đi về về cho hành xác.”

“Trước kia không biết, giờ biết rồi.” Miêu Tĩnh nhếch khóe môi, đôi mắt trong veo, cất giọng lạnh nhạt, “Nếu anh thực sự không chờ nổi, đêm nay em sẽ dọn đi ngay, không quấy nhiễu hứng thú của anh chị.”

“Tùy cô.”

Mắt anh sáng quắc sắc bén, thể hiện thái độ dửng dưng, đá cửa nhà cái sầm làm lớp bụi rơi rớt.

Quả nhiên Miêu Tĩnh quay gót về buổi dọn hành lý, cô lôi hết quần áo và đồ dùng hằng ngày ra ném vào vali.

Trước khi đi cô gọi một cuộc cho Trần Dĩ, dặn rằng sẽ thả chìa khóa nhà về chỗ cũ.

Cô để lại một số tiền trả phí điện nước, trong buổi còn ít hành lý lớn tạm

thời chưa dọn, chờ khi nào rảnh sẽ về đem đi.

Bên chỗ Trần Dĩ ền ào huyên não, cũng lảng máng nghe thấy giọng đàn ông nói chuyện cạnh cô.

Anh nhăn mày, sốt ruột cúp máy, mặt mũi càng lúc càng âm u, khí thế càng lúc càng khùng bố, nghiêng răng chửi thề hai câu.

Mẹ kiếp phụ nữ phi ền hà muốn chết, từ lúc Miêu Tĩnh về Đàng Thành là anh chưa có một ngày nào được thoải mái, một đống chuyện t ấ t ệ lớn nhỏ, bàn tay c ần gậy bóng cũng run run.

Người xung quanh cười anh thất thủ, Trần Dĩ ền thắng tay quăng cây gậy lên bàn bóng, đầu kêu ong ong.

Anh ra ngoài, đi đến phòng tập quy ền anh của người bạn, trút những quả đấm tàn khốc vào bao cát, bước lên sàn đấu, mồ hôi nh ễ nhại khiến cơ ngực trơn trượt lảng bóng.

Cuối cùng chủ phòng tập đá một cú làm anh ngã l ả ra đất, người Trần Dĩ ền lăn đ ầu đ ầu mồ hôi nằm dưới đất thở hổn hển, bị người ta túm dậy.

“Hôm nay chú sao thế? Cú nào cũng đã man.”

“Thua bóng, bực mình.”

Có người bu ền cười: “Chú mà cũng thua bóng á?”

“Đâu ít lần tôi thua bóng.” Trần Dĩ ền lắc chai nước uống một ngụm, mặt mày tối tăm, “Đến giờ cũng chẳng còn lại gì.”

—

Điều kiện ở tòa ký túc xá của bộ phận kỹ thuật tốt hơn một chút so với bộ phận chế tạo xe.

Thường sẽ là phòng hai người, toilet riêng, giống phòng khách sạn tiêu chuẩn.

Nhân viên nữ ở mấy tầng trên cao, nhân viên nam ở tầng dưới.

Vì phòng không quá lớn nên không nhiều chỗ chứa đồ.

Cũng có nhiều nhân viên thuê nhà ở ngoài, còn kiêu dọn từ nhà đến công ty như Miêu Tĩnh thuộc vào loại hiếm.

Bạn cùng phòng của cô là một kỹ sư nữ của trung tâm mua hàng.

Sau vài lần tiếp xúc, hai người cũng khá hợp rơ.

Cô tầng trên, Lư Chính Tư tầng dưới, cách nhau không xa, hiển nhiên Lư Chính Tư rất vui vì cô dọn tới ký túc xá.

Dẫu xét từ bất kỳ mặt nào, thì ở chung với Miêu Tĩnh luôn là việc khiến người khác cảm thấy mất an tâm.

Công ty có trung tâm hoạt động, có phòng yoga và phòng gym.

Sau khi tan làm mọi người cũng có thể rủ nhau đánh cầu lông hoặc bóng bàn.

Ở phương diện này, công đoàn đã làm vô cùng tốt.

Mọi người đều là thanh niên trẻ, rất nhiều hoạt động thể thao được tổ chức, Miêu Tĩnh cũng bớt giờ tăng ca, bèn gọi bạn kéo bè ra sân bóng xem thi đấu, đỡ nhàm hơn là ru rú trong văn phòng vẽ vời.

Mọi người biết Miêu Tĩnh và Lư Chính Tư thân thiết, biết chắc chắn giữa hai người có gì đó, chỉ là không công khai.

Ở công ty có kha khá người muốn theo đuổi Miêu Tĩnh, nhưng tất cả đều bị Lư Chính Tư cản đường.

Sau khi Miêu Tĩnh im ỉm dọn đến công ty, một tuần lễ yên bình trôi qua.

Lư Chính Tư và cô có nhiều thời gian lui tới hơn, cậu ta đã hiểu rõ về việc xã giao và thói quen hằng ngày của cô.

Tuy nhiên ai ngờ lại nhận được điện thoại của Đồn Lị, hỏi cậu ta có biết tin tức gì về Miêu Tĩnh và Trần Dĩ không.

Trần Dị hoàn toàn phớt lờ ĐòLị.

ĐòLị tự hại tự kiêu, cũng không làm ra nổi hành vi sống chết đeo bám hay hèn mọn cầu hòa.

Cô ta chấp nhận được việc Trần Dị lừa dối hoặc có cảm tình với đứa con gái khác, thế nhưng nếu đối tượng là Miêu Tĩnh, cảm giác đó có lẽ không khác đớp phải ruồi là bao.

Hai người sống chung nhà, không chừng tối đã nằm chung giường.

Ban ngày ra vẻ đàng hoàng trước người khác, lúc riêng tư ai biết đã tăng tị tới mức độ nào, đúng là đạo đức giả và buồn nôn quá thể. Lư Chính Tư bị ĐòLị hỏi vậy cũng sửng sốt.

Cậu ta đang đánh cầu lông trong sân bóng, Miêu Tĩnh ở ngay cạnh, cậu ta bèn kiếm cớ tránh đi, nghe ĐòLị ở đâu đây bên kia kể về những điểm khác thường của Trần Dị và Miêu Tĩnh.

Đương nhiên ĐòLị không nói rõ chuyện mình mặc váy Miêu Tĩnh quyến rũ Trần Dị, chỉ nói hai người này mất đi mây lại, có đi đâu sâu xa, hỏi Lư Chính Tư có phát hiện sự lạ kỳ của bạn gái mình không. Nhưng nói đến liếc mắt đưa tình, lại không có chứng cứ để xác minh.

Lư Chính Tư thành thật nói Miêu Tĩnh đã dọn tới ký túc xá công ty, cậu ta và Miêu Tĩnh cùng vào cùng ra, sống cùng một tòa nhà, gần đây không hề gặp Trần Dị, bình thường cũng không thấy Miêu Tĩnh liên lạc với anh.

Nếu nói hồi trước, ngoại trừ điểm hơi lạ là Miêu Tĩnh luôn thờ ơ và chẳng biết bất cứ thông tin gì về Trần Dị khi được hỏi, thì không nhìn ra dấu vết nào khác nữa.

ĐòLị không tìm thấy chứng cứ chỗ Lư Chính Tư, đành bất mãn cúp máy.

Cô ta vốn định xông thẳng tới trước mặt Miêu Tĩnh làm một trận ra trò, nhưng lấy lý do gì để làm đây? Ngoài những hành động đó của Trần Dị thì

cô ta không bắt bớ được tí gì ở hai người họ, Miêu Tĩnh còn dọn tới ký túc xá, không ở với Trần Dị nữa.

Đi đâu này hết sức trái nhân đạo và trái logic.

Lư Chính Tư gọi điện xong, cầm điện thoại lặng im suy nghĩ thật lâu.

Đồ Lị không biết thân phận bạn trai của cậu ta chỉ là trên danh nghĩa, cũng quên hỏi vì sao hôm ấy trời mưa, cậu ta đã vào buồng Miêu Tĩnh rồi nhưng sau đó lại rời đi.

“Sao thế?” Miêu Tĩnh thấy cậu ta bần thần quay về, nét mặt hơi ảm đạm, “Cậu không sao chứ?”

“Ban này Đồ Lị gọi cho tôi, nói Trần Dị chia tay chị ấy.” Lư Chính Tư quan sát kỹ vẻ mặt cô, sờ chóp mũi, “Hỏi tôi có biết chuyện này không, tôi bảo không biết.”

Cậu ta thận trọng hỏi: “Hình như chuyện xảy ra vào mấy hôm trước, kỹ sư Miêu biết không?”

“Thế à.” Miêu Tĩnh cầm vợt cầu lông, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt, như vừa tình cờ nghe một câu chuyện vớ vẩn chán ngắt, không chút gợn sóng nào, giọng nói êm đềm chân thành, “Tôi biết đâu đấy, Trần Dị không nói với tôi, Đồ Lị cũng chẳng liên lạc với tôi.”

Hai người chơi bóng tán gẫu với đồng nghiệp như thường, chơi đến lúc tối muộn đèn tắt mới về.

Mọi lời nói và cử chỉ của Miêu Tĩnh cực kỳ điềm nhiên, hoàn toàn không có dấu hiệu tâm thần hoảng loạn hay điềm khác lạ nào.

Mọi người hẹn sáng hôm sau nghỉ sẽ đi ăn lẩu, Miêu Tĩnh gật đầu đồng ý.

Lư Chính Tư chia tay cô dưới tòa ký túc, dõi nhìn bóng lưng thướt tha của cô bước lên tầng.

Cậu ta thực sự không hiểu nổi Miêu Tĩnh.

Không hiểu nổi, mới càng thêm tò mò..

Chương 20: 20: Môi Người Đàn Ông Bổng Nhiên Hạ Xuống 2

Miêu Tĩnh ở công ty khoảng t^hăm một tháng, mãi vẫn không về nhà.

Cô chỉ thu xếp ít quần áo và đồ dùng đơn giản, còn một số vật dụng theo mùa lẫn chiếc vali to để lại trong nhà.

Vì nguyên nhân tăng ca và các loại hoạt động nên mãi cô chẳng về lấy. Đương nhiên cô không hề liên lạc với Trần Dị, không một cuộc gọi hay một tin nhắn.

Cô không liên lạc, Trần Dị đương nhiên cũng vui vẻ vì được tự do tự tại, không có Đ^oLi thì lại càng thêm thoải mái.

Suốt ngày anh đắm chìm trong tiệm bida và chơi bồi đủ các kiểu, nửa đêm về nhà tắm rửa đi ngủ, muốn tự do bao nhiêu là có bấy nhiêu.

Anh nhận được điện thoại của Miêu Tĩnh vào một ngày cuối thu với đợt gió lạnh tràn khắp.

Nhiệt độ của Đ^{ang} Thành không quá buốt giá, nhưng cứ tối đến là thấy se se lạnh, trời lại còn đổ mưa.

Miêu Tĩnh gọi điện hỏi nhờ Trần Dị mang cái chăn tơ tằm và vài món đồ dùng của cô tới đây, cô không có chìa khóa nhà, hôm nay thực sự cũng không ra ngoài được.

Giọng nói trong điện thoại mềm mại lãnh đạm, còn hơi nhiễm giọng mũi. Trần Dị nhai kẹo cao su, giọng ngạo mạn mơ hồ “Ban ngày tôi không rảnh, nếu cô đợi được đến tối thì tôi sẽ tranh thủ về”

“Cảm ơn.” Miêu Tĩnh thể hiện sự khách sáo như khi làm việc, “Vậy phiền anh, đến cửa hãy gọi cho em.”

Trần Dị cắn miếng kẹo, mặt đen như đáy nồi.
Tận tám giờ tối Trần Dị mới vác thân xác mệt đến.

Miêu Tĩnh cầm cây ô màu đen đứng ở vệ đường trong khu công nghiệp đợi anh.

Cô mặc áo dệt kim màu trắng, váy dài màu xanh lá nhạt, để lộ cùi cổ và bắp chân lấm đốm còi chân nhỏ nhắn trắng sứ lóa cả mắt.

Bên ngoài khoác chiếc áo khoác mỏng dài dệt kim, vạt áo bị gió đêm thổi lật phật, dính hạt mưa bụi, những nhíp áo tung bay trông nhẹ nhàng mà lại trĩu nặng.

Toàn thân cô hết nụ hoa dạ lý hương trong trắng tĩnh lặng, tỏa ra vầng ánh sáng mờ ảo, lặng lẽ nở rộ giữa màn mưa đêm mờ mịt tăm tối.

Chiếc Cadillac đen dừng bánh ở lề đường, cửa kính xe hạ xuống, cô nhìn vào đôi mắt âm u lạnh lẽo của Trần Dị.

“Tối rồi à.” Miêu Tĩnh gật đầu, “Phiền anh quá.”

Mặt Trần Dị đông cứng như đá: “Đồ ở cốp xe.”

Anh mở cửa xuống xe, vẫn là vóc người trắng kiện áp bách, bốt còi thấp và áo gió dáng dài, vạt áo phần phật, gương mặt lạnh tanh, vẻ tuấn tú đầy ngổ ngược, để đầu trần bước đi trong mưa.

Miêu Tĩnh nghiêng ô qua, hai người vòng ra chỗ cốp xe.

Chiếc ô cao cao của cô che trên đỉnh đầu anh, nước mưa đập vào cánh đuôi ô tô rồi lại bắn tung lên, trúng ngay chỗ ấn đường anh.

Giọt nước trong suốt rung rinh, trượt chần chậm từ ấn đường xuống dưới. Nói đàn ông chả đáng tin cậy quả cấm có sai.

Trần Dị xách vali nhỏ tới, quét sạch mọi thứ trên bàn của cô vào đấy, nhưng còn mấy món nữa mà anh cũng không buồn lấy.

“Còn máy sấy và một hộp dây ngu ồn, một bình giữ ấm, anh quên rồi à?”

Miêu Tĩnh vén sợi tóc ướt ra sau, cúi đầu lật từng món đồ, “Không phải cái chăn này, giường kia nhỏ không vừa cỡ.”

Anh sốt ruột ôm tay, phô bày thái độ vênh vênh váo váo: “Đừng có lòi ra, không thì cô tự về lấy đi?”

Miêu Tĩnh nhú mày, liếc anh một cái: “Thế em... về một chuyến vậy.”

Trần Dĩ bật tiếng cười giễu hờ hững, ấn ngón tay xuống, cửa cốp xe đóng phịch: “Tùy cô.”

Hai người lên xe, Miêu Tĩnh cụp ô đặt bên chân mình.

Xe khởi động, cần gạt nước gạt đi dòng nước chảy dài.

Mưa đêm mịt mù, đèn đường leo lét, xe chạy với tốc độ rất chậm.

Hai người không nói năng gì, không gian yên ắng nặng nề, chỉ còn nghe mỗi tiếng động cơ.

Trần Dĩ hạ cửa sổ xuống một nửa, vừa lái xe vừa hút thuốc.

Trong xe ngập ngụa mùi thuốc lá, Miêu Tĩnh cắn môi dưới, cau tít mày, nín nhịn không mở miệng.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể nhịn nữa.

“Hút thuốc khi lái xe ảnh hưởng đến an toàn của người lái, trừ hai điêm, phạt hai trăm tệ.

Nếu xảy ra sự cố gì, bản thân gặp chuyện xui thì cũng thôi, lỡ làm người khác bị thương thì sẽ thành tội tày trời.”

“Người khác? Đường sá ở cái nơi quái quỷ này còn không có lấy một bóng ma.” Anh chậm rãi búng tàn thuốc, “Cô nói cô đấy à?”

“Em sợ bị chết vì hít phải độc khói thuốc.” Miêu Tĩnh tâm bình khí hòa.

“Một mình anh chết là được rồi, muốn chết kiểu gì cũng không ai thêm bận tâm.

Có đi đâu đừng kéo chân người khác, chẳng ai muốn đi cùng đâu.”

Trần Dĩ lạnh lùng cười khẩy: “Cô ác độc như thế, người khác biết không? Biết cô ăn nói cay nghiệt kiểu đó?”

Miêu Tĩnh hơi bạnh cằm, đôi mắt phản chiếu ánh đèn đường: “Có cay

nghiệt, ác độc hay không, vậy cũng phải xem là với ai.

Có người xứng đáng, có người không đáng, nên cay nghiệt ác độc hơn một chút không phải chuyện xấu.”

“Ra ngoài mấy năm, nhìn thấy sự đời, biết chuyện đời, cũng học được cách giả vờ r ỡ.” Trần Dị rít sâu một hơi thuốc, chậm chạp nhả khói, giọng điệu chế nhạo, “Không tệ, Miêu Tĩnh, có triển vọng.”

“Dĩ nhiên là có triển vọng hơn anh.” Miêu Tĩnh vô cảm đốp chát, “Tốt nhất là anh cứ sống cái kiểu đấy đi, tự do tự tại, chuyện ta ta làm, sau đó thối rữa trong đất.”

“Hình như cuộc sống của cô cũng chẳng tốt hơn là bao.

Khoan nói cái khác, mẹ kiếp tôi đã thật sự nghĩ rằng cô có thể ng ỡ chỉ tay năm ngón, hào quang chói lóa, hẹn hò với một thằng đàn ông ghê gớm lắm.

Thế mà cuối cùng lại chả vất kiệt sức tăng ca làm trâu làm ngựa cho công ty, r ỡ vớ một tên không có đầu óc như Lưu Chính Tư đấy ư.” Anh cười đ ầy ác ý, “Tiền kiếm được còn không bằng một nửa tiền tôi kiếm, uống công tôi nuôi cô mấy năm trời, mẹ kiếp đúng là phí của.”

Anh cảm phẫn quét đầu lưỡi qua răng hàm, ánh mắt hung tợn lại mang ý cười: “Trên đời này sao không có thuốc hối hận nhỉ.”

Miêu Tĩnh cong môi cười nhạt: “Anh tự hào về bản thân quá đấy, muốn tận mắt nhìn xem em sống kiểu gì cũng được thôi, vì đó góp phần chứng tỏ rằng đi đâu anh làm là luôn luôn đúng đắn nhỉ.

Anh cứ sống theo ý mình đi, em cũng sẽ sống theo suy nghĩ của em, để r ỡ xem ai là người cười đến cuối.”

Trần Dị bị cô chọc tức, anh nhếch miệng cười r ỡ lại cười: “Lại chẳng thể à... Tôi x con mẹ nó!”

Miêu Tĩnh ng ỡ ngay ngắn, hàng mày cứng đờ, hai mắt nhìn chằm chằm đằng trước, giọng nhàn nhạt: “Tức gì chứ, cũng đâu phải anh chưa làm bao giờ.”

Xung quanh chợt lặng im thật lâu, tất cả mọi thứ quanh người đ ồng thời bị phóng to và trở nên chậm lại.

Hạt nước mưa li ti bám trên cánh cửa kính chắn gió, thứ ánh sáng lờ mờ, tiếng rít gào của gió đêm và ô tô, tiếng hít thở một cách kìm nén và sự sắc bén đông đặc, sườn mặt trẻ trung anh tuấn.

Sự ăn ý chưa từng được nhắc tới, cũng chưa từng bị lãng quên.

Ngón tay đặt trên mép cửa sổ khẽ cử động, đốm lửa tàn rớt xuống từ nửa điều thuốc cháy, rơi vào vũng nước ven đường, bốc lên một làn khói nhẹ sau cuối, rồi trở về với lặng yên vô tận.

Trần Dĩ từ từ chớp mắt, gương mặt cứng rắn căng chặt đang run rẩy, khóe miệng cũng giật giật.

Anh nuốt ngược mọi bực bội ứ đầy lồng ngực vào trong, xụ mặt chẳng nói chẳng rằng.

Rất lâu sau, rốt cuộc hết sức chịu đựng, ngón tay giữ tay lái run từng hồi.

“Nói vậy ra, cô về đây để làm chuyện đó à?” Anh nở nụ cười xấu xa bất cần đời, “Vậy cô cứ đợi từ đi, mấy cô nàng muốn trèo lên giường tôi xếp hàng dài.”

“Anh nói em và Lưu Chính Tư? Thế thì không nhọc anh quan tâm, ký túc xá công ty tiện lắm.” Nét mặt Miêu Tĩnh nghiêm chỉnh trấn định, buông những câu oán hờn hà khắc với anh, “Anh cũng coi chừng bị lây bệnh.

Chỗ em có tấm thẻ kiểm tra sức khỏe, cho anh đấy, khám sớm đi đầu trị sớm, đừng hại người hại mình.”

Người đàn ông gắng gượng chớp mắt, bụng uất nghẹn, căng khóe môi không nói gì, mặt đen xì như chướng khí – Bị cô chọc tức.

Anh giẫm chân ga hết cỡ, chiếc xe bất ngờ tăng tốc, rú rầm rầm trên con đường rộng thênh thang.

Người Miêu Tĩnh đập về phía sau, nghệt thở vì tốc độ xe tăng đột ngột.

Cô nắm chặt dây an toàn, lạnh mặt ngời nín thính.

Vô lăng bỗng dừng bẻ lái, tấp vào lề đường, xe thắng gấp, lốp xe phát ra một tràng âm thanh nhưc óc do cọ xát.

Miêu Tĩnh đảo về trước, không đợi cô kéo dây an toàn lại thì người ngồi cạnh đã nhanh chóng hành động.

Dây an toàn kêu tách một tiếng, cả người cô bị kéo đẩy ra ghế lái phụ, khuôn mặt sa sầm dữ dằn kia ập tới, bàn tay to lớn ấn nghiến cổ tay cô.

Miêu Tĩnh chẳng kịp thở...

Ngoài cửa sổ mưa giăng rợp trời, mưa xối xả như trút nước, gió đêm rét lạnh.

Trong quầng sáng nhòe nhòe, cô bắt gặp một cặp mắt sâu hút, sáng ngời, buốt lạnh và hung hăng.

Môi người đàn ông bỗng nhiên hạ xuống.

Nụ hôn ướt át và nóng bỏng chạm vào gò má cô, trần trọc như ngày hạn gặp mưa rào, nóng đến độ khiến cô ngừng cả thở.

Tay chân băng giá cuộn chặt, trái tim như bị hàng ngàn cây kim đâm chích tạo nên cơn co rút nhẹ, cô siết lấy làn váy của mình.

(còn tiếp)

Lời tác giả: Hai chương sau là “Chó hoang”, viết đến đây rồi thì mình giải thích gở lời nhé: Chưa thành niên nên sẽ không có hành động thân mật, “phi song c” ở đây là vào giai đoạn sau khi hai người chia tay, có cuộc sống mới, có mối yêu đương mới của mình, sau đó xuất hiện bạn gái và bạn trai.

Tình hình hơi phức tạp, tiếp sau đây sẽ triển khai chi tiết hơn..

Chương 21: Về Nhà Nấu Cơm Đi Tao Đói Rồi

Đây là năm học thứ hai của Trần Dị ở trường nghề.

Mỗi tuần anh chỉ đến trường học một, hai buổi, thời gian còn lại anh không ở khu trò chơi điện tử, tiệm bida thì cũng sắm vai cậu thiếu niên nửa đêm đua xe ngoài đường.

Thời thơ ấu thiếu đi sự giáo dục dạy dỗ, từ bé anh đã buông thả như thế, đạp xe đạp thôi mà cũng có thể biểu diễn cả một màn xiếc.

Chiếc mô tô kia cũng là hàng cũ, kiểu dáng tũn tàn dần dần được nâng cấp, là món quà chiến thắng anh giành về từ tay người khác. Lớp 9, hai tháng nữa thôi là Miêu Tĩnh thi chuyển cấp.

Cô chịu khó học hành, nghiêm nhiên được coi là học sinh tiêu biểu của lớp, thành tích đứng top 10 toàn trường, trên tấm bảng vinh danh còn treo ảnh chụp của cô.

Tuy nhiên tính cô có phần hướng nội, suốt ngày mặc đồng phục lấm lũi một mình, sáng đi học, tối học tiết tự học, sau đó về nhà nấu cơm sinh hoạt, sống cuộc sống đơn điệu buồn tẻ của một học sinh cấp 2. Căn nhà hai buồng ngủ một phòng khách nói lớn không lớn, nói nhỏ chẳng nhỏ, những món đồ do Trần Lễ Bàn và Ngụy Minh Trân để lại lần lượt biến mất tầm hơi.

Đương nhiên, hơi thở dịu dàng của mẹ Trần Dị vẫn vương trong ngôi nhà mà cô cảm nhận được lúc xưa khi vừa đặt chân vào cửa nhà này đã lặng lẽ biến tan theo năm tháng, chỉ còn dấu vết sinh sống nhỏ nhất của hai đứa nhỏ choai choai.

Căn nhà trông càng thêm trống vắng, đơn sơ và cũ kỹ.
Trần Dị thường hay xuất hiện bất thành hình.

Lúc thì nửa đêm có người gõ cửa sổ buồng cô về nhà, lúc thì sáng sớm phát hiện buồng bên cạnh có người, cũng có lần kết thúc tiết tự học tối, cô bắt gặp chiếc mô tô phóng bên đường như bay, hoặc là lúc ăn cơm có người đột nhiên xông vào.

Hai người sống cùng nhau, thực ra cũng không bất tiện chỗ nào, hồi bé từng ngủ chung một căn buồng, cả hai đều không có mấy thói quen xấu.

Hai người không nói chuyện với nhau nhiều, người nào bận việc người nấy, chỉ có giờ ăn cơm mới ngồi cùng bàn.

Miêu Tĩnh không có cảm nhận gì khác, chỉ biết anh ăn cực kỳ khỏe, sức ăn ít nhất là gấp đôi cô, sữa trong tủ lạnh và mức gạo trong lu tiêu hao với tốc độ chóng mặt.

Cô nhớ Trần Lễ Bân có vóc dáng cao gầy nhã nhặn, nhưng Trần Dị lưng dài vai rộng, anh đứng trước mặt rất có cảm giác áp bức, khiến người khác khiếp sợ.

Cơm nước xong, Trần Dị sẽ để ít tiền cơm trên bàn, số tiền không quá lớn, có khi ba bốn chục tệ, có khi một hai trăm.

Bình thường sẽ nhận ra được khả năng tài chính của anh theo từng giai đoạn, lúc là tiền anh đánh bida thắng, mười tệ hai chục tệ, cũng có lúc là tiền thưởng anh đua mô tô.

Miêu Tĩnh nghe anh nói chuyện điện thoại, biết họ có một nhóm người, nửa đêm lại tụ tập ở cung đường núi vùng ngoại thành, đua thắng là có tiền thưởng, thường là mấy ngàn tệ.

Thế nhưng tiền đó vào tay, không phải dùng nâng cấp trang bị cho xe thì cũng dùng mời bạn bè anh em ăn nhậu chơi bời.

Sau cùng tiên còn thừa anh đưa Miêu Tĩnh, chính để cho cô mua đồ ăn ngon.

Nói ra thì trong những năm cấp 2 Miêu Tĩnh trọ ở trường, đây là quãng thời gian cô ăn uống đủ đầy nhất.

Một mặt, cô đã biết đến xưởng đồ ăn mua những thực phẩm thừa hoặc sắp hết hạn để tạm lấp bụng.

Mặt khác, thi thoảng sẽ luôn có một bữa cơm toàn món mặn.

Lần đầu tiên cô làm thịt cừu kho tàu và hải sản tôm cua, bấy giờ tay nghề nấu nướng đã chuyển từ non nớt sang nhuần nhuyễn thuần thục, song Trần Dị ăn chả bao giờ kén cá chọn canh, dù có khó ăn cỡ nào anh cũng ung dung ăn hết.

Ban công có máy giặt quần áo, nếu không có gì phiền phức thì quần áo trong nhà thường được ném cho máy giặt.

Lần đầu Miêu Tĩnh lấy hết can đảm ngăn Trần Dị lại, ngăn anh quăng cả đồ lót lẫn tất vào máy.

Cô đỏ mặt, ấp a ấp úng đứng trước máy giặt, khó khăn lắm mới thốt ra được những lời ấy.

Tóc Trần Dị nhỏ nước, chống nạnh chế nhạo cô lắm trò.

Anh trở về buổi đồ bột giặt thành thạo vò quần áo, từ nhỏ tới lớn, có chuyện gì mà anh chưa từng làm đâu.

Trải qua vụ việc Trần Dị xách dao dọa dẫm hàng xóm, tên tuổi anh đã vang dội khắp khu dân cư này.

Không ai dám đến gần, tất nhiên hai anh em cũng lạnh nhạt không buồn giao lưu với người ngoài.

Mọi người đợi có chuyện để hóng hớt, không có người lớn bảo ban, hai đứa trẻ chưa thành niên ở nhà, với tính nết của Trần Dị, một thằng nhóc

b ằng bột xóc nôi, vào sở cảnh sát chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Có đi ầu nhà mình cần né xa một chút, tránh gặp tai ương.
Ngày tháng cứ thế yên ả trôi.

Hai ngày trước kỳ thi chuyển cấp, Tr ần Dị bất ngờ về nhà.

Vì trời quá nóng nên Miêu Tĩnh ôn bài ở nhà, tâm trạng hơi h ối hộp, không có thời gian nấu cơm, hai người ăn mì sợi mấy hôm liền.

Nay Tr ần Dị mua mấy hộp thức ăn nóng ở ngoài, còn có dưa hấu và vài loại trái cây khác.

Hai người ngồi cạnh bàn, Tr ần Dị bỗng quăng một cái đùi gà to vào bát của cô.

Nước lèo nóng hồi văng lên khuôn mặt ng ờ ngàng bối rối của Miêu Tĩnh, bắn cả vào mắt cô.

Cô rưng rưng chớp mắt liên tục, Tr ần Dị hậm hực đẩy nửa hộp thịt bò ngâm tương sang: “Ăn đi.”

Miêu Tĩnh rửa xong bát ra ngoài, trên bàn còn nửa quả dưa hấu, chiếc thìa trợ trợ cắm thẳng đứng, một nửa khác đã được Tr ần Dị bung vào buồng ngủ.

Địa điểm thi ở ngay tại trường, Miêu Tĩnh định sáng sẽ bắt xe buýt đến trường, buổi chiều thi xong về nhà, trưa ăn cơm nghỉ ngơi ở trường.

Cô mang chiếc túi vải bố là phần thưởng thi đưa ra khỏi nhà, kiểm tra văn phòng phẩm của mình, xem lại phiếu thi, còn chuẩn bị thêm một quả táo.

Tr ần Dị uể oải mở cửa buồng đi vào toilet, chân Miêu Tĩnh vừa bước qua cửa chính.

anh ngậm kem đánh răng gọi với theo: “Chờ tao.”

Tr ần Dị hắt nước lạnh lên mặt, vuốt vuốt mái đầu húi cua: “Tao chờ mà”

đi.”

“Vâng ạ...”

Hai người đi xe máy, Miêu Tĩnh đội mũ bảo hiểm, khẽ nắm vạt áo anh một cách đúng mực.

Xe nổ máy ầm ầm, anh chống chân dài xuống đất, nghiêng đầu nói: “Giữ cho chắc, mày ngã thì chạy thẳng đến bệnh viện luôn là vừa.”

Chiếc mô tô lao đi, người Miêu Tĩnh đổ về trước theo quán tính, cả khuôn mặt đập lên lưng anh.

Tấm lưng rộng lớn nhuộm mùi thuốc lá lành lạnh, mùi hương khỏe khoắn tràn trề, không hề khó ngửi.

Chẳng biết có phải do xe chạy nhanh quá hay không, làm cô thấy hơi bồng bồng choáng váng.

Lúc này Miêu Tĩnh thôi gồng người ngẩng thẳng, mà yếu ớt ngã xuống lưng anh, hai tay siết chặt hai góc áo phong anh mặc, khép hờ mắt, lặng im cảm nhận cơn gió mạnh ập vào mặt và tiếng ồn ào quét qua tai.

Hơi hơi thấy... một niềm vui mơ hồ

Trần Dị chở cô đến trường rồi quay đầu xe rời đi.

Miêu Tĩnh hòa cùng dòng người vào trường học, ngoảnh đầu thoáng liếc bóng chiếc mô tô màu đen.

Kỳ thi rất suôn sẻ, buổi chiều ra khỏi trường, phụ huynh đón con đứng chặt ních ngoài cổng.

Miêu Tĩnh cúi đầu chậm chạp lê bước ra ngoài.

Chợt cô nghe thấy một tiếng còi chói tai, vừa ngẩng đầu, ngờ đâu lại trông thấy ngoài kia có bóng hình chàng trai trẻ ngẩng vút vẻo trên con xe mô tô sáng loáng, tay kẹp điều thuốc lá, cặp mắt đen nhánh dường như chất chứa nét cười, lười biếng nhìn cô.

Mắt cô bỗng dựng sáng ngời, sải bước rộng đi tới trước anh, hoàn toàn không hay biết gì về nụ cười rực nắng trên gương mặt và bước chân hân hoan của mình đang hòa cùng vầng thái dương chói chang thiêu đốt, tan trong làn gió chiều khô rang.

Nét mặt Trần Dị thờ ơ, hỏi giọng có lệ: “Thì sao rồi?”

“Tạm được ạ.”

“Đi thôi.”

“Vâng.”

Thì xong hết các môn, Trần Dị chẳng hỏi thăm gì, lại biến mất dạng.

Điểm thi được công bố vào đầu tháng bảy, thành tích của Miêu Tĩnh lọt top 10 toàn trường, tên nằm trong top 100 thành phố.

Đảng Thành có một trường cấp 3 trọng điểm của tỉnh, đậu vào trường trọng điểm với thành tích đó là đi đâu chắc chắn, là một chuyện rất đáng để khoe.

Trần Dị cũng thấy tờ giấy báo trúng tuyển đỏ tươi kia, anh làm ỗ trên ghế, hai chân bắt chéo gác lên cái ghế đầu, hờ hững hỏi cô: “Mày định khi nào đi?”

Nụ cười của Miêu Tĩnh tắt ngúm, chớp chớp mắt, hai tay đặt ở đầu gối, mím chặt môi.

Ngày trước đã hẹn, đợi cô học hết cấp 2 xong sẽ biến ngay.

Cô đã ở nhà này bao nhiêu lâu rồi, Trần Dị không truy cứu chuyện Ngụy Minh Trân, cũng không làm khó cô, Miêu Tĩnh chẳng còn lý do ở lại nữa.

Nhưng điện thoại Ngụy Minh Trân tới nay vẫn chưa gọi được.

Đi thẳng đến địa chỉ Ngụy Minh Trân cho để tìm người? Hay làm theo ý Ngụy Minh Trân, về quê ở tỉnh Z tìm nhà dì rồi tiếp tục đi học?

“Tao mua vé tàu cho mày về quê rồi đấy.” Trần Dị thu chân về, cụp mắt chậm rãi dặn dò cô, “Mày đi xếp đồ đi, tao chở mày ra ga tàu.”

Miêu Tĩnh khẽ vâng, xoay người về buồng dọn hành lý.

Thực ra cũng không có gì để dọn, chỉ mỗi vài món quần áo giặt đến độ cũ mềm, một số đồ dùng hằng ngày, mấy cuốn sách đọc ngoại khóa, giấy báo trúng tuyển và hồ sơ cá nhân.

Thậm chí chưa xếp đầy một chiếc vali, đeo cái cặp sách thôi cũng đã đủ.

Trần Dị mua vé tàu về tỉnh Z cho cô thật.

Anh chở cô ra ga, dẫn tới cổng kiểm vé, đứng sừng sững trước mặt cô, nghĩ ngợi, lấy từ trong túi ra một xấp tiền: “Cần lấy.”

“Không cần đâu ạ.” Miêu Tĩnh lắc đầu, tay co rụt, “Em vẫn còn ít tiền, đủ dùng rồi.”

Anh cất tiền vào, đẩy đẩy vai cô: “Thế đi đi.”

“Tạm biệt.” Miêu Tĩnh cúi đầu không nhìn anh, khẽ nói chia tay, “Cảm ơn anh, Trần Di.”

“Tạm biệt, đi đây.” Anh duỗi tay như đang vỗ hờ lên đầu cô, vừa quay gót, anh đã sải bước dài, giơ tay vẫy vẫy, nhanh chóng rời phòng chờ.

Miêu Tĩnh dõi nhìn bóng lưng anh đi xa, lẳng lặng dờ mắt, mông lung ng ồi ở ghế chờ đoàn tàu đến ga.

Nếu có thể, cô hy vọng hiện giờ mình đã đủ mười tám tuổi, là một người trưởng thành, có thể sống một mình, có thể làm mọi việc tùy thích, có thể đi tới nơi mình muốn tới, có thể mọc cánh hoặc có mục tiêu.

Nay cô chỉ mới mười lăm, cách mười tám tuổi chỉ ba năm, nhưng vì sao lại không được chứ?

Đám đông bên cạnh đến đến đi đi, đi đi dừng dừng.

Không biết có phải do ý trời hay chẳng, đoàn tàu cứ hoài lẩn lữa chẳng tới sân ga, bảng điện tử hiển thị đã trở ba tiếng đồng hồ.

Miêu Tĩnh ng ồi thật lâu thật lâu, khoảnh khắc cuối cùng cô máy móc đứng dậy, cất bước đến quầy trả vé, kê đó ra khỏi ga tàu.

Trước lối hoa của nhà ga có người lẳng lẽ đợi, chân dài thẳng, vai rất rộng, đầu húi cua, đứng dựa cột điện, tư thế nghênh ngang, ngạo nghễ nuốt mây nhả khói.

Sau màn khói trắng mỏng tang gay mũi là khuôn mặt nét nào ra nét ấy, biểu cảm lạnh lùng, nhìn chằm chằm người con gái có mái tóc dài buộc kiểu đuôi ngựa, mặc chiếc áo phong nhàu nhĩ, trầm tĩnh và yếu gầy.

“Đi đâu?” Anh cao giọng quát cô.

Miêu Tĩnh quay người, mắt ánh lên chút hoảng hốt, lại vờ trấn định đi tới chỗ anh, nháp môi: “Em đi tìm việc.”

“Việc gì?”

“Xưởng điện tử đang tuyển công nhân làm ba tháng hè, hay vào quán cơm

rửa chén đĩa cũng được, người ta bao ăn bao ở.” Cô cầm mấy tờ quảng cáo tuyên dụng trong tay.

Anh lắc đầu cười.

“Anh tự nuôi sống mình được, em cũng thế.” Miêu Tĩnh bình tĩnh nhìn anh: “Em tự đi, không tìm anh nữa đâu, cũng sẽ không làm phiền anh nữa.”

“Miêu Tĩnh, không nhìn ra đấy, mày có triển vọng lắm.” Anh cường điệu nụ cười giễu, “VẬY MÀY ĐI ĐI.”

Cô nghiêm túc gật đầu, xoay người rời đi.

Cô đi dọc theo con phố với những cửa hàng, hướng về nơi nhộn nhịp và đông đúc nhất của thành phố.

Những con người sống ở tầng lớp dưới chót mang trong mình sức tằn tằn tại cực mạnh mẽ, thời đại này chỉ cần có tay và đầu óc, mùa hè kéo dài và không có mùa đông, thì sẽ không làm người ta chết đói hay chết rét được.

Cô có rất nhiều công việc có thể làm, cũng có thể chịu khổ.

Đi trên vỉa hè, có chiếc xe phi ngang qua cô rồi đột ngột phanh gấp.

Người trên xe vươn cánh tay vòng ngang eo cô kéo một cái, Miêu Tĩnh thấy trời đất ngã nghiêng, chưa kịp hô thành tiếng thì đã bị lôi lên chiếc mô tô.

Tim cô đập bình bịch, đụng trúng cánh tay anh, là một mùi con trai quen thuộc dễ ngửi.

“Trần Dị —”

Miêu Tĩnh hét toáng, song tốc độ xe chẳng hề giảm, lao đao xóc nảy.

Cô sợ mất thăng bằng sẽ ngã nên chỉ đành bám chặt người anh.

“Mày bướng bỉnh ghê nhỉ, học ai đấy?” Trần Dị cười to, “Từ nhỏ đã thế, ghét đêch chịu được.”

“Anh chở em đi đâu?” Cô la to.

“Chở mày đi ăn mừng.”

Mô tô rẽ trái rẽ phải, luồn lách không ngừng giữa dòng xe cộ rồi quẹo vào

một ngọn núi ở ngoại thành.

Xe tiếp tục tăng tốc, bắt đầu chạy siêu tốc, trận gió thổi bùng quăn áo ai người, bên tai toàn tiếng gió rít gào, người dấn lơ lửng mất trọng lượng.

Miêu Tĩnh không tài nào chịu nổi trò kích thích ấy, tâm trí trống rỗng, miệng khô lưỡi khô, chứng kiến cảnh anh bốc đầu, xe bất chợt vọt lên, cơ thể hai người bị nhấc lên không trung, cô nhắm tịt mắt níu chặt lấy lưng Trần Di.

“Trần Di, Trần Di, em sợ, dừng lại, dừng lại...”

Anh chạy trên con đường núi ngoằn ngoèo như thân rắn, bước vào trò đùa giỡn tàn khốc, bất chấp chạy băng băng ở viền vách núi.

Miêu Tĩnh thực sự không chịu nổi, da đầu tê rần, tay chân mềm nhũn, sợ đến nỗi òa lên khóc.

Không biết có phải vì não thiếu oxi không, cô khóc hết sức thảm thiết đã đời, ngửi sau lưng anh nức nở, mũ bảo hiểm ướt đẫm, lưng áo anh cũng ướt đẫm, nhưng rất nhanh đã được gió thổi khô.

Cuối cùng chiếc mô tô dừng bánh ở một con dốc thoải trên đỉnh núi.

Trần Di nhếch mép cười, hỏi cô có sáng khoái không.

Anh xuống xe bằng một phong thái vô cùng hiên ngang, chống cánh tay ngửi dưới đất hứng gió lạnh.

Miêu Tĩnh kiệt lực leo xuống xe, vừa không dùng sức cái đã ngã sòng soài ra cỏ.

Cô khóc đỏ bừng hai mắt, nước mắt giàn giụa, tóc tai lơ thơ bết vào gò má và cổ, nhếch nhác khủng khiếp, bờ vai giật giật, nghẹn ngào nức cụt.

Gió núi lướt qua tai, không khí ngọt lành, nắng gắt trong veo, cỏ xanh mượt mà, có tiếng chim hót véo von.

Trần Di mặc kệ người bên cạnh đang khóc dữ dội, anh ngậm ngọn cỏ nhắm mắt ngủ.

Sau đó thức dậy, anh phát hiện Miêu Tĩnh khóc mệt rã cũng ngủ, tay chân mảnh khảnh cuộn tròn trên bãi cỏ, sợi tóc hỗn độn dính vào khuôn mặt trắng ngần, đuôi mắt vương giọt nước, chiếc mũi và đôi môi nhỏ nhắn, hàng mày nhăn tít.

Anh vỗ người cô: “Miêu Tĩnh.”

Miêu Tĩnh mơ màng mở mắt, sau khi rửa mặt, lòng cô yên tĩnh lạ thường, cảm xúc cũng trở nên an ổn, như thể mọi phiền não đã trôi đi rất xa, chuyện cũ cũng không đáng để nhớ lại nữa.

“Đứng lên đi.” Anh xách cô dậy, “Về nhà.”

Cô ngẩn mặt.

Trần Dĩ đã đội mũ bảo hiểm xong: “Coi như tao làm việc tốt, đợt này học hết cấp 3 rã hăng biển.”

Cái trường cấp 3 ở nhà quê nghèo nàn của mày cóc được cái tích sự gì, chẳng thà khỏi học cho rã.”

“Lên xe.” Anh bực mình, “Nhanh lên, về nhà nấu cơm đi, tao đói rã.”

Miêu Tĩnh run tay, chân chần chệm bò lên mô tô, phấp phồng dè dặt: “Anh chạy chậm một chút được không ạ? Ngã là chết luôn đấy.”

Anh cười ha ha.

(còn tiếp)

oOo

1 phút nhắm nhĩ

Tưởng tượng của tôi khi đọc lướt khúc Trần báo thủ bốc đầi:

Chương 22: 22: Từ Đó Về Sau Trần Dị Không Còn Phải Sầu Nỗi Vì Tiền Nữa

Học phí trường trọng điểm của tỉnh không quá cao, tổng học phí và những khoản phí khác là một ngàn hai, phí trọ ký túc xá là bảy trăm, tiền đồng phục và tiền học quân sự là năm trăm, có thể tiền học khóa bổ sung và các phí thanh toán chi trả khác sẽ vượt ngoài dự tính.

Hai tháng nghỉ hè Miêu Tĩnh có đi tìm việc, sáng ở nhà làm ít đồ thủ công, tối làm thuê ở tiệm net, Trần Dị và đám bạn của anh cũng thường hay lui tới tiệm net.

Công việc cũng khá an toàn nhẹ nhàng.

Trần Dị ném cho cô một chiếc điện thoại, bảo cô đi làm cái sim, lưu số điện thoại của anh vào đấy: “Có chuyện gì thì gọi cho tao.”

Hai ngày trước khi khai giảng cấp 3, Miêu Tĩnh thôi việc ở tiệm net, cần tiền lương về nhà với Trần Dị.

Công việc này là do Trần Dị vỗ ngực cam đoan cho cô, mười lăm tuổi thực sự còn quá nhỏ, chủ tiệm net không dám tuyển người nhỏ tuổi như thế, nên chỉ đành để cô làm ca đêm trong phòng máy với vài công việc vặt vãnh.

Trần Dị chơi game với khách cũng kiếm được tiền, Miêu Tĩnh thức đêm ăn mì gói cùng Trần Dị, hít khói thuốc anh hút.

Cô cảm nhận sâu sắc rằng tiệm net là một nơi khiến người ta thấy vừa vui vẻ vừa buồn phiền, bên là niềm hứng khởi sung sướng của người trẻ, bên sự thương cảm trụy lạc của thanh niên.

Túi của cả hai đều có tiền, tâm trạng khá tốt, bước đi chậm rãi.

Chín giờ sáng, trên đường có mấy bà nội trợ đi mua thức ăn.

Miêu Tĩnh cũng tiện đường vòng vào chợ một chuyến.

Trần Dị đi theo cô, lúc ngang qua một tiệm quần áo nhỏ bên đường, anh bèn gọi cô lại.

Hai người sắp khai giảng, cần mua vài món quần áo mới.

Ở trường Miêu Tĩnh mặc đồng phục suốt, những đồ khác toàn hàng vỉa hè, áo may ô năm tẻ, áo phong mười tẻ, chỉ thế thôi nhưng cô mặc trông không xấu tẹo nào.

Làn da trắng bóc, tóc đen nhánh, lông mi dày, kết hợp với khí chất trầm tĩnh đoan trang là những điểm cộng cực kỳ đắt giá.

Quần áo Trần Dị mặc cũng chỉ tiện tay mua, chứ anh không quá chú trọng.

Ngày xưa còn có thời kỳ diện áo sơ mi hoa và quần bò rách đi ngược trào lưu, dạo này thì anh đã thay đổi thành một khuôn mẫu nhất định gồm áo phong và quần dài, món nào mặc bị hỏng là vứt luôn.

Tổng lại cũng chỉ có mỗi hai kiểu quần áo đó.

Hai người mua hẳn một bộ từ đầu xuống chân, đầu là áo phong, quần dài, giày vải bạt đơn giản.

Mua xong ra ngoài, thừa lúc Trần Dị đứng hút thuốc cạnh thùng rác, Miêu Tĩnh đi sang tiệm bán đồ lót ở ngay bên.

Người cô gầy, trước nay cô toàn mặc loại áo lá cotton cỡ bé dưới chiếc áo phong rộng thùng thình, bó chặt căng chẳng thấy đường cong đâu cả, nên luôn thấy ngực mình bí bách.

Hơn nữa áo lá giặt nhiều sẽ bị giãn, biết các bạn gái cùng tuổi đã bắt đầu mặc kiểu nội y định hình, song vì xấu hổ nên Miêu Tĩnh chưa mua loại ấy bao giờ.

Lần đầu có kinh lần ngực phát triển là những chuyện Ngụy Minh Trân không kịp dạy cho cô, cô phải tự thân đi mò từng tí một.

Miêu Tĩnh hơi chột dạ và bối rối, bất chấp mà cò kè mặc cả với chủ hàng.

Trần Dĩ xách đồ tới tìm cô, bình thường anh kiêu căng ngạo mạn, chẳng lúc nào gặp được vẻ thiếu niên ngây ngô non nớt ở anh.

Nay bỗng nhiên trông thấy chồng đồ lót rực rỡ sắc màu, anh lại lúng túng dừng bước, sau đó chạm phải đôi mắt nhìn sang của Miêu Tĩnh, tự dưng anh vụng vẹo người, mắt ra vẻ vô tình liếc lên trên trời.

Bà chủ hết mực nhiệt tình, nói bằng chất giọng rất thuyết phục: “Ba mươi tệ một chiếc, không rẻ hơn được nữa đâu.

Con gái nhỏ nhắn như cháu mặc áo lót này là vừa vặn nhất đấy.

Màu hồng xinh xắn này, có cả viền ren hoa, hiệu quả nâng ngực tạo khe ngực cao, thoải mái chạy bộ.

Để côướm thử lên người cho, đúng cỡ của cháu đấy.”

Người quen đang đứng ngoài kia, toàn thân Miêu Tĩnh bứt rứt mất tự nhiên, lễ phép từ chối ý tốt của bà chủ, chỉ muốn mau chóng trả tiền rồi rời khỏi.

Trần Dĩ đút tay trong túi quần, khẽ nhíu mày nhìn chỗ khác, bụng nghĩ đồ có ba chục tệ mà cũng mặc được nữa à.

Nghe Đại Đầu Viên khoe từng đi mua loại đồ này với cô em họ, vải có tí mà đã mấy trăm tệ.

Trên tạp chí phụ nữ hay trên báo, tivi chẳng nói đời này phải mặc loại đất nhất, tốt nhất đây ư, không thì về sau sẽ bị chảy xệ hoặc thành ngực đồng tây gì gì đó.

Còn Nguyễn Minh Trân, mẹ kiếp đúng là không phải người, bỏ mặc con gái chẳng thèm ngó ngang, tính anh đã tiêu hoang rồi lại còn phải trông con gái hộ người ta.

“Miêu Tĩnh.” Anh gọi Miêu Tĩnh ra, “Đi.”

“Dạ?”

“Đi đi đi, nhanh lên.”

Anh sốt ruột giục già, Miêu Tĩnh cũng thấy ngượng, cô bỏ bà chủ ở đấy rồi chuồn mất.

Mua xong những đồ khác, mua thêm ít đồ ăn, hai người đi dọc theo con đường về nhà.

Đi ngang một cửa hàng đồ lót nữ cao cấp, bước chân Trần Dị hơi khựng, mặt mũi đỏ phơn phớt, tay chỉ chỉ: “Mày vào xem xem?”

“Dạ? Gì cơ?” Miêu Tĩnh sực phản ứng, cổ tay xoắn lại, đỏ mặt e thẹn nhìn cửa hàng đồ lót.

“Có phải là không có tiền đâu.” Anh ngậm điều thuốc, bộ điệu cà lơ phất phơ, vội móc tiền ném cho cô, “Tự mày xem đi, tao có tí việc, về trước đây.”

Một tiếng sau, Miêu Tĩnh xách hai bộ đồ lót giảm giá về nhà, lòng có chút hưng phấn.

Nhân viên cửa hàng đồ lót dịu dàng chỉ cô cách mặc và cách đo kích cỡ, còn khen dáng người cô rất đẹp.

Miêu Tĩnh cũng thích những món đồ đẹp, bèn chọn hai bộ đồ lót thuần trắng mềm mại, có đăng ten và hạt ngọc trai trang trí.

Con gái lớn không nên mặc hoài hàng rẻ và tối màu, mà nên diện những

món trông tươi tắn và thuần khiết.

Về tới nhà, đờm mua buổi sáng chất đầy trên bàn.

Trần Dị không ở nhà, chẳng biết đi chơi ở đâu.

Miêu Tĩnh nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa, giặt sạch quần áo hai người mới mua rồi đem ra ban công phơi.

Bầu trời hết vòm ngói lam xanh, góc áo chưa vắt nhỏ nước tong tồng.

Gió khẽ phất qua, cảm giác ấy vô cùng đặc biệt, như thể mọi chuyện đến giờ đã được định, hoặc như con diều chưa cắt dây bay trên cao với vợi, cuối cùng cô cũng có một nơi cố định để dừng chân.

Khai giảng lớp 10, toàn bộ học phí do Miêu Tĩnh tự kiếm.

Trường cấp 3 đẹp hơn trường hồi cấp 2, học sinh vào được trường này ai cũng là con cưng của trời, nhà không giàu thì sang.

Vì trường cách nhà tương đối xa nên cần có phương tiện đi bộ hoặc đi xe buýt.

Nhưng thời gian tự học buổi tối dài, mà buổi tối xe buýt nghỉ chạy, thế là Miêu Tĩnh chọn ở ký túc xá.

Nộp tiền ký túc xong cô lại thấy hơi hối hận, giá đồ ăn trong căn tin trường khá đắt, các loại chi tiêu vặt cũng nhiều, tiền sinh hoạt có khả năng tăng, ở nhà sẽ tiết kiệm được chút ít.

Miêu Tĩnh không muốn mình trở thành gánh nặng của Trần Dị, anh chỉ lớn hơn cô có tí, cũng đang đi học thôi.

Cấp 3 bài vở nhiều, một phòng ký túc sáu người ở, đúng vào độ tuổi thanh xuân rực rỡ.

Miêu Tĩnh vẫn lủi thủi một mình như trước, kiệm lời và không thích giao

lưu, việc này giúp cô tránh để lộ hoàn cảnh của bản thân, cũng có thể ngăn chặn phát sinh những chi phí kéo theo.

Bớt đi rắc rối và tranh cãi, cô dành nhiều thời gian hơn cho việc học.

Đám học sinh trong lớp thích chọc ghẹo cô, rất nhiều thằng con trai có thiện cảm với cô, muốn rủ cô ra ngoài chơi hoặc tụ tập, song luôn vấp phải trắc trở.

Vì Miêu Tĩnh chính là “băng sơn mỹ nhân”, cao ngạo xa cách.

Chiếc điện thoại cô mang theo mọi lúc mọi nơi chưa thấy đổ chuông lần nào.

Trần Dị không có chuyện gì để tìm cô, cô cũng chẳng có việc cần tìm Trần Dị.

Tuy nhiên cột đèn số liên lạc của bạn bè thân thích chỉ có mỗi số anh, quan hệ là anh trai.

Chủ nhiệm lớp hỏi bố mẹ cô đâu, Miêu Tĩnh nói bố mẹ làm việc ở vùng khác cả rồi, cô sống với anh trai.

Chủ nhiệm lớp ngẫm hiểu cô là “trẻ em xa bố mẹ”, còn người anh trai kia thì đã trưởng thành.

Chỉ cần cuối tuần về, Trần Dị chắc chắn cũng sẽ ở nhà.

Cô nấu cơm, giặt giũ, dọn nhà.

Anh chơi game, ngủ, ăn cơm.

Hai người ở nhà hai ngày, lâu lâu Trần Dị lại cưỡi mô tô chở cô lên trường, đứng trước cổng trường với một phong cách ngầu lòi lóa mắt, khiến người khác cứ phải ngoái nhìn.

Chủ động xin Trần Dị tiền sinh hoạt là một chuyện khó lòng mà mở lời, tự Miêu Tĩnh sẽ nghĩ cách kiếm chút tiền.

Giờ cô cũng hiếm khi đi nhặt phế liệu bán lấy tiền, học sinh cấp 3 đã được phép tìm việc làm, ví dụ như làm bài tập hoặc thi hộ cho bạn học của Trần Dị, hoặc làm việc bán thời gian ở chợ đêm, mở quầy hàng bán đồ này đồ nọ.

Tuy nhiên chủ yếu là Trần Dị cho tiền, anh chả khi nào thiếu tiền, không nhiều thì cũng ít.

Miêu Tĩnh không xin nhiều, cô rất tiết kiệm, cơ bản là ngoài ăn cơm, ở trường cô chẳng tiêu gì nữa, chỉ có những loại tiền như tiền học bổng, tiền mua hàng và tiền tài liệu mới phải lo.

Lúc có tiền, Trần Dị có thể cho một hơi năm sáu trăm.

Lúc không có tiền, anh cũng biến ra được mấy chục tệ.

Tiền đấy một là tiêu cho Miêu Tĩnh, hai là đổ hết vào những cuộc chơi bời.

Miêu Tĩnh đâu cần nhiều vậy, nhưng anh cứ nhất quyết dúi cho cô.

“Mày không tiêu, ngày mai tao với bạn cũng tiêu sạch.

Thà mày giữ đi, mai một tao hết tiền sẽ hỏi mày.”

Miêu Tĩnh ngẫm nghĩ, sau cùng lặng lẽ nhận tiền.

—

Bạn bè của Trần Dị thuộc đủ hạng người, cạnh anh cũng có đám bạn lông bông quanh năm suốt tháng nhậu nhẹt buông thả, đi nhiều nơi chơi lăm trò, tiếp xúc với bao nhiêu là thứ bẩn thỉu, kích thích.

Thanh niên mười bảy, mười tám tuổi, cái gì cũng tràn trề, thậm chí máu trong mạch cũng sôi sùng sục.

Đây là tuổi dễ đi sai đường nhất.

Ấy nhưng Trần Dị khôn lanh khiếp, từ nhỏ đến lớn đã như con cá chạch, không ai bắt được anh, những cuộc ăn chơi chưa từng thiếu phần anh.

Nhưng anh cũng không hề gây ra chuyện gì vượt quá giới hạn.

Một đám thiếu niên bất lương tụ lại với nhau, ngoài chơi game, đánh bạc, đánh nhau thì là tham gia những trò người lớn tục tĩu, số lần xem phim người lớn, đọc tạp chí khiêu dâm nhiều vô kể.

Anh em của anh có người tìm bạn gái, có người ấp ủ mấy suy nghĩ biến thái trong đầu.

Cũng có rất nhiều cô nàng thầm mến mộ hoặc chủ động theo đuổi Trần Dị.

Nhưng ban đầu do tâm trí anh chưa mở mang hết, đánh bida, đua xe hay hoạt động khác với anh đã đủ hấp dẫn, vui hơn nhiều so với việc ngọt ngào quấn quýt bên đám con gái.

Khác người ta, anh không cha không mẹ, không nguồn thu nhập.

Tiền tự kiếm về tay phải đem nộp học phí, phải nuôi sống bản thân, còn phải đi đây đi đó với anh em, phải sửa xe nâng cấp trang bị, gần đây lại xuất hiện thêm đứa con riêng đang học trường trọng điểm của tỉnh, hoàn toàn không thừa tí tiền nào để đi ăn cơm, dạo phố, mua sắm, thuê phòng với em gái khác.

Trần Dị khá ghét cái kiểu ăn bám, hơn nữa chứng kiến tình trạng yêu đương của Đại Đầu Viên và em bòkia, anh thấy thực sự chả sướng bằng độc thân.

Nửa năm trôi qua trong mớ hỗn độn như thế, mà chiếm phần lớn là niềm vui.

Nghỉ quốc khánh Miêu Tĩnh đi cùng anh tới tiệm net làm bán thời gian.

Hôm trung thu, Trần Dị xách hai con cua to về nhà.

Nghỉ đông và tết Âm lịch phải làm chút việc kiếm tiền.

Đợi đến khi đi học lại, Miêu Tĩnh muốn về nhà ở.

Trần Dị chê phiền vì đường xá xa xôi, và vì như vậy thì anh còn phải thường xuyên về nhà trông cô nữa.

Chỉ cần cuối tuần ăn với nhau một bữa cơm xoàng thế thôi là tốt lắm rồi.

Khai giảng chưa đầy hai tháng, Miêu Tĩnh bất ngờ nhận được một cuộc điện thoại – Trần Dị vào viện.

Tai nạn xảy ra trong trận đua xe đêm trên núi.

Mấy băng đảng hện chiến, Trần Dị vốn ngang ngạnh, tên tuổi cũng nổi, bình thường đã có thù oán xung đột với người khác.

Tối đó có kẻ cố ý chơi chiêu xấu, chặn kín đường đua, cuối cùng là va chạm mô tô liên hoàn.

Trần Dị chạy ngay đầu, anh mạng lớn, phanh kịp thời, chứ không đã ngã xuống núi.

Người anh đầy máu do đập vào đá núi, gãy xương chân, chảy máu đầu gối nằm trong bệnh viện.

Miêu Tĩnh chạy tới bệnh viện, nhìn đám Ba Tử và Bảo Mao đứng vây trước giường bệnh, rồi lại nhìn Trần Dị, cặp mắt trong veo trợn trừng, mặt trắng bệch, ngơ ngác không nói năng gì.

Mặt mày Trần Dị rạng rỡ, người vẫn còn sức, nằm trên giường bệnh vẫn

còn cười đùa được.

Có người không biết Miêu Tĩnh, thấy cô mặc đồng phục cấp 3, bèn hỏi anh Dị “xây nhà vàng giầu người đẹp” hay đang hại em gái nhà lành nào.

Trần Dị nhếch miệng cười toe.

“Cút, đây là em gái tao.”.

Chương 23: 23: Từ Đó Về Sau Trần Dị Không Còn Phải Sầu Nỗi Vì Tiền Nữa 2

“Em gái nào cơ? Anh Dị này, rốt cuộc là anh có bao nhiêu cô em gái thế?”

“Họ hàng nhà tao!”

Anh đuối đám ruồi chung quanh đi hết, ngả ngón đặt lưng nằm xuống, cười trêu: “Ông đây có chết đâu mà mặt mày như đũa thế kia hả?”

“Nếu anh chết...” Miêu Tĩnh mấp má môi, viền mắt phỉm đỏ, “Em, em biết phải làm sao?”

“Phải làm gì thì làm cái đấy.

Đi tìm mẹ mày đi, không tìm thấy mẹ mày thì tìm bố mày, không tìm thấy bố mày thì tìm họ hàng mày.

Nếu không được nữa thì vẫn còn trại trẻ mồ côi ở đấy.” Giọng anh nhàn nhạt, “Tao mày có quan hệ gì lớn lao đâu.”

Hơn nữa anh cũng không chết được, bị thương không nghiêm trọng, máu trên người toàn là máu từ những vết thương ngoài da.

Chỉ có gãy xương là hơi phiền phức, cần nghỉ ngơi dưỡng sức.

“Không chết, vậy nếu bại liệt thì sao? Phải cưa chân thì sao? Bị hủy dung thì sao? Vậy thì phải làm sao?”

Cô nhìn anh bằng cặp mắt trong veo.

“Ôi mẹ kiếp, sao mày ăn nói ngứa tai thế nhỉ? Mày trù úm tao đấy à?” Trần Dị nghĩ ngợi, “Nếu vậy thì, vẫn nên chết đi thôi, ông đây tự sát.”

Không thì có ai buồn quan tâm anh sống chết ra sao đâu.

Miêu Tĩnh xin nghỉ vài hôm, cô chạy qua chạy lại giữa bệnh viện và nhà.

Trần Dị phải nằm viện đi điều trị, phải chụp X quang, phải đóng viện phí, phải uống thuốc, phải bổ sung thực phẩm dinh dưỡng.

Những khoản tiền ấy cơ bản đã đào rỗng ví của hai người.

Đám Ba Tử gom góp ít tiền đưa cho Miêu Tĩnh, mới tạm đủ cho hai người ăn uống.

“Mày đi học đi, rảnh lắm à?” Trần Dị nằm trên giường bệnh xua đuổi cô, “Suốt ngày chạy vào bệnh viện làm gì, chỗ này có đám Ba Tử đưa cơm, không cần mày lo.”

Miêu Tĩnh hầm canh gà, múc trong bình giữ nhiệt ra đưa cho anh, “Sáng em ở trường, xin cô cho nghỉ tiết tự học tối.”

Dạo này em ở nhà, khéo là đi xe buýt tiện đường nên ghé qua đưa cơm cho anh, không làm lỡ giờ học của em đâu.”

“Tối mày cũng đừng tới đây, không an toàn.” Anh bưng bát, cúi đầu uống một ngụm canh gà ngon lành.

Miêu Tĩnh ngồi cạnh giường bệnh, ngẩn ngơ suy nghĩ thật lâu, cuối cùng quay đầu nhìn anh: “Em tình cờ gặp Bảo Mao, Bảo Mao nói xe mô tô kia của anh được sửa lại rồi, để ở tiệm sửa xe... Hay là... bán xe đi anh.”

Trần Dị cau mày, chiếc mô tô này là bảo bối của anh, trang bị cho xe thôi đã tốn rất nhiều tiền.

“Hết tiền rồi ạ.” Miêu Tĩnh thò tay vào túi, “Ban nãy em vừa xuống dưới đóng tiền, mấy ngày nữa sẽ đói mất.”

Hàng lông mày xếch cang cang sụp xuống, mặt Trần Dị căng cứng, mím môi: “Được rồi, bán thì bán đi.”

Không cam tâm, anh thêm một câu: “Mẹ kiếp.”

Cứ thế, Trần Dị đã bán lại chiếc mô tô mang phong cách ngầu lòi chất chơi, thu hút vô vàn tiếng hò hét chói tai ấy với một thái độ hết sức bình thản, ôn hòa.

Nằm bệnh viện nửa tháng, Trần Dị được xuất viện về nhà tĩnh dưỡng cùng cái chân bó bột và cây nạng đi kèm.

Vì cử động bất tiện nên anh chẳng thể đi đâu, chỉ ở suốt trong nhà.

Vết thương ở chân anh chưa lành lặn, không cách nào đi đứng bình thường, anh cũng không muốn ra ngoài để mà tự làm mình bẽ mặt.

Đi đâu khiến anh bực bội nhất không phải bị thương, mà là nhuệ khí bị sụt giảm.

Từ nhỏ Trần Dị đã hăng hái hăm hở, khí thế xông xáo, có khi nào lại thấy mình thương tích, đi đường khắp khiễng thảm hại thế kia.

Miêu Tĩnh phải chăm nom anh, cô dọn phòng từ trường về nhà ở, nhờ Bảo Mao mua cho cô một chiếc xe đạp cũ để mỗi ngày đạp xe đến trường.

Một đứa đi học, một đứa bị hạn chế hoạt động, đồng nghĩa với việc mấy tháng này hai đứa sẽ lâm cảnh “miệng ăn núi lở”.

Ngay cả sự đảm bảo về những cái cơ bản nhất trong sinh hoạt cũng không có.

Tới lúc bắt đầu phải ăn món mì luộc, Trần Dị khó chịu mà không có thuốc lá hút.

Miêu Tĩnh thấy anh chán nản nằm ở sô pha, tấm áo phông nhăn nhúm như thể dưa muối khô, dưới cằm là cả một mảng xanh, bộ dạng sa sút và uể oải.

“Phục vụ bia kiếm được nhiều tiền lắm ạ?” Cô ngồi trên sô pha gấp quần áo, “Một ngày kiếm được bao nhiêu? Chỉ cần bán rượu bia thôi ư?”

Trần Dị lười biếng mở mắt: “Tiếp rượu chuyên nghiệp đấy, uống một chai thì khách sẽ mua mười chai, bị đàn ông sờ đùi, mà đồng ý làm không?”

“Em đồng ý.” Miêu Tĩnh điềm nhiên đáp lời anh.

Một chiếc bật lửa thành linh bay qua không trung rồi đập vào đầu cô, đau đến độ Miêu Tĩnh phải nghiêng răng nín nhịn.

Anh đứng dậy, hùng hù hỏ hỏ lê chân về buồng thay áo, sau đó ra khỏi nhà.

“Anh đi đâu thế?”

“Ông đây không bị liệt, đêch ra ngoài được chắc?” Anh quăng lại một câu, “Mày ở yên trong nhà cho tao.”

Trần Dị chẳng còn mặt mũi nào để tìm đám bạn lông bông kia nhậu nhẹt chơi bời tiếp nữa, đương nhiên cũng chẳng còn mặt mũi nào mà đi vay tiền hoặc kiếm mấy đồng bạc lẻ bằng đường ngang ngỗ tất.

Anh đi thẳng ra công trường tìm vài công việc lặt vặt, đưa bao thuốc lá cho chủ thầu hút, nịnh hót đôi câu, theo người ta vào đội lắp đặt làm lắp đặt thiết bị, làm công nhân xây dựng nhỏ.

Anh có bộ óc linh hoạt, học hỏi nhanh và cao to khỏe mạnh, phát huy năng lực rất tốt trong những công việc như đập tường, xếp gạch, quét vôi.

Tiền lương thanh toán ngay trong ngày, một ngày hai trăm tệ, cũng đủ sống tạm qua bữa.

Nửa đêm Trần Dị lặng lẽ trở về, Miêu Tĩnh thấy bụi bám trên tóc và lông mày anh, quần áo lấm lem và đôi găng tay bảo hộ lao động vút ở cửa nhà, làm cô giật mình mãi hồi lâu mới sự tỉnh.

“Mua thịt đi, tao muốn ăn thịt.” Anh cắn răng đặt tiền xuống, xoay người vào phòng tắm tắm rửa.

Anh làm việc này tận đến khi chân cẳng khởi hẳn, thu nhập ổn định, cuộc sống thoải mái.

Ngoài công trường có chỗ ở, Trần Dị gửi quần áo bẩn về nhà, lần nào giặt đồ Miêu Tĩnh cũng phải vò mạnh tay mới giặt sạch được.

Tới kỳ nghỉ hè, hằng ngày Miêu Tĩnh sẽ đi đưa cơm, giúp đỡ cho anh.

Độc tr?????????ện tại — T r U ???? T r ???? ???? ệ n. ????n —
Thời tiết mùa hè cực kỳ nóng nực, Trần Dị theo chân đội lấp đặt đi lấp đặt
trang hoàng nhà cửa cho chủ nhà.

Nhà vẫn chưa lấp điện, không gian nhỏ hẹp vừa ngộp vừa bẩn, Miêu Tĩnh
xách cặp l ồng, mang nước lạnh, nửa quả dưa hấu tới, bắt gặp Trần Dị cời
tr ần ng ỗ dưới đất dựa tường nghỉ ngơi.

Dưới đất trải đ ầy báo và giấy, chiếc áo phông bị ném lung tung, anh dang
rộng hai chân, một tay hút thuốc, tay kia còn c ầm một cuốn sách.

Chả biết sách lấy ở đâu ra, có lẽ là sách dùng lót sàn để quét tường hoặc bị
người ta vứt.

Trang giấy sòn cũ đã ngả vàng, là một số tựa tiểu thuyết như “Thủy hử
truyện”, “Bá tước Monte Cristo”, “Thép đã tôi thế đấy!”, “Đỏ và đen”,
thậm chí còn có cả một cuốn “Nhật ký Lôi Phong”.

Anh đọc rất nhập tâm, mái đ ầu húi cua l ắm t ắm bụi, bắp thịt màu mật ong
đậm loang loáng m òhôi, trên l ồng ngực và bả vai phủ một lớp bụi đất, cơ
thể in hằn những dấu đỏ và vết bụi do ngón tay cào.

Miêu Tĩnh thấy hàng mi dày của anh rung nhẹ, bàn tay kẹp điều thuốc lật
giở trang sách, h ồ nhiên rít một hơi thuốc, mắt kh ẽ chớp, chậm rãi nhả
làn khói trắng.

Trông tựa một bức tranh tĩnh vật, cũng hết tác phẩm điêu khắc tượng đàn
ông mang vẻ đẹp tĩnh lặng.

Trần Dị không hề phát hiện cô đã đứng lúc lâu.

Mãi tới khi Miêu Tĩnh bước vào, ng ỡ xếp bằng bên cạnh anh, nhẹ nhàng bảo anh ăn cơm, hỏi anh đang đọc gì.

“Nhà thờ Đức Bà Paris.” Anh h ỹ chưa dời mắt sang nhìn, giọng thoáng ý cười, “Hay lắm, sao h ỡ xưa không biết có nhiều sách hay thế này nhỉ, hay hơn chơi game nhiều.”

Như có hạt bụi rơi vào mắt Miêu Tĩnh, cô bỗng chớp chớp mắt liên h ỡ.

Anh buông cuốn sách, bắt đầu ăn ng ỡn nga ng ỡn nghiêng, tướng ăn thô kệch, tốc độ vèo vèo, quét sạch số đ ỡ ăn mà Miêu Tĩnh mang đến trong một nốt nhạc.

Kế đó anh dặn Miêu Tĩnh về mua ít đ ỡ, đem máy quần áo bẩn của anh về nhà giặt.

Miêu Tĩnh ng ỡ một chốc, bây giờ phải nghỉ trưa, anh ng ỡ lưng xuống đóng giấy báo, lấy sách che mặt, bảo cô đi về sớm.

Miêu Tĩnh dọn dẹp đ ỡ về nhà, trước khi đi, cô ngoảnh đầu nhìn anh lần nữa.

Về tới nhà, Miêu Tĩnh giặt quần áo cho anh.

Cô ngâm đ ỡ trong chậu nước, đ ỡ biết bao nhiêu là bột giặt nhưng giặt mãi vẫn không sạch, vò đến nổi ngón tay Miêu Tĩnh đỏ b ỡng, song chẳng tài nào gột hết đi lớp sơn bám trên đấy.

Miêu Tĩnh v ỡt quần áo vào chậu, nước bắn bắn lên người, cô không nhin nổi nữa mà vùi đầu giữa đ ỡ gối gào khóc.

Khóc xong, cô lấy điện thoại gọi cho Ng ỹ Minh Tr ỡn, lại chạy ra ngoài đi tìm nhà của gã đàn ông bỏ trốn cùng bà, hỏi xem có tin tức gì của hai người không.

Khi chân Tr ỡn Dị hoàn toàn bình phục thì cũng đã qua mấy ngày.

Tốt nghiệp trường nghề, Trần Dị vẫn chưa đủ mười tám tuổi, anh nghĩ đua xe, không còn ham hố những trò lấy mạng sống ra đánh cược nữa.

Anh có dịp chân chính đặt chân vào xã hội.

Tới câu lạc bộ bida cùng bạn, anh đánh bida rất khá, đánh bại rất nhiều người, cũng làm quen với những kiểu người muôn hình muôn vẻ, lọt mắt xanh của giám đốc câu lạc bộ.

Công việc chính thức đầu tiên của anh là nhân viên an ninh cho câu lạc bộ.

Thời buổi ngày nay, kiểu giang hồ lưu manh vác dao ẩu đả trên đường phố, cướp giật, thu tiền bảo kê đã thành lối thời.

Nay đâu đã có bộ mặt mới, những kẻ cho vay nặng lãi, đòi nợ, câu lạc bộ giải trí và cung cấp thương phẩm độc quyền nhanh chóng biến hình thành người kinh doanh.

Từ đó về sau, Trần Dị không còn phải sầu não vì tiền nữa.

Lần đầu tiên anh mặc tây trang bước vào cửa nhà, bộ âu phục bình thường diện trên người anh toát lên một phong thái vừa mạnh mẽ vừa hào hoa.

Dường như ở anh chưa từng tồn tại sự ngây ngô, mà trước giờ vẫn luôn trầm ổn, hoang dại và liêu lĩnh..

Chương 24: 24: Người Là Dao Thớt Ta Là Cá Thịt

Bờ môi người đàn ông không dịu dàng cũng chẳng mạnh bạo, in nụ hôn nóng bỏng mền mền lên gò má mát rượi.

Hành động gấp gáp thô lỗ không hề phong độ ga lăng chút nào, mà cứ như muốn ăn thịt người, muốn uống cạn máu, muốn mau chóng cướp lấy, muốn đánh dấu chủ quyền.

Cơn mưa rào rạt xối xả ngoài cửa sổ xe như tách biệt hai thế giới, đập từng nhát vào da thịt và trái tim Miêu Tĩnh, là xao động bất an, là xa cách lâu ngày, cũng là hàng ngàn gợn sóng.

Cô thở gấp, cố gắng kiềm chế.

Cái hôn nồng nhiệt tràn khắp khuôn mặt, cuối cùng rời xuống cánh môi, hung hăng bừa bãi, cướp đoạt hơi thở và nước bọt của cô.

Mùi thuốc lá lạnh lạnh như hóa gông cùm xiềng xích ghì chặt, làm toàn thân Miêu Tĩnh bủn rủn, viền mắt trướng đau, cho đến lúc tứ chi cứng ngắt tê liệt.

Miêu Tĩnh hít thở khó nhọc, run rẩy giơ bàn tay tát Trần Dĩ một cái thật mạnh.

Âm thanh vang trong khoang xe cực kỳ giòn giã.

Trong cơn sóng lòng cuộn trào, Trần Dĩ bị đau, anh đờ người một thoáng, ngược cặp mắt thăm thẳm màu mực nhìn chăm chăm khuôn mặt thanh tú yêu kiều và đôi đờng tử như nước mùa thu của cô.

Cơ hồ theo bản năng, anh kéo luôn Miêu Tĩnh từ ghế phụ qua bên ghế lái.

Người Miêu Tĩnh bị nhấc hẳn lên, hai chân trắng nõn đập vào lưng ghế.

Cô liên miêng gọi tên Trần Dĩ, chỉ giây lát đã bị hai bàn tay to dày kéo sang không gian ghế lái chật chội, ngã ngổ trên thân hình rắn chắc, nòng nặc mùi thuốc lá của người đàn ông.

“Trần Dĩ! Trần Dĩ! Anh điên rồi phải không?!”

Mặt anh còn hằn dấu tay, nhịp thở dồn dập hơn cả trận mưa ngoài cửa sổ, mắt sáng quắc điên cuồng.

Bị anh kích thích, thể xác lẫn tinh thần Miêu Tĩnh cũng hóa hỗn độn, người nghiêng nghiêng ngả ngả, hai tay vùng vẫy đấm đá.

Chưa kịp nói thêm gì, Trần Dĩ chỉ vịn vẹo một hai cái tượng trưng, Miêu Tĩnh đã ngổ yên trên đùi anh hệt một con búp bê, mặt đối mặt với anh.

Bắt gặp ánh mắt bừng bình rực sáng của anh, cô nổi giận vung tay định đấm hai cú nữa.

Hình như Trần Dĩ nhếch mép khẽ cười, bất ngờ bắt lấy cổ tay trắng bóc của cô.

Hai tay Miêu Tĩnh dễ dàng bị anh bẻ quặt ra sau lưng, đè vào vô lăng, như rơi gỗ bị giạt dây, không thể nhúc nhích.

Nước mưa chảy dọc cửa kính xe như một bức rèm.

Không gian nhỏ hẹp ngột ngạt, tự thế ám muội như phòng này, chẳng có thẹn thùng hay tim nổi trống, cũng chẳng có hoảng hốt hay lo sợ, chỉ có hai đôi mắt đẹp ngời sáng kiên định đang chăm chú nhìn đối phương.

“Buông ra.”

Miêu Tĩnh nhú mày quát lớn, áo khoác tuột khỏi vai, lồng ngực gầy gầy và vòng eo mảnh mai nhấp nhô theo nhịp hít thở, làn váy quấn quanh người anh.

Cô ng ồi trên đùi anh, cảm nhận được rõ đường nét cơ đùi thẳng tắp và sự căng chặt.

“Không buông.”

Ánh mắt dữ tợn, ăn nói cũng ngang ngạnh.

Nhìn bờ môi đỏ au của cô, mắt anh chột tối đi, tiếp tục ghé người đến muốn hôn.

Cầm Miêu Tĩnh bỗng nâng lên, né tránh môi anh, ngửa c ần cổ thon thả thờ dốt.

Với anh mà nói, hôn chỗ nào cũng làm anh thấy mãn nguyện.

Khi đôi môi nóng cháy dán vào mình, Miêu Tĩnh run b ần bật, giẫy giụa hòng thoát khỏi vòng giam giữ của anh, lớp vỏ bọc lạnh lùng sắp sửa vỡ vụn, giọng run run: “Tr ần Dị, anh đừng quá đáng, em có bạn trai.”

Người anh run kịch liệt, ngay cả giọng nói khàn đặc cũng run theo: “Cô có bạn trai r ồi còn dám lại g ần tôi? Có bạn trai còn không biết vạch rõ ranh giới với tôi? Cô không biết tôi là ai à?”

Trong tình cảnh này, sức chống cự hóa con số không tròn trĩnh, người là dao thớt, ta là cá thịt.

“Tr ần Dị.” Miêu Tĩnh gắng trấn định, lạnh giọng nghiêng chữ qua kẽ răng: “Anh đừng đụng vào em... anh cũng có bạn gái, anh cũng có phụ nữ xếp hàng chờ được ngủ với anh.”

“Chia tay r ồi, tôi không ngủ.”

Anh rải chi chít những nụ hôn, vẫn thơm ngát và ngọt ngào như trong ký ức.

Mái đầu húi cua cạo xát khiến cô run run ngứa ngáy, như thể là phiến lá phát phơ trong gió rét.

“Là tự cô đòi về đây, là cô chủ động khiêu khích tôi, là cô phạm quy trước.” Môi anh lại mơn trớn, người cô lại được dịp run bắn.

“Miêu Tĩnh, là tự cô gây chuyện...”

Trần Dĩ nhẫn nhịn tới giờ phút này, anh đã gạt bỏ hết mọi luân lý ràng buộc từ lâu.

Đây đâu phải người khác, đâu phải anh chưa làm vậy bao giờ, đâu phải anh chưa từng nếm thử mùi vị ấy.

Nằm mơ anh cũng luôn luôn nghĩ về, nằm mơ anh cũng không thể quên đi nổi.

Miêu Tĩnh nhắm nghiền hai mắt ửng đỏ, nuốt nước bọt, cụp vai, xẵng giọng: “Trần Dĩ, anh có tin em báo cảnh sát không?”

“Tin, mẹ kiếp cô là kẻ có khả năng vì việc nước quên tình nhà nhất đấy.”

Anh ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt mơ màng đẹp đẽ của cô, mắt đỏ hồng dập dờn ánh nước.

Anh khẽ buông tiếng cười khàn khàn, thả hai tay cô ra, móc điện thoại đưa tới trước mặt cô, nhướn hàng mày kiếm: “Cô gọi điện đi, gọi cảnh sát đến bắt tôi, tổng tôi vào trong tù để cho Lưu Chính Tư biết.

À, đúng rồi, cậu ta có biết ngày xưa chúng ta từng hôn nhau, từng ngủ với nhau không?”

Lời anh nói quá càn rỡ, thần sắc Miêu Tĩnh sa sầm, nghiêm mặt, quay đầu đi.

Trần Dĩ nhìn cô không chớp mắt, lòng hơi se lại, cố tình giả vờ như không để ý, hai tay thong thả khóa chặt eo cô: “Tôi có làm đâu chứ, cô chả chê tôi có bệnh đấy ư? Tôi chỉ muốn hôn cô cái thôi, hôn thì không tính là phạm pháp nhỉ.”

Anh chớp mắt, dán sát người cô, tỉ trán lên má cô, chất giọng mê hoặc:

“Miêu Tĩnh... có muốn hôn không? Hôn ở môi này, rồi tôi thả cô về? Hay

là chúng ta cứ ngủ trong xe hết đêm nay, hửm?”

Anh duỗi ngón tay, xoay khuôn mặt mềm mại mà ương bướng của cô lại, để cô nhìn thẳng vào anh, ánh mắt chạm nhau, trán tựa trán, chóp mũi khẽ vuốt ve.

Rồi anh mỉm cười, như đong đầy tình cảm lưu luyến, vô cùng vô tận.

Tim Miêu Tĩnh đập loạn xạ, môi run nhẹ, cổ họng khô khốc, tê dại lan tràn.

“Giống như trước ấy...” Anh lặng lẽ thủ thỉ, giọng mơ hồ mông lung: “Ta hôn nhau...”

“Em không...”

Cô ngoan cố chống đối, chẳng khác nào con hổ giấy miệng hùm gan sứa.

Lời chưa nói dứt, bờ môi anh đã bị ngậm lấy, mi cong khẽ chớp, lặng im nhắm mắt.

Cánh môi đan vào nhau, ban đầu là những cái hôn vụn, ngậm mút, cảm giác êm ái không mang chút uy hiếp nào, dịu dàng và mềm mại.

Sau một hồi triền miên, đầu lưỡi anh tách hàm răng cô một cách nhẹ nhàng.

Tim Miêu Tĩnh ngửa ran, đập như trống dồn.

Cô ngọ nguậy người, nhiệt độ cơ thể ấm áp xuyên qua lớp vải liên tục truyền tới.

Hơi thở người đàn ông trẻ tuổi dày dặn đậm nồng, mùi thuốc lá hòa quyện cùng mùi da thịt sạch sẽ, trong vị cay cay pha chút đắng và mát lạnh thoang thoảng, rõ ràng và chân thực hơn cả trong trí nhớ.

Cô bị bao phủ bên trong đó, thấy trống trải và khoan khoái như khi ngà ngà say sau bữa rượu, lại như cọng hành lá cuộn tròn vì bị dư âm ẩm đậm kéo dài đốt cháy.

Tựa hồ Miêu Tĩnh đã cạn sức chống đỡ, níu cổ áo anh muốn lùi về sau.

Chiếc lưới luồn trong khoang miệng bỗng trở nên mạnh mẽ, tiếng hôn ướt át càng thêm sống động.

Hơi thở như lửa cháy, đầu Trần Dị kêu ong ong.

Cuối cùng Miêu Tĩnh hết chịu đựng nổi, lần nữa giờ tay giáng cho anh một bạt tai.

Bấy giờ Trần Dị mới bừng tỉnh.

Mới ý thức được rằng mình đã đi quá giới hạn.

Mở cặp mắt ngông cuồng u ám, thấy mặt Miêu Tĩnh đỏ như rỉ máu, ánh mắt phẫn nộ, anh mới ngưng ngừng dừng nụ hôn sâu.

Anh thở hắt một hơi, dang tay chân tựa vào lưng ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, nhếch miệng cười cười.

Sau khi mở mắt, nhìn đôi môi đỏ mọng và con ngươi sáng rỡ của cô vươn ướt diễm lệ, lòng dạ anh vừa ngọt vừa ngứa, cần ngón tay ửng hồng của cô đưa đến bên môi hôn.

“Mấy năm không gặp, cô còn học trò ra tay đánh người cơ đấy, tát tôi những hai cái, có đau không?”

“Đưa em về” Miêu Tĩnh nặng nề nhú mày, ngực phập phồng ác liệt, “Đưa em về công ty.”

Trần Dị lại cười, nụ cười lưu manh cuồng dại.

Lúc này anh cần được làm dịu gấp, cả người anh nóng rẫy hết một đống lửa cháy bùng, cố nhịn đẩy Miêu Tĩnh sang bên, tảng lờ khuôn mặt bực tức đen kịt của cô, mở cửa bước xuống xe.

Ngoài trời mưa đã ngớt, Trần Dị đóng cửa xe, cúi đầu nhìn bản thân mình.

Anh sẽ không làm ra chuyện xấu hổ ấy ngay trên đường.

Người anh dán lên thân xe, nhắm mắt, ngửa đầu, bị nước mưa giá buốt tạt xuống, cảm thấy lửa đang lụi dần, mình mãi mới nhẹ nhõm hơn được phần nào.

Hai tay anh xoa xoa mặt cho khô đi giọt nước đọng.

Trần Dị thò tay vào túi áo móc thuốc lá ra, gió thổi vạt áo tung bay, anh cúi đầu cụp vai tạo một không gian chắn gió để châm thuốc.

Ngọn lửa từ chiếc bật lửa cháy lay lắt, khó khăn lắm mới châm nổi điếu thuốc.

Anh tham lam rít sâu hai hơi, híp mắt, nhìn Miêu Tĩnh qua ô cửa sổ.

Cô ngồi bó gối ở ghế phụ, áo quần xộc xệch, chỗ da lộ ra ngoài nhuộm đỏ cả, đầu quay về phía cửa sổ xe, thế mà cửa sổ màu đen cũng phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp của cô, hai mắt thoáng ẩn thoáng hiện lẳng lẳng đối diện với anh.

Trần Dị lại rướn môi cười.

Hút hết điếu thuốc, anh đã hoàn toàn bình tĩnh, người ẩm nước quay vào trong xe, giọng khàn khàn vì chưa được thỏa mãn.

“Về nhà?”

“Về công ty.”

“Không cần lấy đồ à?”

“Mua đồ mới.”

Anh vòng xe về đường chính, chạy đến công ty Miêu Tĩnh.

Người Trần Dị bị ướt hơn nửa, đầu tóc, góc áo và ngón tay đều nhỏ nước.

Miêu Tĩnh ngồi co người trên ghế phụ, nhận thấy hơi ẩm bên cạnh mình,

cô giật giật môi: “Anh thả em ở ven đường rồi về... tắm rửa thay đồ đi.”
“Hay là cô về với tôi đi.” Anh cong môi, giọng nhàn nhạt, “Sáng mai tôi chờ cô về công ty.”

“Không!”

Anh cười, mắt đen nhánh.

“Hôm nay đã vậy rồi.” Trần Dĩ nghĩ ngợi, ngữ khí điềm nhiên, chẳng biết là chân thành hay đang trêu chọc, “Giờ ở nhà tôi một thân một mình, thằng nhóc Lư Chính Tư kia chả biết cái quái gì... Miêu Tĩnh, hai chúng mình lên qua lại nhé?”

Khóe môi Miêu Tĩnh co rút, mày nhăn tít, sắc mặt âm u khó tả, tràn ngập lạnh lẽo và bất lực, mím chặt môi hờn.

Xe dừng trước cửa công ty, cô xuống xe đóng sầm cửa tạo cơn chấn động dữ dội, bóng lưng cao ngạo, đi thẳng vào công ty không buồn ngoảnh đầu.

Trần Dĩ hạ cửa sổ xe, từ xa ngắm nhìn dáng hình mỹ miều của cô trong màn mưa..

Chương 25: 25: Chẳng Phải Thuốc Đã Đưa Tới Rũ Dây U

Mưa to thế này, Miêu Tĩnh ra ngoài hơn một tiếng đồng hồ, sau đó tay không quay về ký túc xá, bạn cùng phòng xem tivi nên chẳng hay biết gì.

Cô khép chặt áo khoác trên người, đi thẳng vào phòng tắm.

Tắm rửa xong đi ra, chiếc cỡ trắng nõn hiện một mảng đỏ ửng lớn do móng tay cào.

“Cô sao thế? Cỡ sao đỏ ghê vậy.”

“Chắc là dị ứng, quần áo mới lấy trong tủ ra, hơi ngứa.”

“Ngoài kia đang mưa to, gọi điện cô lại chả bắt máy.”

“Không nghe thấy chuông điện thoại, ban nãy tôi đi gặp người bạn, nói chuyện mấy câu.”

Miêu Tĩnh không nói nhiều, cô mở laptop tăng ca, đứng dậy đi thay sang chiếc áo dệt kim cao cổ.

Trận mưa như thác đổ khiến đầu óc Trần Dị có phần hỗn độn, không hiểu sao lại mất kiểm soát, có lẽ chỉ đơn giản là vì bị Miêu Tĩnh chọc tức.

Về đây mấy tháng, cô liên tục gây chuyện, anh chưa chuẩn bị tâm lý nên chẳng cách nào đỡ nổi.

Tiệm bida có một phòng làm việc nhỏ dùng để sửa gậy bóng.

Ban đầu đó là căn phòng riêng cho Trần Dị sửa gậy, về sau anh cũng rủ Ba Tử học cùng.

Sửa gậy bóng không khó, học được kỹ năng này dù sao vẫn có chỗ tiện.

Buổi sáng tiệm bida vắng tanh, Ba Tử ngồi trong phòng làm việc bảo dưỡng gậy bóng, bình thường Trần Dị cũng ngồi bên trong hút thuốc một lúc, theo dõi cậu ta làm việc, tán gẫu đôi ba câu.

Ba Tử coi phòng bóng là sự nghiệp của mình, vì ngoài đó ra thì cậu ta đâu còn con đường kiếm tiền nào khác nữa, chân cẳng lại què quặt.

Cậu ta biết Trần Dị sẽ không đối xử tệ với mình, giờ đây cậu ta cũng coi như là người gần gũi với Trần Dị nhất.

Thấy dạo gần đây tâm trạng Trần Dị xuống dốc, tưởng là vì chuyện chia tay ĐòLị, cậu ta bèn khuyến khích Trần Dị tìm bạn gái khác.

Thực ra ở độ tuổi này, mọi người ai chả muốn theo đuổi sự ổn định, muốn thành gia lập nghiệp.

Ba Tử biết Trần Dị chưa bao giờ muốn kết hôn, về phần tại sao lại không muốn, có thể vì chuyện gia đình ngày xưa, cũng có thể vì đã quen tự do.

Nhưng tìm bạn gái thì dễ thôi, đám Vi Vi biết Trần Dị độc thân, cũng phấn khích phải biết.

Trần Dị cần điều thuốc, cặp mắt không chút hứng thú.

“Chị Lily đăng hai bức ảnh lên trang cá nhân, dáng cực nóng bỏng, anh thấy chưa?”

“Không thấy.” Anh ngáp một cái: “Ảnh gì?”

“Thì nhảy múa thôi, dưới toàn người quen vào chảy nước miếng.” Ba Tử không nhịn được, hỏi: “Anh Dị, anh chia tay chị Lily thật à? Nói thật lòng thì chị Lily rất đẹp.”

Hôm đó sau khi đuổi ĐòLị ra khỏi nhà, ĐòLị không còn quấy rầy anh nữa.

Tuy nhiên không phải là không gặp nhau, có gặp ở cả quán karaoke và quán bar.

Hai người lướt thoáng qua nhau, khuôn mặt cô ta kiêu ngạo quyến rũ, châm chọc anh hai câu chẳng nóng chẳng lạnh, rồi lại mĩa mai chuyện của anh và Miêu Tĩnh.

Lúc ấy Trần Dĩ có uống rượu, bực mình cất tiếng: “Cô biết tôi không thể cưới cô, nếu không cưới thì chắc chắn cũng không định như nào với cô.

Mọi người chỉ chơi thôi mà? Cô nghiêm túc cái quái gì?”

Sắc mặt ĐồnLi thoáng chốc sa sầm, chuyện này ai cũng tự ngẫm hiểu.

Với Trần Dĩ mà nói, một là do cô ta bám quá dai, hai là đôi người khác thì phiên, nên cứ vui vẻ như thế hai năm.

Chỉ là ngủ cùng nhau hai năm, nhiều ít gì cũng phải nảy sinh chút tình cảm chứ?

Trần Dĩ không lấy tình cảm ra để nói chuyện, anh đã tiêu tốn biết bao nhiều tiền cho ĐồnLi, nên lòng không hề thấy áy náy.

Những thứ có thể cân đo bằng tiền thì đâu cần nhiều bỏ tình cảm.

Về phần anh và Miêu Tĩnh, một chiếc váy thôi mà đòi chứng minh đi đâu gì, mẹ kiếp ai lại đi mặc váy của người ta đi dụ dỗ người khác? Miêu Tĩnh về đây hơn ba tháng, hai người chẳng xảy ra chuyện gì, anh không phản bội không ngoại tình, có là thám tử lừng danh Conan cũng chả nói được nửa chữ.

ĐồnLi nghe mấy câu anh nói xong, mặt lạnh căm căm, hất cằm bỏ đi, bóng lưng yếu ớt mà xinh đẹp, bàn tay lại đang thẫn run rẩy.

Giả như anh nói một câu thích, nhớ những cái tốt ở cô ta, thì cô ta sẽ cho qua hết, sẽ tìm lý do, viện cớ khác.

Chứ không thì sao cô ta nuốt nổi cục tức này đây.

Sau khi chia tay, ĐòLị không tìm Miêu Tĩnh.

Miêu Tĩnh càng không chủ động hỏi han cô ta nửa câu, im hơi lặng tiếng hết Trần Di.

Phản ứng của hai người giống nhau như đúc, đây chính là chỗ kỳ lạ, đây chính là bằng chứng.

ĐòLị nhiều lần liên lạc với Lư Chính Tư, nhờ cậu ta tìm kiếm những điểm khác lạ của Miêu Tĩnh, chí ít cũng phải nắm được thông tin gì, đâu thể cứ thôi là thôi vậy được.

Lư Chính Tư nhúc nhếch đầu, cậu ta thực sự không phát hiện điểm lạ nào trong hành vi của Miêu Tĩnh.

Mà điểm lạ duy nhất là thân phận bạn trai của cậu ta đây.

Miêu Tĩnh đồng hành cùng cậu ta, tuy chưa tiến triển tới mức độ hôn nhân, nhưng hai người đã khoác tay nắm tay, ngôn ngữ cơ thể của Miêu Tĩnh hết sức tự nhiên và dịu dàng.

Con người cô có khả năng làm mọi chuyện một cách hết sức tự nhiên, không thấy chột dạ tí nào, làm Lư Chính Tư không khỏi cho rằng ĐòLị nghi thần nghi quỷ.

Song cậu ta cũng nhận thấy hành vi của Miêu Tĩnh đúng là có phần lãnh đạm quá mức, tạm thời cậu ta chưa muốn vạch trần, định bụng sẽ tiếp tục đợi thêm.

Ngoài tăng ca ở công ty, thi thoảng Miêu Tĩnh cũng theo sếp Đàm ra ngoài ăn cơm xã giao với nhà cung cấp hoặc công ty tiêu thụ.

Cô đảm nhận vai trò gương mặt đại diện cho bộ phận, chuyên môn xuất sắc nên rất có năng lực.

Tối nay họ ăn cơm tại một nhà hàng có tiếng trong thành phố.

Nhóm người ngồi vào chỗ, Miêu Tĩnh xung phong ra ngoài gọi món trước.

Trùng hợp giám đốc tiền sảnh là bạn cấp 3 của Miêu Tĩnh, bèn đi qua chào hỏi.

Ban đầu Miêu Tĩnh cũng ngỡ người, lúc trò chuyện mới nhớ ra là bạn nữ học chung h ồi cấp 3.

Học hết cấp 3 là cô cắt đứt liên lạc với bạn học, chỉ có ít ỏi vài người còn giữ liên lạc, nên quả thực hơi xa lạ.

Trong mắt bạn học bình thường, Miêu Tĩnh đích thực là một sự t ồn tại nhạt nhòa bí ẩn.

Hai người hàn huyên, nói về chuyện ở trường ngày xưa và công việc, cuộc sống hiện tại.

Chủ đề tình hình quay ngoắt sang đến Tr ần Dị.

Hóa ra anh là khách quen của nhà hàng này, cô bạn học có ấn tượng rất sâu sắc với anh, nguyên nhân là h ồi cấp 3 Tr ần Dị từng đi họp phụ huynh cho Miêu Tĩnh.

Khi đó Tr ần Dị chỉ vừa trưởng thành, độ mười tám, mười chín tuổi.

Để ra vẻ già dặn, anh bèn diện nguyên cây quần áo tây màu đen, chân xỏ đôi giày da bóng loáng.

Dấu mặt mũi hãy còn nét ngây ngô, nhưng phong thái cực kỳ ngạo mạn.

Anh ngồi cạnh Miêu Tĩnh, một tay đút túi quần, làm bộ tr ần ổn, mày kiếm khenh, ngón tay thon dài gõ gõ phiêu diễm, quay đầu nói chuyện với

Miêu Tĩnh.

Chất giọng trong trẻo của anh khàn khàn vì đêm trước ngâm trong thuốc lá và rượu.

Đến nỗi bạn nữ ngồi bên phải nhấm nút tạm ngưng thở.

“Tớ nhận ra anh ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Tớ lại gần bắt chuyện, hỏi anh ấy có phải anh trai Miêu Tĩnh không, mặt anh ấy nghệt ra, bỏ đi thẳng, làm tớ tưởng nhận nhầm người.

Sau cùng lúc thanh toán, anh ấy hỏi tớ là bạn học của cậu hay sao, tớ nói phải, anh ấy mới cười cười.”

“Hai hôm trước anh ấy và mấy người bạn tới đây ăn cơm, uống khá nhiều rượu.

Tớ nghe anh ấy nói giọng mũi, bèn bảo đầu bếp nấu cho anh ấy một bát canh gừng.”

Miêu Tĩnh mỉm cười, chuyên chú lắng nghe cô bạn kể.

Nói thêm đôi câu nữa, Lư Chính Tư ra khỏi phòng riêng xem cô gọi món thế nào rồi, cuộc nói chuyện bị cắt ngang.

Cô bạn kia định lát nữa rảnh sẽ add WeChat của nhau, ngờ đâu bữa cơm lại mất nhiều thời gian quá, Miêu Tĩnh không thể chuyện trò gì, rốt cuộc chẳng xin được thông tin liên lạc.

Sau trận mưa đêm ấy, đến nay đã bốn, năm ngày trôi qua, hai người ăn ý không liên lạc gì với nhau.

Miêu Tĩnh lấy điện thoại ra nhìn nhìn, sau rồi vẫn thả lại vào túi xách, quay sang nói chuyện cùng đồng nghiệp.

Khéo là ngày hôm sau...

Tài liệu và hàng chuyển phát nhanh đưa tới công ty được đặt ở điểm chuyển phát nhanh cố định trong phòng bảo vệ.

Trưa nào Lư Chính Tư cũng đi lấy, thấy hàng chuyển phát nhanh của công nghiệp cùng bộ phận thì cậu ta cũng nói một tiếng rồi tiện tay lấy hộ.

Tình cò trông thấy mấy tập tài liệu của Miêu Tĩnh, trong đó có một bức thư khẩn đăng ký lấy số khám bệnh do bệnh viện gửi đến, Lư Chính Tư vô tình liếc mắt, nghĩ ngợi một lúc.

Tập tài liệu được đặt trên bàn của Miêu Tĩnh, cô họp hành suốt buổi chiều, bận chưa mở ra xem được.

Tới lúc mọi người tan làm, Miêu Tĩnh thở hển hển, rót cốc nước, lấy dao rọc giấy bóc một đóng tài liệu, một tờ báo cáo kiểm tra sức khỏe rơi xuống bàn.

“Dạo này kỹ sư Miêu có khám sức khỏe à?” Lư Chính Tư ngoảnh đầu,

“Mấy bữa nay công ty có sắp xếp khám sức khỏe ư?”

“Không phải giấy khám của tôi, của người khác.”

Cô lật mở trang bìa, đọc sơ từng hàng chữ trên tờ giấy báo cáo, nét mặt ung dung bình tĩnh, nhưng khi mắt lướt qua, ánh mắt lại mèm mại, khoe môi cong nhẹ, để lộ vẻ như cười như không kỳ diệu.

“Của anh Dị à?”

“Ừm.”

Miêu Tĩnh đọc hết tờ báo cáo khám sức khỏe, bỏ vào ngăn kéo bàn làm việc.

Lư Chính Tư vờ hỏi băng quơ: “Anh Dị... không sao nhỉ? Sức khỏe ổn cả chứ?”

Lư Chính Tư cứ mãi suy đoán câu “người nhà bệnh nặng” của Miêu Tĩnh, cậu ta có một giả tưởng, chẳng có lẽ nào Trần Dị mắc bệnh hiểm nghèo khó nói thật, nên mới chia tay Đồi Lị? Nên Miêu Tĩnh muốn nhờ cậu ta giả làm bạn trai?

“Không sao, anh ấy khỏe lắm.” Ngón tay mảnh khảnh trắng ngần của Miêu

Tĩnh gõ mặt bàn, nghĩ nghĩ: “Đúng rồi, dạo này Đồi Lị có liên lạc với cậu không? Gần đây chị ấy thế nào, khỏe chứ?”

“Lâu lâu có liên lạc, hình như chị ấy cũng vẫn khỏe...”

Miêu Tĩnh cười với cậu ta: “Xin lỗi cậu, phiền cậu quá.”

“Gì mà phiền hay không phiền.

Tôi, tôi sẵn lòng mà.”

Miêu Tĩnh mím môi người, mắt híp cong cong.

—

Miêu Tĩnh thật sự không ngờ mình lại nhận được báo cáo khám sức khỏe.

Thế rồi cô nhắn tin cho Trần Dị, nói cuối tuần sẽ về lấy đồ.

Thái độ Trần Dị dửng dưng, bảo cô trước khi về nhớ báo, anh nghỉ ngơi ở nhà.

Vừa lúc là cuối tuần, Lư Chính Tư vào nội thành có công việc, biết Miêu Tĩnh muốn về nhà lấy hành lý, cậu ta lái xe chở cô đi luôn.

Gõ cửa rần rần hồi lâu, Miêu Tĩnh đành gọi điện cho Trần Dị.

Giọng anh trong điện thoại khàn đặc, nặng nề như cát chảy, mơ màng chẳng biết là ngày hay đêm.

Trần Dị quơ lấy cái áo chui đầu và quần thể thao mặc hẳn hơi rồi đi ra mở cửa.

Cầm anh có cả mảng xanh, người mệt nhọc uể oải như không xương, tia cặp mắt lơ đãng về phía Lư Chính Tư, khẽ gật đầu: “Vào đi.”

Miêu Tĩnh trộm liếc anh một cái, không buồn hỏi thăm câu gì, đi thẳng về buồng thu dọn đồ đạc.

Lư Chính Tư quan tâm cả hai bên, vừa giúp Miêu Tĩnh một tay, vừa tiện thể tán dóc đôi câu với Trần Dị.

Bầu không khí trong nhà tương đối yên tĩnh, Trần Dĩ Khoanh tay đứng nhìn, dáng đứng xiêu vẹo, lười biếng nói chuyện với Lư Chính Tư, hỏi công việc ra sao, dạo này bận gì, thời tiết ngày gần đây, vân vân.

Hai người nhìn đồng hồ Miêu Tĩnh dọn, hẳn là định dọn hết về công ty.

Đồng hồ phải mang đi rất nhiều, Lư Chính Tư giúp xách hai cái túi đựng đồng hồ xuống xe đậu dưới lầu trước.

Trong nhà chỉ còn lại hai người, Miêu Tĩnh dọn đồng hồ trong buồng, Trần Dĩ đứng ngoài cửa nhìn.

Cô khom người lục lọi đồng hồ trong ngăn kéo bàn học.

Người phía sau chợt bước đến đứng sừng sững sau lưng cô, hai tay chống mép bàn ở hai bên người cô, vóc người cao to cường tráng tạo thành một không gian nhỏ, cách người cô một khoảng không gần không xa.

Cảm giác áp bách và hơi thở ập tới, thanh âm nghiêm giọng mũi trầm khàn hết loại loa siêu trầm.

Hai người nói việc thường ngày.

“Nhận được giấy khám sức khỏe chưa?”

“Rồi.”

“Các chỉ số cũng khá tốt.”

“Dọn hết đến công ty à?”

“Không được ư?”

Anh hừ mũi cười, mắt khép hờ, đầu lưỡi quét nửa vòng qua thành bên khoang miệng, má gồ lên.

Giọng lại khàn khàn, nghệt nghệt.

“Không nhận ra tôi bị cảm à?”

“Sao lại cảm?”

“Dầm mưa to thế kia, cô chả thèm nói chữ nào.”

“Bình thường cảm mạo chỉ có một tuần, triệu chứng của anh không giống cảm vì cơn mưa kia.”

“Không có thuốc uống, làm như để bị cảm lắm chắc? Buồng cô có thuốc không?”

“Không có, anh ra tiệm thuốc đi.”

Anh thu tay về, cúi thân hình cao lớn, áp vào lưng cô như xa như gần, nghiêng đầu hôn một cái vào má cô, cất giọng khàn: “Chẳng phải thuốc đã đưa tới rồi đây ư?”

Trần Dĩ thò đầu, cánh tay sượt qua vai cô, đỡ lấy khuôn mặt cô, cúi người đặt nụ hôn xuống, tay kia dứt khoát khóa chặt eo cô, dễ dàng ngậm được cánh môi cô.

Mới vừa hút thuốc lá, miệng có vị đắng đắng, môi cô lại mát lạnh ngọt lành.

Miêu Tĩnh nhắm mắt, cảm bị ngón tay anh nâng lên, cánh môi dán sát vào nhau, nụ hôn suôn sẻ và ăn ý.

Nóng bỏng, thích hợp cho mùa trời dần trở lạnh này.

Tiếng thở gấp gấp triền miên và tiếng môi lưỡi quăn quýt văng vẳng trong căn buồng.

Nhưng ngoài cửa bỗng có tiếng bước chân lại gần.

Tiếng bước chân ấy như tiếng trống nổi theo nhịp điệu, cửa buồng đang mở, cửa chính ở ngoài cũng đang mở, Lưu Chính Tư bước từng bước lên bậc thang, từ xa đến gần, rõ rệt.

Thời khắc cậu ta sải bước qua cửa chính, đi hai bước vào nhà, cuối cùng Trần Dĩ mút hết vị ngọt, thở dốc, buông lỏng vòng ôm, thỏa mãn lùi về phía sau, đứng dựa chiếc tủ âm tường, chậm chạp móc một điều thuốc, cúi đầu châm lửa.

Miêu Tĩnh chớp chớp mắt, đi êm nhiên sắp xếp đồ trong ngăn kéo bàn làm

việc..

Chương 26: 26: Tuổi Mười Tám Trưởng Thành Quan Trọng Lắm Đây

Miêu Tĩnh khai giảng lớp 11, thiếu nữ mười bảy không đa sầu đa cảm cũng chẳng mơ mộng yêu đương.

Cô vào ban khoa học tự nhiên, bận bịu bài vở, bắt đầu chạm gôn tới kỳ thi đại học.

Trần Dị tốt nghiệp trường nghề, ban đầu anh làm nhân viên an ninh cho hộp đêm, nói thẳng ra là nửa đêm ngủ gật quan sát, xử lý mấy vị khách gây sự.

Bấy giờ, quỹ đạo cuộc sống của hai người dần có sự biến hóa rõ ràng.

Miêu Tĩnh không trọ ký túc xá, ban ngày cô ở trường, sớm tối đạp xe lên trường về nhà.

Trần Dị đi làm từ sáu giờ tối tới bốn giờ sáng hôm sau, thời gian còn lại thì thành thời chơi bóng, ăn uống, chơi bời.

Mười ngày nửa tháng, hai người hiếm khi gặp mặt nhau ở nhà.

Mỗi sáu giờ sáng là Miêu Tĩnh sẽ ra khỏi nhà đến trường học, thi thoảng cũng thấy Trần Dị về nhà ngủ.

Lâu lâu anh mặc sơ mi quần tây đi giày da, lâu lâu anh đổi sang áo phông quần bò, hàng xóm xung quanh né anh như né tà.

Anh vừa mới thức trắng đêm, giờ này về nhà, mày nhăn nhó, cà lơ phất phơ ngậm điều thuốc, thấy Miêu Tĩnh ngủ gật cạnh bàn uống sữa ăn trứng

gà, bèn quăng cho cô vài trăm tệ.

Cô lắc đầu bảo không cần, anh vào phòng tắm rửa, nói đó là tiền đánh bida thắng, bảo cô giữ lấy mà nộp vào phiếu cơm.

Hiện giờ thực sự không thiếu tiền, Miêu Tĩnh cũng không cần lo tiền sinh hoạt hay các loại tiền học bù ở trường nữa.

Tiền lương hộp đêm trả cũng đủ để Trần Dị ăn uống, khi rảnh anh sẽ đánh bóng với người ta, một ván snooker khoảng ba trăm năm trăm, thắng nhiều thua ít, tiền cần về nhà dư dả.

Một tháng anh cho Miêu Tĩnh một, hai ngàn lẻ, hoàn toàn đủ cho cô ăn mặc.

Cô cũng không cần phải mua đồ vừa hè nữa, có thể diện những bộ quần áo xinh đẹp ra ngoài vui chơi, tụ tập bạn học.

Miêu Tĩnh cần số tiền đó mua đồ, mua giày cho hai người, bỏ những vật dụng sinh hoạt cũ nát đi, đổi mới những món đồ hỏng hóc trong nhà.

Cô lão đảo giảm lên kệ, thay toàn bộ đèn tuýp cũ thành đèn tiết kiệm năng lượng.

Trần Dị đứng dưới giờ tay.

“Đưa tao.”

“Anh dám không?” Cô cúi đầu nhìn anh, “Em chưa cúp cầu dao đâu.”

“Giờ tao còn phải sợ à?” Anh đứng chống nạnh, ngửa đầu nhìn cô, ý cười đong đầy, “Mày thay bóng đèn đéch cúp cầu dao, muốn chết à?”

“Em học điện vật lý được lắm.”

“Được cỡ nào? Có bằng thợ điện không? Mạnh miệng coi chừng bị sét đánh.” Trần Dị kéo ống quần cô, “Xuống đi, vào buồng trải ga giường cho tao.”

“Vâng.” Cô phui tay, đôi mắt mang nét cười, bước khỏi kệ, “Bàn ăn hơi bập bênh, cũng cần đóng đinh lại.”

“Trong nhà còn gì phải thay sửa nữa?”

“Nồi cơm điện cũng hỏng rồi, sửa được không ạ?”

“Mua cái mới, cũng chả đáng bao tiền.”

“Giờ mình đâu hay ăn cơm ở nhà...”

“Đã có tiền, dĩ nhiên phải ra ngoài ăn.”

“Em nấu dở lắm ạ?”

“Dở hay không mà không tự biết à? Hai năm nay ăn bao nhiêu bữa mì rồi? Xời... hèn nào trông mà y hết sợi mì.”

Trông y hết sợi mì á? Nhặt nhẻo vô vị rất ngứa mắt ư?.

????rò u???? tru???? huy ể???? trù???? (?????Ru????????RU ?????e????.
v????)

Miêu Tĩnh thấy vừa xót xa vừa buồn cười, bây giờ cô toàn ăn trưa và ăn tối tại trường học, Trần Dị thì giải quyết ba bữa một ngày ở ngoài.

Mỗi tuần cô chỉ có một ngày được nghỉ, vừa khéo lệch thời gian nghỉ ngơi của Trần Dị.

Một người giống mặt trời, một người tựa mặt trăng, số lần hai người chung đụng rất hiếm hoi, ít khi thay đổi sửa chữa đồ đạc trong nhà.

Trần Dị đón sinh nhật mười tám đũa đúng vào đêm vọng lễ Giáng Sinh.

Năm giờ sáng anh mới tan làm, anh về nhà sau khi đi ăn cùng đồng nghiệp, bắt đầu thói quen thức đêm.

Cứ sáng sớm là anh phải hút điều thuốc cho có tinh thần, gặp Miêu Tĩnh dưới lầu thì chào tiếng vội vã.

Bộ đồng phục trên người cô nom rộng thùng thình, chiếc khăn len quàng cổ quấn hết nửa khuôn mặt, để lộ đôi mày và cặp mắt xinh xắn, đẩy xe đạp chào anh buổi sáng.

Chát giọng như làn sương phủ mái ngói, chả có cảm xúc gì, nhưng êm tai.

“Lạnh không?”

“Không ạ.” Cô hỏi lại anh, “Anh lạnh không?”

Toàn thân anh sực mùi thuốc lá, bên trong chiếc áo màu đen liền mũ là áo sơ mi trắng.

Mũ trùm lên đầu, bộ điệu lang thang hư hỏng.

“Không lạnh, mau đi học đi.”

Miêu Tĩnh gật đầu, lặng lẽ đi nhanh.

Buổi trưa cô không ở lại trường, học xong cái là mua ngay một chiếc bánh sinh nhật.

Cô mang bánh kem về nhà, Trần Di vừa dậy, đang trong buổi tập chống đẩy dưới đất, những nếp lồi cơ trên bắp vai gầy gầy tạo thành đường cong đẹp đẽ.

Ở hộp đêm anh không khai tuổi thật, nói chung là để người khác không nhận ra anh chỉ mới mười tám tuổi.

Anh cần một thân thể trắng kiêu và phong thái từng trải, nên trong nhà đầu đầu cũng thấy đủ loại dụng cụ tập thể hình như tạ tay và con lăn tập bụng. Cửa vừa mở, hai người đầu sừng sốt.

Trần Di mặc độc cái quần lót, tay chống đất, ngẩng đầu, mồ hôi chảy ròng ròng.

Miêu Tĩnh không chắc anh có ở nhà không, cô xách hộp bánh kem ngoài đầu nhìn lại, đúng lúc trông thấy những nét căng thẳng tắp từ tấm lưng xuống bắp chân và bờ mông vênh tròn trịa.

Mặt cô thoát mồ hôi, vờ bình tĩnh đặt hộp bánh kem lên bàn.

Anh bật người dậy, động tác ung dung lộ đôi phần gấp gáp, tránh khỏi tầm mắt cô, mặc áo dài quần dài vào: “Sao mà về rồi?”

“Em mua bánh kem, với ít đồ ăn.” Miêu Tĩnh tháo khăn quàng cổ, “Anh ăn trưa chưa?”

“Chưa.” Giọng như bị nghẹt, “Mới dậy.”

“Em nấu cơm nhé?”

“Ăn đại gì đi, sao mà lại về? Chiều không có tiết à?”

“Tiết chiều buổi chiều là thể dục, em xin nghỉ không học, chắc tối sẽ lên trường.” Tay cô xách cái túi to, “Hôm nay là đêm Bình An, mọi người đầu tặng táo cho nhau.”

Anh biết, hai hôm nay hộp đêm mở party và hội carnival, biểu diễn hết sức đặc sắc, cảm giác ngợp trong vàng son.

Cũng có con gái tặng anh chocolate và táo, anh không mang về mà đem chia hết cho người khác.

Mặc quần áo xong, Trần Dị bước ra, nét mặt vẫn như cũ.

Khi nhìn thấy hộp bánh ngọt, anh há miệng, hơi sững người song chẳng nói năng gì, xoay gót vào toilet rửa mặt.

Miêu Tĩnh tiện tay mua hai món khác nhau, cô hâm lại đồ ăn trong vòng nửa tiếng, xào thêm hai món nữa, nhanh thôi là có thể dọn lên bàn ăn.

Hai người ngồi xuống bàn, Miêu Tĩnh bưng bát đĩa, lại ngập ngừng hỏi Trần Dị: “À... chắc phải ăn bánh kem trước nhỉ? Hay là ăn cơm xong rồi ăn bánh kem hả anh?”

“Tao biết đâu.” Anh vô tư mở hộp bánh ra, “Trước sau gì cũng bỏ vào bụng, ăn chung với đồ ăn luôn đi.”

Chiếc bánh kem chỉ to cỡ 15cm, vừa đủ cho hai người ăn.

Tiệm bánh còn tặng kèm nến số và mũ sinh nhật, Trần Dị nhìn Miêu Tĩnh cắm cây nến biểu thị mười tám tuổi lên bánh kem, vì thấy mũ sinh nhật trông đần quá nên anh quẳng luôn vào thùng rác.

Bật lửa kêu tách một tiếng, ánh lửa chớp lóe, hai cụm lửa phản chiếu trong bốn con mắt.

Miêu Tĩnh cũng không biết mình nên nói gì để làm bầu không khí sôi nổi hơn.

Mặt Trần Dị thờ ơ, chả có lấy tí hân hoan nào.

Anh thổi vù, dập tắt nến, xúc hai miếng bánh kem ra.

“Ăn đi.”

“Cảm ơn anh.”

Hai người vui đùa ăn bánh kem, Miêu Tĩnh bỗng ngậm thìa: “Tuổi mười tám trưởng thành, quan trọng lắm đấy.”

“Ờ.”

“Em không mua quà sinh nhật cho anh tại đây đâu là tiền của anh.” Cô nói

lí nhí, “Mua đất hay mua rẻ, không cái nào ổn cả.”

“Rảnh thì mua đôi giày hộ tao, chất lượng tốt một chút, để mà đá người, hàng bền vào.”

“...” Miêu Tĩnh trợn tròn mắt, “Đừng đánh nhau, anh đừng nói tục...”

“...” Khóe môi Trần Dị giật giật, chuyên tâm ăn bánh kem.

Hai người ăn đến đờn, Trần Dị hỏi sinh nhật Miêu Tĩnh là ngày nào, cô bảo ngày 19 tháng 4.

Trong nhà dường như chưa từng có không khí sinh nhật, xưa nay Trần Dị không tổ chức sinh nhật bao giờ.

Nhưng vào sinh nhật của Miêu Tĩnh, nếu Nguyễn Minh Trân nhớ thì sẽ cho cô chút tiền, để Miêu Tĩnh mua vài cái bánh ngọt.

Ba giờ chiều Miêu Tĩnh lên trường, cũng tầm giờ đó Trần Dị phải ra ngoài.

Cơm nước xong còn ít thời gian, hai người làm ổ trên sofa mở tivi lên, bung phần bánh kem ăn chưa hết lại, hai cái thìa cầm hai bên trái phải, cứ anh một miếng em một miếng thế rồi cũng hết.

Hai người cùng bắt xe buýt, hai tay vịn chung một cây cột, đứng sóng vai nhau.

Trần Dị cao hơn Miêu Tĩnh cái đầu, anh cúi xuống liếc người bên cạnh mình, chọt đuôi ngón tay quét qua thái dương cô.

Miêu Tĩnh ngờ ngác ngẩng đầu.

Anh cong khóe môi, mút đầu ngón tay ngọt ngấy, cười đùa: “Ăn bánh thôi mà cũng làm kem dính lên tóc à? Chả phải trước khi ra ngoài con gái luôn soi gương ư? Còn mang theo cả gương lược nữa.”

Trời sinh con gái rất giỏi bắt lấy điểm mấu chốt.

“Con gái nào như thế?”

“Ai cũng thế.” Trần Dị nói giọng nhàn nhạt, “Đám con gái ở trường, ở hộp đêm...”

Nửa câu sau anh không nói, nhanh chóng mím môi.

Hộp đêm là nơi vàng thau lẫn lộn, môi trường khác hẳn với môi trường của học sinh trường trọng điểm.

Nét mặt Miêu Tĩnh hơi biến đổi, chớp chớp lông mi, cũng lặng thinh. Hộp đêm nơi Trần Dị làm việc khá có tiếng ở đây, là sản nghiệp thuộc sở hữu của một ông chủ họ Địch, xa hoa hết tột lầu đài, cực kỳ lộng lẫy và hoành tráng.

Nào khán phòng, karaoke, quán bar, phòng xì gà rượu vang, cái gì cần có là có hết cả.

Đây là nơi tiếp đãi đủ mọi hạng người, nhân viên an ninh thường là quân nhân xuất ngũ, cao to thô kệch, có khí thế.

Trần Dị cao mét 87, vai rộng eo thon, mặc bộ đồ tây trông vô cùng bảnh bao, từ ngoại hình đến ánh mắt đều toát lên phong thái ngang tàng, ngỗ ngược.

Anh nói dối rằng mình hai mươi một tuổi, tính tuy kiệm lời nhưng được cái lanh lợi.

Khi đánh bóng, uống rượu cùng người ta, anh sẽ nhìn sắc mặt và lai lịch của họ trước tiên.

Với tính quen buông thả từ nhỏ, anh chẳng có chút rụt rè, còn dẫn luôn đám Ba Tử không học hành gì vào trong bãi đậu xe, ngõ phòng camera, phòng đánh bạc, phòng trà, kiểm tra tiền boa để sống.

Miêu Tĩnh biết ngoài việc giám sát hộp đêm buổi tối, ban ngày anh còn đi học tán tử và quyên anh.

Trong nhà có mấy ống thép mang về từ hộp đêm, anh bắt đầu tự chế gậy đánh bida cho mình, chắc là dùng đánh bóng với người ta.

Hộp đêm có phòng bida, rất nhiều người tới đó tụ tập.

Mặc dù bida là một môn thể thao quý tộc, nhưng ở những chỗ ăn chơi hạng thấp trong thành phố, phần lớn người tụ tập trong phòng bida toàn là nhân vật giới xã hội đen.

Trần Dị làm quen được với kha khá người trên bàn bóng, cá cược bida là chuyện bình thường.

Hơn nữa anh còn hút thuốc uống rượu rất dữ, trên người cũng dính mùi nước hoa.

Làm cô thấy hoảng sợ.

Nửa đêm bốn giờ, anh đổ rượu cho người ta nên say bí tỉ, lúc về nhà đã đánh thức Miêu Tĩnh.

Thấy khuôn mặt trắng bệnh và cặp mắt giăng đầy tia máu của anh, cô thực sự không cách nào kéo anh lên giường ngủ.

Hoặc có khi suốt đêm anh chẳng về, mấy ngày liền không hề thấy anh thay đồ hay dấu vết về nhà lúc nửa đêm.

Cô ít gọi điện cho anh, bên anh toàn tiếng hú hét vui đùa, hoặc tiếng nhạc loạn xạ bất nháo.

Chỉ có ngày nghỉ là thấy Trần Dị ở nhà, uể oải nằm dài, lười biếng hút thuốc.

“Hút thuốc hại sức khỏe.” Một lần hiếm hoi Miêu Tĩnh nghiêm túc nói với anh, “Hút thuốc chiếm 80% tỷ lệ những nguyên nhân gây ung thư phổi.

Hơn nữa sẽ mắc bệnh ho mãn tính, xơ cứng động mạch, động mạch vành và gan, xương cốt, chức năng sinh sản sẽ bị hư tổn, cơ thể có mùi, sớm lão hóa.”

“Già sớm tốt chứ sao, càng già càng quyến rũ, với lại một ngày tao tắm hai ba lần, mùi đâu ra?” Anh quàng cánh tay qua che mắt, “Mày mua cho tao cái bánh xà phòng sạch một tí, ngày nào tắm xong người cũng nhờn nhờn, nồng nặc mùi hoa, khó ngủ muốn chết.”

Miêu Tĩnh gãi má: “Trên kệ có xà phòng đấy mà?”

“Đấy là xà phòng hay nước hoa? Người ta dán vào người tao ngủ, bảo tao điệu đà ẻo lả.”

“Có mùi đâu ạ.” Miêu Tĩnh nâng tay mình ngủi thử, “Ai dán vào người anh ngủi cơ?”

“Phụ nữ thôi, mũi tinh hơn mũi chó, mùi nước hoa trên người mình đểch người thấy đâu, người tao thì rõ lắm.” Tr ần Dị cau mày, chậm chạp nhả làn khói, “Cảm ơn trời đất, may mà mày không mua xà phòng sữa cho tao đây.”

Miêu Tĩnh nhú mày, mím môi, mắt liếc xéo: “Ồ, người phụ nữ mỗi sáng gọi điện cho anh, đến đón anh đi làm đây ư?”

Anh tặc lưỡi, nghĩ ngợi: “Tìm bạn gái không được à?”

Tay Miêu Tĩnh hơi khựng, giọng thoáng nặng nềkhó hiểu: “Được chứ, tùy anh thôi.”.

Chương 27: 27: Thành Một Con Sói Hoang Đêm Không Thể Không Về Nhà Ngủ

Ngoài lịch học dày đặc, tâm trạng Miêu Tĩnh thi thoảng lại lo lắng chán nản, thấy trống vắng cô đơn, và một chút mông lung khó diễn tả. Khi cô chưa kịp nhận ra, xung quanh Trần Dị đã dần có dấu vết của con gái.

Trên người anh có mùi nước hoa, có người nấu cháo điện thoại với anh, tặng quà cho anh. Trước kia chẳng phải chưa từng có, hồi cấp 2 ở trường Trần Dị cũng rất được chào đón.

Những năm học trường nghề, mấy cô em gái lông bông thích xúm xít quanh anh lên mạng chat chit, chơi game, có lúc thì đứng dưới tầng với đám Bảo Mao tìm Trần Dị.

Miêu Tĩnh không nhớ rõ khi đó mình đang làm gì, có lẽ là thu mình trong cái vỏ bọc, nhưng tâm trạng đâu có lạ lùng như bây giờ. Kỳ nghỉ đông kéo dài nửa tháng.

Sau khi Trần Dị tốt nghiệp, anh không cần Miêu Tĩnh động não kiếm tiền nữa.

Hai người phân chia rạch ròi: Anh bỏ tiền, bỏ sức, làm công việc tay chân nặng nhọc; Miêu Tĩnh đảm đương việc nhà cửa đòi hỏi sự tỉ mỉ, chuẩn bị đồ Tết nhân dịp năm mới, mua quần áo mới cho hai người.

Trong cửa hiệu thời trang người đến người đi, Miêu Tĩnh nhìn thấy một cô gái đang đi về phía mình qua tấm gương lớn, mặt mũi cô gái thanh tú, mặc

bộ đồ giản dị trông khá cồng kềnh.

Dù là học tại trường cấp 3 trọng điểm, nhưng trường cũng có rất nhiều bạn nữ biết làm duyên làm dáng.

Nữ sinh bắt đầu học trang điểm và may mò làm tóc.

Tuy đang học ở ban tự nhiên, song các bạn nữ quanh cô cũng biết thoa chút son bóng cho môi, thảo luận về cách ăn mặc phối đồ và những món trang sức xinh xinh, tinh xảo.

Lời trêu chọc “trông y hệt sọt mì” của Trần Dị đã khắc sâu vào tâm trí Miêu Tĩnh.

Cô lưỡng lự thật lâu, quyết định mặc thử một bộ váy liền thân vải len nhạt màu.

Làn váy chiết eo hơi bồng, dài tới đầu gối, để lộ đôi chân mảnh khảnh nhẵn bóng.

Cảm giác chất liệu váy không được tốt lắm, nhưng hơn ở chỗ là vẻ ngoài cô trẻ trung thanh thuần, trông vẫn tươi tắn.

Miêu Tĩnh mua chiếc váy trong sự phân vân, rồi lại vào một tiệm nhỏ bỏ hai mươi tệ mua một đôi son.

Lúc mua váy còn được tặng thêm cặp vớ da màu đen, nhưng Miêu Tĩnh chưa dùng vớ da bao giờ, cứ cảm thấy kỳ kỳ.

Mùa đông ở Đàng Thành không quá lạnh, có mấy cô gái vẫn để chân trần ra ngoài, cô nghĩ mình cũng chịu được nếu để chân trần.

Lần đầu tiên mặc bộ váy này là vào hôm Tết cô đi với Trần Dị đến công viên chơi.

Không chỉ có hai người họ, mà còn có mấy người đám Ba Tử, và sự xuất hiện bất ngờ của một gương mặt mới.

Đó là một cô nàng trẻ đẹp, lông mi dày nom hệt phiến quạt, ăn diện từ đầu

xuống chân chẳng chỗ nào chề, lớp trang điểm khiến người khác không đoán ra tuổi thật.

Chiếc áo len bó sát đường cong cơ thể, khuôn ngực cao ngất hờ cả một khoảng đằng trước trắng như tuyết, làn váy mang sắc hoa hồng, vớ da đen và giày cao gót, tức thì át hết mọi hào quang, làm Miêu Tĩnh hoàn toàn lu mờ.

Đương nhiên, có lẽ ánh mắt của Trần Dĩ vốn dĩ chẳng thêm đếm xỉa gì tới Miêu Tĩnh.

Đôi guốc của cô nàng thực sự rất cao, cô ta yêu kiều tựa hẳn vào cánh tay Trần Dĩ, không mấy mặn mà với người khác, nhưng thích cắn tai Trần Dĩ thủ thủ.

Miêu Tĩnh hợp nhóm với Ba Tử chơi vòng đu quay và vòng xoay ngựa gỗ, đua xe đạp.

Trần Dĩ ôm vòng eo mềm mại của cô nàng, hai người như cặp song sinh dính lấy nhau, trên khuôn mặt là nét cười ám muội phờ phới.

Miêu Tĩnh ngồi trên vòng đu quay cao tít, chỉ cần quay đầu là có thể nhìn thấy có người ngồi ở khoang bên cạnh hôn nhau, đĩ phong bại tục, táng tận lương tâm.

Ba Tử cười hỉ hả, bảo rốt cuộc anh Dĩ cũng hiến dâng nụ hôn đầu rồi rồi.

Gió lạnh lùa vào, cuốn quanh bắp chân gầy gầy tê cóng của Miêu Tĩnh, đau như bị rút gân.

Sau đó mọi người cùng ăn cơm.

Trên bàn cơm, đám con trai uống rượu thuốc.

Miêu Tĩnh bị xếp ngồi chung tán dóc với cô nàng kia.

Cô nữ sinh xinh đẹp thản nhiên liếc sang Miêu Tĩnh, hỏi cô có phải là em

gái Trần Dị không? Miêu Tĩnh gật gật đầu.

Cô nàng cất giọng nhàn nhạt, nói không có quan hệ huyết thống nên cũng chẳng phải em gái gì.

Móng tay mỹ miều dài ngoằng gõ màn hình điện thoại, rồi bỗng dừng như nhớ ra đi đâu gì, cô ta quay đầu đánh mắt lờm một cái.

Khi ánh mắt quét từ trên xuống đến Miêu Tĩnh, cô ta chợt nở một nụ cười khó hiểu.

Miêu Tĩnh nín thình không nói năng chi, cuộn tròn ngón tay giá buốt.

Trần Dị vô tình ngược mắt, thấy khuôn mặt cô trắng toát, sắc môi chuyển xanh, không khoác áo ngoài.

Hiếm có khi thấy cô mặc bộ đồ màu vàng tơ, như màu lá ngày xuân chưa kịp vươn mở, bờ vai gầy yếu lạ thường.

Anh bèn cởi áo khoác của mình ném lên người cô, bảo cô mặc hẳn hoi. Người cô lọt thỏm trong chiếc áo to rộng.

Nhưng cô nàng kia đã nhào vào lòng Trần Dị, cười bảo nóng quá, ấm quá.

Trần Dị rít một hơi thuốc, cụp vai lại, tươi cười nhả vòng khói thuốc với người ta.

Cơm nước xong về nhà, vì có đôi phần quyến luyến không nở, cô nàng kia cố ý theo về.

Trần Dị mơ hồ muốn đừng ý.

Tuy nhiên trong lúc do dự, anh thấy Miêu Tĩnh đang đứng ở ven đường đợi mình, tóc xõa trên vai, khuôn mặt nhỏ xinh, mắt mở mơ màng, vẻ mặt hiển nhiên là không vui về gì cho cam.

Cô mặc áo khoác của anh, khoanh hai tay, tay áo dài quá đầu ngón tay, vạt áo dài tới giữa đùi, lộ ra chút ít viền váy vàng xếp ly, hai chân thon thẳng,

da dẻ trắng bóc lóa cả mắt.

Anh mới giật mình phát hiện sao cô lại trắng cỡ ấy, anh nhớ mãi hồi bé cô chỉ là một con nhỏ khờ khạo.

Ma xui quỷ khiến Trần Dị không gạt đầu.

Anh đưa Miêu Tĩnh về nhà, trên đường đi còn hỏi cô có thích cô nàng kia không.

Mặt Miêu Tĩnh vô cảm, hỏi chuyện đó liên quan gì đến cô? Trần Dị bị cô làm nghẹn họng.

Tay áo anh cọ qua đầu gối cô, mịn màng nhưng lạnh băng.

Anh mới hỏi sao cô không mặc quần, Miêu Tĩnh đánh bốp vào mu bàn tay anh, nhích sang bên cạnh, cắn chặt môi không nói gì.

Lúc này có lẽ thằng đần cũng biết cô đang tức bụng.

Còn phần vì sao lại tức, Trần Dị chỉ đành tự đoán mò.

Cô nữ sinh xinh đẹp về sau cũng tới nhà tìm Trần Dị hai lần, ngấm ngầm quan sát căn nhà chỉ có hai người sống.

Khi đó Trần Dị vẫn chưa có lòng phòng bị, lần đầu tiếp xúc với người khác phái, cần nói cái gì là anh nói tuốt.

Cô nàng kia biết Trần Dị đang nuôi một đứa con riêng, nên thái độ của cô ta với Miêu Tĩnh tương đối lấp lửng, có phần khinh khỉnh.

Miêu Tĩnh thờ ơ, tự giác ra ngoài tránh mặt, trời tối mịt cũng chẳng buồn về nhà.

Bấy giờ Trần Dị mới nhận thấy sự bất thường giữa hai người.

Anh tìm Miêu Tĩnh về, cô ngồi dưới đất đọc sách trong nhà sách, mái tóc trắng đuột như sợi mì trong tô nước canh sông che khuất mặt.

Hai mắt cô nhìn anh đăm đăm, lúc anh đi vào, cô lại quay ngoắt đi chỗ khác.

“Sao muộn thế này không về nhà?” Trần Dị vén một lọn tóc dài rủ bên gò má cô, vừa dày vừa trơn bóng, nhìn ưng mắt hơn ngày xưa.

Anh biết con gái cũng phải ăn đồ ngon dùng hàng tốt, mới nuôi được xinh xắn, ưa nhìn.

Miêu Tĩnh phớt lờ anh.

“Đọc sách gì đấy, mua về hằng đọc.” Anh giật đi cuốn sách trong tay cô.

Miêu Tĩnh khom người che chắn, ôm sách nhanh nhẩu tránh ra.

Giá sách hai bên vừa cao vừa nhiều, như thể là mê cung, Miêu Tĩnh chẳng đoán hoài gì anh, cô rẽ trái rẽ phải, định bụng mặc kệ Trần Dị.

Ấy mà anh cứ theo đuôi cô không buông tha.

Hai người vòng tới vòng lui quanh giá sách, cuối cùng Trần Dị quay ngược lại đứng trong góc ôm cây đợi thỏ.

Trán Miêu Tĩnh đập mạnh vào ngực anh, Trần Dị xuýt xoa vì đau, giơ tay quàng lấy vai Miêu Tĩnh rồi mỉm cười xoa xoa ngực mình.

Vừa cúi đầu, anh đã trông thấy ánh nước di động ở vành mắt Miêu Tĩnh, óng ánh đập dờn.

Đôi mắt đẹp đẽ ấy va vào lòng anh, làm anh cũng ngỡ người mất một thoáng.

Song anh vẫn cười đùa cợt nhả, ôm ghì vai cô đi ra ngoài: “Anh biết cô ta không khách sáo với mày, mày không thích thì bọn anh chấm hết.

Anh cũng ứ thích cái kiêu đấy, ông à ông ẹo phiên chết, đời em mới xinh hơn, dịu dàng hơn vậy.”

“Anh tưởng mình đang tuyển phi đấy à?” Giọng Miêu Tĩnh lạnh tanh, nghiến răng, “Tự cao tự đại.”

Giọng anh hững hờ, băng quơ: “Phụ nữ vô số, anh đây có vốn liếng, tuyền thì đã sao?”

Máu toàn thân Miêu Tĩnh như đông lạnh, không nhịn được muốn nhổ nước bọt vào mặt anh.

Cô bực bội hất cánh tay anh ra, vừa bước nhanh hai bước lại bị Trần Dị lôi xệch về.

Anh uể oải đề người lên vai cô: “Đừng quấy nữa, về nhà thôi.”

“Em không về.”

Nếu có thể đi, nếu có chỗ để đi, cô cũng đi từ lâu rồi, chạy từ lâu rồi, ai muốn trợ một mình ở nhà cơ chứ.

“Người ta đi hết rồi, mà không về thì đi đâu?” Anh ngửi thấy mùi thơm trên đỉnh đầu cô, chẳng biết là mùi hoa hay mùi cam mùi quýt, nhẹ, thoang thoảng, cực dễ ngửi.

Anh cúi đầu ngửi ngửi, cảm giác khô ran trong lòng tựa hồ được xoa dịu mơn man, miệng bật thốt: “Có muốn đi mua đồ gì đó không?”

“Mua gì?”

“Tao biết đâu, đám con gái chả thích mấy thứ thơm thơm, đẹp đẹp đấy à.

Mua dầu gội sữa tắm, khuyên tai vòng cổ các thứ.”

“Em không có lỗ tai.” Cô lạnh giọng trả lời anh, “Em không đeo trang sức.” Anh cúi xuống nhìn, quả thực là không có.

Đôi tai nhỏ nhắn bị giấu trong tóc không được thấy mặt trời, lẫn giữa màu tuyết trắng là sắc đỏ phơn phớt.

Thùy tai mỏng mềm mượt mà, tựa viên ngọc nhắn không xương.

Không biết vì sao, họa chăng là anh thích ngắm hình ảnh chiếc khuyên tai tua rua dài thòng đong đưa trên đầu vai mảnh dẻ tha thướt, nên cũng gọi ý cho cô: “Hay là đi bấm lỗ tai?”

Miêu Tĩnh dừng bước, khóe môi dần giãn ra.

Con gái mười bảy tuổi có ai không ôm ấp niềm ham mê cái đẹp.

Thế rồi cô thực sự đi cùng Trần Dị tìm một cửa hàng trang sức nằm ven đường, bấm hai bên lỗ tai, chọn một cặp khuyên ngọc trai to bằng hạt gạo.

Cô lén soi gương mấy lần, đúng là rất đẹp.
Cô nữ sinh xinh đẹp kia chưa kịp xác lập mối quan hệ thì đã lạng lẽ rời bước.

Chẳng đợi vết thương ở tai Miêu Tĩnh lành lặn, Trần Dị đã nhanh chóng thay đổi đối tượng hẹn hò.
Mùi nước hoa mới và niềm vui mới, nam nữ qua lại cũng giống điệu Tango, thăm dò lẫn nhau, liếc mắt đưa tình, ngôn từ chòng ghẹo, hâm nóng từng bước.

Miêu Tĩnh nhìn anh, có lẽ anh như con bướm bắt mắt bay vào vườn hoa, cảnh xuân bỗng chốc bung tràn khắp khu vườn.
Cuộc sống bên ngoài của anh vẫn như trước.

Trần Dị hãy chưa học xong các kiểu mái tóc nhìn thiếu phụ nữ thì Miêu Tĩnh lại bước vào thời kỳ nổi loạn.
Sự ngoan ngoãn nghe lời, ân cần tâm lý đã lặn mất bóng, thay vào đó là hời hợt, xa lạ, khó ở, ăn nói ngang ngược, miệng mồm độc địa.
Đầu tiên là không muốn nhận tiền anh đưa nữa.

Miêu Tĩnh ăn uống, tiêu dùng tiết kiệm, cô cắt đứt mọi khoản phí ăn cơm bên ngoài khác.

Dù cho Trần Dị để tiền trên bàn học trong buồng cô, cô cũng hoàn trả về nguyên vẹn.

Tiếp theo đó là cắt tóc lại thành kiểu đầu Maruko, cô đem bán đứt mái tóc dài dày dặn của mình để lấy tiền sinh hoạt.

Trần Dị thật chả hiểu nổi sự thay đổi của cô.

Miêu Tĩnh cũng bắt đầu cãi cọ với anh.

Một buổi sáng ba, bốn giờ hiếm hoi nọ anh xong việc về nhà, dù nhẹ tay nhẹ chân cỡ nào, chắc chắn cô vẫn sẽ lạnh mặt bảo anh quấy nhiễu giấc ngủ của cô.

Nếu cô ra khỏi nhà rồi anh mới về, hôm sau y như rằng sẽ phụng phịu ngó lơ người ta.

Cô còn đình công, không nấu cơm, chẳng giặt đồ.

Trần Dĩ trêu hai câu, cô lại xụ mặt nén nước mắt, bảo một ngày nào đó cô sẽ trả hết số tiền cô đã nợ anh, tiêu của anh, vậy là hai người không ai nợ ai nữa.

Thái độ không đội trời chung, không phân biệt phải trái.

Rõ ràng anh đã nói gì đâu chứ.

Sau đó nữa, Miêu Tĩnh đã chẳng còn muốn nói chuyện gì với anh.

Ở nhà, hai người bùng nổ chiến tranh lạnh một cách vô duyên vô cớ.

Xuân hè chuyển giao, khí trời dần nóng, mọi người đồng loạt đổi sang kiểu áo mỏng lỗ tay.

Đồng phục mùa hè của Miêu Tĩnh phải bó eo, vì người cô gầy gò nhỏ xíu.

Bớt đi một chiếc cúc ở cổ áo, cấn cổ và xương quai xanh trắng ngần của cô lộ ra, kết hợp cùng chân váy cũ hời cấp 2, khâu vá thêm mấy đường chỉ là mặc lại được như xưa.

Giờ cô đã cao thêm, váy ngắn thế kia mặc kiểu gì? Trần Dĩ nhìn bấp đùi trần trụi của cô, mặt đen như đáy nồi.

Chưa hết, chủ nhiệm lớp ở trường bất ngờ gọi điện cho Trần Dĩ, báo rằng gần đây điểm số của Miêu Tĩnh dao động rất lớn.

Lên lớp thì ngủ, trốn tiết tự học tối không lý do, mong phụ huynh chú ý

quan tâm nhiều hơn.

Trần Dị nổi trận lôi đình, anh đến trường tìm Miêu Tĩnh, tham dự buổi họp phụ huynh cho kỳ thi giữa kỳ của cô.

Cô vẫn cứ lạnh lùng, khó chịu.

Hỏi cô khó chịu cái gì, cô lại bí xì chả ư hử chi, sau còn bị Trần Dị bắt gặp đêm không về ngủ, tối khuya vào tiệm net chat chit, chơi game với con trai.

Lịch sinh hoạt của hai người vốn bất đồng, một ngày khó gặp mặt nhau, cô còn chẳng khiến người khác đỡ lo, ngày nào anh cũng phải theo dõi sít sao, làm anh phiền lòng.

Bạn ấy Trần Dị tức đến nổi phõn lẫn thanh quản sắp nổ tung tới nơi, còn bụng dạ nào trên ông gheo bướm nữa.

“Mẹ kiếp mày muốn học nữa không đây? Mày bị ốm đầu à mà ăn mặc kiểu đấy ng ồi trong tiệm net? Ngựa đòn à?”

Huyết thái dương Trần Dị g ồ lên vì giận, răng nghiến ken két, may là không thốt một loạt câu từ thô tục trước mặt cô.

“Trời nóng, ai chả mặc vậy, vì sao em không được mặc.” Miêu Tĩnh đứng đưng, ngữ khí trấn định, “Em có mặc đi học đâu, ở nhà mặc đại thôi, có gì mà không được.”

“Được, mày thích mặc gì thì mặc, bao nhiêu thằng ở tiệm net, hừ, đợi lúc mày uống phải thuốc mê r ồi bị lôi vào con hẻm nào đó, sớm muộn gì cũng có ngày khóc lóc ỉ ôi.”

“Anh có kinh nghiệm lắm à?” Miêu Tĩnh nhướn hàng mày mảnh, “Loại đểu như anh, tốt nhất là nên bắn chết, để lở loét chảy mủ, bị năm con ngựa xé xác cũng chưa đủ.”

“Miêu Tĩnh!! Mày chán sống phải không?” Tiếng rống giận lạt tung nóc nhà, “Mẹ kiếp mày có tin tao cho mày chết luôn không?!”

Chương 28: 28: Thành Một Con Sói Hoang Đêm Không Thể Không Về Nhà Ngủ

“Tin, sao lại không tin, dù sao anh cũng giỏi đánh nhau nhất, đánh chết em luôn là được.” Cô ng ỡ ngay ngắn trên tay vịn sofa, “Em chỉ không biết, em làm sai chuyện gì, chả hiểu nổi anh giận chuyện gì nữa.”

“Không làm gì sai? Hơn nửa đêm nửa hôm mà không ở nhà ngủ, ra tiệm net nói chuyện với con trai? Mà nói chuyện gì?” Anh chống nạnh đứng sừng sững trước mặt cô, hai mắt trợn trừng, tia máu đỏ ng ầu, “Nói cái gì hả?”

“Nói sao nói trắng, nói thi từ ca phú và hoài bão cuộc đời.”

Khuôn mặt nhỏ nghiêm túc, cô chớp chớp mắt: “Anh cũng nửa đêm nửa hôm không ngủ đấy thôi, anh nói chuyện gì với con gái? Bốn giờ sáng đứng dưới tầng với người ta, quần quýt như sam, đứng sờ tới sờ lui.

Sao anh xấu xa thế, tác phong sinh hoạt hỗn loạn, coi chừng bị AIDS, cả người chảy mủ thối rữa, ói máu lở loét, suốt đời bị người khác tránh như tránh rắn rết.”

“Mẹ kiếp... tao chỉ hôn thôi, mà rửa tao đấy à?” Trần Dị bị cô chọc tức sùi bọt mép, cắn răng bật cười, “Mẹ kiếp, công tao nuôi mà mấy năm đồ hết xuống sông r ồi.

Mày là con nhỏ vô ơn, giống Ngụy Minh Trân y như đúc.

Coi như mắt tao mù, đ** con mẹ mày!”

Trần Dị giận tím mặt, đá phăng cái ghế chường mắt dưới chân bề tan tành. Miêu Tĩnh nghe anh nhắc tên Ngụy Minh Trân, mặt thoáng chốc sa s ầm, nhìn chằm chằm cái ghế nhựa vỡ nát, giọng lạnh căm: “Phải, người phân theo nhóm, vật họp theo loài, thượng bất chính hạ tắc loạn.

Em giống mẹ em, vậy anh cũng giống bố anh, em thấy với tốc độ của anh, chắc cũng có ngày tự đứng lên chức bố, trở thành Trần Lễ Bân, để ra một Trần Dị khác, ngược đãi nó, bạo hành nó, để nó tái diễn lại cuộc đời anh.” Người Trần Dị run bần bật, mắt sắc lẹm hung ác, lạnh lẽo cùng cực, mặt căng cứng dữ tợn, giơ cao tay mình giáng xuống một cái thật mạnh. Răng cô cắn nghiến môi dưới, khuôn mặt tràn đầy vẻ ương ngạnh.

Đôi mắt như viên pha lê đen bình tĩnh nhìn anh, hàng mi cong vút không run lấy một cái.

Chiếm trọn trong cặp đờng tử trong veo là hình ảnh phản chiếu khuôn mặt anh tím tái vì giận, bàn tay giơ lên cao, nửa chừng lại giảm bớt lực.

Cuối cùng anh bóp mặt cô, khom người, nhếch miệng cười khẩy: “Vậy mà cũng giống Ngụy Minh Trân, cả đời sống nhờ đàn ông rồi hại người khác chết, cuồn tuyền của người chết bỏ chạy như con chuột, thậm chí bỏ luôn con gái như vút cọng rác.”

“Em tuyệt đối sẽ không như thế.” Cô gằn từng tiếng, ngạo nghễ hất cằm, “Khi em trưởng thành, em sẽ sống thật tốt, em đã nói là sẽ làm, em sẽ khiến đàn ông chạy theo em, em sẽ có được tất cả những gì em muốn.”

“Xì.” Anh khinh thường bĩu môi, bóp mạnh hai má cô, làm cô bị đau, “Mày đừng nằm mơ, giờ mày chả có gì, nếu không phải tao thương hại mày thì mày đã chết đói từ lâu, đêch biết là làm đũa mồi ở cái xóm xinh nào rồi.”

“Em không cần anh thương hại!” Miêu Tĩnh đau tới độ ứa nước mắt, vươn tay ra sức cào cánh tay Trần Dị, hồng thoát khỏi gông xiềng của anh, “Em không phải con riêng!”

Móng tay dài làm xước cánh tay, máu rỉ ra, Trần Dị cau mày, sát khí nổi lên, vung tay đập bờ vai gầy yếu của cô: “Mẹ kiếp, tao chưa đánh mày mà mày dám cào tao à?”

Vai cô bị bàn tay to lớn đập một cái đau điếng, thiếu đi đầu nứt toác, đôi mắt rung rung bùng lên ngọn lửa giận.

Cô đâm sầm vào người anh, xòe mười ngón tay cào mặt và cổ anh, cắn răng la hét, “Anh buông ra, anh đừng đụng vào em.”

“Mẹ kiếp mày có yên không, Miêu Tĩnh, mày điên rồi à?”

“Anh mới điên, anh là đờkhốn kiếp, anh là đờbiến thái!”.

Chap mới l????ô???? có ?????ai == T???????????? T????????YÊ????.
V???? ==

“Mặt tao! Mẹ mày!!”

Trần Dị cúi tiệt, duỗi tay đẩy con nhỏ điên ra.

Miêu Tĩnh loạng choạng ngã phịch xuống sofa, còn níu lấy một cánh tay của Trần Dị, há miệng cắn phập một nhát.

Trần Dị cau mày, hít hà.

Hai người vật lộn trên sofa, tay chân Miêu Tĩnh đấm đá người anh thùm thụp, cào xé lòng dạ anh, như đổ thêm dầu vào lửa, làm anh sốt hết cả ruột.

Anh cảm hận chửi một tiếng đ** mẹ, vốc người cao lớn bao trùm chiếc sofa, để cơ thể mình đè nghiêng Miêu Tĩnh, cho cô chẳng cách nào nhúc nhích.

Cảm anh đập vào trán cô, mặt cô vùi vào cổ anh, xúc cảm mềm mại sượt qua yết hầu.

Cảm giác ấy kỳ diệu lạ thường, khiến anh lưu luyến.

Yết hầu nhòn nhọn lên xuống, rồi lại chạm trúng thứ gì kỳ lạ, ướt át lạnh lạnh.

Sao anh không biết, đó là môi con gái, môi Miêu Tĩnh.

Xuống chút nữa, những nhịp nhấp nhô của đường cong cơ thể làm anh không tài nào làm ngơ nổi.

Anh mơ hồ nhận thấy khung xương, da thịt giấu dưới tấm áo đờng phục.

Làn váy dài đến giữa đùi vì cọ xát nên bị cuốn lên trên.

Dẫu cách lớp quần dài, song vẫn cảm nhận được làn da nhẵn nhụi trơn tuột.

Trần Dị chầm chậm nhắm mắt, sắc mặt xanh mét dịu đi đôi chút, chống tay đứng dậy khỏi sofa.

Mặt anh hằm hằm, đi thẳng vào buồng chẳng quay đầu, đóng rầm cánh cửa.

Miêu Tĩnh bị ngộp thở, mặt đỏ phừng phừng nằm trên sofa, kéo kéo làn váy.

Cô bị thân thể cường tráng nóng rực của Trần Dị đè ép, sức nặng anh mang lại hồi lâu mới tan biến.

Cô cử động tay chân, trở mình nằm, mở to hai mắt, hàng mi dày khẽ chớp cái, ánh mắt sâu thẳm, tĩnh lặng vô cùng.

Khi đã bình ổn lại trạng thái, Miêu Tĩnh cũng vào buồng, đóng cửa.

Cửa buồng bên cạnh mở ra, Trần Dị vắt cái khăn tắm lên vai bước ra ngoài, anh vào phòng tắm xối nước lạnh, sau đó lặng lẽ ra khỏi nhà.

Mấy hôm nay anh có hơi mệt mỏi, không hứng thú, không tinh lực, như con chim ưng vừa mới tung bay thì cánh bỗng dưng đứt lìa, móng vuốt bị bọc vòng thép, vỗ cánh phành phạch chẳng bay lên nổi.

Bữa nào anh cũng ngủ ngày đi đêm, gặp biết bao chuyện phải bận tâm.

Ở nhà còn đấy một đứa học sinh không giúp anh bớt lo, bảo anh làm gì được bây giờ? Máy trăm cô gái trẻ trong hộp đêm, sau lưng cô nào mà không có vài câu chuyện ly kỳ, thượng bất chính, hạ tắc loạn.

Qua hai tháng nghỉ hè nữa là lên lớp 12, nếu ngày nào đó Miêu Tĩnh cũng thành ra bê tha như thế, thì cơn giận trong bụng anh biết trút đi đâu đây. Hai người như thể mặt trời với mặt trăng, ngày qua ngày vẫn trưng một bộ mặt vô cảm chiến tranh lạnh, hai đôi đũa trên bàn cơm nằm im lìm.

Trần Dĩ dành ra chút ít sức lực để mà theo dõi mấy trò quái gở của Miêu Tĩnh.

Anh và đồng nghiệp trốn trong góc hút thuốc, lâu lâu tranh thủ liếc qua sàn nhảy với đám người đang múa may quay cuồng.

Hai giờ sáng, đương là thời điểm chơi bởi cuồng loạn nhất.

Hệ thống liên lạc nội bộ bất chợt thông báo một cô gái đang đứng ngoài cửa đại sảnh tìm anh, anh tưởng lại là cô nào có liếc mắt đưa tình với mình.

Uể oải lê bước ra xem, ngay chỗ cửa ra vào xuất hiện cô nữ sinh trẻ trong bộ dạng hết sức thảm thương, chân xỏ đôi dép lê, mặc bộ váy ngủ hai dây màu lam mát mẻ.

Ánh đèn lung linh đa sắc màu trải dập dờn trên làn da trắng sứ của cô, hết như là đỉnh núi phủ tuyết giữa đêm trăng.

Da đầu anh bỗng tê rần, mày cau chặt, sỏi bước dài đi qua.

Chưa kịp mở miệng quát thì đã trông thấy hai hàng lệ in dấu hai bên gò má cô, hốc mắt cô đỏ au như con thỏ, mặt mũi trắng nhợt, toàn thân run lập cập.

“Sao mà tới đây?”

Miêu Tĩnh run run vươn tay níu chặt góc áo anh, hai giọt nước mắt trong suốt lăn xuống má, thốt mấy chữ yếu ớt: “Có người... trong nhà...”

Cô khóc đứt quãng, nói cũng chẳng rõ ràng.

Mặt Trần Dĩ âm u, cởi áo vest khoác lên bờ vai run rẩy của cô, ôm cô đi ra ngoài.

Bấy giờ anh mới biết có kẻ rắp tâm bất lương, nửa đêm cạy cửa hông làm xằng làm bậy.

Anh tìm thấy dấu giày của đàn ông, ổ khóa cửa có dấu hiệu bị cạy bằng vật phá khóa, cửa số toilet bị đá đập bể mất một bên, là muốn nhìn lên, hay muốn làm gì đây? Theo lý mà nói thì chuyện này không thể xảy ra, tên tuổi của anh vang dội khắp khu vực này, ai nghe chẳng sợ mất mặt.

Trần Dĩ hít sâu một hơi, gương mặt lộ nét hung tàn.

Miêu Tĩnh nắm góc áo anh, cứ gục đầu khóc mãi: “Em ngủ một mình ở nhà... hai năm... có người nhìn lên em...”

Mẹ kiếp, đứa con gái hơn mười tuổi, ở một mình sao không nguy hiểm cho được.

Trần Dĩ nghĩ trước nghĩ sau, thực sự bó tay hết cách.

Anh đành từ bỏ công việc nhân viên an ninh ở hộp đêm, biến thành con sói hoang đêm bắt buộc phải về nhà..

Chương 29: 29: Tôi Đã Nhớ Em...

Hai người trong buồng ngủ mạnh ai làm việc người nấy, khi Lư Chính Tư bước vào mới có tiếng nói chuyện.

Trần Dĩ ngâm điều thuốc, quay gót đi ra phòng khách hút. Căn buồng trên cơ bản là trống rỗng, dưới gầm giường vẫn còn hai thùng đựng đồ, là đồ Miêu Tĩnh xếp trong tủ quần áo ra lúc mới về đây.

Lư Chính Tư hỏi Miêu Tĩnh có muốn đem đi không, cô lắc đầu. “Đồ ngày xưa hồi tôi học đại học thôi, có quần áo cũ, với cả ít thứ linh tinh, không dùng được nữa rồi.” Xem tình hình, hành lý tùy thân của cô có vẻ cũng không quá nhiều.

Cô bỏ kha khá đồ khác ở lại, ví dụ như rèm cửa sổ mới, bàn học, ghế ngỗ, đệm, gối ôm, mấy thứ đồ gia dụng lật vặt.

Miêu Tĩnh quay đầu: “Còn thì anh xử lý nhé?” Cô nói với Trần Dĩ.

Anh cầm điều thuốc, nghiêng nửa người, đáp một tiếng ậm ờ.

Khi Miêu Tĩnh và Lư Chính Tư sắp đi, anh bèn đi cùng xuống tầng tiền khách với một thái độ hết sức hào hứng. Cốp xe đóng lại, không hiểu sao chợt hơi có cảm giác xa nhà.

Lư Chính Tư đã khởi động xe, Miêu Tĩnh mở cửa ghế phụ, ngoái đầu thoáng nhìn: “Em đi đây.”

Trần Dĩ nhìn cô, nét mặt lạnh tanh cứng đờ, tóc mai đen nhánh phát phơ, chậm chạp thốt một chữ khô khốc: “Được.”

Miêu Tĩnh nhìn anh, nở nụ cười cực kỳ dịu dàng, hàng mày nhu hòa giãn ra, xoay người lên xe, đóng cửa.

Hai tay Trần Dị đút trong túi quần, uể oải đứng ngoài cửa xe, ánh mắt xuyên qua tấm cửa sổ xe sao mà nặng nề u ám.

Xe lăn bánh, cô thắt dây an toàn, bắt đầu tán gẫu với Lư Chính Tư.

Miêu Tĩnh về Đàng Thành hồi tháng tám, thời gian trôi thật nhanh, đến nay cô đã ở được ba, bốn tháng, cũng đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống và công việc.

Mùa hè của Đàng Thành kéo dài lê thê, tới giờ mới có tí se se lạnh.

Lư Chính Tư học đại học ở miền Bắc, luôn nhớ nhung cái không khí và sương tuyết giá lạnh rét buốt của mùa thu đông.

Miêu Tĩnh thì đã quen, cô rất thích mùa hè, thích cỏ cây sinh trưởng tươi tốt và cảm giác mồ hôi ẩm ướt trên da.

Chủ đề câu chuyện chuyển hướng từ Đàng Thành sang chuyện thường ngày.

Lư Chính Tư mím môi, hỏi Miêu Tĩnh có phải hồi cấp 3 cô sống chung với Trần Dị hay không.

Cậu ta rút ra kết luận này từ đôi lời qua lại của Đò Lị và Miêu Tĩnh, và cả cách bày biện trang trí trong nhà.

“Phải, khi đó chỉ có hai chúng tôi ở nhà, mẹ tôi đã đi qua vùng khác, tôi đi học, Trần Dị đi làm.”

“Cách nói chuyện giữa chị và Trần Dị, thường khiến tôi thấy... hai người không thân nhau lắm.”

Miêu Tĩnh mỉm cười: “Ngày xưa tôi và anh ấy hay cãi nhau, sau này thì cắt đứt liên lạc nhiều năm, không hiểu đối phương là bình thường.”

Lư Chính Tư cười hỏi: “Anh Dị từng hợp phụ huynh cho chị à? Anh ấy có quản thúc chị không? Rất khó tưởng tượng cảnh hai người cãi nhau đấy.”

“Hôm ăn cơm cậu nghe thấy à? Thịnh thoảng anh ấy cũng quản nọ quản kia, như thành tích kém hay trốn học các thứ.”

Suy cho cùng, ngoài anh ấy ra cũng đâu còn ai khác.”

“Về sau học đại học, sao hai người không liên lạc nữa? Tôi thấy kỹ sư Miêu và anh Dị... đều là kiểu người biết suy nghĩ cho người khác.”

Miêu Tĩnh liếc cậu ta một cái: “Có phải cậu muốn hỏi chuyện tôi nhờ cậu làm bạn trai có liên quan gì tới Trần Dị không chứ gì? Rồi quan hệ của tôi và Trần Dị rốt cuộc là gì?”

Bỗng dưng bị vạch trần, mặt Lư Chính Tư ửng đỏ: “À... dù sao tôi cũng thấy hơi lạ... đúng thực là tôi không rõ lắm.”

“Thật làm phiền cậu quá.” Miêu Tĩnh cong khóe môi, sóng mắt đẹp đẽ, “Về chuyện bạn trai, hay là chúng ta dừng ở đây đi? Tôi mời cậu ăn bữa cơm xin lỗi được chứ?”

“Không trở thành bạn trai thật được ư?” Lư Chính Tư siết chặt vô lăng, da đầu tê rần vì lời nói của cô, buộc phải đi thẳng vào vấn đề, “Kỹ sư Miêu, tôi... tôi rất thích chị.

Lần đầu tiên chị nói chuyện với tôi, lòng tôi thực sự vô cùng phấn khích.

Khoảng thời gian này... chúng ta rất ăn ý, tính cách hợp nhau, ở chung cũng hòa hợp, chị... chị không thể thử cân nhắc tôi sao?”

Chàng trai hiền lành chất phác, đúng là Miêu Tĩnh có thiện cảm với cậu ta, cách đối nhân xử thế thật thà thẳng thắn, dấu bụng có đi ầu nghi vấn song chẳng hề giở giọng điệu hùng hù hờ hờ tra khảo cái gì, đi ầu đó lại càng làm nổi bật sự đen tối từ động cơ của cô.

Miêu Tĩnh ngập ngừng, vừa định mở miệng, tiếng chuông điện thoại đúng lúc réo vang.

Là Trần Dị gọi.

Cô bắt máy, đầu dây bên kia bật mọi tiếng, rồi sau đó là tiếng thở dài chầm chậm.

Miêu Tĩnh biết anh đang hút thuốc, hút trong một tâm trạng biếng nhác, mơ màng.

“Miêu Tĩnh.”

Giọng khàn khàn thô ráp, âm cuối kéo dài, như thể trôi ra từ cổ họng.

“Ừm?”

Chỉ một từ như thế, Lư Chính Tư cảm thấy thanh âm của Miêu Tĩnh khác hẳn bình thường, nhu mì và mềm mại lạ kỳ, mềm theo kiểu đong đầy tình cảm nồng nàn, trong trẻo.

“Đi rồi à?”

“Ờ.”

“Tôi từng nhớ em...”

Cô lặng lẽ nghe, anh không nói gì thêm, vội vã cúp điện thoại.

Miêu Tĩnh nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, góc mặt nghiêng tựa bức tranh, cặp mắt ẩn hiện vẻ cô đơn.

Câu chuyện bị cắt ngang giữa chừng, không cách nào tiếp tục nữa.

Lư Chính Tư nhận ra, Miêu Tĩnh ngồi cạnh cậu ta cũng đã đắm chìm trong một khoảng không gian diệu kỳ.

Không gian ấy do cô dựng lên, kẻ khác cấm được đặt chân vào.

Cậu ta nảy sinh đôi chút ửng dờ, mất mát.

Quen biết bao lâu, cậu ta vẫn mãi không hiểu nổi Miêu Tĩnh, chẳng biết tại cô khó hiểu, hay năng lực của cậu ta kém cỏi quá.

Trở về công ty, không rõ do công việc bận rộn hay chưa biết nên mở lời thế nào, Miêu Tĩnh và Lư Chính Tư đều không có phản hồi gì đối với cuộc đối thoại trên xe.

Trần Dĩ nhện chả được hai ngày, buổi tối ra khỏi tiệm bida, anh bèn viện cớ đến khu khai phát tìm Miêu Tĩnh.

Cô vừa mới ra ngoài ăn khuya cùng đồng nghiệp.

Xe đứng chờ ở ven đường, qua tấm gương chiếu hậu, anh trông thấy Miêu Tĩnh và mấy người đồng nghiệp rẽ từ góc phố qua đây.

Anh gác tay kẹp điều thuốc lên cửa sổ xe, dán mắt nhìn cô đắm đắm.

Miêu Tĩnh lướt mắt qua, dừng bước chân nói chuyện với đồng nghiệp.

Lư Chính Tư nhìn cô chậm rãi đi về phía một chiếc xe màu đen, đứng trước cửa bên ghế lái nói gì đó với ai
Dĩ nhiên cậu ta biết đấy là xe của Trần Dĩ, nhưng chẳng phải không có bất cứ điểm nào bất thường ư?
Miêu Tĩnh lên xe, Trần Dĩ chở cô đi hóng gió đêm, hỏi cô có muốn dạo quanh nội thành không.

Giờ đã muộn, Miêu Tĩnh không muốn đi xa.

Xe chạy vòng quanh khu khai phát, hai người phát hiện một mảnh đất hoang chập chờn bóng cỏ cây, lau sậy mọc lan tràn, trăng tròn mờ mịt treo thấp, khiến người ta bỗng thấy thời gian dài đằng đẵng.
Xe đậu bên đường, người đàn ông cao lớn khom lưng hôn người bên cạnh mình.

Bờ môi mềm như cánh tường vi đắm làn sương đêm lung linh ướt át, đầu lưỡi luồn lách thần tốc, tiếng thở dốc mê ly truyền giữa răng môi.

Đây là lần đầu tiên hai người trao nhau nụ hôn tại một không gian bao la.

Người con gái xinh đẹp và người đàn ông anh tuấn, dưới lớp vỏ bọc chính tề, ở nơi ngoại ô hoang vắng, yêu đương vụng trộm mới thêm kích thích.

Anh cuốn đầu lưỡi cô vào khoang miệng mình, để cô lang thang trên lãnh thổ của anh.

Mùi thuốc lá dày đậm bao bọc hương thơm thoang thoảng kín đáo.

Anh thấy mặt cô nhuộm sắc đỏ, yêu kiều như trái mận trái đào, hai cánh tay trắng kiện dạo chơi, hồng để cô dán sát lên người mình.

Đúng khi này, Miêu Tĩnh lùi về đằng sau, tựa cửa xe thở hển hển, khước từ bước rục rịch tiếp theo của anh.

Dưới ánh sáng lò mờ, mắt Trần Dị sáng rực khó lường, hết con sói bắt gặp con mồi.

Miêu Tĩnh hỏi anh có gì muốn nói không, anh đứng tựa cạnh cô, lại bắt đầu gục mặt chầm thuốc đi đều chỉnh cảm xúc, hỏi cô phải nói cái gì.

“Nói những lời sáu năm nay anh không nói.”

Lời yêu thương cũng được, lời dối trá cũng không sao, chỉ cần anh chịu lên tiếng.

“Hình như chả có gì để nói.” Anh rít một hơi thuốc, “Chúng ta chia tay trong hòa bình đây còn gì, mỗi người đi một ngã, không có vương bận, cũng chẳng có ràng buộc, đời ai người nấy sống.”

“Thực ra em không nên về đây.”

Mắt Trần Dị dăng màn sương đêm: “Em vừa về, chúng ta cứ vậy thì có gì tốt.

Em coi tôi là lớp dự phòng nửa vời, lại không chịu thuận theo tâm ý tôi.”

Anh giẫm đầu mâu thuốc dưới chân, nghiến thật mạnh.

“Anh thực sự từng nhớ em ư?” Miêu Tĩnh quay đầu, mắt trong suốt như nước, “Em lên đại học mới có hai tháng mà đã không gọi được vào số của anh nữa, hoàn toàn không gọi được.

Anh cũng đâu đi tìm em, đáng lẽ bây giờ phải có nhiều chuyện cần thích lắm chứ.”

“Dù sao đã sống chung với nhau bao nhiêu năm, nhiều ít sẽ nhớ chứ.”

“Em đi học, tôi sống cho qua ngày, đổi số điện thoại, việc nhiều bận bịu, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không có gì để nói hay liên lạc.”

Mấy tháng về đây, cô không hỏi han như thể không có chuyện gì xảy ra, mà anh cũng không buồn nói, dù rằng lòng biết rõ nhưng chẳng nói ra.

Mấy tháng nay hai người ở chung rất ăn ý, chỉ có khi sắc tình ám muội mới để lộ sơ hở và cảm xúc.

Miêu Tĩnh khoanh tay, phóng ánh mắt lạnh lùng nhìn xa xăm.

Bầu không khí nóng bỏng tan biến hết, hai người lên xe, Trần Dị đưa Miêu Tĩnh về công ty, chưa nói lời nào sau khi nào đến nữa thì đã quay đầu xe đi mất.

—

Không có tin tức gì mới, Miêu Tĩnh lại bất ngờ nhận được điện thoại của

Đồ Lị.

Lâu lắm rồi không gặp mặt, cô ta không nói gì khác, chỉ bảo có mặc váy của Miêu Tĩnh, có lẽ vô tình bị cô ta và Trần Dị vụng về làm hỏng nên muốn đền cho cô một bộ váy mới, hỏi Miêu Tĩnh chiếc váy kia bao tiền, của nhãn hiệu nào.

Không có ý sống chết đeo bám, chỉ là làm Miêu Tĩnh thấy khó chịu, cô cũng muốn khiến người khác khó chịu một lần.

Cúp điện thoại, sắc mặt Miêu Tĩnh rõ ràng lạnh đi hẳn, đứng trước cửa sổ cả hồi lâu.

Vài bữa sau, Miêu Tĩnh gọi cho Trần Dị.

Nghe bên chỗ anh có tiếng đánh bida, cô hỏi mượn xe anh một ngày, vì không chạy xe của công ty ra ngoài được.

“Chuyện gì?”

“Có người bạn sắp đến Đàng Thành, em lái xe chở anh ấy đi thăm thú.”

“Bao giờ?”

“Ngày mai, anh ấy công tác ngang qua đây, em ra ga tàu cao tốc đón anh ấy.”

“Tôi chơi bóng ở thành phố bên cạnh, mai về

Bạn nào, tiện đường tôi chở về luôn.”

“Không để anh làm hộ được, em muốn tự đi đón.”

Trần Dị chau mày: “Sáng mai, tôi đưa xe qua cho em.”

Anh chạy về Đàng Thành ngay trong đêm, sáng vội vàng thay bộ quần áo đi gặp Miêu Tĩnh.

Vì chuyện này mà cô còn cố ý xin nghỉ phép năm, cũng cẩn thận không để lại dấu vết mình đã chải chuốt, trang điểm.

Mặt mũi trong sáng, môi đỏ răng trắng, tóc dài bay bay, nét phong tình vừa lười biếng vừa dịu dàng, một khí chất kiêu ngạo mang vẻ thờ ơ.

Trước tới nay anh chưa bao giờ thấy phong cách này ở cô, liếc mắt cái đã biết rõ: “Không nhờ Lư Chính Tư giúp à?”

“Chính Tư không hợp lắm.”

“Ai đấy?”

“Đ ồng nghiệp công ty cũ.”

Anh do dự một chốc, ngón tay gõ gõ cửa kính xe: “Em chạy xe tôi có quen không? Em lên xe đi, tôi chở em ra ga tàu.”

“Cũng được, phiền anh làm lái xe cho em một lát.”

Lúc tàu đến ga là mười giờ năm mươi.

Miêu Tĩnh đứng đợi ở cổng, nhận cuộc điện thoại nói vài câu, nhìn thấy người đàn ông diện âu phục giày da đi ra, cô nhoẻn miệng cười rạng rỡ.

Hai người ôm nhau giữa dòng người, người đàn ông vỗ lưng cô, cười hỏi: “Đến một mình à?”

“G ần thế ạ.”

Tr ần Dị đứng tựa cửa xe, thấy hai người bước sóng vai nhau.

Người đàn ông có vóc dáng cao g ầy, tuổi chắc khoảng trên dưới ba mươi, đeo chiếc mắt kính gọng vàng, sáng láng ngời ngời, bàn tay che chắn sau lưng Miêu Tĩnh.

Miêu Tĩnh hướng mặt về anh ta, sợi tóc lất phất.

Nam thanh nữ tú, tinh anh phong độ, quả là đẹp đôi.

“Anh trai em, Tr ần Dị.” Miêu Tĩnh giới thiệu đơn giản, “Đ ồng nghiệp cũ, cũng là bạn, S ầm Diệp.”

Hai người đàn ông, một nông nghênh, một nho nhã, trên khuôn mặt đều là nụ cười khách sáo, ấy mà ý cười chẳng chạm nơi đáy mắt.

Hai người bắt tay theo phép lịch sự, sức hơi mạnh, r ồi nhanh chóng thu về Tấm danh thiệp trắng tuyết đưa sang có phần đặc biệt.

Tr ần Dị nhìn kỹ, Tổng thanh tra Pháp lý khu vực Đại Trung Hoa, một chức vị rất cao quý, họ này đọc sao nhỉ? Thời nhà Đường hình như cũng có nhà thơ có tên như này thì phải..

Chương 30: 30: Đúng Là Ghê Gớm Không Hồ Là Miêu Tĩnh

“Em chưa bảo với anh là em có anh trai ở Đàng Thành bao giờ đâu đấy.”
Sầm Diệp chào hỏi Trần Dị, mắt lại nhìn về phía Miêu Tĩnh, cười nói:
“Ngoại hình lẫn phong cách của em và anh trai em khác một trời một vực.”
Miêu Tĩnh mỉm cười: “Dĩ nhiên là không giống nhau rồi.”

Anh ấy và bố anh ấy với mẹ em và em sống trong cùng một gia đình, thực tế không có quan hệ gì cả.”
Sầm Diệp nhướn mày, lần nữa đánh ánh mắt sang Trần Dị.

Cậu ta mặc chiếc áo khoác thoải mái, hai tay đút túi quần, tư thế đứng thẳng tắp, song thái độ lơ đãng.

Chẳng hào hứng gì mấy với dịp làm quen này, nhưng cũng không hề bối rối.

Điều bộ không coi ai ra gì.

Ba người lên xe, Sầm Diệp và Miêu Tĩnh ngồi chung ở hàng ghế sau, nhờ Trần Dị cầm lái.

Miêu Tĩnh đã đặt một nhà hàng cao cấp, cô sẽ đi ăn trưa cùng Sầm Diệp trước.

Trần Dị nghe tiếng hai người nói chuyện phiếm, chất giọng và ngữ điệu toát lên một phong phạm của tầng lớp tinh anh giới kinh doanh hết sức hiên ngang, trong đồng thuật ngữ chuyên ngành lâu lâu còn chêm thêm vài câu tiếng Anh trôi chảy.

Khởi đầu cho cuộc trò chuyện đây là thời tiết và duyên có gặp mặt.

Sầm Diệp có một dự án công tác ở Tây Nam, tình cờ sao chuyến tàu chạy qua Đăng Thành.

Miêu Tĩnh biết anh ta đi công tác như cơm bữa, thường xuyên tiếp xúc với cơ quan chính phủ, hành xử khiêm nhường đúng mực.

Nói tiếp đến Đăng Thành, Sầm Diệp có tìm hiểu đôi chút về văn hóa phong tục và tình hình kinh tế ở địa phương.

Anh ta xuất thân từ gia đình trí thức, từng được đặt chân qua khắp mọi miền đất nước, trùng hợp là mẹ anh ta cũng có bạn thân người gốc Đăng Thành, vậy nên cũng biết ít nhiều.

Lâu lâu anh ta lại chú ý tới Trần Dị trầm lặng kiệm lời.

Sầm Diệp biết anh là ông chủ tiệm bida thì trào dâng hứng thú nói chuyện.

Bida là môn thể thao quý tộc, người có kỹ năng đánh bóng tốt ắt hẳn đã phải bôn bĩ tôi luyện.

Anh ta ngửi thấy mùi thuốc lá trong xe, nên nói đến thuốc lá và xì gà.

Cuộc trò chuyện hết sức suôn sẻ, khiến cả thể xác tinh thần lẫn lỗ chân lông của người ta cũng khoan khoái, dễ chịu.

Xe dừng bánh ngoài nhà hàng, thực ra Miêu Tĩnh muốn nói chuyện riêng với Sầm Diệp, nhưng Sầm Diệp lại tỏ tấm lòng thành mời mọc Trần Dị.

Dù là có địa vị thế nào, trong các dịp xã giao anh ta luôn làm chu toàn mọi mặt, không lạnh nhạt với bất cứ ai.

Cách đối đãi của Sầm Diệp làm người khác có cảm giác đang tắm mình trong gió xuân.

Miêu Tĩnh cũng lên tiếng: “Vậy cùng đi thôi.”

“Được, tôi đành đi theo hưởng lộc ké của hai người, học hỏi thêm kinh

nghiệm.”

Nụ cười nhạt nở trên khuôn mặt Trần Di, anh chẳng ham hố gì cái kiểu cách mạnh vì gạo, bạo vì tiền của tinh anh xã hội đấy.

Trông anh ơ hờ, quảng chìa khóa xe, đi với hai người vào nhà hàng. Đồ ăn là những món đặc sản của vùng này.

Khung cảnh xung quanh nhà hàng được thiết kế theo kiểu Trung Tây kết hợp, phóng mắt nhìn là có thể ngắm trọn vẹn vườn hoa dưới tầng.

Các món ăn cũng được bày biện vô cùng tinh tế và sáng tạo.

Trong bữa ăn, Miêu Tĩnh và Sầm Diệp chủ yếu nói chuyện công việc, hai người quen nhau khoảng độ ba, bốn năm, không tới mức quá thân thuộc.

Miêu Tĩnh thực tập ở công ty hồi năm ba, năm tư, nghỉ đông và nghỉ hè cô thường ở lại văn phòng, vừa ra trường cái là chuyển thẳng thành nhân viên chính thức.

Từ trung tâm mua sắm thời thực tập đến trung tâm nghiên cứu phát triển sau tốt nghiệp, mọi công việc của cô đều có qua lại với phòng pháp chế nơi Sầm Diệp công tác, nào là đưa tài liệu ký tên, rồi thì thúc giục quy trình xét duyệt.

Thư ký của Sầm Diệp chẳng biết đã uống bao nhiêu cà phê cô pha. Sau đó nữa, buổi tối thư ký tan làm, Sầm Diệp cũng được uống cà phê đen do Miêu Tĩnh pha.

Có lẽ tách cà phê ấy hợp ý quá, tối muộn không có chuyến tàu điện nào, anh ta bèn đem cả người lẫn tài liệu cần xét duyệt về nhà.

“Trung tâm nghiên cứu phát triển là một sân chơi tốt, em đi đúng là hơi tiếc.”

“Em không hợp với R&D, học lực cơ bản của em còn quá thấp, xung quanh toàn là tinh anh, thêm cả những người du học nước ngoài về

Nhân tài đông đúc, em chỉ có thể làm mấy chức râu ria, chẳng thà tập trung

làm kỹ sư kỹ thuật.”

“Nhưng anh vẫn nhớ cà phê em pha lắm đấy.”

“Thực ra vị cũng không có gì đặc biệt.”

Hai người nhìn nhau cười.

Mặt người ngồi cạnh đóng băng, miệng nhai miếng bít tết cứng ngắt, khuôn mặt điển trai có vẻ kiên nghị, chấp nhất vô cùng.

Miêu Tĩnh khẽ nhìn qua, rót thêm nước chanh vào cốc của anh và Sầm Diệp.

Câu chuyện tiếp tục quay về Đàng Thành, nói tới cuộc sống thành phố và những điểm du lịch trong vùng, thời sự quốc gia và những nơi ăn nhậu chơi bời.

Xong bữa ăn, cả chủ lẫn khách đều vui.

Ra khỏi nhà hàng đã là buổi chiều, Miêu Tĩnh đưa Sầm Diệp về khách sạn, chiều nay anh ta còn có buổi hội nghị qua điện thoại.

Trần Dị lấy có có việc phải làm, anh ném chìa khóa xe cho Miêu Tĩnh.

Sầm Diệp đi lướt ngang vai Miêu Tĩnh, vươn tay đón lấy chiếc chìa khóa, cười rạng rỡ: “Cảm ơn nhé.”

Hai người nhìn Trần Dị ngậm điếu thuốc cà lơ phất phơ băng qua đường, bóng hình biến mất giữa dòng người.

Miêu Tĩnh chớp cặp mắt đen, Sầm Diệp đứng cạnh cô: “Ồ cậu ấy có khí chất hoang dã.”

“Khí chất hoang dã gì cơ?”

“Theo kiểu vừa hờ hững lại vừa tự do, chắc cũng trải nghiệm nhiều rồi đấy nhỉ? Không phải người bình thường.”

Miêu Tĩnh mỉm cười: “Từ nhỏ anh ấy đã thế.”

Không gian ghế lái của chiếc Cadillac thực sự rất rộng, Sầm Diệp ngồi vừa vặn.

Hai người lái xe đến khách sạn, phòng cũng do Miêu Tĩnh đặt.

Hai tấm thẻ phòng, Sầm Diệp giữ một thẻ, một thẻ khác kẹp ở đầu ngón tay đưa cho Miêu Tĩnh: “Lên ng ồi một lát chứ?”

Miêu Tĩnh mím nhẹ môi, do dự nhận tấm thẻ phòng, lên tầng cùng anh ta.

Cô đặt loại phòng Executive Suite* có khu vực làm việc thoáng đãng.

Sầm Diệp mở laptop tham dự buổi họp, cuộc hội nghị có lẽ sẽ cần khoảng ba, bốn tiếng.

Miêu Tĩnh quen tay pha trà, bỏ đĩa trái cây cho anh ta, vào phòng dành cho khách lấy quần áo bẩn đi giặt ủi.

*Loại phòng cao cấp nhất trong khách sạn thích hợp cho các doanh nhân nghỉ ngơi.

Chấm dứt mối tình học đường sau khi mùa tốt nghiệp kết thúc, Miêu Tĩnh mơ hồ thấy rằng bản thân mình cần kiểu người đàn ông giống như Sầm Diệp, một người tỏa hào quang chói lóa, trưởng thành hấp dẫn, làm việc thành thạo.

Đứng giữa những người theo đuổi Sầm Diệp, cô đã thể hiện hết mọi tài năng của mình.

Rất khó tưởng tượng một cô gái còn trẻ tuổi mà lại có cảnh đảm và năng lực như vậy, sự pha trộn giữa các đặc điểm ở cô quá phức tạp.

Mặc dù phần mưu kế là khó tránh khỏi, tuy nhiên Sầm Diệp cảm thấy vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận được.

Có đi ầu Miêu Tĩnh đã thiếu hụt cảm giác an toàn và tin tưởng nghiêm trọng, thực chất cô là người lạnh nhạt từ trong xương, cũng không thích bầu không khí gia đình lắm, vậy nên tương đối không được lòng bố mẹ Sầm Diệp.

Cuộc hội nghị kéo dài tới sáu giờ tối mới xong, đứng vào giờ cơm tối.

Miêu Tĩnh rửa tách cà phê bên bồn rửa, người đàn ông xắn tay áo sơ mi trắng, nghiêng người đứng tựa cạnh cô: “Còn nhớ chữ ký của anh không?”

“Nhớ chứ.”

Sầm Diệp C.Y.

Anh ta và Miêu Tĩnh quen nhau mấy năm, hôm nay mới được hay tên Trần Dị, biết mặt mũi ra sao.

Trước đây anh ta biết Miêu Tĩnh thích đàn ông hút thuốc, lúc trên giường cũng loáng thoáng phát hiện một số dấu vết.

Thi thoảng đôi lúc anh ta ra về châm một điếu xì gà, Miêu Tĩnh sẽ chủ động lại gần, hôn lên bờ môi còn vương mùi xì gà của anh ta.

Cơ thể diễm lệ tuyệt mỹ trong màn khói thuốc mờ ảo, hoàn toàn đối lập với bên ngoài xa cách của cô.

Sầm Diệp cười nói: “Bỗng nhiên nhận ra, tên anh và tên Trần Dị giống nhau*.” Anh ta nhìn cô chăm chăm, hơi khựng: “Cậu ta có phải người đàn ông hút thuốc trên giường đó không?”

*Chữ cái đầu trong tên phiên âm của 2 người này đều là C.Y

Miêu Tĩnh lắc đầu phủ nhận: “Trùng hợp thôi.”

“Em đi bao nhiêu lâu, tự dưng liên lạc lại với anh chỉ vì muốn gặp một lần thôi ư?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh ta, mắt trong veo: “Em có chuyện cần nhờ anh giúp.”

“Giúp chuyện gì?”

“Anh quen biết rộng, cũng nhiều bạn bè là luật sư, quan hệ sâu sắc với chính phủ, muốn đi đầu tra một người thì quá dễ dàng.”

Sầm Diệp nhướn mày: “Tuổi này của anh mà vẫn dễ bị lợi dụng thế sao?”

“Thì chẳng phải do anh còn nợ em một ân tình à, thưa anh tổng thanh tra.”

Miêu Tĩnh cười cười.

Sầm Diệp cũng cười: “Xem ra là tối nay anh nghĩ nhiều rồi.”

—

Khách sạn có tiệc buffet tối.

Chín giờ tối Miêu Tĩnh mới rời khỏi khách sạn, cô ra bãi đậu xe tìm xe, tiện thể gọi điện cho Trần Dị hỏi anh cho xe đậu ở đâu, tiệm bida hay là nhà.

Tiếng nhạc bên chỗ Trần Dĩ Âm ĩ khùng khiếp, chẳng biết anh đang ở chỗ karaoke hay quán bar.

Có lẽ đã uống rượu, giọng điệu anh đậm sốt ruột, Miêu Tĩnh nghe lảng máng anh nói mấy câu gì đấy, cô nghe không hiểu, gọi lại thì anh thẳng thừng dập máy.

Miêu Tĩnh bèn hỏi Ba Tử.

Ba Tử gọi một loạt cuộc điện thoại cho bạn bè, cuối cùng báo cho Miêu Tĩnh một địa chỉ.

Ở con phố quán bar cách khách sạn ít xa.

Miêu Tĩnh đi tìm từng quán một, rốt cuộc cũng tìm được Trần Dĩ ở cạnh sân nhảy.

Anh cầm chai bia, mắt đen lấp lánh, đang quẩn quýt tán dóc với cô người đẹp ăn mặc mát mẻ nọ.

Trông thấy cô xô đẩy đám người bước tới chỗ mình, Trần Dĩ khoác vai người đẹp, đứng đưng nhìn thẳng vào cô.

Miêu Tĩnh đứng chần trước mắt anh: “Muộn thế này rồi mà chưa về nhà nữa à?”

“Cuộc sống về đêm mới chỉ bắt đầu thôi.” Anh nhướn cao mày, rướn môi cười: “Cô đã xong rồi á?”

Điện thoại anh có hệ thống định vị ô tô, suốt bảy tiếng liền xe dừng ở bãi đậu xe của khách sạn, không hề di dời.

Miêu Tĩnh vén mấy sợi tóc rối xõa bên má, bình tĩnh trả lời trong tiếng nhạc đinh tai: “Vừa mới xong, anh uống bao nhiêu rượu rồi? Em đưa anh về nhé?”

Anh thích thú nhìn vẻ ngoài đã thay đổi của cô, mái tóc dài choàng vai buộc lỏng lẻo kiêu đuôi ngựa, lớp trang điểm trên mặt phai đi nửa, màu môi rực rỡ trở về sắc đỏ nhạt, đôi mắt sáng ẩn hiện nét mệt mỏi nhưng vẫn giữ được vẻ đoan trang, cổ áo dệt kim màu đen kéo lên đến cằm, vừa cao ngạo vừa thanh thuần.

“Đi.”

Nốc cạn sạch chai bia, người Trần Dĩ ãng nặc mùi thuốc lá và bia rượu,

bước đi lằng lằng theo cô ra khỏi quán bar, lười biếng ng ỡ v ất chéo chân ở ghế phụ.

Điện thoại Miêu Tĩnh đổ chuông, là Lư Chính Tư gọi, cậu ta hỏi Miêu Tĩnh về quy trình làm việc, hỏi cpp đang ở đâu.

Miêu Tĩnh nhẹ nhàng nói đang tiếp bạn, nói thêm đôi ba câu nữa rồi cúp máy.

“Không muốn để Lư Chính Tư biết à?”

“Phải.”

“Người kia là bạn trai cũ à?”

“Ờ.”

Anh khẽ vỗ tay, nói giọng có phần khen ngợi: “Miêu Tĩnh, cô giỏi thật, đùa giỡn với bao nhiêu thằng đàn ông trong bàn tay, quả điệu luyện, quả ghê gớm.”

Miêu Tĩnh tập trung lái xe, cô lái chiếc Cadillac cổ điển chậm rì rì, không có tâm trí đâu mà quan tâm anh.

Tr ần mặc nửa tiếng đồng hồ, xe dừng dưới tiểu khu, bấy giờ mới hòa nhã đáp lời anh.

“Cảm ơn đã khen! Thượng bất chính hạ tắc loạn, nhờ anh dạy cả đấy.”

Cô bước xuống từ ghế lái, quảng chìa khóa xe cho anh, cúi đầu khếp sát chiếc áo khoác trên người, xoay gót toan đi.

Tr ần Dị đứng dựa cửa xe, gọi cô lại: “Miêu Tĩnh, đi lên nấu bát canh giải rượu cho tôi.”

Mắt anh nhắm hờ, ngón tay day ấn đường, vóc người cao lớn có đôi chút mỗi mết.

Miêu Tĩnh ngoảnh đầu nhìn anh chăm chú, lặng thinh một hồi, không biết là đang nghĩ cái gì.

Gió đêm làm mái tóc rời rạc rối bời của cô phất qua hai gò má.

Miêu Tĩnh hơi nhọc người, đưa tay vén tóc, lộ ra nét phong tình quyến rũ,

quay người đi về phía hành lang, giọng nói dịu dàng: “Trong nhà còn sữa không? Còn thừa đồ ăn gì không?”

“Không biết.”

Giọng anh khàn khàn.

Miêu Tĩnh đã chuyển đến ký túc xá công ty một thời gian, cô buông tay mặc kệ, Trần Dị cũng lười để ý, hai người lại nhớ tới căn nhà vắng lạnh, hiu hắt ấy.

Miêu Tĩnh cởi áo khoác, xắn tay áo vào bếp rửa tay nấu súp đặc.

Cô dùng số nguyên liệu còn thừa chưa hết hạn sử dụng làm một bát súp trứng gà táo tàu, bung ra cho Trần Dị đang nằm dài trên ghế sofa ngoài phòng khách.

Điện thoại lại vang, lần này là Sầm Diệp gọi.

Miêu Tĩnh ra ban công nghe điện thoại, giọng mềm mại ôn hòa, nói mấy câu mới quay về buồng ngủ.

Trần Dị vui mình trên sofa hút thuốc, nuốt mây nhả khói, khói thuốc bay khắp nhà.

Cô nhăn mày, nhắc chiếc túi xách và áo khoác vắt bên cạnh sofa của mình lên để khỏi bị ám mùi thuốc, nghe Trần Dị trầm giọng hỏi.

“Bạn trai cao cấp như thế sao cô nữ chia tay?”

“Anh muốn biết à?”

“Hẳn nên nói với tôi chứ.”

Ngón tay thon dài búng tàn thuốc, ngậm đầu lọc rít một hơi sâu rồi nhả một làn khói nhàn nhạt.

Cô khoanh tay ngẫm nghĩ, chậm rãi nói: “Về nguyên nhân bên ngoài, bố mẹ anh ấy thấy gia cảnh và xuất thân của em không phù hợp.

Còn nguyên nhân bên trong... trước khi anh ấy trở thành tổng thanh tra thì phòng pháp chế đã từng có mấy giám đốc, người nào cũng có thể lực chống lưng riêng, tranh giành đấu đá rất khốc liệt.

Khi đó em làm ở trung tâm nghiên cứu phát triển, chủ yếu hỗ trợ phụ trách dự án.

Vì tiện cho công việc, tài khoản nhân viên được mở một vài quỹ hạn nội bộ, cộng thêm trước đó em có làm việc ở trung tâm mua sắm, nên quen khá nhiều người.

Sầm Diệp có đối thủ cạnh tranh trong bộ phận kinh doanh, thông qua vài manh mối, em vô tình phát hiện người này có lỗi hồng trong một dự án nên đã lên báo cho Sầm Diệp.

Anh ấy lật đổ người kia, có người biết mối quan hệ bí mật của em và anh ấy, để tránh khỏi mấy vấn đề quy tắc, em và anh ấy chia tay, em từ chức... Anh ấy đồng ý với em, sẽ báo đáp em trong công việc.” Anh thêm mắ m dặ m uộ n cho kị c bản trong đầ u mình: “Nên cô về Đầ ng Thành...”

“Đừng nói anh nghĩ em vì anh mới về đây nhé?” Miêu Tĩnh rất thản nhiên, “Thực ra không phải.

Các yếu tố liên quan tới dự án này khá phức tạp, lục đục nội bộ thì xấu mặt, em sợ liên lụy nên tìm chỗ tránh sóng gió thôi.

Trước nay em luôn nói với người khác em là người tỉnh Z, gần như không ai hay biết em đến từ Đầ ng Thành.”

Trần Dị ngậm điếu thuốc, người như cứng lại.

Miêu Tĩnh chớp mắt: “Chẳng phải anh suốt ngày đuổi em cút đi à? Vốn em không định ở Đầ ng Thành lâu, đợi khi nào mọi chuyện êm xuôi, nghỉ ngơi đủ rồi, em sẽ rời khỏi đây.

Em sẽ không bỏ năng lực và nghề nghiệp của mình ở một thành phố nhỏ bé đâu... Trần Dị, em từng nói, em sẽ không bao giờ về Đầ ng Thành nữa.”

Anh nặ n ra một nụ cười thiếu sức sống: “Được lắm... mẹ kiếp...”

Đúng là ghê gớm, không hổ là Miêu Tĩnh..

Chương 31: 31: Nửa Đêm Ở Sô Pha

Cô khẽ cười, cặp mắt chột ngời sáng, vui mừng nhìn anh: “Phải cảm ơn anh, những năm học đại học em sống rất tốt.

Cảm ơn số tiền anh cho em, để em thêm tự tin đứng giữa một thành phố lớn xa lạ, chưa bao giờ phải bận tâm, lo nghĩ về cuộc sống.

Em đã thử làm rất nhiều chuyện, em thử yêu đương, thử trang điểm ăn diện, thử tiếp xúc với những người ở tầng lớp cao hơn.

Trong các dịp xã giao và tiệc rượu cao cấp, hình như không một ai biết, em từng là đứa con riêng cơm ăn chẳng đủ no.”

Trần Dĩ bình tĩnh nhìn cô.

Đong đầy trong mắt Miêu Tĩnh là ánh sáng mềm mại.

Cô duỗi ngón tay mảnh khảnh trắng nõn, cẩn thận chạm lên khuôn mặt anh tuấn của anh, thấp giọng thủ thỉ: “Trần Dĩ, với em mà nói, anh là người đầu tiên giúp đỡ em.

Em nghĩ chắc đây là kết quả anh mong muốn nhỉ, để em được đi đến một phương trời thật cao hơn, thật xa hơn nữa.”

“Tốt.” Anh nhắm mắt, hàng mi đen nhẹ run, ngửa đầu nghẹn lời, yết hầu chuyển động: “Cô làm tốt lắm.”

Cô thận trọng đặt một nụ hôn khẽ ngay giữa trán anh, sợi tóc thơm ngát lướt qua má anh, hỏi dò: “Muốn làm với em không? Sáu năm, em thường hay nhớ về ngày ấy.”

“Sao lại không?” Nét cười tàn nhẫn nở rộ bên khóe môi anh, “Kỳ nghỉ hè đó, chẳng phải cô đã chủ động hiến thân ư?”

Miêu Tĩnh cười xinh đẹp, nụ cười trong trẻo như nước mùa thu.

Cô đứng thoải mái tự nhiên trước mặt anh, kéo dây buộc tóc, sợi tóc dài tức khắc bung xõa, làn tóc lướt qua đầu vai theo chuyển động của cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, chiếc áo dệt kim cỡ lọ tuột khỏi cơ thể mỹ miều, chân váy dài mềm nhũn nặng nề rơi xuống đất.

Cô đá văng đôi giày bệt, đạp chân trần lên mở quần áo.

Bộ nội y lụa đen thiếu vải ánh lên màu sáng bóng tinh tế, bao bọc thân hình thon thả trắng ngần, trông như một món đồ làm bằng men sứ trắng tuyệt ngọt ngào chất chứa hơi thở trẻ trung, ấm áp.

Thân thể bị che giấu dưới lớp áo quần rộng rãi xinh đẹp bất ngờ.

Trần Diệu ngẩng bất động trên sofa, cảm giác dòng máu chảy chậm chạp khắp toàn thân hóa lạnh lẽo.

Anh thờ ơ nhìn người trước mặt mình, cặp mắt đen nhánh hờ hững lạ thường, song ánh mắt cứ hoài đóng đinh lên người cô.

Ánh mắt ấy chân thực, như là sợi tơ nhện trong suốt, du dương trên mái tóc, khuôn mặt, bờ môi, cổ cô.

Anh hồi tưởng lại nhiệt độ và sức mạnh năm xưa đã trao đi, dòng ký ức chảy trôi trong niềm hưng phấn rạo rức và vị ngọt của những cuộc khám phá bí ẩn điên cuồng.

Cái nhìn sâu hút tựa băng tuyết bị chôn vùi, thấp thoáng thấy ngọn lửa lạnh mang sắc xanh im lặng lập lòe dưới tầng băng dày dặn.

Cô tới gần, cúi anh chùng xuống vì sức nặng.

Ngón tay ngọc thon thon chạm vào gò má nghiêm nghị của anh.

Người con gái trắng hơn cả sương tuyết ở ngay trước mắt, yết hầu Trần Diệu lên xuống, đứng đờn nhắm mắt, tay thì tự giác ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, ve vuốt làn da ấm áp trắng mịn.

Hồi lâu sau, giọng nói khàn khàn: “Mùa hè, người cô lạnh buốt, khi trời

lạnh hơn một chút, người cô lại ấm dần, ôm cực kỳ thích tay.”
Ngón tay giá lạnh với những khớp xương rõ ràng trườn khắp thân hình là lướt.

“Ngực không quá to, vừa đủ một nắm tay, phải d òn hết cỡ thì mới tạo ra rãnh sâu được.”

“Ngày nào cũng ăn mặc kín mít, nhưng thực ra da rất mềm, hôn có một cái đã để lại dấu hôn.”

Bàn tay to lưu luyến nơi chân dài thẳng tắp, làn da trơn mềm tựa tơ lụa làm người ta phát nghiện.

“Đụng vào đây cái là hiện cả mảng đỏ, tận sáng hôm sau mới hết.”

Sau cùng, những ngón tay mảnh chạm vào lớp vải ít ỏi, vuốt nhẹ nhẹ như có như không.

Miêu Tĩnh cố gắng kìm nén nhịp thở rối loạn, người căng cứng, cánh tay gác lên vai anh khẽ run rẩy, sóng mắt dập dờn đong đưa, răng cắn cắn môi mặc cho anh sờ soạng.

Chẳng biết do lòng ghen tuông đố kỵ cuộn trào hay sao, giọng điệu anh kì ỳ chề, trấn định khác thường.

“Những người kia có giỏi bằng tôi không?”

Cô run giọng hỏi: “Ở phương diện nào?”

Giọng anh dịu dàng thân mật: “Cô nói xem?”

“Dĩ nhiên...” Cô khép hờ mắt, khó khăn nuốt nước bọt.

Đôi mắt tối đen sâu thẳm bỗng dựng choàng mở, lóe tia sáng rực rỡ, dính rịt trên người cô.

Anh tỉ mỉ quan sát, khoe môi chậm rãi cong lên, nở một nụ cười nhạt đầy hư hỏng, gọi cảm: “Sao lại sai được nhỉ?”

Miêu Tĩnh hơi sửng sốt.

“Tôi nhớ chỉ cần đụng chạm vài cái là cô đã ướt rất nhanh mà, ở khách sạn không làm à? Sau khi tắm xong, người cô sẽ mát rười rượi, cũng có hơi nước và mùi sữa tắm.” Bàn tay to lớn vuốt ve da thịt trần trụi của cô, “Bây tiếng đ òng hồ, đủ để làm mọi thứ, sao không hôn hít sờ mó, sao chẳng có lấy một dấu vết nào?”

Ngón tay lu òn qua vải áo, cong lại, cọ tới cọ lui ở chỗ mềm mềm.

Miêu Tĩnh kêu một tiếng nghèn nghẹn, eo nhũn ra, cắn môi ngăn mình bật ra tiếng, hàng mày thanh tú cau chặt, gục xuống vai anh.

Mạch máu ở huyết thái dương anh phình trương, người căng ra như sắt, lạnh lẽo và sát khí tràn khắp, cánh tay và bắp thịt nở phồng vì dùng sức quá mức: “Sẽ vô cùng ướt và mềm, sờ thôi mà cũng chảy cả nước.”

Đột nhiên anh trở nên thô bạo, Miêu Tĩnh vịn ve eo, người đứng đưa theo động tác của anh, đuôi mắt phấp phới: “Trần Dị.” Cô gọi tên anh, giọng yếu ớt yêu kiều, ngón tay anh khiến cô chịu hết thấu, nhúu mày hít sâu.

Mày Trần Dị cau tít, nghiêng chặt răng hàm: “Không về đây vì tôi, mẹ kiếp ai thêm cô quay về, được nước lấn tới à? Về rồi còn quyến rũ tôi, gây chuyện với tôi, cô nghĩ tôi là ai, ông lẫn lộn ngoài xã hội bao nhiêu năm, cô đang chơi với ông đây đấy à? Mẹ kiếp cô thích chết à?”

Người anh cứng như đá, nóng hần hập, trái tim lại buốt giá.

Đầu ngón tay thô ráp ác liệt, Miêu Tĩnh liên tục gọi tên anh, sự khó chịu mãnh liệt lạ thường.

Chẳng có bước dạo đầu an ủi, cô kêu đau, giọng đứt quãng, mặt nhăn nhó, eo ót mỗi nhừ, cửa quạt cọ sát hông thoát khỏi sự giam cầm của anh.

Mặt mũi cô đỏ lựng, oặt người xuống cánh tay anh thở hổn hển. Giờ còn tâm tư tình cảm trai gái gì nữa đây.

Người nằm trong vòng tay như biến thành con yêu tinh lỏng lẻo và gai góc.

Từ lúc cô quay về, cuộc sống vốn vui vẻ tự tại của anh bị đảo lộn hết thủy, có ngày nào mà không bị giày vò.

Nếu cô chịu nghe lời, thì vẫn sống tiếp cuộc sống thế này được.

Ấy nhưng cô cứ muốn làm loạn, hành hạ anh hết lần này tới lần khác.

Đôi môi đào kia sao có thể nói ra biết bao lời châm chích tái tê đến vậy,

xào xáo cả lòng dạ ruột gan anh trong chảo dầu.

Ngày xưa cũng chỉ biết tạo rắc rối cho anh, sinh sự với anh, đời này anh có khi nào nợ cô thứ gì chứ.

Bàn tay anh không chút nể tình, anh giơ tay đánh cô, vè mặt hung ác: “Mẹ kiếp, tôi là anh cô, cô dám làm vậy với tôi à? Ông đây lăn lộn mười mấy năm mà vẫn phải thua trong tay cô chắc?”

Từng tiếng đánh giòn giã phá vỡ bầu không khí nóng bỏng.

Bờ mông vênh vừa đau vừa tê, vừa xấu hổ vừa bối rối.

Cô ng ỡ giãy giụa trên người anh, tay dấm chân đá, mặt đỏ lên một màu diễm lệ.

“Tr ần Di! Tr ần Di! A... đau...”

Bờ mông dưới tay quá sức êm ái, anh vừa xoa nắn, vừa bóp, vừa đánh.

Tay anh đánh liên tiếp, lòng sinh ra một niềm khoái cảm tàn bạo, bật thốt những câu từ thô tục.

“Có nhớ ngày bé tôi đánh cô ra sao không, mẹ kiếp cô dám nói những lời đó với tôi, chán sống r ồi à, cô tưởng tôi không biết cô coi tôi là lớp dự phòng à? Cỗ tình chơi với ông đây, ra đời mấy năm có tương lai r ồi, muốn v ềdu lịch nghỉ ngơi à, cô khoe khoang cái quái gì? Cô giờ mọi thủ đoạn chơi đàn ông với tôi, có phải kích thích lắm không? Hả?”

Miêu Tĩnh rưng rưng nghiêng răng: “Lúc đó anh chẳng sướng mê đấy thôi? Nhân lúc em không ở đây, cho Đ ồLị mặc váy của em lên giường cùng anh, còn lén giặt sạch váy.

Anh cũng chơi kích thích lắm còn gì.”

“Không làm, phanh xe r ồi.” Lại lấy chuyện này để hờn trách anh.

Anh tím mặt quát to, cuối cùng phát mạnh một cái vào mông cô, “Mẹ kiếp tôi nói là giữ lời, từ khi cô v ề có lúc nào tôi chẳng chi ều theo ý cô!”

Người cô m ềm nhũn, bướng bỉnh nằm nhoài ra sô pha, mông đau nóng rát, đ ồng thời cũng thấy thẹn không chịu nổi.

Môi cô dẫu cong, đôi mày xinh xắn nhú chặt, giọt lệ trong mắt đảo tròn.

Trần Dĩ tức điên, mặt chuyển màu xanh mét, đầu óc và thân mình như bị tách rời, xuất hiện vô số lỗ thủng.

Hai luồng cơn lạnh và nóng giao hòa mạnh mẽ trong người làm anh run bần bật.

Anh bực dọc mở bao thuốc, run run móc một điều châm lửa.

Đốm lửa sáng lên, anh rít sâu mấy hơi, người đổ phịch xuống, ngửa đầu, bấy giờ mới thấy lòng dễ chịu hơn đôi phần.

Ánh mắt lạnh lùng ẩn giấu dưới làn khói sương dày đặc.

Miêu Tĩnh cọ nửa người mình vào anh, khuôn mặt lại vùi giữa mái tóc tai hỗn độn.

Anh ôm cánh tay, ngậm điều thuốc ở khóe miệng, đẩy cô một cái, giọng thô lỗ: “Ông đây đêch có hứng, chẳng phải cô muốn làm à? Tự lên đi, để tôi xem cô giỏi cỡ nào.”

Miêu Tĩnh bị anh đẩy dậy.

Cô hơi ngẩng đầu, nét mặt ủ rũ và cũng cạn kiệt tinh lực, chỉ thuận đà theo động tác của anh, dụi đầu vào mép đùi anh, chốc chốc lại khẽ chớp hàng mi, mím môi, lặng thinh cuộn tròn người.

Trần Dĩ hút liền hai điều.

Khói thuốc khiến gian phòng khách u ám tối tăm.

Khoảng thời gian này anh quá sức mệt mỏi, cộng thêm buổi tối có uống rượu, thực sự cũng lười nhúc nhích.

Anh dang rộng tay chân nằm dài trên sofa, cánh tay chạm phải bờ vai gầy gò lạnh lạnh của cô.

Cô nằm cuộn thành một cục ngay bên cạnh anh.

Anh bình ổn tâm trạng, nhắm hờ mắt, không nói năng gì, kéo phất người kia vào lòng mình, nhét ngay vào kẽ hở giữa mình và sô pha.

Lòng ngực anh kề sau lưng cô, tiện tay kéo tấm khăn sô pha qua, giũ ra đắp lên người, nhắm mắt ngủ.

Chiếc sô pha không quá rộng, miễn cưỡng đủ chỗ cho hai người trưởng thành chen chúc nằm nghiêng.

Người Miêu Tĩnh được nhiệt độ cơ thể của người đằng sau ủ ấm, hơi thở đậm mùi rượu và thuốc lá bao vây da thịt trơn bóng, vừa xa xôi vừa quen thuộc, làm cô thấy hết sức an ổn.

Cứ thế, bất giác cô cũng nhắm mắt ngủ.

Cùng mơ giấc mộng giống hệt nhau.

Ngày hè chói chang oi ả ấy, trong bức rèm cửa khép kín, căn buồng le lói sáng, chiếc quạt điện phả hơi mát kêu rè rè, hai người ôm nhau nằm, tóc mai chạm vành tai, thì thầm rủ rỉ.

Tư thế dựa sát nhau ngủ không khiến giấc ngủ kéo dài trọn một đêm.

Khoảng chừng hai, ba giờ sáng, hai con người say ngủ trần trọc trở mình, mơ màng cảm giác bên cạnh có người.

Trong cơn lim dim, ý thức朦胧 lung, chẳng biết là ai bắt đầu trước, một nụ hôn bỗng in khẽ bên tai, kế đó lướt dần tới má, sau cùng tìm đến cánh môi mềm, lưu luyến mút lấy triền miên.

Hơi thở nửa tỉnh nửa mê đan xen say sưa, mùi thơm mát trong lành và mùi thuốc lá hòa quyện với nhau.

Thân thể sinh ra niềm yêu thích, thư thái, hơi hổi hớp theo bản năng.

Tuyến phòng ngự của cả thể xác lẫn tinh thần hoàn toàn lạc vào sự sung sướng mà nụ hôn mang lại.

Đây là khoảnh khắc quá khứ và hiện tại lẫn lộn mơ hồ, không ai muốn truy

xét xem đây rốt cuộc là quá khứ, hay là hiện tại.

Phòng khách tối như mực vắng vắng âm thanh ám muội, rồi mọi thứ trở về yên tĩnh.

Hai người đều nhắm mắt, kẽ khàng thờ dõc.

Anh vùi đầu vào tóc cô, hít hà mùi hương của cô.

Cô gõ đầu lên khuỷu tay anh, nằm nghỉ trong lòng anh, ngón tay vuốt ve tới lui cơ bắp bóng loáng của anh, lẩm bẫm như nói mớ.

“Những năm em không ở đây anh làm gì?”

“Sống qua ngày, kiếm tiền.”

“Còn nữa không?”

“Chơi.”

“Có từng nhớ em không?”

“Thi thoảng.”

“Có chuyện gì... đặc biệt không?”

“Không có.”

“Sao chân Ba Tử lại bị tật, hộp đêm kia về sau bị sao? Sau đó anh đã đi đâu...”

“Chuyện này chả có gì hay để nhắc, hiện giờ tôi là người đang hoàng, hoàn lương rồi.”

Anh ôm ghì cô, lại đi vào giấc ngủ.

Miêu Tĩnh nhắm mắt, lặng lẽ co người, hít thở đều đều, lần nữa chìm trong mộng đẹp..

Chương 32: 32: Cái Đờ Khốn Nạn Này

Vì sự kiện bị cạy cửa sổ nửa đêm, Trần Dị dẫn theo vài người anh em hùng hùng hổ hổ tìm kiếm quanh khu vực một vòng, song chẳng tìm ra chút tin tức nào.

Dân số của khu dân cư này tương đối đông đúc, là chốn ẩn nấp lý tưởng của mấy gã biến thái.

Có đi đâu từ trước tới giờ Trần Dị là người không một ai dám đụng chạm, nhưng một năm trở lại đây liên tục điên đầu vì Miêu Tĩnh, đám anh em thấy bộ mặt hằm hè như gặp chuyện xúi quẩy cực độ mà lại không thể không nén giận của anh, đưa nào đưa nấy đều khen anh Dị hảo tâm làm việc thiện.

Bên ngoài không nhận ra được tình cảm giữa anh và Miêu Tĩnh, trước mặt người khác chưa từng nhắc, mỗi lần nghe điện thoại của Miêu Tĩnh là y rằng anh luôn xụ mặt đứng đây, còn buông một câu chữ thề

Rất nhiều người đồng cảm với anh Dị.

Tuy nhiên tất cả mọi người đều biết Miêu Tĩnh học giỏi, cô khoác trên mình dáng vẻ của một học sinh ngoan, theo học trường cấp 3 tốt nhất Đằng Thành.

Có người giỡn cợt với Trần Dị rằng đây là một khoản đầu tư đáng trông chờ, đợi ngày sau Miêu Tĩnh thành công rồi, dù ra sao cũng nên báo đáp đôi chút, tệ lắm cũng phải tặng anh lá cờ thưởng hoặc chiếc cúp.

Mai một Trần Dị phát đạt mở công ty, cứ gọi em gái và em rể học hành giỏi

giang về dưới trướng mình làm chủ quản, mọi người cùng làm giàu với anh Dị.

Trần Dị phát vào gáy từng đũa, chửi câu vào rưng mơ mà bắt con tưởng bỏ.

Ấy mà không thể phủ nhận một điều rằng Miêu Tĩnh rất xinh, mặt to chỉ cỡ bàn tay, vừa trong sáng, thông minh, vừa xinh xắn, làm đám anh em thèm nhỏ dãi.

Nhưng ngại thái độ thờ ơ của Trần Dị, nên không đứa nào dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lâu lâu cả đám gặp Miêu Tĩnh cũng phải đánh mắt nhìn nhiều thêm một cái.

Hôm đó ng ỡ đánh bài chung, có đứa cần điện thoại màn hình web người lớn, lướt tới một video nọ thấy mặt diễn viên nữ trông na ná em gái Trần Dị.

Trần Dị nghe chúng nó cười tà quái, bèn giật điện thoại qua xem, sắc mặt biến đổi từ sa s ầm sang đen kịt, tiện tay quăng ngay cái điện thoại vào hồ cá cảnh bên cạnh.

Không tìm được tung tích kẻ biến thái, Trần Dị thôi luôn công việc ở hộp đêm.

Anh tập trung đánh bóng ở phòng bida của hộp đêm một khoảng thời gian.

Phòng bida là nơi tụ tập đủ mọi loại người, từ đám đại ca đệ tử hay gây thị phi đến những người làm ăn t iền rủng rinh túi r ồi lại đến người phía bên chính phủ.

Những cuộc trò chuyện trong phòng bóng thường xoay quanh cách làm ăn hoặc tình hình chính trị đương thời.

Hồi đó giám đốc phòng bóng là một cầu thủ bóng đá đã nghỉ thi đấu, thấy kỹ năng chơi bóng cực ổn định của Trần Dị, bèn gọi anh vào phòng bóng đánh với khách, trích phần trăm bằng tiền hoa hồng, thu nhập cũng gọi là kha khá.

Anh chủ yếu về nhà lúc mười một, mười hai giờ đêm.

Cuộc sống về đêm của Đặng Thành vô cùng sôi động, quán ăn khuya ven đường rất đông người.

Thi thoảng Trần Dị cũng mang ít đồ ăn khuya về, nếu về sớm sẽ gặp được Miêu Tĩnh về nhà sau tiết tự học tối.

Cô đạp xe chậm rì rì, đeo tai nghe chuyên chú nghe tiếng Anh.

Anh đứng bên đường, duỗi thẳng chân dài, chiếc xe phanh gấp lao về phía trước, cô hoảng hồn nhảy khỏi yên xe.

Cặp mắt dưới ngọn đèn đường sáng long lanh, miệng hơi dẫu lên, có hơi không vui vì đường mình chạy bị anh cản mất.

Con nhỏ chết giẫm này, anh chẳng nhớ lắm vẻ yếu đuối của cô mấy năm trước nữa, bây giờ chỉ biết lạnh lùng trưng bản mặt khó ở ra với anh, nom cứ như thể là anh nợ cô tám trăm vạn.

“Xuống, tao chờ mày về”
Miêu Tĩnh nhường xe đạp cho anh.

Thân hình cao to ngỗ xuống, chiếc xe kêu cọt kẹt, bánh xe xẹp lép.

Miêu Tĩnh khẽ nhíu mày: “Anh nặng quá, bánh bẹp dí rồi kìa.”

“Mày biết quái gì, như tao gọi là hình thể khỏe đẹp.”

Cô vất vả xách đồng đồ ăn khuya gồm tô hùm và hai lon bia: “Hút thuốc, uống rượu, ăn khuya, dễ trúng gió chết sớm đấy.”

“Cái đồ khốn nạn này, có phải ngày nào mày cũng trù úm tao chết sớm

đúng không? Tao không chết là mày khó yên tâm à?”

“Đúng!”

Anh lạnh mặt: “Chết rồi mày cũng phải mặc áo tang để tang cho tao, khóc mộ cho tao.”

Cô đang mặc bộ váy cotton dài màu trắng: “Anh không chết em cũng khóc.”

Cánh tay trắng bóc quấn quanh eo anh, ngón tay mềm oặt tự nhiên đặt ở vùng bụng dưới rắn chắc của anh.

Anh hoàn toàn không nhận thấy trọng lượng của cô ở ghế sau, nhưng có hơi nóng và sức nặng áp vào tấm lưng anh.

Trần Dị cảm tưởng Miêu Tĩnh như loài thủy sinh hay sợi dây leo thật dài và mềm.

Nói thực lòng, anh khá thích kiểu so sánh này.

“Có muốn đổi sang xe đạp điện không? Để mày đỡ phải đạp xe, chân ngán ngủn thế đạp bao giờ mới về đến nhà?”

“Khỏi cần, đắt lắm.” Cô nghĩ ngợi, bác lời anh, “Em cao m67, chân không hề ngắn.”

“Xì, cái cỡ gậy que của mày chiếm tận 10cm, cao m67 có gì hay mà khoe với chả khoe.”

Anh chế giễu chiếc cỡ thiên nga thon dài, đẹp đẽ của cô.

Khóe môi Miêu Tĩnh giật giật, mặt sưng sứa, ngón tay nhúc nhích, móng tay cào cào bụng anh.

“Mẹ mày! Thích chết à!”

Toàn thân Trần Dị giật bắn, lông măng dựng đứng, xe đạp lắc lư xiêu vẹo thiếu chút nữa đâm sầm vào mép vỉa hè.

“Miêu Tĩnh!” Giọng anh hung tợn, tới khi xe ổn định lại, bất thành lình anh tăng tốc, buông hai tay khỏi tay lái để thò ra sau tấn công cánh tay cô.

Hai người bắt đầu cuộc xô xát trên xe.

“Á — dừng —”

“Nguy hiểm!”

Đêm hôm khuya khoắt chơi xiếc xe giữa đường giữa lối, Miêu Tĩnh còn nhớ như in tốc độ lái mô tô khủng bố của anh.

Xe đạp chạy tới chạy lui, cô ôm eo anh càng lúc càng chặt, cơ thể dưới cánh tay càng lúc càng cứng, xúc cảm sau lưng càng lúc càng mềm mại.

Nhịp thở của Trần Dị có phần dồn dập, hơi nóng nóng, và nảy sinh một chút sáng khoái râm ran.

Khi hai người về tới nhà là đã mười một giờ.

Miêu Tĩnh nhanh chóng tắm rửa về buổi sớm, trước khi ngủ cô phải tranh thủ ôn tập lại bài học trong ngày, để nhà cửa cho Trần Dị thu dọn.

Anh ăn xong bữa khuya, uống hết bia, lúc tắm trong phòng tắm, bọt nước rào rào bắn lên người, đọng ở vùng eo và bụng dưới.

Anh cầm khăn lau qua, đôi mắt bỗng dựng sần tối, sâu hút như cái giếng.

Anh nhắm hờ mắt, vươn tay, dòng nước dưới vòi hoa sen xối xuống khuôn mặt rần ròi và vóc dáng cao lớn trắng kiện, chảy dọc lồng ngực khỏe khoắn và cơ bụng săn chắc, tụ lại chỗ đùi cứng cáp chắc nịch.

Tiếng hít thở gấp gáp hỗn loạn, bắp thịt nơi cánh tay nở căng, cùng với sự chuyển động của yết hầu, cuối cùng thân hình hơi cương cứng cũng dần bình ổn.

Hai tay vuốt mái đầu húi cua dày tóc.

Anh ngửa đầu, bọt nước tung tóe trên khuôn mặt trẻ trung anh tuấn, hàng mày chau lại, dường như có điếu gì phiến muộn rồi rầm, sau cùng chống tay lên vách tường thở hắt một hơi nhẹ nhẹ.

Trần Dị vắt khăn trên vai đi ra khỏi phòng tắm.

Anh uể oải nằm trên giường, không nhịn được rút một điều thuốc.

Cúi đầu nhìn, tuổi trẻ sung sức chẳng phải chuyện tốt lành gì, có kìm nén khó chịu cỡ nào cũng hết cách.

Phải tiếp tục nhẫn nhịn, nhịn tới khi nào con thỏ ranh ma bùng bên cạnh đi là được, những chuyện tốt đẹp còn chờ phía sau, anh đây sức khỏe dồi dào, sợ gì không hưởng thụ được?

Sợ là sợ mình hóa cặn thú, thân thể trong cơn mơ quyến rũ tuyệt trần, quấn chặt như rắn, trần trụi trơn tuột.

Ngẩng đầu nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh cao và kiêu ngạo đập thẳng vào mắt, đôi mắt sáng trong mang nét xa xăm nhìn anh chăm chú, người mềm nhũn kề sát yết hầu anh gọi anh ới, ngay lập tức anh đã... nửa đêm lén dậy giặt quần lót, cảm xúc bấy giờ chẳng khác nào gặp người chết.

F*ck!

Lớp 12 khai giảng sớm, học bù nhiều.

Trần Dị bảo Miêu Tĩnh trọ tại trường, cô lắc đầu không chịu, nói ký túc xá là phòng sáu người, cô ở không quen, muốn ở nhà một mình thích làm gì thì làm.

Khóe môi Trần Dị giật giật, nhưng cô không chịu nên cũng đành thôi, dù sao chỉ còn mỗi một năm.

Hai ngày trước khi nhập học, tâm trạng Trần Dị thoải mái lạ thường, hào hứng chờ Miêu Tĩnh đi mua chiếc xe điện nhỏ, lại còn là xe mang thương hiệu do Châu Kiệt Luân đại diện.

Sau đó anh đưa cô ra trung tâm mua sắm mua áo quần giày dép, đi cùng cô đến tiệm tóc cắt tóc, nhân nhũ thày Tony* đổi quả đầu nhạt nhẽo vô vị của

cô sang kiêu tóc mới.

Ở hộp đêm gặp vô vàn là những oanh yến bướm ong, nên anh cũng bị ảnh hưởng, cải thiện mắt thẩm mỹ.

Tiện đó anh gọi điện cho anh em, chúng nó rủ anh đi làm chuyện gì đấy không? Anh bảo trước mắt không rảnh, không đi được, đợi qua một năm nữa, mùa hè ngày mai anh sẽ tái xuất quây đục nước giang hồ.

Gái xinh có là gì, anh đếch thèm, anh còn trẻ lắm, mới mười chín tuổi, tương lai còn nhiều thời gian cho anh chơi đã đời.

*Tên này là meme bên Trung vì thợ cắt tóc bên đây hay tên Tony với Kevin, nghe tên xong cảm giác thợ cắt rất là luxury cao cấp: D
Trần Dị nghe điện mà nói năng tùy tiện lung tung, chẳng phát hiện sắc mặt Miêu Tĩnh từ từ chuyển lạnh, bờ môi đào dần mím chặt.

Anh quay đầu nói chuyện với cô, rõ ràng một giây trước hãy đang tốt lành, ngờ đâu nhoáng cái đã lật mặt, những đầu gai đầy oán hờn dùng để châm chọc, đâm chích anh mọc lan tràn.

Trần Dị chống nạnh, đen mặt quát tháo cô, hết nhin nổi bèn đưa tay túm tóc cô.

Trông thấy mắt cô lại bắt đầu rơm rớm nước, làm anh không tài nào nhẫn tâm cho đặng, đành vỗ vai cô một cái: “Đi, về nhà.”

“Em không về”

“Không về thì mày đi đâu?”

“Em đi đâu cũng không về”

“Về cho tao.” Anh vắn vai cô, “Miêu Tĩnh, mẹ kiếp ông đây nhin mày một năm, đợi giờ này sang năm, mày cuốn gói hết đồ ỉn cút cho tao.”

“Cút thì cút.” Cô cãi bướng, “Anh cứ đi mà giao du với bè lũ vây cánh của anh đi, cứ tiếp giáo cho giặc tác oai tác quái, táng tận lương tâm làm mọi chuyện ác trên đời, ăn chơi đàng điếm rồi bị tổng bỏ tù.”

“Học văn khá đấy, xem miệng mồm trơn tru chưa kìa.” Anh giận quá hóa cười, duỗi tay bóp môi cô.

Hai cánh môi bị ngón tay thon dài vương mùi thuốc lá của anh vờn vò, hơi chu ra giữa đầu ngón tay, màu anh đào nhạt, ướt ướt mềm mềm.

Miêu Tĩnh chớp chớp mi, cảm thấy bộ dạng hiện giờ của mình chắc chắn là xấu xí cùng cực, bụng dạ hết sức bực bội.

“Giỏi thì chửi nữa đi.” Ngón tay anh nắm bóp, miệng cô nhỏ và có tính đàn hồi.

Q.Q, mẹ kiếp sướng quá đi mất.

Miêu Tĩnh nhú mày, cổ họng phát ra tiếng ú ớ, tay chân đồng thời dấm đá người anh.

Ngón tay lạnh cóng nắm lấy cổ tay anh, cảm giác cực kỳ thoải mái.

Trần Dĩ nhếch miệng vì đau, trở tay vòng qua eo Miêu Tĩnh nhắc cả người cô lên kẹp ở nách, cất bước ra ngoài.

Miêu Tĩnh há mồm cắn sườn eo anh, bất chợt nghe thấy Trần Dĩ khẽ rên tiếng khàn khàn.

Trời đất bỗng chốc quay cuồng, chưa kịp hét toáng thì đã bị Trần Dĩ vác lên vai.

Anh phát mạnh một cái vào hông cô, sải bước rộng ra khỏi trung tâm mua sắm.

Lúc này mới ngoan ngoãn như con chim cút vắt vèo trên người anh.

Nhà trường tổ chức một đại hội vận động gia đình của các thí sinh tham gia thi đại học.

Phụ huynh khác toàn là những bậc cha mẹ tuổi độ trung niên, diện đồ sắc

sở cỡ mấy cũng chưa đủ nổi bật.

Chỉ Trần Dị là trẻ nhất, anh mặc áo sơ mi đơn giản và quần tây thẳng thớm, lấp ló dưới lớp áo là áo lót trắng, đeo chiếc đồng hồ bạc ở tay và cặp kính râm chẳng biết hô biến từ đâu ra.

Ngoại hình cao lớn khôi ngô, thật sự có khí chất chín chắn trầm ổn, tuy đó thực chất chỉ là mặt người dạ thú.

Anh rất hài lòng xem phiếu điểm và xếp hạng ở trường của Miêu Tĩnh.

Còn vờ vịt khoác vai Miêu Tĩnh, vẻ mặt hiên từ, cố hết sức đẽ giọng nghe sao cho trầm ồm để trao đổi với chủ nhiệm lớp, nhờ tư vấn về mục tiêu và phương hướng thi cử của em gái nhà mình, cũng như trọng tâm học tập và sinh hoạt trong năm cuối cấp này.

Có vô số ánh mắt đổ dồn về phía anh.

Đám con gái chung lớp luân phiên nhau đến chào hỏi Miêu Tĩnh, bẽn lẽn dè dặt bắt chuyện với Trần Dị.

Trần Dị cười rạng rỡ như một tay thợ nghề.

Không những vậy còn lưu số của vài vị phụ huynh, cần điện thoại muốn xin thông tin liên lạc của mấy bạn nữ lớp Miêu Tĩnh.

Bị Miêu Tĩnh lườm nguýt, anh sờ sờ chớp mũi, cụp mắt, cúi đầu mỉm cười.

Sự dẹt dẹt trong nụ cười ấy khiến tim người rung động.

Anh áp sát tai cô thì thầm: “Lườm gì mà lườm? Tao đang giúp mày gia tăng tình cảm với bạn chung lớp, thời buổi này quan hệ chính là tài nguyên.

Với cả, chẳng em nào xinh bằng mày, sao mà tao tán gái ở đây được.”
Lần đầu tiên anh nói cô... xinh.

(còn tiếp)

Lời tác giả: Viết Chó hoang mọt tay ghê... Chương sau có hun nhé ~

Lời editer: Edit Chó hoang cũng mọt tay hơn hẳn TT (chương sau là Chó hoang).

Chương 33: Trình độ của anh ấy quá kém

Hộp đêm cao cấp nơi Trần Dị lui tới là địa điểm rất có tiếng ở Đằng Thành. Ông chủ tên Trương Tân, dưới tay còn có vài công ty công thương nghiệp khác nữa. Nhưng ông chủ Trương chỉ nắm giữ số cổ phần nhỏ nhất định, đồng thời phụ trách quản lý sản nghiệp. Thường hay bắt gặp ông ta trong các hộp đêm. Gặp một số dịp xã giao quan trọng như tiếp đãi thương hội đầu tư hoặc nhân viên chính phủ, Trương Tân cũng đứng ra sắp xếp mọi chuyện. Nếu ông ta không ra mặt, thì sẽ luôn có bốn, năm người anh em làm việc dưới quyền đóng đô tại hộp đêm quanh năm đại diện. Trước kia Trần Dị từng làm nhân viên an ninh nội bộ của hộp đêm, đội trưởng đội nhân viên an ninh là một trong số bốn, năm người đó.

Phần lớn cổ phần của hộp đêm nằm trong tay một ông chủ tên Trạch Phong Mậu. Ông chủ Trạch là người gốc Đằng Thành. Thời còn trẻ lấy danh tính người Hồng Kông rồi quay về Đằng Thành phát triển với tên tuổi là thương nhân đầu tư Hồng Kông, sở hữu hơn chục sản nghiệp ở Đằng Thành và công ty đầu tư, còn tham gia vào sân chơi của spa cao cấp, khách sạn, cho vay vi mô và đủ loại công trình. Trạch Phong Mậu ít khi lộ diện, chủ yếu qua lại giữa Đằng Thành và Hồng Kông. Có đi đâu nghe nói tính cách Trạch Phong Mậu ôn hòa, bình dị gần gũi, là nhân vật rùng rợn thấy đâu chẳng thấy đuôi.

Trần Dị bước vào vòng vì bida. Ở hộp đêm, ban đầu anh làm việc cùng đội trưởng đội an ninh nội bộ. Người đội trưởng này họ Trần giống anh, cũng là một tay đam mê bida. Trần Dị nhỏ tuổi, ở người còn toát lên phong thái của dân giang hồ, thuốc lá rượu bia đánh bạc anh chơi tất, cũng cực kỳ cần mẫn siêng năng, còn kéo luôn cả Bảo Mao và Ba Tử vào hộp đêm. Trong giới này, lý lịch của anh coi như sạch sẽ và minh bạch. Là người ăn bát cơm này, thường xuyên qua lại với nhau trên bàn bóng, Trần Dị đánh bóng luyện bóng với người ta, nên rất biết quan sát sắc mặt. Khoảng thời gian

đó, ngày ngày Trần Dị dấm mình cạnh bàn bóng suốt mười mấy tiếng đờng hồ, kỹ năng đánh bóng tiến bộ vượt bậc, cũng quen biết với Trương Tân và đám anh em thuộc hạ. Những người ấy không quá trẻ, khoảng độ ba, bốn chục tuổi, đoàn kết chặt chẽ, đủ sự ăn ý, người ngoài không dễ chen chân.

Mọi người nhận ra được lai lịch của nhóm người này không quá trong sạch. Không thể so sánh xã hội hiện giờ với trước kia được nữa, nay chẳng còn thịnh hành những trò đánh đánh giết giết. Các anh cả, ông trùm đã tự tẩy trắng cho mình, bớt tác oai tác quái, mở công ty doanh nghiệp, đám tay sai thì hỗ trợ việc dọn sạch đường. Ai cũng có cách kiếm tiền an toàn hơn, không còn phải sống những ngày tháng li3m máu trên đầu lưỡi đao nữa.

Ở hộp đêm, cược bóng là việc hết sức bình thường. Có khi Trần Dị sẽ đấu trực tiếp với người ta, có khi các ông chủ sẽ chọn cơ thủ để cùng đánh cược. Trương Tân có ấn tượng với Trần Dị, đó là chàng thanh niên chơi bóng đỉnh, hay phì phèo điều thuốc, lại còn rất được các cô nàng ưu ái. Trường giang sóng sau d òn lớp trước, hết cách thôi, thiên hạ giờ là của người trẻ tuổi.

Quen Trạch Phong Mậu, Trần Dị được người ta dẫn đến khách sạn năm sao cược bóng. Người ng ồi xem bóng không giàu thì cũng quý, toàn những gương mặt mà Trần Dị không hề quen. Nhưng dường như chẳng một ai quan tâm việc chơi thắng hoặc thua đứt hơn năm trăm vạn chỉ trong một đêm. Đánh vài ván bóng, trên bàn tiếng hoan hô reo liên h ấ. May rằng Trần Dị không lâm cảnh bẽ mặt, sau cùng được chia năm vạn tiền hoa hồng, tiền đấy Trần Dị không nhận. Trong phòng bao, anh mời Trương Tân uống một chén rượu, cảm ơn ân ãe phạt của ông ta.

Có người đàn ông độ trung niên nom không mấy nổi bật ng ồi bên cạnh, thấy anh còn trẻ, mặt mũi khôi ngô, tiện miệng hỏi Trần Dị có muốn chơi bóng không. Ông ta ngỏ lời sẽ mời huấn luyện viên cho Trần Dị, cho Trần Dị sang Macao. Trần Dị nghe giọng ông ta hơi lẫn giọng Quảng Đông, bèn lễ phép châm điều xì gà đưa qua, lắc đầu nói mình chẳng có chí hướng gì, vừa ra trường là làm việc ngay cho ông chủ Trương, luôn được người khác giúp đỡ chiếu cố, không có dự định đi.

Trạch Phong Mậu không để bụng, chấp tay sau lưng rời đi cùng Trương Tân.

Tối đó đánh bóng xong trở về, Trần Di vẫn hoàn trả lại mấy ngàn tệ. Về nhà anh nằm trên giường, hai tay gác sau đầu, uể oải nhìn trần nhà. Miêu Tĩnh đem quần áo đã giặt sạch vào, thấy miệng anh ngậm điều thuốc, tàn thuốc rơi vào đống đờ. Cô mím môi cất quần áo vào tủ đờ, rồi quay người rút điều thuốc khỏi miệng anh, ấn vào gạt tàn.

Trần Di cau mày tặc lưỡi, đứng dậy bóp vai cô, giục cô vào bếp nấu cơm.

Ở hộp đêm được một thời gian dài, không có chuyện gì phát sinh, lúc thiếu người sẽ gọi Trần Di. Có lúc là cùng đánh ván bài, nhờ anh chạy vặt, làm chút việc linh tinh, hay ra ngoài làm tài xế lái xe, làm một thằng nhóc cu li cấp thấp nhất.

Cũng có lúc anh theo chân người ta đi gây sự. Chủ yếu là khu Lão Thành bị phá dỡ để cải tạo, cư dân ở khu ổ chuột của vùng đó vì khoản tiền phá dỡ nên không chịu dọn đi, bấy giờ cần huy động một số đông người. Đám con đờ lưng hùm vai gấu nhìn là biết chẳng dễ chơi, miệng ngậm thuốc lá, cổ đeo dây xích đi phá xe bánh mì, lang thang len lỏi khắp đầu đường cuối ngõ, ngửi canh chừng mười ngày nửa tháng, gõ cửa các nhà. Rốt cuộc khoản tiền phá dỡ cũng được đàm phán ổn thỏa. Công ty bất động sản nhảy vào phá bỏ nhà ở cũ cũng phải đền phòng người ta gây rắc rối.

Sản nghiệp của Trạch Phong Mậu ở Đằng Thành quả thực nhiều vô số, một phần trong đó do Trương Tân quản lý. Hồi ấy xảy ra vụ một nhóm người xô xát nhau. Trương Tân có một công ty hậu cần đứng tên mình mà xích mích với công ty đối thủ. Đối thủ là một “anh cả” ở Đằng Thành, tên Hàn Ca, ngày xưa cũng thuộc dạng trùm băng đảng. Thời hoàng kim nhất, dưới trướng phải có hơn trăm thuộc hạ. Về sau lại rửa tay gác kiếm, đuổi hết đệ tử đi, tẩy trắng bản thân, cần tiền đen mở công ty, thao túng ngành vận tải hành khách đường dài và vận chuyển hậu cần trong tỉnh của Đằng Thành.

Trương Tân phái một nhóm người từ hộp đêm, bao gồm cả nhóm nhân viên an ninh nội bộ, Trần Di cũng đi theo, thế là hai nhóm người ẩu đả

nhau trong một bãi đậu xe chở khách vì giành chỗ làm ăn.

Một tháng sau, Hàn Ca chết trước cửa một spa mát xa, chết do bị bắn.

Vụ án được giải quyết chỉ trong vòng ba ngày. Khi đó, người phụ trách vụ án là một viên cảnh sát hình sự tên Chu Khang An, chương trình thời sự trong khu vực còn theo dõi đưa tin. Kẻ nổ súng chính là một tay lâu la của Hàn Ca năm xưa, vì vụ phân chia tiền ăn cướp mà sinh thù oán với Hàn Ca, nên mới ác ý trả thù.

Trần Dị thấy thời sự đưa tin, trước kia anh từng gặp tên hung thủ này một lần ở hộp đêm. Số dĩ còn nhớ, cũng là do mấy bê bối tình dục. Tên này tiếp một hơi hơn mười nàng khách, kết quả khách không thèm cho tiền boa, đơn rượu cũng chẳng buồn thanh toán, xong chuyện giám đốc hộp đêm cho khách đi luôn.

Không lâu sau, một tên tay sai quen mặt ở hộp đêm lặng lẽ rời đi, tình cờ hỏi tới thì bảo là đi Vân Nam làm việc rồi.

Tầng một của hộp đêm có phòng xì gà và phòng rượu vang, ngày trước tên tay sai này chịu trách nhiệm trông coi, sau khi hắn ta đi, bầu không khí cũng buông lỏng theo. Trần Dị mời người ta đi ăn cơm, cuối cùng chuyển khỏi phòng bida, tìm được một chức vị, chính thức trở thành đàn em chính quy của Trương Tân.

Miêu Tĩnh mơ hồ nhận ra đôi phần. Cô nắm rõ buồng ngủ của Trần Dị như lòng bàn tay, biết anh giấu giếm rất nhiều thứ bẩn thỉu. Ngoại trừ mấy đĩa phim người lớn, còn có món đồ nhạy cảm như máy nghe lén, thậm chí những thứ vũ khí sắc nhọn như dùi cui, dao găm cũng thỉnh thoảng xuất hiện, hôm sau lại lẳng lặng biến mất.

Cô làm được gì nữa bây giờ? Ngoài việc học hành nặng nề, đêm khuya cô còn trần trọc khó ngủ. Lâu lâu hai người sẽ bùng nổ chiến tranh lạnh. Những khi tốt đẹp thì ăn ý đến độ biết ngay ý của nhau qua ánh mắt, những khi tồi tệ thì buông lời châm chọc nhau, không người nào nhường nhịn người nào. Trần Dị cóc sọc cãi nhau với cô, anh chịu được cô vậy đấy, chả sao cả.

Hai người luôn nói về việc học hành cuối cấp. Thành tích của Miêu Tĩnh như thế ắt phải học lên đại học, Miêu Tĩnh không muốn chỉ dừng bước ở tốt nghiệp cấp 3. Dù không có tiền, song vẫn có thể xin khoản vay sinh viên, có thể tự đi làm thuê, khác ở chỗ là học luôn trong tỉnh của Đăng Thành hay học ngoài tỉnh. Tuy nhiên, cô chắc chắn sẽ không ở lại Đăng Thành. Trần Dị những mong sao thời gian mau mau trôi qua, đợi Miêu Tĩnh đi cái là anh sẽ hoàn toàn tự do thoải mái, vốn chẳng có ý giữ cô lại, cũng không nghĩ mai sau sẽ như nào. Có lẽ... mai sau sẽ kết thúc vậy thôi?

Từ lúc Ngụy Minh Trân rời Đăng Thành cho tới nay, suốt ba năm trời, có lẽ anh thấy cô tội nghiệp, có lẽ xuất phát từ mục đích tỏ tấm lòng vàng, anh cho cô ở trong nhà dù rằng là miễn cưỡng. Những mỗi một lần anh đuổi cô đi, lời anh nói chưa bao giờ nổ nang.

Miêu Tĩnh cứ thế sống cuộc sống cấp 3 vừa mông lung vừa mâu thuẫn.

Cũng không phải không có lúc nào vui vẻ. Anh vui lúc ăn món ăn cô nấu; vui lúc ra ngoài xã giao còn gói đồ ăn mang về cho cô; vui lúc ngâm điếu thuốc lá, cho cô tiền tiêu vặt với một phong thái hết sức phóng khoáng, đẹp trai; vui lúc thi thoảng học xong tiết tự học tối, bóng hình cao lớn lười nhác đứng ở cổng trường, góc áo bị gió đêm thổi phấp phới; lúc anh búng đầu cô, véo má cô, qua đường thì khoác vai cô, đều là những khoảnh khắc vui vẻ.

“Miêu Tĩnh này, người về nhà với cậu tối qua là anh trai cậu thật à?”

“Phải rồi.”

“Đẹp trai thật đấy, anh cậu bao tuổi? Có người yêu chưa?”

Đội mũ lưỡi trai, khoác chiếc áo jacket rằn ri, quần bò ôm lấy đôi chân dài, và cả kiểu giày vải bạt dành cho giới trẻ, sự thành thực của đàn ông và hơi thở trẻ trung cùng hòa quyện.

“Sắp 30 rồi, chưa có người yêu, anh ấy kém lắm quá, ngoài thì bóng bẩy mượt mà, trong thì ghẻ lở tiêm la chín tằm. Anh ấy biết đánh nhau nữa, phụ nữ con gái tránh như tránh tà.”

“Hả...” Khuôn mặt bạn nữ chung lớp lộ vẻ hoang mang, “Sợ... sợ thế cơ à?”

“Ừ!” Miêu Tĩnh nghiêm túc gật đầu.

Dù sao từ bé cô đã không có bố mẹ dạy dỗ, bịa đặt dối trá mấy câu cũng chẳng sao.

Vì là lớp cuối cấp, đứng trước sự chia ly của tuổi trẻ, tình cảm của mọi người dần dần đậm sâu. Cũng có con trai tặng quà cho Miêu Tĩnh, tạo nhóm học tập nhỏ với cô, tìm cơ hội được ở riêng với Miêu Tĩnh. Kỳ thi giữa kỳ của học kỳ trước, Trần Dị tranh thủ đi họp phụ huynh cho cô, phát hiện quà và thư tình trong ngăn bàn cô, mặt nhăn mày nhí, duỗi ngón tay kẹp một tờ giấy dùng viết thơ lên.

“Quái gì đây?”

“Không biết tự đọc à?”

Mẹ kiếp, đọc nửa buổi trời mới hiểu, là một bài thơ cổ do tên tài tử nào đấy viết, lại còn thơ viết theo lối giấu ý thơ ở chữ đầu câu. Đọc một hàng đọc chữ đầu câu nghe vẫn vẻ lắm, vừa đọc đã hiểu ngay là tên Miêu Tĩnh.

“Thế ý là sao?”

“Thích em, mến mộ em, muốn hẹn hò với em.”

Hàng mày kiếm của Trần Dị dựng đứng, giọng nhàn nhạt: “Lớp 12 là giai đoạn đặc biệt, đừng có sa vào mấy thứ mơ mộng sến súa kiểu đấy.”

“Chắc ý anh là... đừng có yêu đương trai gái nhỉ.” Miêu Tĩnh hơi sững, khẽ nhíu mày, ngò vức nghiêng đầu nhìn anh, “Với trình độ kiến thức của anh thì làm nên được thành tựu gì? Đừng để bị bán còn giúp người ta đếm

tiền, khi không phải chịu tội thay. Chẳng thà làm cái khác ổn định hơn một chút.”

Mặt anh hơi ửng đỏ, trấn định như sư tử đá: “Mày biết đích gì, đây gọi là tìm giàu sang trong cảnh hiểm nghèo. Học của mày đi, bớt dò la chuyện tao.”

Mặt Miêu Tĩnh lạnh tanh, nghe tiếng anh bóc vỏ kẹo sột soạt trong ngăn bàn rồi bỏ một viên socola vào miệng ngậm. Anh bóc tiếp một viên khác, tiện tay nhét luôn vào miệng cô. Lòng bàn tay ấm áp đụng trúng môi cô, lần này là mùi socola và mùi thuốc lá trộn lẫn. Miêu Tĩnh khẽ m*t viên kẹo, lòng bàn tay va chạm lực hút. Tim Trần Dĩ ngửa ngửa, quay đầu nhìn, viên socola đã nằm trọn trong miệng cô, cánh mi cong vút run run, trông thuần khiết và ngoan ngoãn lạ thường.

Mùa thu ở Đặng Thành vô cùng ngắn ngủi, tiết trời nóng lạnh tráo trở. Lớp 12 tự học đến mười giờ rưỡi tối mới xong, Miêu Tĩnh đi xe đạp điện, có thể rút ngắn quãng đường về nhà xuống còn hai mươi phút. Nhưng bận ấy trời hay mưa gió, thời gian về nhà rất thất thường.

(còn tiếp)

Chương 34: Khẽ dán vào bờ môi cô

Dự báo thời tiết nói buổi tối có mưa to. Có không ít xe sang đậu trong bãi đậu xe của hộp đêm, nhân viên phục vụ bung chiếc dù đen cỡ lớn hộ tống khách hàng từ thang máy lên phòng bao nằm ở tầng cao nhất. Tiếng nhạc disco đình tai nhức óc truyền khắp dãy hành lang. Trần Dị khoanh tay đứng ở gần cầu thang tán gẫu với đồng nghiệp, thoáng thấy người phục vụ bung khay lẳng lẳng đi men góc tường vào phòng bao. Ánh mắt quét qua như cố ý vô tình, nét mặt anh hơi sưng, giọng điệu đùa giỡn bỗng cứng ngắt — có lẽ anh có thể đoán được tình hình trong phòng bao. Sau khi cuộc chơi tàn, mùi hương kỳ lạ và những ống hút màu mè sặc sỡ vương vãi đầy đất mớ hồ có đi đâu dị thường.

Hộp đêm sở hữu một số lượng lớn nhân viên an ninh, chia thứ bậc rất khắt khe, phân công rõ ràng. Nhà kho có rất nhiều dao kéo vũ khí, Trần Dị đoán chắc cũng có súng ống đạn dược và chất cháy nổ. Tên tay sai chạy tới Vân Nam hẳn có liên quan ít nhiều đến vụ nổ súng trước đó. Trần Dị lảng máng nghe nói họ đang kiểm kê, kiểm kê cái gì thì Trần Dị không thăm dò cụ thể, anh không muốn dính vào rắc rối. Song anh cũng có dã tâm. Trạch Phong Mậu nắm trong tay khá nhiều tài sản hợp pháp, đứng dưới đại thụ tha hồ hóng mát, chỉ cần riêng thị trường khử trùng vật dụng ăn uống — một ngành chẳng mấy nổi bật — bị mấy công ty vệ sinh đứng tên Trạch Phong Mậu lũng đoạn, thì lợi nhuận một năm sẽ lên tới trăm vạn. Đây là chưa kể những công ty thực phẩm, bất động sản, nguyên vật liệu gia công, thu gom rác và công ty mậu dịch. Nếu chen được chân vào vòng này, cả đời coi như an nhàn thư thái.

Hút hết điều thuốc, Trần Dị vòng xuống toilet tầng dưới, đụng trúng một người trẻ tuổi đội mũ lưỡi trai, cổ áo jacket dựng thẳng ôm sát lỗ tai. Mắt hai người chạm nhau, chẳng ai nói gì, cùng cất bước tránh sang bên. Lúc ra khỏi toilet, Trần Dị đứng ven đường nhìn sắc trời sẫm sì, định bụng bắt xe

đến trường đón Miêu Tĩnh học xong tiết tự học tối. Đúng lúc anh liếc thấy người trẻ đội mũ lưỡi trai kia ng ỡ vào ghế lái của một chiếc taxi ven đường, chạy ngang qua trước mặt mình.

Trần Dị hơi chau mày, không do dự bước lên một chiếc taxi khác. Giữa chùng trời bắt đầu nổi bão. Ngoài cổng trường, phụ huynh đón con đứng chật như nêm cối. Ngọn đèn năm màu sắc đong đưa chập chờn trong vũng nước dưới đất. Đợi suốt nửa tiếng đồng hồ, vẫn chẳng thấy Miêu Tĩnh ra cổng. Trần Dị bèn bảo bác tài cho xe chạy chậm chậm dọc đường để tìm Miêu Tĩnh. Chẳng biết có phải do mình lơ đãng mà bỏ qua mất không, hay là bởi màn mưa dày đặc, anh tìm về tận tòa nhà mình ở, thấy trong nhà tối đen, đèn hầy chưa bật.

Đã mười một giờ đêm, Miêu Tĩnh mãi không bắt máy. Trần Dị đành bung dù ra ngoài tìm người. Trên đường lác đác bóng mấy người đi đường, bàn nhựa trong quán ăn khuya bị mưa xô ngã ngổn ngang vào bùn đất. Trận mưa vừa chớm tạnh lại tiếp tục rả rích. Đi được nửa đường, dưới ánh đèn đường tù mù, giữa làn mưa bụi trắng xóa, quả nhiên bắt gặp một bóng hình g ầy g ầy đang che dù đi tới. Ông quần đã ướt sũng sũng, xắn cao lên đầu gối, để lộ hai cẳng chân nhỏ trắng sáng ch ảy nước bước trong vũng nước đọng.

“Miêu Tĩnh.”

“Sao anh đến đây?”

Hôm nay trông sắc mặt anh cực kỳ u ám, giọng rất không vui: “Sao muộn vậy mới về? Cũng không thèm bắt máy luôn?”

“Hôm nay cô chủ nhiệm tịch thu điện thoại, em tắt máy quên mở.” Cô vừa đi vừa giải thích, rèm mưa lạnh lạnh chảy xuôi mép dù và cán dù làm ướt tay áo và lưng áo cô, “Mưa to quá, em ng ỡ trong lớp chờ một lúc, sau thì đi nhờ xe của bạn cùng lớp về nhà. Nhưng mưa tạnh, em xuống xe giữa đường, ai ngờ lại mưa nữa.”

“Mưa to thật đấy.” Miêu Tĩnh lau giọt nước trên trán, “Sao anh đến đây?”

“Mưa to thế này mà không biết tự động gọi điện cho tao à?” Giọng anh hùng hổ, cởi chiếc áo khoác da đưa cho cô, “Khoác vào.”

Miêu Tĩnh khẽ lườm anh, lặng lẽ khoác áo của anh vào, đi theo sau đuôi anh về nhà.

Trận mưa thác đổ ập tới bất chợt, lúc siết lúc ngớt, nước trong các cống rãnh không rút xuống nổi mà đổ hết cả ra mặt đường. Nước những chỗ địa thế thấp thậm chí còn tràn lên vỉa hè, khắp nơi toàn là nước. Miêu Tĩnh vừa cẩn thận vừa cắp sách giáo khoa, còn phải cẩn thận lần dò đường đi. Lâu lâu sấm đánh một cái, cô lại rúm người rụt vai.

Trần Dĩ ngoảnh đầu, sườn mặt lạnh lùng, nhìn cô bước từng bước dè dặt, anh bèn lùi về sau nửa bước. Hai cây dù che sóng đôi, anh giật lấy chiếc túi vải bố ướt đẫm của cô đeo lên vai mình, nắm một bàn tay buốt giá của cô, giọng lãnh đạm: “Đi nhanh.”

Miêu Tĩnh chớp chớp mắt, khoe môi hơi cong, mỉm cười nhàn nhạt, sánh vai cùng anh đi về nhà.

“Hình như... tâm trạng anh không tốt lắm.”

Trần Dĩ nhướn mày: “Ở với mày, có khi nào tâm trạng tao vui à?”

“Ồ.” Cô cúi đầu, “Được thôi.”

“Bớt chửi mắng tao mấy câu, lúc vui tao cũng khách sáo với mày hơn chút.”

Trong một đêm gió mưa bão táp và ồn ào mông lung, mọi cảnh vật chung quanh dường như đều hóa hư ảo vô thực, hai người tựa hai con thuyền nhỏ lênh đênh giữa cơn sóng dữ. Tim cô nhũn ra hết một miếng bánh ngọt no nước mưa và sắp sửa tan chảy, giọng ngoan ngoãn, nhu mì: “Xin lỗi anh...”

Có đôi khi, quả thực cô chẳng có tư cách để ngần ngại rửa anh, chuyện xảy ra rồi mới ngẫm lại, cũng thấy buồn phiền và khó chịu.

Giọt nước đọng ngay ấn đường anh, hàng lông mày giãn ra. Anh nắm chặt hơn bàn tay trắng trẻo ẩm ướt: “Bảo mày ở ký túc xá thì ứ chịu, học muôn như này, có biết xã hội loạn lạc không hả.”

“Em biết... quán ăn khuya bên đường đông người lắm, nhiều cửa tiệm cũng mở mà...”

“Mày biết cái cóc gì.”

Đến hộp đêm mới thấy, cận bã cũng có muôn màu muôn vẻ.

Trần Dị chân dài, bước chân thoăn thoắt, kéo tay Miêu Tĩnh đi xăm xăm về trước. Bấp chân cô ngâm trong nước, thành thử đi với Trần Dị lại chẳng biết tình trạng đường sá ra sao, bỗng người lão đảo, khẽ “ôi” một tiếng, nửa người bổ nhào xuống nước, may được Trần Dị nhanh tay lẹ mắt túm dây.

“Đứng cho vững!”

“Giày của em.” Miêu Tĩnh quệt nước trên trán, lau khô bọt nước li ti trên lông mi, kiễng bàn chân xỏ vớ trắng, dờ khóc dờ cười, “Có gì vương chân em.”

Không biết là cành cây hay cái gì làm chiếc giày vải bạt tuột luôn khỏi chân.

Cây dù trôi đi mất, nửa người cô chìm trong nước, cả tay lẫn chân mò mẫm dưới dòng nước mưa, tìm kiếm gì cũng không thấy chiếc giày kia. Trần Dị cũng mò một thôi một h ỏi, người ngòm ướt rượt, rốt cuộc hết kiên nhẫn: “Mưa to quá, khỏi tìm nữa, đi thôi.”

“Em về kiếm gì bây giờ?” Cô vịn cánh tay Trần Dị, đứng dằng “kim kê độc lập”, chưa chịu từ bỏ cuộc tìm kiếm. Cuối cùng cô đá văng luôn chiếc giày còn lại, chỉ xỏ mỗi vớ ngắn, cứ nhón chân bước tránh vũng nước, trông như thể đang múa ba lê.

Anh dán mắt nhìn chăm chăm đôi bàn chân bị ngâm nước mưa kia, đến đường nét cũng uyển chuyển, không vừa một bàn tay nắm, đẹp đẽ và mềm mại.

“Leo lên lưng đây, tao công mày.”

“Không cần đâu, người em ướt hết rồi.” Cô vắt góc áo ra một vốc nước.

“Bớt nói nhảm.”

Trần Dị nhét cây dù vào tay cô, giữ nhẹ ống quần, nhứu mày nghĩ ngợi rồi ôm lấy eo cô, bế luôn người lên, cho Miêu Tĩnh đặt hẳn mông ng ồi vắt vẻo ở khuỷu tay mình, cánh tay vòng dưới đầu gối cô. Nửa người trên của cô uốn thẳng tắp, cao hơn anh nửa cái đầu, cả người áp vào bả vai anh.

Dưới tán dù, ánh mắt Trần Dị tối s ầm, lại ẩn giấu những đốm lửa nhỏ:
“Kiểu này tiết kiệm sức, mày ôm cổ tao, che dù cho tử tế.”

Ngăn cách giữa hai x@c thịt là lớp quần áo lạnh băng. Từng bước chân đi là từng cái cọ xát, có thể cảm nhận được sự căng cứng và sức mạnh từ thân thể anh, cũng cảm nhận được sự nhỏ bé yếu ớt mà cô mang lại. Hơi thở, nhịp tim đập, nhiệt độ cơ thể của cả hai bị nước mưa hòa trộn, toàn bộ hóa thành một mớ lẫn lộn lạnh lẽo. Cơn mưa phía ngoài dù khi d ần dập, khi hòa hoãn, khi thông thả thích ý, càn quét ở mọi cấp độ, không cách nào chống chọi, không cách nào đoán nổi. Miêu Tĩnh sợ Trần Dị mệt quá, cô cố gắng thu mình lại thật nhỏ, lặng im ôm cổ anh, nghiêng tán dù đen chắn mưa xối. Thấy nước mưa chảy dọc cán dù, cô bèn chìa tay áo lau đi giọt nước. Thành linh gió nổi rào rạt, chiếc dù rơi xuống đất, lăn long lóc vài vòng ở sau lưng, bị gió thổi cuốn đi.

Hai con người ướt như chuột lột ngoái đầu nhìn chiếc dù càng lúc càng bay xa, nét mặt khó xử.

“Bỏ đi, sắp về đến nhà rồi.”

Trần Dị bước nhanh hơn, d ần lực vào cánh tay. Thực ra cơ bắp và xương cốt rắn chắc của anh làm Miêu Tĩnh thấy không thoải mái vì c ồm cộm,

chẳng bằng xuống dưới tự đi. Vậy nhưng tuyệt nhiên không một ai nói ra đi đâu ấy.

Miêu Tĩnh cởi áo khoác, tiến gần anh hơn, trùm áo khoác lên đỉnh đầu. Áo khoác da của anh là hàng dễ hỏng, cô không nỡ để nó ngâm nước. Cô cũng cởi luôn chiếc áo khoác đồng phục của mình ra, trên người chỉ còn lại hai lớp áo mỏng manh đã biến thành một lớp da khác từ lâu. Cô đưa tay cảm giọt nước nhiều trên trán anh, ghé sát mặt mình vào bên thái dương anh, ngửi thứ mùi đàn ông nồng nàn mát rượi lẫn trong mùi nước mưa ẩm thấp, tự dưng cũng thấy tim nóng râm ran.

Vừa đi vừa bế người, Trần Dĩ chưa than mệt lấy một câu, mà hai tay cầm áo khoác của Miêu Tĩnh đã khẽ run. Anh dừng bước, đứng thờ hờn hển dưới một tấm biển quảng cáo đồ nát ở cửa tiểu khu. Nghiêng đầu nhìn Miêu Tĩnh, chỉ lệch đi một góc rất nhỏ thôi mà khuôn mặt cô đã choán cả đôi con ngươi. Khuôn mặt trắng ngời và trơn nhẵn, nét nào ra nét ấy, như loài hoa súng nở rộ giữa màn đêm. Đông đây trong cặp mắt là ánh nước trong veo, môi cũng thắm ướt đỏ rục.

Cái chạm mắt bất ngờ khiến hai người hơi giật mình. Tựa hồ bị khuôn mặt gần kề gang tấc bắt mất hồn, chẳng biết quỷ ma mê hoặc hay do sự ăn ý xoay vòng trong mắt, anh thò một tay lau đi hạt mưa ở gò má và chóp mũi cô. Đụng tới làn môi hồng hào lạnh giá, anh dừng động tác, ngón cái vuốt ve nhẹ nhẹ, hơi ngược khuôn mặt anh tuấn như bị thôi miên, dễ dàng dán môi mình vào môi cô.

Hơi nước tươi mát trong lành.

Cánh môi chạm cái như chuồn chuồn lướt nước. Một luồng điện mang theo cơn tê tái mãnh liệt làm cả trái tim và thể xác run rẩy, trời đất ngả nghiêng như rơi xuống đám mây. Rồi lại lần nữa thử dán môi vào nhau. Thoạt đầu tâm trí vẫn trống rỗng, vì đâu ngờ lại mềm cỡ ấy. Sau đó khi nhận ra cảm xúc và tình cảnh hiện tại, trái tim chột nẩy liên hồi, như nước sôi sùng sục, vì quá nóng nên cần cấp tốc hạ nhiệt. Anh nhẹ nhàng ngậm lấy bên môi hơi lạnh của cô, chậm rãi m*t, m*t cánh môi trên, lại dịu dàng buông ra, lại ngậm cánh môi dưới mơn man, hết lần này tới lần khác.

Thời gian hẳn rất ngắn, nhưng trong ký ức thì dài lâu lạ thường, mỗi một khoảnh khắc đều như đang quay chậm. Lòng mi Miêu Tĩnh khẽ phẩy qua gò má anh. Trần Dĩ bỗng nhiên hoàn hồn, đờ người buông lỏng đôi môi đã bị mình ngậm m*t đến độ ánh lên một màu xinh đẹp căng mọng, có cả tiếng nước khi bốn cánh môi rời nhau trong đêm mưa bão dầm dề.

Mặt mũi hai người vừa đỏ vừa nóng.

“Tao uống rượu.”

Hồi lâu, anh ngo ngoắt bật thốt một câu giải thích như thế.

“Ồ.”

Miêu Tĩnh cup mắt, đáp bằng một tiếng vang từ trong cổ họng.

Cô cựa quậy trượt khỏi người Trần Dĩ. Hai người trở về căn nhà ấm cúng tối om. Bật mở đèn trong buồng, hai người ướt từ đầu xuống chân, quần áo sưng nước, dính rịt lên người không sao chịu nổi, Trần Dĩ đứng luôn bên cạnh sofa cởi đồ, đá văng giày vớ, cởi áo phông và quần dài. Quay đầu thì trông thấy Miêu Tĩnh đứng chỗ cửa ban công, khập khiễng lấy khăn tắm trên mắc áo. Cô cũng đã cởi bỏ áo phông và quần dài ở ngoài, bên trong mặc mỗi một chiếc áo hai dây màu trắng ngà và áo lót. Không rõ do mưa hay vì vải áo bị giãn, độ dài chiếc áo vừa đủ bao quanh bắp đùi. Nhìn sang từ góc độ của Trần Dĩ, thân hình duyên dáng thướt tha kia gần như trần trụi, toàn bộ đường cong hiển hiện mồn một, đẹp tới mức khiến người ta suy nghĩ vẫn vợ.

Mũi anh bỗng đau nhói, cơ thể nảy sinh cảm giác, muốn bước ngay qua đó, muốn bao bọc cô, muốn thực hiện khát vọng tự tay mình do thám.

Miêu Tĩnh tắm trước, tắm xong cô quấn khăn về buồng, nhường phòng tắm cho Trần Dĩ. Lúc lâu sau anh đi ra, cũng chỉ mặc độc cái quần lót vuông ngắn cũn. Nghe thấy tiếng động trong bếp, anh ngoái nhìn, Miêu Tĩnh chưa vào buồng, đang đứng trước bếp nấu canh gừng cho cả hai.

Trần Dị híp mắt, quăn khăn tẩm quanh eo. Anh không biết đồng tử của cô lại mát mẻ thế kia, đó là chiếc áo phông đen lúc trước cô mua cho anh, vì size nhỏ quá không mặc được, nên Miêu Tĩnh cần đi làm váy ngủ. Đáng người nhỏ xinh trong bộ áo rộng thùng thình, trông cô càng giống đóa bông công anh êm ái.

Hai người ng ồi vào bàn, không nói gì nhi ều, căn nhà yên ắng, canh gừng nóng hổi. Tóc cô nửa khô nửa ướt, choàng nơi đầu vai, bưng bát canh gừng nhấm nháp từng ngụm. B ầu không khí loáng thoáng có đi ều gì đó khiến người ta không nắm bắt được. Trần Dị uống cạn canh gừng, anh lại nhìn môi cô, bỗng dưng rất muốn thử vị canh gừng trong miệng cô.

“Uống xong chưa?”

Cô lắc đầu.

“Tao uống cho mày.”

Anh uống một hơi hết sạch.

Trước khi ngủ còn chúc nhau ngủ ngon. Hai người đóng cửa buồng mình, song cứ mãi trần trọc không ngủ được. Nửa đêm, cửa sổ vang cộc cộc, chẳng rõ là gió tấp hay mưa rào, xa xa lảng máng có tiếng sấm nổ liên tục. Trần Dị nghe thấy tiếng đập cửa khe khẽ, tưởng áo giác. Ngập ngừng mở cánh cửa, anh thấy chỗ cửa buồng tối mịt, có người để chân trần đứng ôm gối, tóc đen xõa như thác, mặc áo đen, mắt và đùi sáng rõ như trăng. Ánh mắt trong trẻo đó, đang âm thầm nhìn anh chăm chú.

Yết hầu Trần Dị lên xuống, sắc mặt chợt biến đổi.

(còn tiếp)

Chương 35: Thời khắc gặp ma

Một tổ hợp gia đình kỳ diệu. Hai con người, tuổi tác xấp xỉ, quan hệ hời hợt. Thực ra vài năm nay hai người rất hiếm khi có những giây phút ấm áp, nhưng không phải là không khát khao. Chỉ tại quá mức vụng về dẫn đến việc chẳng cách nào biểu đạt.

Miêu Tĩnh ôm gối, dáng vẻ cô đơn, trên khuôn mặt bấy giờ mới xuất hiện biểu cảm của một cô gái nhỏ.

Điện ảnh nước ngoài thường có những hình ảnh thế này, nào là đại chiến gối đầu, rồi thì không ngủ được, sợ sét đánh, lạnh, người thấy khó chịu, muốn g ãn g ãi hơn.

Hai nửa đối lập trong nội tâm Trần Dĩ đang đối chọi. Sau cùng anh cup mắt: “Vào đi.”

Hai người nằm cứng đờ trên giường, Miêu Tĩnh bối rối co quắp tay chân. Mùa này, bên bu ồng của cô đã trải chăn mỏng, mà giường anh thì vẫn trống huơ.

“Mày ngủ chỗ tao đi.” Anh đứng dậy, nằm xuống vị trí đã được nhiệt độ cơ thể sưởi ấm, rồi lại lấy từ trong ngăn tủ một tấm chăn đi ầu hòa, giữ ra.

Như một chốn thiên đường bí mật.

Căn bu ồng vốn chẳng mở đèn, chỉ có chút tia sáng mỏng manh le lói giữa khe rèm cửa sổ. Gối kê gối, hay người nằm thẳng, không nói năng gì, trải qua một đêm giông bão thế này, nên nói gì, nên làm gì đây?

Trần Dĩ nhắm mắt, đầu trống rỗng, nằm ngay ngắn. Miêu Tĩnh nắm một góc chăn, thực ra cô mệt rồi, bu ồn ngủ rồi, muốn ngủ rồi.

Sự trầm mặc kéo dài tới lúc trước khi ngủ, cô nhẹ nhàng cất tiếng.

“Hồi bé mình cũng ngủ chung một buồng.”

Anh “ờ” một tiếng nhàn nhạt.

Nói đúng ra thì cũng không coi là nhỏ, khi ấy cô tám tuổi, anh mười tuổi, ngủ chung trong căn buồng bên cạnh hơn hai năm.

Miêu Tĩnh nhớ lại ngày đó, trừng mắt nhìn trầ nhà: “Có lúc nhìn anh ngủ qua khe rèm, cảm thấy anh là một tên ác ma, nửa đêm sẽ dậy giết chết em.”

Anh nhếch miệng cười: “Lúc đấy tao cũng có suy nghĩ thế trong đầu, người nào lại gần là tao cắn chết hết, cắn vào cổ họng, cho máu đổ đầ đầ, da tróc thịt bong.”

Đứa trẻ hư bắt nạt đứa trẻ ngoan bằng nắm đấm bé nhỏ của mình, cô chỉ muốn trốn đi thật xa. Chẳng rõ là bắt đầ từ khi nào, cô dần không còn sợ hãi anh đến vậy nữa, mà dần dần chung bước cùng với anh.

“Bạo lực quá.” Cô mím môi, “May mà anh học cấp 2 rồi...”

“Hồi đó còn nhỏ, chưa biết cách kiểm soát... những cảm xúc không chỗ xả ra.” Anh mở to mắt, nghiêng đầ nhìn sườn mặt an tĩnh của cô, “Nắm đấm đàn ông không nên nhắm vào kẻ yếu.”

Chẳng biết liệu có nên thấy mừng vì Trầ Lễ Bân chết sớm hay không.

Trầ Dị trở mình, quay sang đối mặt với cô, nói chậm rãi: “Mẹ tao là một người phụ nữ rất dịu dàng.”

“Anh còn nhớ mẹ anh à?” Giọng cô rất khẽ rất khẽ.

Anh thong thả chớp mắt, giọng bình bình: “Không nhớ nữa, bà ấy bỏ lại tao.”

Miêu Tĩnh ghen lờ.

Đêm khuya không thích hợp để dốc bầu tâm sự và thì thầm thủ thỉ, mà đây là thời điểm lý tưởng để những nỗi lòng cay đắng lên men trong sự yên lặng, sẽ ảnh hưởng tới quyết định về tương lai. Khi hai người dường như đã chìm vào giấc ngủ, Trần Dĩ dang rộng tay chân, đụng phải cơ thể lạnh buốt của cô.

“Vẫn lạnh à?”

“Hơi hơi.” Thanh âm mềm nhũn của cô đè nén trong họng, “Ngâm nước lâu quá, ban này chân còn bị chuột rút.”

Anh lặng nhìn cô, áp sát lại hơn một chút, nhét chân giữa chân, ngập ngừng mở miệng: “Miêu Tĩnh, hai đứa mình quen biết gần mười năm, giờ tao sẽ là anh trai mày.”

“Ừm.”

Hai người nằm gần kề nhau, Trần Dĩ lỏng lỏng ôm cô vào lòng mình. Cô hơi cuộn người, tựa vào vòng ôm của anh. Khoảng cách giữa hai người chỉ có vài xentimét, nhưng hơi thở và độ ẩm truyền đi lại chẳng hề gặp chướng ngại. Người anh ấm hơn người cô, hơi thở dày đậm bao trùm, làm Miêu Tĩnh thấy vừa an tâm vừa dễ chịu.

“Như này được chưa?”

“Được rồi.”

Tiếng hít thở êm ả khe khẽ của cô vang trong căn buồng, thân thể đẹp đẽ ngát thơm bình yên chìm trong chiêm bao. Còn một thể xác trẻ trung khác lại bùng cháy cảm giác khô khan như thể luồng khói đặc bốc lên từ bếp lò, người đau nhói vì cố kiềm chế. Anh muốn vén tóc cô ra, vùi mặt mình vào gáy cô, muốn siết thật chặt cánh tay để khảm cô vào người mình, muốn có một sợi dây thừng bền chắc để trói rịt hai người lại với nhau, không cho chừa một kẽ hở nào.

Hình ảnh nhút nhát xoắn xuýt bàn tay thời nhỏ, dáng vẻ xinh đẹp gọn gàng tuổi mới lớn, hốc mắt trũng sâu tiều tụy lúc cô đơn, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy trơ và bướng bỉnh, nụ cười nhạt nhòa duyên dáng cùng cánh môi tươi mát mền mại. Từ hai chiếc giường đầy ác ý tới một chiếc giường tràn ngập lạ kỳ, anh chẳng hiểu bước đi kiêu gì lại thành như bây giờ. Tuy nhiên có thể biết rõ ràng, cô là người mà anh đã dành cho một thứ tình cảm phong phú nhất, quái đản nhất trong suốt mười chín năm qua.

Trước đây ai cũng có một ước ao, đó là có người ngủ bên mình.

Mưa đêm qua, sương ban sáng, đêm nay liên tục gập mộng lạ, trái tim lại như được vỗ về. Từ lúc bóng đen phủ dày đặc đến thời khắc ánh bình minh đầu tiên ló rạng nơi đường chân trời, biến bầu trời thành một màn tranh tối trang sáng, hai con người trẻ tuổi trên giường cựa quậy, cơ hồ đồng thời thức giấc. Chạm phải cặp mắt nhấp nhem và đờ đẫn của nhau, nhất thời hơi sững sốt.

Vào giây phút tĩnh lặng này, đến cả chim chóc ngoài cửa sổ cũng còn chưa dậy.

Cơn giày vò anh chịu đựng bị phá vỡ ngay lúc này, anh khẽ thò người, rục rịch muốn một cái hôn. Cô hơi vịn mình, thản nhiên đón lấy.

Môi dán môi, cố ý giả vờ như đang mơ màng mộng lung. Những nụ hôn vụn rải khắp, từng cái từng cái một, rồi bỗng dừng bất động.

Trần Dĩ đột ngột tung chăn đứng dậy, đi vào toilet với tư thế cứng ngắc. Miêu Tĩnh ngẩng ôm gối, mặt đỏ ửng, nghe tiếng nước trong phòng tắm, cúi đầu xách gối về buồng mình.

Quan hệ giữa hai người xảy ra những biến hóa nho nhỏ, khiến bầu không khí của căn nhà trở nên lạ lùng tột độ. Trần Dĩ dám cởi trần mặc quần đùi đi lại trong nhà, quần áo mặc ở nhà của Miêu Tĩnh thì chưa từng có kiểu bảo thủ kín mít, cách chung sống hằng ngày cũng tùy tiện hơn đôi phần. Điểm lạ là mối quan hệ của hai người diệu kỳ đến độ người khác chẳng tài nào hiểu nổi. Khi thì tránh né đối phương, khi hò hững, khi sốt ruột, khi lại coi nhẹ.

Hôm sinh nhật Trần Dị, hộp đêm đã cho Trần Dị một vạn tệ tiền mừng theo như Trương Thực mong muốn. Trần Dị dùng tiền đó bao một phòng vip, mời các anh em vui chơi giải trí. Tuy anh là đàn em, song dưới tay cũng có đám đệ tử chơi chung từ nhỏ tới lớn. Bảo Mao và Ba Tử, Đại Dũng đều trên dưới hai mươi, theo chân Trần Dị vào spa giải trí lãn lộn, rất giỏi thổi phồng sự tích bề mặt của Trần Dị hồi học cấp 2 và hồi ở trường nghề. Trương Thực cũng nghe kể đôi câu, khá có hứng thú với chuyện anh đầu cơ buôn lậu mã tấu Thụy Sĩ. Ông ta đưa mắt nhìn Trần Dị, nói nếu anh đẻ sớm hai chục năm thì cũng tương đương số của những tay buôn súng ống đạn dược.

Trần Dị biết Trương Thực là tâm phúc của Trạch Phong Mậu, cũng là người thừa hành của Trạch Phong Mậu ở Đảng Thành. Trần Dị từng nghe người ta nhắc về lịch sử làm giàu của Trạch Phong Mậu, những năm 90 gia nhập bang phái chém chém giết giết ở Hồng Kông, nghe đồn là làm giàu bằng kho công nghiệp quân sự của Myanmar, sau đó rửa tay gác kiếm chuyển sang thân phận nhà đầu tư Hồng Kông. Chút dấu vết còn lại có thể thấy chính là hộp đêm này, phạm là xã hội đen thì không bao giờ tách rời khỏi những thứ mại dâm, cá độ, m@ túy.

Khoảng thời gian đó còn có một chuyện. Ở địa phương có một công ty chế biến thực phẩm gặp vấn đề trong kinh doanh, vì không vay tiền của ngân hàng được nên đã đến chỗ Trạch Phong Mậu vay nặng lãi một ngàn vạn thông qua giới thiệu của người trung gian. Nhờ vốn lãi của số tiền cho vay này, cuối cùng Trạch Phong Mậu cũng nắm trong tay một số lượng cổ phần nhất định, khống chế công ty chế biến thực phẩm đó, đuổi toàn bộ cổ đông cũ khỏi tầng quản lý. Tại đại hội thay đổi cổ đông, Trạch Phong Mậu không ra ngoài, Trần Dị làm tài xế đưa Trương Thực và phía đối tác cùng tới đại hội. Hôm đó, toàn thể nhân viên gây rối, Trần Dị nhanh nhạy, trước khi sự việc phát sinh đã nhận ra manh mối, mới tránh được tình cảnh cổ đông xung đột gay gắt. Bấy giờ anh lọt vào mắt xanh của Trương Thực, ông ta còn tán thưởng Trần Dị mấy câu.

Bữa tiệc sinh nhật kết thúc lúc hai, ba giờ sáng. Trần Dị uống say khướt, được Đại Dũng và Bảo Mao khiêng lên phòng khách trên tầng. Anh cứ lằm

bấm đòi về nhà. Rạng sáng, sau một trận vật lộn vất vả thì cũng về tới nhà. Gõ cửa, đối diện là gương mặt lạnh lùng của Miêu Tĩnh, mày nhăn tít, để mặc Đại Dũng quàng Trần Di xuống sofa. Miêu Tĩnh không cho Trần Di vào buồng, nhớ đâu nôn ra đấy rồi cô lại phải dọn dẹp. Suốt cả quá trình, thậm chí là một lần điu đở, hay bùng cho một tách trà nóng cũng chả có.

Đại Dũng và Bảo Mao ngượng ngập nói vài câu. Miêu Tĩnh nhìn dấu son môi in trên mặt hai người, mặt lạnh tanh tiễn khách, cánh cửa đóng một cái sầm.

Đại Dũng huých huých cánh tay Bảo Mao.

“Mày bảo, anh Di có khuynh hướng thích bị ngược đấy à? Đồ ăn thức uống nào ngon là dâng tất cho em gái, thế mà lại bị đối xử như này. Giường cũng ứ thềm cho lên. Đây mà là con bồ tao, thế nào tao cũng nhớ sạch răng.”

“Học sinh gương mẫu mà, đưa nào chả kênh kiệu, ngựa mất loại như bọn mình.”

Sáng hôm nay Miêu Tĩnh không đi học. Cô ngồi cạnh sofa, vỗ khăn ướt vào mặt Trần Di, đưa tay quệt bánh kem và bông pháo lấp lánh hờng dính trên mặt anh. Trần Di nhíu mày, lim da lim dim mở mắt, đôi con người đen sâu thẳm dưới hàng mi dày nhìn cô chăm chăm, rồi bất thành linh ghé sát người lại. Miêu Tĩnh nghiêng đầu, vừa vặn tránh được hành động của anh.

Có một số chuyện chẳng biết là bụng tự rõ hay lòng hiểu song không nói ra. Bức màn kia hãy chưa bị đâm thủng, có lẽ đã tự động quy kết cho việc đầu óc không tỉnh táo hoặc bản năng của thân thể, có thứ gì đang chắn ngang trước mặt hai người?

“Không đi học à?”

“Hôm nay nghỉ.”

“Ngày mai phải đóng tiền học thêm, còn năm tháng rưỡi nữa là thi đại học, trường học đổi lịch thành mỗi tuần nghỉ nửa ngày.”

“Ờ.” Giọng anh khàn khàn, “Mày thi đại học thì muốn thi vào trường gì?”

“Anh nói thử xem?”

“Chủ nhiệm lớp mày chẳng bảo mày có khả năng vào trường giỏi à, muốn đi đâu?”

“Thì mấy thành phố hạng nhất, hạng hai.” Cô nghĩ ngợi, “Trần Dị, anh có muốn đăng ký tham gia kỳ thi đại học dành cho người lớn không? Cũng có nhiều cơ hội học tập lắm.”

“Không muốn.”

Anh lười biếng ngả người ra ghế sofa, nhắm mắt, đã tâm hừng hực: “Ở lại Đằng Thành, vài năm ngắn ngủi thôi, sẽ có ngày Trần Dị tao mở rộng cơ đồ, sự nghiệp phát triển.”

Cô quay đầu hỏi anh: “Phát triển sự nghiệp kiểu gì?”

“Làm sếp lớn, kiếm nhiều tiền.” Mắt anh sáng rực như đuốc, “Mày có biết ông chủ Trạch mà tao đi theo kia có bao nhiêu tài sản không? Tổng tài sản là hơn hai chục triệu, trong tay có mấy chục công ty, cả Đằng Thành không ai không hạ thấp mình vì ông ấy. Cái tao thiếu là thời cơ và may mắn... Giờ thời cơ đã đến...”

Miêu Tĩnh cắn môi: “Cho vay nặng lãi hay cưỡng ép người ta chuyển đi chỗ khác để phá dỡ nhà? Làm tay chân cho người khác hay công cụ nghe lời?”

“Tự tao có chừng mực.” Ánh mắt Trần Dị thâm trầm, “Xã hội cần những người theo khuôn phép cũ như mày, cũng cần người chơi cả chay lẫn mặn như tao.”

Ý kiến bất đồng, thôi khỏi nói nữa, chủ đề này luôn khó vẹn toàn ý đôi bên.

“Mày đi ra thành phố lớn, đi học đại học của mày, ra ngoài nhìn sự đời.”
Anh giơ hai chân gác lên bàn trà, chậm chạp móc bao thuốc. Hiện giờ trong túi anh khi nào cũng phải nhét một bao thuốc lá cao cấp, thi thoảng tự hưởng thụ một điếu. Anh cúi đầu châm lửa, mùi thuốc lá thuần túy êm dịu vương khắp phòng khách, “Tao ở lại Đàng Thành, phấn đấu cho cuộc sống của tao.”

Miêu Tĩnh hỏi anh qua ánh nhìn: Rồi sao nữa?

Trần Dị ngậm khói trong khoang miệng, cuối cùng chậm rãi nhả ra:
“Chuyện ngày sau... đợi ba năm nữa hẵng nói.”

Những ngón tay thon dài buông rủ, Trần Dị búng nhẹ tàn thuốc. Ba năm nữa thôi mà, anh chắc chắn đoán trước được tương lai của mình. Trạch Phong Mậu sẽ là chỗ dựa vững chắc để anh bầu vút, tạo ra chút sóng gió, khi thời điểm đó tới...

Anh sẽ đi xe sang ở dinh thự, đích thân lái xe đón cô trở về

(còn tiếp)

Chương 36: Xe ben còn cao cấp hơn anh ấy

Trần Dị vừa nhồm người dậy, Miêu Tĩnh tức thì thức giấc. Nằm cuộn người trên sofa suốt một đêm, hai người đều đau eo nhức lưng, tứ chi cứng ngắc.

Khi một người cảm thấy thể xác mình khoan khoái, thì có thể tạm thời hòa giải với thế giới này. Tiếng huýt sáo khẽ khàng truyền ra từ phòng tắm, vài phút đồng hồ sau, Trần Dị quàng lên đầu cô chiếc khăn tắm nửa khô nửa ướt mình vừa dùng qua, giọng điệu lạnh nhạt đầy khiêu ngạo và bất cần đời: “Tắm đi.”

Hôm qua hai người châm chích nhau chết đi sống lại, rạng sáng nay lại thành thế này, xem tình hình kiểu gì cũng thấy quái gở.

Nói ra, hôm qua ai thua ai thắng?

Miêu Tĩnh chỉ mặc độc bộ nội y trên người, chiếc váy rơi bên cạnh sofa dính những vết lấm đốm loang lổ, mặt đùi trong vẫn còn cảm giác râm ran, người ngợp quả thực không được dễ chịu cho lắm. Cô nhấc mí mắt, trao cho anh một cái nhìn sâu xa khó hiểu. Trần Dị quét lông mày trong, nở nụ cười hư hỏng.

Xe ben còn cao cấp hơn anh.

Anh lười biếng ngồi ở sofa hút bù một điếu thuốc, bàn tay kẹp điếu thuốc lá gác hờ hững trên thành sofa. Nhớ tới điếu gì, mày anh bất giác nhíu lại, tận đến khi thấy Miêu Tĩnh bước khỏi phòng tắm, đi thẳng vào buồng anh, mở tủ chọn quần áo, sau cùng lôi đồ của anh ra.

Sao? Dọn buồng mình trông hươu trông hoác, giờ áo rách quần manh, còn phải mặc đồ quần áo của anh ra ngoài à?

Miêu Tĩnh đi êm nhiên mặc chiếc áo phông trắng của anh vào, xắn gọn ống tay áo dài thông, chọn thêm một chiếc quần tây ống dài phết đất, túm cạp quần đi sang buồng cách vách tìm đồ. Cô dùng một dải lụa làm dây thắt lưng, nhét vạt áo vào trong cạp quần, ống quần rủ chấm mu bàn chân, xỏ giày cao gót, mặc áo khoác, diện mao toát ra một vẻ xinh xắn và thanh tao.

Mẹ kiếp, Trần Di không kìm nổi phải bật lên tiếng huýt sáo, hình ảnh vừa ngọt ngào, mềm mại lại vừa gọn gàng, mạnh mẽ quả đã làm mãn nhãn nhị giác. Người con gái xinh đẹp mặc quần áo của anh, mặc hay không mặc thì đều là gọi cảm nhất.

Cô bắt gặp ánh mắt anh đóng đinh vào người mình: “Đẹp không?”

Anh cười trơ trẽn: “Không mặc trông đẹp hơn.”

Miêu Tĩnh hất mái tóc dài, lấy thỏi son trong túi xách ra, son cho bờ môi một màu diễm lệ.

“Đưa em ra ngoài được không? Em đi tìm Sầm Diệp.”

“Cứ bình tĩnh. Già đâu thế rồi mà còn phải có người ăn sáng cùng à?” Anh uể oải đáp lời, rít nốt hơi thuốc cuối, “Anh ta bao tuổi?”

“Khoảng ba mươi, có đi đâu anh ấy chăm sóc bản thân tốt lắm, không thuốc lá bia rượu, năng vận động tập thể dục nên trông như trẻ tuổi anh.” Miêu Tĩnh thả son môi vào túi, “Anh ấy thích có người ngồi chung ăn bữa sáng, nhất là buffet sáng ở khách sạn.”

Trần Di bĩu môi, tâm trạng phơi phới sáng nay nhoáng cái đã bị quét sạch, xụ mặt, khom lưng đứng dậy: “Tôi thì khác, tôi rất vui lòng nếu có người ở nhà làm đồ ăn sáng cho mình.”

Miêu Tĩnh khẽ cười: “Mời cô giúp việc đi.”

Nói chuyện không hợp nhau thì nửa câu cũng chê là nhiều, khuôn mặt người đàn ông phút chốc sa sầm hẳn. Hai người ra ngoài, Sầm Diệp còn có

công việc tiếp sau đây, chỉ vài nay anh ta sẽ rời khỏi Đàng Thành. Chuyển hành trình này không có sự góp mặt của thư ký, Miêu Tĩnh tới khách sạn gặp anh ta, quen tay quen chân giúp anh ta sắp xếp kế hoạch cho lộ trình tiếp theo.

Trần Dĩ chờ Miêu Tĩnh đến khách sạn, đôi mắt nhìn cô cất bước duyên dáng đi vào trong, ống quần rộng rãi lay động theo gió như từng đợt sóng biển vô biên.

—

Sâm Diệp đợi người ở khu vực buffet, thấy kiểu ăn mặc của Miêu Tĩnh, anh ta nhướng cao mày, ánh mắt hiện nét ghen ngầm.

Nói sao thì ngày xưa hai người cũng từng có quan hệ thân mật, rất khó để không chú ý tới cách so sánh này, tuy nhiên người trưởng thành có lẽ ai ai cũng đã nghe đến câu danh ngôn về tình yêu chết tiệt sau đây: Con người ta sống trong đời có thể yêu rất nhiều lần, ấy thế nhưng luôn có một người sẽ mang lại được cho chúng ta nụ cười rạng rỡ nhất, trận khóc xé ruột gan nhất, và nỗi nhớ nhung da diết nhất.

“Hôm qua anh chỉ mới kiểm tra sơ một số tài liệu, trên mạng ít thông tin quá, cơ bản đều đã bị chỉnh sửa lại rồi.” Sâm Diệp hỏi cô, “Hộp đêm kia đóng cửa ngừng kinh doanh rồi chứ?”

“Bị dán giấy niêm phong từ lâu rồi, bỏ hoang suốt.”

Sâm Diệp cười nói: “Việc sử dụng thủ đoạn bất hợp pháp để đi điều tra thông tin của một người là trái pháp luật, nhưng điểm lạ nằm ở chỗ tròn hai năm trời không hề có bất cứ ghi chép xuất nhập cảnh nào, cũng chẳng có dấu vết hoạt động trong nước. Trừ phi cậu ta cố tình trốn tránh, hoặc có danh tính khác.”

Một người chỉ cần sống trong thành phố thì ít nhiều gì cũng sẽ có dấu vết về thông tin mạng, thông tin ngân hàng, ghi chú sử dụng phương tiện giao thông công cộng, vào khách sạn ở, ra vào bệnh viện, và còn các cuộc đi điều tra nơi cư trú. Miêu Tĩnh muốn có được một số hồ sơ liên quan đến sáu

năm quá khứ của Trần Dị, nhưng có hai năm trong đó lại hoàn toàn trắng trợn. Cô nhờ Sầm Diệp hỗ trợ, đăng thời đăng một bản tin lên mạng. Đây là vụ án của hộp đêm kia, Trương Thực nhận án chung thân, thêm cả mười mấy tên đồng lõa bị khép tội, tội danh là cố ý giết người, tụ tập xô xát, ép buộc kiểm soát giao dịch trái phép và cho vay nặng lãi, mức án từ chung thân đến vài năm. Nhưng rõ ràng là không xuất hiện tên của Trạch Phong Mậu và Trần Dị.

Đặng Thành là thành phố nhỏ, trên mạng chỉ lác đác vài thông tin ít ỏi. Cô có tìm được mấy bản tin thời sự, một tin khá quan trọng đó là mấy tháng sau khi cô rời Đặng Thành, ở hộp đêm đã nổ ra cuộc ẩu đả ác liệt. Lúc ấy có cảnh sát đặc nhiệm chạy tới hiện trường, một số thông tin của xí nghiệp bị thay đổi. Song cô không nắm quá rõ tình hình cụ thể, biết Sầm Diệp có nền tảng pháp luật, có biện pháp, quan hệ rộng với đủ kiểu người, nhờ anh ta giúp là thích hợp nhất.

Việc tìm kiếm sự giúp đỡ thông qua các mối quan hệ, vòng vèo tới lui cũng cần chút thời gian. Sầm Diệp có việc phải đi, bèn hẹn sẽ giữ liên lạc qua điện thoại. Miêu Tĩnh tiễn anh ta ra ga tàu cao tốc, và Trần Dị vẫn là người lái xe.

Xe chạy đến lối vào nhà ga, Sầm Diệp vỗ vỗ vai Miêu Tĩnh.

“Ở đây mấy tháng, định khi nào về?”

“Nhanh thôi.”

“Thứ em cần, cho anh ít thời gian.”

“Cảm ơn anh.”

Sầm Diệp liếc mắt qua Trần Dị đứng hút thuốc bên cạnh, cặp mắt đen chớp lóe, chạm nhẹ khóe môi vào má Miêu Tĩnh, dịu dàng xoa đầu cô.

“Anh chờ em về, khi đó sẽ mở tiệc tẩy trần cho em.”

Người Trần Dị hơi lung lay, tim thót một cái, tàn thuốc rơi thẳng xuống đất, bay tản mạn ở mũi giày, hóa vô hình cùng bụi đất.

Bầu không khí trên đường vênh vẹo thật gay go.

“Anh ta bảo cô vè à?”

“Ừm.”

“Đã xếp sẵn chức gì cho cô rồi?”

Miêu Tĩnh cúi đầu trả lời tin nhắn điện thoại, giọng bình bình: “Chức mà tiền lương hơn tám ngàn, anh không cho nổi ấy.”

Trần Dị buông tiếng cười khẩy, siết chặt vô lăng.

“Được đấy, nếu vênh vẹo phép thì vè vui vẻ rồi cũng đi vui vẻ.”

Anh nghiêng răng ken két: “Chẳng qua là, chỉ tiếc cho Lư Chính Tư, tên đầu đất vẫn chả hay biết gì, cậu ta có biết cô chơi đùa với nhiều người như này không?”

Xoay ba thẳng đàn ông trong tay! Mẹ kiếp, giỏi giang lắm rồi!

Cái này gọi là gì ấy nhỉ, trò giỏi hơn thầy, tre già măng mọc?

Vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo có mặt. Lư Chính Tư đúng lúc gọi điện, hỏi xem hôm nay Miêu Tĩnh có về công ty không, hôm qua có một lô linh kiện được đưa tới, bên phía quản lý chất lượng làm theo quy trình, ký tên sau đó giao đến tay cậu ta. Cậu ta hỏi giấy nghiệm thu có cần đợi cô về rồi ký tên hay không, Miêu Tĩnh hỏi đôi câu, bảo cậu ta cứ việc xử lý. Cô cúp máy, sắc mặt hơi đông cứng, cũng rơi vào trầm tư. Trông thấy một khu mua sắm ven đường, đầu ngón tay thon nhỏ khẽ gõ màn hình điện thoại, quay đầu nói với Trần Dị: “Lát nữa em về công ty tặng ca, đi ăn cơm trưa trước nhé? Em cần mua ít đồ.”

Mua gì?

Đương nhiên là mua quần áo! Trả bộ quần áo đang mặc cho Trần Dị.

Người trả tiền là Trần Dị, địa điểm là cửa hàng đồ hiệu đắt đỏ nhất. Miêu Tĩnh lè mề hơn một tiếng đồng hồ, nghiêm túc chọn hai bộ váy. Hai bộ váy trước của cô đều hỏng hết vì anh, nín nhịn tới giờ nhất quyết phải đòi về Trần Dị ngồi trên chiếc sofa trước tấm gương soi toàn thân, người cúi thấp, chống hai cánh tay ở đầu gối, tay cầm tách hồng trà. Hơi nước nóng mịt mù lung lờ quanh mặt anh, con mắt đen như mực đắm đắm nhìn Miêu Tĩnh và cô nhân viên hướng dẫn đứng trước gương ướm đồ.

Nhớ lại cảnh cô mua quần áo của rất nhiều năm về trước, từ chợ rau đến tiệm nhỏ bên đường rồi đến trung tâm mua sắm, ánh mắt đẹp đẽ trước nay chỉ tập trung vào hàng đồ giảm giá kia.

Miêu Tĩnh bỗng ngoái đầu hỏi anh: “Ở đây cũng có đồ nam, anh muốn thử không?”

Mặt anh lạnh lùng, thân hình cao lớn như ngọn núi băng, thẳng thừng lắc đầu.

Số tiền trong hóa đơn thanh toán lên đến 3 vạn tệ, thực ra đã vượt quá mức tiêu dùng tiêu chuẩn của người bình thường. Lúc quét thẻ, Miêu Tĩnh trộm liếc người ký tên bên cạnh. Hai con chữ to ngoáy vội, Miêu Tĩnh thích kiểu con trai viết chữ đẹp, ví dụ như Sâm Diệp, nhưng nét chữ của Trần Dị cũng không hẳn xấu. Hàng may kiếm của anh chẳng nhúng lấy một cái, sắc mặt không hề thay đổi, ném cây bút lên bàn thu ngân, xách chiếc hộp đóng gói lộng lẫy dứt khoát xoay người.

Nhân tiện Miêu Tĩnh ghé luôn vào quầy sản phẩm điện tử mua một đôi tai nghe giá cả phải chăng, tai nghe này cô mua cho Lưu Chính Tư. Tới khi tính tiền, cô đưa mắt dò xét Trần Dị, chậm chạp ngập ngừng đưa tờ hóa đơn sang cho anh. Mặt Trần Dị thoáng chốc sầm sì, căng bạnh ra, đôi mắt âm u quét qua, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi, cầm hóa đơn bước đến bàn thu ngân, móc thẻ của mình ra một cách hung hăng.

Sau khi mua xong đồ với tâm trạng sáng khoái, không còn sớm nữa nên bữa cơm muốn giải quyết sao cũng được. Miêu Tĩnh tiện tay chỉ vào một

tiệm Cha Chaan Teng nằm ở sảnh giữa của khu trung tâm, cô và Trần Dị mỗi người gọi một phần cơm trưa.

Tiếng nhạc vang vang trong trung tâm mua sắm, bên ngoài kẻ đến người đi. Hai người chẳng nói chẳng rằng, Trần Dị nhai đầy miệng đồ ăn, phong cách ăn uống của anh hiển nhiên là không theo trường phái nhai kỹ nuốt chậm phong độ lịch thiệp, mà có phần tự nhiên thoải mái. Miêu Tĩnh gạt hết những thứ đồ ăn mình ăn không hết sang đĩa của anh.

Dường như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú ở đằng xa xa, Trần Dị nghiêng đầu, một người phụ nữ với dáng người quyến rũ đang nện guốc lộp cộp đi tới từ đâu bên kia khu trung tâm. Chẳng ĐòLị thì là ai?

Miêu Tĩnh nhìn theo tầm mắt anh, nhìn thấy ĐòLị, ánh mắt hai người dừng đọng và trầm lặng y hệt nhau.

ĐòLị vừa đi vừa gọi điện thoại, có người bắt máy: “Cậu xem ảnh rồi chưa? Giờ còn không tin nữa thì cậu đứng là thằng ngốc, có muốn nghe Miêu Tĩnh nói mấy câu không?”

Bàn tay cùng bộ móng tay tinh xảo chìa đến trước mặt Miêu Tĩnh, màn hình sáng tên của Lư Chính Tư, còn nhấp nháy thời gian trò chuyện.

“Lư Chính Tư đấy.” Khuôn mặt ĐòLị đầy kiêu kỳ, đứng chắn ngang đường trước Miêu Tĩnh, hừ lạnh, “Có giỏi thì cô nói với cậu ta đi.”

“ĐòLị!!” Trần Dị nhíu chặt mày, mặt lộ vẻ mất kiên nhẫn, giọng thô ráp khàn khàn, “Cô làm gì đấy?”

“Chả làm gì cả, cho mọi người biết sự thật thôi mà.” ĐòLị gầy gầy tóc, “Khéo quá, suốt quãng đường đi theo sau hai người, chú tâm thế à, giờ mới thấy tôi?”

“Mẹ kiếp cô thích kiếm chuyện à?”

“Làm người thì đừng có thuyết giảng đạo đức, ít nhất cũng đừng sống giả tạo dối trá. Ngoài mặt vờ vọt nước sông không đựng nước giếng, lại còn

trong sạch vô tội. Đào tìm đào phôi xem người ta là bạn bè thật, ngờ đâu người ta lại muốn làm ba làm bốn, đòi làm gì có cái lý đấy? Cục tức này tôi đêch nuốt nổi, qua đây chào hỏi cái thì làm sao?”

“Hào phóng quá, quần áo đắt tiền như này cũng nỡ mua à?” ĐờLị nhìn túi mua sắm hàng hiệu bên cạnh, nhếch mép trào phúng, “Nhưng sao lại không nỡ mua loại đồ cao cấp cho tôi, không nỡ bỏ tiền này ra cho tôi nhỉ?”

Miêu Tĩnh lặng thình nhìn chăm chăm hai người trước mắt mình, cũng thấy điện thoại trong tay ĐờLị bị Lư Chính Tư thẳng tay cúp máy.

(còn tiếp)

Chương 37: Vốn không gọi được cho Trần Di

“Hẹn hò ăn cơm à? Hay ăn chung nhỉ?” ĐờLị tự kéo cái ghế ngồi xuống, “Ba chúng mình đúng là nên ăn cùng nhau một bữa.”

Miêu Tĩnh im lặng gác đôi đũa trong tay.

Cảnh tượng hài hòa đầy diệu kỳ này, kết hợp với giọng nói sắc nhọn của ĐờLị ban nãy, làm thực khách xung quanh liên tục quay đầu. Hai cô gái đẹp và một anh chàng mặt mũi điển trai, thực thu hút sự chú ý của mọi người quá mức, trông kiêu gì cũng giống hiện trường bắt gian.

Miêu Tĩnh cup mi, cần khăn tay chấm chấm khóe miệng, tạm thời cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, đưa bộ quần áo cho Trần Di: “Hai người từ từ nói chuyện, em đi trước. Chiếc váy này tính là anh đền cho em đi, không còn nợ nần gì nữa. Tiễn cơm anh tự thanh toán nhé.”

Cô xách túi mua sắm lên, cặp mắt đảo qua ĐờLị không một gợn sóng, nhắc chân cất bước thướt tha.

Dán mắt nhìn bóng hình cô trôi xa, bấy giờ Trần Di mới xoay mặt lại, khuôn mặt trở về nét uể oải và ngang ngạnh khi xưa, ngũ quan lập thể căng ra như hóa thành lưỡi dao bén ngọt, ánh mắt nhìn ĐờLị chất đầy vẻ thâm trầm, nặng nề chưa từng có, chợt lộ ra một sự chết chóc: “ĐờLị, cô tưởng ông đây tốt tính thật, từ nhỏ đến lớn chỉ ăn chay đấy à?”

Trước kia anh chỉ sống theo kiểu câu thả bừa bãi, chẳng màng ngày mai, tính cách có phần ngạo mạn, chứ thực ra nếu được vượt thuận lòng thì sẽ rất dễ nói chuyện. ĐờLị thấy anh nhìn mình chòng chọc bằng biểu cảm ấy, lòng vừa khó chịu vừa ghen ghét.

“Tôi không sai!” Bụng cô ta nghẹn ứ, vành mắt ửng đỏ, “Tôi không làm sai gì cả. Các người đối gạt tôi mấy tháng trời, tôi thật lòng xem Miêu Tĩnh là bạn, cô ta còn gọi anh là anh trai, gọi tôi là chị dâu, các người như thế bảo tôi có chịu nổi không?”

“Cô bớt đụng chạm tới nó đi, tức cái gì thì cứ nhắm vào tôi đây này.”

Mày anh nhú chạt: “Mẹ kiếp tôi đã nói rõ ràng lắm rồi, ở bên cô chỉ vì tôi lười đối người khác, không mua nhà không đổi chỗ ở vì vốn dĩ tôi chỉ định sống một mình, số tiền tiêu cho cô mỗi tháng cũng đủ trả cho những mưu tính của cô rồi đấy. Ra khỏi quán bar cô không muốn nhảy nhót nữa, tôi cũng tìm cho cô một công việc ổn định, bản thân cô có đứa con trai lại coi nó như đứa em trai để nuôi dưỡng, đêch dám nói với tôi đâu mà. Chính cô cũng biết không thể mong đợi đi đâu gì ở tôi, tôi đá cô thế này không quá đáng chứ?”

Sắc mặt ĐòLị bất chợt tái mét: “Anh... sao anh biết được...”

“Cô nghĩ tôi là thằng đần à? Tôi làm gì tự tôi biết rõ hết.” Mắt anh ánh lên màu u tối, “Tôi không bỏ tiền ra cho người nhà cô, không muốn nuôi con họ cô, cô không nhận ra à? Già trẻ nhà cô có tất cả mọi thứ rồi, tội gì phải nương nhờ vào đàn ông nữa, tôi làm đến nước này vẫn chưa đủ ư?”

“Hơn nữa về Miêu Tĩnh, tôi và nó quen biết mười mấy năm, từ nhỏ tôi đã thích nó, thích thân nó, sinh viên ưu tú như nó thấy tôi chướng mắt đấy. Vậy cũng thôi, lần này nó về đây, tôi và nó không hề lén lút làm chuyện sai trái gì, đủ lắm rồi! Chia tay tôi không nợ cô thứ gì, cô lại dám kiếm chuyện với Miêu Tĩnh và Lư Chính Tư mấy lần, ăn nói công kích, có lần sau nữa thì đúng là điếc không sợ súng!”

ĐòLị cắn răng nín thình, mắt liếc cốc nước chanh bị anh hất đổ ra mép bàn, nước nhỏ tí ta tí tách. Cô ta chưa kịp phản ứng, những ngón tay kia đã cầm lấy cốc thủy tinh bóp nhẹ một cái, chiếc cốc bể tan trong chớp mắt, mảnh thủy tinh nhỏ văng lên người cô ta. ĐòLị cả kinh thét toáng, hoảng loạn né tránh.

Trần Dĩ nhếch môi cười gằn, nụ cười hung hãn tàn bạo: “Lần sau sẽ là thứ gì bẽ đây?”

Anh ngoắc tay ra hiệu thanh toán tiền, sau đó sải bước đi một mạch ra ngoài, tiện thể gọi mấy cuộc điện thoại bảo với đám Ba Tử đá ĐờLị ra khỏi vòng xã giao của anh, thậm chí công việc kia của ĐờLị cũng cắt đứt nốt.

—

Miêu Tĩnh đang diện trên người bộ váy trị giá một vạn bảy mới mua ở trung tâm mua sắm. Đi vào công ty, đồng nghiệp nào cũng lia mắt qua người cô, khen váy cô xinh. Miêu Tĩnh mỉm cười cảm ơn, trở về vị trí công tác. Tài liệu công việc của hai ngày tích lũy trên bàn, cô vùi đầu xử lý từng tài liệu một cho đến khi hoàn tất. Tới giờ tan làm, văn phòng vắng tanh. Lư Chính Tư không ở đây, một lúc sau lại chần chừ quay về đặt một tập tài liệu lên bàn cô.

Cậu ta hơi ngượng ngùng, xen lẫn chút cảm giác mất mát khó hiểu. Miêu Tĩnh liếc cậu ta một cái, hỏi giọng nhàn nhạt: “Tâm trạng không tốt à?”

Lư Chính Tư lắc đầu: “Không phải...”

“Tôi thích anh ấy rất nhiều năm rồi, nhưng anh ấy không thích tôi. Ngày xưa chúng sống với nhau, thường hay giận dỗi cãi vã, nhưng hồi ấy chỉ có mỗi hai chúng tôi thôi. Lần này về Đàng Thành, biết tin anh ấy có bạn gái, tôi thấy mình cũng nên có một người bạn trai, vậy thì mới tương đối công bằng.” Miêu Tĩnh cúi đầu giải quyết công việc, “Sự tình không phức tạp như cậu tưởng tượng đâu. Có đi đâu tôi đúng là hơi tùy hứng, tạo phiền phức cho mọi người rồi.”

“Tính cách tôi khá lãnh đạm, ý thức đạo đức không được mạnh mẽ cho lắm, là người theo đuổi chủ nghĩa vị lợi trên phương diện tình cảm. Trước kia tôi luôn là người đưa ra lời hẹn hò hoặc chia tay, Chính Tư, tôi ở bên cậu sẽ chỉ làm cậu tổn thương, cậu xứng đáng có được một cô gái dịu dàng và đáng yêu chân chính. Xin lỗi cậu...”

“Kỹ sư Miêu.” Lư Chính Tư thở dài, “Tôi vẫn mãi không quá hiểu con người chị.”

Miêu Tĩnh thở hắt: “Chắc do đáng ghét quá, nên tôi luôn cố ý giấu giếm mình đi.”

Lư Chính Tư cúi đầu, hậm hực ng ẩ một chốc. Bình thường Miêu Tĩnh giúp đỡ cậu ta hết mình, lời nói lẫn cử chỉ không chỗ nào chê. Còn về chuyện của Đ ồ Lị và Trần Dị, cậu ta cũng chẳng có tư cách gì để phát biểu quá nhiều. Hôm nay Miêu Tĩnh đi thẳng vào vấn đề, nói tới mức độ này, cậu ta đáp lại được gì nữa đây?

“Vẫn làm đ ồng nghiệp tốt, cộng tác tăng ca tốt nhé.” Miêu Tĩnh cười, đưa tài liệu trong tay cho cậu ta, “Được chứ?”

“Được thôi.” Lư Chính Tư nhún vai, gật đầu về rộng rãi.

Sau một hồi nhón nháo, hầu như tâm trạng ai cũng xuống dốc, đầu cần thời gian để hòa hoãn lại. Ngày ngày Trần Dị nhốt mình trong tiệm bida với một tinh thần chán chường ủ rũ, hay cắn điếu thuốc ngẩn ngơ. Ba Tử trông bộ dạng ấy của anh, thấy buổi tối anh thường xuyên ở phòng bida luyện bóng hơn, bụng sinh hiếu kỳ.

“Anh Dị, mấy tối nay hình như anh về nhà muộn nhỉ?”

“Ờ.”

“Cũng lâu lắm rồi chẳng gặp Miêu Tĩnh, tối anh không đi đón em ấy tan làm à?”

“Nó ở công ty.”

Trong nhà chỉ có mỗi mình anh, về trễ hay muộn thì có sao?

Nếu Miêu Tĩnh rời khỏi đây cũng làm gì được?

Chẳng đợi Miêu Tĩnh liên lạc với anh, anh bất ngờ nhận được điện thoại của Chu Khanh An, nói có người tố anh cá cược bóng. Trần Dị mạnh dạn

phát ngôn cho viên cảnh sát chìm thoải mái đi đâu tra. Tiệm bida của anh nằm kế bên trường học, chuyện đàm học sinh mớ mười tẻ, mười hai tẻ ra lén chơi bóng anh không xen vào, nhưng chưa bao giờ đặt tiền cược công khai ngay trên bàn bóng.

Chu Khang An chuyển chủ đề câu chuyện, nói tới việc anh chơi bóng ở câu lạc bộ khác.

Cược bida là một trào lưu đã có xưa giờ, bao nhiêu cơ thủ sung túc ấm no nhờ lẫn xả trong phòng bóng. Từ những năm 90 đổ về sau, đa số các cơ thủ toàn dựa vào những ván cược dưới bàn bóng của nhóm ông chủ để kiếm tiền nuôi gia đình, cũng có cơ thủ tôi luyện tố chất tâm lý bằng cách chơi bóng ăn tiền, luyện thành một tay chơi tàn sát ác liệt. Đó đều là những đặc tính trong giới này, Chu Khang An cũng biết, chỉ dặn Trần Di bớt phóng túng lại một chút, cứ tương đối là được rồi.

Trần Di cau mày đáp biết rồi. Đền cảnh sát cử người đi khoan vòng phòng bida, đi đâu tra thấy không có hành vi cá cược bóng, chuyện này cũng bị Chu Khang An đề xuống.

Sự việc phát sinh không quá hai ngày, đúng lúc vào cuối tuần, phòng bóng có trận đấu, lịch thi đấu trải dài từ mười giờ sáng tới mười giờ đêm. Người ghi danh tham gia và khán giả theo dõi trận đấu kéo lại đông đảo, có không ít người vào vây xem góp vui. Hơn nữa đám Vi Vi cũng có mặt, Trần Di bận từ sáng sớm đến tối muộn, không rảnh rang chút xíu nào.

Khoảng ba, bốn giờ chiều, giờ phòng bóng đông người nhất, người ra ra vào vào như nêm cối, đám Ba Tử đang bận bịu dọn bàn, chỉnh bóng, bỏ đi trái cây. Phía sau phòng bida có phòng cất mấy đồ lặt vặt nằm cạnh lối thoát hiểm dành cho trường hợp xảy ra hỏa hoạn, ở góc có hai thùng rác lớn, bên trong toàn cốc nước và chai nhựa của khách. Lúc cô lao công thu gom hết đi, có người đứng một lúc trong góc, cuối cùng vứt vào đó một mẩu thuốc chưa dập.

Rốt cuộc Miêu Tĩnh cũng nhận được cuộc gọi của Sầm Diệp.

Đầu dây bên kia, Sầm Diệp muốn nói lại thôi. Qua giọng điệu, Miêu Tĩnh nhận thấy sự ngập ngừng và kỳ lạ của anh ta.

Kết quả tồi tệ nhất mà cô từng nghĩ tới đây chính là những chuyện Trần Dĩ làm trong những năm đó, chắc chắn có chuyện trái pháp luật hoặc không thể dung tha, khiến anh phải lẩn trốn ở ngoài hoặc lánh nạn vì chưa bị lộ mặt. Ngày xưa anh quát chửi bảo cô đừng nhúng tay, giờ đây lại lảng tránh không nhắc, ngay cả Ba Tử cũng mù tịt, sau khi sự việc bình ổn thì lạng lẽ quay về Đàng Thành, sống cuộc sống của một người bình thường.

Đầu Sầm Diệp muốn nói là... trên cơ bản, mạng lưới quan hệ của anh ta vốn dĩ không tra được toàn bộ thông tin về Trạch Phong Mậu. Anh ta bắt đầu từ tờ giấy xét xử, tra xét những manh mối còn sót lại trong đám người ăn cơm tù, tay đeo còng số tám kia. Hầu hết các hành vi mờ hồ bị lộ trong quá trình kinh doanh mua bán. Từ tin tức phía bên Hòng Kông, mới lục ra được mười mấy thân phận và tên họ của Trạch Phong Mậu. Đầu này không còn nằm trong phạm trù thương nghiệp và quyên riêng tư cá nhân nữa, mà đã đụng chạm đến vùng nhạy cảm. Quay trở về Trần Dĩ, Sầm Diệp cho Miêu Tĩnh tên của một người, kiến nghị Miêu Tĩnh hỏi thẳng Trần Dĩ, hoặc thử đi tìm người này.

“Anh gửi tin vào điện thoại của em rồi đấy, em xem xem.”

“Cảm ơn anh.”

Tin nhắn điện thoại lướt hiển thị, Miêu Tĩnh nghe tiếng đồng nghiệp bên cạnh tám nhảm: “Xem video này nhanh lên, trong thành phố có chỗ bốc lửa kìa, khói đặc mù mịt, khủng khiếp thật.”

“Chỗ nào thế?”

“Hình như là gần trường nghề khu Đông, thấy nhiều xe cấp cứu đến lắm, bao nhiêu người được người ta dìu ra.”

Miêu Tĩnh lướt mắt qua chiếc điện thoại, đọc tin nhắn của Sầm Diệp trước. Người kia có lẽ là người bảo lãnh của Trần Dĩ, tên Chu Khang An.

Chu Khang An?

Miêu Tĩnh nhú mào, cảnh sát Chu, cô biết vị cảnh sát này.

Nhìn lại video vụ cháy và vài tấm ảnh chụp đăng trong nhóm, vừa nhấp vào xem, Miêu Tĩnh bỗng chốc tái mặt, hai mắt tròn tròn, ngón tay phóng to tấm ảnh hồng nhìn rõ nội dung, trong luồng khói cuộn có thể nhìn thấy ba chữ “Tiệm bida”.

Cô vội vàng ra ngoài, tay run run gọi điện cho Trần Dị, nhưng chẳng hề gọi được!

Thế lửa bùng dữ dội chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, vừa đúng vào thời điểm khách ở phòng bida đang chơi sung sức nhất. Phòng bida lại nằm dưới tầng hầm, thuộc loại công trình cấp 3, dễ bắt lửa, không gian rộng và không có vật cản. Màn khói xám xịt giương nhanh múa vuốt quét tới, nháy mắt tứ phía tối sầm. Nghe người ta xì xào có cháy, sắc mặt Trần Dị thoát biến, rảo bước xông qua đó xem xét tình trạng đám cháy. Ba Tử lớn tiếng quát tháo sơ tán đám người, đám học sinh cuống cuồng ùn ùn đẩy nhau ra ngoài, người giẫm đạp nhau và tiếng la hét vang liên hồi.

Bên trong khói dày bao trùm, từng người từng người chạy khỏi đám khói đen. Xe cứu hỏa và xe cứu thương đến cùng lúc. Ngọn lửa lan rộng bốn bề chung quanh, nhiều người đứng xem mà thót cả tim. Khi Miêu Tĩnh hốt hoảng chật vật chạy tới, khắp không trung muội than bay lả tả, trước mặt là một mảng tường cháy sém đổ sụp, nước thải chảy lênh láng dưới đất. Có người hãi hùng, mặt bám đầy bụi đen đi ngang qua. Tấm biển hiệu của tiệm bida bị thiêu trụi sạch, lối vào với dây đèn nê ông như hóa cái miệng đen ngòm xấu xí. Nhóm lính cứu hỏa được trang bị đầy đủ dùng vòi phun dập tắt ngọn lửa tàn dư.

Miêu Tĩnh không tìm thấy Trần Dị đâu, cũng chẳng tìm thấy Ba Tử hay bất cứ gương mặt quen thuộc nào. Cô run rẩy bước qua, mặt mào tái nhợt đến thảm, hỏi thăm tình hình của người bên trong bằng một giọng khàn khàn cứng ngắt.

【Tạm thời không biết sống chết ra sao, chưa phát hiện thi thể bị cháy rụi】

【Có vài người đàn ông hôn mê được cứu khỏi hiện trường vụ cháy, vài người bị bỏng nhẹ và bị thương do giẫm đạp hay hít phải khói độc, đều đã được đưa đến bệnh viện】

“... Xin hỏi có nhìn thấy một người đàn ông, rất cao, dáng vóc cường tráng, đầu húi cua, ngũ quan sắc nét, là ông chủ của tiệm bida này không ạ?”

“Ông chủ Trần?” Người bên cạnh chen lời, “Anh ấy là người cuối cùng được khiêng ra, đưa đến bệnh viện rồi đấy.”

Toàn thân Miêu Tĩnh đóng băng, đầu đau như bị châm kim, trống rỗng hỗn loạn, sắp nói chẳng thành lời: “Tôi biết rồi, cảm ơn.”

Mặt mày Ba Tử xám đen, cả người nhếch nhác đứng trông ở cửa phòng ICU. Trông thấy Miêu Tĩnh đầu bù tóc rối chạy tới, hai mắt anh ta đỏ hoe.

“May mà phòng bida rộng, lửa cháy chậm. Anh lừa mọi người ra, anh Dịch cầm bình chữa cháy vọt vào phòng cất đồ, anh ấy sợ có người ở trong... Đây toàn là mấy đứa học sinh, anh ấy phải đi loanh quanh tìm mấy vòng... Lúc tìm được anh ấy thì thấy đang nằm cuộn tròn trong góc, bị sốc nên bất tỉnh.”

Lông mi Miêu Tĩnh khẽ chớp, nước mắt rơi thẳng xuống.

Sốc nên bất tỉnh.

Trần Dịch hôn mê trong phòng ICU trọn mười ngày.

Miêu Tĩnh trông ở phòng ICU không rời một giây phút.

Người trên người bệnh nằm im lìm, bản báo cáo chụp cộng hưởng từ và kiểm tra não khiến người ta lo sốt vó. Miêu Tĩnh chạm nhẹ vào vết thương

ở cánh tay anh, khuôn mặt gầy sọp tiều tụy và ấn đường cô cau chặt, nét mặt bình tĩnh mà mông lung.

Thực ra đã nhớ v ề rất nhi ều đi ều.

Nhớ lúc anh mười mấy tuổi, xuất hiện trong phòng bệnh của Tr ần Lễ Bân với một vẻ cao ngạo bất tuân; nhớ lúc anh chạy mô tô ngã gãy chân, nằm trên giường bệnh dửng dưng nói chuyện tự sát; nhớ lúc anh diện âu phục giầy da, hăm hở tuyên bố: “Tương lai của ông đây rục rĩ xán lạn”; nhớ lúc anh nổi cơn thịnh nộ, mắt đỏ ng ầu gào lên với cô, đuổi cô cút; nhớ lúc anh đ ộng tình lưu luyến, lẩm bẫm gọi tên cô; nhớ nụ cười nhàn nhạt ch ứa ưu thương của anh vào lần chia tay cuối; nhớ những người và những chuyện hai người đã trải qua suốt mười mấy năm ròng rã.

Mỗi ngày có rất nhi ều người tới đứng ngoài cửa phòng ICU thăm hỏi Tr ần Dị. Miêu Tĩnh gặp vô số khuôn mặt lạ lẫm, không biết là anh lại có vòng quan hệ xã giao khổng lồ cỡ ấy. Cô mở to cặp mắt đỏ hơi sưng, thấp thỏm ứng phó qua loa. Lư Chính Tư ở cạnh mà cô không h ề nhận ra. Ba Tử đi giải quyết chuyện hỏa hoạn, cô cũng tình cờ nhìn thấy bóng dáng Chu Khang An, song hoàn toàn chẳng có ý muốn đi gặng hỏi, truy tìm căn nguyên.

Kỳ thực hỏi với không hỏi thì cũng được gì đâu?

Cô biết trong lòng anh, có những năm tháng b ầu bạn nương tựa lẫn nhau, chung quy cô vẫn không giống những người khác.

Đi ều đáng may là mọi người chỉ bị kinh sợ chứ không gặp nguy hiểm gì, ngoại trừ Tr ần Dị thì không có người nào khác bị thương nặng trong vụ cháy. Phòng bida bị hủy hoại ráo trọi, nhưng ấy cũng chỉ là vật chất ngoài thân, hiện giờ chỉ c ần Tr ần Dị tỉnh lại.

Tr ần Dị đã mơ một giấc mơ đ ầy m ệt mà lại vô cùng cháy bỏng.

Lúc tỉnh, anh chớp chớp con mắt khô khốc, nhất thời chưa thể thích ứng với khung cảnh trước mắt. Bắt gặp đôi mắt sưng húp rã rời đ ắm nước mắt

kia, chỉ thấy quen thuộc chứ vẫn chưa có phản ứng gì, cứ ngỡ ngác nhìn như thế.

Cơ thể anh chưa hồi phục hẳn, chỉ có mắt nhìn đăm chiêu, gắng vận động dòng hồi tưởng. Thấy người trước mặt phờ phạc rơi lệ, đến lúc phục hồi toan mở miệng nói, câu đầu tiên của anh vừa yếu ớt vừa sốt ruột.

“Có chết đâu... khóc lóc cái gì?”

Mắt Miêu Tĩnh đỏ au, áp gò má ướt đầm vào trán anh.

Anh cảm nhận được giọt nước mắt lạnh buốt, chẳng hiểu sao, lỗ hổng trong tim cũng có cảm giác như vừa trút xuống gánh nặng.

Tĩnh r ồi!

(còn tiếp)

Chương 38: Kỳ thi đại học năm ấy cứ thế lặng yên kết thúc

Nếu đã quen với điệu bộ ba lẳng nhăng của Trần Dĩ rồi nhìn sang vẻ hăm hở trong bộ âu phục giày da của anh, không chỉ mình Miêu Tĩnh, mà ngay đám Ba Tử cũng thấy Trần Dĩ đang lộ xác chóng mặt.

Trở nên mạnh mẽ hơn, sắc bén hơn, và cặp mắt ẩn chứa đầy tham vọng.

Trạch Phong Mậu bỏ vốn gây dựng sự nghiệp ở Đảng Thành, ngoài những mối hợp tác tư bản thì ông ta còn có quan hệ với cả hai giới chính trị lẫn kinh doanh. Mười mấy năm lún sâu, rất nhiều thủ đoạn ngầm của ông ta chủ yếu phụ thuộc vào băng đảng Trương Thực. Băng hội anh em này đương nhiên cũng có kỷ luật tổ chức, cũng phân biệt trên dưới, có tôn ti trật tự; hành sự không được huênh hoang; không được tùy tiện bắt nạt, xưng vương xưng bá; việc ma chay cưới hỏi của các nhà phải ủng hộ lẫn nhau. Dĩ nhiên Trạch Phong Mậu cũng vung tay hào phóng, nào tặng nhà, tặng xe, phát thưởng cuối năm. Loạt xe đậu ngoài cửa hộp đêm toàn là xe sang, nhiều nhất là Cadillac và Mercedes-Benz, Hummer.

Trần Dĩ theo chân Trương Thực làm việc, đầu óc nhanh nhạy, dù mặt mũi non nớt, ấy nhưng vẫn xử lý công chuyện rất giỏi, ứng phó được với mọi kiểu thái độ từ vui cười, mắng chửi đến mọi kiểu khách hàng từ kiêu căng đến sĩ diện. Ban đầu Trương Thực cho anh làm tài xế lái xe, chạy vặt chuyển lời. Hộp đêm thường thường chiêu đãi những nhân vật tai to mặt lớn có quyền thế, anh có thể giải quyết trơn tru hơn mấy tên thô kệch, gan dạ và bản lĩnh hơn tên quản lý chiêu đãi, kỹ năng xã giao cũng coi như không tệ. Ngoài ra Trương Thực còn đứng tên một công ty đầu tư và công ty mạo dịch, có khi phục trách một vài công trình hoặc dự án, Trần Dĩ đi theo, chẳng những không chạm tay vào được chút lợi ích nào mà còn phải nhiệt tình lấy lòng. Trương Thực ngoảnh mặt làm thinh một thời gian, thấy

anh không tham lam hấp tấp, quả thực là một nhân tài. Trạch Phong Mậu cũng nghe nói, một lần nọ quay về Đàng Thành còn uống một chén rượu do Trần Dị kính.

Trần Dị có rất ít quyền lên tiếng, cũng cần đề phòng đồng nghiệp xa lánh. Chủ yếu vì nhỏ tuổi, chưa làm chuyện lớn lao gì, không có nền tảng vững chắc, dựa vào trí khôn vặt mà chỉ trong thời gian ngắn ngủi từ một nhân viên an ninh trở thành người khiến ai trong hộp đêm cũng phải nể mặt, nên ít có kẻ ghen ăn tức ở.

Tết năm đó, Trần Dị được thưởng mấy vạn, đây có lẽ là số tiền lớn nhất anh từng nhận, và cũng bị anh tiêu hết sạch trong một chớp nhoáng như mọi khi. Anh dùng toàn bộ số tiền để hối lộ những người xung quanh, cuối cùng giữ lại một ít mời đám đàn em Ba Tử đi ăn uống tung bừng đón chào năm mới.

Anh đặt chỗ tại một nhà hàng hải sản, còn bao luôn một phòng karaoke xa hoa dành cho hoạt động cả ngày. Trần Dị kéo Miêu Tĩnh đi ăn cơm giải trí, Miêu Tĩnh lạnh mặt không chịu, kết quả hai người cãi cọ một trận, Miêu Tĩnh bị lôi ra ngoài. Lần ấy là lần đầu tiên Miêu Tĩnh ngồi chung một bàn cùng đám Bảo Mao. Suốt từ đầu chí cuối, cô hờ hững nhìn đám người này hút thuốc, uống rượu, khoác lác. Cô ngồi cứng đờ bên cạnh Trần Dị, thậm chí đến tư thế cầm đũa cũng có vẻ tách biệt với thế giới. Đám anh em ngồi quanh đũa nào đũa nấy cũng bối rối, chủ động trêu đùa cho Miêu Tĩnh nói chuyện. Chính trò trêu đùa ấy đã gây nên chuyện. Sắc mặt Trần Dị càng lúc càng tệ, bảo mọi người đừng để ý con một sách. Miêu Tĩnh sa sầm mặt. Trên bàn cơm, hai anh em nói chuyện với nhau bằng thái độ sắc mùi thuốc súng, người khác nhìn mà giật mình.

Sau cùng Miêu Tĩnh gác đũa bảo no rồi, muốn về nhà viết bài. Cô đi ra khỏi nhà hàng, mái tóc buộc đuôi ngựa tung cao, một mình bước chậm rãi giữa con phố thênh thang trong bầu không khí tết vắng lạnh, quanh quẽ.

Chẳng bao lâu, Trần Dị đuổi theo ra ngoài, giận dữ đứng đằng sau gọi tên cô.

“Mày sưng sĩa quái gì? Tết nhất ăn có bữa cơm, trước mặt anh em không nể mặt tao được tí à?”

“Em không sưng sĩa, em là con mọt sách, em phải về làm bài tập.”

“Miêu Tĩnh, mày lại bị chạm dây thần kinh nữa đấy à?”

“Anh mới bị chạm dây thần kinh, anh mới thần kinh đấy!”

“Tao thần kinh chỗ nào?” Anh rống to, “Mày trưng bản mặt kia cho người ta xem, sao càng ngày mày càng giở chứng với tao thế hả? Tao cho mày ăn cho mày mặc, đáng lẽ mày nên tốt với tao tí chứ?”

“Đúng, anh cho em ăn cho em mặc, rồi một ngày nào đó em sẽ trả hết tất cả tiền cho anh!”

“Mày lại bắt đầu rồi đấy.” Anh tức tối, qua đuôi mắt bỗng liếc thấy có những xiên quả đỏ rực, “Ăn kẹo hồ lô không?”

“Không ăn.”

“Thế rốt cuộc mày làm sao?”

“Chả làm sao.”

“Máy đưa kia nói đùa thôi, những chuyện này không liên quan gì đến tao cả, tự tao có chùng mực, cái gì không nên đụng tao sẽ không đụng đâu.”

Trần Dĩ bước lẹ hai bước, duỗi tay quàng lấy eo cô, siết chặt vòng eo nhỏ kéo tới bên mình, thuận tay đẩy về phía hàng lan can ở cạnh, ôm Miêu Tĩnh trong lòng, chìa tay: “Nhìn kìa, trên sông có thuyền đèn.”

Anh nghiêng đầu hôn chụt một cái vào cổ cô, dịu dàng nói: “Tết rồi, đừng đổi nữa.”

Trái tim Miêu Tĩnh khẽ nảy, dần nén sự bức bối trong lòng, cau có nhìn dòng sông trước mắt.

Hai cánh tay anh ôm ghì, vóc người cao lớn áp sát tấm lưng cô, hơi thở dày đặc, cầm cọ cọ đỉnh đầu cô. Miêu Tĩnh cảm nhận được yết hầu và cổ anh trượt qua tóc mình.

“Còn mấy tháng nữa là thi đại học, đợi khi nào mà đi, không gặp mặt nhau nữa, lẽ nào cũng phải gọi điện chửi tao mỗi ngày?”

“Mày không giống những đứa con gái khác, liệu có thể nào hy vọng vào tao chút được không, tao nhớ ngày xưa mày đâu có thế này.”

Miêu Tĩnh nhồi người ra lan can, đôi mắt nhìn dòng sông chắt chắt đầy muộn phiền và mộng lung.

Ra tết, học kỳ cuối cùng của năm 12 chính thức bước sang. Học sinh các trường cấp 3 trọng điểm phải chịu áp lực khổng lồ. Trần Dị cũng biết hiện giờ là giai đoạn then chốt nên không muốn chọc giận cô nữa. Ngày thường nói gì, làm gì với đám anh em luôn cố ý vô tình tránh mặt Miêu Tĩnh.

Song cuộc sống của chính anh thì chẳng mấy yên bình, có kẻ giở trò ngáng chân anh. Đám đàn em tay sai của Trương Thực cũng khoảng mười mấy người, địa vị có trên có dưới. Tuy bên ngoài nghe lời Trương Thực răm rắp, thực tế lại coi Trạch Phong Mậu là Thiên Lô, sai đâu đánh đấy. Lục đục xích mích và âm mưu tính toán ngấm ngấm vô số, nhưng hầu hết đều giữ hòa khí ngoài mặt. Cũng có người có ý kiến với Trần Dị, vì cùng chung một hộp đêm nên thường xuyên tạo rắc rối cho anh, khiến mọi thứ trở nên khó chịu.

Trần Dị muốn loại trừ những kẻ cản đường mình.

Ban đầu là “phòng chơi thuốc” của hộp đêm xảy ra chuyện. Con đường kinh doanh này được giữ bí mật vô cùng chặt chẽ. Không biết là vì mạng lưới quan hệ của hộp đêm quá mức lớn mạnh hay do nguyên nhân khác, mà chưa một lần nào bị phát giác trong những buổi giám sát thông thường. Trần Dị biết từ cuối năm ngoái đã có cảnh sát đi điều tra ngấm, sau đó có một viên cảnh sát ngấm bị lộ dấu vết đi điều tra, Trần Dị âm thầm che giấu giúp người cảnh kia thoát thân thuận lợi, dẫn dắt chuyển hướng những dấu vết

khả nghi sang đối thủ có một số mâu thuẫn với Trương Thực. Tên đối thủ này rất có tiếng ở Đông Bắc. Hai băng đảng tranh nhau địa bàn, giành chuyện làm ăn, đen ăn đen là hết sức hiển nhiên. Cá mè một lứa cả, chả ai sạch sẽ hơn ai.

Trần Dị thấp cổ bé họng, thân phận địa vị không có gì nổi bật, ngày qua ngày nghiêm túc ng ồi bán mạng ở công trường, lửa không cháy đến người anh được. Anh chỉ hóng chuyện nên chuyện càng lớn càng tốt. Tốt nhất là hai băng đảng làm to chuyện một chút, những kẻ tính khí nóng nảy nhẩy vào đánh đánh giết giết, để Trạch Phong Mậu và Trương Thực d ồn nhi ều tâm trí hơn cho việc trừng trị chính đ ốn, chẳng hạn như đưa họ tới căn cứ ở Vân Nam nghỉ ngơi.

Việc chính đ ốn cũng không cần gấp gáp. Vì tìm được vài kẻ có đi ều mờ ám thật nên Trạch Phong Mậu hiếm khi lộ diện nay lại đến hộp đêm, khuôn mặt luôn luôn ôn hòa bấy giờ cũng có phần bất mãn, tiến hành xử trí mấy tên ăn cây táo, rào cây sung có mắt như mù.

Lúc này dù đang theo dõi sát sao án đấu súng của “Hàn Ca” nhưng Chu Khang An vẫn can thiệp vụ ẩu đả này.

Có lẽ phía sau Trạch Phong Mậu còn có mối buôn bán chất gây nghiện, nhưng ông ta không chạm tay, người phụ trách đường dây là hai lão già đã sát cách bên ông ta từ những năm đ ầu. Ngay cả Trương Thực cũng không hề tham gia, mọi sự diễn ra cực kỳ kín kẽ. Lần đó có kẻ gặp bất ổn, Trương Thực bèn chọn hai người thông minh, đẩy Trần Dị tới trước mặt Trạch Phong Mậu.

Trần Dị xoa xoa đ ầu ngón tay, độ tàn nhẫn của chuyện này đã vượt qua mức bình thường, một khi đặt chân vào là không thể thoát ra nữa. Anh đứng trước Trạch Phong Mậu, nói mình nhát gan, không muốn làm.

Trạch Phong Mậu cười nhạt, hỏi anh: “Một tháng cho cậu mười vạn, không muốn làm?”

“Tôi tham lam, sợ bước vào cánh cửa này rồi thì mười vạn cũng chẳng thỏa mãn nổi. Đến lúc ấy dù là mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn cũng dám

ngĩ. Con người có dã tâm quá, dễ gặp thất bại.”

“Khẩu khí ghê gớm đấy, còn mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn cơ à.” Trạch Phong Mậu chế giễu, “Không đo lường xem năng lực mình ở đâu.”

Trần Dị cúi đầu.

Trạch Phong Mậu không ép buộc anh. Nhưng Trần Dị đã lọt mắt xanh của Trạch Phong Mậu, không sao thoát được, rồi vẫn ngã vào đó.

Trần Dị được thế nước lên thuyền lên, đám đàn em sau lưng hưởng lây theo, đi đường ngẩng đầu uốn ngược. Hộp đêm cũng chuẩn bị cho họ một con xe riêng để lái đi hóng gió tán gái, trông rất ra gì.

Vấn đề phát sinh ở Ba Tử. Cậu ta là người thân thiết nhất với Trần Dị. Đám tay sai chịu trách nhiệm phân phối và giao hàng, Ba Tử theo chân đồng nghiệp, nửa đêm cầm số tiền trong tay muốn giao hàng đến một khu biệt thự nằm ở ngoại thành. Trần Dị ngăn cản, gọi điện hỏi mấy câu, bảo Ba Tử đưa hàng cho anh, rồi mặc đồ định ra ngoài tìm Ba Tử.

Giờ đó Miêu Tĩnh hãy chưa ngủ, biết khoảng thời gian này Trần Dị cứ thần thần bí bí, chuyện gì cũng gạt cô, hể nửa đêm là phải đi. Nghe anh nói chuyện điện thoại mà lại xuất hiện những từ ngữ kia, thoáng chốc người cô cứng ngắc, máu toàn thân lạnh buốt. Trần Dị vừa ra khỏi nhà, cô tức tốc chạy theo nhưng vẫn không ngăn được bước chân anh.

Miêu Tĩnh gọi luôn cho cảnh sát.

Cảnh sát được cử tới rất nhanh.

Một cuộc gọi khác kịp thời nối đến đội cảnh sát hình sự.

“À, đội trưởng Chu... người ta báo có kẻ hút m@ túy...”

“Gì... khỉ thật.”

Trần Dị được thả ở cổng đồn cảnh sát nhờ một cú điện thoại reo đúng lúc, nếu chậm một bước, phải vào đồn thì rắc rối to.

Anh lao về nhà, quật mạnh áo khoác của mình lên người Miêu Tĩnh mấy phát. Lần đầu tiên Miêu Tĩnh chứng kiến cảnh anh với ánh mắt hung hiểm và bộ mặt đáng sợ như thế. Khóa kéo áo sắc nhọn quẹt qua má Miêu Tĩnh làm cô nhói đau. Anh nổi cơn thịnh nộ: “Mẹ kiếp mày điên rồi à? Mày muốn giết chết ông thì lên đây luôn đi, mẹ kiếp chắc tao bóp chết mày mất thôi!!!”

“Con mẹ mày, tao nuôi sói mất trắng còn có ích hơn là nuôi mày!” Trần Dị ném phịch chiếc áo xuống đất, đá tan thành mấy cái ghế, mặt đất một đồng hỗn độn, đay mắt anh đỏ au, “Mày cút ngay cho tao, thi đại học xong rồi cút cho khuất mắt tao! Cút xa xa vào, cả đời này đừng về đây nữa!”

Cánh tay trắng ngần của Miêu Tĩnh in hằn những vết đỏ dài, cặp mắt ngấn lệ mở trừng trừng nhìn Trần Dị.

“Miêu Tĩnh, ông cảnh cáo mày, về sau mày còn dám nhắc, dám hỏi, dám nói, dám nhúng tay vào chuyện của tao nữa thì kiếp này tao với mày không đội trời chung, đêch có dính dáng mẹ gì hết. Hôm nay Trần Dị tao nói được là làm được.”

Giọng anh run rẩy, khàn khàn: “Nếu mày khinh thường, thấy tao ngứa mắt thì giờ cũng cút được rồi đấy. Tao sẽ coi như không có đứa như mày tồn tại, đời này chưa bao giờ quen biết mày.”

“Cút!”

Bát đĩa rơi xuống đất kêu từng tiếng giòn tan, mảnh vỡ văng trúng bắp chân Miêu Tĩnh. Miêu Tĩnh co vai run lẩy bẩy, nhìn anh giận đến độ cổ chuyển màu đỏ gay, yết hầu lên xuống liên tục, thực sự sắp nổ tung tới nơi.

Anh quát mắng cô xong thì xoay người bỏ đi, mấy hôm liền không thềm về nhà.

Miêu Tĩnh ở lại trong nhà một mình, gặp hai cảnh sát an ninh đến đăng ký hộ tịch, theo sau là một người độ trung niên mặc bộ quần áo giản dị, trình

thể cảnh sát của mình ra, tên là Chu Khanh An. Người này cũng chỉ hỏi han về tình hình trong nhà, thấy Miêu Tĩnh lặng thinh chẳng nói năng gì, lại còn một thân một mình ở nhà, bèn cho Miêu Tĩnh một dãy số: “Tôi là cảnh sát nhân dân, sau này có bất cứ chuyện lớn nhỏ gì cứ gọi điện cho tôi, tôi sẽ giúp giải quyết mọi việc nằm trong phạm vi khả năng của mình.”

Quan hệ giữa Trần Dị và Miêu Tĩnh đột nhiên bị đóng băng. Một hôm nọ trở về nhà, Trần Dị hút thuốc, mặt mày u ám, căn dặn Miêu Tĩnh: “Mày đừng ở nhà này nữa, dọn sang trường học đi, yên tâm chuẩn bị thi đại học của mày. Còn lại có cần đồ gì thì tự ra ngoài mua.”

Trường học có khu nhà dành cho giáo viên, một số thầy cô sẽ dành phòng cho học sinh trong trường tá túc. Kỳ thi đại học đang cận kề, Trần Dị yêu cầu Miêu Tĩnh dọn khỏi nhà, anh sẽ tìm chỗ trọ cho cô.

Không muốn nhìn thấy cô trong nhà.

Xuân tháng tư tươi sáng ấm áp, sinh nhật mười tám tuổi của Miêu Tĩnh im lìm trôi qua.

Chẳng có bất kỳ một thanh âm nào.

Trước khi thi đại học, cô gặp Trần Dị một lần, hai người hẹn ăn cơm ở quán ăn ngoài trường học. Nét mặt anh ngày càng nặng nề dữ tợn, chẳng buồn đụng đũa, chỉ nhìn cô cúi gằm ăn cơm.

“Ôn tập thế nào rồi?”

“Tạm tạm.”

“Chủ nhiệm lớp mày nói điếm mấy lần thi thử của mày tốt lắm.”

“Bình thường.”

“Anh gọi điện cho chủ nhiệm lớp em à?”

“Ông ấy gọi cho tao.”

“Định đăng ký nguyện vọng trường nào?”

“Chưa nghĩ xong.”

“Đi xa một chút, thủ đô hoặc là Lâm Giang đều được, nguyện vọng tự mà chọn đi.”

“Vâng.”

Nói hết mấy lời đơn giản, anh bảo có việc rồi vội vàng rời đi.

Kỳ thi đại học năm ấy cứ thế lặng yên kết thúc.

(còn tiếp)

Chương 39: Trần Dị không nhận được, ngửa đầu cười ha ha

Tĩnh r ồi!

Vẫn là gã Trần Dị đốn mạt đấy.

Mọi người đ ồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc Trần Dị cũng được chuyển từ ICU sang phòng bệnh thường, tuy nhiên vẫn cần hỗ trợ đi ều trị bằng bu ồng oxy cao áp thêm vài đợt nữa nhằm đẩy mạnh quá trình h ồi phục chức năng của não.

“Em là ai?” Miêu Tĩnh nhìn anh bằng cặp mắt đờ đẫn, “Còn nhận ra em không?”

Anh tr ần mặc chẳng nói gì, tựa hồ không biết phải trả lời thế nào, thật lâu sau mới cất giọng th ều thào: “Người nhà.”

“Em tên gì?”

“Miêu Tĩnh.”

Miêu Tĩnh sờ sờ đ ầu anh.

Trần Dị dần dần lấy lại chút sức sống, dù sao trông bề ngoài cũng không quá ch ặt vật, hốc mắt trũng sâu, cằm xanh một mảng, tinh thần có phần suy sút yếu ớt. Miêu Tĩnh trông chừng anh suốt đêm suốt ngày, thân hình vốn đã mảnh khảnh nay càng g ầy thêm. Anh vụng v ề nắm lấy cổ tay cô, đ ầu ngón tay day day.

“Lấy cái gương cho tôi soi xem.”

“Soi gì?”

“Cô thành ra thế này rồi thì tôi bây giờ thăm hại cỡ nào?” Anh hừ khẽ,
“Nửa đời trước ông đây chưa khi nào xấu đâu.”

Ừm, đúng thật là không xấu. Có đi đâu nằm bao nhiêu ngày, xương trở cả ra, cầm lún phún râu.

“Cạo râu cho tôi cái?”

Miêu Tĩnh đi tìm dao cạo râu thật. Đầu tiên là đắp khăn nóng trước, sau đó xịt bọt lên dao cạo. Trần Dị thỏa mãn híp mắt ngửa cằm, hưởng thụ cảm giác mảng râu được cạo sạch bằng ngón tay lành lạnh của cô.

“Hôn tôi cái?”

Miêu Tĩnh bèn chiều lòng, hôn lên chiếc cằm trơn bóng nhẵn nhụi của anh.

Trần Dị nhếch miệng cười ngốc nghếch.

“Cho tôi điều thuốc hút cái?”

Ngón tay cô quẹt nhẹ vào má anh, lạnh giọng bảo nằm mơ.

Chu Khang An chạy tới xem xét tình hình của Trần Dị ngay khi anh vừa tỉnh. Khi Trần Dị đã có thể suy nghĩ và nói chuyện lại bình thường, anh ta tiếp tục đến lần thứ hai, đóng cửa trao đổi với Trần Dị. Thần sắc hai người có hơi nghiêm túc.

“Khu vực đó là góc chết, không có camera nên không chắc lừa bét bằng cách nào.”

“Hôm đó người ra vào tiệm tương đối nhiều, đèn vẫn đang đi đầu tra từng kẻ tình nghi.” Chu Khang An nhìn Trần Dị, nhíu mày: “Cậu ở cạnh Trạch Phong Mậu, từng bị lộ bí mật danh tính rồi ư? Còn kẻ nào biết cậu nữa?”

“Không thể chứ.” Trần Dị uể oải mở miệng, “Nếu muốn trả thù tôi thật thì cần gì phải đốt tiệm bida, cứ bắt tôi một phát chết hẳn là được. Và lại ông ta đã lẩn trốn trong xó xỉnh nào đó chả ai biết rồi, trốn trong khu rừng già ở Đông Nam Á, tự thân khó giữ nổi, thời gian đâu mà về quan tâm tôi?”

“Chính cậu cũng biết Trạch Phong Mậu xảo quyệt, bên cảnh sát hình sự quốc tế không có tin tức gì, nửa năm trước lại để ông ta chạy thoát một lần.” Chu Khang An trầm ngâm, “Vụ án của Trương Thực, có hai người đã ra tù.”

“Đó chỉ là mấy tên lâu la cón con, không liên quan gì tới tôi cả. Giờ tôi vẫn lái chiếc xe kia của Trương Thực, đâu có khả năng cứ thế nhắm vào tôi chứ.”

“Thận trọng chưa bao giờ là thừa.”

Đương nhiên cần phải thận trọng hơn, một mình anh không sao, nhưng Miêu Tĩnh còn ở ngoài kia.

Trạch Phong Mậu có sào huyệt ở Vân Nam, mặc dù đang từng bước rút khỏi kiểm soát đi đầu hành, nhưng mấy năm nay cũng toàn dựa vào những sản nghiệp đầu tư ở các nơi để làm giàu hòng tẩy trắng. Ông ta dùng thủ đoạn một tay che trời, có ô dù vững chãi bên chắc, thuộc hàng nhân vật giậm chân một cái là trời long đất lở. Mạng lưới mối quan hệ của ông ta móc nối khắp Đảng Thành. Vụ án này do cấp trên chỉ đạo trực tiếp, phải mất một thời gian khá dài để khởi động trong âm thầm. Lúc ấy Chu Khang An và đồng nghiệp phụ trách tìm hiểu tình tiết vụ án, đang lo vì không có cơ hội đánh vào nội bộ tổ chức, ngờ đâu tình cờ gặp được Trần Dị.

Chàng thanh niên mười mấy tuổi hùng hục tham vọng, lại có gan làm liêu. Ban đầu Trần Dị cũng chỉ muốn bàng quan, mượn gió của cảnh sát vạch mặt những kẻ từng phạm tội dưới tay Trương Thực. Với năng lực của Trạch Phong Mậu, người ra vào hộp đêm hời hợt đó không giàu thì cũng sang quý, không dễ lật đổ cho ông ta rớt đài. Sau đó anh lọt phải mắt xanh của Trạch Phong Mậu, nên cần làm chút chuyện để thể hiện lòng can đảm và sự trung thành. Trần Dị biết kết cục sau cuối của chuyện này có lẽ sẽ là chịu

chết hoặc trở thành kẻ chịu tội thay. Sau nhiều lần cân nhắc, vì tự bảo vệ bản thân, anh mới liên lạc với Chu Khang An, làm người do thám tin tức.

Tổ chức của Trạch Phong Mậu vô cùng nghiêm mật, thông tin về các nhà được tra xét rõ ràng. Khi ấy Miêu Tĩnh sắp thi đại học, cô chắc chắn phải đi, tốt nhất là tìm một ngôi trường cách xa đây nghìn dặm. Mọi người đều biết Trần Dị không có quan hệ to lớn gì với cô, hai người ở chung cũng hời hợt. Trước nay Trần Dị luôn lừa dối cô, thi thoảng nhắc một câu nửa lời cũng hết sức dửng dưng. Sau khi Miêu Tĩnh đi, anh sẽ chẳng còn nỗi lo về sau nữa.

Thời khắc thực sự hết đường rút lui chính là lúc Miêu Tĩnh báo cảnh sát. Hôm đấy Trần Dị nổi trận lôi đình, Miêu Tĩnh khi ấy chưa trải sự đời nhiều, hiểu lầm anh hút thuốc phiện mới gọi báo cảnh sát. Nhưng lần đó thực chất là một cuộc thăm dò có sắp đặt sẵn. Cơ sở ngầm của Trạch Phong Mậu rải rác khắp các con đường, nếu Trần Dị vào đồn cảnh sát theo diễn biến vụ việc, hoặc Miêu Tĩnh nói ra gì đó, vậy thì cả anh và Miêu Tĩnh đều sẽ tiêu đời. Ở giây phút cuối, Trần Dị gọi điện cho Chu Khang An. Chu Khang An nóng hết ruột gan, bóc trần một tên nội ứng do cảnh sát cài cắm, ngăn chặn sự việc lại. Bấy giờ Trần Dị mới hoàn toàn kết nối với Chu Khang An, thành người nằm vùng nhằm mục đích hạ gục Trạch Phong Mậu.

Ô dù đỏ, đám người Trương Thực cũng suy bại diệt vong theo. Trạch Phong Mậu sớm nghe tiếng gió và trốn sang Myanmar. Cảnh sát cố ý thả mấy con cá cọt lưới, trong số đó cũng bao gồm luôn Trần Dị. Trần Dị truy đuổi theo từng bước chân của Trạch Phong Mậu, tìm được ông ta ở Tam Giác Vàng. Khi đó Trạch Phong Mậu chẳng đợi gặp anh, mảnh đạn nhỏ bay sượt qua ấn đường Trần Dị. Sắc mặt Trần Dị trắng bệch, máu chảy đầm đìa, song vẫn đứng trấn định.

Trần Dị ở lại làm tay sai cho Trạch Phong Mậu, nắm rõ mỗi buôn bán chất gây nghiện và súng ống đạn dược trong căn cứ của ông ta. Sau cùng căn cứ này bị quân đội Myanmar chiếm cứ. Trạch Phong Mậu trốn chạy đến nội địa Đông Nam Á. Trần Dị lặng lẽ rút về Đàng Thành, yên ổn sống cuộc sống của mình.

Trận hỏa hoạn ở tiệm bida xuất phát từ đâu? Trần Dị có linh cảm không phải Trạch Phong Mậu. Nửa năm trước anh còn đi Vân Nam một chuyến, vì nghe nói Trạch Phong Mậu quay lại Tam Giác Vàng. Trần Dị không biết thân phận của mình có bị bại lộ hay không, bí quá hóa liều nên mới đi xem thử, kết quả chẳng thấy bóng dáng Trạch Phong Mậu đâu. Nếu anh bại lộ, với tính cách của Trạch Phong Mậu, ông ta sẽ đích thân ra tay, hoặc là anh bị bắn chết, hoặc chết một cách thê thảm, chứ ông ta không thể nào phóng hỏa đốt tiệm bida, tạo thành trận náo loạn lớn như thế.

Vụ hỏa hoạn không phát sinh sự cố gì nghiêm trọng, vốn cũng không cần đội cảnh sát hình sự tham gia. Chu Khang An sợ chuyện có chỗ kỳ lạ nên vẫn xử lý cẩn thận, đem chiếc camera đã bị thiêu hủy trong tiệm bida về sở giám định tư pháp tiến hành giám định. Tuy vậy nhưng khu vực chơi bida rất rộng, có tận mấy điếm mù, hơn nữa hôm ấy người đến người đi, có vài người bị gạt khỏi tầm quay của camera, nên trước mặt chưa tra ra được nguyên nhân.

Trước lúc nổi lửa, quả thực Trần Dị không hề phát hiện cạnh mình có gì bất thường. Có lẽ có điều bất thường, nhưng lòng dạ anh bị Miêu Tĩnh siết gắt gao, còn tâm trí đâu mà chú ý nữa?

Chu Khanh An vừa đi, Miêu Tĩnh bước vào, ngồi bên giường bệnh đưa trái cây đã gọt xong cho Trần Dị. Hai cánh tay của anh đều bị bông, phải quấn băng vải nên không tiện cử động, chẳng biết sau này sẽ để lại sẹo gì. Nỗi cô đơn và đau thương dâng lên trong mắt Miêu Tĩnh.

Anh nhìn vào cặp mắt sáng ngời xinh đẹp của cô, trở nên trầm tư.

Nếu là Trạch Phong Mậu hoặc người bên cạnh Trương Thực trả thù anh thật thì sao đây?

Chỉ cần Trạch Phong Mậu chưa chết, chưa bị bắt về thẩm vấn kết án, thì anh vẫn sẽ không có cách nào kết thúc mọi chuyện.

Trần Dị cất tiếng khàn khàn: “Cô không đến công ty làm việc à?”

Mười mấy ngày trời, cô trông ở bệnh viện không rời nửa bước.

Miêu Tĩnh lạnh nhạt đáp: “Em từ chức rồi.”

“Từ chức cũng tốt.” Anh cup mắt, giọng chậm chạp: “Cô định khi nào rời khỏi Đằng Thành.”

Miêu Tĩnh ngẩn người, đặt nĩa cái cây xuống: “Sao?”

“Phải đi sớm một chút thôi.” Trần Dĩ bình tĩnh nói, “Mấy tháng nay cô về Đằng Thành giày vò cũng đủ rồi, ở trong bệnh viện với tôi bao nhiêu ngày tháng, về đi. Ngày mai tôi gọi Ba Tử vào viện trông, không phải làm phiền cô.”

Anh nhắm mắt, lẳng lặng nằm trên giường nghỉ ngơi. Miêu Tĩnh thấy nhịp thở của anh đã ổn định, bèn lặng im rời phòng bệnh.

Vụ cháy của tiệm bida là do thùng rác gây ra, ngay cạnh bên là phòng cất đồ và nhà kho nhỏ. Mọi người suy đoán có người hút thuốc. Tuy có quy định cấm rõ ràng, nhưng người trong tiệm hút thuốc nhiều, tiện tay vứt mẩu thuốc lá là mồi lửa tức khắc cháy lan, thậm chí có khi gây nên hỏa lớn.

Chu Khang An lại đến tìm Trần Dĩ, đem theo vài tin mới. Hai tên phạm nhân mới vừa mãn hạn ra tù đã bất ngờ biến mất không tăm tích. Những góc khuất mà camera của tiệm bida không quét tới được xuất hiện bóng người mờ mờ lướt ngang qua trên bức tường kính thủy tinh.

Trần Dĩ cau mày.

Thường đi bên bờ sông, làm gì có chuyện giày không bị ướt, có một số ân oán xích mích không một ai nói rõ được.

“Tôi thấy, nếu thật là đám người trước kia thì chẳng ai ngăn nổi đâu. Hay là tôi đi Vân Nam thêm chuyến nữa, các anh theo đằng sau tôi? Thà rằng bỏ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau lưng, còn hơn sử dụng phương pháp đi đầu tra hình sự để giải quyết vụ án như hiện tại.”

Chu Khang An lắc đầu, nhân tiện nhắc đến vụ tố cáo cực bóng mấy hôm trước khi vụ cháy xảy ra. Người tố là ĐòLị, song Trần Dị chắc chắn không phải cô ta. Tuy ĐòLị hiểu biết rất rõ về tiệm bida, nhưng ắt sẽ không làm ra loại chuyện đó.

Hai người nói chuyện một hồi trong phòng, Chu Khanh An ra ngoài, chợt bị Miêu Tĩnh ở ngoài phòng bệnh gọi giật lại.

Kỳ thực tới bây giờ Miêu Tĩnh mới biết anh ta là thành viên đội cảnh sát hình sự thành phố. Năm lớp 12, Chu Khang An từng công khai và cũng ngầm ngầm giúp đỡ cô vài lần, hộ tịch và hồ sơ di cư của cô đầu nhờ Chu Khang An hỗ trợ. Sau đó khi mất liên lạc với Trần Dị, Miêu Tĩnh từng gọi điện báo cho Chu Khang An. Chu Khanh An nhẹ nhàng an ủi đôi lời, bảo Trần Dị đã đi qua vùng khác. Vấn đề kết thúc chỉ bằng dăm câu băng quơ.

“Cảnh sát Chu.”

“Miêu Tĩnh?” Chu Khang An trông thấy Miêu Tĩnh thì khá vui mừng, “Về nửa năm rồi nhỉ?”

“Anh biết tôi về à?”

Chu Khang An khẽ cười.

Miêu Tĩnh hỏi chuyện tiệm bida cháy, hỏi có phải bị phóng hỏa không. Chu Khang An giải thích rằng vẫn chưa xác định rõ tình hình, trước mắt đang trong quá trình đi điều tra. Miêu Tĩnh chăm chú nghe anh ta nói, cuối cùng hỏi Chu Khang An: “Cảnh sát Chu, Trần Dị là người xấu ư?”

“Sao cô lại nói vậy?” Chu Khang An cười bảo, “Cô cảm thấy anh trai cô là người xấu à?”

“Có giao thiệp với cảnh sát, hẳn nhiên không phải người tốt hay người bình thường.” Miêu Tĩnh mở to mắt hòng nhìn thấu Chu Khang An, “Anh ấy là người xấu ư?”

Chu Khang An cười giả lả: “Nếu là người xấu thật, ở ngay trước mặt sao tôi không bắt?”

“Tôi biết rồi, cảm ơn cảnh sát Chu.”

Chu Khang An ra về, Miêu Tĩnh đứng khoanh tay tựa cửa nhìn Trần Dị. Anh nằm trên giường bệnh, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ mãi, chẳng biết đang nghĩ ngợi đi đâu.

Miêu Tĩnh đi vào, xách chiếc túi đặt trong góc của mình, thừa lúc Trần Dị không để ý, cô lấy điện thoại ra, khẽ bấm nút ghi âm.

Trần Dị lại hỏi cô tính bao giờ rời Đàng Thành. Cuối năm rồi, tỷ lệ thôi việc khá phức tạp. Anh định xuất viện, cũng thúc giục Miêu Tĩnh nhanh chóng rời khỏi đây, bên cạnh anh nhiều người, không cần Miêu Tĩnh kè kè suốt.

“Vì sao cứ muốn em đi?” Cô cầm con dao gọt trái cây trong tay, hỏi anh bằng một giọng nhàn nhạt, “Anh sợ gì chứ?”

“Chẳng sợ gì cả, chỉ thấy cô về đây xui xẻo quá, với lại cô từ chức rồi kia mà, ở đây làm gì nữa?”

Miêu Tĩnh run run hàng mi.

Cô dừng tay, đặt quả táo lên tủ đầu giường, dùng khăn giấy chậm rãi lau sạch con dao gọt táo. Vừa ngược mí mắt, hai con mắt đã giá lạnh như băng, cô mím môi hờ hững, đưa con dao trái cây tới gần má Trần Dị, lưỡi dao sắc lạnh áp vào da thịt anh.

Trần Dị kinh ngạc nhướng mày, quay đầu nhìn cô.

Ánh mắt Miêu Tĩnh u ám trầm lặng, cổ tay gầy gò dòn lực, mũi dao bén ngọt kè sát khuôn mặt tuấn tú, cứa vào làn da màu mật ong, chỗ thịt bị cứa dấy lên cơn nhói nhói.

“Miêu Tĩnh, cô làm gì đấy?”

“Trần Dị, nếu anh còn dám đối xử kiểu này với em nữa, em sẽ...”

Giọt máu ứa ra rồi từ từ chảy xuống, cảm giác hơi ngứa làm anh cau mày, nhìn khuôn mặt vừa nghiêm nghị vừa lạnh lùng của cô.

“Em sẽ giết anh trước, sau đó tự sát.”

Trần Dị không nhận được, ngửa đầu cười ha ha.

(còn tiếp)

Chương 40: Lặng lẽ in làn môi ngấm hơi rượu lên cổ cô

Sau khi kỳ thi đại học kết thúc, lứa học sinh cuối cấp rộn ràng sắp xếp hành lý, được cha mẹ đón khỏi trường học. Cô giáo ở nhà trọ hỏi Miêu Tĩnh định bao giờ dọn đi, Miêu Tĩnh không biết trả lời thế nào, vậy là cô ấy bèn liên lạc với Trần Dị.

Sáu giờ sáng anh đến đón cô, bộ điệu ương ngạnh phóng túng, ánh mắt nhìn cô xa cách và lãnh đạm. Người ngòm anh sực nức mùi thuốc lá, mùi nước hoa, mùi mồ hôi hỗn tạp, dưới mắt một mảng màu xanh nhạt, đoán chừng là thức trắng đêm không ngủ. Anh quẳng hành lý của Miêu Tĩnh vào trong xe.

Xoay vô lăng chạy về nhà, giữa chừng Trần Dị nhận một cuộc điện thoại, người đầu dây bên kia gặp một vấn đề học búa cần trao đổi, nay tìm Trần Dị bày mưu tính kế nhằm vận dụng nhờ vả các mối quan hệ. Trần Dị mãi mê nói chuyện cùng người ta, lúc cúp máy mới thấy Miêu Tĩnh quay mặt nhìn ngoài cửa sổ, sườn mặt hiên hòa xinh xắn, đôi mày hàng mi đen nhánh như mực chắt chứa nét cô đơn, toát một vẻ đẹp đẽ, sống động khó tả.

Hai người xách đồ lên tầng, trong nhà đồ đạc bừa bộn. Hai tháng nay anh cũng ít khi ở nhà, lười dọn dẹp quét tước. Đây Miêu Tĩnh đang đứng trơ chẳng biết đặt chân ở đâu một cái, cô loạng choạng dúi người về đằng trước, đá trúng chai bia nằm lăn lóc dưới đất.

“Biết đi đâu nó vào, ít ra ngoài thôi, bớt gây thêm chuyện cho tao, có chuyện gì đợi nhận được giấy thông báo trúng tuyển hẵng nói sau.”

Trần Dị thấy Miêu Tĩnh đi một mạch về buồng, đứng sau lưng cô khẽ quát: “Nghe thấy chưa đấy?”

“Biết rồi.”

Đồ ăn đồ uống trong nhà không thiếu thứ gì, thời tiết nóng nực, Miêu Tĩnh ở nhà thu dọn nhà cửa, đọc sách, đi ngủ, lên mạng kiếm việc bán thời gian, lúi thủ mãi trong nhà chẳng bước chân ra khỏi cửa, kiên nhẫn đợi công bố điểm thi đại học của mình. Cô dự đoán điểm sẽ không thấp, hẳn sẽ đậu được vào một ngôi trường tốt.

Không phải ngày nào Trần Dĩ cũng về. Đôi khi hai, ba hôm về một chuyến, tiện tay mang ít đồ ăn về nhét vào tủ lạnh, xem Miêu Tĩnh ở nhà làm gì.

Tóc cô nuôi dài quá, bèn cuộn lên tới ngang vai. Vì chẳng đi đâu nên suốt cả ngày cô mặc mỗi bộ váy ngủ rộng rãi, bỗng tự nhiên thành thói quen. Cô chỉ đọc sách, xem tivi, lịch làm việc nghỉ ngơi cũng đảo lộn theo. Có những rạng sáng hai ba giờ Trần Dĩ về nhà, bắt gặp cô vui mình trên sofa tập trung xem tivi, đèn đóm trong nhà tắt hết, chỉ có màn hình tivi hắt lên gương mặt cô một dải ánh sáng trải dập dờn như sóng, đôi chân thon gầy trắng muốt cuộn tròn. Thỉnh thoảng thì cứ thế nằm ngủ luôn ở đấy, chiếc quạt phá luồng gió mát thổi tung đám tóc lòa xòa nơi má cô, trông tựa một con búp bê sứ tĩnh lặng, hay cũng giống như người đẹp ngủ trong rừng.

Cặp mắt đen kịt của anh nhìn cô chăm chăm, lặng im không lên tiếng, ánh nhìn nặng nề chẳng biết đang suy tư đi đâu gì. Anh lay cô dậy, sai cô đi làm gì đó cho anh ăn bằng một giọng thô trầm. Miêu Tĩnh ngược khuôn mặt hẳn vết đỏ do tư thế nằm, lười biếng ngáp một cái, vào phòng bếp nấu cho anh bát mì canh súp. Đầu óc đương lúc đình trệ, cô rắc hẳn một dùm muối, rồi tìm chút đồ ăn thừa trong tủ lạnh ra xử lý qua quýt cho anh, sau đó lẳng lặng quay về sofa xem tivi. Trần Dĩ ăn bát mì mặn chát kia cũng cảm nhận được đi đâu bất thường – đối diện với anh, trái tim cô đã nguội lạnh rồi.

Con nhỏ thói tha này thật vô lương tâm.

“Cả ngày ở nhà mà không thèm giặt đồ giặt điếc gì luôn à?” Ăn mì xong, Trần Dĩ tu nước ừng ực, cần chai nước đứng cạnh sofa, “Quần áo của tao đâu?”

“Giặt r ối.” Cô chống má dán mắt nhìn tivi, chậm chạp đáp lời anh, “Phơi hết ngoài ban công đấy, anh tự tìm đi.”

Trần Dị quét lười qua hàm sau, chống nạnh sải bước dài.

Có lúc giữa trưa trời đứng bóng về một chuyến, căn nhà lặng ngắt như tờ, cô nằm yên giấc trên giường, Trần Dị thảng thờng mở cửa buồng cô nói chuyện với cô. Bị anh làm phiền, Miêu Tĩnh đành giơ cánh tay che mắt mình, nhắm mắt ngủ tiếp. Anh bước tới nắm cánh tay cô, gọi cô dậy ăn trưa. Miêu Tĩnh kìm nén sự bực dọc, nhắc mình dậy đi ra bàn ăn ngủ ối với anh, nhưng chỉ gắp mấy gắp. Anh không bắt cô nấu cơm mà đóng gói đồ ăn trưa ở khách sạn đem về Miêu Tĩnh ăn xong, bưng cái bát đựng tôm đã bóc vỏ ra ngoài. Anh hỏi cô đi đâu, bụng thấy không vui vì cô lại đi trong bộ váy ngủ. Miêu Tĩnh mặc áo khoác, bảo đi xuống dưới cho lũ mèo lang thang ăn.

Từ ban công, anh thấy cô ngủ ối xồm cạnh chiếc thùng rác dưới tầng, thân mật vuốt ve mấy con mèo hoang phì nhiêu đ ầy đà. Trông lưng và cánh tay cô g ầy tong teo ốm yếu, hiển nhiên quá nửa số đ ồ ăn anh mang về mấy bữa nay đã nằm gọn trong bụng mèo hoang hết.

Ngày công bố kết quả kỳ tuyển sinh đại học, Trần Dị đọc được tin, hai ngày nay anh không có thời gian về bên gọi điện hỏi Miêu Tĩnh điểm thi ra sao. Điện thoại mãi chẳng kết nối, anh vội vã gạt hết mọi công việc chạy về nhà. Miêu Tĩnh vắng nhà, nhưng lại bỏ điện thoại trong nhà. Trần Dị sốt ruột đi tìm cô, bắt gặp Miêu Tĩnh đang xách chiếc bánh kem nhỏ một cách thảm thương về lạnh lùng nhìn anh r ối xoay gót, tiếp tục đi con đường của mình.

Trần Dị thở phào nhẹ nhõm, hỏi cô ra ngoài sao không mang điện thoại. Miêu Tĩnh hờ hững bảo quên. Nói đến điểm thi đại học, cô đã tra thành tích của mình, tổng cộng 653 điểm, có cơ hội theo học tại một ngôi trường rất tốt.

“Mua bánh kem bé tí thế để ăn mừng à?” Anh cười mủm mím, “Để tao bảo đứa nào mua cái bánh to hơn đem qua đây, ăn cho đã.”

“Khỏi cần, ngấy lắm, em không thích.” Giọng cô bình bình, “Tiệm bánh kem này tổ chức sự kiện, căn cứ điểm thi đại học người ta sẽ giao bánh miễn phí cho ăn thử.”

Trần Dị nảy ý, đang nghĩ sẽ dẫn cô đi ăn bữa cơm làm vài hoạt động chúc mừng. Miêu Tĩnh tỏ thái độ ơ hờ, xé mở hộp bánh kem, lấy thìa xúc ăn mấy miếng rồi lại về giường mình nằm, cần đọc cuốn sách tham khảo nguyện vọng bổ sung.

“Miêu Tĩnh, tao nói mày có nghe không đấy?”

Cô nhắm mắt làm lơ, đắp chăn đi ngủ.

Lúc đi điền nguyện vọng, Miêu Tĩnh chọn toàn những trường xa tí đây, gửi cho Trần Dị xem, cô làm đúng như điều anh hằng mong muốn. Khi đó Trần Dị đang xã giao, thấy điện thoại hiện tin nhắn, vô tình liếc thoáng, biểu cảm bỗng hơi mất tự nhiên, đáy mắt ẩn giấu một vùng tối tăm nhạt nhòa, song không nói gì, chỉ nhắn lại Miêu Tĩnh một chữ: Được.

Điền xong nguyện vọng đại học, Miêu Tĩnh định ra ngoài làm việc. Tiền học đại học có thể đi xin vay vốn sinh viên, nhưng tiền sinh hoạt và tiền đi lại chắc chắn không thể thiếu. Cô tìm cho mình một công việc làm trong hè, nơi làm việc là một xưởng điện tử nằm ở ngoại ô, tiền lương một tháng hai ngàn rưỡi bao ăn bao ở, làm hai tháng cũng tương đối đủ tiền. Cô xếp vài bộ quần áo, chẳng buồn nói với Trần Dị tiếng nào đã đi luôn.

Xưởng điện tử làm việc mười tiếng đồng hồ một ngày, công việc khá đơn giản, chỉ là đổi ca trực thì hơi mệt. Chỉ mới vài ngày ngắn ngủi, Miêu Tĩnh nhận được điện thoại của Trần Dị. Anh hỏi cô ở đâu, Miêu Tĩnh bảo đang làm việc. Qua điện thoại, giọng điệu anh nghe rất tệ, bảo nếu cô còn cái kiêu im ỉm chạy ra ngoài thế nữa, anh sẽ đập cô một trận nên thân.

Miêu Tĩnh lạnh mặt, thẳng tay dập máy.

Trần Dị tự tìm tới xưởng điện tử, cau mày quan sát tình cảnh trong xưởng, giục cô dọn đồ về nhà. Miêu Tĩnh không chịu, anh lôi cổ cô lên xe, mắng

cô là đờ vô lương tâm, không biết đi ù, nhà này không có mấy đờng ti ùn cô kiếm cũng chả chết đời đờc, bắt cô phải ở yên trong nhà.

Hai người lại bắt đờu cãi nhau.

Miêu Tĩnh đã quá sức phi ùn chán kiêu sống này, cô không muốn về, không muốn sống chung với Trần Dị, không muốn tiêu ti ùn của anh để mà mang ơn anh thêm nữa. Cô muốn yên lặng sống một mình, cách anh thật xa. Nếu cho cô chọn lần nữa, cô thà rằng năm xưa chạy theo Nguyễn Minh Trần, hoặc về quê, còn tốt hơn sống như hiện giờ. Ở lại Đàng Thành, là chuyện khiến cô hối hận nhất.

“Mày sốt sáng quái gì, dù sao cũng sắp sửa giải thoát rồi, đời c ùm giấy trúng tuyến trong tay đi rồi mày thích đi đâu thì đi, không ai thêm cản mày nữa.”

“Đúng, em với anh sắp đờc giải thoát rồi.” Giọng cô lạnh như băng, “Anh yên tâm, em nhất định sẽ cút thật xa, từ đây sẽ không bao giờ làm vương chân vương tay anh nữa.”

“Thế còn gì bằng, tao nhịn mày bao năm trời, coi như làm thiện tích đức thấp hương cho mình. Mẹ kiếp mày đừng có ngáng chân tao nữa, tao với mày cắt đứt như chưa có gì xảy ra, không ai nợ n ùn gì ai. Mày đi đờng mày, tao đi đờng tao, về sau mày cũng đừng bảo có quen Trần Dị tao, đờng nhiên tao cũng xem như hoàn toàn không biết mày.”

Cô hất cằm: “Đờc.”

Từng câu từng chữ hai người thốt ra, anh nói cô máu lạnh, cô bảo anh lòng muông dạ thú, cứ thế tranh luận đấu khẩu đến độ suốt đời không qua lại với nhau, sau khi mọi chuyện thực sự chấm dứt sẽ thành người đưng nước lã. Cả hai tức run người. Miêu Tĩnh ng ùi cứng ngắc trên sô pha, Trần Dị đứng trong buồng nhìn nhớ rít thuốc, lại có người gọi anh, chả biết cô nào điện tới, sắc mặt rõ là s ùm sì âm u, lại còn đùa giỡn đờc hai câu hết sức tự nhiên, cười hỏi tối qua tiếp những vị khách quan trọng nào, ông lớn của cục sở nào, rồi tiện thể nhắn khi nào rảnh thì đi với anh.

Kết thúc cuộc gọi, mặt mũi Trần Dĩ càng thêm u ám hung tợn, tàn thuốc nặng nề bấn ra giữa ngón tay. Anh thở hắt một hơi, ngoái đầu nhìn Miêu Tĩnh. Cô vẫn đang hếch khuôn mặt nhỏ bé bướng bỉnh, cắn môi dưới, trong mắt ngập đầy nước, lông mi chớp cái, một giọt nước mắt lặng yên lăn xuống gò má.

Lòng Trần Dĩ đau đớn cùng cực. Anh lặng lẽ bước đến bên cạnh cô, hút nốt mấy hơi thuốc cuối cùng, vứt mẩu thuốc đi, cúi người ôm lấy cô, sức anh rất lớn, áp chặt người cô vào lồng ngực mình, ôm trọn cả người trong lòng.

Hơi thở mãnh liệt bao vây cô, bờ vai bị anh siết đau nhói. Miêu Tĩnh giãy giụa hòng thoát ra, bị anh vịn người lại, giọng nặng trĩu gọi tên cô. Từng tiếng gọi như sương mù quanh quẩn, hít vào làm tim gan ngấm đau nhức nhối. Nước mắt cô lăn chã tuôn không sao kiềm chế nổi. Anh nhìn thấy, yêu thương đưa tay xoa dịu. Giọt nước nhẹ tênh giá lạnh thấm đẫm đầu ngón tay. Mắt anh đắm chìm trong ánh lệ ấy, cúi đầu hôn nước mắt vương trên má cô, hôn từ bên má lên khóe mắt. Bờ môi nóng rực dán vào đôi mắt cô nhắm nghiền, nhẹ nhàng m* đi những giọt lệ yếu ớt.

“Nghe lời một chút, Miêu Tĩnh...”

Vai cô run bần bật, khóc không ra tiếng. Tất cả những gì cô nhớ toàn là cái xấu của anh, từ nhỏ anh đã đối xử tệ với cô, từ tám tuổi đến mười tám tuổi, với cô chưa một lần nào anh tử tế. Anh còn muốn vứt bỏ cô hết lần này tới lần khác, nói những lời làm cô tổn thương, quên luôn những ngày trọng đại của cô, không hề thấu hiểu lòng cô.

Nước mắt cứ chảy hoài chẳng dứt. Anh ngập ngừng di dời nụ hôn đến môi cô, bốn cánh môi đều đang run rẩy. Anh lo lắng ngậm lấy đôi môi đào, bao bọc môi cô trong vị thuốc lá thoang thoảng, thận trọng thăm dò, gia tăng độ sâu cho nụ hôn ngọt ngào mềm tan này. Đó chính là cảnh tượng trong bao cơn mơ khiến hàng đêm anh trần trọc thao thức, thi thoảng nghĩ lại sẽ khiến nhịp tim tăng tốc. Môi răng ướt át lơ đãng luồn vào, chạm phải đầu lưỡi ướt ướt hồng hào của cô.

Trong một nháy mắt, Miêu Tĩnh bừng tỉnh khỏi cơn ngây ngất tê dại, nổi giận tấn công tay anh tới tấp, cấu anh cào anh nhéo anh. Trần Dị trói chặt hai cánh tay cô, dừng lại nụ hôn ấm nóng dịu dàng trong cảm giác nhói đau không mấy đáng kể, kìm giữ mặt ướt đẫm của cô vào cổ mình, ngón tay vuốt ve làn tóc đen dài, ánh mắt vô thức nhìn về trước, rầu rĩ ôm cô không nói không rằng.

Phải nói gì đây? Nói anh phát hiện mình đã thích cô, muốn yêu cô, cô rất quan trọng, muốn giữ cô bên mình, xây dựng một gia đình? Giờ đến bản thân anh còn khó giữ nổi, ngày qua ngày sống trong nơm nớp lo sợ, sợ kế hoạch bại lộ, sủng nãi vào đầu. Không phải anh cố ý đối xử với cô thế này, chỉ vì anh sợ có người biết anh có một đứa em gái và khả năng nó sẽ bị lấy ra để uy hiếp. Dẫu chẳng bực khời giáp nhưng anh vẫn trợ lực được, vậy thì từ lúc nào lại có tình cảm và điểm yếu cho kẻ khác lợi dụng? Anh hối hận rồi, khi ấy ở trường không nên ngăn cô lại, anh nên mặc cô đi theo Nguyễn Minh Trân cùng số tiền kia, mọi chuyện sẽ xong hết luôn từ đó.

Anh cũng hối hận mà.

Miêu Tĩnh mệt mỏi gồi lên vai anh, mở to con mắt trong veo, mảnh lòng tiêu đi đầu trống rỗng, nghe giọng anh trầm thấp hỏi cô có cần tiền không? Anh mua cho cô những váy vóc và trang sức thời thượng nhất, mua dòng điện thoại và laptop mới nhất. Cô sắp đi rồi, không cãi cọ nữa, cả hai bớt nói mấy câu, cùng trải qua những ngày sau cuối trong bình yên hòa thuận.

Ngày lành chẳng được bao nhiêu, dạo này có hơi thần hồn nát thần tính, người nào cũng thấy bất an. Suy đoán từ động tĩnh bên phía Chu Khang An, cảnh sát dự định tiêu diệt tập đoàn Trạch Phong Mậu tận gốc, chỉ không biết có nắm chắc rằng sẽ nhổ được cả rễ hay không. Ý của phía cảnh sát là để nhân viên lục đục nội bộ trước, khơi mào tranh chấp với các băng đảng xã hội đen khác ở Đàng Thành. Khi hai bên cùng thua thiệt, cảnh sát sẽ lộ diện, mượn chuyện này cho cả bọn sa lưới. Trần Dị bị cuốn vào đó, chẳng biết kết cục sẽ ra sao.

Miêu Tĩnh lười nhâm nhĩ với Trần Dị, cô ngoan ngoãn ở nhà, giặt đồ nấu cơm dọn nhà dọn cửa. Bình thường một hai giờ sáng Trần Dị mới về, lâu lâu

anh v ề trong tình trạng bí tỉ, lâu lâu người xuất hiện vết thương. Có khi tình cờ nghe thấy anh gọi điện thoại, nói năng ch ả kiêng kỵ gì, nhưng cô đã không muốn quan tâm nữa, chỉ nấu cho anh một bát canh giải rượu. Anh say khướt trông thấy cô mặc chiếc áo hai dây đứng trong bếp, người trắng phát sáng, bèn nhìn chăm chăm h ồi lâu đến độ mắt phiếm màu đỏ. Hút hết điều thuốc, anh sẽ không nhin được cất bước đi tới, ôm cô từ đằng sau, kh ẽ in làm môi ng ắm hơi rượu lên cổ và vành tai cô.

Cả hai đ ều còn rất trẻ, cô mười tám, anh hai mươi, thể xác cũng đang vào thời kỳ mạnh mẽ sung sức, tràn đ ầy khát khao khám phá người khác giới. Trong bu ồng anh có đ ĩa phim người lớn, đôi lúc ở nhà cũng xem, ở ngoài va chạm nhi ều, ngày ngày dựa vào đó để giúp mình thỏa trí tưởng tượng. Hai người chung sống lâu, còn từng ngủ chung một giường, nên cách ăn mặc khi ở nhà cũng không quá kín cổng cao tường, lâu lâu mặc phong phanh mát mẻ một chút, thấy có những thứ lấp ló ẩn hiện, kỳ thực thế là đã thỏa mãn được ảo giác.

Tr ần Dị không giải thích nhi ều v ề những hành vi ấy. Đứng trước cô gái trẻ trung xinh đẹp, một đ ứa con trai nảy lòng h@m muốn là cực kỳ bình thường. Trong nhà có mỗi hai người họ, rất nhi ều cử chỉ vượt quá giới hạn đã phát sinh khi giận dỗi hoặc say rượu... Và lại, anh chỉ muốn ôm cô, ôm lấy bóng hình nhỏ g ầy trợ trợ này, chứ không dám thực hiện những suy nghĩ bản thủ đ ề hèn của mình với cô.

Lúc anh ôm cô, Miêu Tĩnh mơ h ồ nhận thấy sự biến hóa từ thân thể anh. Dọn bu ồng ngủ của Tr ần Dị, cô cũng thấy đ ồng đ ĩa phim người lớn kia, cô cũng xem, r ồi gượng gạo chau mày, mặt lạnh tanh, ch ả chút gì gọi là e thẹn hay phấn khởi. Thậm chí khi xem hết phim, cô còn hơi khinh bỉ Tr ần Dị, ngày xưa anh có bạn gái, còn hay gọi điện tán tỉnh phụ nữ, đúng là thẳng đ ều chính hiệu.

Sau khi có kết quả trúng tuyển, Miêu Tĩnh thuận lợi nhận được giấy báo trúng tuyển của trường đại học. Nhà trường gửi đến một EMS dày cộp, bao g ồm phần giới thiệu tỉ mỉ cuộc sống đại học và thành phố nơi trường tọa lạc, đủ khiến người ta mong mỏi v ề tương lai. Tr ần Dị đọc kỹ từng tờ giấy và cuốn sổ, nào là phương tiện di chuyển, quy trình nhập học, khóa huấn

luyện quân sự và giới thiệu khóa chuyên ngành, cuộc sống học đường và hoạt động xã hội, sim điện thoại và thẻ ngân hàng...

Mắt anh sáng ngời, môi khẽ mỉm cười, ngôn ngữ cơ thể đong đầy sự hân hoan và niềm hãnh diện. Anh cũng giỏi ra phết đấy, thực ra Miêu Tĩnh trưởng thành cùng anh, bất kể anh có bết bát cỡ nào thì vẫn nuôi được một đứa em gái là sinh viên đại học. Dăm ba năm nữa nó sẽ mặc bộ đồ công sở, ra vào các tòa nhà cao cấp, đi vòng quanh thế giới với vốn tiếng Anh lưu loát, chen chân vào giai cấp tinh anh, sống cuộc sống khác hẳn bây giờ.

Trần Dị cố ý tranh thủ lúc rảnh rỗi về nhà, gọi một bàn đồ ăn. Anh xách hai chai rượu ở hộp đêm về, chúc mừng tương lai xán lạn của anh và Miêu Tĩnh, cuộc đời chia hai ngã cũng đồng nghĩa rằng mỗi người sẽ được công thành danh toại. Cả hai đều từng nếm trải những đau khổ riêng mình, anh như nhìn thấy một con chim nhỏ khờ khạo đang lao đao, sau cùng chột hóa cánh thiên nga vút bay mất, càng bay càng cao, càng bay càng xa.

Miêu Tĩnh không còn lý do gì để ở lại Đằng Thành.

Tối đó Trần Dị hút rất nhiều thuốc, uống rất nhiều rượu. Hết uống say là anh không thích nói chuyện, nhưng bấy giờ anh lại mở cặp mắt sáng rõ hết hồn, ngổn nói lảm nhảm với Miêu Tĩnh suốt mà chẳng biết mệt. Cô lạnh nhạt đáp qua loa, sau đó dìu Trần Dị đang nghiêng ngả về buồng nghỉ ngơi. Cô xấp khăn bằng nước lạnh lau mặt và chân tay cho anh, vệ sinh sạch sẽ thân xác nằm ườn trên giường, đút ít sữa cho anh uống. Anh hé con mắt mờ mịt nhìn cô, cô ngả đầu nằm cạnh anh, gối mặt lên cánh tay mình, đối mặt với anh, ánh mắt mềm mại im lặng nhìn anh chăm chú.

Trần Dị nhếch khóe môi, tiện tay quàng lấy người cô, kéo vào lòng mình.

(còn tiếp)

Chương 41: Đau không?

Ba bốn giờ sáng, gian buồng tối om om, trên giường trải tấm chiếu, quạt điện chạy kêu tiếng vù vù, cơn gió thoảng mỏng man làn da và mái tóc, đúng là thời điểm lý tưởng cho một giấc ngủ ngon.

Trần Dị lim dim tìm nước uống, có người đưa cốc nước đến bên môi anh. Anh hớp hai ngụm nước lạnh, đọng vào vùng da mát rượi của người bên cạnh, bàn tay được đà sờ sọc tới lui, xúc cảm tuyệt vời như sờ tơ lụa. Mùi hương nhẹ nhẹ vô cùng quen thuộc, áp sát gần hơn, là một cơ thể duyên dáng lả lướt. Sao anh không biết người trong lòng là ai, cứ tưởng lại nằm mộng một giấc tình xuân ướt át.

Tiếng hít thở bỗng chốc vang lên giữa màn đêm, bất ngờ trở nên triền miên dai dẳng. Trần Dị mơ màng nghĩ: Bỏ mẹ, mơ kiểu này thì thật quá rỗi. Đầu óc nhất thời chưa kịp xoay chuyển, bàn tay đã giành phần trước giờ trò xấu xa. Những chỗ không nên sờ bị anh bóp nắn chả kiêng nể gì sất. Anh phát hiện người trong mộng cứng ngắc khẽ run, luồng hơi nóng rẫy phả vào hõm vai mình, toàn thân căng chặt như đang nhẫn nhịn.

Muốn hôn cô, bờ môi bèn tự giác hôn từ gò má xuống, không chút kiêu chễ cũng chẳng lo sẽ làm cô sợ, dễ dàng cạy mở đôi môi anh đào, chiếc lưỡi tức khắc luồn vào mặc sức tung hoành khuấy đảo. Anh đã tưởng tượng ra vô số kiểu hôn môi, nhưng chỉ có khi mơ mới được thỏa niềm vui thích.

Không biết do thân thể trong cơn mơ quá non nớt đơ cứng, hay do sự kích thích chân thực đến mức mãnh liệt, anh chợt nghe thấy hai chữ “Trần Dị” thổi qua tai cùng một giọng như khóc như oán, móng tay găm vào thịt làm anh râm ran đau. Con mắt hơi say thành linh choàng mở, kẻ đó nhìn thẳng vào người trước mắt mình. Một cặp mắt trong trẻo sáng ngời ánh nước, đong đầy lưu luyến nhìn anh đắm đắm.

Tất cả mọi thứ... không phải mơ.

Trần Dĩ hoàn toàn tỉnh táo lại, m òhôi tuôn đ ầm ã, mắt trợn tròn, cả người cũng đ ồng băng, đ ực mặt chẳng thốt nổi một câu. Tay anh rứt phắt về như bị điện giật, lăn mình sang nửa giường bên kia, giọng khàn khàn run rẩy: “Tao... mà...”

Anh đang nằm trên chiếc giường trong buồng cô.

“Anh uống say.”

Khuôn mặt xinh xắn của Miêu Tĩnh bừng đỏ vì tim đập loạn nhịp, vẻ lạnh lùng cao ngạo âm thầm rút lui, nét nhu mì và quyến rũ ẩn hiện giữa hàng lông mày. Cô run run nhồm dẫy ng ỡ bó gối, co rúm trước mặt anh, thái độ bình tĩnh và có chút do dự.

“Mẹ kiếp tao... chó thật...” Mặt mũi Trần Dĩ tái xanh, cả cái gáy cũng tê r ần, thứ giữa hai ch @n còn ngóc đ ầu dựng thẳng lên trời, anh khó khăn muốn che chắn đ ể lăn xuống giường. Hai mươi năm qua anh chưa từng rơi vào tình cảnh khốn đốn và mất mặt thế này, não chết máy ngay lập tức. Cũng may gian buồng mờ tối, cứu vãn tí thể diện còn sót lại của anh.

“Trần Dĩ.”

Cô cất giọng yếu đuối gọi tên anh, nhích sang kéo góc áo anh. Mắt hai người thoáng chạm nhau, ánh mắt cô như đang níu giữ chút nỗ lực cuối cùng, thẳng người dậy. Mọi đ ều đang diễn ra nằm gọn trong mắt anh. Miêu Tĩnh vươn bàn tay run ôm lấy anh.

“Trần Dĩ...” Thanh âm thì thầm du dương, “Anh đừng đi... ở lại đây...”

Mặt cô tựa vào đ ầu vai anh, khẽ khàng cọ cọ, bờ môi mềm thấm ướt nhẹ nhàng ấn vào da thịt ấm áp, r ỡ cọ mạnh hơn một chút, vùi mặt vào cổ anh, lạng lẽ rử rử tên anh từng tiếng một như đang đ ầu ã.

Tâm trí anh rất một màu trắng xóa, yết hầu lên lên xuống xuống, giọng khàn đặc nói chẳng tròn chữ: “Ở lại làm gì?”

“Làm gì cũng được.” Giọng cô cũng run theo, cố gắng phá bỏ sự ngại ngùng của mình.

“Trần Di...”

Mắt Trần Di tối sầm, chất đầy mê man, người cứng đờ bất động.

Cô ghì chặt hai cánh tay, xoay eo, đưa anh lên giường. Người anh thuận đà nghiêng qua, lông mày khẽ nhíu, đôi con ngươi đen sẫm nhìn cô chòng chọc, khàn giọng hỏi cô có biết bản thân đang làm gì hay không.

Miêu Tĩnh đáp rằng mình biết, gắng ra vẻ thản nhiên đối mặt với anh.

“Không hối hận chứ?”

“Không hối hận.”

Ánh mắt sắc bén của anh nhìn cô không rời: “Vì sao phải làm vậy?”

Mắt cô chớp lóe, môi hồng ấp úng: “Không vì gì hết, cảm ơn anh thôi.”

Cảm ơn?

Anh thực sự rất cảm ơn cô, cảm ơn cả nhà cô!

Mắt anh lại thay màu u ám, nét mặt ngượng ngạo, hiển nhiên câu nói ấy đã hóa cây kim đâm anh một phát đau điếng, trái tim đột nhiên cũng như bị khoét mất một miếng. Người anh ngã xuống bên cạnh, gối đầu nằm song song với cô, ngón tay sờ môi mình, bất giác muốn làm một điều. Anh dán mắt lên trần nhà, thời gian cứ thế trôi thoăn thoắt, sắc trời mờ ảo từ từ chuyển trong xanh, chiếc bóng mờ trong căn buồng dần trở nên rõ rệt. Những vết tích thưở thơ ấu anh để lại trong đây nay phai mòn hết cả, đã trở thành lãnh địa của riêng cô, nào là áp phích treo trên tường, sách vở bút viết trên bàn học, gấu bông và mớ đồ linh tinh ở đầu giường.

Anh quay đầu, người cạnh bên mình bỗng biến từ một bóng hình gầy gò nhỏ xíu thành cô thiếu nữ yếu điệu thướt tha, có đôi mắt đẹp và gương mặt yêu kiều, tay chân mềm oặt và làn da trắng sứ. Cô nhận ra ánh nhìn dò xét của anh, bèn ngoảnh đầu nhìn về phía anh. Con mắt hai người đều phẳng lặng và sâu thẳm.

Như những bóng mây và bầu trời đang chao đảo, mặt nước trong như gương chợt hé mở. Nhịp hô hấp của anh bị đình đốn mấy lần, hai mắt sáng rỡ tiến đến gần, ban đầu là trao một nụ hôn thật sâu và dữ dội, tách cánh môi người kia ra. Đầu lưỡi anh trắng trợn quét qua từng chiếc răng, truy lên nước bọt và hơi thở qua đó. Cô hôn hên không tài nào thở nổi, mắt lấp lánh như mây rắng chiếu. Sau cùng, cô chủ động khơi dậy chiếc lưỡi ngọt thơm m* t lấy lưỡi anh, dẫn dụ anh hết một con con cá nhỏ, còn đâu về thanh cao xa cách như vầng trăng cô độc, rõ ràng là cũng hấp dẫn, phong tình và đầy mỹ lệ.

Răng môi quăn quýt không buông, ngọn lửa lan tràn đã thiêu rụi lý trí. Khung xương của hai người đều rất đẹp, một vẻ đẹp cân đối tự nhiên và ngập tràn sức sống thanh xuân.

“Chỗ này à?”

“Em không biết.” Giọng cô nhỏ như muỗi kêu.

Lúc này anh lại thấy chẳng còn sợ hãi gì hết, mặt dày ghé vào tai cô cười khẽ, ngữ khí ngang ngược: “Không giống như trong đĩa.”

Trong con mắt thuần khiết mê ly ấy đang trào dâng làn sóng của d* c vọng. Anh bây giờ hưng phấn hơn bao giờ hết, cô em gái lãnh đạm khép kín của anh cũng là một người phụ nữ dễ thương và đầy khêu gợi, có tình yêu và nhục d* c giống anh.

Anh k* sát lại, ngón tay vuốt ve gò má ửng đỏ rịn mồ hôi của cô, thấp giọng hỏi cô có đau không.

Cô khẽ bảo không đau, chỉ thấy mệt là đi. Cô nằm nghiêng người, ngoài kia trời đã sáng bừng. Cái nắng giữa hè xuyên qua tấm rèm hoa nhí hắt vào

buồng, quầng sáng nhu hòa chảy tràn trên da cô như trắng một lớp men sứ. Trần Dị ôm cô từ đằng sau, kê cằm trên đỉnh đầu cô, gạt lọn tóc lên gối đầu, lau đi những giọt mồ hôi nóng hổi sau gáy cô.

Xung quanh chẳng có chuẩn bị gì, Miêu Tĩnh còn đang trong trạng thái này, anh không dám cử động tùy tiện. Nhớ tới đi đâu gì đó, anh kêtai cô hỏi có cần ra ngoài mua thuốc không. Cô lắc đầu bảo mình vừa qua kỳ sinh lý, nằm gối lên cánh tay anh chìm vào giấc ngủ.

Lúc Miêu Tĩnh thức dậy lần nữa đã là mười giờ rưỡi sáng. Trần Dị ra ngoài mua ít đồ, anh gọi điện cho Ba Tử, báo rằng hôm nay sẽ ở nhà trông, anh không yên tâm về Miêu Tĩnh. Hút thuốc xong, anh vào buồng xem Miêu Tĩnh, cô cuộn người thành một nắm nho nhỏ, anh sắp lại gối, thấy cô đã mở mắt, ngần ngừ nhìn tấm rèm còn khép chưa mở.

Bình sinh lần đầu tiên Trần Dị biết đến khái niệm gọi là dịu dàng. Thân hình cao to trắng kiện như thể teo nhỏ lại, ng ỡ xồm trước mặt cô, hai tay chống bên mép giường hỏi cô có đói bụng không? Có chỗ nào không thoải mái không? Anh mua quà sáng và thuốc mỡ, bưng cốc sữa và món cô thích vào đút cho cô ăn. Miêu Tĩnh ng ỡ nguyên trên giường ăn vài miếng. Vì người nhóp nháp mồ hôi nên cô muốn vào phòng tắm dội nước một cái, Trần Dị bế luôn cô dậy, vịn vôi hoa sen rửa ráy sạch sẽ cho cô. Ánh mắt hai người cũng không được tự nhiên, ngoài sự thận trọng thì tựa hồ đã đạt đến một trình độ hiểu ngầm nhất trí. Miêu Tĩnh dời mắt đi, nghiêng đôi bờ má phớt hồng.

Phòng tắm mờ sương, hơi nóng ẩm ướt bao trùm khắp gian phòng, hơi thở đan cài vào nhau còn nặng hơn cả độ ẩm, con mắt mờ nhòe đi vì bọt nước bắn tung tóe và vô vàn những cảm xúc phức tạp. Chẳng biết sao lại nhớ về nụ hôn đầu của hai người, khung cảnh và bầu không khí kỳ diệu lạ thường. Trần Dị duỗi tay lau nước trên mặt mình, ôm cô trong lòng, r ỡ ngẩng đầu hôn lên khuôn mặt tựa cánh hoa kia. Anh bỗng lại thấy may mắn, may rằng nhà này chỉ có hai người họ, chỉ có hai người sống nương tựa lẫn nhau, tất cả đã có vận mệnh định sẵn không cần nói cũng hiểu.

Anh bẽ Miêu Tĩnh về buổi, sậy tóc mặc đ cho cô. Anh thích cảm giác tận tình chăm sóc một người từng li từng tí thế này, anh còn mua thêm thuốc giảm đau và thuốc dán, bôi rồi đưa cho Miêu Tĩnh. Ở hộp đêm thường xuyên xuất hiện vài tin tức về những cuộc mây mưa kh ủng bố nghe rộn cả người, làm anh cũng hơi sợ, không dám bắt cần.

Miêu Tĩnh túm làn váy lắc đầu, mặt mày bơ phờ.

Vậy là Trần Dị đành đi súc miệng, nhào người ra giường, chống tay cúi thấp người, xoa dịu nỗi đau đớn và khó chịu của cô.

Mái đầu mềm như nhung có đôi phần ngây ngô, bờ vai cùng tấm lưng rộng rãi và cấu tạo xương thu hẹp dần xuống dưới tạo thành đường nét khỏe khoắn, uyển chuyển. Khuôn mặt điển trai nghiêm túc nhưng chẳng hề mất đi sự phóng khoáng, mang một vẻ gợi cảm vừa vô tư vừa ngông cuồng. Khóe môi vươn ướt hé nở nụ cười mờ ám hư hỏng nhất. Ngậm lấy bờ môi thắm nhuần hương vị thuộc về cô, anh vén mái tóc rối bởi đấm mồ hôi của Miêu Tĩnh, dán môi bên tai cô nói những lời làm người ta đỏ mặt tía tai.

Hai người ôm khít nhau không chừa kẽ hở, má kề má, đầu lẫn cổ rúc vào nhau, như cặp tình nhân đang đắm say trong tình yêu nồng cháy hay đôi vợ chồng đã bên nhau dài lâu. Ngoài cửa sổ vàng ruộm nắng chiều hoàng hôn, ánh đỏ phơn phớt đỏ loang trên da thịt hai người, tựa như đang tô đậm lớp vỏ rực rỡ lóa mắt. Anh hôn người con gái trong vòng tay.

Lúc ở hiệu thuốc, Trần Dị tiện thể mua luôn một hộp áo mưa, anh không mở miệng đòi hỏi mà chỉ cọ mặt vào vai cô. Hai người chung sống bao nhiêu năm trời, sự ăn ý đã khắc sâu tận xương tủy.

Xóa tan nỗi âu sầu bi thương khó nói nghẹn ứ lòng bấy lâu nay, những trải nghiệm tiếp sau đây đương nhiên là hạnh phúc. Người ấy là người đặc biệt nhất trong cuộc đời, hết thủy hỉ nộ ái ố đầu có liên quan đến nhau, tình cảm dẫu mong manh song không thể nào đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ giữa hai người, niềm vui sướng cũng càng thêm tràn đầy nảy nở.

Hôm đó Miêu Tĩnh hầu như không xuống giường đi lại nổi, bị bắt nằm ngáy trên người, nghe tiếng loảng xoảng lách cách trong bếp, là tiếng Trần

Dị đang nấu mì cùng tiếng huýt sáo tr ần bỗng êm ái. Xong xuôi, anh c ởi tr ần bưng hai bát mì ra. Nhìn điệu bộ vừa mãn nguyện vừa ung dung tự tại của anh, cô không kìm được nụ cười, bị anh trông thấy, bèn rụt rè giấu ý cười đi. Anh vờ lạnh lùng rảo bước đi qua, hỏi cô cười cái gì, cô chẳng chịu thừa nhận. Tr ần Dị đưa tay quệt khóe môi cô, Miêu Tĩnh ngửa ra giường tránh anh, bị anh nhanh tay nhanh mắt tóm lấy, lại một cái hôn dây dưa quyến luyến. Anh xoa đầu cô, bế cô ra ngoài ăn cơm.

(còn tiếp)

Chương 42: Đừng về đây làm đũa con ghẻ

Mái đầu mềm như nhung có đôi phần ngây ngô, bờ vai cùng tấm lưng rộng rãi và khung xương thu hẹp dần xuống dưới tạo thành đường nét khỏe khoắn, uyển chuyển. gương mặt điển trai nghiêm túc nhưng chẳng hề mất đi sự phóng khoáng, mang một vẻ gợi cảm vừa vô tư vừa ngông cuồng. Khóe môi ươn ướt hé nở nụ cười đầy mờ ám hư hỏng. Ngậm lấy bờ môi thấm nhuần hương vị của cô, anh vén mái tóc rối bời đấm mồ hôi của Miêu Tĩnh, dán môi bên tai cô nói những lời làm người ta đỏ mặt tía tai.

Đợi lúc niềm khoái lạc của cô từ từ lắng lại, hai người nằm đánh thêm một giấc, ôm khít nhau không chừa kẽ hở, má kề má, đầu lẫn cổ rúc vào nhau, như cặp tình nhân đang đắm say trong tình yêu nồng cháy hay đôi vợ chồng đã bên nhau dài lâu. Ngoài cửa sổ vàng ruộm nắng chiều hoàng hôn, ánh đỏ phơn phớt đỏ loang trên da thịt hai người, như đang tô đậm lớp vỏ chói lòa rực rỡ. Anh hôn người con gái trong vòng tay, bàn tay xoa bóp thân xác mỗi nhũ của cô, khẽ hỏi cô có đau không.

Cô mềm tan như nước, anh lại cứng hết tảng đá. Lúc ở hiệu thuốc, Trần Dịch tiện thể mua luôn một hộp áo mưa, anh không mở miệng đòi hỏi mà chỉ cọ mặt vào vai cô. Bấy nhiêu năm trời hai người chung sống, sự ăn ý đã khắc sâu tận xương tủy, chỉ một cái hôn thôi cũng thổi bùng ngọn lửa x@c thịt, vấn vít triền miên cũng bắt đầu từ giây phút này.

Anh mở những ngón tay cô ra, mười ngón tay đan ấn xuống gối, đủ để anh đi vào trong cô từ đằng sau khi đã được an ủi. Sự ấm áp trước đó bỗng thay thế bằng bá đạo và ác liệt, con mắt đen kịt rọi màu sáng quắc, vẻ nhẫn nhịn và d*o vọng bị dồn ép quá lâu hiển hiện rõ trên mặt anh. Thân hình màu mật ong rần rỏi đầy đũa những nhịp đều đặn đã phủ một lớp mồ hôi mỏng, lóe ánh nước quyến rũ mê hồn. Những đường gân xanh gồ lên chẳng chịt nơi cổ mướt mồ hôi, chẳng cách nào ngăn được từng tiếng thở dốc dồn tuôn ra giữa hai môi. Anh cúi đầu hôn Miêu Tĩnh, vẻ đẹp

của người con gái đã được đẩy lên đến mức cao nhất, cặp mắt trong veo hóa mơ màng vì bị hút mất hồn. Anh rì rầm gọi tên cô, dốc hết sức đâm vào thân thể mềm oặt của cô. Thời khắc này, sự vô lại dũng mãnh và sẵn sàng tử tử mẫn cùng bộc lộ hoàn toàn. Cuối cùng hai người đồng thời chào đón cơn sóng tình. Giữa cơn co rút dữ dội, cả hai ôm chặt lấy nhau, vượt vẻ cơ thể với những dư âm chưa tan của nhau trong hơi thở gấp gáp nặng nề.

Xóa tan nỗi muộn phiền bị thương khó nói nghẹn ứ lòng bấy lâu nay, những trải nghiệm tiếp sau đây đương nhiên là hạnh phúc. Người ấy là người đặc biệt nhất trong cuộc đời, hết thảy hỉ nộ ái ố đều có liên quan đến nhau, tình cảm dẫu mong manh song không thể nào đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ giữa hai người, niềm vui sướng cũng càng thêm tràn đầy nảy nở.

Hôm đó Miêu Tĩnh hầu như không xuống giường đi lại nổi, bị bắt nằm ngậy trên giường, nghe tiếng loảng xoảng lách cách trong bếp, là tiếng Trần Dĩ đang nấu mì cùng tiếng huýt sáo trầm bổng êm ái. Xong xuôi, anh cởi trần bụng hai bát mì ra. Nhìn điệu bộ vừa mãn nguyện vừa tự tại của anh, cô không kìm được nụ cười, bị anh trông thấy, bèn rụt rè giấu ý cười đi, ngực và lưng anh chỉ chút dấu móng tay cô để lại. Anh vờ lạnh lùng rảo bước đi qua, hỏi cô cười cái gì, cô chẳng chịu thừa nhận. Trần Dĩ đưa tay quệt khóe môi cô, Miêu Tĩnh ngửa ra giường tránh anh, bị anh nhanh tay nhanh mắt tóm lấy, ôm người đẹp vào lòng, lại một cái hôn dầy đưa quyến luyến. Anh xoa đầu cô, bế cô ra ngoài ăn cơm.

Lần đầu tiên Miêu Tĩnh ăn cơm anh nấu, bát mì nhạt nhẽo có hai cái trứng chiên lòng đào, thêm cả chân vịt om tương tối qua chưa ăn hết. Cô cắn từng miếng nhỏ, Trần Dĩ hỏi có ngon không, Miêu Tĩnh bảo vị nhạt quá. Anh buông tiếng hừ lạnh, mặt sa sần, bĩu môi bảo bát cô ăn tất nhiên là nhạt, vì muối đã đổ hết vào bát của ông đây rồi, mượn cơ hội phỉ báng bát mì mặn đắng lúc trước cô nấu cho anh.

Miêu Tĩnh bật cười khúc khích, hiếm khi nào cô thoải mái thế này, mắt híp cong cong lấp lánh như sao, thuần khiết và đẹp khôn tả. Anh thần thơ nhìn, cần lòng chẳng dặng ôm cô vào lòng. Nếu Miêu Tĩnh không phải Miêu Tĩnh, mà chỉ là cô con gái trong một gia đình hạnh phúc bình thường,

không cần phải lặn lội ngàn dặm xa xôi tới một thành phố khác; không cần phải tự giặt quần áo, tự nấu cơm, tự nuôi sống bản thân; không cần phải chịu những khổ cực vốn chẳng thuộc về lứa tuổi mình, thì cô sẽ là cô gái thế nào?

Vậy nhưng ngay cả cuộc sống bình thường và hạnh phúc ấy, anh cũng không cho cô được.

Ăn chưa xong bữa cơm, hai người lại đổi vị trí qua chiếc giường. Tuổi trẻ luôn là tuổi sở hữu nguần năng lượng và cảm xúc dẫ dào vô tận, anh có lòng tò mò mãnh liệt đối với thân thể cô, cô cũng đắm chìm trong khí lực và sức mạnh của anh. Quan hệ tiến triển đến bước đường này, sự kìm hãm đã bị bỏ lại sau đầi, thay vào đó là những tuyệt vời khiến người ta mê say, chỉ muốn làm mọi đi ều theo ý thích, muốn cảm nhận nhau bằng thể xác trơn mượt đầi vụng dại, muốn khám đối phương vào sâu thẳm trong mình.

Hai người nằm sóng đối trên giường nghỉ ngơi. Trần Dị nhận một cuộc gọi, đứng dậy tắm rửa thay quần áo ra ngoài. Anh dặn dò Miêu Tĩnh mấy câu, giục cô ngủ sớm một chút, có chuyện gì thì gọi điện cho anh, rấi sau đó đi trong vội vã. Từ cuối giường, cô thấy bóng hình anh biến mất ngoài cánh cửa. Miêu Tĩnh kéo lê tấm thân mỗi một dây, mặc chiếc áo phông của anh, ném hết ga giường và quần áo bản vào máy giặt, nghe tiếng động cơ vang ầm ầm, bàng hoàng nhìn tờ giấy báo trúng tuyển của mình.

Cô ở nhà một mình cả ngày, đêm khuya hôm sau Trần Dị mới về, người n ềng nặc mùi rượu, khóe miệng và gò má còn xuất hiện vết thương rướm máu. Anh chỉ coi đó là chuyện cởn con, đi vào phòng tắm xử lý vết thương trước. Miêu Tĩnh nghe động tĩnh bên ngoài mới rời giường, bắt gặp Trần Dị đang soi gương bôi thuốc. Anh không phải kiêu người thích ng ồi yên một chỗ, mấy năm nay bị thương chẳng nhi ều thì ít, mà xưa nay chả thấy anh đốái hoài gì. Cô nhận lấy tấm bông từ tay Trần Dị, xử lý thương tích trên người anh, nghe anh hồ hững bảo không có chuyện gì to tát, chỉ là có kẻ gây rối c ầm chai rượu tấn công ông chủ, anh đứng ra đố thay.

Anh hỏi cô hôm nay ăn gì, chơi những gì, nếu thấy chán, anh sẽ mua thêm đồ ăn đồ chơi để cô giết thời gian.

Nét mặt Miêu Tĩnh đi êm nhiên, giọng ơ hồ hàn huyên cùng anh đôi câu rồi xoay người về buồng ngủ. Trần Dị tắm xong đi ra, thấy cửa buồng cô đã đóng, trong buồng cũng tắt đèn, vốn định về buồng mình song đi được nửa đường thì bước chân lại chột khựng, tay mò mẫm cửa buồng Miêu Tĩnh, đẩy nhẹ cái là cánh cửa hé mở. Cửa kia thậm chí chẳng đóng chốt mà chỉ để hở.

Bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, anh cũng khó dần nén nổi sự ngọt ngào lấp đầy cõi lòng mình: Cô đang đợi anh về, đang chờ anh lại gần bên.

Hai người cứ thế chuyển sang ngủ chung một cách hợp tình hợp lý. Dưới ánh trăng tỏa chiếu, bên là mềm mại tha thướt, bên là cường tráng nhẵn nhụi, tạo ra một vẻ đẹp của sức sống tràn căng. Những nụ hôn rải khắp hay những cái cọ xát quăn quýt càng khiến vầng trăng tươi đẹp hơn mấy phần. Họ hiểu kỳ, mặc sức khám phá nhau, ăn một lần thành nghiện, thế rồi tha hồ điên cuồng trong trận hoan lạc. Bóng đêm che giấu niềm sung sướng kéo dài không biết mệt, sung sướng ấy lan tràn toàn thân, xâm nhập cốt tủy, dư vị dai dẳng tận vào giấc chiêm bao.

Cả người Miêu Tĩnh đỏ bừng, mồ hôi thấm đẫm, rã rời nằm nhoài ra giường trong cơn mê chưa dứt, người thấy mùi thuốc lá cũng chẳng còn hơi sức đâu để lừ mắt cau mày. Những lúc làm xong, Trần Dị hay thích tựa ở đầu giường hút thuốc, tiện đà mơn trớn làn da ẩm ướt nhợt dính của cô, trò chuyện với cô câu được câu chăng.

Họ nói về những chuyện hồi bé, tính anh phá phách và hay cáu kỉnh, dẫn theo đám con nít chung quanh đi lang bạt phố phường. Đây cũng là khoảng thời gian anh ngang ngạnh, thích chơi bời nhất. Anh đã trải qua biết bao việc đời muôn hình vạn trạng, và trong đó luôn có những câu chuyện khiến người nghe phải giật mình. Tỷ như đấu trí đấu dũng với người lớn, giả ma giả quỷ ở trường học, nửa đêm ra bãi tha ma rèn lòng dũng cảm, mạo hiểm vào núi sâu nấu cơm dã ngoại.

Từng câu chuyện anh kể sống động như thật, cô say sưa lắng nghe, gương mặt xinh xắn biến hóa vô vàn biểu cảm, chú tâm hơn cả lúc xúm xít lại nhà hàng xóm nghe người ta tám nhảm mấy chuyện lạ lùng. Cô ngạc nhiên thán phục sao anh có nhiều trải nghiệm kỳ đến vậy, lại thấy thêm đôi phần đố kỵ. Từ nhỏ cô đã vâng lời răm rắp, lịch sử trải nghiệm từ bé tới lớn có thể nói là quá ít ỏi khô khan. Lúc thích thú nhất là khi ở cùng với anh. Quả thực vô vị và nhàm chán quá thể đáng.

Điều khiến cô ganh tị hơn là những trải nghiệm ở thời kỳ dậy thì. Kể về các chàng trai cô gái vừa điên rồ vừa thơ ngây, Miêu Tĩnh lúc nào cũng đặc một vẻ xa cách lãnh đạm, làm những đứa có ý theo đuổi xung quanh rục rịch chẳng dám tiến lên. Còn Trần Di từ những năm học cấp 2 đã có cả đám con gái chạy theo sau đuôi, đem lòng ngưỡng mộ anh. Đúng là tương phản rõ ràng, đối lập mạnh mẽ.

Trần Di ngậm điếu thuốc, khóe môi hiện nét cười, nụ cười ẩn ý sâu xa. Thú thật, nếu trong nhà không có cô thì chả biết anh còn buông thả đến mức độ nào nữa. Không rõ từ bao giờ, cô đã trở thành một sự tồn tại khác biệt, trở thành sợi dây nổi cánh diều trong suốt, trói buộc trái tim anh.

Ngậm làn khói trong miệng, anh uể oải cúi đầu hôn cô, nhớ lại bao năm qua anh đã lo lắng cho cô ra sao, mắng cô là con nhỏ vô lương tâm chết giẫm. Anh đẩy toàn bộ khói thuốc sang khoang miệng Miêu Tĩnh, để cô ngậm lấy, rồi lại hút hết vị ngọt hòa quyện cùng vị thuốc lá từ miệng cô. Miêu Tĩnh nhú mày, dẫu môi phàn nàn, nói sớm muộn gì cũng có ngày anh sẽ chết vì độc thuốc lá. Anh nói được, cợt nhả đòi chết vì nicotin trong miệng cô. Miêu Tĩnh mím chặt môi, khói thuốc làm cô ngạt thở, vùi vào gối ho sặc sụa. Anh kéo Miêu Tĩnh cho cô ngẩng lên người mình, nhón môi cười xấu xa, hào hứng ức hiếp cô.

Bầu không khí tức khắc trở nên nóng bỏng. Anh nửa nằm nửa ngồi trên giường, sau gáy lót gối đầu, một tay lười biếng kẹp điếu thuốc rít hai hơi, một tay bóp eo Miêu Tĩnh, mắt khép hờ, nhìn cảnh ướt át trước mặt bằng con mắt biếng nhác và rục rịch, thư thái nhả một làn khói mờ.

Trong tầng khói trắng mỏng, Miêu Tĩnh vén sợi tóc dài xõa bên tai, bàn tay mảnh mai trắng nõn ấn xuống vùng bụng phẳng lì rắn chắc của anh, nhấp nhô lên xuống mấy cái, cặp mắt đẹp đầy mê man dừng động tác lại. Anh nhếch mép cười khẩy, trêu cô là đờ vô dụng rồi bỗng ưỡn eo, thành linh trở mình đặt cô dưới người, miệng ngả ngớn ngậm nửa điếu thuốc.

Sợ rằng tàn thuốc sẽ rơi trúng làn da láng bóng của cô, anh kẹp điếu thuốc giữa những đầu ngón tay thon dài, cổ tay nổi gân guốc gác ở mép giường, chỉ dùng một bàn tay để mở ra không gian trên người cô. Quỳ gối giữa hai chân cô nhanh chóng hút hết điếu thuốc, trông anh toát lên một vẻ hoang dã, bừa bãi và bất cần đời. Cổ tay anh bên mép giường đung đưa theo từng lần cử động, tàn thuốc bay lả tả nơi đầu ngón, những đốm lửa cháy đỏ lấp lóe chập chờn. Cuộc ân ái vẫn tiếp diễn, chốc chốc anh lại rít một hơi nicotin đậm đà tê dại, mút đôi môi mật ngọt lịm của cô. Thật hoang đường, cũng thật phóng đảng.

Sau cùng, điếu thuốc lá bị anh dập tắt rơi thẳng xuống nền đất, luồng khói nhẹ lượn lờ như cơn mộng đẹp. Khuôn mặt tuôn trào đắm say, anh vươn tay kiểm tìm, kéo người con gái mềm nhũn vào lòng, đâm xuyên qua cô từ phía dưới. Khoảnh khắc vừa đi vào, anh cúi đầu ngậm lấy cánh môi đào hé mở, nuốt trọn hơi thuốc lá ngập trong miệng cả hai.

Cô thích sự ngang tàng hay những âu yếm theo kiểu lưu manh xảo trá của anh, chứ chẳng phải cảm giác nhẹ nhàng chậm rãi làm đối phương chết đuối. Hễ không chửi mắng hay cãi nhau là hai người không nhìn được, tuy tâm trạng sẽ không sa sút quá mức hoặc lún quá sâu, nhưng con tim thì vẫn nảy tung tăng loạn nhịp.

Tháng ngày ngọt ngào trôi qua vùn vụt, cuộc sống của hai người đổi sang một hình thức mới. Vì ngủ muộn nên sáng Miêu Tĩnh cứ phải ngủ bù giấc, dấu vết trên người nổi bần bật làm cô không muốn bước khỏi cửa nhà. Ban ngày cô thường ngủ, đọc sách, cày phim, dọn dẹp nhà cửa, buổi tối đợi Trần Dịch về. Đạo gàn đây anh hay đi sớm về muộn, dường như công việc rất bận bịu. Nhưng dù có muộn cỡ nào anh cũng nhất định về nhà, hai người chung giường chung gối, ôm nhau ngủ say.

Tình hình xác thực rất căng thẳng, Trần Dị muốn tiễn Miêu Tĩnh đi càng sớm càng tối, cảnh sát đã bước vào giai đoạn thu lưới, Đằng Thành cũng phát sinh mấy vụ việc. Một là thị trường cung ứng thịt lợn, vì Trạch Phong Mậu lũng đoạn kinh doanh nên đã châm ngòi bất mãn cho phía đối thủ. Dựa vào mạng lưới quan hệ riêng của mình, mấy lần hai băng đảng xảy ra mâu thuẫn với các thị trường cung ứng lớn ở lò mổ, bên phòng bất động sản còn có vụ phá dỡ địa bàn, cả đám người thượng cẳng chân hạ cẳng tay, vác vũ khí đánh nhau. Mũi nhọn ngấm ngầm chĩa vào Trương Thực và Trạch Phong Mậu. Có lẽ tương lai không xa sẽ bùng nổ một trận xung đột lớn, cảnh sát sẽ nhân lúc ấy đột phá vòng vây, cho cả bọn sa lưới, gông hết về đẽm.

May mắn thì sẽ nắm trọn được điểm yếu của Trạch Phong Mậu, đào khoét và thanh trừng tất cả thế lực cũng như các mối liên hệ sau lưng ông ta. Khi đó có lẽ Trần Dị có thể bình an rút lui. Nhưng nếu vận số đen đui, anh bị bại lộ trước khi cảnh sát hành động, kết quả là sẽ trở thành vật hy sinh.

Từ sau sự kiện báo cảnh sát, Miêu Tĩnh không còn quá quan tâm đến việc Trần Dị làm. Lần ấy báo cảnh sát, cả Chu Khang An lẫn Trần Dị đều viện cớ rồi giải quyết vụ việc qua loa lấy lệ với cô. Hiện giờ cô chẳng thể làm được gì nữa, nhưng thấy anh ngày nào cũng bận ngược bận xuôi, luôn có những cú điện thoại linh tinh gọi đến, luôn có những chuyện khó tưởng tượng nổi làm anh phải chạy đôn đáo, lòng Miêu Tĩnh vẫn ảm chứa nỗi bất an mơ hồ.

Trần Dị thúc giục cô mau chóng thu xếp hành lý, bảo cô đi sớm một chút. Anh không hề có ý giữ lại hay không nỡ để cô đi, cũng chưa một lần bảo cô quay về đây, về nghỉ đông nghỉ hè, về thăm anh. Dù cho ban đêm có say đắm kịch liệt bao nhiêu, anh cũng chẳng thốt ra bất cứ một câu dịu dàng nào. Cô đã mở lời cảm ơn anh trước, anh bèn nhận lời cảm ơn từ xác thân cô như một lẽ dĩ nhiên, xem đó là cách để trút bỏ h@m muốn và tình cảm. Cô chắc chắn phải đi, ít nhất phải rời khỏi đây ba bốn năm. Không ai biết được bốn năm sau tình cảnh sẽ ra sao, chẳng thà trước mắt cứ thỏa sức hưởng thụ niềm vui của nhục d*ch. Còn về thứ tình yêu phức tạp dành cho người kia, trước giờ hai người cũng nhất trí không đi sâu phân tích và mổ xẻ.

(còn tiếp)

Chương 43: Đừng về đây làm đứa con ghẻ. 2

Làm xong, hai người ôm nhau nằm nghỉ, cũng sẽ tán gẫu đôi ba chủ đề nghe hết sức lạ kỳ. Anh nói rất nhiều, chia sẻ với cô những cách kết bạn và kỹ năng sống, căn dặn cô chăm chỉ học hành, cố gắng làm việc. Và nhiều nhất là nói về đàn ông.

“Về sau có tìm bạn trai, nhớ tìm đứa nào biết đeo bao lúc lên giường, có vài thằng trông hình hài là con người nhưng thực chất đích khác nào con chó, bần từ trong bần ra ngoài. Đừng tin vào mấy lời vợ vẫn rằng là đàn ông không đeo bao, ở mấy chỗ ăn chơi đàng điếm có bao nhiêu phụ nữ phải vác cái bụng to tướng kia kìa, rồi người mang vạ chỉ có mỗi mình thôi.”

“Nếu đứa đấy hút thuốc, nhớ để ý quan sát hiệu thuốc lá và bật lửa nó dùng, đứa lảm bập lửa chắc chắn không sạch sẽ gì đâu. Đừng tha rác về nhà, thằng đấy sống chó, mày phải tàn nhẫn hơn nó, thì nó mới theo sau mông mày quấy đuôi được. Đàn ông tốt cũng cần phân loại rõ ràng, đứa giàu càng phải xem xét nhân phẩm, ngộ nữa nó giở thói đê tiện là không giới hạn luôn đấy. Đứa không thiện thì mày phải trông nó chặt vào, vậy nó mới hết đường bay khỏi lòng bàn tay mày.”

Từng câu nói thành khẩn hết như lời dặn dò tha thiết của người anh cả. Anh lại nhắc eo cô dậy, vùi mình vào cơ thể ướt đẫm ngọt ngào của cô, uốn lưng chậm rãi hút nốt điếu thuốc lá, cúi người in nụ hôn xuống gò má cô trong tiếng nước nhớt nháp: “Mẹ kiếp... thế này có khác nào cần thú.”

Có đứa nào lại vừa hùng hục làm tình, vừa dạy cách chọn đàn ông không cơ chứ.

Ngực cô nghẹn đ̣ây, vành mắt nóng nóng, gổĩ lên cánh tay anh, cũng dùng một giọng căm hờn dặn anh bớt lêu lổng, bớt tìm phụ nữ, xui rủi mà nhiễm HIV hay những bệnh lây qua đường tình đ*c thì sẽ chỉ làm người khác phĩn hĩ, xa lánh anh thôi. Tṛần Dị lập tức lấp kín miệng cô lại. Anh không có phụ nữ nào khác, anh chỉ có cô, chỉ có một mình cô.

Mẹ kiếp ai thềm quan tâm sau này, ông đây chỉ cần hiện tại.

“Đừng làm người xấu.” Cô mở một khóa phổ cập pháp luật cho anh, dặn anh đừng làm chuyện trái phép. Mại dâm, cá cược, m@ túy, ăn cướp ăn trộm, giết người phóng hóa, cố ý gây thương tích, thời hạn thi hành án của mỗi một tội danh là bao nhiêu năm, mức nguy hại nghiêm trọng ra sao, chịu cảnh tù tội thế thảm cỡ nào?

Tṛần Dị nằm bò ra người cô cười không thành tiếng, làm lờng ngực và toàn thân anh cũng run theo: “Anh thấy chuyên ngành đại học mày đăng ký có phải pháp luật đâu, muốn làm luật sư vậy cơ à? Sao biết rõ ghê thế? Tưởng anh đây chỉ chuyên làm mấy chuyện xấu xa thôi chứ gì?”

Nét mặt Miêu Tĩnh đ̣ông cứng, rử hàng mi, con người đảo vòng vòng, chẳng ừ chẳng hử.

Anh lật người cô lại, cho cô đu trên người mình. Hai người mặt đối mặt, cô ôm vai anh, anh vòng lấy eo cô, hai thân xác quấn lấy nhau cho đến khi hòa làm một, những nụ hôn chân thành thấm thiết, cuộc mây mưa thỏa thuê sảng khoái, khắc hơi thở và cảm giác của nhau vào tận sâu trong xương.

“Sống tốt, Miêu Tĩnh, sống thật tốt.” Anh dặn cô, ngữ khí vừa dịu dàng vừa bá đạo, “Đằng Thành rách nát này không có quan hệ gì với mày cả, anh với mày cũng chẳng liên quan gì tới nhau. Ông đây phải đi làm việc lớn của mình rồi, đừng về đây làm đũa con riêng nữa.”

Cô không cách nào ngăn nổi dòng nước mắt, gục ở đầu vai anh nức nở nghẹn ngào, phần hận đáp rằng mình đã biết.

Họ kể với nhau rất nhiều, kể về biến cố năm cô học lớp 9, giao hẹn sẽ chia tay nhau sau khi thi đại học. Rất nhiều lần anh đuổi cô đi, bảo cô đừng về

nữa. Giờ đây, ngày được giải thoát rốt cuộc đã đến rồi, cô nói mình cũng chẳng ham hố gì, cô càng ngày càng không thích Đàng Thành, không thích thành phố nực nội, nhàm chán này.

Những ngày cuối bên nhau, Miêu Tĩnh gần như không lộ mặt khỏi cửa nhà, suốt ngày ở lì trong nhà, nhớ lại những chuyện vụn vặt suốt bao năm qua, chuẩn bị hành lý lên đại học cho mình, thu dọn nhà cửa sạch bóng tinh tươm. Hoặc ở cạnh Trần Dĩ, dốc cạn tinh lực làm tình. Kết thúc cơn vãn vũ quyết liệt lại ôm nhau chuyện trò, từ đêm khuya cho tới rạng sáng. Cô làm ổ trong lòng anh, hút chung một điếu thuốc với anh, trao nhau nụ hôn nồng nhiệt trong hơi thở quyện mùi thuốc lá. Lần thứ hai mở mắt, ngoài cửa sổ mặt trời đã treo cao, bên kia giường trống huơ trống hoác, để lại vết tích ân ái và thứ mùi đặc thù, thể hiện rõ trận cuồng điên đêm qua.

Căn buồng đã ở mười năm trời này cũng phải dọn. Đồ của Miêu Tĩnh tương đối ít, một số sách vở và bài thi của thời cấp 3, một số quần áo cũ và mấy đồ lặt vặt, cô không đem đi được, Trần Dĩ bảo không cần nữa, đợi cô đi rồi anh sẽ dọn sạch. Tổng sắp xếp lại chỉ có mỗi một chiếc vali nhỏ, cuộc sống tẻ nhạt, hình như chẳng có món đồ quý giá nào bắt buộc phải mang đi. Trần Dĩ bỗng nhiên nhớ đến Ngụy Minh Trân, anh hỏi Miêu Tĩnh có tin tức gì về mẹ cô không, có muốn tranh thủ hè này về thăm quê, có thể đi tìm thử, dù sao đó cũng là mẹ ruột của cô. Bây giờ cô đậu đại học, con đường tương lai tươi sáng rộng mở, nếu mẹ con được đoàn tụ thì cũng coi như một kết quả tốt.

Miêu Tĩnh lắc đầu, giờ cô không định đi tìm, cũng chưa từng nghĩ sẽ tìm bằng cách nào. Nay cô đã trưởng thành, đã qua cái tuổi cần gia đình nhất, hiện tại chỉ hy vọng mẹ cô còn sống, sống tốt như cô là được rồi, đời này không nhất thiết phải gặp lại nhau.

Đầu tháng chín trường mới khai giảng, giữa tháng tám Trần Dĩ đã bảo cô đi, nhưng chung quy vẫn không đành lòng. Thời gian kéo lê từng ngày. Sau cùng, anh mua cho cô tấm vé tàu đi vào cuối tháng tám, chỉ duy nhất một vé. Cô phải tự đi, anh có việc nên không đưa cô được. Thấy cô cup mắt lặng thinh không nói gì, anh nghĩ ngợi, hỏi cô có quen bạn nào học chung thành phố không, nếu có thì đi cùng với nhau. Trần Dĩ biết từ nhỏ cô đã

quen tự lập, biết cách tự chăm sóc bản thân, vì vậy rất yên tâm cho cô đi một mình.

Anh lần nữa vắng mặt trong một dịp quan trọng, thất vọng cũng chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Chỉ là tối hôm mua vé tàu ấy, Miêu Tĩnh dằn sức cắn nghiến vai anh, đau đau nhưng anh vẫn cười cười hôn môi cô, cô lại trả đũa cắn rách môi anh. Giọt máu nhuộm đôi bờ môi cô thành một màu đỏ tươi kìêu diễm. Trong phút chốc ấy, Trần Dị có hơi mất kiểm soát, đè nghiến cô xuống giường làm điên cuồng, thốt ra những từ ngữ hèn hạ tục tĩu, cặp mắt sắc lạnh chắt chắt sự giận dữ đối với cô, hung hãn vung tay phát mạnh vào bờ mông cong, cuối cùng thở hổn hển ngã ra người cô, chân dài tay dài ép cô thở không nổi. Hai người nằm đè lên nhau, mệt mỏi ngủ thiếp ngủ.

Vài ngày trước khi đi, trưa hôm đó Trần Dị bất ngờ trở về xem cô đã dậy chưa, còn đem về cho cô ít đồ ăn. Nhìn cô cặm cặm ăn chậm rì rì, anh đẩy một tấm thẻ ngân hàng sang, ngón tay dài gõ gõ mặt thẻ, nói mật mã là sinh nhật cô, dặn Miêu Tĩnh giữ thẻ, mai một mang đến trường.

Anh cắn môi thuốc: “Có ít tiền, không nhiều lắm, mày cầm mà đóng học phí.”

“Bao nhiêu tiền?” Miêu Tĩnh hỏi anh.

“Hơn một vạn.” Anh nghĩ nghĩ, “Bốn năm đại học, tiền trong thẻ không đủ thì mày tự kiếm. Giờ nhiều công việc bán thời gian cho sinh viên lắm, cơ hội việc làm ở thành phố lớn cũng nhiều, nghỉ đông nghỉ hè mày đi làm mấy tháng là kiếm được tiền học tiền sinh hoạt cho năm hai rồi.”

Anh bảo nghỉ đông và nghỉ hè cô hãy ở lại trường làm thêm.

“Anh sợ em về đây à?” Miêu Tĩnh nhìn anh chăm chăm, “Sợ em quấy rầy cuộc sống của anh à?”

“Khó lắm tao mới được tự do tự tại, mày về lại quản thúc tao, làm phiền tao đủ đường, ngày nào cũng chọc điên tao, đưa nào thích sống cái kiểu

đấy.” Anh nở nụ cười bốn cợt, “Hơn nữa, nếu lúc đấy anh đây tán em gái khác, dẫn người ta về nhà, mày lại ở cạnh trơ mắt nhìn, thế gay go lắm.”

Mặt Miêu Tĩnh lạnh tanh: “Anh yên tâm, em sẽ không về đâu.”

Cô vô cảm đẩy chiếc ghế ra, quay người trở vào buồng. Trần Dĩ gọi cô lại, bảo cô cầm lấy thẻ.

“Em không cần.”

“Sao không cần, không có tiền thì mày học hành kiểu gì, sống kiểu gì, quen bạn kiểu gì?” Trần Dĩ nhướn mày, “Cần đi, hai ta huề nhau từ đây, đã chung chăn chung gối rồi còn... Đến cùng, không ai nợ ai nữa.”

Huề nhau, lúc đã trả giá được bằng tiền thì khỏi phải lòi tình cảm ra nữa, cô dâng hiến thân mình, anh cũng đáp lại, không ai còn nợ ai, dứt khoát đường ai nấy đi, đừng ai ngoảnh đầu.

Anh cúi theo nhét thẻ vào tay cô. Cô cầm tấm thẻ mỏng manh, cắn răng nói cảm ơn, cảm ơn sự quan tâm sau cuối của anh.

Trần Dĩ cười tủm tủm vuốt mái tóc mềm mại của cô, lại lững thững bước ra khỏi cửa.

Mấy hôm liền anh không về nhà, Miêu Tĩnh gọi điện cho anh nói mấy câu, anh bảo mình đang bận công chuyện, dặn cô ngoan ngoãn ở yên trong nhà, đừng chạy nhảy lung tung, rồi mất kiên nhẫn cúp máy. Ba bốn giờ sáng anh mới về, quần áo dính vết máu, trông có vẻ phẫn khích lắm, đáy mắt rực màu đỏ gay, như thể vào kỳ động dục. Tắm rửa xong, anh bắt đầu ra sức hành hạ cô, hành từ phòng tắm ra đến sofa, rồi quay về giường trong buồng. Miêu Tĩnh vừa mệt vừa đau, anh gác hai chân thon thả của cô lên đầu vai, nằm úp sấp lên chỗ sưng tấy của cô, cái lưỡi cứ như sóng nước len lỏi, làm cô vừa khóc vừa kêu, giờ tay nắm vai và ngực anh.

Cô còn nhỏ tuổi, không chịu nổi sự dưng mãnh ấy của anh. Nhưng thời gian bên nhau quá ngắn ngủi, anh phải làm cho thỏa thích. Anh lại dùng một cách vừa dịu dàng vừa bá đạo để dỗ dành cô, gọi cô là em gái ngoan,

cực cứng ngoan. Quen biết nhau mười năm, chưa bao giờ anh dịu dàng tới vậy, tất cả dịu dàng ấy được anh bộc lộ hết lúc trên giường.

Ngày cô đi, anh cố ý ở nhà. Buồng của cô đã dọn sạch sẽ ngăn nắp, đồ đạc còn thừa không nhiều, còn lại giao cho anh xử lý. Hai người ra khỏi nhà, anh lái xe chở cô đến ga tàu, vào nhà ga đợi tàu cùng cô. Thân sắc anh nhẹ nhàng, còn nhận mấy cuộc điện thoại, tựa hồ chẳng thấy sinh nỗi thương cảm khi sắp xa nhau.

Con tàu dần chạy vào sân ga, anh thoải mái đứng trước mặt cô, vóc người cao cao, mặt mũi trẻ trung tuấn tú, tay chống nạnh, điệu bộ cà lơ phất phơ đáo để.

“Tàu đến rồi kìa, đi đi.”

“Trần...”

“Gọi anh đi.” Anh thở hắt một hơi, “Miêu Tĩnh, chúng mình quen nhau mười năm, khó khăn lắm đấy.”

Cô lặng yên nhìn anh: “Anh.”

Anh vươn cánh tay quàng lấy bờ vai gầy gò của cô, khẽ đặt nụ hôn lên tóc cô, gọi tên cô bằng thanh âm chỉ mình cô nghe thấy, tiếng du dương như khi trên giường.

Đoàn tàu chậm chậm khởi hành, cô dõi nhìn bóng hình anh qua ô cửa sổ. Khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, anh nhướng mày cười rạng rỡ, nụ cười quyến rũ mê hồn, cặp mắt đen láy lại mộng lung như màn khói mờ phủ lấp, những cảm xúc nhạt nhòa mà cô chẳng tài nào hiểu, như tầng sương mù mùa đông dày đặc trôi trên lớp băng mỏng giữa dòng nước.

Miêu Tĩnh vừa chớp mắt, nước mắt tức khắc tuôn rơi. Tàu lửa tăng tốc lao vút đi, hình bóng trước mắt đã biến mất, nụ cười kia tựa như ảo ảnh, vụt thoáng trong chớp lát.

Trên chuyến tàu, cô khóc một trận tớn nhiều nước mắt nhất trong suốt mười tám năm qua. Hành khách chung quanh đưa mắt nhìn nhau, thấy cô còn nhỏ mà đã một mình đi xa, không biết chuyện gì xảy ra làm cô khóc nhiều đến vậy. Có người đưa tờ khăn giấy, cô cắn môi lắc đầu, lau khô nước mắt, ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ.

Đoàn tàu chạy tới đích, Miêu Tĩnh thuận lợi lên xe buýt chào đón tân sinh viên của trường. Cô gọi điện cho Trần Dị, báo rằng mình đã đến nơi an toàn, tiếng ồn bên chỗ anh làm cô định tai nhức óc, có lẽ đang ở quán karaoke. Anh bịt tai bảo biết rồi, dặn cô sống cho tốt, chẳng buồn nói thêm vài câu đã cúp máy luôn. Sau đó anh cũng chẳng chủ động liên lạc với cô, hỏi thăm cô nửa câu.

Miêu Tĩnh cần tẩm thẻ ngân hàng kia ra ATM rút tiền, lúc nhìn thấy con số hiển thị trên màn hình, mắt cô đột nhiên tròn tròn. Anh cho cô tám vạn, học phí hằng năm ở trường mới chỉ sáu ngàn, với thói quen sinh hoạt của cô, số tiền này cũng đủ để cô sống trọn vẹn bốn năm đại học trong bình yên và không thiếu thốn gì.

Có đi đâu việc gọi cho Trần Dị trở nên rất khó khăn. Sau này anh cũng từng giải thích, nói rằng tiền ấy chẳng nhiều chẳng ít, vừa đủ cho cô sống một cuộc sống đại học bình thường. Nếu thiếu, tự cô phải đi làm thêm kiếm tiền. Nguồn gốc của số tiền không có vấn đề gì cả, từ năm mười tám tuổi anh đã dành dụm tiền dần, anh bảo cô yên tâm mà dùng, cứ coi đó là tiền bình thường hai tháng cuối anh gửi với cô.

Miêu Tĩnh cảm giận siết chặt tay, mặt xanh trắng, không muốn cảm tạ anh chút nào.

Hai người liên lạc đứt quãng một khoảng thời gian, mặt tình cảm dường như đã xuất hiện khoảng cách. Lần nào cô gọi anh cũng nghe máy rất chậm, rất hơi hợt, lần nói chuyện điện thoại cuối cùng cũng rất ngắn gọn, anh nói với Miêu Tĩnh: Mình cứ vậy đi, về sau đừng gọi nữa, cạnh anh có người phụ nữ khác rồi, bận nhiều việc lắm, không có thời gian tán dóc với cô.

Sau rồi Trần Dị đổi luôn số điện thoại, cắt đứt liên lạc với cô hoàn toàn.

(còn tiếp)

Chương 44: Mẹ kiếp cô làm thật à?!

Miêu Tĩnh không hề nói đùa.

Con dao gọt trái cây này đã cũ, là món đồ mướn mấy năm trước Trần Dĩ đưa Miêu Tĩnh để cô nhét dưới gối đầu làm vật phòng thân. Cán dao dài bằng bạc, cầm trong tay rất nặng, nhỏ nhưng cực sắc bén, sơ sẩy cái là ngón tay đứt một đường như chơi. Nên hiển nhiên mặt Trần Dĩ chẳng thể làm khó được nó. Dù da mặt anh có dày cỡ nào, chỉ cần tay Miêu Tĩnh hơi dùng sức, cửa ngang da một cái là máu tức khắc chầm chậm rỉ ra.

Tí đau ấy với Trần Dĩ mà nói chả hề hấn gì. Dấu cánh tay anh đang quấn băng vải, nhưng ngón tay vẫn có thể linh hoạt không chế cổ tay cô. Song nhìn nét mặt vô cùng nghiêm túc của cô, anh lại nảy ý xấu, không nén nổi cười. Con nhỏ chết giấm này có biết anh là ai, từng nắm gì trong tay, từng sống cuộc sống thế nào không?

Mẹ kiếp, đúng là giỏi lắm rồi, lại còn cầm dao chĩa thẳng vào người đang nằm trên giường bệnh cơ đấy.

“Trần Dĩ!!”

Cô thấy anh cười không hề nang gì, hàng mày mảnh như lông cao, cổ tay khẽ dãn lực. Trần Dĩ bỗng thấy má mình nhói cơn đau lạnh buốt như bị kim châm chích, giọt máu lăn thành một đường trượt thoát từ gò má xuống. Bộ mặt với nụ cười đầy ngạo mạn phản chiếu rõ mồn một trong đôi mắt cô dãn vụt tắt, sau cùng đọng lại ở khóe môi ý cười nhàn nhạt bất cần đời, con ngươi đen sáng rõ, ngữ khí vẫn ung dung ngỗ ngược.

“Muốn giết tôi chết à?”

Mặt cô đanh lại, hơi hếch cằm, rất có khí chất của một cô em lãnh đạm tàn khốc: “Nói cho em biết!”

Anh nghiêng mặt, né tránh lưỡi dao ẩn mình dưới mí mắt kia: “Nói với cô cái gì?”

“Tất cả mọi chuyện.” Mũi dao bạc dán sát anh không chịu buông tha, giọng Miêu Tĩnh cũng lạnh theo, “Tại sao tiệm bida bị cháy, cảnh sát Chu suốt ngày tới tìm anh? Anh ta là cảnh sát hình sự, đây là vụ án hình sự ư?”

“Sao tôi biết được, cô đi mà hỏi anh ta. Gần đây Đặng Thành đang yên bình, chắc đám cảnh sát ấy rảnh rang quá đấy.” Anh buồn cười, đứng đưng trả lời cô: “Mẹ kiếp cô bỏ dao xuống trước đã chứ, lên cơn gì đấy hả, không thấy tôi đổ máu r ồi kia à?”

Cô chớp cánh mi cong dày, bờ môi hồng mím đến độ tái nhợt. Mũi dao dính máu loe lóe sáng, sau đó trấn định lướt xuống dọc theo má, quét ngang qua cằm anh bằng một lực cực kỳ chuẩn xác. Sự ớn lạnh và khuôn mặt không một biểu cảm của cô ép Trần Dị ngẩng mặt nhướng mày, mỗi đe dọa đang rình rập đâm vào yết hầu anh.

Ngập tràn uy hiếp.

Yết hầu cao cao nhô lên qua lớp da mỏng, khe nhúc nhích lên xuống dưới mũi dao sắc lẹm, dính một ít máu đỏ tươi, kết hợp cùng con dao cũng bén nhọn và nguy hiểm y như thế. Cảnh tượng vừa gợi cảm vừa táo bạo này làm hoóc-môn tuyến thượng thận bùng chốc tăng vọt. Có là Trần Dị, thì bấy giờ cũng phải thẩn chửn thề trong bụng.

“Tại sao luôn đuổi em đi?”

“Tại sao em lên đại học là anh không liên lạc với em nữa?”

“Sáu năm nay anh đi những đâu? Làm những gì? Tại sao cuối cùng lại mở tiệm bida?”

Sắc mặt Miêu Tĩnh lạnh lùng và nghiêm nghị, bàn tay cầm dao vô cùng vững vàng, vững tới mức không bất cứ người nào hoài nghi nếu một giây sau con dao sẽ cắt ngang cổ họng Trần Dị.

“Hỏi mấy cái này làm quái gì? Có phải tôi chưa kể với cô bao giờ đâu.” Mặt mũi Trần Dị mang một vẻ lười nhác, hờ hững nằm dài trên giường, uể oải duỗi lưng, không thèm liếc mắt tìm kiếm bao thuốc lá. Mũi dao này đang dí vào họng anh, nhìn vào mắt cô, anh thực sự rất muốn làm một điều, “Lấy bao thuốc của tôi lại đây.”

“Trả lời câu hỏi của em trước đã.” Giọng cô bình bình không một gợn sóng, buốt giá như băng, “Trần Dị, anh nhìn em mà nói này.”

Anh vốn chẳng quan tâm gì đến con dao, bực bội tặc lưỡi cái, đầu lưỡi quét nửa vòng trong khoang miệng, tỏ ra vẻ đứng đắn, mí khép hờ, đánh mắt lờm lờm cô: “Miêu Tĩnh, ông đây là ông của nhà cô đấy, cô dám làm vậy với tôi à, ai cho cô gan đấy?”

Lông mày cô là tướng lông mày dài quá mắt, khoảng cách giữa mắt và mày rất gần đâm ra cảm giác mày đè nặng mắt. Con mắt sáng ngời liếc anh một cái lạnh căm, đờng tử lấp lánh hút mất hồn người. Trần Dị chưa kịp kéo thân hồn mình về từ dải sóng dập dềnh trong mắt cô, đột nhiên thấy cổ đau nhói, vừa lạnh vừa nóng rát, như có máu lạnh lẽ chảy ra. Vết thương không sâu, máu chảy thấm ướt tấm áo bệnh nhân. Biết cô lại nhẫn tâm cứa thêm nhát nữa, anh nhú mày, hít vào một hơi, vẻ mặt tức thì trở nên khó chịu: “Mẹ kiếp cô làm thật à?!”

“Thật giả gì ở đây?” Đôi mắt tròn xoe của cô nhìn thẳng, mày dựng đứng, thân sắc ẩn chứa nỗi oán hận tích tụ đã lâu và không cam lòng. Mũi dao nhọn nhiễm máu đi tiếp xuống dọc cổ họng, hết một cột băng có xương. Cô nhìn anh đăm đăm, bàn tay trắng nhỏ cầm con dao, mũi dao nhẹ nhàng gầy chiếc cúc thứ nhất của áo bệnh nhân ra, lưỡi dao loáng bóng dán ở ngực anh. Đôi môi sắc hoa hồng như đang khẽ nhếch lên, hai mắt trong veo phủ sương băng, “Anh đoán em có dám làm không? Anh thân quen cảnh sát Chu như thế, hay là báo cảnh sát luôn đi, nói em... cầm vũ khí giết người...”

Lồng ngực rộng rãi lộ một mảng màu mật ong trước mắt cô. Da thịt người đàn ông ấm nóng, mềm và nhẵn thín, hoàn toàn tương phản với con dao màu bạc. Cặp mắt đen sẫm của Trần Dị nhìn chăm chăm Miêu Tĩnh, tàng ẩn trong nét dịu dàng nhỏ bé, thuần khiết không tỳ vết kia là vẻ lộng lẫy diễm lệ và yêu kiều lóa mắt. Anh chẳng một chút sợ, chỉ cảm thấy Miêu Tĩnh của bây giờ mang một sự gợi cảm vừa ảm đạm vừa thu hút, như nụ hoa hồng gai góc và đầy độc nở rộ giữa dòng sông băng.

“Báo cảnh sát?” Anh thoải mái nằm ườn, nếu không phải vì cánh tay đang quấn gạc vải thành thử bất tiện, thì anh còn muốn gác cả hai tay ra sau gáy làm gối đầu, giương mày, hết sức thông dong, “Ông đây nuôi cô bao nhiêu năm trời, dựa vào đâu mà cô giết tôi? Tôi nhớ tôi chẳng có nợ nần cô cái gì, đúng là đờ vong ơn bội nghĩa, học mấy năm cho lắm để mà nhõ nhét vào đầu những gì? Vả lại, cô định giết tôi thế nào? Trói chân tay tôi vào, ép tôi nằm trên giường, đâm một nhát chết tươi?”

Lời anh nói đã nhắc nhở cô. Miêu Tĩnh giãn mày, ngón tay khẽ vuốt khắp cánh tay anh, mỉm cười: “Dĩ nhiên là không phải.”

Cô ngồi ở mép giường, đá văng đôi giày bệt. Cô đang mặc trên người bộ váy dài, dưới làn váy là đôi chân mềm mại trơn mượt. Ngẩng đầu liếc anh, ánh mắt e thẹn vừa có vẻ sợ sệt vừa sâu xa kín đáo, cơ thể kè sát ngực anh. Hương thơm thành linh phả vào mặt, Trần Dị tưởng cô muốn nằm cạnh mình, còn tự giác xê dịch qua bên cạnh. Ngờ đâu Miêu Tĩnh chợt xoay eo, làn váy phất lên, nháy mắt đã ngồi chễm chệ trên đùi anh.

Không giống hiện trường hung án, mà như hiện trường của một trận giường chiếu.

Trần Dị: ...

Miêu Tĩnh cầm con dao nhỏ gọt hoa quả dính máu tiếp tục đâm vào ngực anh như đang đùa nghịch, hàng mi dày buông rủ, mũi dao sắc mảnh dán ở ngực rồi trượt xuống dần dần. Lạnh lạnh, đau nhói nhói, còn cả sự kích thích theo một cách khác lạ. Độ ấm vẫn chưa vênh lại gương mặt cô, cô chuyên chú gây những cú áo phía dưới của bộ áo đồng phục. Chiếc áo sọc

xanh trắng rộng thùng thình bị gạt ra, để lộ hơn nửa phần ngực. Cơ ngực gọn gàng trơn tru và vài ba vết sẹo nông nằm rải rác, những múi bắp thịt rắn chắc căng đẫy.

...

Hoóc-môn tuyến thượng thận liên tục tăng vọt.

Mắt Trần Dị đen kịt, ngập đẫy niềm hứng thú, thậm chí ngấm bao hàm cả sự hưng phấn. Cô quá hiểu, con mắt trong trẻo lờm anh một cái, chậm rãi lên tiếng.

“Cảnh sát Chu tìm anh, có phải anh phạm tội gì không? Anh thuộc diện tình nghi của vụ án nào nên người ta muốn bắt an v ề lập án à?”

Anh buột miệng: “Đương nhiên không phải.”

“Vậy thì là hai người thông đ ồng với nhau, anh phạm tội, anh ta bao che cho anh?”

Gã đàn ông đáp chắc nịch, vẻ không vui: “Không hề!”

Câu trả lời làm hài lòng cô. Miêu Tĩnh xoay con dao cho lướt thảng xuống dưới. Vì không khống chế được lực tay, da anh bị đâm rách một vết nhỏ, cơn đau như bị kim đâm chọt cuốn theo niềm thích thú.

Mũi dao gây chiếc cúc áo kế tiếp.

“Mấy năm nay anh có làm chuyện xấu gì chưa bị người khác phát hiện không đấy? Trộm cắp cướp bóc, mại dâm, cá cược, m@ túy, giết người phóng hỏa, buôn lậu lừa đảo?”

Con người Trần Dị khẽ đảo vòng, giọng dở khóc dở cười: “Cô chẳng không cho còn gì?”

“Không cho anh làm là anh không làm thật chắc?”

“Không làm!”

Ý cười nhạt nhòa hiển hiện bên khóe môi Miêu Tĩnh, cô chưa dừng việc gầy từng chiếc cúc áo. Lúc ngẩng lên bỗng bắt gặp ánh mắt Trần Dị, mắt anh sáng khác thường, sáng một cách quái quỷ.

“Có thói vớ được cô nào là đi lêu lổng, làm bậy làm bạ với cô đấy không đấy?”

“Không có.”

“Không có thật không?”

Anh hùng hùng hổ hổ: “Không có, mẹ kiếp cô suốt ngày rửa tội nhiễm bệnh, lúc đi còn chả nước mắt lưng tròng bảo tôi sống tử tế, yêu đương đàng hoàng đấy à. Lêu lổng cái con khỉ, tôi trong mắt cô có phải là đứa chỉ biết lêu lổng thôi không?”

“Sau khi em đi, anh có mấy người bạn gái?”

Trần Dị cau mày, tựa hồ bất mãn với vấn đề này. Con dao gọt hoa quả bất chợt đâm mạnh, lại là cảm giác đau rất thấm thía, anh hít mạnh một hơi.

“Hai người!”

“Nhưng ai mà hai người? Đờ Lị, còn ai nữa?”

“Một người quen lúc cực bóng.”

“Anh nói dối.” Ánh mắt Miêu Tĩnh buốt lạnh, bắt đầu xoắn mũi dao, “Lúc em mới lên đại học có gọi điện cho anh, anh nói cạnh anh có người phụ nữ khác rồi! Bảo em bớt tìm anh!”

“Không có.” Mặt anh sa sầm, cup mày, “Tôi... lúc đấy không có, ngày nào cũng bận chết người... làm gì còn tâm trạng tìm phụ nữ.”

“Tại sao lại dối em?”

“Cô không tập trung mà học đi, cứ nghĩ đến việc tìm tôi hoài làm gì? Ngày nào ông đây cũng đầu tắt mặt tối, lại còn phải hầu cô nữa à.” Anh bĩu môi, “Phiền lắm rồi.”

Miêu Tĩnh lặng im nhìn anh một lúc, gầy ra chiếc cúc áo cuối cùng. Phanh gạt áo sang hai bên, cơ ngực khỏe đẹp và vùng bụng bằng phẳng tức khắc trở lại. Trần Dĩ cũng cúi đầu, ngắm nghía cùng đôi chút tự hào. So sánh với thằng nhóc hấp tấp bộp chộp sáu năm trước, anh hiện giờ đã cao lớn cường tráng hơn, vốn liếng cũng hùng mạnh hơn.

Mũi dao chạy xuống men cơ bụng, dừng lại ở chiếc quần họa tiết sọc, lưỡng lự mấy giây, rồi nhẹ nhàng lên sợi dây rút màu trắng, song lại lần nữa không có hành động tiếp theo.

Mắt Trần Dĩ tối đi, những vết thương nhỏ lẻ trên người cũng tê rần, chẳng còn cảm nhận được gì nữa, sự phẫn khích càng khuếch tán và bao trùm khắp toàn thân.

Miêu Tĩnh cất giọng ôn hòa, hỏi anh: “Có từng nhớ em không?”

“Có...”

“Nhớ cỡ nào?”

Nhịp thở anh hơi dồn dập, đuôi mắt phiếm đỏ: “Rất nhớ...”

“Rất nhớ là nhớ bao nhiêu? Nhớ bao lâu?”

Giọng người đàn ông trầm thấp, khàn khàn, quanh quẩn như điệu thuốc đang cháy, chẳng biết vì do sinh lý thúc giục, cố ý khiêu khích hay là tiếng lòng trước giờ vẫn mãi chôn sâu: “Nhớ rất lâu, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác.”

(còn tiếp)

Chương 45: Giáng cho anh bạt tai một cách gọn gàng dứt khoát

Từng câu chữ bật ra khỏi cổ họng anh nghe như âm vang từ một loại loa siêu trầm, quyến rũ mê ly, trêu chọc trái tim.

Âm cuối chưa dứt, nét mặt Miêu Tĩnh hơi lạnh, giờ tay giáng cho anh một bạt tai thật gọn gàng và dứt khoát.

Cái tát giòn giã mà nặng nề, nhanh chóng mà mạnh mẽ, đi kèm một lực và nỗi căm giận cùng cực. Đến nỗi cả bàn tay lẫn cánh tay cô cũng tê liệt theo. Cú đánh bất ngờ khiến mặt Trần Dị lệch hẳn sang một bên, dấu tay đỏ rực in hẳn bên má, cùng với đó là vết máu rỉ do con dao gọt hoa quả cứa nên... Bầu không khí chẳng còn chút nào gọi là gọi cảm hay ám muội, ngược lại đầy chặt vật và xấu hổ.

...

Cái tát thành linh xảy đến này quả là đau điếng. Trần Dị nhe răng, rất muốn thử sờ vào bộ mặt thảm thương của mình, song lại rề rà mãi không nhấc nổi cánh tay, mặt ngậy cả ra, trông rõ là đần.

Bị cô... tát cho ngu người luôn rồi à?

Những ý nghĩ lả lơi trong đầu bị xóa sổ sạch chỉ trong phút chốc. Khuôn mặt anh hơi méo mó, sắc mặt thoát biến từ xanh sang đen, ngực bốc lửa hừng hực, con mắt tối sầm đầy u ám, bất giác hẳn vẻ ác độc.

Mẹ kiếp!!!

Đừng có hành động ngược đời thế được không?

Nhìn gương mặt bướng bỉnh và cặp mắt sắc lạnh trước mặt, và cả một mảng đỏ ửng bồng dung tràn ra trong mắt Miêu Tĩnh, ngọn lửa trong mắt Trần Dĩ phụt cái tắt lịm. Anh híp mắt, nghiêng hàm sau.

Tiếng nghiêng răng kèn kẹt.

Đời này chỉ có duy nhất một người dám làm vậy với anh.

Mặt Miêu Tĩnh đã không còn tí tình cảm nào, cô giơ mũi dao nhọn hoắt nhắm ngay vào ấn đường anh, lạnh giọng khiêu khích: “Nếu nhớ em đến mức ấy, vậy thì tại sao suốt sáu năm không liên lạc với em? Nhớ bao nhiêu năm như thế mà không hề ảnh hưởng gì tới việc anh quẩn quýt âu yếm với người ta. Em về đây rồi cũng chẳng ít lần chứng kiến anh liếc mắt đưa tình với phụ nữ đâu đấy.”

Trần Dĩ không còn làm được gì khác ngoài việc nghiêng răng, mặt bạnh ra làm gân xanh mạch máu bị kéo căng, trào dâng một sự thôi thúc muốn giết chết cô.

Anh hừ mạnh một tiếng, phớt lờ lưỡi dao giữa ấn đường, mở mắt lãnh đạm nhìn cô: “Tôi nhớ gì? Nhớ lúc ngủ với cô? Đầu óc tôi chỉ nghĩ được mỗi chuyện đấy thôi à? Đúng, cũng chẳng phải là chưa từng nhớ, nhưng sau rồi sao, không buồn sống nữa à? Thành người chết luôn à? Tôi còn phải mong đợi đi đâu gì nữa? Ngày lễ ngày tết nhớ đưa ngày nào cũng đợi tôi về ăn cơm không được à? Đi đường gặp mấy đứa cấp 3 lại nhớ con oắt vô ơn mặc đồng phục hồi ấy cũng không được luôn à? Dù không phải ruột thịt nhưng ít nhiều gì cũng sống chung với nhau biết bao năm. Mẹ kiếp tôi nuôi con chó tới lúc nó chết rồi đến tết Thanh minh tôi cũng phải đốt tí giấy cho nó. Một người tự tay mình nuôi lớn thì không được nhớ những cái khác nữa à?”

Giọng điệu anh nhẹ bẫng như không hề gì, mà tự nhiên lại có một chút xót xa lẫn vào trong đấy.

Những khi về tới nhà nhà lục tục lên đèn, anh cũng sẽ châm một điếu thuốc, nhớ về người con gái ương ngạnh kia, nhớ về bao ngày tháng họ sống bên nhau, nhớ lúc đi nhặt đồng nát với cô, đưa cô đi đua xe, cùng trú

dưới một mái nhà, trải qua cuộc điên cuồng cuối cùng. Rồi sau đó anh ném mẩu thuốc, nghiến nát dưới chân mình, sải bước đi về phía bóng hình xa xa.

Trần Dĩ nghiêng mặt không nhìn cô, vết hằn lên xuống, máu ở cổ chưa thôi chảy, tạo thành một mảng máu xấu xí ngoằn ngoèo.

Miêu Tĩnh khép mắt, im lặng một lúc lâu. Mũi dao dờn xuống phía dưới rồi lại quay về chỗ thắt lưng anh, nhẹ nhàng tháo sợi dây buộc màu trắng ra.

Trần Dĩ chẳng có hứng ấy, bèn mặc kệ, nhúc nhích chân đẩy cô khỏi chân mình.

Mắt cô tỏa tia sáng, khẽ hỏi anh: “Trong mắt anh, em là em gái ư? Là người nhà? Hay là người phụ nữ từng ngủ với anh?”

Hồi lâu anh không nói câu gì, sau cùng thấp giọng đáp: “Ai mà biết, hai đứa mình ở nhà sống lộn xộn bát nháo, nếu là anh em thì làm ra loại chuyện kia kiểu gì được. Còn cô coi tôi là gì? Anh trai ruột chắc chắn là không phải rồi đấy.”

Là một khoảng thời gian mà mỗi quan trở nên vừa dị dạng vừa buông thả, cảm xúc quá mức phức tạp. Ở cái tuổi đại khờ non trẻ, cả hai đều rất khó xác định được vị trí của người kia trong lòng mình.

Tâm trạng Miêu Tĩnh dần ổn định trở lại, cô cụp bờ mi dày, nhìn con dao trong tay mình, khẽ giọng thì thầm: “Anh có biết những năm qua em sống thế nào không?”

“Sống thế nào?”

“Hồi học năm hai, mẹ em gọi cho em, đến gặp em một lần, khóc trước mặt em rất lâu. Những năm bị mất tin tức, kỳ thực bà ấy sống cũng tốt. Số tiền bảo hiểm bị gã đàn ông kia lừa mất, trong người bà ấy không còn đồng nào, có một đạo phải sống trong cảnh khổ sở kéo dài. Bà ấy bảo không cố ý bỏ em lại, chỉ là tại bà cũng hết cách. Thực ra bà ấy từng lên hỏi thăm về em một lần, lúc đấy em đã lên cấp 3, thành tích học tập tốt, vẫn sống ở nhà, cuộc sống tốt hơn bà ấy nhiều. Về sau hoàn cảnh của bà ấy khấm khá

hơn chút, rồi quen người chồng hiện tại. Trước khi về quê bà ấy có tới gặp em, kể với em rất nhiều chuyện, nói xin lỗi em, rất mừng vì em có ngày hôm nay. Sau đó em và bà ấy có liên lạc nhưng không liên tục, thỉnh thoảng gọi một cuộc.”

“Cuộc sống ở trường cũng khá được. Ngành em học là ngành kỹ thuật, trong khoa nhiều con trai ít con gái, mọi người ở ký túc xá rất hòa thuận, thầy cô giáo và bạn bè luôn giúp đỡ, trường học rất đẹp rất sôi động, các hoạt động và câu lạc bộ vô cùng phong phú, chương trình học tương đối dễ thở. Ngoài học ra thì em còn làm việc bán thời gian, học cách trang điểm và cách ăn mặc, tham gia vài hoạt động lớn nhỏ, gặp rất nhiều người và chuyện thú vị. Có nửa đêm em với bạn rủ nhau đi leo núi ngắm mặt trời mọc; rồi làm tình nguyện viên ở trung tâm hội nghị triển lãm quốc tế; uống cà phê thảo luận vấn đề cùng giảng viên; một cuộc sống... khác ngày xưa một trời một vực, khác hoàn toàn... Em như một con cá nhỏ trong rãnh nước đột nhiên bơi ra biển, bơi ra một thế giới bao la xán lạn... Không ai biết em từ đâu tới, không ai biết quá khứ của em, rất dễ chịu, rất tự do... Em thực sự rất thích...”

Cô hồi tưởng những tháng ngày trước kia, nhìn anh, nụ cười nở trên môi, ánh sáng của niềm vui sướng nhấp nhánh trong mắt. Quầng sáng rực rỡ ấy cũng lây nhiễm sang anh. Anh cũng người nhìn, lòng chua chua ngọt ngọt, không nén nổi nhếch miệng cười cười.

“Tôi thấy năm nào cô cũng lấy học bổng, lấy mấy giải thưởng thi đấu kỹ thuật gì cơ mà.”

“Sao anh biết?” Cô cong môi hỏi lại.

“Web trường chả công bố hết còn gì... Bảng danh sách gì đó, còn diễn đàn thông tin, cả ảnh hoạt động sinh viên nữa, cô đứng giữa đám người, chỉ thấy mỗi mặt bên, trắng trắng gầy gầy. Ở dưới có đũa bảo cô là hoa khôi của khoa, vừa xinh đẹp vừa thanh cao, theo đuổi khó ghê lắm.” Anh cảm thán, giọng hơi chua chát, “Tôi thấy cô sống cũng tốt thật đấy mà.”

Miêu Tĩnh cười ngọt ngào: “Người bạn trai đầu tiên theo đuổi em hai năm, con người cậu ấy rất tốt, rất vui tươi cởi mở, cũng biết quan tâm người

khác. Lần đầu tiên em biết hóa ra con trai cũng có thể như thế, gọn gàng lễ phép, được giáo dục tốt, biết cách nhường nhịn, chưa bao giờ cãi cọ với người khác, làm chuyện gì cũng khiến người ta cực kỳ thoải mái.”

Nụ cười nhạt sắp không trụ nổi trên mặt Trần Dị, cần gấp một điều thuốc để xoa dịu cảm xúc: “Thế quá tốt còn gì...”

Yết hầu anh chuyển động, không nói thêm nữa.

Người Miêu Tĩnh lùi về đằng sau, mũi dao tiếp tục đi xuống, đẩy quần dài của anh ra. Cô chớp chớp mắt, lưỡi dao mỏng manh dán nghiêng trên người anh, khẽ nở một nụ cười thần bí khó lường.

Trần Dị trợn mắt, tim chột lạnh đi, mặt chuyển màu trắng xanh lẫn lộn. Cô định cắt một nhát ở chỗ đấy? Trả thù anh?

“Miêu Tĩnh... ông đây không hề làm chuyện gì có lỗi với cô đâu đấy nhé...”

“Hiện giờ anh có bao tiền?” Miêu Tĩnh nghiêng đầu, nghiêm túc hỏi anh, “Trừ những tài sản cố định kia ra, trừ số tiền phải chi để xử lý sự cố của tiệm bida, anh còn bao nhiêu tài sản lưu động?”

Hắn nhíu mày, chẳng hiểu cô nảy ý gì, chần chừ nhằm tính: “Mười bảy, mười tám vạn tệ.”

“Không định dành dụm tiền cưới vợ à?”

“Cưới vợ quái gì, trở thành Trần Lễ Bân, nuôi một Trần Dị thứ hai à? Chẳng thà giết quách tôi đi.” Anh giễu cợt, “Ông đây còn trẻ, mười năm sau hẵng nói.”

Miêu Tĩnh nhìn ngắm con dao mình đang cầm: “Em đã trả anh tám thẻ ngân hàng kia rồi, trong đấy có hai mươi vạn em tiết kiệm được, em trả cả gốc lẫn lãi cho anh. Mật khẩu thẻ em giữ nguyên, anh rút tiền mà tiêu.”

“Cô mới ra trường mấy năm, lấy đâu ra đồng tiền đấy?” Anh sừng sốt, giọng không vui, “Ai mượn cô gửi tiền vào?”

“Thì anh chẳng bảo em lấy được học bổng đấy thôi, em còn tự đi làm thêm, làm mãi cũng góp được một ít, d ãn toàn bộ của em cho anh.” Miêu Tĩnh hơi dừng, suy nghĩ chốc lát, rồi bình tĩnh mở miệng, “Trần Di, anh còn nhớ không? Trước kia em từng nói, một ngày nào đó em sẽ trả hết cho anh số tiền em nợ. Cảm ơn anh đã thu nhận, giúp đỡ em, nuôi em, cho em tiền học đại học. Từ nay về sau, em sẽ không còn nợ n ần gì anh nữa, hu ề nhau r ồi, thanh toán xong.”

Ngực anh phập ph ồng, thở một cách bực dọc: “Nói vậy là cô cất công về đây chỉ để trả nợ à?”

“Phải, vất vả lắm em mới tích góp được nhiều tiền thế, vừa khéo vì chuyện của Sâm Diệp nên cũng có cơ hội về một chuyến.” Giọng điệu Miêu Tĩnh có phần mỉa mai, cười nhạt, “Anh thực sự không cần luôn mồm sốt sắng đuổi em đi đâu, anh giữ tiền cẩn thận đi, em tự có sắp xếp của mình. Đến lúc phải đi, tự khắc em sẽ đi. Lần này đi r ồi, em đảm bảo cả đời sẽ không bao giờ quay về Đ ảng Thành, không bao giờ xuất hiện trước mặt anh, không bao giờ dính dáng tới anh nữa.”

“Được!! Cô được lắm! Quá tốt!”

Trần Di nhắm tịt mắt, chẳng nói năng gì nữa, dang chân dang tay, chán nản nằm ềnh giữa giường bệnh, cảm giác tim xót xa như nhối như bị kim chích.

Lần nào cô cũng đâm chính xác vào chỗ đau của anh.

Gian phòng đơn lặng ngắt một lúc như thế.

“Trần Di.” Tiếng gọi thốt nhiên nhu mì và nhẹ thênh.

Mặt anh xám ngoét, giả chết không ư hử gì.

Cô cứ đâm một nhát cho anh chết luôn tại chỗ là được.

Trên người chột vang tiếng sột soạt, bàn tay như không xương khê mơn man. Người anh thoáng chốc cứng đờ, dẫu rằng chẳng tí nào phấn khích với niềm vui ập đến bất chợt này, nhưng thân xác vẫn tự giác phản ứng lại.

“Một lần cuối nhé?” Cô cúi người, cơ thể mềm mại ngát hương gần sát anh, “Trần Di? Em cũng thường nhớ về những ngày ấy...”

Rất dịu dàng chậm rãi, linh hồn và khát khao, yêu thương và oán hận, tất cả đều như đang tan biến trong khoảnh khắc này. Cô chiếm thế chủ động, anh mở con mắt tối tăm, không gian của giường bệnh hữu hạn, quần áo chưa cởi bỏ. Song lúc này, sự cản trở mới là một trạng thái tuyệt hảo.

Áo quần hai người xộc xệch, vướng víu vào nhau. Cô nằm phủ phục trên ngực anh, anh hôn lên vành trán vuốt mồ hôi của cô: “Có tí sức thế thôi à?”

Mắt Miêu Tĩnh mờ mịt rã rời, nằm nghỉ trong lòng anh khê th ở dốc, cuối cùng gắng gượng nhắc người dậy, chỉnh trang váy áo của mình, vào toilet rửa sạch sẽ.

Ra khỏi toilet, cô lại về với dáng vẻ đi êm tĩnh, bước tới trước giường bệnh, kéo mở một ngăn tủ trong cái nhìn trầm lặng của anh. Đoạn lấy bao thuốc ra, chậm chạp châm một điếu rỗi nhét vào miệng anh.

Điều thuốc đầu tiên sau vụ tai nạn đen đui. Trần Di vụng về châm điếu thuốc, rít một hơi.

Anh cau mày, nín thình hút điếu thuốc này.

Ngón tay Miêu Tĩnh chải chuốt lại mái tóc dài, chột nhớ đến điếu gì, quay đầu nhìn anh: “À, điện thoại em có cái này muốn cho anh nghe thử.”

“Cái gì?”

Cô đặt điện thoại xuống ghế, nhấn nút mở đoạn ghi âm kia.

Một thanh âm rè rè mơ hồ vang vọng trong căn phòng bệnh. Là cuộc đối thoại trước đó giữa anh và Chu Khang An. Hai người nói về vụ hỏa hoạn của tiệm bida, về chuyện Trạch Phong Mậu lẩn trốn và kế hoạch đi Vân Nam thêm lần nữa của Trần Dị.

Trần Dị ngậm điều thuốc, cứng người mất một lúc, tàn thuốc rơi vào người cũng chẳng nhận ra.

Bà mẹ...

Miêu Tĩnh.

Cao tay lắm!

Bóng người nhỏ gầy duyên dáng tựa bên cửa sổ, khoanh tay, đôi mắt sâu thăm thẳm lặng, thản nhiên nhìn anh.

“Đây là nguyên anh anh biến mất à? Trần Dị?” Cô đứng trước cửa sổ cười ấm áp, dịu giọng hỏi anh, “Ít lâu sau khi em đi, Đằng Thành xảy ra một cuộc xung đột, chân Ba Tử bị tật, em mất liên lạc với anh, hộp đêm kia bị niêm phong, trọn hai năm lẻ bốn tháng anh biến mất không một chút tung tích, anh ở Vân Nam chứ gì? Anh có quan hệ gì với ông chủ Trạch đang bỏ trốn kia? Các anh nghi ngờ tiệm bida cháy là vì có kẻ đang trả thù anh? Vân Nam, Myanmar, Tam Giác Vàng, những chỗ này chắc chắn có liên quan đến m@ túy súng ống. Năm xưa nghe anh nói chuyện qua điện thoại, em mới báo cảnh sát rằng anh hút m@ túy. Cảnh sát Chu từng liên hệ với em, sau đó anh ta còn giúp đỡ em. Sau khi anh biến mất, anh ta cũng từng an ủi em. Anh ta là cảnh sát hình sự, anh quen biết anh ta, nhưng anh ta lại không bắt anh... Trần Dị, anh từng làm giúp cảnh sát chuyện gì rồi phải không?”

Mày Trần Dị nhăn tít, vẻ mặt ngượng ngập không đáp lời.

“Em không muốn đi sâu tìm hiểu căn kẽ nữa, cũng không muốn làm sáng tỏ nguyên nhân hậu quả là gì, vì chẳng có ý nghĩa gì hết. Nhưng nếu em phát tán đoạn ghi âm này ra ngoài, thì anh sẽ chết chắc đúng chứ?”

Cô nhìn anh bằng ánh mắt hiền hòa chắt chứa thâm ý.

“Miêu Tĩnh, mẹ kiếp cô...” Anh giật thót, “Mẹ kiếp cô... điên quá rồi đấy.”

Cô nhún vai, bước sang thu dọn đồ, ngữ khí hết sức trấn định: “Để em gọi điện bảo Ba Tử vào đây với anh.”

(còn tiếp)

Chương 46: Miêu Tĩnh, anh mày đi đây

Lễ Giáng sinh đầu tiên Miêu Tĩnh đón khi lên đại học. Nhà trường tổ chức hẹn hò nhóm và văn nghệ tiệc tối. Cô nhận được rất nhiều táo và những món quà nhỏ.

Đêm bình an 24 tháng 12, sinh nhật hai mươi tuổi của Trần Dị.

Đó là lần cuối cô thử gọi cho anh, số máy đã thành một dãy số rỗng từ lâu. Đăng Thành vẫn bình yên vô sự. Những người cô liên lạc được đều bảo Trần Dị ra ngoài phấn đấu làm việc rồi, anh đã chạy theo sự nghiệp lớn lao của mình. Ngay cả cảnh sát Chu cũng giải thích kiểu đấy, nhắn nhủ Miêu Tĩnh đừng lo lắng, cứ tập trung học hành đi.

Cô bình tĩnh đón nhận sự thật này.

Sớm đã có dấu hiệu báo trước cảnh mỗi người đi một ngã. Nếu cả hai mất đi sợi dây ràng buộc của cuộc đời, ắt sẽ trở thành những con người xa lạ không tồn tại bất cứ chủ đề chung nào. Hơn nữa trước đó cũng đã nói, anh cho cô tám vạn tệ, đủ để cô trang trải bốn năm đại học mà không cần phải phiền hà đến anh nữa.

Nói anh tốt, thực chất là anh trọng nghĩa, còn nói anh tệ thì cũng chính là sự vô tình anh dành cho cô. Tóm lại rằng hai người không còn vướng bận gì, tự vui với niềm vui riêng. Lãng quên được, bỏ qua được những chuyện trước kia có khi lại cần thiết, giờ chỉ cần sống cho trọn vẹn cuộc sống hạnh phúc của mình.

Miêu Tĩnh đã sống rất nghiêm túc. Tháp ngà dựng trong thành phố lớn được ví như một thế giới xa vời không tưởng, bất kỳ ai cũng có thể tìm thấy mảnh đất phù hợp với cuộc sống của mình. Ở đại học, cô vẫn xuất sắc như xưa, ngoại hình xinh xắn, chịu khó học hành, tính tình xa cách,

khiêm tốn và tự lập. Mỗi nghỉ đông và nghỉ hè cô luôn ở lại trường cống hiến cho sự học hoặc tìm công ty thực tập, là một cô gái sống rất thực tế và có suy nghĩ. Miêu Tĩnh thuộc dạng khá nổi tiếng trong trường, cũng dần làm quen được với lối sinh hoạt và học tập. Cộng thêm tỷ lệ nam ít nữ của trường kỹ thuật, nên hào quang ở cô càng tỏa chiếu chói lọi, người theo đuổi nườm nượp.

Học đại học đương nhiên cũng phải có yêu đương. Trong số những người theo đuổi Miêu Tĩnh, kiểu bắt chuyện tán tỉnh hoặc nịnh nọt xum xoe có rất nhiều, và cũng không ít những anh chàng khôi ngô sáng láng. Song Miêu Tĩnh chỉ làm ngơ. Có cậu chàng nọ bên học viện thể thao, người cao ráo đẹp trai, vừa man vừa hoang dã, cơ bắp săn chắc vóc dáng khỏe đẹp, hùng hực hoóc-môn nam, theo sau lưng cậu ta là một đám anh em, làm mấy cô ở chung ký túc xá ửng hết sức. Nhưng Miêu Tĩnh không khoái loại hình này, chỉ thấy bình thường.

Học cùng học viện với Miêu Tĩnh còn có một cậu trai tính luôn vui tươi và rất gần gũi, học chung chuyên ngành và tham gia chung câu lạc bộ với cô, cư xử rất lịch thiệp dẫu mấy bận khéo léo bày tỏ đều bị Miêu Tĩnh từ chối. Rồi mọi chuyện cứ vậy trôi qua mà chẳng để lại một dấu vết gì, cậu ta và Miêu Tĩnh tiếp tục làm bạn. Những khi đi với nhau, cậu ta cũng thể hiện rất tự nhiên, là một người thẳng thắn rạch ròi.

Trần Dĩ như hòn đá chìm dưới biển rộng, náu mình ở nơi sâu nhất của đại dương mênh mông. Mọi liên hệ giữa Miêu Tĩnh và Đặng Thành mỗi lúc một phai mòn, dần bớt liên lạc hơn với những đứa bạn thời cấp 3. Tin tức đến từ Đặng Thành càng ngày càng ít, cho tới khi bật tỉnh. Nếu không phải cố ý nhớ lại, thì Miêu Tĩnh cũng cảm thấy mình đã dần dần quên đi những ký ức kia, quên đi thành phố nhỏ bé của cái tiết trời oi ả và cuộc sống xưa kia.

Hai năm đó Trần Dĩ đang ở biên giới Vân Nam.

Sau khi Miêu Tĩnh đi, đúng là anh đã cảm nhận được sự thoải mái và tự do trước nay chưa từng có. Không trói buộc, không gánh nặng, không còn thấp thỏm vì ở nhà vẫn có một người đấy, cũng không cần phải cãi nhau

hay chiến tranh lạnh. Thậm chí anh còn xuất hiện nhiều hơn trong khuôn mặt tươi cười trước đám Ba Tử, ai này đều nhận ra được sự tự tại của anh.

Anh bán mạng cho Trương Thực và Trạch Phong Mậu, ngầm làm người chỉ điểm cho Chu Khang An. Đó là một chiến dịch mang mã số “708”, cảnh sát muốn biến Trạch Phong Mậu thành mũi nhọn hồng quét sạch các thế lực đen ở Đảng Thành, với cái cớ là một mảnh đất xây dựng bị phá bỏ và di dời ở trung tâm Đảng Thành, cùng các sự kiện lớn nhỏ nhỏ, cuối cùng chậm rãi khơi mào cuộc tranh đấu giữa các phe phái băng đảng. Trần Dị đứng phía trong khuấy đảo nước đục. Tất nhiên, Ba Tử đi theo Trần Dị, nên chính vào thời điểm đó đã gặp tai nạn ngoài ý muốn.

Sau trận bạo loạn, rất nhiều thế lực đen sụp đổ, trong số đó cũng bao gồm cả hộp đêm và Trương Thực. Trạch Phong Mậu nhận được tin báo trước bèn lặng lẽ chuồn mất, chạy trốn về căn cứ ở Tam Giác Vàng. Bên đấy có bang phái cũ của ông ta, có tên thuộc hạ năm xưa từng phạm tội thay, từng bán mạng cho ông ta và hiện cũng đang quản lý súng ống đạn dược cùng với nhà máy thuốc phiện của ông ta.

Ông lớn đứng sau màn nghe tin bỏ trốn, chiến dịch lần này sắp thành lại hỏng. Nửa số súng ống và thuốc phiện ở Đảng Thành xuất phát từ tay Trạch Phong Mậu. Trần Dị và Chu Khang An đã có một cuộc trao đổi kỹ càng, anh quyết định chạy qua Tam Giác Vàng dưới danh nghĩa một kẻ bị lọt lưới nên bỏ trốn, tới cậy nhờ Trạch Phong Mậu ngay tại thời điểm mấu chốt này.

Cuộc sống hiển nhiên là chẳng hề tốt lành, Trạch Phong Mậu xảo quyết làm sao tin tưởng Trần Dị được, nhiều lần ông ta còn nảy ý muốn giết chết Trần Dị. Khoảng thời gian ấy Trần Dị sống trong chán chường và u ám, mấy lần đứng giữa ranh giới của sự sống cái chết. Anh lén đánh bạc, bán máu, vận dụng đủ mọi thủ đoạn thấp kém nhằm mưu sinh. Cứ nhẩn nhục vậy hơn một năm trời mới lại được Trạch Phong Mậu nhận làm đàn em, giúp ông ta trông coi căn cứ, chạy mấy việc lật vạt tạp nham để có hộp cơm ăn.

Trần Dị làm thuộc hạ cho Trạch Phong Mậu một năm, liên lạc cách quãng với Chu Khang An. Trong một lần hành động, Đàng Thành và một số cảnh sát bắt tay nhau phá hủy hang ổ của Trạch Phong Mậu, lần đó cũng xảy ra một trận mưa bom bão đạn. Người của Trạch Phong Mậu chết vô số, ông ta dẫn theo hai tên tùy tùng vội vã trốn sang Đông Nam Á, Trần Dị âm thầm rút về nước.

Đại học năm thứ ba, Miêu Tĩnh đã quen với cuộc sống mới.

Khuôn mặt xinh đẹp dần trút bỏ nét ngây ngô thời thiếu nữ, lột xác thành cô gái trẻ đẹp chónh thành thị, suy nghĩ dần chín chắn hơn, biết cân bằng giữa việc học và thực tập, có thời gian trau dồi nâng cao bản thân hoặc dạo phố thư giãn, vào thư viện học hay du lịch vận động, lối sống vui tươi và lành mạnh, quãng đời đại học vô ưu vô lo. Đương nhiên cũng dần thân thiết hơn với chàng trai học chung học viện kia. Cả hai thành lập một mối quan hệ trên tình bạn.

Quả ngân hạnh rơi đầy khắp sân trường, trông tựa bức tranh sơn dầu đậm sắc vàng óng. Thêm ánh mặt trời rực rỡ chói chang, đi bộ hay đạp xe ngang qua cũng đều toát lên nét đẹp vừa thơ mộng vừa thắm thiết. Sức sống căng tràn của thanh xuân hiện hiện trên mỗi một gương mặt trong sân trường này.

Phút giây tuyệt vời và nắng cũng thế. Miêu Tĩnh đi cùng bạn ra sân thể dục chơi quần vợt. Dáng cô dẻo dai cao gầy, mặc bộ váy thể thao màu trắng, cách ăn mặc đâu có mộc mạc giản dị cỡ nào thì vẫn cứ nhận thấy được hơi thở tuổi xanh khiến ai nhìn cũng rung động.

Trần Dị từng tới trường của cô một lần.

Tiết cuối thu, anh mặc rất ít, có vẻ là đến từ phương Nam nóng nực, diện nguyên cả cây đen lấm lấm. Chiếc áo phông và quần bò rẻ tiền, mặt mũi nom có phần hung dữ và nổi loạn, đôi mắt lơ đãng màu xám, tay cầm chiếc jacket rách tả tơi. Từ thân hình cao lớn rắn rỏi và bước chân mạnh mẽ, có thể thấy đây là một thanh niên rất trẻ, rất tuấn tú.

Anh dạo một vòng quanh trường, đứng ở xa xa nhìn sân thể dục tấp nập. Chỉ liếc mắt cái anh đã trông thấy một bóng người lẩn giữa đám đông. Dưới ánh dương chói lòa, những hình bóng trẻ trung ấy đầy sinh lực và cười nói vô tư hồn nhiên. Chẳng cần đến gần, anh cũng cảm giác được vẻ đẹp thuần khiết của cuộc sống này.

Anh ngồi ở chỗ khuất nẻo quan sát một lúc, tâm trạng vô cùng bình tĩnh, cũng rất hưởng thụ việc đến đây dạo chơi ngắm cảnh, thích chí hút một điếu thuốc. Khi hút xong, anh đứng dậy, hơi cau mày, ném mẩu đầu thuốc xuống đất, chân nghiến thật mạnh, rồi lại ngẩng đầu nhìn về phía xa, nhả một làn khói thuốc tê cay, lảng lảng cáo biệt: “Miêu Tĩnh, anh mày đi đây.”

Không người nào hay biết, anh đã phải dựa vào cô mới gượng mình sống qua được những tháng ngày tối tăm suốt hai năm ấy.

Hiện giờ, rốt cuộc... không còn cần ai nữa rồi.

Sải chân bước ra ngoài vài bước, anh lại xoay người về, nhặt mẩu thuốc lá dưới đất tiện tay ném vào thùng rác ven đường, đi tới một góc vắng vẻ, vươn cánh tay, trèo tường nhảy ra khỏi trường học.

Trần Di trở về Đàng Thành, bắt đầu xoay xở với cuộc sống mới của mình.

Đến đông trời đổ tuyết, Miêu Tĩnh có người bạn trai đầu tiên.

Nói là người đầu tiên, nhưng cô vẫn cứ mãi kèn cà không tài nào thốt ra miệng được ba chữ “mối tình đầu”. Thứ tình yêu khờ dại thuở ban sơ ấy, cô đã trao cho một người khác mất rồi.

Người bạn trai là anh chàng hoàn mỹ nhất trong số đám con trai theo đuổi cô, vừa dịu dàng vừa ga lăng; nhớ rõ kỳ kinh nguyệt, sinh nhật và các ngày kỷ niệm của cô; thường hay mang lại cho cô những điếu bất ngờ nho nhỏ, có cả lãng mạn và thú vị; biết chăm sóc chu đáo mọi thứ cho cô, lúc trên giường cũng rất quan tâm đến cảm xúc của cô. Trong quá trình yêu đương, hai người đã cùng làm cả trăm chuyện mà những cặp tình nhân vẫn làm, đúng chuẩn khuôn mẫu của tình yêu.

Người bạn trai dạy Miêu Tĩnh yêu là gì, phải yêu thế nào, chăm sóc người kia ra sao. Cô cũng rất thích được bảo bọc trong tình yêu, chân thành cảm nhận trái tim người khác. Dường như cô đã sa vào giai đoạn yêu cuồng nhiệt, có một sự rung động bùng nổ đột ngột và đầy khờ khạo. Càng ngày cô càng thích cậu ta, càng ngày càng ỷ lại cậu ta.

Tất cả tưởng chừng đều hoàn hảo, cuộc đời cô đáng lẽ nên tiếp diễn thế này mà nhỉ?

Cả hai ngày càng thân mật. Khi Miêu Tĩnh phát hiện ra mình thật khác thường là lúc hai người đặt chân vào cuộc sống của nhau.

Một gia đình hòa thuận sẽ sinh ra một đứa trẻ với tính cách tốt đẹp. Người bạn trai sống dưới mái ấm cực kỳ hạnh phúc, cậu ta còn có một đứa em gái ruột học cấp 2. Cô thường xuyên nghe cậu ta chia sẻ về những câu chuyện hay ho trong nhà, thường thấy cậu ta hỏi han và nhớ người nhà, ngày lễ tết hay ngày nghỉ cũng tặng quà cho nhau, quả là một gia đình ấm áp khiến bao người ngưỡng mộ.

Những lúc tâm sự, khó tránh khỏi việc phải nhắc đến hoàn cảnh gia đình và trải nghiệm cuộc sống của cô. Miêu Tĩnh gắn bó mật thiết được với cậu ta, nhưng cô không sao mở miệng kể về quá khứ của mình được. Cô không muốn cho bất cứ ai biết, không muốn cho bất cứ ai hiểu hoặc can dự vào quá khứ của mình, chỉ muốn quá khứ ấy trở thành bí mật riêng mình giữ mà thôi.

Khi bạn trai video call hoặc gọi điện tán gẫu với em gái, nghe cô gái phấn khởi luôn miệng gọi anh, cô sẽ rất dễ lâm vào trạng thái thất thần, sẽ thấy lòng chua xót, sẽ bực bội, sẽ muốn né tránh. Khi gia đình kia tiếp xúc gián tiếp với bạn gái của con trai, bày tỏ ý tốt với Miêu Tĩnh, cô sẽ trở nên căng thẳng và luống cuống, không biết nên biểu đạt tình cảm của mình bằng cách nào.

Miêu Tĩnh cũng không thích hẹn hò thường xuyên. Tiền học và tiền sinh hoạt của cô chủ yếu phụ thuộc vào học bổng và thu nhập từ công việc. Về tấm thẻ ngân hàng kia chỉ trừ trường hợp khẩn cấp, không thì tuyệt nhiên cô không muốn đụng tới nó chứ đừng nói là dùng số tiền đó ra ngoài ăn

chơi, du lịch hò hẹn. Mỗi lần nhìn con số hiện trên ATM, theo bản năng cô lại muốn trốn chạy.

Qua đêm ở ngoài với bạn trai, những lúc triền miên quấn quýt bên nhau, cô hoàn toàn có thể đón nhận sự âu yếm đẹp đẽ. Nhưng thi thoảng trong mơ hồ, cô sẽ muốn cậu ta mãnh liệt hơn một chút, muốn cậu ta ôm cô từ đằng sau, trò chuyện, hôn nhau, muốn hương thuốc lá cay nồng truyền giữa răng môi, muốn nghe quạt điện thổi vù vù, muốn mồ hôi nhễ nhại và sức lực hết cạn.

Rõ ràng đã trôi qua rất lâu, rõ ràng trước nay cô chưa từng kể với ai về Trần Dị.

Chẳng phải cô không nhớ về anh, mà mỗi lần nhớ, cô sẽ lại dựng lên một cảnh tượng trong đầu: Đó là lần đầu tiên họ gặp lại nhau, thời gian, khung cảnh và nguyên nhân khả năng sẽ biến hóa vô tận; họ đi lướt qua nhau như không hề quen biết; hoặc dừng chân nói chuyện, họ sẽ nói những từ những chữ gì; sẽ có vẻ mặt và cử chỉ ra sao; đã có ai ở cạnh bên. Tưởng tượng tỉ mỉ chi tiết như thế nó là cảnh quay cố định của một bộ phim nào đó.

Ở chung lâu, người bạn trai cũng nhận ra dưới lớp vỏ bọc ngoài nhu mì và trầm tĩnh của cô cất giấu một sự lãnh đạm, xa lạ, gượng gạo, không muốn mở lòng mình. Cậu ta vốn dĩ chẳng hiểu gì về cô cả.

Năm mới, Miêu Tĩnh hạ quyết tâm theo bạn trai về nhà cậu ta ăn Tết, thực sự tiếp xúc với lòng nhiệt tình khó cưỡng và sự hòa hợp làm người khác ganh tị của gia đình này. Chứng kiến cách chung sống thường ngày của bạn trai và cô em gái, bỗng dưng cô muốn rút lui. Cô không thích ồn ào náo nhiệt, không thích người nhà khăng khít, không thích bầu không khí sinh hoạt khiến cô thấy tương phản rõ rệt này.

Đôi lúc cô sẽ nhớ về căn nhà quanh quẽ kia, cô nấu cơm trong bếp, anh sửa ghế ngoài phòng ăn; cô đứng trên cây thang thay bóng đèn, anh rất không vui đuổi cô xuống dưới; họ vui mình trên sofa ăn bánh kem, xem phim; cô nấu mì mặn chát cho anh ăn; cô lạnh lùng cãi cọ với anh, trông anh tức sôi máu lên rồi những vẫn chỉ đành bó tay bất lực.

Cô cũng từng có anh trai, đối xử với cô lúc tốt lúc tệ. Họ sống nương tựa lẫn nhau, anh dạy cô cách kiếm tiền; đưa cô đi mua xe mô tô; ngã gãy chân còn phải ra công trường làm việc kiếm tiền cho cô đóng học; đứng ở cổng trường đón cô tan tiết tự học tối; đi họp phụ huynh cho cô; ban đêm trời mưa tầm tã, anh bế cô ngủ ở trên tay mình, hai người hôn nhau; ở bờ sông anh ôm lấy cô, khẽ hôn lên má cô; anh từng cho cô một tình cảm rất mong lung và h@m muốn sâu sắc; anh ức hiếp cô, chặn cô ở cổng trường, bỏ một mình cô ở nhà mặc cô tự sinh tự diệt, anh đuổi cô ra khỏi nhà, quên sinh nhật cô, chẳng ngó ngàng gì kỳ thi đại học của cô, luôn quát tháo xua đuổi cô, cho đến khi cắt đứt liên lạc với cô.

Hình như là một trận bệnh sốt rét tới muộn, ớn lạnh và sốt cao phát tác dứt quãng nhiều lần. Cô cố chống lại các triệu chứng bằng khả năng miễn dịch của bản thân. Nhưng muốn thoát khỏi là rất khó, lúc dần chuyển biến theo chiều hướng tích cực thì tình hình đột nhiên xấu đi, chẳng cách nào khỏi hẳn được.

Sau cái Tết ấy, cô ngỏ lời chia tay với bạn trai.

Sâu thẳm bên trong cơ thể này, luôn có một thanh âm đang kêu gọi cô, gọi cô quay về gọi cô ngoảnh đầu nhìn lại.

Miêu Tĩnh quy kết các kiểu triệu chứng của mình cho việc còn quá trẻ và non nớt, cộng thêm ít kinh nghiệm, chưa trải đời nhiều. Sang năm tư cô đi thực tập, tìm việc làm và tốt nghiệp, chính thức bước vào thế giới phồn hoa. Cô có một công việc và số tiền lương mà biết bao người ao ước, qua lại nhiều hơn với người giỏi giang nổi tiếng và va chạm với đủ loại chuyện phức tạp ly kỳ.

Có lẽ sự hài lòng do trang phục hàng hiệu và những chiếc túi da xa xỉ mang lại cũng chỉ tương đương với việc cô đứng trước một sạp đồ bán lẻ đường, chọn đại một bộ váy, bên cạnh có một người nhướng cao hàng mày rậm, uể oải bảo cô mặc màu này là xinh nhất. Rồi cô diện bộ váy ấy, ngẩng lên con mô tô của anh chạy vòng vòng thành phố hóng gió. Có lẽ những bữa tiệc tối sang trọng với áo quần lượt là, những thức ăn và rượu cao cấp cũng chỉ bằng bát mì sưng cô từng ăn suốt nửa tháng, hay món thịt bò ngâm tương

và chân gà anh đem về từ tiệm bán đồ ăn sẵn. Khi lấy tập văn kiện ký tên dưới ngòi bút của những người thuộc tầng lớp tinh anh áo mũ bảnh bao tinh thần hăng hái, cô chợt nhìn thấy hai chữ C.Y, rồi vô thức đọc nó thành Trần Di.

Cô tìm một anh bạn trai ưu tú hơn, vừa có sức hấp dẫn và vừa đáng yêu hơn. Cô cho rằng mình chắc chắn sẽ yêu Sâm Diệp điên đảo, sẽ lún sâu trong bùn chẳng thể tự thoát ra, có thứ tình cảm sa ngã chợt bùng cháy và một thành tựu trăn tục làm cô hài lòng. Nhưng trong cơn mê mẩn rồi bời, khi ôm thân xác người đàn ông, cô vẫn lại m*t lấy bờ môi thấm đẫm mùi thuốc lá của anh ta một cách say sưa và độn tình.

“Hình như em rất thích vị thuốc lá?”

Không.

Cô chỉ thích người kia thôi.

Cô đã có được hiện tại tốt nhường này, vì sao còn cứ nhớ về quá khứ nhiều phiền phức rối rắm ấy?

Về Đàng Thành.

Hoặc về để lần nữa chìm đắm, hoặc về để chấm dứt hoàn toàn.

Miêu Tĩnh nghĩ đi nghĩ lại, dựng cảnh hết lần này đến lần khác, đặt bao nhiêu giả tưởng cho phương hướng của câu chuyện. Vậy nên cô đã cố ý bỏ tiền tìm người đi điều tra vài tin tức của anh. Anh vẫn sống ở Đàng Thành, không có ghi chép gì về hôn nhân.

Xuống xe lửa, khoảnh khắc đặt chân xuống Đàng Thành, thứ mùi quen thuộc và hơi nóng ẩm ướt của thành phố này như đưa cô quay trở lại mấy năm trước, cô từng sống những ngày bình yên mà đau đớn ở chính tại nơi đây.

Về căn nhà mình từng sống, giây phút cạy mở cánh cửa đó, Miêu Tĩnh đã xây dựng xong mọi kết cục.

Vào buổi lục lọi những món đồ của mình ngày xưa, cô ôm hết vào lòng rơi nước mắt thật lâu.

“Vờ ỡ à?”

“Có muốn uống canh gà không? Em múc một bát cho anh.”

Cô dịu dàng mỉm cười.

(còn tiếp)

Chương 47: Xe lửa rời Đàng Thành (Hết chính truyện)

Miêu Tĩnh điện cho Ba Tử gọi cậu ta vào với Trậ̀n Dị. Anh nằm ở phòng đơn của bệnh viện, vì lý do an toàn nên cần chăm sóc đặc biệt, phải có người ở bên theo dõi liên tục.

Trậ̀n Dị chuyển từ ICU xuống phòng bệnh thường, ban đầu anh được Miêu Tĩnh trông nom, giờ người trông đỏi thành Ba Tử. Cô dặn dò mấy câu rồi xách túi đi thẳng một mạch, chẳng buồn liếc Trậ̀n Dị một cái.

Làm xong cái là phải mộng đi luôn à?

Trậ̀n Dị nằm dài trên giường, chiếc áo đờng phục bệnh nhân chỉ gài đại một cúc. Ba Tử cứ đánh mắt ngó nghiêng người Trậ̀n Dị, rồi bỗng trở nên căng thẳng: “Anh Dị, có thích khách à?”

“Thích mà cha mày!”

Con dao gọt hoa quả dính máu kia bị vớt bên giường. Người anh có những mấy chỗ bị dao cứa và giờ máu đã đông thành vảy, kết hợp cùng quả đầu húi cua, quần áo lộ xộc, bộ dạng trông khá thảm hại song lại vẫn mang một vẻ gì như thỏa mãn và có phần lười biếng.

“Thế người anh bị thương là sao đây?” Mấy ngày nay Ba Tử cũng bị Chu Khang An hỏi vô vàn câu hỏi, hơi mắc dấu hiệu của chứng hoang tưởng bị hại.

“Không sao.” Trậ̀n Dị đáp qua quýt, “Ăn táo lĩ cửa phải, mày tìm mấy miếng băng cá nhân dán vào là đợc.”

Quả táo gọt dở hãy đang nằm y nguyên ở đầu giường kia kìa, chả có lấy một dấu răng nào. Ba Tử lại nảy lòng ngờ vực, Trần Dĩ lườm cậu ta, bảo cậu ta im miệng đừng nói gì hết, tự ng ỡ một góc mà lướt điện thoại.

Trần Dĩ cũng chẳng hơi đâu lo lắng vết thương trên người. Tiệm bida bị cháy, Chu Khang An cho rằng đó là trả thù, và những hành động làm anh khó hiểu của Miêu Tĩnh. Miêu Tĩnh chưa từng biết chuyện của anh, anh cũng không hề tiết lộ bất cứ đi ều gì. Nhưng cô lại có được đoạn ghi âm kia, còn suy đoán chuyện giữa anh và Trạch Phong Mậu. Từng chuyện, từng chuyện... rốt cuộc cô đang làm quái quỷ gì?

—

Ra cổng bệnh viện, Miêu Tĩnh đứng dưới tán cây xanh rì ven đường h ồi lâu, sau cùng cô đến sở cảnh sát tìm Chu Khang An.

Cử chỉ của cô rất nhã nhặn và khách sáo, cong môi gọi cảnh sát Chu. Vào phòng tiếp khách, chưa nói được câu hỏi thăm nào, cô đã lập tức phát lại đoạn ghi âm kia cho Chu Khang An nghe.

Người đến không có ý tốt mà.

“Cảnh sát Chu, tôi nhớ ngày xưa anh từng giúp đỡ tôi, tôi không gọi cho Trần Dĩ được mới tìm tới anh để báo án. Cho đến tận hôm nay, tôi vẫn còn nhớ câu trả lời của anh. Anh nói anh đã đi đi ều tra thăm hỏi, khuyên tôi rằng mọi thứ đi ều ổn thỏa, không có chuyện gì phát sinh cả. Nhưng nghe đoạn ghi âm này, dễ thấy rằng năm đó anh nói dối tôi, che giấu tôi rất nhiều chuyện.”

Mặt cô cực nghiêm nghị, giọng đi ềm tĩnh lạnh nhạt, ki ềm chế sự sắc bén và ngữ khí chắt vẩn.

Kiểu tâm sự đi thẳng vào vấn đề thế này, Chu Khang An chưa kịp soạn xong lời giải thích, thần sắc chuyển từ ôn hòa sang hơi kinh ngạc, rồi đến úp mở quanh co, hơi khó xác định ý của cô. Anh ta chà xát hai bàn tay: “Miêu Tĩnh... chuyện này...”

Nói ra thì dài, vụ án cũng tương đối nhạy cảm. Thực ra mọi người đều có nỗi khổ tâm riêng, nhưng với cô gái trẻ này, lúc anh ta đến bệnh viện cô còn khách khí lắm, nom mặt mày nhợt nhạt xác xơ, vậy mà còn rất tinh vi mở ghi âm nghe lén. Quả không phải người bình thường.

“Đoạn ghi âm của cô...”

“Tôi chỉ lo cho Trần Dị thôi, anh ấy không chịu nói gì với tôi, chưa bao giờ cho tôi biết cả.”

Miêu Tĩnh chẳng ngờ sẽ có nhiều vấn đề nhạy cảm như thế. Vụ cháy của tiệm bida tới giờ chưa đi đâu tra ra, cô cũng không định hỏi quá nhiều. Trần mặc một lúc, cô cúi mình trước Chu Khang An: “Trước tiên phải cảm ơn anh đã quan tâm tôi, và chiếu cố anh trai tôi suốt bao năm qua.”

“Khách sáo quá, đâu có đâu có.”

Kỳ thực, Chu Khang An là người biết rõ nhất về tình cảm của hai anh em này. Đi đâu luôn canh cánh trong lòng Trần Dị ngày trước đây chính là Miêu Tĩnh bị liên lụy. Cô lên đại học, Trần Dị còn không giấu nổi tự hào mà đi khoe khoang cả mấy bạn với Chu Khang An.

Miêu Tĩnh không muốn nói nhiều lời vô ích, ngẫm nghĩ chốc lát, cô thận trọng lên tiếng: “Cảnh sát Chu, tôi có vài vấn đề chẳng biết có tiện hỏi anh không? Nếu nhạy cảm quá, anh chỉ cần trả lời phải hoặc không phải là được rồi.”

“Cô cứ việc hỏi.”

“Trần Dị không phải công chức nhà nước, không phải cảnh sát, anh ấy không có chức vụ gì, phải chứ cảnh sát Chu?”

“Phải.”

“Liệu anh ấy có bị tạm giam, bị bắt, bị hạn chế tự do thân thể và quyền lợi hoạt động vì một số chuyện đã làm từ trước đến nay không?”

“Đương nhiên là không.” Chu Khang An dứt khoát, “Chúng tôi còn phải cảm ơn cậu ấy.”

Tiệm bida của Trần Dị thực chất là thù lao cho việc anh làm người chỉ điểm. Anh cược bóng kiếm tiền, chỉ cần đừng vượt quá giới hạn, Chu Khang An cũng nhắm một mắt, mở một mắt.

“Vậy Trần Dị còn tham gia chuyện bên Vân Nam mà các anh nói không? Hoặc sau này có chỗ nào cần anh ấy ra tòa làm chứng không?”

“Trên lý thuyết thì không có.” Chu Khang An trầm ngâm, “Đây là phạm vi công tác của chúng tôi...”

Miêu Tĩnh hỏi câu cuối: “Anh ấy có thể sống một cuộc sống mình mong muốn chứ? Có thể làm bất cứ chuyện gì mình muốn làm chứ? Có thể rời khỏi Đàng Thành chứ?”

Chu Khang An sửng sốt: “Đương nhiên là được.”

“Vậy các anh có đảm bảo được an toàn cho anh ấy không?” Giọng cô trầm trầm, đặt chiếc điện thoại chứa đoạn ghi âm trước mặt Chu Khang An, “Trên đời không có bí mật nào là không bị người khác biết. Chỉ cần sự việc chưa kết thúc, anh ấy vẫn sẽ gặp nguy hiểm. Nếu có kẻ trả thù anh ấy thật, cảnh sát Chu, anh nể tình trước kia anh ấy đã liều lĩnh làm bao nhiêu chuyện, liệu có thể nào cung cấp một lực lượng cảnh sát bảo vệ cho anh ấy không? Lắp nhiều camera trong bệnh viện hơn được không? Sắp xếp một phòng bệnh an toàn hơn được không? Cấp thêm vài trang bị phòng thân được không? Tôi muốn anh ấy được an toàn, an toàn tuyệt đối, sống bình yên không nguy hiểm gì.”

“Chúng tôi đang đi điều tra vụ hỏa hoạn, trong khoảng thời gian này cũng sẽ hết sức chú ý đến cậu ấy, nên cô yên tâm. Chúng tôi sẽ cử người vào bệnh viện giám sát 24/24, chắc chắn bảo đảm cho sự an nguy của cậu ấy...”

Chu Khang An dành hẳn một lúc lâu để trấn an Miêu Tĩnh. Nếu vụ cháy của tiệm bida thực sự do Trạch Phong Mậu sai người gây nên, họ cũng hy

vọng sẽ lần theo sợi dây tìm ra được manh mối, bắt gọn đám cá lọt lưới, triệt để khép lại vụ án.

Nhận được đáp án thuyết phục, Miêu Tĩnh thoáng thở phào một hơi, ra khỏi sở cảnh sát.

—

Trong một thời gian ngắn ngủi, Miêu Tĩnh đã suy đi nghĩ lại rất nhiều, nghĩ về một cuộc sống bình thường ở Đàng Thành, nghĩ về tiếng bip bip phát ra từ những máy móc trong phòng ICU. Cô mở điện thoại đọc một vài tin tức, cuối cùng gọi điện cho Sầm Diệp, hai người nói chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ.

Công ty cô làm lúc trước là một tập đoàn đa quốc gia nổi tiếng, giá trị thực cũng cao. Miêu Tĩnh nhờ Sầm Diệp – là nhân viên nội bộ – đề cử mình với công ty, tìm giúp cô một công việc mới trong ngành. Trong mắt Sầm Diệp, cách làm của cô phải gọi là quá trái chuẩn mực.

“Thời gian cập rập quá, lại còn là cuối năm, không kịp làm thủ tục đâu.”

Giọng Miêu Tĩnh rất mực mềm mỏng, nhún nhường hết cỡ: “Em đã trình bày việc từ chức với bên này rồi, cũng có tìm vài chuyên viên tuyển dụng cấp cao. Nhưng anh ở trên đây có tiếng nói, thêm mạng lưới quan hệ rộng lớn, nắm bắt nhiều thông tin, mong anh hãy giúp em một lần cuối.”

“Ồ?” Đầu dây bên kia, Sầm Diệp nhíu mày, “Tự dưng gấp gáp thế, sao đột nhiên lại đưa ra quyết định này?”

Cô cắn môi, giọng ừ rừ: “Có lý do rất quan trọng. Nếu không được thì thôi vậy, em sẽ nghĩ cách khác.”

“Ngày mai anh và tổng bộ có cuộc họp thường kỳ, hỏi riêng người quen cũng được. Tuy nhiên dù có ghé trống đi chẳng nữa, thì base chắc chắn sẽ không tốt đâu. Nếu em đang vội... tạm thời cứ chuẩn bị sẵn, về công ty trước, bên nhân sự sẽ giúp em quay trở về làm việc.”

“Cảm ơn anh rất nhiều.” Cô cảm ơn Sầm Diệp lia lịa. Sầm Diệp đang định tán gẫu thêm đôi câu, ngờ đâu cô lại thẳng thừng cúp máy. Anh ta ngẩn mặt, bật cười thành tiếng, bất đắc dĩ nhún vai.

Trong bệnh viện có Ba Tử túc trực suốt đêm suốt ngày. Ngày nào Miêu Tĩnh cũng sẽ vào trông cùng, nhưng cô không ở lại phòng bệnh chăm Trần Dị mà thường ngồi ở băng ghế dài bên ngoài, nét mặt nghiêm túc ôm chiếc laptop, hình như là chuyện công việc. Thi thoảng cũng nghe thấy cô gọi điện thoại với một giọng uyển chuyển nhu mì, trong lúc nói còn chêm thêm vài thuật ngữ chuyên ngành đặc biệt.

Ba Tử và Trần Dị chơi đấu địa chủ trong phòng, nghe tiếng nói chuyện của Miêu Tĩnh ngoài hành lang, Ba Tử nghe một hồi, đưa mắt sang nhìn Trần Dị.

“Nói tiếng Anh đấy, có vẻ thú vị phết, xem cười vui chưa kìa, đang nói gì thế nhỉ? Nghe chả hiểu cái chi chi.”

“Sao tao biết được.” Má và cô Trần Dị đều có dán băng cá nhân, mặt mũi bị xịu cả ra, “Mày đi bảo nó về làm việc đi, đừng có ở bệnh viện quấy rầy tao nghỉ nữa.”

“Vâng vâng.”

Miêu Tĩnh rời bệnh viện thật. Cô đến công ty làm thủ tục thôi việc bị trì hoãn trước đó, rồi về ký túc xá thu dọn đồ đạc hành lý. Lư Chính Tư tới giúp một tay, nhân tiện Miêu Tĩnh bàn giao luôn công việc của mình cho cậu ta.

Trần Dị gặp chày rơi vào hôn mê, Miêu Tĩnh từ chức, Lư Chính Tư thật sự cảm thấy tiếc nuối. Vốn vẹn nửa năm, chuyện đi đến nước này, mọi thứ tiếp diễn quá đột ngột, quá nhanh và quá kỳ diệu, làm người ta choáng ngợp chẳng biết nên phải ứng thế nào.

“Một món quà nho nhỏ, mong rằng cậu đừng để bụng, rất cảm ơn cậu đã quan tâm và trợ giúp tôi.” Miêu Tĩnh không quên đưa tai nghe trong ngăn

kéo cho cậu ta, cùng với đó là một xấp tài liệu, “Đây là tài liệu dự án mà trước giờ cậu vẫn theo, tiếp quản hẳn cũng dễ thôi.”

“Mấy hôm anh Dị ở bệnh viện ổn chứ? Kỹ sư Miêu... thực ra chị không nhất thiết phải từ chức...”

“Anh ấy đỡ nhiều rồi.” Cô miễn cưỡng mỉm cười, “Bây giờ từ chức là vừa vặn. Đợi xử lý chuyện bên này xong tôi sẽ rời khỏi Đảng Thành, tôi đang bàn bạc một công việc mới rồi.”

“Hả? Chị sắp đi à? Chị đi đâu?”

“Chắc sẽ ra nước ngoài làm việc, giờ thì chưa định được chức vụ cụ thể.” Miêu Tĩnh cười nhạt, “Nên cậu đừng khách sáo với tôi nữa, chẳng biết lần sau gặp mặt là khi nào đấy.”

Lư Chính Tư hết sức ngạc nhiên.

Miêu Tĩnh dọn đồ, về nhà ở tạm, bận rộn mấy ngày liền, tròn một tuần không tới bệnh viện. Từ lúc tỉnh lại sau cơn hôn mê, sức khỏe Trần Dị dần dần khôi phục, hoàn toàn có thể xuống giường hoạt động, chỉ là vẫn đang trong quá trình phục hồi chức năng não. Anh gần như đã xuất viện được rồi, nhưng bị Chu Khang An giữ lại không cho đi đâu, đành buồn chán nằm trong phòng bệnh.

Trước đó Miêu Tĩnh luôn đi kiểm tra, đổi thuốc và làm công tác phục hồi với anh. Cũng nghe nói lúc anh nằm hôn mê trong ICU, Miêu Tĩnh kè kè sát bên anh không rời nửa bước. Giờ thì đến cái bóng cũng chả thấy đâu. Ngày qua ngày Trần Dị và Ba Tử chỉ biết tro mắt nhìn nhau, bụng thấy có đi đâu gì không ổn lắm, nhìn bằng cá nhân dán trên mặt mình trong gương rồi hóa ngơ ngẩn.

Ngày nào Ba Tử cũng nhận được điện thoại từ Miêu Tĩnh, cô hỏi tình hình của Trần Dị hôm đó ra sao. Trần Dị ngồi trên giường cau mày nghe Ba Tử và Miêu Tĩnh hào hứng tán dóc, tiếng cười không ngớt, mặt anh càng thêm âm u sa sầm.

Cúp máy, anh ngậm điếu thuốc, bật một câu lạnh tanh: “Mày cũng là người có vợ rồi, đấm đũa buôn chuyện với phụ nữ thế, vợ mày không ý kiến gì à?”

Ba Tử: ...

Anh à, chúng em chỉ nói về anh thôi đấy.

Trần Dị hừ lạnh.

Ba Tử sờ chóp mũi, nhét điếu thuốc vào túi quần: “Miêu Tĩnh nói phải rồi Đẳng Thành ra ngoài bàn công chuyện vài ngày, sợ anh cô đơn nên dặn em ở với anh. Em bảo ở đây nhộn nhịp lắm, đám Bảo Mao, Đại Dũng với cả Vi Vi đến suốt ngày, làm bàn mát chược luôn cũng được. Con nhỏ cũng vui, bảo sẽ mua một bàn mát chược đặt trong phòng bệnh cho anh cơ.”

Trần Dị nghe đúng trọng điểm: “Nó thì có chuyện gì được?”

“À à, bảo là tìm việc gì đấy, đi để gặp ông chủ cho ông ấy nhớ mặt.” Ba Tử cảm khái, “Anh Dị, Miêu Tĩnh định đi à? Mới về có bao lâu, em nhớ mới nửa năm chứ mấy, lại sắp đi rồi.”

Mặt Trần Dị trầm hẳn xuống, anh búng tàn thuốc, nhả một làn khói dài, cặp mắt sâu hút ẩn dưới rèm mi, giọng điệu thờ ơ: “Nó về đây chỉ để nghỉ phép, sao ở lại Đẳng Thành mãi được.”

Về trả nợ mà, quây một trận ra trò, quấn lấy anh làm anh không thở nổi, cho anh hai chục vạn, cửa mấy đường trên người anh, chủ động làm với anh. Mấy năm xa cách cũng đã nói rõ, chẳng thấy cô phản ứng gì... xem tình hình thì chắc sắp vỡ mộng vút bay rồi đấy.

Trần Dị hận nghiêng răng nghiêng lợi, lòng tràn xót xa không cách nào xóa nhòa. Biến đi biến đi, biến rồi thì chả còn ai quấy nhiễu ngày tháng tốt đẹp của anh nữa. Nhưng nếu biến thật... yết hầu anh lại lên xuống, vị chua sôi trào trong dạ dày. Ai khiến cô về đây chứ, tự sống cuộc sống của mình chẳng tốt à, anh thêm thuồng hai chục vạn của cô chắc?

Miêu Tĩnh lại nhờ Chu Khang An giúp mình thêm lần nữa. Nghe xong lời giảng giải của cô, Chu Khang An có hơi giật mình, ngó người hết nửa buổi trời, sau rồi dờ dẩn gật đầu. Tiếp đó Miêu Tĩnh rời Đăng Thành làm chút chuyện. Thông qua sự tiến cử của Sầm Diệp, cô chuyển sang một công ty mới, gặp gỡ người phụ trách của dự án mới, và nhận việc thành công suôn sẻ.

Xong chuyện, cô lại mau chóng về Đăng Thành, đi thẳng tới bệnh viện tìm Trần Dị.

Mấy ngày không gặp, nom tinh thần anh sa sút hơn nhiều. Thấy cô xuất hiện ở cửa phòng bệnh trong vẻ bụi bặm mệt mỏi, mặc bộ đồ công sở cắt may khéo léo bước vào, mắt anh chớp lóe, hờ hững tựa cửa sổ, cúi đầu châm một điếu thuốc lá.

Miêu Tĩnh để mắt đến chiếc camera lắp ở cửa phòng, âm thầm hỏi han anh về tình hình mấy bữa nay, thái độ hiên dụ và thân thiết lạ thường. Trần Dị hút thuốc, ở hờ không nói năng gì. Cô cũng chẳng chấp nhặt, lẩm bẩm khuyên anh hút thuốc ít thôi, vốn gặp chấy nên đã hít phải quá nhiều khí độc, hút thuốc nữa càng hại sức khỏe. Thấy Trần Dị cúi gằm chẳng thèm đoái hoài, Miêu Tĩnh thôi nói nữa, ngẩng ở ghế gọt táo cho anh. Đoạn cô ngẩng đầu nhìn cánh tay anh. Tay anh đã tháo băng vải, có mấy chỗ bỏng đang chậm rãi đóng vảy, màu đỏ, thoạt nhìn rất bắt mắt. Trước đó bác sĩ cũng nói, vết thương này sẽ để lại sẹo ngoài da.

“Nếu không xóa sẹo được thì đi xăm đi.” Cô khẽ giọng bảo, “Trông ngầu và đẹp trai lắm đấy.”

“Này có là gì.” Trần Dị khinh thường bĩu môi, “Dù cả người ông đây toàn sẹo thì cũng vẫn đẹp trai.”

Cô khẽ cười cười, mắt đong đầy tình cảm: “Đúng rồi, thế giới này chỉ có mỗi anh là đẹp trai nhất.”

Câu nói nghe vừa êm tai vừa mờ ám. Trần Dị khó hiểu liếc sang, cầm bật lửa gõ gõ bệ cửa sổ, điềm nhiên hỏi: “Cô vừa về à?”

“Ồ.” Vô táo tạo thành vòng tròn theo từng nhát dao gọt, vẫn là con dao màu bạc ấy. Miêu Tĩnh cất giọng thông thả: “Em quyết định rồi, vài ngày nữa sẽ rời khỏi đây, em đã thôi việc bên này, cũng chia tay với Lư Chính Tư. Mấy hôm nay em ở tạm trong nhà, còn hành lý thì em chuyển đi trước, xong sẽ dọn dẹp lại nhà cửa, em thấy bừa bộn quá.”

“Tùy cô.” Anh cup mắt, dừng dừng hỏi, “Về công ty ban đầu à?”

“Gần thế. Nhưng chức vụ có khác một chút. Sầm Diệp giới thiệu cho em một công việc mới, nằm ở văn phòng chi nhánh thuộc lĩnh vực kinh doanh khác của tập đoàn, chuyên sản xuất xe chở khách sử dụng năng lượng mới. Có đi đâu đây là thị trường mới mở rộng, chưa xác định được hướng đi trong tương lai, bắt đầu chắc sẽ có chút khó khăn.”

Cô nói kỹ càng về những thách thức và chỗ khó của công việc mới. Trần Dị làm thinh, gật đầu: “Tốt đấy.”

Cuộc đi điều tra của Chu Khang An không có tiến triển gì, cảnh sát ở biên giới cũng không hề phát hiện động tĩnh của Trạch Phong Mậu. Có lẽ trận hỏa hoạn là một tai nạn ngoài ý muốn thật, hoặc có lẽ là một kế hoạch được dày công sắp đặt từ lâu. Tạm gạt cái đấy sang bên, Trần Dị định sau khi kiểm tra toàn diện xong sẽ xuất viện. Mấy ngày cuối nằm viện, anh hưởng thụ sự chăm sóc tận tình của Miêu Tĩnh. Hai người ở cạnh nhau rất hòa hợp ăn ý. Miêu Tĩnh chăm anh theo một kiểu dịu dàng kỳ cục, áo đến đuổi tay, cơm đến há mồm. Xưa nay anh chưa từng thấy cô chu đáo và kiên nhẫn tới vậy.

Trong phòng có chiếc giường xếp cho người nhà trông bệnh nhân nằm và mỗi tấm chăn lông. Tuy phòng bệnh không lạnh, nhưng thân người gầy gò của cô lọt thỏm giữa chiếc giường, gầy đến độ tựa hồ không một chút cảm giác tồn tại. Nửa đêm, Miêu Tĩnh khẽ chân bước qua giường bệnh, chui vào trong chăn anh đắp. Trần Dị choàng mở đôi mắt sáng rõ, cảm nhận da thịt lạnh lạnh của cô kề cận người mình.

Ánh trăng ngoài cửa sổ tịch mịch quanh hiu, chiếu rọi gian phòng bệnh đơn sơ ngập tràn mùi thuốc khử trùng. Hai người lặng yên không nói, căn phòng im phăng phắc, chỉ còn những tiếng động gì vang một cách mất trật

tự. Cô như con rắn quăn quýt anh, song vẫn phải cẩn thận tránh đi vết thương trên người anh, cơ thể yếu điệu hiện lên đường cong tuyệt đẹp.

Ngày Trần Dị xuất viện tình cờ là ngày Miêu Tĩnh rời Đăng Thành.

Tâm trạng anh có vẻ ủ dột, song anh kìm nén để mình không nổi cơn, sắc mặt khá tệ, muốn nói lại thôi, nhưng rồi lại chẳng nói gì cả. Anh bảo Miêu Tĩnh cần tẩm thẻ ngân hàng kia đi, thẻ đó bị anh vứt trong ngăn kéo ở nhà. Nhưng Miêu Tĩnh cứ nói lảng sang chuyện khác. Cô thề sẽ hoàn trả số tiền kia cho anh nên nhất định sẽ không cần lại nữa.

Ngày cuối, Ba Tử vào phòng bệnh với Trần Dị. Miêu Tĩnh về nhà dọn đồ. Khoảng hơn mười một giờ đêm, Miêu Tĩnh gọi cho Ba Tử, nhắn hôm nay cô không đến bệnh viện, bảo Ba Tử ở lại, ngày mai xuất viện với Trần Dị.

Miêu Tĩnh nhẹ nhàng nói lời chia tay với Ba Tử, dặn dò rất nhiều chuyện, sau cuối thì tạm biệt cậu ta, chúc cuộc sống hạnh phúc, mọi đi đều thuận lợi.

Cuộc gọi này nghe sao mà kỳ dị, đã vậy còn nói lâu thật lâu, lâu tới mức làm Trần Dị hơi mất khống chế. Cúp máy, Ba Tử gãi đầu, như chưa tiêu hóa nổi những thông tin vừa nghe trong điện thoại. Cậu ta nhìn Trần Dị: “Miêu Tĩnh bảo đi chuyến tàu một giờ sáng, lát nữa sẽ ra thẳng nhà ga. Con bé đặt chìa khóa nhà trong hòm thư dưới lầu, kêu em nói anh biết.”

Người Trần Dị cứng ngắc, khàn giọng đáp một tiếng, rủ mắt, con mắt tối tăm khô cạn.

Biết Miêu Tĩnh sắp đi, mấy bữa nay ở bệnh viện anh sống trong cơn giãy vò khủng khiếp, tay chân co quắp không dám động đây, anh phải làm gì nữa đây? Anh chơi bời lang thang đã quen, một thân một mình, không bằng cấp không lai lịch, một thằng bết bát cà lơ phất phơ, anh nên nói gì nữa đây? Sau đó thì sao, sau đó nên làm thế nào?

“Sao tự nhiên lại ra nước ngoài nhỉ, có bao giờ nghe nhắc đâu, phải ngửi máy bay hơn ba chục tiếng lận. Anh Dị, Colombia ở Mĩ nhỉ? Sang Mĩ thì máy bay phải vòng một vòng qua Pháp à?” Ba Tử cũng hơi sững sờ, đang

cố gắng tiếp thu lời nhắn cuối của Miêu Tĩnh, “Người có học đúng là khác biệt, ra nước ngoài mà cứ như ra khỏi cửa nhà ấy, thích đi là đi luôn.”

“Gì mà ng ỡ máy bay hơn ba chục tiếng? Ra nước ngoài gì cơ?”

“Miêu Tĩnh đấy, con bé bảo với em sẽ ra nước ngoài làm việc.”

“Ra nước ngoài làm việc? Nước nào?” Anh nhíu mày, r ỡ chột sự tỉnh. Chuyển tàu lúc nửa đêm, đi đâu mà vội vã như thế. Giọng anh ngạc nhiên, “Ai bảo, nó bảo sắp ra nước ngoài à?”

“Vâng ạ.”

Đầu óc bỗng chốc loạn tung. Mặt Trần Dị thoát biến sắc, vội móc điện thoại ra gọi cho Miêu Tĩnh. Điện thoại kêu tí tí, nhưng mãi chẳng ai nghe máy. Anh gọi đi gọi lại, mày cau chặt, mặt bạnh cứng, làm không khí chung quanh lạnh buốt. Cuối cùng Trần Dị hút một điếu thuốc, không nhin được nữa mà đứng dậy thay quần áo, định ra khỏi bệnh viện.

Vừa bước chân qua cửa, điện thoại rung lên. Miêu Tĩnh chủ động gọi lại.

Giọng người đàn ông d ãn dập: “Cô đi đâu đấy?”

“Em vừa ra ngoài nên không nghe thấy chuông điện thoại, giờ đang trên taxi.” Cô nói ngắn gọn, “Sắp đến nhà ga r ỡ, cúp máy đây, anh nghỉ sớm đi nhé.”

“Miêu Tĩnh.” Anh vội vàng ngăn lời cô, “Cô muốn đi đâu làm, phải ra nước ngoài à?”

“Vâng, ra nước ngoài làm việc, đi Colombia.”

“Colombia? Colombia gì?”

“Ở Nam Mỹ.” Miêu Tĩnh ăn mặc phong phanh, không chịu nổi hơi lạnh nửa đêm. Cô xách vali xuống taxi, đi về phía nhà ga, “Tám giờ sáng em bay chuyển quốc tế, bay sang trạm trung chuyển ở Paris trước r ỡ mới tới Bogota, thủ đô của Colombia.”

Trần Dị sững người mấy giây. Trong điện thoại, giọng anh bỗng nổ tung, tiếng cực lớn làm màng nhĩ cô kêu ong ong: “Colombia!!! Miêu Tĩnh, một mình cô chạy sang Nam Mỹ? Cô bị điên rồi à?!”

Colombia! Sao anh lại không biết, người từng ở Tam Giác Vàng đâu biết, đó là một trong ba khu m@ túy lớn nhất thế giới. Tội phạm buôn m@ túy ở Colombia còn quấy cỡ nào, an ninh trật tự của nơi đó loạn lạc ra sao? Đi kêu gì được?!!

Miêu Tĩnh khép sát áo khoác vào, giọng bình thản trống rỗng: “Em đi làm.”

“Miêu Tĩnh!!”

“Chỉ là ra nước ngoài làm việc thôi mà. Tiền lương bên đây khá cao, ở Bogota có văn phòng chi nhánh mới thành lập, dự án cần trong nước hỗ trợ. Trùng hợp là cuối năm có người về nước, em nhận lại công việc của anh ta, qua đó làm nhân viên đi đầu phối dự án.”

Cảm ơn Sầm Diệp đã giúp, chuyện diễn ra quá bất ngờ. Có được một vị trí công tác ở nước ngoài, tuy rằng hơi xa xôi, Miêu Tĩnh còn chọn địa điểm nằm xa nhất.

“Miêu Tĩnh! Trong nước không được à? Bao nhiêu thành phố không đủ cho cô sống à?” Trần Dị gằn lên phẫn nộ. Anh hiểu bản thân đang giận dữ, nhưng lại không cách nào khắc chế được cơn giận của mình: “Mẹ kiếp đầu cô bị lừa đá à? Rốt cuộc là nghĩ cái quái gì mà chạy xa như thế?”

“Không muốn ở trong nước thôi.” Miêu Tĩnh đưa nắm tay che miệng, hà một hơi: “Trần Dị, sống ở đâu, với em mà nói chẳng hề quan trọng.”

“Chẳng phải anh luôn đuổi em cút đi à? Em về rồi, anh vẫn muốn em đi... Vậy em chỉ đành đi, cách anh thật xa, đời này không về nữa, mãi mãi không xuất hiện trước mặt anh nữa. Anh biết không? Trung Quốc, mảnh đất dưới chân chúng ta đây, đi xuyên qua tâm của Trái Đất thì sẽ là Nam Mỹ. Có lẽ chúng ta đang đứng trên một đường kính, nhưng lại cách xa nhau

nửa thế giới, đây chính là khoảng cách ngắn nhất mà lại dài nhất của Trái Đất này.”

“Miêu Tĩnh...” Mắt anh như muốn nứt toạc, “Cô...”

Giọng người con gái mềm mại, nhuộm cả sự yên tĩnh và u ám của màn đêm, khe khẽ thì thầm: “Trong nước ngoài nước, xa với gần cũng có nghĩa gì đâu... Dù sao em chỉ có một mình, lỡ chết bất đắc kỳ tử hay gặp phải chuyện gì thì cũng sẽ chẳng ai để ý. Chung quy em cũng chỉ là một đứa bị vứt bỏ...”

Anh nghe giọng nói nghẹn đầy trong điện thoại, lòng dạ ngổn ngang: “Miêu Tĩnh.”

“Trần Dị, anh không cần giải thích, em hiểu mà. Em biết chuyện trước kia và quá khứ của nó. Em biết người nào cũng có nỗi khổ riêng, có lý do riêng. Em không thể trách móc bất cứ người nào, gồm cả anh, Trần Dị. Em hiểu và cũng biết ơn toàn bộ những gì anh đã làm, em chỉ ước gì mình có thể quỳ xuống cảm ơn tất cả nỗ lực anh bỏ ra vì em, nhưng anh không cần em đền đáp, cũng chẳng thể nào thay đổi sự thật... Trần Dị, em lúc nào cũng là người... lúc nào cũng là người bị người khác bỏ rơi...”

Miêu Tĩnh cúp máy.

Trần Dị như nghe thấy tiếng gió gùn rú của đoàn tàu chạy qua. Anh gọi lại cho cô, Miêu Tĩnh đã tắt điện thoại.

Tâm trí anh chỉ còn những câu chữ thế, mặt lạnh căm, nghiến chặt răng, căm hận đâm một cú vào tường rồi đi tới đi tui mấy vòng, vò vò mái tóc ngắn của mình. Sau cùng anh ngửa đầu nhắm mắt, thở ra một hơi dài, tái mặt rảo bước ra ngoài.

“Anh Dị, anh Dị.”

“Tao đi tìm nó!” Anh bỏ lại cho Ba Tử một câu.

Nếu cô không điên thì ắt sẽ biết cảnh ngộ của một cô gái lặn lội ngàn dặm băng qua nửa vòng Trái Đất là thế nào. Một mình cô, người ốm o gầy gò, sống ở một đất nước vừa xa xôi lạ lẫm vừa không an toàn, ngộ nhỡ gặp nguy hiểm, đàn ông bên đó vung đại một cú là cô đã đi đời...

Nếu anh và cô hoàn toàn sống tách biệt hai phương trời, nếu cô gặp phải điếu gì ở một nơi xa mà anh không với tới được...

Trần Dị vội xông đến nhà ga.

Nhà ga Đăng Thành nửa đêm vắng vẻ thanh tịnh. Thực ra cô đã tới đây rất nhiều lần, vì đủ các kiểu lý do, từ tám tuổi cho đến mười tám tuổi. Cũng có mấy lần anh đưa cô tới, để cô ở lại, chào tạm biệt cô. Phòng đợi tàu ít ỏi vài người, anh hoảng loạn tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu. Vì ruột gan rối bời nên toàn thân đần độn mờ mờ. Anh lớn giọng gọi tên Miêu Tĩnh, mặt nhăn nhó cực kỳ nóng ruột. Anh vọt thẳng vào sân ga, nửa đêm chạy lòng vòng tìm quanh sân ga vắng tanh.

Dưới tấm biển quảng cáo che chắn, trên sân ga phía bên kia đường ray, vài hành khách mỗi một đứng lặng ở thang máy đi xuống. Ra khỏi thang máy, dòng người tản ra đứng bên ngoài vạch vàng chờ tàu. Trong đó có một bóng hình mảnh khảnh.

Trần Dị dừng bước chân.

Cô im lặng nhìn anh, khuôn mặt xinh đẹp và đôi mắt sâu thẳm, hết một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc tỉ mỉ.

Anh chống nạnh thở hồng hộc, lau cái trán đẫm mồ hôi, lạnh lùng nhìn cô, như con sư tử đang nổi cơn thịnh nộ.

Có tiếng còi và tiếng phát thanh ở sân ga vang lên, đoàn tàu từ từ di chuyển vào nhà ga Đăng Thành. Hành khách trông thấy tàu đến thì nhích chân đứng sát lại gần, nói với nhau vài câu rồi chuẩn bị lên tàu. Miêu Tĩnh cúi đầu không nhìn anh nữa, xách chiếc vali bên cạnh, lia mắt tìm chỗ ngồi của mình trong toa, đợi tàu chạy tới trước mặt.

Anh run rẩy gọi tên cô, máu khấp người bỗng d òn lên tận óc. Sự phá phách kiêu căng mỗi khi nhảy parkour h ãi mười mấy tuổi lại một l ần trở về. Anh vận một tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời, phóng chạy, nhảy phóc, trượt đi, sải bước, lao như điên v ề người bóng hình kia.

Trần Dị chạy ào vào toa ngay giây cuối khi tàu đóng cửa.

Con tàu rung lên, ch ần chậm khởi động.

Anh chưa kịp thở, vội len qua dòng hành khách trong toa để tìm người. R ồi ở một góc nơi hai toa nối li ền nhau, anh tìm thấy Miêu Tĩnh.

Bóng người cao lớn d ần bước tới g ần, cô đứng dựa vách tàu, chăm chú nhìn những ngọn đèn lác đác trôi vụt trong bóng đêm u tối ngoài cửa sổ và hình cắt mờ mờ ảo ảo của thành phố. Thấy có bóng người sau lưng phản chiếu trên khung cửa, cô xoay người, bắt gặp ánh mắt đ ầy căm hờn của anh.

Trần Dị đứng chững nạnh trước mặt cô, l ồng ngực phập ph ồng, bóng anh bao trùm cô, trông lạnh như một ngọn núi băng, mắt tóe lửa giận.

Mắt cô chột ngời sáng, như vì sao băng rơi vút qua r ồi d ần bình ổn trở lại. Cô khẽ mím môi, chớp cánh mi dài, nhìn anh bằng cặp mắt long lanh ánh nước.

Hai người đứng cứng đờ, thật lâu không nói gì.

“Rốt cuộc là muốn như nào đây? Miêu Tĩnh, rốt cuộc cô đang nghĩ gì?”
Mặt anh xanh mét, hơi thở nóng rực như núi lửa vừa nghỉ đợt phun trào,
“Rốt cuộc cô có biết cô đang làm gì không hả?”

“Biết.” Cô như mất h ồn, mãi sau mới cử động, lấy từ trong túi xách ra một tập tài liệu, bình tĩnh đưa cho anh xem, “Ở đây là căn cước công dân, hộ chiếu, vé tàu, vé máy bay đi Colombia, những tài liệu quan trọng trong nhà và tất cả thẻ ngân hàng của anh.”

Trần Dị thảng thốt nhìn chằm chằm thứ trong tay cô.

“Trần Dị, hoặc là anh chọn cả đời này xa cách em vạn dặm, hoặc chọn đi theo em.” Miêu Tĩnh hít sâu một hơi, “Ra nước ngoài, không ai biết Trần Dị của Đảng Thành, không còn Trần Dị bị ép học trường nghề, không còn tên côn đồ Trần Dị sống hỗn loạn buông thả, không còn Trần Dị chịu khổ chịu nhục làm việc ngầm cho cảnh sát. Chỉ có một Trần Dị vừa ngầu vừa đẹp trai vừa thông minh, biết đánh bóng, biết lái mô tô, sống nghia khí, dù bị ném ở đâu cũng vẫn sống tốt được.”

Cô có một khuôn mặt đầy bướng bỉnh và vẻ mặt không chút gì gọi là đùa cợt: “Em sẽ chăm chỉ làm việc, chăm chỉ kiếm tiền, giờ đến lượt em dạy anh, bảo vệ anh, chăm sóc anh, sống cuộc sống như anh muốn.”

Anh hết trở mắt, rồi lại há hốc, rồi lại lặng im rất lâu không lên tiếng. Cuối cùng anh tức quá hóa cười, chẳng thốt ra nổi một câu đầy đủ.

“Miêu Tĩnh... cô... bà mẹ nó cô...”

Anh khó nhọc vò tóc mình: “Mẹ kiếp rốt cuộc cô muốn làm gì?!”

“Em về Đảng Thành chính bởi vì anh, chính vì muốn ở bên anh. Trần Dị, em yêu anh...” Đáy mắt Miêu Tĩnh ửng đỏ, “Em cũng muốn anh yêu em, yêu em thật nhiều thật nhiều, muốn anh giữ em lại, muốn anh đừng đẩy em ra.”

Anh ngơ ngác nhìn người trước mặt.

Miêu Tĩnh tiến từng bước về trước, ngửa đầu, nước mắt lăn chã tuôn, nhỏ giọng tội nghiệp van nài: “Anh, em thực sự không muốn một mình nữa...”

Trần Dị như bị những lời ấy giằng nát tan thành bột, tim đau cùng cực, chợt ôm chầm lấy cô, ghì sát cô vào trong lòng mình.

Vẫn như màn đêm tĩnh lặng của bao ngày trước, đoàn tàu lao nhanh rời khỏi Đảng Thành, để lại đằng sau ánh đèn của vạn nhà, chạy về một tương lai xa xôi chẳng ai biết trước.

Qua khung cửa sổ nhỏ bé, người lữ khách lẻ loi đang ôm lấy nhau thật chặt.

HẾT CHÍNH TRUYỆN.

Lời tác giả:

Thực ra bạn đâu tôi muốn để họ ở lại Đàng Thành sống một cuộc sống bình yên hạnh phúc.

Tôi có vài người bạn (là người làm cùng ngành với Miêu Tĩnh), có một đứa sang Bogota làm việc, hay share mấy phong cảnh thiên nhiên và con người, phong tục bên đây, độc đạo lắm. Ngẫm lại, cho hai bạn trẻ ra nước ngoài mấy năm có vẻ cũng được, nên mới có cái kết thế này. Truyện mà, cứ nghĩ thoáng lên thôi!

Trước mắt thì kế hoạch về ngoại truyện của tôi là: Anh Dị học ngoại ngữ, anh chàng cục mịch và cô vợ yêu kiều,...

Chương 48: Ngoại truyện: Lưu lạc chân trời, bốn bề là nhà - Chương 48: Em là một nửa quả cam của anh (Như dất một em chó bự hi

Tàu chạy lúc một giờ sáng, kế đó tiếp tục bay chuyển sớm từ Lâm Giang đến sân bay quốc tế Charles de Gaulle của Pháp, dừng lại năm tiếng rồi bay chuyển tiếp về phía Santa Fe, Bogota – thủ đô của Colombia. Toàn bộ hành trình tốn bốn chục tiếng đồng hồ.

Phí đi lại của Miêu Tĩnh do công ty phụ trách, còn vé tàu và vé máy bay của Trần Dị do Miêu Tĩnh chi trả. Gần bốn vạn lộ phí đã ngốn hết sạch số tiền tiết kiệm ít ỏi cuối cùng của cô, ép Trần Dị lên tàu dưới tình cảnh nghèo trắng tay.

Cả hai ôm khít nhau, cho quãng thời gian đàng đẵng trôi qua trong tĩnh lặng, người khẽ chao đảo theo tốc độ tàu chạy, mang tới sự văng vất và bập bênh diệu kỳ. Thật hiếm khi, Trần Dị khẽ vuốt ve mái tóc và bờ vai Miêu Tĩnh, chớp mũi cùng vầng trán cọ nhẹ và chậm rãi vào gò má và tai cô, mọi tình cảm chợt bộc phát ngay giờ khắc này. Mắt trướng đau, nóng rẫy. Sóng cuộn trào, khuấy đảo và tàn phá lòng ngực. Lúc chua, lúc đắng, rồi đột ngột chuyển vị ngọt. “Muốn có được”, thứ cảm giác mờ nhạt đã bị anh bỏ lại năm mười chín tuổi. Và những năm tháng sau đó, anh cũng chẳng còn bất cứ ý nghĩ nào để cho rằng mình vẫn có thể “có được”. Ấy chính là Miêu Tĩnh, một Miêu Tĩnh vừa ương ngạnh nghiêm túc, vừa thanh cao kiêu ngạo. Cô bảo một ngày nào đó cô sẽ đi đến phương trời khác thật cao thật xa, cô và anh khác biệt nhau một trời một vực.

Anh nghĩ gì, muốn gì khi chìm trong sự lặng im kéo dài ở góc toa tàu kia? Muốn thận trọng nâng mặt cô lên, hôn vào đôi môi, muốn dè dặt một cách vụng về hay giở điệu bộ cà lơ phất phơ hay vờ tỏ vẻ ngầu lòi, đáp một câu

rằng “Anh cũng yêu em”, hay muốn đón nhận nỗi đau đón khôn tả và r ồi ở bên cô mãi mãi...

Chẳng đợi Tr ần Dị vạch rõ bước c ần làm tiếp theo, Miêu Tĩnh đã đẩy anh ra, hắng giọng cho dịu cái cổ khô khốc, xếp đống đ ồ trong tay trước mặt anh, đầu óc bỗng dễ chịu hẳn: “Tranh thủ còn tí thời gian, làm nốt chuyện của anh đi.”

???

Nhà, xe, tiệm bida, tài sản cá nhân, đủ mọi dự án công việc nhỏ lẻ đang chờ giải quyết, những người nên tạm biệt và những việc c ần bàn giao, tất cả buộc phải thực hiện ngay và chỉ một lần duy nhất khi những người khác đương say giấc n ồng. Miêu Tĩnh liệt hẳn một tờ danh sách công việc cho anh. Tr ần Dị chưa kịp dứt khỏi tâm trạng phức tạp, nghe Miêu Tĩnh khẩn cấp dặn dò, bảo anh chuẩn bị sẵn ti ền trong thẻ ngân hàng trước.

Miêu Tĩnh đã dọn dẹp nhà cửa đầu vào đây, r ồi thì chìa khóa nhờ ai giữ hộ, xe hoặc bán hoặc sang tên, vụ hỏa hoạn ở tiệm bida và cách xử lý tiếp sau, thanh toán viện phí như nào, và cả một vài mối qua lại riêng...

Tr ần Dị: ...

Anh càng nghĩ càng thấy vô lý, quay đầu cau mày nhìn cô, mắt ánh vẻ lạ kỳ, hỏi cô lấy hộ chiếu và visa của anh từ đâu ra. Miêu Tĩnh ung dung giải thích rằng mình nhờ Chu Khang An giúp đỡ, hiện giờ Tr ần Dị không c ần phải làm gì nữa. Trong tình hình nguy hiểm thế này, đáng lý ra nên mở làn đường ưu tiên, để cô và anh đi càng xa càng tốt, càng nhanh càng tốt.

Khóe môi Tr ần Dị giật giật, vẻ mặt trông như thể vừa đánh đổ lọ gia vị, nào chua, ngọt, đắng, cay, mặn, chát lẫn lộn, trông khá đặc sắc.

Tình cảm... cô hạ quyết tâm... tính trước mọi việc... biết anh sẽ đuổi theo cô...

Cô nói cô yêu anh, muốn hai người ở bên nhau, cô nói quay về Đảng Thành chính bởi vì anh, muốn dẫn anh rời khỏi...

Bà mẹ...

Miêu Tĩnh!!!

Như một lưỡi dao bén ngót đâm thẳng từ cổ họng xuống ngực, máu tươi bắn tung tóe, đâm đũa thân xác, thiêu đốt nóng rẫy, nóng đến mức độ vừa run vừa bất lực.

“Anh hãy cứ theo em đi khắp thế giới, lấy bốn bề làm nhà đi.” Miêu Tĩnh cúi đầu gõ chữ tanh tách trên điện thoại, giọng điệu rõ ràng vô cùng thản nhiên. Bất thành linh một bàn tay to vĩ đầu cô phát, hung dữ vãn vò, rồi lại ghì cô vào lòng, biểu cảm rồi bời, nghiêng răng nghiêng lợi nói chẳng thành câu: “Miêu Tĩnh... Miêu Tĩnh...”

Miêu Tĩnh dừng tay, sắc mặt có phần cứng ngắc và trống rỗng, dường như chưa quá quen với kiểu bám dính và những cảm xúc dồn nén không cách nào trút bỏ của người đàn ông bên cạnh. Cô ngần ngại để mặc Trần Dị ôm một lúc, sau đó nhận ra anh đã nhanh chóng kiềm chế bản thân, bình ổn lại, thở hắt một hơi rồi ôm cứng cô. Hai người nhìn vào mắt nhau, mắt người nào cũng tràn tuôn ngàn vạn tâm tình. Cô thấy cả mảng đỏ và thứ tình yêu say đắm cuộn dồn ở đáy mắt anh. Thậm chí trong phút giây ngắn ngủi ấy, cô cũng bất chợt thấy tươi vui hẳn. Cô đã sáng tỏ tình cảm của mình dành cho anh. Nhưng anh với cô thế nào, hai người quen nhau biết bao năm, cả thể xác lẫn tinh thần đều có ràng buộc sâu sắc, cô chắc chắn sẽ trở thành một trải nghiệm và màu sắc mãi mãi không thể xóa nhòa trong lòng anh.

Hơn nữa, người giờ nằm trong tay cô, anh có chạy đằng trời.

Bốn mươi tiếng hành trình đầy sóng gió, từ chuyến tàu lúc sáng sớm tới sân bay. Chuyến đi ngàn dặm đến một đất nước mới thật dài và cũng đủ thỏa mãn. Người trấn định lạ thường là Miêu Tĩnh. Cô đã nắm rõ hết mỗi một đường đi nước bước của tương lai mình. Còn người đàn ông vội vã chạy khỏi bệnh viện cạnh cô đây, từ bao xúc cảm bị kìm giữ lúc còn trên tàu, sự bình tĩnh ẩn sâu kín trong từng cử chỉ lời nói, cho đến khi đứng giữa sân bay quốc tế rộng thênh thang, khuôn mặt anh tuấn phút chốc ấy bỗng hóa thất thần và mờ mịt. Miêu Tĩnh vừa tắt bật gọi điện sắp xếp công việc,

vừa nắm lấy bàn tay anh, như đang dắt một em chó bự hiên dụ ngoan ngoãn. Ký gửi hành lý, qua cửa kiểm tra an ninh, vào phòng chờ sân bay. Mặt trời mùa đông ấm đỏ dần nhô lên từ đường chân trời, ánh bình minh rạng rỡ in trong con người, bỗng nhiên thấp sáng sắc màu của đôi mắt, thổi bùng sức sống mới sinh sôi và khao khát về tương lai. Trong căn phòng chờ lặng ngắt, Trần Dị nhìn nụ cười dịu dàng của Miêu Tĩnh, trái tim chợt bùng niềm hân hoan vui sướng.

Cô kiễng chân vươn tay, anh nhẹ nhàng ôm cô, buông tiếng thở dài cực khẽ, hàng lông mày cũng nhuốm cả hào quang chói lòa của ban mai.

“Giống lúc ấy.”

“Lúc nào?”

Giọng anh mềm nhũn, khàn khàn: “Có năm nọ, em ra khỏi ga tàu, anh lôi em lên mô tô, chở em lên núi đua xe... Sau đó mình ng ỡ ở sườn núi ngắm cảnh hóng gió, em khóc mệt lả bèn co tròn người nằm cạnh anh ngủ. Anh gọi em dậy, em ng ỡ trên mô tô, mình cùng nhau về nhà...”

“Nhớ r ỡ, đây là h ỡ tốt nghiệp cấp 2, chắc khoảng mười năm trước, anh nói sẽ cho em ở lại thêm ba năm.”

Sau nữa, họ đã có với nhau ba năm quý giá nhất.

Trần Dị cẩn thận chạm môi vào trán cô, như là thép tinh sắt cứng quắn quanh ngón tay mềm.

Máy bay nghiêng cánh bay về Tây, họ xuyên qua nắng trời chiếu rọi và tầng mây dày dặn, như tương lai và cuộc sống mới. Chuyển đi kéo dài, Miêu Tĩnh đã thiếp ngủ, nhắm nghiền mắt nép vào lòng anh. Anh ngấm vẻ say giấc của cô, suy đi tính lại trong bao nhiêu mộng lung. Mọi chuyện ập tới quá mức bất ngờ khiến Trần Dị chưa thể tiêu hóa hết được.

Họ hạ cánh tại sân bay Charles de Gaulle vào buổi chiều.

Lọt giữa biển người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, cao to lực lưỡng, Trần Dị không có lấy chút luống cuống nào, song hoàn toàn chẳng thể giao tiếp. Nhìn bảng chỉ dẫn của sân bay và nghe tiếng nói chuyện của hành khách chung quanh, anh lạnh lùng đút hai tay trong túi quần, mày cau tít, ra vẻ bí hiểm hếch cái cằm nghiêm nghị.

Đừng nói là tiếng Pháp, anh bây giờ cũng chỉ biết vài ba từ tiếng Anh. Hồi cấp 2 từng học tiếng Anh ba năm, ít nhiều đâu còn mang máng. Anh nhớ mình học các môn tự nhiên khá được, môn xã hội tuy học qua quýt đại khái song vẫn chưa tới nỗi bết bát. Anh có một bộ não nhanh nhạy và năng lực ghi nhớ ở mức tốt, nhưng mắng nói thì bảo anh là đẽ trũi cũng chẳng quá, bập bà bập bẹ được mỗi “hello”, “nice to meet you”, đứng ở sân bay đoán mò mà chả ra tí gợi ý nào.

Đây cũng là lần đầu Miêu Tĩnh qua trời Âu, nhưng cô đã vạch sẵn các bước chuyển máy bay, qua một hồi cân nhắc đã biết tiếp theo nên đi thế nào. Trần Dị đi cạnh cô, uể oải nhìn cô nói chuyện với nhân viên công tác tại sân bay, rõ là đang mông lung nhưng lại làm bộ đi ềm tĩnh. Thành linh mặt đối mặt với Miêu Tĩnh, cô cười hỏi anh có đói bụng không, đói thì đi quanh đây tìm chỗ ăn chút gì đó.

Anh hồ hững ừ tiếng, uốn vai thẳng lưng đi theo sau Miêu Tĩnh, khí thế hùng hực nom không tí nào là một tên tùy tùng. Anh nghĩ ngợi, còn moi tìm vài đề tài mang tính quốc tế: “Năm xưa ông đây ở Tam Giác Vàng cũng quen mấy ông nước ngoài, có ông người Pháp kia là cao thủ của mấy sòng bạc ngầm...”

Miêu Tĩnh mím môi nén cười.

Họ đương nhiên sẽ sóng vai nhau bước qua những nơi công cộng sáng sủa và sạch sẽ. Tuổi tác xấp xỉ, ngoại hình tương xứng, cực kỳ ăn ý, dặt tay hay ôm nhau là lẽ hết sức thường tình, thu hút vô số ánh nhìn tràn đầy thiện ý và ngưỡng mộ. Quang minh chính đại đứng giữa phố phường, bỏ lại tất cả gò bó và trói buộc của quá khứ, đi về phía tự do và trang sống mới.

Quả thực Trần Dị cảm thấy cơ thể mình thư thái như kéo tơ bóc kén, như quay về năm mười tám tuổi trưởng thành, anh học hết trường nghề, đặt

chân vào chốn phồn hoa ngọc vàng son, đã tâm sôi trào, hăm hở hăng hái, sản sinh những hảo huyềnh vô tận về tương lai.

Lòng anh trăm mối tơ vò, nhất thời không biết nên đối mặt với cô ra sao.

Bay từ Paris đến Bogota, nắng hoàng hôn dằng dặc, Đại Tây Dương mênh mông vô ngần nuốt chửng ánh chiều tà khi mặt trời lặn. Hành khách trên máy bay đắp thảm ngủ say. Dầu lệch múi giờ song tinh thần và năng lượng của hai người vẫn dể dãi, vai kề sát vai, nhỏ giọng tán gẫu câu được câu chăng.

“Xuống máy bay, công ty sẽ cử tài xế đón em, qua tới đó phải gặp người phụ trách dự án trước, chuẩn bị mấy ngày nữa em sẽ nhận việc đi làm. Công ty có ký túc xá cho nhân viên, anh ở ký túc xá với em, hay ra ngoài thuê phòng cũng được. Nhưng nghe báo an ninh ở Bogota không tốt lắm. Cố gắng đừng hoạt động ở những khu du lịch và khu nhà giàu, cất ít tài sản trong người thôi. Ở đây người ta dùng đồng peso, mình phải ra ngân hàng đổi ít tiền mặt trước. Sau khi đến công ty, em sẽ nhờ đồng nghiệp dẫn đi Casa de Cambio đổi tiền.”

**Casa de Cambio: Văn phòng đổi tiền.*

“Ở đây khá ít người Trung Quốc, tiếng Anh không thông dụng, giao tiếp hằng ngày bằng tiếng Tây Ban Nha là chính. Qua đó rồi chúng mình phải học thêm tiếng nữa đấy.”

“Bogota nằm trên miền cao nguyên, bốn mùa như xuân, nhiệt độ sáng tối chênh lệch nhiều, không nóng ẩm như ở Đàng Thành. Ẩm thực chủ yếu là khoai tây, bắp ngô, các loại thịt nướng, và rất nhiều trái cây nhiệt đới...”

Miêu Tĩnh phổ cập những kiến thức chung về khí hậu và phong tục văn hóa Colombia cho Trần Dị, giúp anh nhanh chóng hiểu biết thêm hoàn cảnh phải đối mặt trong tương lai giữa sự mê man đột nhiên xảy đến này. Trần Dị hơi chau mày, nắm cổ tay mảnh khảnh của cô bằng một lực lúc nặng lúc nhẹ, lười biếng lắng nghe, con mắt phẳng lặng trầm tĩnh như biển đêm. Mắt hai người thỉnh thoảng chạm nhau, cặp mắt anh nhìn cô chớp lóe, ẩn giấu những đốm lửa li ti.

“Em đi làm, anh qua đó thì làm được gì?” Anh giạng chân dài, chiếm cứ không gian của cô, xoa khuôn cằm góc cạnh của mình, “Giặt giũ, nấu cơm, làm việc nhà cho em à?”

Miêu Tĩnh nghe anh nói vậy, nhướn cao mày, suy nghĩ mấy giây rồi đáp dứt khoát: “Đương nhiên là được.”

Ngẫm nghĩ kỹ, tự dừng lại có đôi chút chờ mong.

Trần Dĩ mừng tượng ra những hình ảnh ấy, chợt thấy khá hay ho mới mẻ, cong môi cười: “Cũng không phải là không được.”

Con nhỏ chết giấm này cứng lông cứng cánh rồi, lúc nào cũng chĩa hết mũi nhọn về anh. Đi lòng vòng quanh co, vắt óc tìm kế lừa anh sang Nam Mỹ. Lại còn luôn miệng nói yêu anh, bảo vệ anh rất chi đường hoàng, để anh lừng lơ trên trời hàng chục giờ. Anh bám váy tí thì đã làm sao, đàn ông bám váy không đau lưng. Vả lại tấm lưng này của anh tương đối khỏe, anh đành phục vụ cô vậy, hầu hạ tận chân tơ kẽ tóc, nước rót cơm bung, cung phụng cô như là thượng đế.

Nghĩ thế, bụng dạ Trần Dĩ nhẹ nhõm hẳn, khoan khoái toàn thân. Anh tìm một tư thế thoải mái, để Miêu Tĩnh tựa vào lòng mình: “Ông đây làm cái gì chả được. Ngủ trước đi, khi nào đến ông sẽ xem xem đây là chỗ quái quỷ nào.”

Hai người ôm nhau ngủ. Lúc mở mắt, máy bay đã đáp cánh tại sân bay quốc tế El Dorado. Sân bay tuy lớn, song giờ này không quá ồn ào. Họ ra ngoài làm thủ tục kiểm tra hải quan theo quy định. Nhân viên hải quan Colombia trông thấy hai gương mặt phương Đông trẻ tuổi, bèn ngừng nhiệt bắt chuyện với cô gái. Anh ta khen Miêu Tĩnh vừa xinh đẹp thanh lịch, vừa trẻ trung đáng yêu, hỏi Miêu Tĩnh một loạt vấn đề như cô đến từ đâu, tới Colombia du lịch hay làm việc.

Người ta hay bảo đàn ông Mĩ Latinh điển trai đa tình, từ mười tuổi đến tám chục tuổi, toàn những tay tán gái cừ khôi. Nghe hai người làm nhảm hết bài này đến bài khác, nét mặt nín nhịn hơn bốn mươi tiếng của anh giờ đây đã

gần mất hết kiên nhẫn. Miêu Tĩnh mỉm cười nói chuyện với anh chàng kia, tạm thời bỏ quên người đàn ông đứng bên. Hết một câu hỏi, cô vội liếc mắt sang Trần Dị, cười nói: “He is my family.”

“Husband?”

Miêu Tĩnh sửng người, khẽ mím môi, má nong nóng, không chắc phải trả lời kiểu gì, giọng ngập ngừng kéo dài: “Ye...”

Người đàn ông phương Đông sốt ruột khó kìm nổi cơn nghiện thuốc lá bên cạnh thoáng chốc thẳng lưng, đôi mắt chằm chịt tơ máu bỗng dựng sáng ngời, như trong nháy mắt gặp được tinh tú, chiếu rọi rực rỡ.

(còn tiếp)

Chương 49: Em là một nửa quả cam của anh (2) **(Tu eres mi media naranja.)**

Ra khỏi hải quan, Miêu Tĩnh đến Cambio đổi tiền. Trần Dị gặng hỏi ban nãy cô nói chuyện gì với nhân viên hải quan. Miêu Tĩnh bảo đó chỉ là một cuộc đi đầu tra nhập cảnh và nghi thức xã giao đơn giản. Trần Dị giở giọng bóng gió, hỏi họ lấy quan hệ gì để nhập cảnh. Miêu Tĩnh trả lời câu “bạn bè” với thái độ lấy lệ. Anh cũng chẳng để bụng, đôi mắt đen láy sáng rực, không lật tẩy bộ mặt nghiêm chỉnh của cô, đứng đĩnh đạc xách chiếc vali theo cô ra ngoài.

Tiền Colombia mệnh giá lớn, một vạn nhân dân tệ đổi được mấy trăm vạn peso, hai người bỗng nhảy vọt lên hàng triệu phú chỉ trong tích tắc. Nhân viên công tác tốt bụng nhắc nhở họ be careful (cẩn thận). Lâu lâu ở Bogota cũng xảy ra những vụ công khai cướp giật tài sản ngay trước mắt mọi người, trước đó ít lâu còn có du khách bị cướp điện thoại và túi tiền ở sân bay. Trực giác và lòng cảnh giác của Trần Dị tức khắc trở dậy, ý mình sở hữu đáng vóc cao to đây uy hiếp, anh khóa chặt eo Miêu Tĩnh, nhốt cô bằng cánh tay trắng kiện mạnh mẽ, nửa kẹp nửa kéo cô di chuyển ra phía ngoài.

Thực ra sân bay lúc nửa đêm vốn vắng teo bóng người, không nhất thiết phải làm như đang bày thế trận chờ quân địch thế này. Miêu Tĩnh đành nhắm mắt chỉ đầu ý anh, huých vai anh cái, cười nhạt liếc anh. Trần Dị nhướn mày, khoe miệng khe giật, cũng đáp lại cô một nụ cười mang ý nghĩa tương tự.

Tài xế do công ty cử tới đứng ở lối ra, giơ bảng tên chờ Miêu Tĩnh. Bộ phận vận hành và trung tâm sản xuất khu vực Nam Mỹ của công ty đều nằm ở Brazil, văn phòng chi nhánh đặt tại Colombia, liên quan chủ yếu đến dự án xe buýt tốc hành chạy bằng điện. Công ty có khoảng năm, sáu nhân viên

người Trung Quốc. Sau khi trao đổi với tài xế, Miêu Tĩnh nhận liền mấy cuộc điện thoại. Ngoài lời chào mừng và hỏi han ân cần của tổng giám đốc công ty, thì còn lòng quan tâm của Sần Diệp và Lư Chính Tư. Trần Dị nghe mà người khẽ lay, mặt nặng mày nhẹ trông cực kỳ gượng gạo.

Tài xế là một người đàn ông Colombia cỡ độ trung niên với nước da màu socola, tên Ramirez. Những câu tiếng Tây Ban Nha trôi chảy thốt ra từ miệng ông thường xen ngang mấy từ tiếng Anh nửa nạc nửa mỡ. Vừa trông thấy Miêu Tĩnh, mắt ông tỏa sáng, sự vồn vã khiến người khác không đỡ nổi. Trần Dị lạnh mặt, ngửi thấy mùi thuốc lá trên người Ramirez, bèn tiến lại làm động tác hút thuốc nhả khói, mới thành công giải cứu được Miêu Tĩnh.

Hai người đàn ông đứng dựa xe phì phèo điều thuốc. Thuốc lá Nam Mĩ rất nồng, vị đậm táo bạo, dư vị mãnh liệt. Trần Dị nhin không biết bao nhiêu tiếng, rít hơi đầu tiên bỗng nhiên bị sặc, sang hơi thứ hai, lại thấy ngà ngà như say rượu, sắc mặt có phần mỗi mệ và nặng nề cũng dụi đi. Hai người vỗ vai nhau, rôm rả huyên thiên đủ thứ chuyện dù ông nói gà bà nói vịt.

Nói về thuốc lá nơi này, how much, where come from. Ở đây tràn lan thuốc lá lậu, phần lớn đến từ ven bờ Caribe, giá mềm và nặng vị, ngoài ra cũng sản xuất rất nhiều xì gà, rồi hai người bàn luận tiếp tới thuốc lá Trung Quốc. Bất ngờ là chủ đề này không nhạt nhẽo chút nào.

Miêu Tĩnh lén nhìn Trần Dị, vốn tiếng Anh có sứt sẹo cỡ nào cũng được anh thể hiện với một phong thái hết sức ung dung thoải mái. Một loạt từ đặc sệt phát âm kiểu Trung Quốc bật khỏi miệng anh, vậy mà lại tạo nên cảm giác cứng cỏi kỳ lạ.

Đêm khuya ở Bogota khác xa Đàng Thành. Dãy Andes cao hơn 2600 mét làm bầu trời hóa tấm màn mỏng manh. Bầu không khí gần xích đạo mát lạnh sáng khoái. Bóng đêm nhạt nhòa kết hợp cùng ánh đèn chạy khắp các con đường ngõ hẻm. Những tòa nhà thấp bé lộn xộn và đầy màu sắc dựng trải dài về đàng xa xa. Trong xe đang phát bản nhạc Tây có giai điệu trầm bổng êm ái. Miêu Tĩnh nằm trong vòng tay Trần Dị, hai cặp mắt chẳng hẹn mà cùng chăm chú dõi theo phong cảnh ngoài cửa sổ xe.

Cô nghe tiếng tim anh đập từng nhịp vững vàng và đều đặn, thích thích thích, thích thích thích. Tha hương nơi đất khách quê người xa lạ, những chuyện cũ xưa kia chậm rãi rời xa rồi biến mất. Cảm xúc ùa về khiến cả hai đều cảm thấy bối ngỡ, mới mẻ.

Công ty có bố trí ký túc xá cho nhân viên ngụ cư, họ thuê hẳn một tầng trong khu nhà ở năm tầng, xếp một phòng cho Miêu Tĩnh. Hai người nhìn tấm đệm trống trải, anh nhìn em, em nhìn anh, có phần e dè, không biết phải làm sao. Cuối cùng Trần Dị vào phòng tắm, Miêu Tĩnh mặc nguyên bộ đồ đang mặc đi ngủ trước.

Trong cơn mơ, tấm đệm hơi lồm xướng, người lọt vào cái ôm ấm áp, cánh tay siết chặt, thân thể kè sát, cảm anh cọ nhẹ vài cái giữa tóc cô. Hai người ôm nhau ngủ hết hai đứa trẻ sinh đôi dính liền, tim đập chung nhịp, như tái hiện mùa hè năm mười tám tuổi ấy, sự thân mật vừa ngây ngô vừa ăn ý.

Cuộc sống ở Bogota chính thức vén màn khi vừa mở mắt.

Cuộc sống mới đến chẳng hề báo trước. Bogota là thành phố mang tính biểu tượng của Mỹ Latinh, với khí hậu dễ chịu, nhịp sống sôi động, cộng thêm sắc thái của thời kỳ thực dân và nội chiến còn sót lại từ lịch sử, tạo nên sự va chạm phức tạp và hỗn độn cho nền văn hóa của thành phố. Tỷ lệ phổ biến tiếng Anh ở đây rất thấp, chớ đừng nói tới chuyện có cơ hội bắt gặp văn hóa và gương mặt Đông Á. Là một thế giới thứ ba hoàn toàn khác lạ. Tính Miêu Tĩnh hiếu thắng, vừa thu xếp cho mình xong là lập tức bận rộn nhận việc và tiếp quản công việc với. Ngay ngày đầu tiên cô đã tăng ca ăn liên hoan với đồng nghiệp ở công ty, bỏ Trần Dị ở nhà tự lực cánh sinh.

Ngoài Miêu Tĩnh, công ty còn một cô gái người Trung Quốc khác đảm nhiệm chức vụ phiên dịch viên. Những đồng nghiệp trong nước còn lại rải rác ở bộ phận tiêu thụ hoặc bộ phận hỗ trợ sau bán hàng. Biết Miêu Tĩnh sắp đến, nhưng không biết cô còn dẫn theo một người đàn ông trẻ tuổi cao ráo, làm ai nấy cũng đều rất tò mò.

Lúc giới thiệu Trần Dị, Miêu Tĩnh hơi ngắc ngứ, vẫn đang phân vân xem nên trình bày về mối quan hệ giữa hai người thế nào. Còn Trần Dị lại vô cùng linh hoạt, chủ động bắt tay, nói mình là bạn trai Miêu Tĩnh, cùng cô ra nước ngoài phát triển, mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn, vân vân.

Có lẽ vì từ lâu đã có tiếp xúc x@c thật gần gũi nhất, hoặc họ vốn không quá đặt nặng tính hình thức của những mối quan hệ, nên bất kể là người nhà, anh trai, bạn bè, bạn trai, thậm chí là chồng... những danh xưng ấy đều được hai người đón nhận dễ dàng.

Trong các dịp xã giao, Trần Dị luôn rất khiêm tốn, ngữ khí nhũn nhặn, rộng rãi thẳng thắn, và vẻ bề ngoài là một điểm cộng. Mọi người có ấn tượng rất tốt về anh, nhìn anh mỉm cười khoác vai Miêu Tĩnh, Miêu Tĩnh cup mắt cười nhạt, tình cảm hài hòa tự nhiên. Người con gái xinh đẹp nhỏ nhắn, người đàn ông đem đến cho người khác cảm giác an toàn. Một người mang khí chất lạnh lùng xa cách, một người toát lên vẻ phóng túng nông cu ồng, bước đi giữa phố phường Bogota đậm sắc màu, bỗng thấy xứng đôi vừa lứa lạ thường.

Phòng bếp và phòng khách của nhà trọ là chỗ dùng chung. Mặt khác, vì đây là ký túc xá nhân viên, Trần Dị không tiện ở lâu dài, anh định bụng ra ngoài thuê nhà. Mức sống ở Bogota thuộc hàng thấp, kiến trúc nhà cửa cũng tương đối thấp, ít nhà cao tầng, an ninh trật tự ở phía Bắc và phía Tây tốt hơn. Trần Dị đã nắm rõ những thông tin chung về Bogota, anh sử dụng phần mềm phiên dịch trong điện thoại để qua lại với Ramirez, bắt đầu xem nhà thuê nhà ở Bogota, mua thêm vật dụng đồ đạc, xắn tay chuẩn bị cho sinh hoạt.

Anh nhanh chóng thuê được một căn nhà nằm ở tầng cao nhất của một tòa nhà nhỏ ba tầng cách khu nhà trọ tầm mười mấy mét, chủ nhà là một người Pháp. Tòa nhà xây gạch đỏ đậm nét xưa cũ, vườn hoa tầng dưới được chăm bẵm tươm tót nom bưng bưng sức sống. Diện tích tầng trên cùng không lớn, nhưng có sân thượng rộng tuyệt đẹp là nơi lý tưởng để ngắm cảnh và ăn brunch. Từ “brunch” này Trần Dị học được trong điện thoại, hôm na là ngủ nướng tới khi đói mới chịu dậy ăn bữa muộn. Nhưng tưởng

tượng ra hình ảnh ấy tự dung thấy cũng không đến nỗi nào. Vậy là anh ký hợp đồng, sắm đồ dùng, quét tước vệ sinh, sắp xếp thuận lợi ổn thỏa.

Miêu Tĩnh chịu trách nhiệm chính về bộ phận kỹ thuật kết nối với dự án trong nước. Vì hai nước chênh lệch giờ giấc, nên vừa nhận việc cô đã bận tăng ca. Trần Dị học cách nhập gia tùy tục trước, tự mò mẫm tìm hiểu hoàn cảnh sống xung quanh, làm quen một số trung tâm điểm mốc ở Bogota và đường đi làm tan làm của Miêu Tĩnh. Hằng ngày anh tạt ngang những phố lớn ngõ nhỏ ở đây, nghe thứ tiếng Tây Ban Nha xì xà xì xồ. Đi qua một thành phố cổ không mấy yên bình, dân bản địa nhìn khuôn mặt trấn định, bấp thập sần chắc và thân hình vạm vỡ của anh, dù đây là mặt châu Á cũng chẳng dám xem thường.

Chiều chiều, hễ tan làm là Miêu Tĩnh sang giúp anh trang trí nhà cửa. Thấy nội thất nhà mới toàn những món đồ cổ phong cách độc đáo, mới biết anh chạy tới chợ trời.

“Vừa đến có mấy ngày... sao anh biết chợ trời ở đâu?”

“Anh cho cậu cả nhà Ramirez một vạn peso mỗi ngày, nhờ nó dẫn anh đi vòng vòng Bogota, chỉ anh biết nhà hàng nào ngon nhất, chỗ nào bán đồ rẻ. À với cả, hôm nay anh thấy có siêu thị người Hoa, em muốn mua gì, cứ ghi hết ra giấy cho anh.”

Năng lực sinh tồn của anh chưa bao giờ là thiếu, từ bé đã sinh trưởng hoang dã, sau này còn trú ngụ ở Tam Giác Vàng hơn hai năm. Bất đồng ngôn ngữ không thành vấn đề. Nhờ vào ngoại hình, phong độ, nét mặt, hành vi, kỹ năng quan sát nhạy bén và một chút thông minh, có sống ở đâu cũng ngon lành. Chẳng cần Miêu Tĩnh dẫn dắt anh khám phá cuộc sống, thì anh đã tự mình thám thính thăm dò thế giới mới.

Miêu Tĩnh rất yên tâm.

Sửa sang nhà mới xong xuôi, Trần Dị sẵn trớn hỏi cô có muốn dọn sang đây ở không. Miêu Tĩnh đưa lưng về phía anh dọn tủ bếp, cũng thuận miệng ừ tiếng. Hôm đó, cô về ký túc xá công ty xếp hành lý, dọn sang nhà Trần Dị mới thuê luôn.

Căn nhà được chấp vá vội vàng này không pha tạp bất cứ dấu vết nào của nhà cũ ở Đàng Thành, nhưng vẫn cứ thấy có chỗ na ná nhau. Nhà chỉ có mỗi gian buồng ngủ lớn; rặng cây xanh um tùm phía ngoài khung cửa sổ hình vòm hoa vị bức rèm che mát; tấm thảm dệt kim sắc sỡ trải cạnh chiếc giường cũ bốn trụ giăng màn kiểu Âu; nệm rọi ánh lung linh trên những chân nệm tỏa ngát mùi hoa cam Mexico và mùi quả sung; áo quần im lìm nằm thông ở cuối giường và bức màn mỏng tang ẩn hiện một cuộc tình đang đắm đuối.

Lần đầu tiên sau khi xuất ngoại, không khí tốt đẹp lạ lùng, những nơi da thịt đụng chạm như hòa tan, hóa thành một vũng nước xanh mênh mại. Mưa rơi nước gợn hay sóng gợn lật trời đầu được đẩy lên mức cực hạn. Từ bệnh viện trong nước đến một vùng đất lạ lẫm cách trở nửa vòng Trái Đất. Sau cùng, biết bao ngày tháng rớt cuộc cũng đã đi tới hồi kết.

Đột nhiên anh khựng lại giữa lúc gió táp mưa rào, mồnhôi rờn rờn, cúi đầu hôn bờ môi mền ướt đầm của cô, gọi tên cô, khàn giọng nói một câu khi cánh môi vẫn đan cài.

Trong cơn sóng triền nóng rực, Miêu Tĩnh chẳng biết gì, yếu ớt đáp một chữ: “Hửm?”

Anh nhìn cô chăm chăm, mơn man thái dương và gò má cô, bờ môi nóng rẫy m*tr ỉ lại hôn, thì thầm bằng một giọng như có như không dưới ánh nến mờ ảo, như là đang nói mê: “Miêu Tĩnh.”

“Anh chưa nói với em... anh chưa từng để tâm, cũng không chắc chắn...” Anh cướp lấy hơi thở ngọt ngào trong khoang miệng cô, “Nhưng anh vẫn muốn nói...”

“Muốn nói gì?”

Con mắt cô mơ màng phản chiếu khuôn mặt anh, vẫn sa lầy trong vũng bùn của các giác quan.

Mắt Trần Dị sáng quắc, môi mấp máy: “Hồi bé anh phá phách bị đánh, em trốn trong góc lén nhìn anh. Anh nằm sống dở chết dở trên giường ngoài phòng khách, nửa đêm em dứt cơm anh ăn. Ở trường anh hoành hành ngang ngược, em che giấu giúp anh, lo lắng cho anh. Anh chặn đường không cho em ra ga tàu, em ở cạnh anh cùng sống qua ngày, giặt đồ nấu cơm cho anh. Mình lớn lên bên nhau, chuyện gì mình cũng đã làm...”

Ngón tay anh lướt qua máy cô: “Em là người đặc biệt nhất trong cuộc đời anh, hơn bất kỳ ai khác anh hy vọng em mãi sống thật tốt... Miêu Tĩnh, nếu đã đặc biệt nhất, nhớ nhung nhất, khó quên nhất, thì những điếu này được gọi là yêu đấy... Anh cũng yêu em...”

Từ lời tỏ bày trên tàu của cô, kéo suốt tới tận bây giờ, anh mới mở miệng.

Mắt Miêu Tĩnh lấp lánh, ôm mái đầu xù mượt như nhung của anh, dịu giọng hỏi: “Nếu không có chuyện làm việc ngầm cho cảnh sát, nếu chỉ là một tên Trần Dị lưu manh làm công việc bình thường, thì khi em đi học đại học, anh sẽ ra sao?”

“Đưa em gái anh tự tay nuôi nấng, vừa xinh xắn sáng dạ, vừa quật cường tài giỏi. Nó trị anh thành đứa dễ bảo nghe lời, cái gì nó cũng cho anh, cứ như vì anh mà sống. Anh dốc sức kiếm tiền, để nó được ra ngoài mở mang kiến thức, yêu một đứa bạn trai một sách, đứa đấy đương nhiên là không điểm nào sánh bằng anh. Đợi khi tốt nghiệp đại học, nó đứng ở cổng trường, anh sẽ đeo đồng hồ vàng lái xe sang, ăn diện đẹp trai sáng sủa, hỏi liệu nó có bằng lòng đi theo anh. Anh sẽ ngủ với nó, lấy nó làm vợ, đời này anh chỉ nuôi duy nhất một người, anh biết nó, anh nuôi nổi.”

“Anh trở về từ Tam Giác Vàng, không có ý muốn nhìn mặt em, liên lạc với em gì cả ư?”

“Từng đi xem, từng đi tìm. Lúc đó em chơi bóng trên sân, trông em lóa mắt như mặt trời. Anh chạy xe hàng hơn ba chục tiếng đồng hồ, người vừa hôi hám vừa bẩn thỉu.” Yết hầu anh chuyển động, “Suy nghĩ của con người sẽ thay đổi, càng trải qua nhiều chuyện, sống trong nguy hiểm rình rập,ấp phủng lo sợ, anh nghĩ... em không có anh vẫn sống tốt được. Bản thân anh

chẳng qua cũng chỉ vậy, không đáng nhắc tới, ngay từ đầu đã đi sai đường.”

“Em quay về Đàng Thành, anh ngỡ như đang mơ, muốn đuổi em đi, rồi muốn giữ em lại. Nhưng thực ra chỉ cần em muốn... ở bên cạnh em, không để em một mình, đuổi theo em đến chân trời góc bể, anh luôn sẵn sàng.”

Miêu Tĩnh dịu dàng ngậm lấy môi anh.

Tình yêu của anh và cô giống nhau y đúc. Chỉ cần tưởng tượng khung cảnh hai con người niên thiếu nắm tay nhau cùng bước dưới ngọn đèn cô độc, thì lâu năm về sau khi nhớ lại cảnh tượng này mà trái tim vẫn bẫ hẫ rung động, vẫn muốn ngoảnh đầu, vậy đã chứng tỏ họ chưa khi nào xa nhau.

Trong cuộc đời cằn cỗi của Trần Di, quả thực có rất ít cơ hội nói yêu. Dù là trong những năm chung sống với Miêu Tĩnh, tất cả hành vi đều do bản năng tình cảm thúc đẩy, hiếm khi có những giây phút nồng nàn tình tứ. Anh chưa từng nói lời yêu với ai, cô cũng chẳng cần anh phải nói ra bằng lời. Chỉ cần anh tự trải nghiệm thực tiễn, chỉ cần cả hai ở bên nhau, chỉ cần ánh mắt anh dõi về cô mãi mãi.

Nụ hôn trao đi cháy bỏng, sự run rẩy truyền từ môi lưỡi xuống họng, xuống ngực, rồi tiếp tục lan xuống theo dòng uốn khúc. Tấm màn giường đóng đưa phe phẩy cùng từng nhịp vận động, sau đó chần chập đứng yên, che khuất mười ngón tay siết chặt bên mép giường.

—

Sau đêm giải bày ấy, cuộc sống tựa hồ không có gì đổi khác.

Giữa hai người không thỏa thuận rõ ràng về mối quan hệ, bạn trai bạn gái cũng được, anh em người nhà cũng chẳng sao, cũng không có cái gọi là hôn nhân con cái hay kế hoạch tương lai. Định nghĩa xã hội khó mà khái quát hết tình cảm của hai người. Song cuộc sống là toàn bộ đời người, chỉ cần bên nhau, thế nào cũng được.

Người Mỹ Latinh bản chất lạc quan, niềm nở phóng khoáng. Họ thích hút thuốc, uống rượu, nhảy múa và âm nhạc. Cách biểu đạt tình yêu của họ cực tinh tế và sâu sắc. Thường bắt gặp những cặp tình nhân đứng ngay trên phố hôn nhau thắm thiết hoặc các kiểu chuyện tình yêu ly kỳ. Ở một quốc gia nhiệt tình lãng mạn thế này, hai người cũng rất ít bày tỏ tình cảm với nhau, rất ít nói em yêu anh hay anh yêu em. “Yêu” trong tiếng Trung luôn quá trang trọng, nói nhiều đâm ra có vẻ phù phiếm. Trước nay Trần Dị chẳng phải người hay nói ngọt, ít ỏi vài lần thổ lộ cũng chỉ vào những khoảnh khắc quẩn quýt trên giường.

Colombia là đất nước của hoa tươi và trái cây, đủ mọi loại hoa tranh nhau khoe sắc, giá cả lại rẻ. Ngày nào cũng như ngày nào, Trần Dị sẽ mua một bó hoa ở cửa hàng hoa ven đường, là người tiên phong hưởng ứng hoạt động “thực hiện tự do của hoa” trong nhà. Tất nhiên, loại anh mua nhiều nhất là hoa hồng. Hoa hồng nơi đây có vô vàn giống loại, nhiều không kể xiết. Hai tháng liền Miêu Tĩnh liên tục nhận được những giống hoa hồng khác nhau, ngày nào với cô cũng đẹp say lòng.

**“Thực hiện tự do của hoa” hiểu là hoa bán rất rẻ, chất lượng tốt, mua bao nhiêu cũng không tiếc tiền.*

Trần Dị hòa nhập với cuộc sống bản xứ nhanh hơn, học được tiếng Tây Ban Nha sớm hơn Miêu Tĩnh. Mỗi tuần công ty Miêu Tĩnh sẽ tổ chức cho nhân viên tham gia một khóa học tiếng. Nhưng Trần Dị vừa học hết phát âm và từ vựng trong cuốn tài liệu tiếng Tây Ban Nha cái là tự tin ra đường giao lưu với mọi người luôn, bản mấy câu chữ thề và tiếng lóng nghe mượt đáo đẽ. Đến nỗi mỗi lần Miêu Tĩnh ra ngoài với anh, tiếng Anh chẳng đất dụng võ, tiếng Tây Ban Nha vẫn thua một chút, nên tất tần tật do Trần Dị lo liệu.

Thi thoảng hai người cũng trò chuyện bằng tiếng Tây Ban Nha. Miêu Tĩnh nấu cơm trong bếp, gặp những nguyên liệu đặc biệt của địa phương, Trần Dị sẽ bước sang dạy cô nghĩa của từ và phát âm, nào là pepino dulce (dưa hấu vàng pepino), aguacate choque (quả bơ), đọc tròn vành rõ chữ. Nếu hỏi, anh sẽ bảo đây là cách phát âm dân bản địa dạy anh, từ lũ trẻ chơi bên

đường tới bà cụ tám mươi, cứ bắt chuyện thì kiêu gì cũng học lõm được dăm câu.

Miêu Tĩnh liếc xéo anh: “Bà chủ hàng rau quả dưới tầng dạy chú gì? Trông dáng khá nóng bỏng đấy, ngày nào cũng giữ phần hoa quả ngon nhất cho anh. Anh được chào đón ghê, nhỉ?”

Anh chơi lâu với Ramirez, cũng tự tìm cho mình một công việc, làm tuần tra an ninh khu nhà giàu. Ngày ngày mặc áo chống đạn, vác súng thật đứng ở cửa tòa nhà, lúc rỗi rãi thì rủ đồng nghiệp trà trộn vào quán bar dân bản địa thường lui tới, có thể hình dung anh đã hòa nhập đến mức độ nào.

Trần Dị nhếch mép cười, ôm lấy vòng eo thon mềm, hôn chụt vào má cô: “Nghĩ gì đấy, bà chủ có một chông ba con rỗi.”

Miêu Tĩnh khẽ hừ một tiếng.

Anh gối cằm lên vai cô, giọng trầm trầm gọi cảm: “Te quiero.”

Te quiero, “anh yêu em” trong tiếng Tây Ban Nha thông tục, đi đường gặp họ hàng bạn cũ cũng có thể nói từ này với nhau, và nó cũng thường xuất hiện trong những dịp tỏ tình, nghe tự nhiên mượt mà, nhẹ nhàng và không tạo thành gánh nặng cho người kia.

Nếp sống Nam Mỹ ảnh hưởng đến anh ít nhiều. Lúc ôm cô, anh thường thốt ra những lời tâm tình đậm chất Tây Ban Nha, toàn chiêu tán gái học từ mấy người đàn ông khác. Đôi khi Miêu Tĩnh nghe không hiểu, đôi khi nghe hiểu vài từ con con. Anh chẳng thèm giải thích, đợi lúc Miêu Tĩnh tự ngộ ra, nét mặt anh sẽ hiện đôi phần ngượng ngùng hoặc cố nhin cười. Lúc v3 vãn nhau trên giường, anh thích dán vào tai cô nói “Te amo”, yêu thiết tha và yêu sâu sắc. Ngôn ngữ luôn luôn ẩn chứa một sắc thái tự do. Không long trọng như một lời tuyên thệ của “Anh yêu em” trong tiếng Trung, ta dùng được nó mọi lúc mọi nơi, mọi trường hợp.

Ngoài “Te amo”, câu Trần Dị nói nhiều nhất là: “Tu eres mi media naranja”.

Em là một nửa quả cam của anh.

Miêu Tĩnh rất thích kiểu ví von ấy.

Cảm giác rất quen thuộc. Bóc lớp vỏ cam ngát hương cam, thứ nước chất chất chua chua dính ở đầu ngón tay, kiên nhẫn bóc sạch những sợi xơ trắng hoặc cắn luôn một miếng. Hương vị sau đó chỉ cảm nhận được bằng lưỡi và môi, ngọt thanh hoặc chua đắng lấp đầy khoang ngực. Thế giới này chẳng hai quả cam nào giống hết nhau. Nhưng có một quả cam ắt sẽ có được cả thế giới. Chia quả làm đôi, rồi sẽ có nửa còn lại độc nhất vô nhị thuộc về riêng bạn.

(còn tiếp)

Chương 50: Anh chàng cục mịch và cô vợ yêu kiều (Mỗi tháng cho anh hai trăm vạn tiền nội trợ!)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bogota nằm gần xích đạo, chính xác thì là 4 độ vĩ Bắc. Vì đây là cao nguyên nên khí hậu biến đổi từ oi nóng sang ấm lạnh, chỉ có hai mùa là mùa khô và mùa mưa. Mùa mưa kéo dài liên tục từ tháng năm đến tháng mười một, thường nắng chói vào buổi sáng và mưa lớn đột ngột vào buổi chiều. Ở đây, người ta dễ dàng bắt gặp hiện tượng vừa nắng vừa mưa, cảnh view hiện giữa trời xanh mây trắng, hoặc người khoác áo phao bước lẫn cùng những cô nàng ăn mặc mát mẻ cũng là cảnh xuất hiện thường xuyên.

Hành lý Miêu Tĩnh mang đi từ trong nước không quá nhiều. Chẳng biết cô tìm bản hướng dẫn xuất ngoại ở đâu ra, mà mang theo rất nhiều thuốc men thường dùng, bộ chuyển đổi nguồn điện và bộ đồ điện gia dụng mini, thêm cả đồ dùng và quần áo hằng ngày. Sau cùng cô lục tủ đồ của Trần Dĩ, chỉ xếp cho anh một số trang phục thường ngày lịch sự trông khá đứng dáng.

Sau khi hạ cánh tại Bogota, Trần Dĩ bắt đầu quan sát dòng người di chuyển trên đường. Trước tiên anh đi mua vài bộ quần áo mặc, mà khi người ngoài nhìn vào sẽ ít ai nghĩ anh là khách du lịch. Cách ăn mặc của dân bản địa và người trong nước thực ra không có gì khác biệt. Tuy nhiên màu sắc và kiểu dáng sẽ mang đậm hơi thở của mảnh đất này hơn. Giới trẻ thích chạy theo những thương hiệu thời trang, đồng thời cách phối đồ thường tạo được hiệu ứng mới lạ. Đương nhiên tầng lớp người giàu có cũng ăn diện rất cầu kỳ, màu sắc hiện đại trang trọng, rất chú trọng quy tắc và bối cảnh xã giao.

Chỉ có đi đâu lúc Miêu Tĩnh thấy anh xách về áo may ô bó sát, áo sơ mi hoa và jacket phi công, ủng tác chiến nhiệt đới... vẫn lẳng lặng giật giật khoe

môi.

Cuộc sống bây giờ có còn tồn tại phong trào Latinh của trùm m@ túy ở khắp mọi nơi và những cuộc hỗn chiến giữa các băng đảng trong điện ảnh Mỹ thế kỷ 20 nữa đâu chứ.

Nhưng Miêu Tĩnh không ý kiến câu nào, chỉ lặng im cúi đầu hớp một ngụm cà phê nổi tiếng ở địa phương, nhâm nhi hương vị thơm nồng và cũng tiện thể đưa mắt ngắm những anh chàng đẹp trai – đặc sản Mỹ Latinh. Người Colombia đúng như một món tạp phí lù, bạn có thể tìm thấy bất cứ màu da ở bất cứ ngõ ngách nào trên phố: từ những khách ba lô Bắc Âu toát một vẻ nhợt nhạt và u buồn, ngũ quan sắc nét; hay những thiếu niên gốc Tây Ban Nha mắt thăm xanh màu biển; đến người con lai Ấn – Âu mày rậm, mắt to, tần vóc lực lưỡng; dân bản địa với nụ cười ấm áp luôn rạng rỡ trên môi; anh tuấn và gợi cảm, thẳng thắn và hấp dẫn, nhiệt tình vô bờ... quả là đẹp theo một phong cách hoàn toàn khác biệt, cốt để nhìn cho sướng mắt.

Miêu Tĩnh vẫn dành thời gian ngắm nghía Trần Dị đang trong chiếc sơ mi hoa. Vóc người cao lớn lấp ló dưới tấm áo, cổ áo thả hai cúc để lộ ở trong vòm ngực nhuộm màu bánh mật, cánh tay cuộn cơ bắp, quần bò rách bao bọc đôi chân dài thon và bờ mông săn chắc. Anh vắt áo khoác ở đầu vai, ngả ngón ngậm điếu thuốc lá ra ngoài mua thức ăn.

Fine, mặt trai đẹp châu Á, áo sơ mi Cuba, quần bò châu Phi, ủng tác chiến quân Mỹ, thuốc lá Marlboro. Rất thập cẩm, rất phồng đặng, rất dữ dằn, và rất Latinh style.

Nơi họ ở thuộc khu người giàu Bogota, mỗi tòa chung cư đều có bảo vệ trông coi, trị an đường phố cũng không tệ lắm. Sáng nào Bogota cũng ùn tắc giao thông kinh khủng vào giờ hành chính. Miêu Tĩnh và đồng nghiệp rủ nhau đặt xe Uber đi làm chung. Thường tối cô hay tặng ca, Trần Dị đi đón cô. Cả buổi sáng anh lang thang đó đây, hăm hở hòa mình vào đường phố Bogota.

Hai người có dành một số tiền tiết kiệm không ít cũng chẳng nhiều, nhưng tiền do Miêu Tĩnh giữ hết, trong nhà không cất quá nhiều tiền mặt, cần

dùng thì lấy. Ngoài khoản phí trả tiền thuê nhà, mỗi tháng cô còn cho Trần Dị một phần tiền nội trợ. Cảm giác này thực ra kỳ diệu vô cùng, như hồi cấp 3 anh tiện tay móc từ đâu ra những tờ trăm tệ nhàu nát cho cô giữ làm sinh hoạt phí. Giờ đây, Miêu Tĩnh cầm một xấp peso mệnh giá lớn, thấy Trần Dị sờ chóp mũi, nhét tiền vào ví bằng một vẻ quái lạ.

“Mỗi tháng cho anh bao tiền?”

“Tiền sinh hoạt một trăm năm mươi vạn peso, năm mươi vạn còn lại cho anh và Ramirez uống rượu.”

Hai trăm vạn!!

Trần Dị vẫn thấy hơi mắc mứu trong lòng. Thôi không sao, kỳ thực cũng tương đương hơn ba ngàn tệ, số tiền ăn chơi đàn đúm trong một ngày của anh ở Đàng Thành.

“Không đủ thì bảo với em.” Cô cong môi cười dịu dàng.

Anh lạnh lùng hất cằm, vờ chẳng đếm xỉa, khẽ hừ: “Đủ rồi.”

Trần Dị vui vẻ chào đón cuộc sống mới. Công việc nhà của hai người thực tế rất đơn giản, những việc giặt quần áo hay quét tước vệ sinh chỉ là chuyện nhỏ, làm một lần là xong xuôi. Nhưng nấu nướng lại hơi khó, hồi trong nước có bao giờ anh xuống bếp lần nào, cố lắm cũng biết nấu mỗi mì. Mặt khác, nấu được món Trung Quốc quả là một thử thách khó nhằn, tìm nồi cơm điện đã khó, các loại gia vị và nguyên liệu nấu ăn phải thu gom từ từ. May thay Colombia vô vàn món ngon, cà phê và nước ép được xếp vào hàng những thức uống tuyệt hảo. Ajiaco (súp gà bắp ngô) và sancocho (súp gà hầm) cùng các kiểu thịt nướng, sủi cảo áp chảo, cơm cá hồi chấm là những món thường thấy ở các nhà hàng ngoài phố và đều rất hợp khẩu vị người Trung Quốc. Đến nỗi trong vòng hai tháng đầu tiên tới đây, Trần Dị toàn đưa Miêu Tĩnh đi ăn đờ ngoài.

**Ajiaco*

**Sancocho*

Hai người không kén món gì, thời mười mấy tuổi dậy thì, chỉ cần có đồ lấp đầy bụng là được, gì cũng cho vào miệng được. Trên đường tan làm về nhà, Trần Dị ôm vai Miêu Tĩnh, đeo túi công văn hộ cô, lúc đi ngang quán ăn ven đường lại mua một phần lechona. Đó là một món ăn truyền thống của Colombia: lợn sữa nguyên con nhồi khoai tây, hành tây, cơm, gia vị. Mùi thịt nướng cháy sém lan tỏa tứ phía, thơm phưng phức. Trần Dị về nhà cắt thêm vài lát bơ làm salad, hâm nóng lon súp cà chua, nấu cho Miêu Tĩnh một bữa hết sức thịnh soạn.

Cô chun mũi, yên vị trước bàn ăn, đợi đầu bếp đưa bát đĩa sang: “Tối nay ăn mỗi thế này à?”

“Không thích à?” Trần Dị bưng đồ ăn ra, “Tủ lạnh còn bánh mì kẹp thịt Colombia, anh rái đông cho em nhé?”

Miêu Tĩnh cần bộ đồ ăn, nhún vai về tùy ý. Vành tai mềm chột bị nhéo, bị vò nắn bằng đầu ngón tay phủ một lớp chai mỏng.

“Ông đây nấu món gì, nhà cô ăn món đấy. Ngày xưa ăn bao nhiêu bữa mì suông nhà cô nấu, đã khi nào ông phàn nàn nửa câu chưa.” Người đàn ông chống nạnh đứng cạnh cô, khí thế áp đảo như hổ rình mồi, “Ăn!!”

“Ồ —” Cô kéo thật dài giọng.

Mới đặt chân đến đây, buổi tối sợ không an toàn, bình thường hai người cũng chỉ ở nhà. Kết thúc bữa tối, Miêu Tĩnh sẽ tăng ca, online kết nối dự án với các đồng nghiệp trong nước. Trần Dị thu dọn đống bừa bộn sau bữa, rửa đĩa bát trong bếp. Dọn xong, anh lại ra sân thượng ngửi lát, lười biếng nằm trên ghế, chân vắt chéo, chậm chạp hút điếu thuốc, ngắm nhìn cảnh đêm Bogota.

“Chán không?”

Công việc hoàn thành, Miêu Tĩnh cầm một lon bia ra, đặt vào tay anh. Trần Dĩ ngược mắt nhìn cô qua tầng kính xanh nhạt, thuận đà quàng tay kéo cô ngã vào lòng mình, uể oải cất giọng: “Chán gì?”

“Không chán à?”

Trần Dĩ trước kia vắng nhà suốt ngày, sau đuôi luôn luôn là một đám đàn em, trên trời dưới đất chỗ nào cũng quậy phá được, có lúc nào trông vắng cô đơn. Hiện giờ theo cô chạy tới Nam Mỹ xa vạn dặm, ngôn ngữ bất đồng, chẳng sự nghiệp, chẳng bạn bè, chẳng thú tiêu khiển.

“Lúc rảnh rồi, anh gọi cho Ba Tử hay bạn cũ nói chuyện ấy.”

“Gọi rồi, đám chúng nó... thèm thuồng chảy cả nước dãi.” Anh cắn điều thuốc, con mắt đen nhánh nhìn nền trời tối tăm ngoài sân thượng, giọng hời hợt xa xôi, “Anh dặn Bảo Mao bán lại chiếc xe kia kiếm ít tiền, tiệm bida coi như bị hủy, anh chẳng cần nữa. Ba Tử không có việc gì khác muốn làm, nó cũng chỉ quen với mỗi tiệm bida. Anh bảo nó đổi chỗ khác mở tiếp, tìm chỗ bán lộ thiên có sân, nó tự làm ông chủ, tiền bán xe của anh sẽ là công phần. Làm ăn kiểu này không phát tài được, nhưng vẫn đủ nuôi gia đình. Anh nhờ Ba Tử cách vài tháng đi qua xem nhà cửa hộ, còn lại thì không còn gì phải lo lắng nữa.”

Đúng là hết sạch mọi vương bận.

Miêu Tĩnh tựa vào ngực anh, vuốt mấy vết sẹo đỏ để lại trên cánh tay anh. Anh thít chặt eo cô, ghì sát cô vào lòng, hít hà mùi hương từ cơ thể cô: “Bogota... người ở đây không giàu có, nhưng ai nấy đều siêng năng, đường sá hơn bảy giờ sáng đã dãn kẹt xe. Con người rất thú vị, sống vô tư, làm việc ít tư duy, bụng dạ thẳng thắn, em xem bọn giết người cướp của đấy, có tí đầu óc nào đâu. Cơ mà lại không có người Trung Quốc, anh vừa bước khỏi cửa, một nhóm con gái đã bao vây hỏi anh có phải oppa Hàn Quốc không. Tiên sư, ông đây rõ mắt to hai mí, giống Hàn Quốc chỗ nào.”

Cô mỉm cười: “Em cũng bị người ta hỏi thế, thực ra phim Hàn Quốc khá phổ biến ở Colombia, Bogota cũng có người Hàn Quốc sinh sống.”

“Vẫn phải học mấy câu tiếng Hàn, mai mốt nếu ông đây làm ra chuyện gì bẽ mặt, thì nói mình là người Hàn Quốc.” Anh nở nụ cười xấu xa, cúi đầu vuốt nhẹ chóp mũi cô đã ngấm lạnh, chấm sáng trong mắt như sao rơi, hôn lên môi cô: “Làm xong việc rồi à?”

“Xong rồi.”

“Thế thì làm tí gì hay ho giết thời gian đi?” Giọng anh khàn và thực khẽ, đập điều thuốc trong tay, “Phần thưởng hôm nay anh giặt đồ nấu cơm, đưa đón em đi làm.”

Miêu Tĩnh đảo vòng con mắt trong veo: “Giờ mới tám rưỡi thôi.”

“Ông lão người Pháp từng dưới cứ ba hoa rằng năm xưa lão ghê gớm cỡ nào. Anh bảo đàn ông Trung Quốc chúng ta cũng chẳng hề kém cõi, một đêm hai tiếng chưa th ở dốc.”

Miêu Tĩnh ra chiều ghét bỏ bóp miệng anh. Bỗng cô khẽ kêu lên, bị anh bẻ thốc dậy, sải bước rộng vào buồng ngủ, ném xuống đống đệm gối êm ái. Cô nghiêng người, tay chống đầu nhìn Trần Dị. Thân hình đồ sộ đứng sừng sững ở mép giường, cúi đầu cời từng chiếc cúc sơ mi. Dưới hàng lông mày là cánh mi đen dày, sống mũi cao thẳng cho tới bờ môi mím. Áo tuột khỏi cánh tay rần rỏi, bị vo tròn thành cục ném ở cuối giường. Anh ngẩng đầu nhếch mép cười với cô, trong nụ cười ẩn một vẻ lạnh lơ khó tả.

Tim cô run lên, nhanh nhẩu nhích vào phía trong, chợt bị một bàn tay tóm lấy cổ chân kéo phắt lại, bật một tiếng nức nở, quy hàng dưới bá quyền.

Năm sáu giờ sáng, giữa đệm gối trắng xóa vang tiếng sột soạt, rất nhanh sau đó đã yên ắng trở lại. Miêu Tĩnh thường sẽ ngủ thêm một lúc, Trần Dị sáng khoái rời giường, tập thể dục xong thì vào phòng tắm rửa, rồi ngâm bàn chải đánh răng vào buồng ngủ, đẩy quả đầu nhỏ vùi trong chăn, gọi Miêu Tĩnh dậy.

Trên bàn cơm đặt tách cà phê đã pha sẵn, vị sữa hạt phỉ Miêu Tĩnh thích nhất. Cà phê Colombia thực sự xuất sắc, Trần Dị cũng học cô cách thưởng

thức hương vị lãng mạn tiêu tư sản, quả thực khá được, và cũng nhanh chóng đón nhận hương vị ấy. Miêu Tĩnh tỉnh giấc cùng cơn nhức mỏi lưng và kiệt sức mỗi buổi sáng, phải nhờ một tách cà phê nâng cao tinh thần cũng như giúp não bộ tỉnh táo. Vừa xoay người, đã trông thấy Trần Di mặc áo may ô trắng và quần thể thao dài đứng trong bếp làm món trứng ốp la ăn kèm thịt xông khói, từng thớ bắp thịt bóng loáng bùng bùng sức sống.

“Em mặc kiểu này ra ngoài à?”

Trần Di nhai miếng bánh Tortilla cuối cùng và nửa quả trứng ốp la cháy cạnh Miêu Tĩnh ăn thừa, nhìn cô khoác chiếc blazer màu be, tóc buộc buông lơi, cặp hoa tai ngọc trai lấp lánh sáng bóng, dưới làn váy dài phấp phới là đôi chân thon thả trắng ngần, bàn chân chậm rãi xỏ vào chiếc guốc gót mảnh.

**Tortilla*

“Không được à?” Miêu Tĩnh cố kéo chiếc áo len cao cổ lên trên hông tạo thêm an toàn, che chắn dấu vết hằn trên cổ.

“Không thay bộ nào xấu xấu, rẻ rẻ tí được à?” Anh nhăn mày, “Trông có vẻ đắt, dễ bị cướp đấy.”

Nếu nhớ không lầm, bộ váy cô mặc đây mua lúc ở Đàng Thành, quẹt thẻ của anh, một vạn rưỡi.

Miêu Tĩnh nhướn cao mày: “Vậy em nên mặc gì?”

Con gái Mĩ Latinh chính cống thường sở hữu một vóc dáng rất curve (đường cong uốn lượn), khuôn ngực nở nang đẫy đà, và còn rất biết cách phối trang phục để tôn lên vẻ nóng bỏng của mình, người khác đã chai lì cảm xúc với kiểu ăn mặc ấy. Nhưng đổi thành phong cách rộng rãi giản dị như Miêu Tĩnh, trong vẻ tươi tắn tự nhiên lại hòa lẫn nét duyên dáng tao nhã của phụ nữ phương Đông, thực ra cực kỳ... thu hút sự chú ý.

Bất kể là trong môi trường làm việc, hay khi cùng Trần Dị ra ngoài dạo phố, luôn có những người đàn ông liên tục đến gần bắt chuyện. Vậy nên mỗi lần Trần Dị đưa cô ra nhà hàng, lúc nào anh cũng diện những cây đũa khiến người khác sinh cảm giác không dễ dây vào, kết hợp cùng khuôn mặt lạnh tanh đầy hung dữ và cau có, mới ngăn cản được bao cặp mắt rục rịch kia.

(còn tiếp)

Chương 51: Anh chàng cục mịch và cô vợ yêu kiều (2) (Một ngày hoang đường đến lạ.)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Áo, váy, những loại rẻ tiền ấy.”

Miêu Tĩnh suy nghĩ mất mấy giây, đoạn quay vềbuồng thay sang chiếc áo len rộng mềm nhiều màu, quần bò, giày vải bạt, và một chiếc túi dệt wayuu (thổ cẩm) đen trắng.

Đón lấy ánh nhìn của Trần Dị, thấy anh mở to mắt nhìn cô trân trân, đầu lưỡi đầy quai hàm, dường như đành chịu bại trận, thở dài, khom lưng đứng dậy: “Ông đưa em đến công ty!”

Mượn chiếc mô tô hãng Harley của ông chủ cho thuê nhà người Pháp tên Pierre. Ông lão đã về hưu này là một giáo viên cấp 2, và còn là người hâm mộ của Gabriel García Márquez. Sau khi di cư đến Bogota, lão trở thành một người đam mê các hoạt động ngoài trời. Trần Dị giúp lão sửa lại bộ thắng xe mô tô, thành công giành được sự tin tưởng của Pierre.

**Gabriel García Márquez: một nhà văn người Colombia, đại diện tiêu biểu của văn học Mỹ Latinh.*

Colombia cũng là xứ sở của mô tô. Sáng sớm gió cao nguyên thổi se lạnh, hai người len lách giữa dòng xe cộ đông nghịt. Miêu Tĩnh ng ẩ sau, ôm eo anh. Xe dừng ở ngã tư đường, bàn tay to bao lấy những ngón tay lạnh buốt của cô. Trần Dị bèn hỏi cô có thấy lạnh không.

“Không lạnh.”

“Lạnh thì ôm chặt vào.” Anh cho tay cô luồn vào trong áo mình, dán lên cơ bụng khỏe khoắn ấm áp, “Anh chắn gió cho em.”

Chung quanh, trên những chiếc xe, những cô nàng Latinh áp thân xác đẫy đà của mình vào lưng bạn trai, thân mật chuyện trò rồi thì tặng nhau những cái hôn, tiếng cười trong trẻo và tự do lạ thường. Miêu Tĩnh gác cằm lên vai Trần Dị, theo bản năng ôm chặt anh hơn. Trần Dị ngoái đầu, ngón tay xoa khuôn mặt hơi lạnh của cô. Cô mím môi cười với anh.

Mô tô chạy tới công ty, Trần Dị dõi mắt nhìn cô đi vào tòa nhà.

“Tan làm anh đón em, tối ra ngoài ăn hay ở nhà nấu?”

“Tùy, anh quyết định đi.”

“Thế nấu mì gói ăn ở nhà nhé?”

“Được.”

Từ nhỏ đến lớn, con bé này bao giờ cũng dễ nuôi.

“Lại đây.” Anh chống chân dài, tay ôm mũ bảo hiểm của cô, cười nhạt, “Sát lại nữa.”

Miêu Tĩnh đi vài bước về trước, anh bóp cằm cô, chọt một cái vào bờ môi mọng: “Làm việc đàng hoàng, đừng chạy lung tung, ra khỏi công ty phải đi với đồng nghiệp, có chuyện gì phải gọi cho anh.”

Hơi thở hòa giao kéo dài bỗng đứt đoạn trong một chớp mắt. Miêu Tĩnh vội liếc quanh, dặn anh đi đường cẩn thận, chú ý an toàn.

Cuộc sống của đàn ông nội trợ nói chung cũng nhàn. Trần Dị ghé chợ Paloquemao, một khu chợ rất nổi tiếng ở Bogota, mua thức ăn trước. Những sạp hàng nối dài miên man bày cơ man là rau củ quả sặc sỡ sắc màu. Ngoài ra còn thêm sạp bán rau dưa, nấm, đậu hũ, rau muống, giá đỗ châu Á, gì cũng có. Khu hoa tươi là cả một biển hoa cảnh và loài phi yến mang sắc da trời giá hai nhân dân tệ mỗi cành.

Ngang qua tiệm bánh mì, anh mua chiếc bánh tart việt quất làm quà cảm ơn Pierre đã cho mượn xe. Ông lão người Pháp này rất hay tinh vi tới từng chi tiết nhỏ, nhưng con người lão lại hào phóng và nhiệt thành, hôm nào Trần Dị cũng dành một lúc để ng ồi nói với lão những chuyện lẩn thẩn. Nhập môn tiếng Tây Ban Nha không quá khó, chỉ có ngữ pháp và tốc độ nói dễ gây trở ngại. Hai người đàn ông ng ồi trong vườn hoa đọc báo uống cà phê, chủ đề câu chuyện đi từ hiking (đi bộ đường dài) cuối tuần đến đội điều hành bằng mô tô ở Bogota, rồi đến các thành phố lớn của Trung Quốc và sức ảnh hưởng toàn cầu. Thế thôi cũng bập bẹ được nửa buổi sáng. Vốn tiếng Tây Ban Nha rời rạc của Trần Dị đột nhiên tiến bộ vượt bậc, dần cũng ứng phó được với giao tiếp hằng ngày.

Ở nhà còn công việc đang làm dở, không nên ng ồi lâu. Trần Dị lên tầng dọn nhà cửa, giặt ủi quần áo, mở tivi nghe tin thời sự địa phương; sau đó đem quần áo ra sân thượng phơi, ng ồi ngay mép sân thượng, thỏa mãn châm điếu thuốc, nhìn ga giường trắng tuyết khẽ đong đưa trong gió.

Tầng dưới có người gọi “Trần” bằng một chất giọng lạ kỳ, còi xe reo leng keng. Không ai khác ngoài Gino, con trai lớn nhà Ramirez, năm nay mới độ mười bảy. Công việc của cậu là sáng dắt chó đi dạo bán thời gian, tối làm bưng bê cho nhà hàng. Hôm nay sang dẫn Trần Dị đi thăm thú thành phố cổ, chủ yếu là khu vực Santa Fe, ô phố có đời sống về đêm náo nhiệt nhất Bogota, chật ních quán bar, nhà nghỉ và khách ba lô.

Gino đưa Trần Dị tới một tiệm bida nhỏ nổi tiếng.

Hồi trong nước Trần Dị chơi snooker và Chinese 8 ball pool, còn Colombia chơi billiards và carom là chính. Trò cược bóng cực kỳ kịch tính, Trần Dị muốn xem thử cách đánh bida của Nam Mỹ.

Cách chơi bida ở đây rất tùy tiện, bàn bóng tương đối sơ sài, những cú đánh vô cùng quyết liệt, cốt yếu tập trung ghi bàn. Mấy thanh niên loại choai trong phòng bida này chưa từng gặp người Trung Quốc nào ở đây. Nay được gặp, trông vừa cao to vạm vỡ, vừa bất cần đời; mặc kiểu đồ lòa loẹt và rẻ tiền, rất không phù hợp với khí chất người Trung Quốc; và nhìn xem cú phát bóng đấy kìa, chuẩn quy cách đánh snooker khỏi cần chỉnh.

Trần Dị chỉ mang theo mỗi mười vạn peso, ngang nhiên đặt ở mép bàn bóng một cách lộ liễu. Một vạn peso một ván, mọi người tự đoán trước rằng, hẳn là sẽ kiếm được món tiền ấy dễ dàng lắm. Kết quả, đóng đô ở tiệm bida đến ba giờ chiều, mười vạn peso kia chẳng hề bị thua sạch. Ít tiền còn lại Trần Dị bỏ ra mời mọi người uống chén rượu, rồi cứ thế làm quen được với một nhóm bạn chơi bóng.

Chạng vạng, Trần Dị bắt xe buýt đi đón Miêu Tĩnh tan làm. Hẹn là sẽ về nhà nấu mì gói, vừa mở cánh cửa đã ngửi thấy mùi hương bay ra từ bếp. Trong nhà có đủ các loại hải sản, hành tây, đậu hũ, cà chua, nấm hương; trong lò có tôm hùm Caribe, vanilla, húng quế. Trần Dị huýt sáo, bung hai tô mì nóng hổi ra đặt trước mặt Miêu Tĩnh.

Mắt cô lấp lóe sáng, nhìn anh, vừa ngạc nhiên vừa buồn cười.

“Ăn xem vị như nào?” Trần Dị nhẹ nhàng gỡ thịt tôm hùm cho cô, “Nấu theo thực đơn của người lười đấy.”

Vị không tới mức hoàn hảo, nhưng đã vượt ngoài mong đợi. Buổi không khí vui vẻ xuyên suốt bữa cơm. Sau bữa tối, hai người mở chai rượu nho, lấy chiếc bánh kem nhỏ ra, rúc ở sofa xem bộ phim điện ảnh.

Cuộc sống giản đơn, thời gian chạy vùn vụt, cuối tuần thanh thoi và tự tại. Vào cuối tuần, những tuyến đường chính trong thành phố Bogota sẽ đóng cửa cấm xe cộ thông hành, nhằm để người dân tích cực đạp xe, chạy bộ hoặc thể dục vận động. Cả thành phố chợt trở nên thư thái, hai người bèn ra ngoài đi dạo. Ngoài phố, những quả bắp ngô phết bơ và rắc thêm muối được đặt trên những vỉ than nướng, vị giòn ngọt, mềm mại rất đặc biệt. Vào ngày trong quán cà phê, gọi một tách cà phê ăn cùng bánh mì Pháp, thong thả đợi cho ban mai trôi đi.

Đàn bò câu lũ lượt sà cánh xuống quảng trường Plaza de Bolivar làm ai đó ngã nhào, tiếng cười của lũ trẻ con nô đùa và nhóm hoạt náo viên đang biểu diễn bất chợt bùng nổ. Bogota có rất nhiều viện bảo tàng danh tiếng lâu năm – địa điểm lý tưởng để giết thời gian. Trần Dị dẫn Miêu Tĩnh rong ruổi vòng quanh thành phố cổ. Cuộc bộ đến chợ dân bản địa, có khi sẽ tìm

được một vài món đồ nhỏ lý thú, chẳng hạn như đồ thủ công mỹ nghệ từ các dân tộc hoặc những đĩa nhạc hiếm có khó tìm của ca sĩ Mĩ Latinh, khuyên tai và vòng cổ do chính tay dân tị nạn từ đất nước Venezuela đan bện, hay áo quần giày dép đủ kiểu mẫu độc đáo.

Với bữa trưa, thông thường người ta sẽ ra chợ và chọn ăn những thức ăn vặt: cơm trộn dĩa bò, khoai tây đỏ nướng, côn trùng chiên, tôm đông lạnh nấu canh chua. Cơm nước xong thì leo núi Monserrate. Cơm tối đương nhiên phải ăn tại nhà hàng trên núi: ăn món Peru ngon tuyệt cú mèo; chọn một vị trí gần sát cửa sổ, không gian nhà hàng tỏa ánh đèn mờ mờ, dàn nhạc tấu lên những giai điệu từ chiếc phong cầm và đưa giọng ngân nga một khúc trữ tình; thực khách xung quanh rỉ tai thì thầm; trên bàn là món paella và vịt nướng cay, spaghetti sườn cừu, bia Peru cực kỳ thích vị giác.

**Paella*

Nhìn xuống Bogota dưới chân núi, biển đèn về đêm lộng lẫy vô ngần. Bấy giờ mới nhận ra Bogota là một đô thị lớn với hàng ngàn vạn dân cư. Gió trên sân thượng mát rượi rượi. Chẳng biết do cao nguyên ảnh hưởng hay vì thứ rượu ngô ủ men, cứ phảng phất hoài một cảm giác muốn tạm quên hết mọi thứ trên đời, để tâm trí lắng đọng chốc lát. Những cặp tình nhân ngoại quốc bên cạnh đã bắt đầu hôn nhau đắm say. Trần Di bọc thân mình mảnh mai của Miêu Tĩnh vào áo khoác mình, cẩn trọng đặt môi lên vành tai và gò má cô. Cô bị trằm trong luồng hơi dày, cảm nhận sợi râu lún phún ở cằm người đàn ông lướt qua cổ và vùng sau tai nhạy cảm. Ngón tay trắng nhợt run run cuộn tròn, ánh đèn trước mắt làm ngây ngất vầng vất như thể đất trời đảo lộn.

Buổi tối còn nhiều trò giải trí. Biết tránh đi những mối nguy rình rập thì vẫn hòa nhập được tốt vào nhịp sống nơi đây. Chợ đêm ở thành phố cổ tới tận hai giờ sáng vẫn nhộn nhịp người. Gái xinh Mĩ Latinh xuất hiện khắp mặt phố, với hông cong vút và eo thon nhỏ, mặc quần bò bó sát hoặc kiểu váy ngắn cũn cỡn, phóng khoáng và mang một chút chòng ghẹo nguy hiểm. Hai người vào quán bar uống rượu, những người chung quanh chưa bao giờ gặp gương mặt phương Đông, tiếng hola vang không ngớt, liên tục có

người bước qua chụp ảnh hoặc uống rượu. Miêu Tĩnh ra quầy bar gọi một ly mojito, bartender cho cô hẳn vò rượu 1 lít, làm cô uống đỏ bừng hai má, mắt hóa mơ màng.

Mọi người trong quán bar đều đang nhảy múa, nhảy vũ điệu salsa của Colombia, động tác kêu gọi đầy ám muội, đam mê lan tràn. Miêu Tĩnh vừa xem vừa đỏ mặt, được Trần Dĩ ôm lấy cùng lắc lư theo tiếng nhạc. Lui vào một góc không người, cả hai trao cho nhau nụ hôn sâu nồng nhiệt, làm trái tim bỗng thấy khô khốc và chênh choáng, khó kiềm chế nổi.

Đó là một ngày hoang đường đến lạ, thậm chí còn điên rồ hơn cả mùa hè năm mười tám tuổi. Nam nữ trưởng thành trút bỏ lớp vỏ ngây ngô, hướng tới sự hài hòa và thăng thấn. Cơ sòng tình râm ran cháy từ con phố lạ lẫm về nhà; những vết tích rải rác khắp bàn ăn, bồn tắm, và buồng ngủ. Miêu Tĩnh khóc sưng hết mắt, vẫn chẳng cách nào chống đỡ nổi cuộc tàn sát của anh. Trần Dĩ dùng nụ hôn để ngăn lấp tiếng nước nở, cô giận dữ cắn nghiến cánh tay và bả vai anh, lại càng khơi dậy yếu tố bạo lực trong con người anh.

Hôm sau thức giấc, toàn thân Miêu Tĩnh như bị nghiền nát vụn, mệt tới độ không nhấc nổi nửa ngón tay. Đầu giường đặt một bó hoa hồng to oành, đủ màu và còn đọng sương sớm. Đối diện với con mắt thắm mệt đầy vẻ mãn nguyện của Trần Dĩ, anh nhoẻn miệng cười với cô. Cà phê và bữa sáng đã chuẩn bị đâu vào đấy, anh ân cần phục vụ tận răng.

Cô nhìn màn giường che trên đỉnh đầu... cảm thấy Trần Dĩ cần một công việc để phân tán năng lượng.

Nhưng đi đâu ấy cô không dám nói ra.

Trần Dĩ đến tiệm bida chơi bóng với mọi người mỗi tuần. Tiền thua càng ngày càng ít, thắng được tiền cũng không đem đi cá cược, theo cách nói của anh thì đây chỉ là dịp học hỏi kỹ năng chơi bóng, bắt tay kết bạn, uống với nhau chai bia. Ở Bogota, anh không tiền, không hậu thuẫn, không vốn liếng, nên quan trọng nhất là hòa hợp được, cần thiết kết giao với vài người bạn thuộc những tầng lớp khác nhau.

Gino đi theo Trần Dị, bỗng dựng thành chàng fanboy nhỏ của anh. Anh kể những câu chuyện ở Tam Giác Vàng ngày trước, hỏi cậu ta có biết Tam Giác Vàng ở lãnh thổ Myanmar, đó cũng là một nơi lắm trò hay như Colombia vậy. Đã từng chạm vào gun (súng) chưa? Hẳn tất nhiên rồi, trên đường phố Bogota vẫn hay nổ ra những trận súng đột kích ngắn, cả súng ở Cordoba, Tam Giác Vàng cũng có, cùng các loại súng giả, trước đây anh còn có một khẩu súng tự vệ.

Đến Bogota non nửa năm, về cơ bản Trần Dị đã quen thuộc với hoàn cảnh sống, thành công vượt qua cửa ải ngôn ngữ. Thêm những hiểu biết về súng ống vũ khí, đồng thời sở hữu vóc dáng và ngoại hình mạnh mẽ, Ramirez bèn đứng ra làm mối, tìm giúp Trần Dị một công việc: Bảo vệ an ninh cộng đồng trong khu người giàu. Nơi làm việc nằm ngay ở tòa chung cư cao cấp gần nhà, nhiệm vụ chính là cầm vũ khí đứng gác hoặc tuần tra.

Trần Dị rất hứng thú với công việc này.

“Làm ca chiều, từ mười giờ sáng đến ba giờ chiều, bao cơm trưa, tiền lương mỗi tháng là tám chục vạn peso.”

Miêu Tĩnh cân nhắc năm giây, hỏi anh thấy có an toàn không. Khu người giàu lắp đặt camera giám sát chặt chẽ khắp nơi, trang bị an ninh đầy đủ, hơn nữa còn có cảnh sát đi tuần, thực ra vài năm trở lại đây rất ít phát sinh các vụ bạo lực. Nghĩ ngược nghĩ xuôi, sau cùng vẫn theo ý anh. Thà rằng ra ngoài tìm việc gì làm, giao lưu với mọi người còn đỡ hơn cảnh ngày ngày ở nhà làm quý ông nội trợ cho gia đình. Về số tiền lương tám mươi vạn peso, quy ra nhân dân tệ thì cũng mới hơn một ngàn, cho là tiền tiêu vặt của anh, tiền nội trợ mỗi tháng vẫn như cũ.

Anh mặc bộ đồ phục do công ty an ninh phát, nhoáng cái trông đứng đắn hẳn lên. Bốt dài, quần rằn ri, áo polo đen, phối cùng mái đầu húi cua, cặp mắt sâu cùng hàng mày rậm, mang một phong thái vững vàng và dõ dạc sức lực. Miêu Tĩnh lén chụp tấm ảnh, bị Trần Dị bắt quả tang, cười lưu manh hỏi cô: “Thích à?”

Thích chứ sao không?

Nhớ thời thiếu niên, gần như họ không có lấy một tấm ảnh đúng nghĩa, chỉ có ít ỏi vài ảnh trên giấy tờ căn cước. Hồi ấy vẫn chưa hiểu gì là kỷ niệm và trân trọng, thậm chí hai người chẳng có đến một tấm ảnh chụp chung.

Sau đó, những lúc Miêu Tĩnh đi làm, Trần Dị đâu sẽ chụp ảnh gửi cho cô xem: anh và Gino cùng dắt chó đi dạo và chơi ném đĩa ngoài công viên; những trái cây và rau củ kỳ lạ bày bán ở chợ thức ăn; cầu vồng khổng lồ hiện ra trong một chiều mưa tầm tã; cùng đồng nghiệp ăn bữa cơm trưa kiệt xỉ của công ty.

Dĩ nhiên cũng có ảnh hai người chụp chung: ảnh lưu niệm anh hồn nhiên khoác vai cô ngắm cảnh ở một điểm du lịch nào đó; ảnh chụp bóng lưng lúc đánh cầu lông với bạn; bộ mặt hèn của hai người khi nấu cơm trong bếp; vẻ say ngủ ngọt ngào vào buổi bình minh và nụ hôn quẩn quýt dưới ánh nến.

Nếu thích, vậy thì cứ giữ hết ở đây, đợi khi già rồi lại mở ra ngắm dần.

Công việc bảo vệ này chóng vánh kết thúc sau ba tháng. Trần Dị kết thân với vài người đồng nghiệp, song cuối cùng vẫn phải dừng bước vì những nàng khách thuê nhà xinh đẹp rất nhiều lần nhờ anh lên tầng thông tắc ống nước và diệt côn trùng, niềm nở mời mọc Trần Dị tham gia party tiệc tùng.

Trần Dị hết đỡ nổi, quyết định từ chức, lại về làm anh nội trợ nhà thông dong.

Miêu Tĩnh cũng gặp phải tình trạng tương tự. Mấy cậu trai trẻ người Brazil ở văn phòng lúc nào cũng vẫn thể hiện những cử chỉ kèm mặt ôm hôn. Bạn học chung lớp tiếng ba lần bảy lượt rủ rê cô đi nghỉ phép, mười hai giờ khuya khoắt còn gọi điện nói mấy câu mờ ám, trình bày về nỗi nhớ giọng nói và nụ cười dịu dàng của cô, đến nỗi nửa đêm trần trọc thao thức, hỏi cô có muốn ra quán bar uống một ly không.

Đây chính là Mĩ Latinh cháy bỏng nhiệt tình!

Vốn sắp sửa vào giấc... chỉ một cuộc điện thoại đã làm Trần Dị tối tăm mặt mày, ánh mắt đầy kh ủng bố. Đêm đó Miêu Tĩnh bị hành một trận ra

trò, hôm sau dậy thì đã gần trưa, cô phát hiện giọng mình khàn khàn nặng trĩu, đầu nặng chân nhẹ, người bồng bênh như cảm cúm.

Trần Dị và Pierre đang tưới hoa tám chuyện ở vườn hoa tầng dưới, ngừng đầu chợt bắt gặp Miêu Tĩnh trong bộ váy ngủ trắng toát, tựa cơ thể mềm oặt vào lan can sân thượng uống cà phê, bèn giờ cao vọt xịt nhắm về phía cô, làm những giọt nước li ti bám đầy người Miêu Tĩnh. Hai người đàn ông đứng dưới cười ha ha, chế giễu cô là lazy girl (nàng lười).

Hiếm khi Miêu Tĩnh bị tấn công như thế, cô lạnh lùng xoay gót bỏ vào nhà.

Trần Dị bước huỳnh huých lên tầng với cô, chu đáo múc cháo hải sản và rót cốc nước ép trái cây tươi, bàn tay ấm nóng xoa bóp cơ bắp đã mỏi nhừ, m*t lấy những dấu hôn ở cổ cô.

“Mệt không? Hay đi tắm trước? Anh xả nước cho em nhé?”

Cả người cô nhũn ra, bùng tách cà phê, lạnh mặt: “Anh có nghĩ sẽ tìm một công việc khác chưa?”

“Ở nhà suốt ngày cũng không sao, nhưng có việc làm thì vẫn thoải mái hơn, có lẽ em có thể tìm giúp anh một công việc phù hợp...”

Thân người đang kè sát cô chợt hơi cứng ngắc, Trần Dị đặt chiếc cầm nặng nê lên vai cô, giọng biếng nhác: “Sao? Muốn anh kiếm tiền nuôi gia đình à?”

(còn tiếp)

Chương 52: Anh chàng cục mịch và cô vợ yêu kiều (3) (Có chuyện gì không vui, để em dỗ anh.)

“Không cần anh kiếm tiền mà.” Miêu Tĩnh phủ nhận dứt khoát, “Anh không đi làm cũng được, nhưng có thể phát triển những sở thích khác, ví dụ như đá bóng này? Ừm... đạp xe, tập thể dục, đi bộ, du lịch...”

Tóm lại, xin đừng ở nhà mãi để rảnh tinh lực dần đông.

Trần Dĩ híp con mắt đen sâu hút, lông mày bỗng nhăn rúm. Rốt cuộc ý cô là gì? Chê anh không có tiền à? Hay đáng xấu? Thiếu hụt thể lực?

Đâu đến mức vậy chứ. Chi phí sinh hoạt ở Bogota thấp lắm, anh cũng chẳng phung phí quá nhiều tiền bạc, đáng người vẹn nguyên không đổi, cơ bụng vẫn cứng chắc hết một tấm sắt, thậm chí bức xạ cực tím gay gắt vùng cao nguyên còn làm da anh biến ra một màu đồng nhạt gọi cảm hú hần.

Chê anh không có sở thích gì để theo đuổi, nhạt nhẽo vô vị à?

Anh vốn dĩ chỉ là một tên đầu đường xó chợ, đúng thực không trình độ, không văn hóa, không thể bày tỏ thái độ gằn gỏi và cởi mở cho một cuộc nói chuyện thật điềm tĩnh và tự tin với người khác được. Nào những văn học nghệ thuật, kinh tế tài chính, hay các môn thể thao được bàn luận sôi nổi trong những buổi gặp gỡ tụ tập, tiếc thay anh đã qua cái lứa ham thích những thứ ấy mất rồi; và cũng khinh bỉ luôn cách cánh đàn ông Nam Mỹ khoác lác đầy cường điệu về bản thân như thể anh ta là một vật gì thần thánh chỉ tồn tại trên cõi trời.

Đi khắp thế giới, Miêu Tĩnh đã gặp vô số kiểu đàn ông: dí dỏm, khôi ngô, thông thái, giàu có, quyến rũ. Nhiều chẳng đếm xuể.

Rời khỏi Đàng Thành bé nhỏ, rời khỏi một Trần Dị khoác trên mình ánh hào quang của tuổi dậy thì, anh đã hóa mờ nhạt từ lâu.

Trần Dị không thừa nhận rằng mình đang lo được lo mất. Nhưng khi nấu cơm, anh đập thớt rầm rầm, lơ đãng đổ bát nước vào chảo xào, bưng một đĩa đồ ăn đun đến độ chuyển màu đen ngòm ra bàn ăn, quảng hai cây đũa cho Miêu Tĩnh.

Viện cái có để ra ngoài, anh bảo muốn đi mua ít đồ Miêu Tĩnh nhìn chăm chăm bóng lưng không tí phấn chấn nào của anh, bàn tay anh ôm lấy cổ, nghênh ngang bước khỏi cửa nhà.

Nhìn đĩa đồ ăn chẳng còn phân biệt nổi màu sắc kia, cô chớp mắt, bình tĩnh cầm đũa lên ăn. Ăn xong, mở tủ lạnh, tìm vài nguyên liệu xào thêm một đĩa đồ bình thường, đặt trên bàn đợi Trần Dị về ăn, rồi quay vào buồng bắt đầu công việc.

Công việc không nhiều mới lạ. Cô được cử sang đây công tác đột xuất, phải xử lý dự án với cường độ cao. Thứ nhất vì sự khác biệt về ngôn ngữ và văn hóa ở văn phòng, thứ hai xuất phát từ nguyên nhân chênh lệch múi giờ, nên bắt buộc cần nắm chắc giờ giấc để kết nối với người phụ trách trong nước vào những buổi sáng tối và vào những giờ không phải làm việc, thậm chí cuối tuần cũng phải xếp schedule (thời khóa biểu)*. Khoảng thời gian thư giãn duy nhất chính là lúc ở cạnh anh. Có lẽ, chờ qua tháng sau hết bận tối mắt, hai người có thể ra biển nghỉ phép. Đến Bogota bao nhiêu lâu, cả hai tất bật tự thu xếp cho mình, bận học tiếng, bận làm quen cuộc sống mới, chưa khi nào được giải tỏa một cách thực thụ.

**Những chú thích trong ngoặc trên đoạn văn từ chương trước qua chương này và các chương sau là của editor.*

Trần Dị ngồi lẩn lũi ở công viên ngoài nhà hút hai điếu thuốc, rồi tạt ngang hàng rau quả mua ít đồ về nhà. Về tới nhà, vòng vào bếp xem, trong thùng rác là mớ đồ ăn anh vừa nấu. Thân mình mới buông lỏng chột cứng đờ, đầu ngón tay ngấm mùi thuốc lá vô thức dán môi. Nhận ra miệng chằm ngậm điều nào, tay lại rút túi quần, đá đá cái thùng rác dịch vào trong.

Miêu Tĩnh ngồi trước bàn mở laptop, không hay biết anh đã về. Cô đang nghe điện thoại, nói chuyện với người ta bằng thứ tiếng Tây Ban Nha trộn tiếng Anh, tiếng cười nhẹ nhõm, ngữ khí êm đềm. Họạ chẳng Trần Dị nghe hiểu được một phần ba nội dung, lại là gặp mặt thăm hỏi gì đó.

Anh nhẹ tay đóng cửa buồng, một mình làm tổ ngoài phòng khách xem phim, lười nhác duỗi hai chân dài, hai tay gác sau gáy, ánh mắt u ám và vẻ mặt vô hồn, sau cùng móc bao thuốc ra phì phà một điếu.

Kể từ lúc đến Bogota, thực ra Trần Dị không hút thuốc ác liệt như thế. Một là do thay đổi môi trường sống, hai vì tâm lý được thả lỏng nên cơn nghiện không hoành hành quá dữ dội. Hơn nữa, Miêu Tĩnh luôn luôn liếc anh mỗi lần anh hút thuốc. Anh cũng hiểu, ngộ nhỡ hút quá mà hóa ra bệnh gì thật, giờ anh đã bên cô, không lo cho thân mình, thì cũng phải biết suy nghĩ vì cô.

Đêm xuống khi nằm cạnh nhau, chạm vào làn da trắng muốt thơm mềm, h@m muốn trong lòng lại chộn rộn góc đầu dây, cánh tay to khỏe choàng qua kéo tấm eo thon vào lòng. Miêu Tĩnh trở người lăn vào vòng tay Trần Dị, áp hai tay lên ngực anh, tỏ ý khước từ: “Ngủ đi anh.”

“Làm xong rồi ngủ.” Anh định giở trò bá đạo, “Anh không ngủ được.”

“Hôm nay em mệt lắm...”

“Em chỉ việc nằm.” Một giọng hơi khàn vẳng bên tai cô, hơi nóng trườn dọc theo đường cong chiếc cổ.

“Không được.” Miêu Tĩnh đê lại bàn tay cựa quậy của anh, cuộn tròn người, nhắm mắt thở dài, “Cho em nghỉ mấy ngày đi mà...”

Môi người đàn ông không mỏng, hơi sẫm màu, đường viền môi có vẻ cương quyết và ngập đầy dục cảm, khoe môi kéo căng, môi mím lại, hình như bất mãn.

Quai hàm bạnh ra một nét lạnh lùng, khuôn mặt gượng gạo xen đôi phần ấm ức, mái đầu bù xù hờn giận trượt xuống. Miêu Tĩnh đê bàn tay từ chối

anh lơ lửng giữa không trung, toàn thân run rẩy, sau r ồi mười ngón tay vẫn dịu dàng lu ần vào đám tóc dày của anh.

Anh đưa bờ môi ướt át v ề lại b ầu má h ồng hào l ần nữa. Miêu Tĩnh mơ màng ngáp dài một cái, tứ chi lẫn xương cốt tan rã như lọt vào cụm mây, l ắm nh ắm l ầu b ầu, lật người bày sẵn tư thế, chậm rãi nhắm mắt r ồi chìm trong mộng đẹp.

...

Cô sướng xong là cứ thế ngủ luôn à?!!

Tr ần Dị hậm hực quét l ưỡi ra r ăng hàm sau, vươn tay tắt phụt cây đèn đ ầu giường, đ ược người nhìn chăm chăm t ắm màn giường màu trắng nhạt trong bóng tối.

Miêu Tĩnh thuận lợi nghỉ ngơi vài ngày. Tr ần Dị chưa từ bỏ ý muốn dốc lòng “th ể hiện”, cô c ầm cuốn sách nghi ền ng ẫm, bàn tay đẩy bộ mặt điển trai đang sắp g ần tới, giọng nhẹ tênh: “Em đến tháng r ồi.”

“Cuối tháng cơ mà?” Mày người đàn ông chau lại trông hết sức nặng nề

“Đến sớm.” Ni ềm sung sướng hiển hiện rõ rệt nơi kh ỏe môi cong đỏ tươi, “Nghỉ một tu ần đ ấy.”

Tay anh xoa nhẹ mấy cái trên khuôn bụng cô m ềm nh ũn, chán chường ng ả phịch ra giường.

Miêu Tĩnh vượt chỗ tóc ram ráp của anh: “Đ ọc sách với em nhé?”

“Sách ở đ âu ra? Lại còn tiếng Tây Ban Nha.” Tr ần Dị r ử mắt, “Anh có đ ọc sách bao giờ.”

“Em đi tiệm sách mua với bạn học chung lớp tiếng, bọn em vào một tiệm sách rất đẹp nằm g ần quảng trường Plaza de Bolivar. Trong tiệm có cả một buổi biểu diễn văn nghệ trên sân khấu nhỏ, cà phê cũng ngon, chắc l ần sau mình vào dạo quanh đ ược đ ấy.”

“Em đi tiệm sách lúc nào, sao anh không biết?” Trần Dị càng cau chặt mày, “Đi cùng gã Thụy Điển tên Mike kia á?”

“Có Marilyn nữa.” Cô hơi hợt bỏ sung, “Không vì Gino lỗ miệng, em còn chẳng biết dạo này anh toàn chơi bóng ở phòng bida nữa đấy.”

“Anh nên đổi sang một chỗ chơi bóng tốt hơn... Em quen một chủ đại lý, anh ta sống ở chân núi Monserrate, sở hữu một khu biệt thự, và cả một câu lạc bộ thành viên, bên trong đó có bàn snooker, em dẫn anh đi xem thử nhé?”

Miêu Tĩnh không phản đối việc Trần Dị chơi bida, mà chỉ không muốn anh tiếp tục cuộc bóng kiếm tiền, hơn hết là đừng chen chân vào những khu ổ chuột vàng thau lẫn lộn. Người ngoại quốc rất dễ gặp phiền phức ở ngay xứ này.

Trần Dị nhắm mắt, giả bộ ngủ, chẳng ừ hử tiếng nào.

Ngón tay cô khẽ chọc vào trán anh.

“Ngứa tay, cũng chả hay hớm gì, về sau không chơi nữa.” Anh đáp bằng một giọng nhạt nhẽo, trở mình đưa lưng về phía cô.

Một tuần yên ổn trôi qua, ngay sau đó Miêu Tĩnh nhận được thông báo phải đi công tác ở Medellin. Trần Dị hỏi cô có cần anh đi cùng không, dẫu sao Medellin cũng từng là thành phố của trùm buôn thuốc phiện, điều kiện an ninh còn đáng quan ngại hơn cả Bogota. Miêu Tĩnh lắc đầu bảo khỏi cần. Tuần này chủ nhà Pierre kế hoạch về quê nghỉ dưỡng, có mời Trần Dị đi chung, họ sẽ cùng cưỡi mô tô, câu cá, chèo thuyền, vân vân. Và lại cô đi công tác với đồng nghiệp, hoàn toàn không cần lo lắng.

Trước khi đi, Miêu Tĩnh đặt một khoản tiền ở đầu giường cho Trần Dị, chừng hơn ba trăm vạn peso, cho anh chơi vui vẻ thêm chút.

Tạm chưa bàn đến chuyện Trần Dị chơi có vui không, nhưng chỗ Miêu Tĩnh hiển nhiên là không tệ chút nào. Medellin nắng rực rỡ hơn Bogota,

bởi thế nên quần áo cũng mỏng và khoan khoái hơn nhiều. Cô mua cho mình bộ áo tắm và váy liền áo được thêu thủ công để mặc phơi nắng. Trần Dĩ dặn buổi tối cô đừng ra ngoài, Miêu Tĩnh ngoan ngoãn gật đầu vâng lời anh. Và chỉ mấy tiếng sau, Trần Dĩ lướt thấy vlog của cô và đang nghiệp ở một trang mạng xã hội nọ, kèm đó là ảnh Miêu Tĩnh diện chiếc áo đầm tươi rói bó sát người, đêm hôm la cà ngoài phố và tán gẫu trong quán bar.

Trở về Bogota, giờ đang là mùa mưa, ngày nào cũng phải đón một trận mưa dầm dề, trời lạnh hiu hắt. Ngâm mình xong, Miêu Tĩnh bước ra, Trần Dĩ vẫn ngồi oặt ẹo trên sofa hút thuốc.

Nét mặt anh là lạ, có một chút ngán ngẩm.

Nằm trên giường trông cũng rệu rã. Nhiều lần Miêu Tĩnh lén nhìn sang anh, anh dán mắt vào trò chơi trong điện thoại, chẳng buồn liếc cô lấy một cái, đương nhiên cũng không hề phát hiện bộ đồ lót mới toanh trên người cô, kiêu dàng tinh tế và gợi tình hết sảy.

Một đêm quá đổi tốt đẹp, Trần Dĩ lại chơi game gần suốt đêm, sáng hôm sau Miêu Tĩnh đành dậy làm bữa sáng. Đến giờ đi làm, anh lăn người rời khỏi giường, kéo chiếc áo ngoài khoác lên người, đưa cô ra ngoài trong một hình tượng mệt mỏi với mảng màu xanh nhạt ở cằm. Đến nơi, anh hít thở lạnh, quay đầu bỏ đi ngay.

Chiều lại tới đón cô tan làm, Trần Dĩ khoác áo khoác của mình cho cô, lặng lẽ dẫn cô về nhà.

Miêu Tĩnh hiếm khi bắt gặp điệu bộ ấy của anh.

Một chút thờ ơ kỳ quặc, và thêm phần tím tức vừa kiêu kỳ vừa kìm nén.

Tối ngủ, Miêu Tĩnh bèn đi ghẹo Trần Dĩ, ngón tay ngọc ngậy tới lui trên người anh. Anh nhất quyết không chạm vào cô, nói một rưỡi thẳng thừng cầm điện thoại ra sofa ngoài phòng khách chơi game.

Lò sưởi bật bùng ánh lửa, phòng khách xem chừng ấm cúng hơn cả buổi ngủ. Anh nửa nằm trên sofa, vừa hút thuốc vừa lướt điện thoại.

Miêu Tĩnh khoác áo ngủ đứng dậy, đi qua ng ồi ở tay vịn sofa, xoa ấn đường cau có của anh, nhẹ nhàng hỏi: “Anh sao thế?”

Trần Dĩ không hé răng, rít sâu một hơi, mạnh tay búng tàn thuốc.

“Xảy ra chuyện gì không hay à?”

“Hay giận em à?”

Anh bực dọc đáp: “Không.”

“Thế rốt cuộc anh làm sao? Có chuyện gì không vui, để em dỗ anh.”

Giọng người đàn ông lạnh tanh: “Không dỗ được đâu.”

Miêu Tĩnh muốn cười, lại thấy lòng nhoi nhói: “Sao lại không dỗ được chứ?”

“Suốt ngày vất óc nấu cơm cho nhà cô, chưa một lần nào nhà cô khen ngon, đồ ăn thừa của nhà cô đều vào bụng ông hết, nhà cô lại còn đổ đồ ăn ông nấu vào thùng rác.”

“Ngay đến đồ lót cũng giặt cho nhà cô, đời ông đây chưa từng làm loại chuyện đấy cho phụ nữ bao giờ đâu.”

“Chê tôi không tiền không văn hóa không sở thích, còn không cho chơi bida, mình thì giấu giếm tôi đi dạo tiệm sách với gã khác, đi công tác còn lá mặt lá trái với tôi. Tôi không cho nhà cô làm cái gì là nhà cô cố tình làm cái đấy.”

“Lúc trên giường nhà cô không than mệt thì than lâu, tiên sư, toàn ông đây ra sức h ầu hạ nhà cô chứ đâu, mệt cái đầu nhà cô! Không vậy thì cũng là lấy cớ mặc kệ. Được, thích là làm, thích là đánh đổ.”

Miêu Tĩnh nghe giọng điệu cố nén lửa giận của anh, mở m ồm ra là xưng ông xưng bố, cô cười híp mắt, cúi đầu dùng nụ hôn ngăn lấp miệng anh, khẽ m*t lấy cánh môi anh.

Cả người cô ép sát người anh.

Thực ra cô cực kỳ thích cảm giác áp chế anh thế này, thích nhìn anh cau mày nhăn nhó, tức tối lờn lộn, bực bội đỏ mắt, lại còn vẫn cứng cổ lì lợm.

“Trần Dị, anh đáng yêu quá đi mất.” Cô tùm tùm vuốt nhẹ chóp mũi anh.

“Biến, ông đáng yêu cái khỉ gió.” Anh nghiêng răng, bả vai đẩy cô ra, tay lại khóa chắc eo cô để chắc chắn rằng cô không bị ngã xuống.

Cô nằm nhoài trên người anh, tìm một tư thế nép mình dễ chịu, nắm lỗ tai anh thì nhỏ nhỏ, trước tiên sẽ dỗ dành anh về lại một bé ngoan, xuyt, tiếp đó là chút ít dirty talk không dành cho thiếu nhi, cuối cùng mới chịu quy phục bằng một vài trò chơi hòng lấy lòng anh... Anh thực sự đáng yêu chết người, đáng yêu hết như anh của mười mấy năm trước.

**Dirty talk: Khẩu dân.*

(còn tiếp)

Một bạn độc giả bên TG cmt câu này làm mình cười khà khà: “Từ năm lớp 9 cho tới giờ Trần Dị toàn bị Miêu Tĩnh thao túng, đó là quả báo cho anh Trần vì hồi nhỏ từng đá cô Miêu.” :D

Chương 53: Gã trai Latinh (Ông đây chưa từng nghĩ sẽ gặp váy phụ nữ suốt đâu.)

Trần Dị lại tìm tiếp một công việc mới.

Gần công ty Miêu Tĩnh có một quán cà phê nghệ thuật nhỏ khá nổi tiếng, Trần Dị bèn vào làm nhân viên rang cà phê, chỉ vì câu nói của cô trong một sáng nọ: “Cà phê ngoài quán uống ngon phết.”

Buổi trưa cùng đồng nghiệp ra ngoài ăn cơm, tiện đường mua tách cà phê, bỗng thấy Trần Dị mặc áo sơ mi trắng, đeo tạp dề đen ngỗng xõm trước lò sấy khô, người thoang thoang hương cà phê đầy mê đắm. Anh giờ chiếc mũ lưỡi trai huyết sáo với cô, trông sạch sẽ và mang đôi chút hư hỏng.

Tư Nam là một trong hai cô gái người Trung Quốc duy nhất trong công ty, đảm nhiệm vị trí phiên dịch viên tiếng Tây Ban Nha kiêm kế toán, ngày nào cũng đi với Miêu Tĩnh như hình với bóng. Giờ đây cô gái hoạt bát và vui tươi ấy cũng phải cảm thán: “Bạn trai cô đẹp trai thật.”

“Trần Dị tốt với cô lắm đấy.”

Tuy Miêu Tĩnh đã dọn ra ngoài sống chung với Trần Dị, nhưng khoảng cách từ công ty đến chung cư không xa, bình thường cũng qua lại nhiều cùng đồng nghiệp, thường góp mặt trong những buổi hẹn ăn liên hoan hay những sự kiện, góp phần mở rộng vòng tròn giao thiệp. Vì lẽ đó nên mọi người tương đối quen thuộc Trần Dị, bất cứ lúc nào cũng có thể chuyện trò với nhau đôi ba câu.

Trong công ty cũng có đồng nghiệp nam được cử sang đây, người làm bên bộ phận nghiệp vụ bán hàng, người là kỹ sư dịch vụ hậu mãi, cộng thêm vài người bạn trong giới, tổng thể lại cũng quen biết được kha khá người,

nhưng hầu hết mọi người vẫn đang độc thân. Kiểu người yêu cùng ra nước ngoài công tác như Miêu Tĩnh và Trần Dị thuộc vào loại hiếm gặp.

Trông bề ngoài hai người vô cùng xứng đôi, tình cảm gắn bó mật thiết. Quan hệ giữa Tư Nam và Miêu Tĩnh khá tốt, cô nàng thường hay sang nhà Miêu Tĩnh chơi, khi ngỡ tán gẫu bèn lân la hỏi lịch sử yêu đương của hai người. Miêu Tĩnh kể: “Bọn tôi quen nhau nhiều năm rồi, hồi bé ở chung một nhà, lên cấp 2 còn học chung trường...”

Cô không kể quá mức phức tạp, chỉ gói gọn qua vài câu mơ hồ, nghe thì biết đại khái đây là hai con người đã quen nhau từ thuở ấu thơ, thời thiếu niên từng làm bạn học.

Tư Nam xuất ngoại ba năm, năm nào cũng đếm ngón tay đợi đến kỳ nghỉ để được về nước, nên cũng thích tâm sự đủ mọi loại chuyện diễn ra trong nước. Tuy nhiên Miêu Tĩnh tựa hồ chẳng mấy thiết tha gì với chủ đề này. Mọi người luôn chọn về nước để trải qua kỳ nghỉ, mà Miêu Tĩnh và Trần Dị lại ra ngoài du lịch, dường như cũng không hề có kế hoạch về nước thăm người thân.

Trong nước, Miêu Tĩnh chính là kiểu học sinh gương mẫu phổ biến: học đại học danh tiếng, xuất sắc trong công việc, thích nghi rất nhanh chóng khi được cử ra nước ngoài công tác, thái độ làm việc lẫn năng lực đều trên cả tuyệt vời, cách đối nhân xử thế đậm nguyên tắc bản thân. Nhưng Trần Dị thì khác, từ lời tự giới thiệu của anh, vẻ như anh chưa từng học đại học, cũng chẳng phải tay kinh doanh quen chiến đấu lăn lộn hay người làm một nghề thực tế và nghiêm túc nào đó liên quan đến kỹ thuật.

Nói cách khác, anh chỉ ngỡ rồi ở nhà, trông phong cách ăn diện của anh cũng không giống con nhà giàu. Người ngoài đoán già đoán non, lên bàn tán, mỗi lần đi ăn liên hoan hay tham gia các hoạt động, người bỏ tiền quẹt thẻ luôn là Miêu Tĩnh, ngay cả tiền thuê nhà và tiền sinh hoạt cũng do Miêu Tĩnh gánh vác nốt. Mọi người chung quanh ai cũng ăn mặc rất đơn giản, mang nét chín chắn và kín đáo đặc trưng của người Trung Quốc. Còn áo quần của Trần Dị luôn khiến anh trông có phần lưu manh, lúc thì diện

nguyên cả cây đờ rách toi tả, dáng điệu hết sức nhăng nhít, thoát nhìn chẳng có vẻ gì là một con người đứng đắn và nuôi chí tiến thủ.

Nhưng trước mặt bạn bè và đồng nghiệp của Miêu Tĩnh, sự dày dặn ở anh chưa khi nào là thiếu, anh chưa từng canh cánh về việc “dựa dẫm phụ nữ” của bản thân mình.

Quan hệ yêu đương kiểu này không thường gặp lắm.

Vẻ ngoài xinh đẹp của Miêu Tĩnh làm chẳng ít người nung nấu ý định “chôm chĩa”, mọi người hỏi thăm tình hình về Miêu Tĩnh thông qua Tư Nam, cùng cảnh ngộ tha hương nơi xứ người, chiếu cố lẫn nhau là quá bình thường. Nhưng về cơ bản thì bên cạnh Miêu Tĩnh đã có người. An ninh ở Bogota không đến nỗi tệ hại, mà anh bạn trai lại cứ theo sát cô mọi lúc mọi nơi hết một tên vệ sĩ, hoàn toàn không cho người khác tí cơ hội trò chuyện nào. Mấy anh chàng Tây Ban Nha ở văn phòng đẹp trai ngời ngời, gia cảnh sang giàu, kẻ ngấm ngầm người công khai biểu lộ lòng nhiệt tình của mình với cô, vô số lần mời gọi Miêu Tĩnh, song cô toàn lạnh lùng làm thinh.

Có đi đâu Tư Nam từng một lần bắt gặp trong toilet hình ảnh Miêu Tĩnh dùng phấn phủ giấu đi dấu hôn trên cổ, dấu hôn rất đậm, một kiểu khoe khoang như thể đánh dấu chủ quyền.

Hôm tết Trung thu, cả đám hô hào bạn bè tụ tập lại, tổ chức một bữa party liên hoan mừng Trung thu. Mọi người đi tới nhà bạn của một người bạn, người này là thương nhân kinh doanh đá quý, nhà có gian bếp cực rộng rãi và xa hoa để nấu món Trung Quốc. Miêu Tĩnh cũng dẫn Trần Dị đi cùng.

Nhóm đồng hương nam nướng thịt bên ngoài, thảo luận rôm rả về dự định phát triển công việc và triển vọng thị trường ở Nam Mỹ. Tiền lương cho nhân viên xuất ngoại công tác không hề thấp, mọi người nhất nhất có chung một ý tưởng rằng phải kiếm được hũ vàng đầu tiên. Khi đó Trần Dị vừa tìm được một vị trí trong đội ngũ bảo vệ khu người giàu, lương hằng tháng bằng với số tiền trả cho một bữa thịnh soạn ăn ở ngoài. Anh và nhóm đồng hương nam chẳng có đề tài gì chung để nói, nhưng vẫn đứng cạnh lắng nghe chăm chú, nét mặt rất bình thản.

Miêu Tĩnh rửa sạch đĩa trái cây đưa sang, lén nhét một quả nho vào miệng Trần Dị. Anh ngẩng nhìn trên ghế, bàn tay ấn vào eo cô đẩy về trước, ngón tay xoa nắn, chỉ một động tác rất đỗi giản đơn ấy thôi, lại bao hàm cả một sự điềm nhiên và vô tư mà không lẫn một chút gượng gạo.

Giờ ăn cơm, rõ ràng hai người đều ăn riêng phần mình, nhưng lại luôn nhân thể quan tâm và săn sóc cho nhau: Miêu Tĩnh sẽ lặng lẽ nói đỡ cho anh, Trần Dị cũng sẽ âm thầm uống sạch cạn rượu trong ly của cô.

Sau bữa ăn, mọi người ra vườn ngắm trăng cho tiêu cơm. Tư Nam cất bánh trung thu bưng ra. Khi quay người, ánh nhìn đột chiếu vào một góc, cô nàng trông thấy Miêu Tĩnh đứng tựa lan can, cầm điện thoại nói chuyện với người ở bên kia đầu dây; Trần Dị ôm Miêu Tĩnh, ngón tay thuôn thuôn lơ đãng vén lọn tóc dài của cô lên, cúi đầu tự nhiên, chóp mũi trượt chậm từ vành tai xuống cằm cổ, dừng lại, và rồi nhắm mắt, hít một hơi thật sâu.

Sau lưng mọi người, cử chỉ bé nhỏ ấy lộ rõ mười mười dưới vầng trăng trong veo, tạo nên sự mê hoặc và đầy nhục cảm khó diễn tả bằng lời.

Nhận ra có cặp mắt đang rình trộm, Trần Dị nhướng cao mày, liếc mắt qua, sau đó cong môi mỉm cười với cô nàng, nụ cười chứa ý đồ che giấu.

Tư Nam đùng phải đôi mắt sáng thắm sâu của anh, chẳng hiểu sao, hai má bỗng dưng nóng bừng.

Sống ở Bogota một năm, tiếng Tây Ban Nha của Miêu Tĩnh đã giải quyết được những cuộc đối thoại trong giao tiếp thường ngày. Thực ra Colombia là một đất nước rất hợp để học tiếng Tây Ban Nha, tốc độ nói rành mạch và khoan thai, người mới học dễ dàng bắt nhịp. Nhưng vốn tiếng của Trần Dị đã lưu loát đến mức độ khả dĩ đem ra so bì với người Tây Ban Nha, tiếng Anh của anh thì không có tiến bộ gì, hàng trăm là giới hạn cho số lượng từ vựng anh có. Mặt khác, anh còn học lỏm được mấy câu tiếng Pháp từ Pierre, nói tốt hơn cả tiếng Anh.

Vượt qua rào cản ngôn ngữ, kỳ thực muốn tìm một công việc ở Bogota là không khó. Tư Nam hăng hái đề cử việc làm: một công ty vật liệu xây dựng trong nước đã mở một văn phòng ở Bogota nhằm khai thác thị trường Nam Mỹ, cần tìm gấp một nhân viên nghiệp vụ hiểu tiếng Tây Ban Nha, các yêu cầu khác không cao, điều kiện của Trần Dị phù hợp tuyệt đối.

Hiển nhiên là Trần Dị chẳng có hứng thú.

Miêu Tĩnh cảm ơn ý tốt của cô nàng: “Anh ấy không thích làm văn phòng, cũng không thích bị ai kiểm soát.”

Hơi khó lý giải. Công việc này về mọi mặt đều hơn hẳn rang cà phê, tiền lương một tháng quán cà phê trả chỉ dừng ở mức tám trăm nhân dân tệ.

Nhưng rõ là Miêu Tĩnh không thiết để ý những điều ấy, làm công việc gì chưa bao giờ là vấn đề được cô sắp vào hàng đầu, cứ làm theo ý mình thích là được.

Công việc với anh mà nói chỉ là trò giải trí, nhưng Trần Dị vẫn đến tiệm bida đều đặn. Hai người đặt ra những điều khoản quy ước: anh phải tự biết chừng biết mực, và Miêu Tĩnh thì không được quẫn thúc anh.

Sau đó Miêu Tĩnh cũng theo anh tới tiệm bida xem thử. Đó là một ô phố xem chừng khá an toàn, có người Colombia mà cũng có người ngoại quốc, mọi người đương nói chuyện phiếm với chai bia trong tay, khung cảnh sôi động và huyền ảo. Dễ nhận thấy là Trần Dị rất được chào đón, anh chào hỏi bất kỳ người nào trên cả quãng đường đi bằng một cái nắm tay.

Tư thế cúi người trên bàn bóng của anh quả đầy khí khái, vai rộng và eo thon và hông cong vênh, lớp áo căng ních, miệng nhai kẹo cao su, con mắt sáng quắc chuyên chú theo dõi bàn bóng, cú phát bóng vừa nhanh vừa hung hãn, phong thái sắc bén, làm anh như tách biệt hẳn vào một thế giới khác.

Miêu Tĩnh dành trọn buổi chiều bên anh ở tiệm bida. Lúc tán dóc cùng người ta, cô mới biết Trần Dị vẫn luyện bóng suốt, và rằng đã không còn tìm được ở đâu ra quanh vùng này một đối thủ ngang sức ngang tài với anh nữa.

Có anh đồng nghiệp muốn về nước nghỉ ngơi, định bụng mua tặng cô bạn gái trong nước của mình một viên ngọc lục bảo làm nhẫn. Tư Nam có kinh nghiệm, bèn dắt Miêu Tĩnh đi cùng, Trần Dị cũng theo dạo vòng vòng. Sau cùng, đến lúc ra về, anh kéo Miêu Tĩnh lại: “Mua cái này.”

“Hử?”

“Cái này đẹp, làm một cặp khuyên tai ngọc lục bảo. Không đắt đâu.” Anh chỉ ngón tay vào, “Mua cặp này đi.”

Hai viên ngọc lục bảo trong suốt và tinh thuần, bề mặt lóng lánh rực rỡ với cái giá không đắt cắt cổ. Ở Bogota đây có rất nhiều cửa hàng thủ công cho phép khách hàng thiết kế và khảm nạm, và tạo ra muôn vàn những kiểu mẫu đẹp lác mắt.

Miêu Tĩnh chần chừ liếc anh một cái.

Anh hếch cằm, tự tin ra lệnh cho cô: “Mua đi, anh tặng em.”

Mua.

Dù gì tiền cũng do cô giữ hết.

Về phần những hòn đá quý cỡ khủng hơn, đẹp hơn và mắc mỏ hơn, anh bảo mai một có tiền sẽ lại tặng cho cô.

Miêu Tĩnh cười duyên nhận lời anh.

Tư Nam thích mê thích một cách thức ở chung của hai người.

Sau khi kết thúc tháng ngày làm công ở quán cà phê, Trần Dị lại trở về làm một gã lang thang. Anh bắt đầu ra vào những đấu trường bida, mỗi cuối tháng sẽ có trận đấu. Hai mươi mấy bàn bóng được bày sẵn, biến người sốt xình xịch, nhóm cơ thủ ai cũng đem theo tiền mặt bên mình, không đánh cố định một ván bóng, cảnh tượng ồn ào và hối hả như đang ngoài chợ nông sản. Ngày đầu tiên thử tay nghề, Trần Dị kiếm được hơn hai trăm vạn peso.

Một tháng sau, anh xách về một cái túi vải dù to tướng đen như cuốc, quảng phịch xuống trước mặt Miêu Tĩnh, chán ngán đặt lưng tựa ghế, chậm rãi châm điếu thuốc.

“Gì đấy?”

“Em tự xem đi.”

Cả một túi tiền giấy nhũ nhét thành mớ hằm bà lằng và đầy màu lòn lợt, có tiền peso, cũng có đô la Mỹ và đồng Euro, nặng đến độ Miêu Tĩnh chẳng tài nào nhấc nổi.

“Anh lấy đâu ra đấy?” Cô tỉnh bơ hỏi anh.

“Mấy hôm nay chơi bóng kiếm được đấy.” Về lười nhác tràn trên khuôn mặt anh, không lấy gì làm khoái chí, “Cả tiền lương trước đó nữa, sinh hoạt phí còn thừa mỗi tháng... góp một thứ một ít.”

Miêu Tĩnh cau mày: “Anh cược bóng ở đâu?”

“Anh tìm một tay nhập cư trái phép ở đây, nhờ tên ấy dẫn anh đi đánh bóng, khách sạn năm sao, sòng bạc, hộp đêm, câu lạc bộ tư nhân... đều là những chốn vùng tiền như rác.”

“Trần Dij!” Miêu Tĩnh hơi bất an, “Anh chưa kể chuyện này với em bao giờ.”

“Ở Đàng Thành anh cũng kiếm tiền nhờ đánh bóng đấy thôi. Hằng hà sa số các sòng bạc dựng kín khắp đường phố Bogota, chỉ chơi vui vui thôi ấy mà, không nguy hiểm gì đâu. Anh lăn lộn một năm rồi, nắm rõ hết các quy tắc sinh tồn của nơi này như lòng bàn tay.” Anh giơ hai tay, toe miệng cười thoải mái, “Em đếm xem chỗ đấy bao nhiêu tiền.”

Bốn ngàn vạn peso.

Nhiều lắm.

Trần Dị kéo cô ngồi lên đùi mình: “Em yên tâm, kiếm ít tiền vốn thôi, anh không định sống bằng nghề cờ bạc đâu. Rồi đây anh sẽ tìm một việc làm ra hồn, ông đây chưa từng nghĩ sẽ cạp váy phụ nữ suốt đâu.”

“Lấy tiền này mua xe đi.” Anh nghĩ ngợi giây lát, “Có xe tiện hơn, đưa đón em đi làm được, tiện cả đi chơi cuối tuần.”

Dự án của công ty Miêu Tĩnh kéo dài liên tục chừng ba bốn năm, cũng không xác định sẽ ở lại Colombia trong bao lâu, mua một con xe second hand coi bộ tiết kiệm hơn, tới khi rời khỏi đây còn bán sang tay được.

Họ tìm một người môi giới xem xe và rất nhanh đã nhắm trúng mục tiêu: một chiếc Haval, hàng nội địa.

Trần Dị trả luôn bằng tiền mặt. Anh xách cái túi vải dù đến quán cà phê gặp mặt chủ xe, dây kéo mở ra, sắc mặt người môi giới và chủ xe thoát biến đổi, thấp thỏm bước khỏi cửa như đang ôm bom, đếm tiền xong xuôi mới lau đám mồ hôi lạnh túa đần đờ. Tiền nhiều cỡ này, chả hiểu kiểu gì mà anh dám tùy tiện xách ra ngoài đi không không.

Dân Hoa kiều ở Colombia thường làm ở mấy công ty du lịch, phiên dịch viên, hậu cần thủ tục hải quan, mở quán buôn bán. Từ khi có xe, Trần Dị cũng nhận mấy đơn hàng như ra sân bay đón khách, tháp tùng du khách người Trung Quốc đi tham quan Bogota, thu nhập không tệ chút nào.

Dạo ấy Miêu Tĩnh cứ thấy anh ngậm điều thuốc trong miệng, mặc chiếc quần bò rách và áo jacket cũ, kiêu căng chặn đường khách du lịch, chỉ tỏ khiến người nào người nấy hoảng hồn hú vía.

“Họ dám lên xe của anh không?” Cô khó mà tin nổi, “Không cảm thấy anh rất chi là nguy hiểm à?”

“Lừa người lên xe trước hẵng tính sau.” Anh cười ranh mãnh, “Vào tới khu thành cổ, họ sẽ ngộ ra ngay rằng đi cạnh ông đây là một sự lựa chọn an toàn biết chừng nào. Nếu đòi anh đi cùng đến tối muộn thì lúc ấy sẽ là một cái giá khác.”

Miêu Tĩnh cười khúc khích, đưa tay véo má anh: “Đồ đê.”

Anh nghiêng người hôn vành tai cô: “Đồ đê? Nhà cô gọi tôi kiểu đấy à? Tốn công tôi nuôi không nhà cô bao năm trời.”

Cô hôn trả anh: “Không thì gọi là gì? Anh (trai) à?”

“Bình thường gọi gì cũng được tuốt.” Anh thò tay phát mạnh vào hông cô, “Đồ đê, anh (trai), phải để dành lúc nào lên giường, gọi rách cổ họng cũng chẳng thành vấn đề”

(còn tiếp)

Chương 54: Gã trai Latinh (2) (Mẹ kiếp em... có thể coi là Chúa Cứu Thế của anh đấy.)

Bogota không được an toàn cho mấy, đi đường sơ hở là bị cướp điện thoại hay ba lô ngay, cửa của các hàng các tiệm trong khu thành cổ đều được hàn bằng sắt, tháng nào cũng phát sinh vài vụ bạo động. Đặt tầm vóc cao to lực lưỡng của Trần Dị trên mảnh đất này quả đúng là một ưu thế vượt trội. Nhưng anh có một thói, ấy là cuối tuần không làm việc.

Vì phải ở bên bạn gái.

Anh đưa Miêu Tĩnh về nghỉ dưỡng tại một trang trại ngoài quê. Phippen, chủ trang trại, là người bạn Trần Dị quen ở phòng bida, có mở một cửa hàng nhỏ trong khu du lịch và có một tật xấu nho nhỏ là hơi ham tiền, song đây đâu sao cũng bởi tại phải đèo bồng hai bà vợ cũ với sáu đứa trẻ con. Trần Dị thường dẫn khách đến chiêu cố thêm cho công việc làm ăn của anh ta, từ đó cả hai trở thành bạn bè thân thiết.

Miêu Tĩnh hỏi Tư Nam có muốn đi cùng không, Tư Nam nhận lời mời, và tiện mang kèm luôn hai người bạn nữa. Trần Dị quyết định mời cậu fanboy nhí Gino và đôi vợ chồng son mới từ trong nước sang đây hưởng tuần trăng mật. Gino lại dẫn theo mấy đứa bạn, rồi nhóm người cứ thế rùng rần nối đuôi rời Bogota.

Cao nguyên được viền quanh bởi con đường núi, dấu vẩy thì phong cảnh vẫn đẹp tuyệt vời: xanh bạt ngàn của rừng núi, xanh ngọc bích của trời và trắng trong của các tầng mây, những gam màu tương phản đặt cạnh nhau, làm nổi bật nhau và mọi thứ trông hết như một bức họa. Hít sâu một hơi, luồng khí mát rượi ngập đầy khoang phổi. Trang trại nằm trong một ngôi làng nhỏ trên đỉnh núi, nơi đây ít người thanh tịnh nên gọi là chốn biệt lập với thế giới cũng không ngoa.

Trong trang trại nuôi bò và cừu, còn có cả một chuồng gà. Người nhà Phippen tiếp đón chúng hậu, thấy đông người, mới đi bắc lò nướng, lôi tuột một con lợn sữa nhỏ ra khỏi hàng rào.

Điện thoại không có sóng, mọi người bèn trải nghiệm những hoạt động đơn giản thường gặp ở một chuyến du lịch nông nghiệp. Chẳng biết là tới đây nghỉ dưỡng hay tới làm việc nhà nông, nào là tự tay mổ lợn, vào chuồng gà nhặt trứng, dọn dẹp vườn chuối tây, rồi thì lên núi bẻ măng hái rau. Tất cả mọi người ai cũng dạt dào hào hứng, không phải trong nước không có những thú tiêu khiển này, mà chỉ bởi khung cảnh của xứ nóng này khác biệt hẳn, thành ra thêm phần mới lạ lý thú.

Colombia là xứ sở thịt nướng, một tảng thịt nướng đã quá đủ để lấp đầy ượng cái bụng. Mọi người bày bình cà phê ra uống cà phê, nhóm phụ nữ nằm chuyện trò trên mấy cái võng ngoài bãi cỏ. Gino phát hiện một con suối thác nhỏ phía ngoài làng, nhóm đàn ông tranh thủ buổi trời chiều nhiệt độ vừa phải, kê vai sát cánh nhau đi tắm suối.

Sau đó đám Miêu Tĩnh cũng đi, đem theo ít bánh Tortilla và lap xưởng nướng, mặc váy và xỏ dép lê, đi ra chỗ thác nước dưới sự dẫn đường của một chú chó.

Thác nước không lớn, dòng nước trắng xóa đổ xuống âm âm từ những tảng đá rêu phong, theo đường uốn khúc đổ ra con sông nhỏ trong vắt. Cỏ cây đôi bờ tươi tốt xum xuê, cảm tưởng như đang đứng giữa một rừng mưa nhiệt đới ẩm ướt và tràn trề nhựa sống. Nhóm đàn ông ngâm mình dưới thác, bả vai hứng lấy những cú va đập mạnh mẽ của nước thác.

“Mạ ơi, mấy thằng nhóc ngoại quốc này đáng được quá đi thôi.” Chát giọng Bắc Kinh của cô vợ mới cưới vang lên đây sống động và thú vị, mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Gino và đám bạn của cậu.

“Toàn em trai mười tám mười chín, mặc mỗi quần đùi bó xuống nước, xem những cơ bắp rắn rỏi cứng cáp ấy kìa, non tươi và mọng nước làm sao.”

“Vợ này, em đừng tưởng đám nhóc ấy không hiểu tiếng Trung là muốn nói gì thì nói.” Anh ch òng dỏ khóc dỏ cười, “Nể mặt tí đi, mới cưới nhau chưa bao lâu mà đã gạt phắt ch òng ra khỏi mắt!”

Nhóm đàn ông ai nấy ðều mặc quần ðùi, có anh thả dáng lả lơi, anh lại ngượng nghịu mắc cỡ. Trần Dĩ ng ỡ trên tầng ðá bên cạnh, dáng người nom còn hút mắt hơn cả đám Gino. Mấy cô gái chẳng ngại ðưa mắt lia khắp người anh, nhưng ối chao hoa ðẹp ðã có chủ, Miêu Tĩnh hã ðang ðứng ngay cạnh kia kìa.

“Các cô gái ra ðằng kia chơi đi, bên ðấy nước nông, có cả cá, ra cho cá ăn.”

Không người nào mang áo tắm, vậy nên cũng biết ðường giữ ý. Nhóm phụ nữ nhắc váy bước xuống nước, nước suốt lạnh ngắt không ngập quá ðầu gối, mặt trời rải nắng lại sưởi ấm thân mình, ng ỡ bên bờ nước bẻ nhỏ miếng Tortilla rắc cho cá ăn. Tư Nam giẫm chân lên tầng ðá trơn tu ần tuột, thành linh trượt một cú, người ngã bở vào nước ướt rượt.

Nước thác bắn tung tóe làm người ngòm ai cũng ướt hơn nữa, nên cũng chẳng buồn ðoái hoài nữa, ngâm mình dưới nước nửa ng ỡ nửa bơi; r ỡ xua ðám đàn ông dưới thác nước ði hết, thử nghiệm cảm giác ðầu óc sáng khoái tốt cùng.

Miêu Tĩnh xách váy bước từ trong thác nước ra, bình thường quần áo cô mặc luôn theo xu hướng đơn giản và rộng thùng thình, nước thác xối xả ðã làm bộ váy trên người hóa mớ vải xuyên thấu, ướt sũng sình dãn rịt vào người. Thân hình lả lướt hiển hiện rõ rệt, phô trọn ðường cong duyên dáng quyến rũ nơi ngực và hông, cánh tay căng chân trắng ngọc ngà và phơn phớt sắc ðỏ.

Một vẻ ðẹp gột ðược cả bụi trần.

Chẳng biết ai chọt cất giọng huýt sáo.

Trần Dĩ mặc quần ðùi thể thao, sải bước ði tới, thẳng tay nhắc cô khỏi làn nước. Anh trùm cái áo phông lên ðầu Miêu Tĩnh, lau bọt nước ðộng trên

mặt cô, để lộ cánh môi hồng và hàm răng trắng, bầu má yêu kiều ẩm hơi nước râm rạn nét rồi bời.

Anh đặt xuống cô một nụ hôn ngay trước những cái nhìn lom lom của toàn thể khán giả.

Người khác bình luận: “Đang trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, quấn nhau hơn cả người đã kết hôn như mình.”

Nhóm người trở về trang trại trong tình trạng ướt đầm dề, thay quần áo sạch sẽ, đốt lửa trại, ngồi dưới dải sông sao mênh mông ăn cá nướng và bắp nướng, nhảy nhót và tán gẫu bằng đủ thứ ngôn ngữ tạp nham.

Khi nói về kinh nghiệm yêu đương của từng người, không hiểu nói kiểu gì mà chủ đề câu chuyện lại tập trung vào mối tình đầu. Người Mĩ Latinh vốn tính nhiệt tình và tư tưởng phóng khoáng, Gino và mấy cậu nhóc Colombia đầu quen cô bạn gái đầu tiên ở tuổi mười ba; Trung Quốc thì muộn hơn, thông thường là mười tám mười chín, hoặc thậm chí hơn thế nữa.

Hồi tưởng lại, rất khó để xác định mốc thời điểm Miêu Tĩnh và Trần Dị bắt đầu “thích nhau”.

Miêu Tĩnh khẳng định rằng chính lúc không muốn nhìn thấy sự xuất hiện của bất kỳ cô gái nào khác bên cạnh anh, là từ ấy cô đã lén thích anh. Rồi dần dà chuyển hóa thành những cảm tình hỗn độn, mơ hồ và phức tạp quá sức; những nỗi lòng bản thân khó bày tỏ thời cấp hai, và luôn vì đủ kiểu nguyên do mà dành cho anh sự quan tâm nhiều vượt mức cho phép.

Còn về cảm giác của Trần Dị với cô, cô lại không dám chắc.

“Ban nãy anh bảo... em là tình đầu của anh, thật đấy à?” Miêu Tĩnh hỏi anh, “Em nhớ hình như không phải.”

“Sao không phải?”

Cô ngồi trên đùi anh, khoảng cách giữa hai người hơi xa, anh vặn tẩm eo mảnh lại và ôm cô vào lòng, để dính lấy nhau như một cặp song sinh dính

liền.

“Anh từng có bạn gái, từng hôn cô đấy trên vòng đu quay.”

Nụ cười anh phồng đặng và ngông cuồng: “Anh sắp quên bém cái cô đấy là ai rồi, quen chưa được bao ngày, tự dưng chơi chung thế thôi.”

Miêu Tĩnh cau mày, ngón tay véo vào lưng anh, cơn đau nhói lên một phát.

“Đừng đem hình mẫu đàn ông tốt đẹp ra mà đòi hỏi anh. Ông đây đương nhiên chẳng phải người tốt, em đừng quên anh là một gã lưu manh đấy.” Anh chậm chạp ngả lưng ra ghế, “Hồi ấy sợ chọc em nổi điên thật, chẳng biết mồm mép em thâm độc cỡ nào để rồi sẽ thốt ra những gì, kể cả khi nói chuyện với đứa con gái khác cũng sợ mùi nước hoa của cô ta ám lên người anh, về nhà lại nghe em sinh sự.”

Anh nghĩ ngợi: “Chắc tầm mười bảy, mười tám tuổi, xem lắm mấy cái đĩa phim, tối mơ mơ màng màng nằm mơ, mơ có người nằm trên giường anh, không trông thấy mặt mũi, nhưng biết là nó mặc đồ lót màu trắng, trông vừa quen mắt vừa đẹp. Anh chịu hết nổi, bèn nắm chặt cánh tay nó, man mát lành lạnh, gây đến nỗi chỉ một bàn tay thôi đã nắm trọn. Nó rúc vào lòng anh, anh thấy dễ chịu như điện chạy qua người. Tới khi anh đè nó xuống hôn, nó lại biến mất. Người anh nóng như lửa đốt, bỗng có cốc nước đưa gần bên miệng, anh hớp một hớp, gặp một cặp mắt tròn xoe sáng rực, tay đang bưng cốc nước... anh hãi quá tỉnh cả người. Sáng hôm sau đứng ngoài ban công hút thuốc, ngẩng lên thì thấy quần áo phơi trên đầu... sao trông quen quen, cũng màu trắng, có viền ren hoa... Lúc ấy anh còn nghĩ là đã đói khát đến mức này rồi cơ á? Phải khẩn trương tìm bạn gái thôi, không vớ vẩn lại gây nên chuyện gì nữa.”

Miêu Tĩnh hơi sững, lặng yên nhìn anh.

Trần Dị thở hắt một hơi: “Hồi bé, lần duy nhất anh nhớ được là lần anh bị đánh nằm liệt giường, nửa đêm em dậy hút nước cho anh uống, còn chưng trứng cho anh ăn... Lần nào nhớ lại anh cũng thấy mình mấy kỳ cục lạ lùng, vừa xót vừa đau vừa ngọt, khó chịu như bị chích...”

“Anh nhớ được chuyện em chăm anh, vậy mà anh còn bắt nạt em, cướp tiền của em, ăn thịt viên của em.”

“Cứ thích bắt nạt em đấy.” Anh vân vê lọn tóc cô, cười như đang nghĩ đến ngẫm, “Ai bảo trông em bắt mắt quá, suốt ngày lượn lờ trước mặt anh, anh thực sự không nhìn không nhìn em được. Nhìn em tròn tròn mắt nhìn anh chăm chăm, sợ sệt, ngổ ngỗ, há miệng nhưng lại không biết nói gì, làm bụng dạ anh sung sướng ghê gớm chẳng hiểu vì sao. Cơ mà ai ngờ em ngổ thế, đói bụng cũng chả biết đường về nhà xin tiền, ngổ y hết hời bé, dễ bắt nạt.”

“Hồi ở ký túc xá trường, mỗi tối tắm xong em ra khỏi nhà tắm, da em trắng bóc như củ hành, tóc ướt nhỏ nước tong tong, toàn thân y một miếng đậu hũ vừa được vớt ra mềm nhũn nhùn, người em thì thơm mùi xà bông và dầu gội. Biết lúc ấy có bao nhiêu thằng lén nhìn em, khen em xinh không. Xinh thì xinh đấy, nhưng nom chả khác nào đứa con nít, mình với cả mặt chưa nảy nở gì, mấy đứa khác nói anh nghe kiểu gì cũng thấy phản cảm...”

“Về sau nữa, em cao lên, ngày càng xinh đẹp thật, học hành cũng giỏi giang, nhìn phát biết ngay là kiểu con gái thanh cao mà đám con trai thầm thương trộm nhớ. Ôi, nói chung không phải người cùng một đường với ông đây. Trần Lê Bản chết đi, đoán là sau này chẳng còn dính dáng gì nữa. Chỉ không ngờ mẹ em lại ác thế, đi là đi hẳn không buồn về. Nói thật nhé, dù có chia năm, mười vạn tiền bảo hiểm cho anh thôi, anh cũng nhận nốt, rồi vui về tiền mẹ con em đi. Tiền của Trần Lê Bản hết mà, anh không ham hố mấy, chỉ cần ít tiền cho anh sống mấy năm lạnh lặn là được.”

“Mẹ em cần tiền chạy mất bỏ mặc em, anh cáu điên lên được. Từ nhỏ đến lớn ông đây đẽch gặp được chuyện gì hay ho, mọi cái tai quái oái oăm cứ nhăm nhăm đổ xuống đầu anh, sao chả ai thương anh xót anh thế nhỉ, anh đã đụng chạm đến ai nào. Nên anh không thèm quan tâm nữa, các người thích thế nào thì thế ấy. Vậy đấy mà em lại không đi, nhất quyết bám dính lấy anh.” Anh bỗng bật cười, mắt sáng như diêu thạch, “Em còn biết lấy lòng anh, chủ động giặt quần áo cơm cho anh, sao ông đây có thể bị một con oắt con bắt bí dễ dàng thế được, anh mới cứng cựa mặc xác em, mà em

cũng có phải trách nhiệm của anh đâu. Chỉ không ngờ là em bướng kinh khủng khiếp, lại còn ngổ hết thuốc chữa, lúc hết tiền đói ăn lại cất cái mồm đầu đầu. Đi tìm thầy cô, lên phường này, lên đài truyền hình xin tìm người thân, thời buổi giờ chả lẽ còn để một đứa con nít chết đói ở nhà được nữa chắc? Thế mà em cứ mù quáng đợi anh, như thế đợi để bám vào anh.”

Miêu Tĩnh nghe anh kể chuyện cũ, mắt cũng phải rơm rớm, mũi khụt khịt theo.

Trần Dĩ néo cổ cô, đưa bờ môi đỏ mọng của cô tới trước mặt mình. Cánh môi dán nhau, hơi thở hòa giao, mắt lấy dụi dàng và rung động giữa môi răng, trườn mền đầy đưa chiếc lưỡi và nước bọt của nhau. Đến khi nhịp thở chênh vênh, mới chậm rãi tách rời, từ từ ổn định lại cảm xúc.

Anh khẽ háng giọng, tiếp tục kể: “Anh đây mang tiếng xấu bụng, lúc ấy cứ muốn chọc em, thích nhìn em cắn môi, rưng rưng nước mắt mà vẫn cố nín nhịn không chịu lép vế, làm ruột gan anh ngứa ngáy hết cả. Muốn đi theo anh đây đâu có đơn giản vậy, nên anh mới bày trò hù dọa em trước, rồi nảy ý xấu dẫn em đi cấp vật, nhìn em sợ mặt trắng bệch ra, nhưng vẫn cứng cỏi lắm, khác xa hạng côn trùng như anh. Sau nữa lại dạy em đi nhặt đồng nát hay nhặt đồ ăn sắp hết hạn sử dụng, những chuyện này anh chưa từng kể với ai đâu. Hồi bé có lúc thèm ăn, chơi bời như điên ở ngoài xong chỉ muốn ăn, túi thì cạn sạch tiền, bèn nghĩ cách lấp đầy cái bụng, sĩ diện đàn ông mà, bị anh em của anh biết cũng mất mặt chứ. Nhưng anh vẫn khá vui, như kiểu đang chia sẻ bí mật với người khác, mới dẫn em đi làm những chuyện ấy, dù gì ở nhà em cũng chứng kiến hết cảnh ăn đòn nhục nhả của anh rồi, người một nhà nên chả sao cả.”

“Xem đi, thành người nhà rồi nhưng vẫn thấy kỳ quặc. Nuôi đứa con gái mười mấy tuổi, em gái không ra em gái, bạn bè chẳng ra bạn bè, không mình bạch đầu đuôi gì, chỉ là một đứa con riêng tội nghiệp thôi, làm anh cũng đến ngu người mất. Có đi đâu, tóm lại đã là người của anh, bị ăn hiếp cứ việc để anh, đừng đứa nào hòng đụng đến ông đây, không ông xách dao đi xử đẹp.”

Nhớ những chuyện nổi loạn năm xưa, lại không kìm nổi cơn thèm điều thuốc, ngón tay anh vuốt ve làn môi cô: “Đã hẹn là học xong cấp 2 sẽ đi, một đứa con gái mười bốn mười lăm tuổi cũng nên tự có suy nghĩ riêng, vừa học giỏi vừa xinh, đi đâu cũng sẽ được lòng mọi người, đâu nhất thiết là phải theo anh. Anh sống bừa bãi vô tích sự, ăn bữa nay kệ bữa mai, không chắc sẽ nuôi nổi em. Lúc đấy chở em ra ga tàu, anh vốn quay gót toan đi rồi, vậy mà chân cứ như đóng đinh xuống đất. Ngộ nhớ, ngộ nhớ em không muốn đi thì sao, ngộ nhớ em muốn ở lại thì sao. Không ngờ là anh đứng đấy đợi mấy tiếng đờn hờ thật, mới thấy em khoác cặp đi ra, tim anh tự nhiên vọt lên tận cổ, thực ra cũng vui lắm đấy, khà, có người ở với anh rồi, mai một về nhà có cơm ăn, quần áo có người giặt, còn có người để nói chuyện cùng, tốt quá còn gì.”

“Rồi nuôi thêm ba năm nữa, đợi em lên đại học, khi đó chúng mình đều đã trưởng thành, biết tự quyết định cuộc sống của mình. Nhưng nuôi con nít thì có lúc nào bớt lo được, tốn tiền bạc tốn thì giờ tốn công sức. Năm đầu tiên em còn tương đối ngoan đấy, học nội trú ở trường, lại trăn trăn tính không gây chuyện gì, mỗi cuối tuần về nhà ăn bữa cơm, cho ít tiền là được ngay. Cái lần anh ngã gãy chân, em còn bận trước bận sau chăm sóc anh, nào đưa cơm nào bóp chân cho anh, tốt với anh quá đáng.”

“Tới lúc anh học xong vào làm ở hộp đêm, có tiền trong tay, cuộc sống khá hơn. Mọi chuyện vốn dĩ đang rất tốt, được ăn ngon, được mua đồ đẹp, đáng lẽ ra mình phải ngày càng hòa thuận, ngày càng có hy vọng. Vậy mà em bắt đầu tuổi nổi loạn, nói nhẹ không ưa, suốt ngày khó ở rồi kiếm chuyện. Đạo ấy anh lại tìm bạn gái, lần đó về nhà nghe em dè bủ, anh còn nghĩ có phải dạy hư em rồi không, một con nhỏ cấp 3 học trường điểm nhưng sao ăn nói ngoa ngoắt thế không biết, hết trù ẻo anh chơi lắm mang bệnh lại chửi anh trơ tráo đê hèn, quái gì cũng thốt ra từ miệng em được. Anh nghĩ bình thường anh kín tiếng lắm rồi, trước giờ chưa hề tiết lộ tí nào về chuyện hộp đêm trước mặt em. Chủ nhiệm lớp em còn gọi điện cho anh, mách em trốn học lên mạng. Năm đấy anh đến phát ốm vì ức lộn ruột, chỉ sợ em lần đường lạc lối theo anh, tương lai tươi sáng bị hủy hoại hết vì anh.”

“Càng ngày em càng xinh ra, lần nào tới trường em, em đứng ở cổng trường, mọi ánh mắt của đám con trai sau lưng cứ đổ dồn về phía em. Xong anh còn nghĩ có cần dạy em vài điếu về giới tính nữa không nhỉ, cũng chả biết em có hiểu không, như mấy chuyện hôn hít lên giường này, lỡ đến lúc... nghĩ thôi mà đầu anh đã tê rần. Anh thì sống ngày đêm đảo lộn, thường xuyên vắng nhà, đêm đấy phải gọi là đêm anh không bao giờ quên nổi, bỗng dưng bộ đàm phát tiếng báo có em gái nào khóc sụt sướt đến tận nơi tìm anh, cả đám đùa giỡn bảo anh làm con gái nhà người ta ẽnh bụng rồi bỏ chạy. Thấy em mặc áo ngủ đứng khóc ngoài cửa, đầu anh lúc ấy nổ tung, người tê liệt. Mặt em tái đi, báo có đưa cạy cửa giờ trò, óc anh căng đến nỗi chỉ còn toàn tiếng nổ lùng bùng.”

Nghe anh nói tới đây, mặt Miêu Tĩnh rạng rỡ hẳn lên, mím môi nén cười, bả vai mảnh khảnh khẽ run: “Lúc ấy mặt anh đen kịt, mắt tối sầm, cứ như sắp sửa ăn thịt người, lần đầu tiên em thấy anh dữ thế đấy.”

Trần Dị không sao cười nổi, véo má cô: “Đó là lần đầu anh ôm em, ôm em bắt xe về nhà, cả quãng đường người em run mãi, thảm thương đến độ lòng anh đau theo. Chẳng biết đêm đó em gặp phải chuyện gì, bực là không bắt được đứa kia, nếu bắt được...”

Anh cảm phần nghiêng rằng: “Anh nghĩ cách giết nó thật chứ đùa. Nay ngẫm lại mới thấy lúc đấy cũng nên báo cảnh sát, vì kỳ anh làm việc ở hộp đêm nên mới không tìm cảnh sát. Anh đành đổi việc mới, tối về nhà trông em, lo lắng đề phòng đủ kiểu, chỉ sợ em bị đứa nào theo dõi rồi gặp bất trắc.”

Giờ họ đã sang Bogoto, đi đâu kiện an ninh khá lỏng lẻo, nhất là người mang khuôn mặt châu Á càng bị ức hiếp nhiều hơn. Ban ngày còn đỡ, vừa tối cái là anh không dám rời cô nửa bước, cứ sợ cô rơi vào tầm ngắm của ai.

Miêu Tĩnh cười tươi rói, ngoan ngoãn nép vào lòng anh, thân mật cọ cọ người anh.

“Năm cuối cùng, cuộc sống xấu tốt lẫn lộn, như có gì thay đổi.” Anh vuốt tóc cô, “Vì chuyện ở hộp đêm mà em cãi cộ với anh suốt, anh cũng bực bội nan giải lắm, nhưng lại vẫn thấy vui vui. Hằng ngày mình ở nhà, đi

dạo phố mua đồ với em, tối đón em tan học, họp phụ huynh cho em...” Anh cúi đầu nhìn cô, “Hôm em trong tối mưa tầm tã, cùng nằm nói chuyện phiếm trên một chiếc giường, in dấu hôn khắp mặt em... Quan hệ dường như ngày một khác biệt, như tờ giấy ngày một mỏng dần. Ở nhà anh chỉ mặc quần đùi, em chẳng ngại ngần nữa mà mặc váy hai dây nấu cơm trong bếp, anh im lặng đứng cạnh, mắt lia từ trên xuống, nhìn không sót tí gì... Ngày nào cũng phải cố gắng nhịn, định sẽ nhịn đến khi em thi đại học xong rồi có cần nghĩ cách ăn thịt gặm xương em luôn không, dù sao ông đây đã xác định là sẽ chịu trách nhiệm với em...”

Nơi yết hầu gồ lên của anh chuyển động nặng nề, bàn tay xoa người cô bằng một lực vừa phải.

“Ai ngờ sau đó bị em bắt được, rồi báo cảnh sát là anh hút ma túy, em đã hại anh.” Miêu Tĩnh thở ra một hơi, giọng man mác: “Lúc đấy anh chính thức thành nằm vùng rồi à? Khó khăn lắm phải không?”

“Anh không trách em, những chuyện này chẳng chóng thì chầy cũng xảy ra. Ban đầu anh nghĩ sẽ tìm vài chuyện để làm nhân lúc bọn chúng tẩy trắng, cũng có tham vọng đấy. Nhưng giẫm vào vũng nước đục rồi, sao rút lui hoàn toàn được, vừa có chuyện là anh tỉnh táo lại ngay. Thống nhất là sau ba năm, học hết cấp 3 em sẽ đi, chung quy mình không phải cùng một loại người. Chẳng thà em đi theo một tên đàn ông khác có triển vọng còn hơn là theo anh, vì lỡ tệ hơn mà anh khiến em chịu vạ lây, thế thì sẽ thành tai họa của hai người.”

“Hôm sinh nhật em mười tám tuổi, anh chơi phạt chược với người ta, tâm trí tối tăm mù mịt, thua mất hơn hai trăm vạn. Nào bị k1ch thích quay cuồng cả lên, muốn gọi điện cho em mà không biết nói gì, vậy là không nói luôn, làm gì cũng thấy vô nghĩa, vậy là không làm nữa.”

Miêu Tĩnh vẫn giận hờn cắn môi.

“Anh đi đánh nhau suốt hai ngày em thi đại học, anh hùng hổ lắm, người ta cũng hung hãn không kém. Anh đánh gãy chân nó, lúc ấy còn hơi phân tâm, chỉ mong em thi tốt, đừng bị ảnh hưởng gì cả. Cơ mà, thi không tốt thì

đã sao, em sáng dạ thế này, anh tin là dù học trường bình thường thì em vẫn nên người được.”

“Anh lại quên khuấy một vụ, thi đại học xong em còn nghỉ hè, chọn trường rồi đợi giấy báo trúng tuyển các thứ. Đón em về nhà cũng vì muốn trải qua hai tháng cuối với em, không muốn cãi nhau với em, chỉ muốn yên bình êm ấm. Thế mà em chả chịu nghe lời, chỉ cần một lời em nói hay một việc em làm thôi cũng đủ chọc điên anh. Anh mà điên lên là không kiềm chế nổi, rồi lại ôm em vào lòng hôn em, vừa hôn vừa nghĩ sá gì cái chuyện con con này, mỗi hôn thôi mà, mấy năm trời em ăn của anh dùng của anh, coi như báo đáp anh đi.”

“Anh không định ngủ với em à?” Cô khẽ hỏi, “Hồi ấy anh chẳng dính lấy em rồi còn gì.”

“Không định ngủ với em.” Anh néo néo cằm cô, “Nhưng em lại tự động sáp vào anh, còn bảo muốn cảm ơn anh, thế đừng trách anh không khách sáo, ông đây không phải hạng tốt lành gì đâu. Bận ấy cứ như nằm mơ, lửa hai chục năm qua cháy hết, càng làm càng điên, càng điên càng suy sút, máu trong người sôi rần rất thiếu đi đều bốc cháy. Xong xuôi mồi hôi nhễ nhại ngửi đờ trên giường, nghĩ chuyện cứ vậy kết thúc, chẳng biết có thấy cam tâm hay chưa.”

Anh thở dài một hơi, đút tay vào túi quần mò bao thuốc, nghiêng đầu châm điếu thuốc rồi trầm ngâm hút hết.

Sau cùng anh nhú mày, hạ giọng: “Ba năm sau anh đến trường em xem em thế nào, rốt cuộc là cam tâm, thấy cuộc đời hai chục năm nay không công chẳng tội, mọi chuyện được định sẵn cả, vậy cũng tốt.”

“Quay về Đàng Thành sống buông tuồng hỗn loạn, không ngờ ba năm sau em lại chạy về.. Nhoáng cái, chôn chân trong cái làng bị tách biệt khỏi thế giới, anh vẫn còn cơ hội ngẩng đầu nhìn thế giới rộng lớn này. Ông trời tốt với anh đấy chứ, được bình yên trưởng thành, thoát chết nhiều lần, cũng có người để nương tựa.”

Anh ôm cô, ngửa mặt ngắm bầu trời rợp sao bao la rực rỡ, thở hắt một hơi như trút được gánh nặng.

Miêu Tĩnh tựa người vào cánh tay anh, cũng ngẩng lên nhìn không trung, lặng lẽ dõi mắt theo ngôi sao băng vụt qua chân trời.

“Miêu Tĩnh.” Anh bỗng quay đầu, đôi mắt sâu thẳm kiên định nhìn cô, bình tĩnh nói ra câu cuối, “Mẹ kiếp em... có thể coi là Chúa Cứu Thế của anh đấy.”

Cô chống má cười ngọt ngào, vò chỗ tóc xù xù của anh.

“Về ngủ thôi nhé? Nói nhiều quá rồi... cảm thấy đêm nay em cần phải ôm anh ngủ, ngủ một giấc thật ngon.” Cô mỉm cười, “Sáng mai dậy, mặt trời sẽ mang một diện mạo mới.”

“Được.”

Hai người đứng dậy khỏi ghế, Miêu Tĩnh xách váy chạy lên trước vài bước, không cần lòng được lại ngoái đầu, con mắt sáng trong nhìn anh, bên môi là nét cười mềm mại.

“Tối nay nói nhiều thế, em cũng muốn phát biểu vài câu...”

“Thì là... thực ra xưa nay em luôn rất ngoan và nghe lời... Hai năm cấp 3 đó, chuyện nổi loạn là em cố ý, mắng chửi anh cũng là cố ý, cãi nhau với anh cũng cố ý nốt, làm anh nhức đầu bận tâm cũng do em cố ý. Sự cố nửa đêm hôm ấy, và kẻ xấu không bắt được, khóa nhà bị cạy, cửa sổ bị đập vỡ... tất tần tật đều là em lừa anh hết đấy.”

Trần Dị ngậm điều thuốc, ngơ ngàng đứng hình mất ba giây: “Gì cơ?”

“Không thì anh đã đi đàn đúm với cô khác từ đời nào rồi, còn dạ nào đếm xỉa đến em nữa.” Cô gãi má, “Nên là... Trần Dị, giờ anh không cần trông chặt em thế đâu, cho em ít... không gian tự do nhé?”

“Miêu Tĩnh!!” Anh sực tỉnh lại, chống nạnh quát tháo, “Từ nhỏ nhà cô đã phỉnh phờ ông à?!!!”

Nhìn anh nổi đóa, cô cười khúc khích, xách tà váy trắng lanh lệ chạy biến, như con bướm chao đảo trong đêm, như loài chim nhẹ nhàng chao cánh, nhanh nhẹn bay về bầu trời mình.

(còn tiếp)

Chương 55: Marry me? (Golden và chó hoang.)

Mới sáng bảnh mắt, chủ nhà Pierre lại cãi nhau với cô bảo mẫu Leah, và ngu ồn cơn của cuộc cãi vã là một túi bánh mì mất tích.

Tivi phát tin tức rằng một vụ nổ vừa xảy ra ở khu ổ chuột, có mấy người thương vong, cảnh sát đang cực lực lên án những hành vi kh ủng bố hèn hạ kiểu này.

Trần Dị đặt điện thoại xuống, kể Miêu Tĩnh nghe chuyện hôm qua có du khách Trung Quốc nọ đụng trúng ăn cướp, khi li ều lĩnh chống cự thì bị đâm một nhát phải nhập viện. May mắn là không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đã tạo nên nỗi lo sợ kinh hoàng trong lòng người dân.

Lượng mưa nắng ở Bogota d ối dào như nhau, dân cả thành phố phân chia thành các cấp bậc từ một tới sáu: người nghèo ăn chẳng đủ no, người giàu lại vàng son ngọp bóng, như những đô thị hiện thực huyền ảo được khắc họa dưới ngòi bút của các nhà văn. Lúc ấy Miêu Tĩnh quyết định lựa chọn đất nước Colombia này, là đã đánh cược rằng Trần Dị ắt sẽ theo cô tới đây. Và như mong muốn, ở Bogota gần như cô bị hạn chế mọi khu vực hoạt động, chưa lần nào có cơ hội ra ngoài một mình. Muốn tự do à? Vào rừng mơ nhé.

Tư Nam và Miêu Tĩnh đăng ký một khóa học nhảy salsa. Cuối tuần Trần Dị lái xe chở hai người đi học, anh đứng bên ngoài lớp hút thuốc suốt một tiếng đồng hồ, thầy giáo dạy nhảy salsa không cách nào tránh khỏi những lần chạm phải cặp mắt giận dữ u ám, đang cố kiềm chế sự cáu kỉnh của Trần Dị.

Nếu anh thầy dạy nhảy có màu mắt xanh này ăn nói bình thường một chút, niềm nhiên ánh nhìn của Trần Dị sẽ hiền lành hơn rất nhiều.

“Chụp với tôi một bức nhé? Tôi muốn đăng lên trang cá nhân, để lũ bạn thôi thấy rằng thiên sứ thực sự tồn tại.”

Lần đầu nghe câu ấy, Miêu Tĩnh không dẫn nổi nụ cười, tất cả những lời ngon tiếng ngọt hiếm khi cô được nghe từ Trần Dị lại bù đắp hết nhờ miệng của người đàn ông khác.

Vào buổi trò chuyện sau giờ học, thầy giáo lân la hỏi Miêu Tĩnh sống ở khu nào. Chẳng đợi cô trả lời, anh ta đã chốt bật ra: “Ồ, tôi biết rồi, em sống trong trái tim tôi.”

Trước khi Miêu Tĩnh kịp phản ứng lại vì màn tỏ tình đầy trắng trợn thế này, cô nàng Tư Nam giỏi tiếng Tây Ban Nha đã tu ừng ực nửa chai nước, vặn đóng nắp chai với một vẻ hết sức thản nhiên.

Quen rồi, chỉ mỗi thế.

Mặc dù chưa đến mức quấy rối tình dục, song kiểu v3 văn và chòng ghẹo, sự vồ vập cùng những câu khen ngợi luôn phóng thẳng về phía bạn và khả dĩ diễn ra ở bất cứ địa điểm nào trong cuộc sống hằng ngày này, vẫn khiến Miêu Tĩnh mất rất nhiều thời gian để tập làm quen.

Nơi đây thịnh hành văn hóa dating, chuyện tan tan hợp hợp ở các cặp tình nhân là rất thường thấy, quan hệ giữa đàn ông và phụ nữ không quá nghiêm túc. Việc người lạ lại gần bắt chuyện với Miêu Tĩnh trước mặt Trần Dị khi hai người ở những nơi như nhà hàng và quán bar cũng không lấy gì làm hiếm gặp. Dẫn đến hậu quả là mặt mày Trần Dị chuyển màu đen xì ngay sau đó, nhìn chòng chọc người lạ kia như hổ rình mồi, trông vẻ sắp sửa đánh nhau.

Coi thân xác 1m87 lù lù của anh chết rồi đấy à?

Đàn ông Mĩ Latinh thường mang những đặc tính ở giống golden: hăm hở và bện hơi người, hay vung vẩy cái đuôi và thở hỗn hển, chúng yêu bạn đến nỗi trong mắt chỉ có mình bạn. Nhưng sau vền vẹn vài lần người khác trêu đùa chúng, chúng sẽ quay ngoắt đi luôn và chạy tốt theo người ta.

**Golden: một giống chó (gâu dân).*

Còn tương ứng với Trầٰn Dị có lẽ là hình tượng của một con chó hoang: im lìm cụp đuôi, ánh mắt vững vàng găm đúng vào mục tiêu, thi thoảng nhe răng gầٰn gừ vài tiếng hồng đê dọa; lúc nổi cơn hung bạo thì cắn cổ đê trên giường, khi xuống giường lại lười biếng xù lông. Mọi đi ầu lặٰp đi lặٰp lại theo vòng tu ần hoàn, nó phải ngẫu nhiên con m ẫٰi cho kỳ sạch vụn bã.

Chắٰng ít lầٰn Miêu Tĩnh bị anh hành lên hành xuống: tỹ như khi cô lịch sự nở nụ cười với anh chàng đẹٰp trai tỏa nắng trong nhà hàng, hàn huyên thêm vài câu với vị khách ba lô tới từ Bắc Âu, hay một tin nhắn điện thoại nào đó đến bất chợt vốn không nằm trong tầٰm kiểm soát của cô. Cuối cùng đã góp phầٰn lắٰp đầٰy ngăn kéo tủ đầٰu giường bằng cả tá những gói màng nhôm vuông vắn đủ màu xanh đỏ tím vàng, số lượng tiêu hao trong vòng một năm nghe mới thật là giặٰt gầٰn.

Nếp sống nơi này rất cởi mở, đời sống tình d*o phóng khoáng, anytime, anywhere, that's fine.

“Đừng lồi đi làm ra làm cái cớ, giờ không điên, chả nhẽ đợi về hưu mới làm à?” Anh nói giọng lôm côm, “Trò này cũng giống như ăn cơm ấy mà, cơm thềm ăn được k lch thích là quen ngay thôi.”

Miêu Tĩnh thật không thể không dành cho anh một cái lườm nguyệt.

Trầٰn Dị trờ mặt cười: “Em không thấy dạo này em ăn nhi ều hơn à?”

Cô lạnh mặt ngó lơ anh, nhưng màu đỏ lựng lại chín đầٰu đôi gò má, toát lên nét hấp dẫn và mỹ mi ều khó tả.

Miêu Tĩnh nhận thấy hình như mình béo hơn xưa một chút, có thể nguyên nhân là do cô đã hấp thụ quá nhi ều đ ồngọt ăn kèm kem bơ. Đống đ ồ lóٰt mang từ trong nước sang lầٰn lượt bị xếp xó, cô không sao tìm được từ bất kỳ thương hiệu nội y nào ở đây một bộ có kích cỡ tương đốٰi vừa vặٰn với mình, mà kể cả vừa đi chắٰng nữa thì thiết kế cũng quá ư là cháy bỏng. Trầٰn Dị xich lại gầٰn đo đặٰc bằng cả hai tay, còn cắn tai cô thủ thỉ những câu rạo rực tóe lửa.

Sau rất nhiều dịp được chiêm ngưỡng vẻ đẹp ngực tấn công mông phòng thủ của gái Latinh, Trần Dị cho rằng sắc vóc trước mắt mình đây mới gọi cảm và lung linh hơn bội phần. Anh uể oải hút điếu thuốc, đầu mày khẽ chau, con mắt đen thẳm đắm đuối nhìn cô đang điêu chỉnh dây áo ngực chất tơ màu xanh lá nhạt, thịt da không tì vết hằn dấu tay anh, dấu vết anh đã lưu lại trong cuộc điên vì bóp siết quá trớn, mang màu đỏ phớt, và trông nổi bật.

Giọng anh như vừa ngâm qua thức rượu nồng, ngón tay nhẹ nhàng mơn trên làn da mát lạnh, trơn bóng như lụa: “Đau hả em?”

“Hơi nhức đấy.” Cô nghiêng đầu ngó mắt, nghĩa một lượt cơ thể mình, giọng hơi pha điệu hờn trách, “Chưa hết đâu.”

Đúng là vẫn còn thật, vì không liệu trước được rằng da cô mềm mại tới vậy. Trần Dị xoa cằm, nhìn Miêu Tĩnh mặc vào chiếc sơ mi và váy dài, khoác thêm cái áo len dáng rộng. Những vết tích gợi tình kia tức thì bị giấu kín, lần nữa đưa cô trở về dáng hình xa cách và mộc mạc quen thuộc – nếu cánh môi mọng không bị anh nhay cắn đến chỗ sưng phù mức độ nhẹ.

Cuộc sống trôi qua theo lối đặc sắc muôn màu nhưng không làm bớt phần giản đơn và ổn định. Cuối tuần họ đi xem phim, thường các rạp ở Trung Quốc không chiếu phim Mỹ. Hai mái đầu chụm vào nhau, tập trung dõi theo dòng phụ đề tiếng Tây Ban Nha là một việc khá tốn sức. Xem phim xong thì di chuyển sang ngôi trường đại học nằm gần đó ăn cơm. Khi đến khu sinh viên đánh ván bida, có cô sinh viên nọ cứ dán mắt vào bộ bàn tọa cong cớn của Trần Dị, mạnh dạn bước tới chuyện qua chuyện lại nhằm tán anh.

Miêu Tĩnh ngồi bên cạnh, khẽ nhướn mày, nhìn Trần Dị chững gậy bóng nói chuyện với hai cô em thân hình chữ S.

Trần Dị cầm gậy chỉ Miêu Tĩnh, bảo mình có bạn gái rồi. Cô nàng kia đứng đưng nhún vai, vẫn khẳng khẳng đòi anh lưu số phôn, bảo có thể tìm đến mình sau khi chia tay.

Giờ đến lượt Miêu Tĩnh nhẹ nhõm thở phào, không rời mắt khỏi chiếc quần bò rách tũ rách tàn anh đang mặc, hình ảnh cơ đùi săn chắc và bờ mông căng mẩy của anh chợt kéo về trong óc.

Sắp sửa tết nhất, Miêu Tĩnh hỏi Trần Dị có muốn về nước không, cô được nghỉ phép hai mươi ngày để về thăm gia đình người thân.

Vé máy bay khứ hồi dĩ nhiên là đắt tiền, Trần Dị hỏi cô có định đi thăm Nguyễn Minh Trân không, cô lắc đầu: “Không, em không thăm bà ấy, về Đàng Thành thôi.”

Khi sang tới Colombia, Miêu Tĩnh từng gọi cho Nguyễn Minh Trân mấy lần, kể về mấy chuyện công việc và tình hình sống, và không hề có những mối liên hệ gần gũi nào nữa. Nguyễn Minh Trân còn trẻ, có gia đình và con cái, vẫn chưa phải lúc cần sự quan tâm của đứa con gái này.

Về Đàng Thành ư? Anh vẫn giữ liên lạc với cả đám Ba Tử và Bảo Mao, tuy nhiên cách quãng chứ không liên tục, không tội gì phải cất công về đây thăm nom. Và chẳng đón năm mới ở đâu chả như nhau, ngày xưa họ còn chẳng có lấy một năm nào ăn cái Tết ra hồn ra dáng, thà thôi cũng tiết kiệm được kha khá tiền phải gốn cho hai tấm vé khứ hồi.

Nếu đã không về nước, Miêu Tĩnh bèn đặt vé máy bay và khách sạn, lên kế hoạch đi nghỉ ở biển Caribe cho hai người.

Cả hai ở lại Bogota mãi đến đêm ba mươi, nhóm bạn bè đồng hương có vài hoạt động tập thể, công ty Miêu Tĩnh và công ty chi nhánh của Brother tại Colombia tìm riêng một sân bãi để tổ chức. Họ cùng nhau gói sủi cảo, xem gala đón xuân, còn có cả những tiết mục do mọi người tự soạn kịch bản và tập diễn trước. Trần Dị làm quen được thêm vài người bạn, mừng một đầu năm rủ rê nhau ra nhà hàng tụ họp ăn bữa lẩu nghe chùng chùng hay.

**Brother: tập đoàn điện tử và thiết bị điện đa quốc gia của Nhật Bản.*

Hôm giao thừa, Trần Dị lái xe chở cả nhóm đi siêu thị và chợ rau vòng quanh mấy lần. Họ mua thịt bò, cá sống, đậu hũ, thức ăn vặt ở siêu thị,

kế đó vào khu siêu thị người Hoa mua gia vị và gạo, chỗ chợ chắc chắn sẽ có hải sản, rau dưa và hoa tươi.

Bữa ấy Miêu Tĩnh tút tát trông xinh tươi hết nấc. Cô và Tư Nam làm hẳn bộ tóc quăn ở một tiệm cắt tóc tên “Khu đông Manhattan”, lột xác thành “Vẻ đẹp Mĩ” quyến rũ quên lối về chỉ trong một tích tắc, cô dứt khoát moi ra cả chiếc váy đắt nhất mà lâu nay bị nhét tận đáy tủ.

**Khu đông Manhattan: một trong những nơi giới siêu giàu Hoa Kỳ hội tụ.*

**Vẻ đẹp Mĩ: tên một bộ phim.*

Mắt Trần Dị tia cô từ đầu xuống chân, môi hé nụ cười, huyết sáo, đút hai tay vào túi quần: “Xúng xính váy đẹp thế, tối nay có lãnh đạo quá bộ đến thăm à?”

Đúng thật là sẽ có một vị lãnh đạo cấp cao hạ cố chung vui. Để hợp đôi với cô, một lần hiếm hoi Trần Dị đổi về kiểu trang phục bình thường: áo sơ mi và quần tây đơn giản, giày da bóng loáng và đồng hồ bạc, tinh thần sáng láng, anh tuấn già dặn, vết sẹo mờ mờ nơi ấn đường lại tàng ẩn một nguồn sức mạnh phá tan vẻ văn nhã ấy.

Thường quen nhìn anh trong những bộ cánh phô trương xuề xòa, nay Miêu Tĩnh được một phen ngó người.

“Mặt đực ra đấy làm gì?” Anh ôm chàng vai cô, giọng trong trẻo êm ái, “Đơ toàn tập rồi à?”

Cô không phản bác, đáp anh một tiếng “ừm” thật lòng.

Nói nghe thì có vẻ bất công, nhưng rất khó có người đàn ông nào xuất sắc hơn mà lọt được vào mắt cô nữa.

Mọi người tập trung ở phòng khách tâm sự xem tivi. Lúc gói sủi cảo, Trần Dị đứng cạnh giúp Miêu Tĩnh một tay, hai người kề sát nhau, tương tác vô cùng ăn ý, tăng sức lan tỏa bầu không khí cực thoải mái mà cả hai đã tạo ra,

gây ấn tượng mãnh liệt cho thị giác, làm người ngoài nhìn vào còn thấy vui mắt vui tai.

Các đồng nghiệp của Tư Nam và Miêu Tĩnh chưa bao giờ được chứng kiến Trần Dị trong hình tượng này, mọi người nhao nhao nói đùa, bảo rằng những lúc nhã nhặn trông anh cứ như hô biến thành một con người hoàn toàn khác, tướng tá anh đường hoàng, thảo nào Miêu Tĩnh thích. Mọi người hỏi họ có tính kết hôn không, nhưng gạt nổi hiện giờ đang vướng cảnh công tác nước ngoài, người từng trải hẳn nhiên có kinh nghiệm hơn, nào cưới xin nào sinh đẻ rất những chuyện phiền hà, ai cũng có chỗ khó riêng.

Miêu Tĩnh chưa nghĩ ngợi quá nhiều về việc kết hôn, bèn thuận miệng đáp còn sớm cho qua chuyện, hiện tại công việc mới là thứ chính. Trần Dị khoác vai cô, cũng bảo mình chưa có dự định gì, tóm lại là còn trẻ tuổi, chưa suy xét đến những vấn đề ấy.

Ăn tất niên xong về nhà, giờ đã khá muộn, nhưng không ai muốn phải chia tay đêm đặc biệt này quá sớm. Trần Dị hỏi cô có muốn tới quán bar uống một ly không, quàng sáng chói lợi lãng đang chuyển về trong mắt anh. Thú thực rằng, giờ phút này đây anh cần ngay một quán bar đang hừng hực sức nóng, với những ánh đèn màu hư ảo đong đưa, ôm hôn say đắm người con gái mình yêu trên sàn nhảy, rồi tìm khách sạn nào đó vào làm một nháy.

Miêu Tĩnh cong môi bảo không muốn, cô chỉ muốn thông dong dạo bộ giữa trời đêm mát lành này. Tháng này ở Trung Quốc đã sang đông, cả Đàng Thành cũng nhuộm luống hơi lạnh. Tuy khí hậu của Bogota có phần khó chịu, nhưng chưa đến mức rét buốt, hiện giờ là mùa khô, nhiệt độ ban đêm nằm ở mức dễ chịu. Trần Dị đành chiêu ý cô, nhét tay cô vào túi mình, bước ngang qua con phố tĩnh lặng, rẽ vào khu thương mại sáng trưng đèn đóm. Trông thấy ven đường có tiệm bán gà rán Hàn Quốc, bèn nán lại mua một phần gà rán cay rất lười, kèm thêm hai chai bia, ngồi trong khoảng sân nhỏ của cửa tiệm vừa ăn vừa nói chuyện.

Hai người nói biết bao là chuyện, hồi xưa ăn Tết như nào nhỉ, thực ra họ không quá chú trọng về các phong tục lễ nghi, cuộc sống giờ đủ đầy hạnh phúc quá rồi. Trần Dị kể vợ Ba Tử sinh một cô con gái, vừa ăn cỗ đầy tháng mới đây thôi, em bé bụ bẫm yêu cực kỳ. Đến cả Bảo Mao cũng đã phải lòng một cô gái, đang vò đầu bứt tóc rồi rít làm đám cưới rồi.

Gia đình và con cái với hai người mà nói... thật sự khá xa vời.

Ăn hết gà rán về nhà, đúng lúc nhận được điện thoại của Tư Nam. Cô nàng mời hai người qua nhà chơi, chẳng biết ai lôi ra hai hộp cờ tỷ phú và cờ máy bay, hoặc muốn đánh xì tố và mạt chược cũng được, đặt cược tí ti thôi, trộm vía cho năm mới phát tài phát lộc. Trần Dị nghe xong nổi hứng ngay, anh thạo chơi bài, hiểu rõ cách chơi, chuẩn một tay sành sỏi lão luyện, chẳng cần tốn quá nhiều sức đã ăn được bọn tiều. Kết quả nhờ công Miêu Tĩnh lại thua sạch sành sanh.

Thức chơi suốt đêm mới về nhà ngủ.

Mùng một Tết ăn xong với nhau bữa lẩu, Trần Dị không bảo đi đâu làm gì, bỗng dưng ra ngoài một chuyến đột xuất. Miêu Tĩnh ở nhà thu xếp hành lý cho kỳ nghỉ, sau cùng hai người ra sân bay Bogota, lên máy bay bay tới biển Caribe nổi tiếng.

Đảo San Andres.

(còn tiếp)

Chương 56: Marry me? (2) (Em có muốn kết hôn với anh không?)

San Andres.

Đây là một đảo nhỏ rất tiếng tăm ở châu Mỹ, đẹp một vẻ lộng lẫy đậm sắc phong tình Caribe, với dòng nước biển óng ả hớp hồn. Khác với các hải đảo xây dựng theo mô hình resort, hòn đảo này đến nay vẫn giữ được trọn vẹn những phong vị từ thuở nguyên sơ, chân chất. Khi máy bay đáp cánh, Miêu Tĩnh và Trần Dị là hai du khách châu Á duy nhất xuất hiện trên đảo.

Khoảng thời gian này thuần túy chỉ có thanh thoi và nhàn nhã. Gió biển Caribe thổi phà phà, dòng biển lung linh ánh năm màu bảy sắc, những sắc màu ấy sẽ biến ảo theo độ nông sâu, trông tựa một viên ngọc bích khổng lồ, trong suốt và lóng lánh. Bởi thế mới sản sinh ra những biệt danh như “biển thủy tinh”, “biển rau câu”, tinh khiết đến độ làm vòm trời cũng hóa xù xì tăm tối.

Trần Dị khoanh tay: “Áo tắm của em... sao...”

“Mua ở Medellin đấy.” Miêu Tĩnh đáp nhẹ bằng, “Của nhà thiết kế nổi tiếng nhé.”

Là bộ áo tắm thêu mua lần đi công tác ở Medellin trước. Đây không hẳn là bikini, nhưng điểm cộng là màu sắc tươi sáng, kiểu dáng độc lạ: hai lớp vải đan chéo nhau xẻ từ ngực xuống tạo thành hình chữ V sâu hút, mặt sườn vải chỉ đính mấy hạt cườm be bé bảy sắc cầu vồng; khe rãnh giữa đôi gò bồng đảo càng muốn che đi càng lộ, đường cong nhấp nhô hoàn hảo, cặp chân thẳng tắp nuột nà, nước da trắng sáng, vậy là cho ra vẻ đẹp cuốn lấy bao ánh nhìn đeo đuổi khi cô dạo bước trên bờ cát.

Đã quen với lối ăn vận ngày thường của cô, nay tự dưng đổi gió trông nóng bỏng và yêu kiều quá đỗi, làm anh vẫn thấy hơi chưa tiêu hóa kịp.

Họ nằm phơi nắng trên bãi biển riêng của khách sạn, và thường thường lại xuống ngâm mình trong dòng nước trước sức hấp dẫn khó cưỡng của biển khơi. Quán bar nằm ngay cạnh bãi biển để khách tiện gọi một ly cocktail bất cứ khi nào muốn, uống cho tới lúc hơi men ngà ngà. Tín hiệu trên đảo luôn chập chờn bất ổn, lướt điện thoại cũng thành thừa thãi, chỉ còn lại mấy hoạt động như tán dóc, đá nước, phơi nắng, chơi bóng biển.

Tiết trời không quá oi nóng, hằng ngày đều đặn đổ một trận mưa rào kéo dài chừng vài phút đồng hồ. Hòn đảo không lớn, hai người bèn thuê chiếc xe máy chạy vòng vòng bờ biển. Tấm sơ mi hoa của Trần Dị chỉ cài mỗi một cúc, góc áo vấp phần phật vào người Miêu Tĩnh. Cô mặc chiếc áo khoác vải tuyền dài, dáng mềm mại như sắp bay lên đến nơi. Hai người đi rồi lại dừng, vừa tận hưởng vị nước ngọt lạnh từ những trái dừa bên cạnh rạn đá, vừa đùa nghịch dưới làn nước biển xanh trong. Một chú thần lặn xanh dương ghé bước thoát lủi qua bàn chân, Miêu Tĩnh hốt hoảng la toáng, níu ngay lấy cổ Trần Dị. Trần Dị hôn chụt cái lên gương mặt thất kinh của cô bằng một sự an ủi có lệ, ống kính ngắm chuẩn anh bạn thần lặn chụp tanh tách.

Nơi đây cũng là thiên đường của các môn thể thao nước: lặn vách đá, lặn ống thở, đi du thuyền hay căng buồm ra khơi đều là những bộ môn rất đáng thử một lần. Nói chung, đây quả là một nơi lý tưởng dành cho những ai muốn thỏa thích ngâm nước. Cách đảo chính ít xa có một hải đảo nhỏ với bãi cát trắng trinh, lội nước qua đó cũng được. Mực nước suốt quãng đường lội chỉ lưng chừng khoảng từ đầu gối đến eo, chung quanh đâu đâu cũng có khách du lịch hơn hở nghịch nước, cùng lũ trẻ con ôm phao bơi dốc sức quẫy đạp trong khu vực biển với những rạn đá bao quanh, tiếng cười đùa lan xa tí tấp.

Buổi tối khách sạn mở party bao trọn một du thuyền chạy ra khu nước lân cận, đậu ngay giữa biển ngắm sao cùng một nhóm du khách Âu Mỹ, đánh chén rồi nhảy disco, mười hai giờ khuya lại vè tiếp tục quây tăng hai. Vũ điệu salsa trong quán bar đang đến khúc trào sôi nhiệt liệt, những cuộc

tán gẫu đã tới hồi rôm rả gay cấn. Sau cuối, có lẽ nốc rượu nhiều quá đâm mù đầu, Trần Dị nhảy phắt lên sân khấu, xé toạc chiếc sơ mi, bắt tay dancer ngẫu hứng trình diễn một đoạn breakdance uốn éo.

Tiếng hò reo có vẻ phấn khích quá đà. Miêu Tĩnh ôm trán, thật không tài nào trơ mắt nhìn nổi, cô chỉ muốn quay về phòng nghỉ ngơi ngay và luôn, vậy mà giữa chừng lại bị Trần Dị kéo ra bãi cát hóng gió cho tỉnh rượu.

Gió đêm man mát hơi thấm mùi tanh của biển, bốn bề tối om om, chỉ có mặt biển lặn tẩn những dải sóng lấp lánh. Cơn thèm thuốc lá của Trần Dị lại âm ỉ, hiềm nổi chẳng đem thuốc lá trong người, bèn đề nghị Miêu Tĩnh ra bãi cát hôn. Hôn tới hôn lui lại lên cơn hứng, môi anh nóng rẫy mon men xuống dưới, những ngón tay mò mẫm bừa bãi hấp tấp châm ngòi.

“Trần Dị!!” Miêu Tĩnh quýnh quáng, “Anh điên à?”

Anh hạ thấp giọng: “Suyt, quanh đây không có ai đâu, anh làm nhanh lắm, chỉ năm phút thôi, năm phút là được rồi.”

Miêu Tĩnh hú vía, tay ôm chặt đầu anh, dốc toàn lực từ thuở cha sinh mẹ đẻ lật úp người lại, đập đầu anh xuống cát làm cả nửa bên mặt đẹp trai bị áo đầu một lớp cát mịn. Anh nhe răng trợn mắt với cái miệng ngậm một vốc cát đầy, trông bộ dạng khôi hài không thể tả.

Giật mình trước tình huống bất ngờ, tiếng chửi thề hùng hổ bật khỏi miệng Trần Dị, anh vượt mặt, duỗi tay toan bắt lấy cánh tay Miêu Tĩnh nhưng cô đã nhanh nhẩu chạy vụt đi, làm bàn tay anh chỉ chạm được đến góc váy.

“Miêu Tĩnh, giỏi thì em đừng có chạy!”

“Em có giỏi đâu!” Cô phóng như bay về phía khách sạn.

Đằng sau có người đuổi theo, tiếng dép lê đập cát lạo xạo và tiếng gió dịu êm gần trong gang tấc, tiếng hét của Miêu Tĩnh hòa lẫn tiếng cười. Rồi chợt cánh tay rắn rỏi thành công tóm gọn vòng eo, cô lão đảo, lặn ra bãi cát theo đà anh kéo.

“Giờ thì chạy đằng trời, anh sẽ làm bất cứ chuyện gì anh muốn.”

Anh áp thân hình đ ồ sộ nặng trĩu xuống, Miêu Tĩnh thẹn thùng cười đ ắm vai anh: “Anh bình thường lại xem nào!”

“Anh không bình thường chỗ nào?” Hai cánh tay khóa chắc t ắm eo cô, d ần sức lên vai, anh ôm cô l ần một vòng trên cát đ ể cát cũng bám đ ầy khắp mặt khắp người cô. Sau cùng bỗng thấy mình m ẩy ng ắm lạnh, sóng biển hi ền hòa tràn vào v ỡ v ềkhôn mặt người, Miêu Tĩnh nhắm mắt, mặc cơn sóng l ừa trôi lớp cát trên mặt mình.

Tr ần Dị buông cô ra, chỉ nắm một bàn tay Miêu Tĩnh. Hai người nằm song song trong nước cho đợt sóng cuộn ùa ạt lên vai, thả lỏng cơ thể dưới con nước giá lạnh, hai cặp mắt cùng hướng nhìn lên màn trời r ợp sao.

“Nói gì đi.”

“Nói gì?”

“Giờ em đang nghĩ gì?”

“Thật tốt vì đ ược sống.”

Cả hai đ ồng thời bật cười.

“N ửa đ êm bãi biển nguy hiểm lắm, nếu mình cứ nằm yên thế này thì có khi chẳng nhìn thấy mặt trời ngày mai đâu.”

Anh ghé sát, đoạn ch ồm thân mình ướn s ừng lên trên, đ ề lại cổ tay cô đ ể m ười ngón tay đan cài, cúi đ ầu in một nụ hôn kéo dài xuống bờ môi cô.

“Thế hôn cái đ ả... ừm... hơi m ặn...”

Hai người trao nhau cái hôn dai d ẳng tri ền miên dưới đ êm sao tình tứ.

Tr ần Dị bế cô dậy khỏi nước: “V ềphòng thôi, xem ông có cho em ra bã luôn không.”

“Em buồn ngủ lắm, muốn đi ngủ cơ.” Giọt nước nổi đuôi nhỏ từ trên người xuống, cô ngáp dài gối đầu lên vai anh, “Sắp ba giờ rồi, một tiếng nữa là phải ngắm mặt trời mọc đấy, hay mình đi thẳng ra bãi biển ngắm bình minh luôn đi.”

“Em chịu nổi không?” Anh bế cô thật vững, sải bước đi về căn phòng dựng đằng trong bãi cát, “Thế cũng được, ngắm mặt trời mọc xong thì ăn sáng rồi về phòng ngủ tiếp một giấc nhỉ?”

“Đương nhiên là được.” Cô đã lim dim đến độ mí mắt sắp sửa dính hẳn vào nhau, “Ý hay đấy.”

Về tới phòng, những hoạt động quá sức tạm ngừng diễn ra, Trần Dĩ ném con người đang gà gât với hai mắt nhắm nhèm vào bồn tắm, cầm cùi tắm rửa gội đầu rồi sấy tóc mặc quần áo cho Miêu Tĩnh. Miêu Tĩnh gắng gượng mở mắt uống một tách cà phê, xong xuôi lại ra ngoài thêm lần nữa với Trần Dĩ. Hai người tìm một góc nhỏ ngoài bãi biển khi trời tờ mờ sáng, trải tấm khăn tắm biển và ngồi đợi thời khắc ban mai ló dạng.

Trời hưng hửng sáng, gió buổi sớm dịu mát êm đềm, Miêu Tĩnh nằm gối lên chân Trần Dĩ đã thiếp ngủ. Một tay anh kẹp điều thuốc, tay kia vuốt ve suối tóc dài của cô, kiên nhẫn đợi những tia nắng đầu tiên rọi xuống mặt biển trong vắt.

“Miêu Tĩnh, mặt trời mọc rồi kìa.” Anh lay đầu cô.

Nước biển vô ngần và ánh thái dương trắng lệt, vàng hồng nhô khỏi mặt biển và sắc nước thoăn thoắt biến đổi từng giây. Đầu cô vẫn gác trên đùi anh còn người thì nằm ườn, ráng đỏ tưới đẫm đôi má cô nom tựa trái đào đẹp tươi mơn mớn. Cô ngẩn ngơ ngắm nhìn cảnh hùng vĩ trước mắt, lặng im đợi mặt trời trỗi lên treo mình ở nơi xăm xấp mặt biển.

Một ngày mới đã lại đến.

Đám đông ngắm mặt trời mọc lục tục tản đi, Miêu Tĩnh chống người ngẩng dậy mà cứ thấy có gì là lạ, nhưng nhất thời chưa phát hiện ra lạ ở đâu. Đi được hai bước cô đột ngột dừng chân, giơ bàn tay trái lên trước mặt mình,

trái tim chợt đập thịch – một chiếc nhẫn có đường vân vỏ sò bóng đầu ôm gọn lấy ngón áp út, thô ráp và giản dị.

Chẳng biết được đeo vào từ lúc nào.

Đầu cô trống rỗng, sững sờ hết mấy giây, môi khẽ hé mở, mắt vô thức chuyển sang khuôn mặt Trần Dĩ nhìn anh thơ thẩn. Bất gặp ánh mắt Miêu Tĩnh, lần theo hướng cô nhìn anh ngó xuống ngón tay cô, hai tay lười biếng đút trong túi quần, gió thổi vù vù luồn vào chiếc sơ mi anh mặc, giọng lơ đãng cất lên:

“Đây là đồ thủ công làm từ vỏ sò anh mua ở quầy hàng nhỏ ven đường đấy, một đô la một chiếc.”

Kích cỡ nhẫn hơi to thành thử ngón tay cô thon thon đeo vào cũng hơi lỏng lẻo. Miêu Tĩnh cúi đầu xoay chiếc nhẫn, lòng dạ nóng nóng lẫn lộn bao cảm xúc, chẳng cách nào mở lời ngay được.

“Anh mua lúc nào?”

“Hôm qua đi mua nước thì tình cờ chủ quầy không có tiền lẻ, nên anh tiện tay nhặt luôn món khác giá xem xem.”

“Ồ.” Cô đáp gọn lỏn.

Anh tiến lên trước mấy bước, hơi khựng người rồi ngoảnh đầu nhìn cô, giọng bình tĩnh: “Miêu Tĩnh, em có muốn cưới không?”

Miêu Tĩnh bỗng dơ người, sững sốt một lúc lâu, chăm chú nhìn anh khi nghiến ngấm kỹ câu nói này, muốn nói gì rồi lại không biết phải mở lời ra sao, cuối cùng mới bảo: “Em chưa nghĩ tới chuyện này...”

Trần Dĩ huýt sáo: “Em có nghĩ chúng mình cần thiết phải kết hôn không?”

Quen nhau bao nhiêu năm, từ anh em cho đến hiện tại, hình như chuyện có cưới nhau không đã chẳng còn quá quan trọng nữa. Thứ tình cảm đã ăn sâu vào cốt tủy khiến Miêu Tĩnh chưa bao giờ cảm thấy những ràng buộc của

cuộc đời và sự chắc chắn trên danh nghĩa c ần t ần tại giữa hai người, cũng chưa bao giờ tưởng tượng đến việc kết hôn sẽ mang lại những thay đổi gì cho cuộc sống, hôn nhân có tác dụng gì không? Sẽ thay đổi được gì? Cuộc sống sẽ chuyển thành hình thức nào?

“Cưới hay không cưới đều được.” Cô nghiêm túc suy nghĩ, miết chiếc nhẫn trên tay, “Sao anh lại hỏi em chuyện này?”

“Thế thì là không muốn cưới r ồi.” Anh nhẹ nhàng cười cười, “Chúng mình cứ sống cả đời thế này cũng được nhỉ.”

“Không phải...”

Không phải không muốn cưới, cô không hề phản đối việc kết hôn. Tim Miêu Tĩnh như bị cái gì kh ẽ cào một nhát, tất nhiên kết hôn cũng được thôi, dắt nhau đi lấy tờ giấy chứng nhận r ồi mời mọi người ăn kẹo cưới, một chuyện hết sức đơn giản mà...

Tr ần Dị nắm tay Miêu Tĩnh, tháo chiếc nhẫn vỏ sò khỏi tay cô r ồi kẹp ở đầu ngón tay.

Cảm giác vật lạ biến mất, ngón tay đột nhiên trởng trơn, cô cau mày nhìn trân trối chiếc nhẫn anh đang c ần.

“Chủ qu ầy có kể anh nghe, chiếc nhẫn này là đ ồ thủ công làm từ vỏ sò nhặt được ở bờ biển. Trên đảo có một truyền thuyết như này, rằng nếu gửi gắm ước nguyện của mình vào trong chiếc nhẫn r ồi ném nó xuống biển, thì thần biển sẽ biến đi ầu ước của em thành hiện thực. Nghe bảo có tên cướp biển giấu rất nhi ều kho báu dưới hòn đảo này, mong là thần biển sẽ ban cho anh món gì hay hay...”

Lời vừa dứt Tr ần Dị đã vung tay, chiếc nhẫn kia bay vèo, r ồi rơi “tôm” xuống nước ngay trước mắt Miêu Tĩnh.

Trong lòng cô cũng có thứ gì bay ra cùng chiếc nhẫn, bọt nước bắn tung, màu trắng của sỏi đá, màu trắng của nhẫn, giờ đã chẳng còn tăm hơi.

Giờ đến lượt Miêu Tĩnh mất vui.

Còn hỏi tại sao mất vui cô lại không đáp được thành lời, bảo buồn bã hay âu sầu thì chưa hẳn là vậy, mà lòng cứ nhen nhóm một niềm trống vắng. Cô cần môi ngờ ngác nhìn mặt biển, tự nhiên mạnh mẽ phiêu muộn khó hiểu.

Trần Dị kéo cô đi, khoác cánh tay lên vai cô uể oải ngáp: “Đi thôi, về ăn gì rồi đi ngủ.”

Ôm theo sự buồn phiền ấy Miêu Tĩnh đánh một giấc, mãi lúc dậy mới nhận ra căn phòng trống huơ không một bóng người. Cô thừ mặt ủ rũ ngẩng cả một lúc, rồi lại đờ đẫn nằm vật ra giường – chiếc chăn vỏ sò thậm chí chưa kịp được cô sắp xếp thì đã bị liệng thẳng xuống biển mất.

Trên bàn có đồ ăn và món tráng miệng, và cả tờ giấy nhắn Trần Dị để lại cho cô. Anh bảo mình ra bãi biển, nhắn cô dậy thì nhớ đi tìm anh.

Miêu Tĩnh tìm thấy Trần Dị đúng vào lúc bóng trời chiều ngả về Tây. Hiếm khi Trần Dị không xuống nước, anh mặc áo phông và quần đi biển, đang mải mê đào cát xây lâu đài cùng một đám nhóc con ở bờ nước.

Đám cá nhiệt đới nhỏ xíu dưới nước bơi qua bơi lại quanh chân người chẳng chút sợ hãi, những vỏ sò vỏ ốc bóng bẩy óng ánh mà chỉ cần thò tay xuống nước mò là đã vớt được cả nắm mảnh vỏ sò và sỏi sặc sỡ đầy ắp. Mấy đứa con nít khác biệt màu da lẳng xẵng chạy tới chạy lui lượm nhặt nào vỏ sò nào sỏi vùi vào lâu đài cát.

“Chị ơi, trong lâu đài của chúng em có thật nhiều kho báu, chị có muốn tìm kho báu không ạ?” Có bạn nhỏ vẫy tay với Miêu Tĩnh, “Lại đây chơi với chúng em đi.”

Miêu Tĩnh bước qua nhìn mười tòa lâu đài cao cao được đắp nặn bằng cát, một cô bé mắt xanh nghiêm giọng nói với cô: “Chị là nàng công chúa đến từ vương quốc xa xôi, nhưng bạch mã hoàng tử của chị đã bị phép thuật nhốt lại trong bụi gai mất rồi chị ơi.”

Cô bé chỉ chỉ Trần Diệu lợt thỏm giữa một hố cát vây quanh đang chổng má cười tùm tùm, nghiêm nghị giải thích: “Chị phải tìm về đây viên đá quý tượng trưng cho thân phận của mình, có thế thì mới làm được phép giải cứu hoàng tử của chị. Kho báu bị chôn trong mười tòa lâu đài này đây chị ơi, chị phải tìm nó ra nhé.”

“Vậy à?” Miêu Tĩnh nhập cuộc chơi, “Xin hỏi kho báu của chị bị chôn ở đâu rồi? Chị phải làm gì mới tìm thấy nó đây?”

“Số phận sẽ cho chị lời khuyên tốt nhất.” Cậu bé da đen ra vẻ thần bí, “Và sẽ âm thầm vẫy gọi chị.”

Miêu Tĩnh cười nhún vai, ngón tay chọc đại vào một ụ cát moi ra một viên sỏi cuội.

Lũ trẻ ðồng loạt thở hắt một hơi, chuyên chú nhìn cô bằng đôi mắt sáng ngời ngập ðầy kỳ vọng.

Mảnh vỏ sò, rong biển, ngọc san hô, ốc biển,... Miêu Tĩnh đào lần lượt từng lâu đài cát. Và rồi chẳng hề báo trước khoảnh khắc cô moi từ một ðống cát nọ ra một viên đá quý, mắt lũ trẻ bừng sáng khi chúng thích thú reo lên, sự chấn ðộng làm Miêu Tĩnh hoàn toàn ngạc nhiên và ngỡ ngàng.

Một chiếc nhẫn ngọc lục bảo Colombia rực rỡ sắc biển ðược viền vòng quanh bằng những viên kim cương sáng chói, kích cỡ và ðộ xa xỉ của chiếc nhẫn mới gọi là ðáng kinh ngạc, dù ðính ðầy cát mịn trắng xóa nhưng vẫn chẳng thể lấp ði ðược quầng sáng tỏa long lanh. ðến nỗi một lúc sau nỗi bàng hoàng qua ði, theo bản năng Miêu Tĩnh lại ấn nó vào trong cát, bỗng quay ðầu nhìn Trần Diệu chăm chăm.

Anh nhếch miệng một kiêu rất vô lại, khom lưng trước mặt Miêu Tĩnh: “Số anh may ðược thần biển nể mặt, sáng nay vừa ước xong, trời mới nhá nhem ông thần ðã ðưa một viên đá quý tới rồi.”

“Anh...”

Trần Dĩ móc nhẫn ra nhét vào tay Miêu Tĩnh, nắm tay cô chậm rãi đi dọc bờ biển về phía trước. Chiếc nhẫn nằm cân giữa lòng bàn tay hai người, có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại và độ cong của nó.

Hai người dạo bước đến một khoảng bờ nước trong xanh yên tĩnh, Trần Dĩ nhúng cả hai tay cô lẫn chiếc nhẫn xuống làn nước trong veo để rửa đi lớp cát trắng mịn màng. Anh vén góc áo bọc lấy hai bàn tay cô, lau sạch khô những ngón tay mảnh khảnh trắng ngần và chiếc nhẫn đính viên đá cực đại lóa mắt.

Mặt trời lừng lơ trên mặt biển là khung cảnh diễm lệ nhất trần đời.

Trái tim Miêu Tĩnh khẽ run, nhìn anh chẳng rời mắt.

“Ở đây đi.”

Anh ngẩng đầu, đôi mắt đen láy đong đầy ý cười, chạm ngón tay vào vai cô, nhìn cô khẽ nở nụ cười. Nụ cười ấy mang một sự thoải mái và quyến rũ khó diễn tả. Anh nắm bàn tay trái cô rồi thuận đà quỳ một gối, quỳ trước cô rất tự nhiên mà không hề trúc trắc, eo và lưng anh uốn một đường thẳng tắp, đầu ngẩng cao, cặp mắt phản chiếu bóng đèn xuyên thẳng vào tim cô.

“Miêu Tĩnh, anh muốn kết hôn.” Anh siết lấy mấy ngón tay mềm, cất giọng khẽ khàng nghiêm túc cầu hôn cô: “Em có muốn kết hôn với anh không?”

Cô ngờ ngẩn nhìn anh, trong tim như có cơn sóng triền miên nhấp nhô lên xuống, dồn dập đến mức cô không biết phải đáp lại thế nào. Nào chua ngọt đắng cay bao tâm tình xoay vần nơi lồng ngực, vành mắt cô nóng ran, mắt nhòe mờ đi cả.

“Trước đây anh chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn, mà anh cũng cho là cả đời này sẽ không còn kết hôn gì nữa. Nhưng dạo này anh cứ nghĩ hoài, là cần một tờ giấy chứng nhận để chứng minh cho quan hệ của chúng mình không nhĩ. Thực ra là cần lắm đấy – anh muốn trở thành ông chồng hợp tình hợp lý và hợp pháp của em, muốn có người danh chính ngôn

thuận cùng san sẻ chung một cuộc đời với anh, muốn đóng con dấu xuống vì một người duy nhất.”

“Lấy anh nhé!”

Miêu Tĩnh chớp mi, sự cảm động đã bao trùm gương mặt cô, mắt đỏ au rơm rớm ánh nước.

Cô cũng thích có người c ãn nhẫn quỳ trước mặt mình, c ãu hôn cô với một giọng đ ãy yêu thương trìu mến, đợi cô đ ãng ý lấy anh làm ch ãng.

Đương nhiên phải lấy! Ngoài anh ra thì còn lấy ai đ ãng nữa đ ãy?

Cách đ ão ít xa có người đ ã mắt đ ãn cảnh tượng với nghi thức c ãu hôn quỳ một gối tiêu chuẩn. Cư dân toàn c ãu ai ch ã thích góp mặt hóng hớt trong những dịp vui kiêu này, đ ãm trẻ con cũng hào hứng kéo bè kéo lũ chạy ùa tới, xúm xít lại luôn miệng hô hào.

“Say yes!”

“Marry him!”

Miêu Tĩnh hít vào hơi thật sâu, gật đ ãu: “Vâng.”

Anh cười toe toét đ ão nhẫn vào ngón áp út của cô, c ã nhẫn vừa khít, vừa to vừa sáng vừa phô trương, một chiếc nhẫn đ ãc nhất vô nhị.

Xung quanh r ãn r ãn tiếng hoan hô.

Tình cảm thế tục hẳn nên có b ãu không khí của thế tục.

“Trước đ ãy em cứ nghĩ mình sẽ không cưới nhau đ ãu, bởi lẽ quá khứ nhiều cái phức tạp, như chỉ sống cạnh bên nhau là đ ã đủ r ãi, không c ãn đ ãn hôn nhân và gia đình nữa... Tr ãn Di, mình chưa từng đ ãng sống trong một gia đình bình thường...” Cô siết chặt bờ vai anh, nước mắt thấm đ ãm vải áo anh, “Nhưng em cũng thích đ ão nhẫn ở tay, thích lời th ãề và hện ước.”

Trên bãi biển phủ bóng hoàng hôn, vòng tay Trần Dị ôm ghì người con gái trong lòng.

(còn tiếp)

Chương 57: Trăng mặt tân hôn (Chúc mừng cô dâu chú rể của Trung Quốc ta.)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hòn đảo San Andres trở thành cột mốc đánh dấu cuộc đời chính thức lật sang chương mới từ đây.

Công đoạn chuẩn bị nhẫn cưới hôn gôm thiết kế và khám nạm đã được bắt tay vào làm từ tận mấy tháng trước tại một cửa hàng trang sức, trước kỳ nghỉ dưỡng Trậ̀n Dị mới lấy về để đem tới hải đảo cho buổi cưới hôn.

Viên ngọc lục bảo to thế kia hiển nhiên cũng đắt xắt ra miếng. Miêu Tĩnh hỏi anh lấy tiền ở đâu, Trậ̀n Dị không nói tất tậ̣t mọi chuyện, bản thân anh có thu nhập từ công việc, còn cả số tiền kiếm được trên bàn bida và sòng bạc. Miêu Tĩnh xoay chiếc nhẫn ở ngón tay, dễ thấy là ở Bogota cô không thể đeo nhẫn này ra ngoài đường được, đành phải cất kỹ trong két sắt như một món hàng sưu tậ̣m.

Về lại Bogota, hai người đi một chuyến đến cửa hàng trang sức mua cặp nhẫn cưới có kiểu dáng rất độc đáo, rồi tiếp tục đến đại sứ quán khi đã đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của nhau – lấy giấy chứng nhận kết hôn, thành vợ chồng hợp pháp.

Tâm trạng chưa hẳn bị kích động quá mức nhưng cảm giác thì vô cùng mới lạ. “Chúc mừng cô dâu chú rể của Trung Quốc ta!” – nhân viên công tác chân thành gửi lời chúc và mời hai vợ chồng chụp một tấm hình chung, làm cả hai sống người mất một thoáng không nói năng gì.

Thực sự không có cách nào thốt lên nổi tiếng “chồng” tiếng “vợ” trước mặt người kia.

Sau khi cầm được giấy chứng nhận, Trần Dị tiện tay thả ảnh chụp hai cuốn sổ đăng ký kết hôn và nhẫn cưới lên trang cá nhân, song không để lộ ảnh và tên nữ chính, chỉ đính kèm ba chữ: “Đã kết hôn.”

Đoạn văn anh phát biểu trong buổi cầu hôn đã vắt kiệt bộ não anh, thật tình anh chẳng còn nghĩ ra được bài văn mẫu nào khả dĩ khơi gợi cảm xúc nhiều hơn thế nữa.

Nửa tiếng sau cầm điện thoại lên, phía dưới hiển thị một chuỗi bình luận và like dài dằng dặc.

“Á đù!?”

“Chúc mừng?!”

“Chị dâu là thánh thần phương nào thế?”

Ba Tử vốn biết sự tình bèn đáp một câu: “Miêu Tĩnh đấy.” Nghĩ lại thấy không ổn, ba mươi giây sau vội xóa bình luận ấy đi.

Trần Dị đột ngột xuất ngoại sau trận hòa hoãn của quán bida, anh giải thích chung chung với mọi người rằng vì gặp tổn thất nghiêm trọng nên muốn ra nước ngoài kiếm tiền, nhưng chỉ mình Ba Tử và cảnh sát Chu biết chính Miêu Tĩnh là người đưa anh đi. Quan hệ giữa hai người này không hề bình thường, bấy giờ khi đã đến một đất nước lạ lẫm xa xôi, họ mới công khai bên nhau trong vai trò bạn trai bạn gái.

Bình luận kia bị người khác nhìn thấy rồi bắt đầu lan truyền với tốc độ chóng mặt, tạo nên một làn sóng dữ dội trong phạm vi những người Trần Dị quen.

Miêu Tĩnh á?

Chuyện lúc nào? Đang yên đang lành sao lại thành ra thế đấy? Nhớ hồi xưa anh Dị đâu được tử tế với Miêu Tĩnh lắm, hai người có vẻ xa cách lắm nhau cơ mà?

Vụ anh Dị với chị Lily chia tay có liên quan tới Miêu Tĩnh á?!! Chị Lily đi khá khịa Miêu Tĩnh á? Chuyện rốt cuộc là sao?

Chẳng phải hồi trước chị Lily từng gặp Miêu Tĩnh rồi cũng thân với Miêu Tĩnh một khoảng thời gian đó mà?

À đấy, lâu lắm rồi không thấy tăm tích gì của chị Lily – anh Dị đi nước ngoài xong là chị ấy cũng bỏ Đảng Thành luôn à?

Cái gì???!!!

Hồi xưa anh Dị và Miêu Tĩnh từng là người yêu á? Lại còn là mối tình đầu luôn á? Miêu Tĩnh lên đại học là chia tay á? Thật hay giả thế?!!

Thảo nào hồi xưa anh Dị đôi xử với Miêu Tĩnh kiểu đấy!

Cô hồi xưa quen bố anh Dị có dẫn theo con gái đến sống cùng, phải máu mủ ruột rà gì đâu mà không được yêu? Gì thì gì chứ hai người ấy cũng sống chung với nhau hơn chục năm đấy.

Anh Dị của em cháy quá! Oách xà lách luôn, nuôi em gái kết quả em gái nhảy cấp thành nóc nhà luôn.

Miêu Tĩnh thoáng liếc qua một đồng tin chưa đọc trong điện thoại Trần Dị, cô đăng tấm ảnh của anh lưu ở máy mình lên mạng, rất nhiều lời chúc phúc được gửi đến từ rất nhiều người. Sau khi xuất ngoại cô vẫn giữ liên lạc với vài người bạn và đồng nghiệp trong nước, Sầm Diệp và Lưu Chính Tư chúc cô đã đạt được điều cô hằng ước muốn, còn hào phóng gửi một khoản tiền biếu tân hôn. Miêu Tĩnh không nhận.

Miêu Tĩnh cũng thông báo chuyện kết hôn cho Nguyễn Minh Trân hay. Nguyễn Minh Trân hoàn toàn chẳng biết gì, qua điện thoại, bà bị đẩy lên tận đỉnh cú sốc – bà không thích Trần Dị, giờ vẫn nhớ mãi cái bộ điệu khốn nạn vô liêm sỉ của Trần Dị, tự hỏi người như nó sao xứng với Miêu Tĩnh.

Miêu Tĩnh nói thẳng trong điện thoại: “Mẹ, ở nhà có mỗi hai đứa con, từ cấp 3 là con với anh ấy đã quen nhau rồi, trước khi lên đại học con còn ngủ với anh ấy nữa. Đây là tình cảm của bọn con, mẹ không có quyền gì chê bai anh ấy.”

Nguy Minh Trân quả thật hối xanh ruột vì lúc đầu đã làm vậy.

Thật sự, nếu biết tương lai có hôm nay, quanh đi quẩn lại vẫn thành người một nhà, bà thành mẹ vợ của Trần Dị, thì lúc xưa bà cần gì phải ôm tiêng kia bỏ chạy để sự tình đi đến nông nỗi này.

Mà thực ra, biết đâu, nếu Nguy Minh Trân luôn giữ chặt Miêu Tĩnh bên mình thì dù có ở lại Đàng Thành hay không, Miêu Tĩnh và Trần Dị cũng sẽ không có kết cục như ngày hôm nay.

Nhận lấy điện thoại từ tay Miêu Tĩnh, Trần Dị gọi người ở đầu dây bên kia bằng một giọng điềm đạm ôn tồn: “Mẹ, con cảm ơn mẹ! Giao Miêu Tĩnh cho con, mẹ hãy yên tâm.”

Sống ở nhà họ Trần bao năm, Trần Dị chưa từng khách sáo như thế và cũng chưa từng gọi bà tiếng mẹ. Giờ thành con rể rồi, đối xung hô nhanh đáo để.

Ngoài Trần Dị, từ tận thâm tâm Miêu Tĩnh luôn biết ơn tất cả những người đã giúp đỡ cô trong cuộc đời này – về phần Trần Dị, anh coi đó là một lẽ dĩ nhiên phải làm, một đạo lý hai năm rưỡi, vì vậy cô đã trao mình cho anh.

Công ty phát cho cô một món tiêng mừng nho nhỏ, ngoài ra còn tặng thêm hai mươi ngày nghỉ kết hôn. Tư Nam hỏi họ tính về nước làm đám cưới, hay định ăn mừng ở Bogota?

Về những người bạn quen được ở Colombia, gồm cả gia đình Gino và chủ cho thuê nhà Pierre, ai ai cũng rất háo hức muốn biết kế hoạch tiếp sau đây của họ, mà cụ thể là dự định cho đám cưới và tuấn trắng mặt. Mấy người đàn ông từng theo đuổi Miêu Tĩnh đầu bày tỏ sự ngạc nhiên và nỗi thất vọng khôn kể – bây giờ Trần Dị rốt cuộc cũng được một phen nở mặt nở

mày, vì anh có một thân phận chính đáng, có thể yêu cầu bất kỳ quý ông nào “giữ khoảng cách” với vợ anh.

Miêu Tĩnh chẳng có mấy may khái niệm gì về hôn lễ, họa chăng cứ đãi mọi người ăn bữa cơm đơn giản là được. Nhưng Trần Dị muốn hẳn một đám cưới, kiểu đàn ông hay đi ngược quy tắc như anh nay lại mong mỗi được trải nghiệm những hình thức lễ nghi đầy đủ giá trị truyền thống.

Việc lên kế hoạch cho đám cưới cũng do một tay anh xử lý. Còn Miêu Tĩnh chỉ làm mỗi một việc duy nhất đấy là đi mua váy cô dâu với Tư Nam.

Người ta hay bảo nhập gia tùy tục, lại thêm sự góp mặt chia vui của bạn bè, Ramirez đã đặt một nhà thờ nhỏ màu trắng và tìm một vị mục sư, Trần Dị mời vài người bạn cùng đồng nghiệp thân thiết, đồng thời đặt một nhà hàng Pháp nằm gần nhà thờ.

Lịch trình hôm ấy không có gì rườm rà: buổi sáng có tiết mục chặn cửa và đón dâu truyền thống của Trung Quốc, đêm trước đó Trần Dị ở nhờ nhà Pierre tầng dưới, nửa đêm thao thức còn lén chạy lên nhà ôm Miêu Tĩnh chuyện trò hàn huyên.

Sáng hôm sau, một nhóm rất đông những cậu thanh niên trẻ chặn đứng ngoài cửa nhà, mặt Trung Quốc lẫn với mặt ngoại quốc, thậm chí có cả một anh chàng người Hàn Quốc.

Nhóm quý bà quý cô ngồi trong buồng, từ bà nội Gino nay đã sáu mươi cho đến em bé gái năm, sáu tuổi. Mọi người ngồi rải ra phòng khách ăn bánh, uống cà phê, nói chuyện phiếm, đợi các anh phía ngoài cửa nhét tiền rồi hát tình ca. Miêu Tĩnh lọt giữa vòng vây của mọi người, tân nương hôm nay mắt hạnh mày liễu, môi son rạng ngời, đôi mắt trong veo lập lòe chum sáng không sao kìm hãm; bộ váy trắng giản đơn mà xinh đẹp đầm thắm, tấm mạng che mặt đính đầy hạt ngọc khoác trên bờ vai, bó hồng trong tay kìêu diễm không gì sánh kịp.

Hôm đó Trần Dị ăn mặc cực kỳ bảnh bao tươm tất: áo sơ mi trắng, vest đen, nơ đeo, còn chiếc khuy măng sét là món đồ cổ Pierre cho mượn; bờ vai rộng càng làm bật lên độ thon gọn của vòng eo, cặp chân dài miên man

và bờ mông săn chắc, thân hình anh cao to nhưng cân đối, mặt mũi khôi ngô, phong thái lịch lãm nhanh nhẹn, phá vỡ mọi ấn tượng của người khác về anh.

Lúc cười trông anh vẫn đầy phong lưu phóng túng. Tìm được giày cao gót của Miêu Tĩnh dưới giường, anh quỳ gối cạnh giường nâng mũi chân cô để bàn chân trắng nõn nua áp lên lồng ngực mình đang liên hồi nổi trống, cúi đầu in khế một nụ hôn rồi đeo giày vào cho cô, sau đó đưa hai cánh tay bế thốc cô dậy rảo bước ra khỏi cửa nhà trong tiếng hú hét của khách khứa.

Pierre nắm tay Miêu Tĩnh tiến vào nhà thờ, giao Miêu Tĩnh lại cho Trần Dị. Buổi lễ diễn ra rất đơn giản, hai người lần lượt đọc lời thề và trao nhẫn cưới, trao nhau nụ hôn và cái ôm. Sau cuối mọi người xúm quanh cô dâu chú rể di chuyển sang nhà hàng, cheers (chúc tụng) xong sẽ là bữa cơm Tây ngon miệng, quan khách hỏi han nhau đôi câu, mãn cuộc thì ai về nhà nấy.

Một cơn mưa đổ rào vào ngay buổi chiều ấy. Hạt mưa lộp bộp thối tung mạng che mặt của Miêu Tĩnh, Trần Dị giơ tay chụp lấy mà tấm mạng bay vèo làm anh cũng phải chạy theo. Miêu Tĩnh khoác áo vest của anh, đứng dưới tán cây trú mưa.

Quần áo hai người nửa khô nửa ướt nhưng vẫn đẹp nguyên. Tóc Miêu Tĩnh xõa tán loạn trên đầu vai, giọt mưa đọng ở bờ môi và hai bầu má nom tựa cánh hoa hồng vừa xối qua nước mưa, bộ váy cô dâu trắng lại như đóa bách hợp e dè rũ rượi sau khi đã uống no căng nước, càng tô đậm vẻ duyên dáng dễ thương. Cô nhìn bóng người chần chịt bước tới giữa cơn mưa nặng hạt, nước nhiều đầm đìa khuôn mặt anh, áo sơ mi và quần tây dính rịt vào người khiến anh trông càng mạnh mẽ cường tráng.

Hai người nắm tay nhau đội mưa chạy về nhà, cởi mớ áo quần ướt sũng vứt toẹt xuống sàn. Trong phòng tắm du dương tiếng nước và tiếng nhạc, một chai rượu vang trắng đi kèm đĩa thật lý thú cho đôi vợ chồng son quây một bữa sung sướng thỏa thuê.

Chuyến hưởng tuần trăng mật lên sóng ngay sau đám cưới. Mở đầu cho cuộc du hí là bờ Đông Thái Bình Dương, đi dọc dãy núi Andes rồi chu du

khắp Peru, Bolivia và Chile: chiêm ngưỡng nền văn minh Inca cổ xưa
huyền bí hiển hiện sau lớp sương mù tan ở Machu Picchu; nhảy khỏi chiếc
xe viêt dã đậu bánh trên sa mạc Ica bạt ngàn để đứng trên những cồn cát
trải dài bất tận; ngắm tràng pháo hoa nổ tung bùng trên bầu trời đêm ở một
thành phố xa lạ; vào rừng mưa Amazon câu cá piranha; mục sở thị khung
cảnh đất trời hợp làm một ở hồ muối của tòa thành trên không; xem đàn
chim hồng hạc đứng đỉnh dạo bước giữa hồ Laguna Colorada cháy đỏ;
ngâm mình trong dòng suối nước nóng địa nhiệt trên cao nguyên tuyết phủ
trắng xóa; đêm xuống tá túc tại một khách sạn được trang hoàng theo
phong cách nguyên thủy đầy hoang dã giữa hoang mạc Atacama khô cằn;
rồi ngắm sự tư biến và chim cánh cụt trên dòng sông băng buốt giá.

**Nền văn minh Inca (Peru)*

**Sa mạc Ica (Peru)*

**Hồ muối của tòa thành trên không (cái này mình đoán là hồ Salar de Uyuni ở Bolivia)*

**Hồ Laguna Colorada (Bolivia)*

**Hoang mạc Atacama (Chile)*

**Sông băng (cái này mình cũng đoán là sông băng Perito Moreno ở Chile)*

Vì tuần trăng mật này mà Trần Di đã tự mày mò học một số cách chụp hình quay phim và cắt nối chỉnh sửa, anh chụp vô vàn ảnh và quay rất nhiều

video trong suốt chuyến đi. Những phong cảnh khác nhau, những bộ mặt khác nhau, sự bất đồng của ngôn ngữ; ống kính lúc thì rung chuyển huyền ảo, khi lại im lìm trơ trọi, mỗi một bức ảnh lại cất chứa một câu chuyện và những h ấ ức chẳng bao giờ kể hết.

Kết thúc chuyến trăng mật hai người quay trở về, đi ô đ ạp trong nhà bồng t ăng lên đáng kể. Miêu Tĩnh mua cả đ ồng quà lưu niệm du lịch, trên cây cột của chiếc giường kiểu Âu treo tận mấy vòng bắt giấc mơ đậm màu Nam Mĩ, và hình như trong vô thức có gì đã ảnh hưởng tới cô. Trang phục cô mặc cởi mở hơn trước, thích diện những bộ cánh rực rỡ và đeo mấy món trang sức diêm dúa. Thời kỳ tân hôn tình cảm khấn khít, Miêu Tĩnh chủ động quấn lấy Trần Dị, lâu lâu còn lôi chuyện cũ ra cãi cọ với anh, ví dụ chuyện anh bỏ lỡ sinh nhật năm cô tròn mười tám tuổi hay chuyện sau này khi cô về Đ ảng Thành anh lại tỏ thái độ lạnh nhạt với cô; song tuyệt nhiên là chẳng gây tí tác động tiêu cực nào đến chuyện phòng the chăn gối.

Làm hai chức “vợ”, “ch ồng” coi bộ không khó nhằn mấy, ngày tháng không có gì đổi khác so với trước đây.

Miêu Tĩnh đã bước vào trạng thái thả lỏng hết cỡ với cuộc sống hiện tại. Nhưng dường như Trần Dị đang dần thức tỉnh, anh thường xuyên ra ngoài ngoài ban công cùng điều thuốc kẹp trên tay, phóng mắt nhìn phong cảnh cả thành phố r ồi rơi vào trầm tư.

Hơn một năm nay ở Bogota anh không làm nên được một việc có nghĩa nào. Thực ra số nơi anh đặt chân tới phải gọi là tương đối nhi ều, mà phòng bida và sòng bạc là hai chỗ anh đi nhi ều nhất, còn cả những lần làm hướng dẫn viên hộ tống du khách đi tham quan đây đó. Anh làm quen được với đủ kiểu người thuộc đủ các giai cấp, tìm ra quy luật sinh t ồn ở thành phố này, và nhận thấy rằng thời điểm mình phải làm chuyện gì đó đã đến.

Đời người nên có những lúc biết tận dụng vốn liếng đã tích lũy đủ đ ầy để giải quyết mọi sự thành công tốt đẹp. Cơ hội đến rất nhanh, một ngày nọ, Trần Dị hỏi xin Miêu Tĩnh ba vạn đôla.

Anh nắm được thông tin từ một vị khách doanh nhân trước đó từng được dịp giao lưu: một nhà máy trong nước gửi sang đây một thùng container,

khách hàng bên phía Colombia từ chối nhận do tài chính thiếu hụt, làm chiếc container trị giá bảy vạn đôla bị mắc kẹt tại cảng, phí lưu bãi cao ngất ngưỡng khiến nhà bán không kịp tìm một khách hàng mới để nhận; giá sang tay chiếc container tụt xuống còn ba vạn đôla Mỹ, vậy là Trần Dị đánh liều đặt ngay lô hàng này.

Lô hàng gồm một lượng lớn những bộ phận nhựa cho công nghiệp. Miêu Tĩnh có đi xem qua, đây không phải hàng bán trực tiếp và cũng không hề dễ bán qua tay để đổi lấy tiền mặt. Không người nào trong vòng tròn bạn bè của Trần Dị có thông tin gì về loại sản phẩm này, nên buộc Trần Dị phải tự đi tìm con đường bán hàng cho mình, bằng không mấy thứ này sẽ chỉ có thể chất đống vào kho hàng chẳng biết tiêu thụ ra sao. Huống chi còn phải đóng tiền thuê kho.

Ấy là lần đầu Trần Dị không có thời gian đi đón Miêu Tĩnh tan làm, cũng là lần đầu anh qua thành phố khác công tác tìm hiểu, để Miêu Tĩnh một mình qua đêm.

Anh lo ngay ngáy, muốn đưa Miêu Tĩnh sang nhà Tư Nam ở tạm một đêm hoặc nhờ Gino và Leah lên nhà với cô. Miêu Tĩnh lại chọc ngón tay vào đầu anh: “Công dưới tầng những ba ổ khóa, ở hơn một năm rồi mà đã xảy ra chuyện gì đâu, anh có cần làm như sắp gặp cường địch thế không?”

“Anh lo mà.”

Anh chỉ ước gì trời phất cô vào người rồi đưa cô đi theo.

“Ở đây rất ổn, rất an toàn, anh cứ yên tâm đi đi.”

Anh rầu rĩ nhìn cô: “Hay anh cho em khẩu súng? Anh dạy em mấy chiêu bắt trộm, chỉ em cách giết người bằng súng nhé?”

Miêu Tĩnh nổi cơn, cần vung nắm đấm anh: “Trần Dị!!!”

Không có súng, sau cùng các cửa sổ đều được lắp còi báo động, trong buồng gắn thêm camera theo dõi.

Lần đầu tiên Trần Dị không ngủ ở nhà, Miêu Tĩnh tan làm về, nhịp sống có vẻ trở nên hết sức an tĩnh. Vuốt chiếc nhẫn trên tay – chòng cô ra ngoài rồi, để lại cô một mình một cõi.

Buổi tối chẳng còn ai quấy quýt, Miêu Tĩnh đi ngủ sớm mà ngặt nỗi cứ trằn trọc hoài không sao ngủ được. Khó khăn lắm mới thêm thiệp vào giấc, nửa đêm đương mơ màng, bỗng nghe thấy tiếng Trần Dị gọi tên cô, thanh âm xa xăm rề rề phát ra từ chiếc camera văng vẳng trong căn buồng làm Miêu Tĩnh sợ tới mức đang nằm thì thành linh nhảy bật dậy.

Anh uống rất nhiều rượu, vừa trở về khách sạn và cơn hưng phấn đang bùng bùng. Anh bảo Miêu Tĩnh bật đèn lên, vén màn giường ra để anh nhìn cô tâm sự. Hôm nay anh đã đi hỏi thăm vài công ty và nhà máy, lần đầu tiếp xúc với những việc ấy nên thiếu kinh nghiệm kinh doanh là chuyện thường.

Miêu Tĩnh hơi hối hận vì không đi cùng anh, nếu cô ở đấy, có lẽ cô sẽ giúp được anh phần nào.

Hai người nói qua nói lại, tiếng trong camera tạm dừng một lúc, rồi chợt nghe bên chỗ anh vang lên tiếng còi quàn áo sột soạt, anh cất giọng khàn khàn ra lệnh cho cô: “Cởi đồ, đặt cái ghế ngả trước camera.”

“???” Miêu Tĩnh cau mày quát anh, “Biến!”

“Ừ hứ...” Anh cười râm rì, gọi tên cô bằng giọng khàn đặc, những âm điệu mơ hồ lạc khỏi cổ họng anh, chúc cô ngủ ngon trong tiếng thở nặng nề, đến cuối chỉ còn lại khoảng trống im phăng phắc.

Miêu Tĩnh ôm gối buồn rầu mở tròn mắt, một đêm đẹp đẽ thế này, cô chỉ thấy rất nhớ rất nhớ anh.

(còn tiếp)

Lời tác giả: Kết hôn, sinh con, lập nghiệp, về nước...

Chương 58: Gã trai Latinh (3) (Gọi cảm hơn x@c thịt là bộ não của người đàn ông.)

Vì số linh kiện container kia mà Trần Dị phải chạy đôn chạy đáo suốt một thời gian dài, không bị ép giá thu mua thì cũng tại tư tưởng không tin người Hoa của phía đối phương, đều là những nguyên nhân khiến tiến trình công việc liên tục đình đốn. Bước ngoặt xuất hiện vào một dịp nọ khi Trần Dị nhìn thấy bức ảnh chụp dòng thuyền buồm thể thao trong văn phòng tiếp khách, tận dụng cơ hội đó anh khơi gợi chủ đề, và cuộc trò chuyện diễn ra hết sức vui vẻ. Sau cùng, không ngờ buổi đàm phán thành công suôn sẻ, khách hàng còn giúp một tay, nhờ vậy Trần Dị thu về được hơn sáu vạn đô la Mỹ tính cả vốn lẫn lời.

Anh không đưa số tiền này cho Miêu Tĩnh mà giữ lại cho mình làm vốn liếng khởi nghiệp.

Miêu Tĩnh đã quen sống những ngày được hầu hạ tận chân tơ kẽ tóc, thực ra thấy hơi tiếc vì anh phải ra ngoài kiếm tiền, song vẫn bày tỏ sự ủng hộ đối với những việc anh làm. Hai mắt cô chăm chú ngắm nghía anh, tay cầm tách cà phê, hỏi: “Định đổi nghề sang làm kinh doanh à?”

Chỉ cần một cái búng tay thì dù một con chó có bơ phờ rũ rượi đến đâu cũng sẽ ngúng nguẩy cái đuôi, xốc dậy tinh thần, biết rằng đã tới lúc phải ra ngoài kiếm ăn.

Muốn tìm được một công việc ổn định là rất đơn giản, nhưng Trần Dị không lấy gì làm lạ mà với số tiền lương chỉ hai ngàn đô la Mỹ mỗi tháng. Có lẽ sẽ có những phương pháp kiếm tiền dễ dàng hơn, nhưng nếu đã lập gia đình, một cuộc sống vững chắc sẽ an toàn hơn hết.

Cởi bỏ áo phông và quần bò, sơ mi và quần tây làm cả con người anh toát lên một nét gợi tình vừa đứng đắn lại vừa thiếu đứng đắn. Trời ban cho anh thân hình đẹp chuẩn chỉnh, đẹp ở mọi góc nhìn. Đồng hồ đeo tay mới là món quà Miêu Tĩnh tặng anh, cũng là chiếc có chất lượng tốt nhất trong khả năng cô mua được. Hiện giờ hai người sống không hẳn quá tiết kiệm, chủ nghĩa hưởng lạc có xu hướng chiếm nhiều phần.

Anh đã sang tuổi hai bảy, hai tám, dần dần thoát ly thái độ ương ngạnh kiêu căng thời trẻ dại, ngày càng tiến bước mạnh mẽ đến hình tượng thành thực chín chắn. Dầu vậy mấy khi hút thuốc hay hípcười, nhìn anh vẫn phảng phất một điều rất vô lại đều giả.

“Muộn màng quá rồi à?” Anh xắn tay áo lên tận khuỷu tay, phơi bày cánh tay đường gân gồ gồ.

Miêu Tĩnh nhún vai: “Tuổi tuy già chí hãycòn cao, chí ngoài ngàn dặm.”

“Ừ hứ?” Anh bất chợt nhếch mày, bàn tay to néo eo cô tỏ ý bất mãn, “Tuổi tuy già chí hãycòn cao? Nhà cô chán sống rồi hay sao?”

“Em nhớ miệng, phải là mảnh hồ xuống núi mới đúng.” Miêu Tĩnh bị anh néo nhũn cả eo, khẩn khoản van nài: “Em sai thật rồi mà.”

Anh kéo cô lại gần cho một chiếc hôn chào buổi sáng, cánh môi rà lướt từ sau tai xuống cổ nhay cảm của cô: “Nói gì nghe bùi tai tí xem nào, em biết anh thích nghe gì mà.”

Bị anh cuốn lấy làm cô không thở nổi, giọng mềm tan: “Chờng ơi... anh à...”

“Anh ruột hay anh tối lửa tắt đèn?” Anh nhấn nhá cường điệu hết cỡ.

“Cả hai.” Giờ Miêu Tĩnh đã có thể bật thốt mấy lời tằm bậy tằm bạ mà chẳng buồn đỏ mặt, cô đưa tay vượt phảng phiu tấm áo sơ mi dùm dít cho anh: “Gino đang đợi ở dưới kia, nhanh lên anh.”

Trần Dị uống cà phê trong cái tách cô cầm: “Đi nhé.”

Thời điểm đó hoạt động thương mại điện tử xuyên biên giới tập trung chủ yếu vào thị trường Âu Mỹ, chưa phát triển rầm rộ ở thị trường Nam Mỹ. Ban đầu Trần Dị là đối tác của SOHO*, anh giúp sức trong việc phát triển khách hàng, giới thiệu sản phẩm và công ty cho khách người bản địa, chuyển giao hàng mẫu, khi thương thảo thành công sẽ được chia một nửa lợi nhuận.

**SOHO: tên viết tắt của “Small Office, Home Office” – nôm na là những dự án xây dựng căn hộ kết hợp giữa không gian sống và văn phòng làm việc.*

Sau có lần nợ mô tô của Pierre bị thiếu phụ tùng để thay, Trần Dị bắt đầu đặt sự quan tâm vào linh kiện mô tô. Mô tô là đặc sản ở Colombia với số lượng mua bán xuất nhập khẩu nhiều đáng kể, bản thân anh lại có hiểu biết sẵn về xe. Nên sau khi đạt được thỏa thuận nhỏ với bên xưởng sửa chữa ô tô, đồng thời nhập khẩu một lô phụ tùng từ nhà xưởng trong nước, anh đã kiếm được những đồng tiền xuyên biên giới đầu tiên theo đúng nghĩa.

Anh cùng với Gino, hai người không có kế hoạch gì, về cơ bản thì hề gặp được cơ hội làm ăn nào là bắt tay vào làm ngay. Không biết do mối quan hệ thân thiết giữa Trần Dị và dân bản xứ hay vì tác phong làm việc luôn nhanh gọn và sòng phẳng của anh, độ thiện cảm bên phía khách hàng luôn luôn được giữ ở mức lạc quan, mọi thứ diễn ra xuôi chèo mát mái một cách ngỡ ngàng.

Sau nửa năm, Trần Dị thành lập một công ty nhỏ, chỉ có mỗi hai nhân viên là anh và Gino. Phòng làm việc nằm sát bên cạnh một quán bar, mỗi lần vào là phải vòng nửa vòng qua quán bar, nhiều lúc khách đến còn ngồi uống được với nhau một ly, cũng khá độc đáo mới lạ.

Đã có công việc nghiêm túc nên ngày nào Trần Dị cũng vội vội vàng vàng đi sớm về muộn, dẫu vậy anh vẫn lo đưa đón Miêu Tĩnh đi làm về nhà đầu đặn. Hai người tận dụng triệt để thời gian cuối tuần để đi biển nghỉ ngơi, thi thoảng anh đi công tác cũng đưa cô theo cùng. Hai người in dấu chân qua không biết bao nhiêu thành phố ở Colombia.

Lâu lâu Miêu Tĩnh cũng đi xã giao với anh, cô phát hiện Trần Dị đi đủ mọi loại nơi: từ câu lạc bộ tư nhân cho đến hộp đêm lương tuồng truy lạc rồi thì những địa điểm chơi thể thao mạo hiểm. Tư Nam nhận ra sự thản nhiên ở Miêu Tĩnh, liền hỏi cô có yên tâm không? Miêu Tĩnh đáp rằng không việc gì phải lo lắng cả, cô quen quá rồi đi chứ.

Anh có xuất hiện ở bất cứ đâu chẳng nữa cũng không có gì lạ, và chẳng cá tính anh lại hoàn toàn không phải loại hình trong sạch cao cả. Tuy nhiên khi đã dấn thân vào con đường này, nên biết đường giữ vững một tâm thái không kiêu ngạo xu nịnh và cách cư xử thích đáng vẹn toàn mới là tốt nhất. Miêu Tĩnh cảm thấy Trần Dị biết đầu cơ, nhưng hiệu quả và lợi ích mang lại thường không mấy rõ rệt. Cô xuất thân từ ngành kỹ thuật, làm công việc liên quan đến kỹ thuật nên không bắt chước được khí thế bẩm sinh ở anh.

“Đương nhiên là phải nhìn người mà đặt cỗ* rồi.” Anh ngậm điều thuốc trong miệng, “Với những kiểu người khác nhau lại có những kiểu ứng xử khác nhau: người Hoa nội chiến gay gắt, người Âu Mỹ chúa ra vẻ thanh cao, người Nam Mỹ thật thà nhưng không đáng tin cậy. Tiếp xúc với nhiều kiểu người khác nhau thì phải biết cách diễn sao cho giống hơn cả họ là tốt nhất.”

**Nhìn người đặt cỗ: nghĩa là tùy vào khách đến nhà là ai mà liệu đem những món khác nhau ra đãi, ý chỉ sự bất công trong cách đối xử.*

“Thế anh đặt cỗ gì cho em đây?” Miêu Tĩnh hỏi anh, “Anh diễn kịch gì trước mặt em hả?”

“Đặt cỗ gì? Ông đây đặt cỗ* nhà cô thì có.” Trần Dị nói trêu, “Tôi diễn gì trước mặt nhà cô mà chẳng bị nhà cô lột sạch bách.”

**Đặt cỗ: “cỗ” ở đây là cỗ trùng, thường là “hạ cỗ” nhưng editer để “đặt cỗ” cho phù hợp với tinh thần chơi chữ của tác giả.*

Không tìm được, Miêu Tĩnh quang cho anh một ánh nhìn nửa như đối hờn nửa như mê hoặc.

Sống ở Bogota gần hai năm, hai người thấy hơi ngán ẩm thực Nam Mỹ. Tài năng bếp núc của Trần Dị kém xa Miêu Tĩnh, lại một lần nữa Miêu Tĩnh phải xắn tay nấu món Trung Quốc. Thực ra Trần Dị đã quen ăn đồ ăn cô nấu, lần nào cô xuống bếp anh cũng đánh chén ngon miệng và tuyệt đối không kêu ca. Nhưng bên cạnh đó cũng phải tăng cường tập tành vận động nhiều để giữ gìn dáng vóc, đừng tưởng anh không hay biết gì về vụ mấy tấm ảnh trai đẹp luôn là thứ níu ánh mắt Miêu Tĩnh lại thêm một giây mỗi khi cô lướt điện thoại.

Hai năm nay tính Miêu Tĩnh lười nhiều thấy rõ. Xã giao là một kiểu thủ tục khó tránh khỏi trong các cuộc bàn chuyện làm ăn của Trần Dị, đặc biệt những hôm có đấu bóng đá thì đúng là phải thức trắng cả đêm, Trần Dị về nhà trong tình trạng say lướt khướt, nằm đè lên người cô lảm nhảm mấy câu dầm dớ thô bỉ. Miêu Tĩnh chẳng thèm đoái hoài tới anh, mặc xác anh ngủ luôn trên sofa, hôm sau cũng chỉ lược mì nấu qua quýt cho anh bỏ bụng.

Cuối tuần hai người cùng bạn bè đi đến thị trấn nhỏ nằm quanh đó chèo thuyền cắm trại. Miêu Tĩnh và bạn chơi bóng trên bãi cỏ, ngoảnh đi ngoảnh lại đã chẳng thấy bóng Trần Dị đâu. Hỏi mới biết nhóm đàn ông lái xe sang thị trấn gần đây mua một loại rượu bắp do dân địa phương ủ rữ, lúc về còn thấy chở hai cô nàng đẹp diêm dúa trên xe, vẻ đẹp lai khiến người nhìn không sao rời mắt nổi.

Miêu Tĩnh đâm bực bội, không biết bực vì trước khi đi anh chẳng nói tiếng nào hay do thấy người đẹp kia đến gần bắt chuyện với Trần Dị, chìa tay hỏi xin điếu thuốc trong miệng anh. Anh nhăn mày ra chiều hơi ngạc nhiên, rữ mỉm cười rút một điếu trong bao ra đưa cho người ta, hai người đứng cạnh nhau phì phà thuốc lá.

Lúc xoay người lại, bắt gặp khuôn mặt lạnh tanh của cô, Trần Dị mới phát hiện cô đang giận. Anh bèn hạ giọng dịu dàng dỗ dành, khổ nỗi phương pháp này chẳng ăn nhằm gì với Miêu Tĩnh.

Đỗ dành thất bại, lửa giận của cô bùng lên dữ dội, chẳng biết đi đâu gì làm cô tự dưng giờ tính bướng bỉnh để rữ bắt đầu tính nợ cũ với anh. Cô ra rả

liền thoáng làm Trần Dị nghe chỉ biết nghệt mặt thảng thốt, thấy mình đúng thật là một thằng đốn mạt ác ôn, hời bé toàn bắt nạt cô, báo hại cô ốm đau bệnh tật, lại còn liếc mắt đưa mình với phụ nữ khác, bỏ qua sinh nhật cô, và cả những chuyện với ĐờLi, tất cả tạo thành cho cô bóng ma tâm lý hết sức sâu đậm.

Tuy nói vậy nhưng lúc bên nhau thì sượng sùng gượng gạo, khi lên giường lại cực kỳ hăng hái. Anh yêu bờ môi kìm nén cần nghỉ ngơi để khỏi bật khóc của cô, yêu làn tóc rối bời bết vào hai bầu má, cặp mắt hút hồn đong đầy sương mờ mở tròn xoe, những chiếc răng nhọn hoắt găm vào thịt anh, yêu đến thân hình mảnh mai uốn lượn như rắn. Anh rút ra một chiếc cà vạt, cuối cùng cả hai đều thấm đẫm mồ hôi.

“Nói anh nghe sao em cứ phụng phịu hoài vậy hả?” Anh nấn bóp da thịt trắng ngần, “Anh chỉ cho người ta một điều thuốc thôi mà, xem xem em đổi anh bao nhiêu lâu rồi, anh cai thuốc là được chứ gì? Hả?”

“Rồi!” Cô quay phắt lại nhìn anh, gương mặt xinh xắn tràn trề vẻ kiên định, “Nhớ giữ lời đấy!”

Trần Dị ngậy ra, bó tay nằm ườn ra giường, dán mắt nhìn trần nhà như không còn thiết tha gì ở cuộc đời này nữa: “Rồi... cai thì cai...”

Cai thuốc lá không phải chuyện dễ dàng gì.

Hiện giờ anh đã bớt hút thuốc hơn so với trước, nhưng cơn thèm vẫn còn đấy, mỗi ngày không hút mấy điếu là bứt rứt ngay. Miêu Tĩnh mua cả đồng keo cho anh, Trần Dị thường hay quẳng một cục vào miệng nhai rôm rộp rôm rộp. Vì thực sự không được hút thuốc nên chỉ còn cách lặng người nhìn điếu thuốc cháy, hít hà mùi nicôtin cho đỡ thòm thềm.

Đương nhiên, do vậy nên Miêu Tĩnh cũng trở thành người chi phối cơn thèm của anh theo như câu “lấy vật đổi vật”, không có cái này thì ta bù bằng cái khác. Ánh sáng trong đôi mắt anh mềm mại như được lọc qua lớp kính lọc, thi thoảng anh lại lò dò bước qua dính lấy cô, làn môi in dấu hôn khắp mọi chỗ, phát ngiên vì mùi hương của cô và những cái chạm – sau cùng khi nhịn hết nổi, Miêu Tĩnh bèn cho anh một lời đề nghị.

“VẬY ĐI, EM ĐI TÌM TRƯỜNG VỚI ANH NHÉ, ANH KHÔNG HÚT THUỐC ĐƯỢC, THẾ THAY BẰNG CÁN BÚT VẬY.”

“???”

“RẢNH HÀNH HẠ EM THẾ THÌ SAO KHÔNG TÌM TRƯỜNG NÀO ĐẤY Ở BOGOTA ĐỂ ĐI HỌC, ĐẠI HỌC CÔNG ĐỒNG HAY TRƯỜNG CÔNG ÍCH CŨNG ĐƯỢC, TIẾNG TÂY BAN NHA CỦA ANH TỐT VẬY, ĐI HỌC CŨNG DỄ THÔI ẤY MÀ.”

Trần Dị nhăn mày, ra vẻ cự nự: “Thôi khỏi.”

Miêu Tĩnh thế thọt giải thích với anh: “Em thấy có mấy trường mở khóa học ngắn hạn đấy anh, học vào cuối tuần, chi phí cũng rẻ thôi. Giờ anh đã mở cả công ty rồi, cái gì cũng phải học trước, hay là bổ sung kiến thức cơ sở? Em đi cùng anh nhé?”

Anh suy đi ngẫm lại, thấy hơi tấm tức: “Em chê anh bằng cấp thấp đấy à?”

“Em chỉ muốn xem Trần Dị giỏi cỡ nào thôi mà, ngày xưa đã học gì đâu, vậy mà cuối cùng lại lấy được tấm bằng của đại học nước ngoài, giỏi quá đi chứ còn gì.” Miêu Tĩnh gãi cằm lên đầu anh, “Tưởng tượng cảnh anh ngồi trong lớp đọc sách viết chữ coi nào.”

Cô nhớ mãi những năm cấp 2 hình ảnh anh nhắng nhít trong bộ đồng phục học sinh đi lêu lổng khắp trường, bộ đồ lụng thụng được anh mặc lên trông lại hút mắt lạ thường.

Miêu Tĩnh dán môi mềm sát vào tai anh, giọng đầy cảm dỗ: “Gợi cảm hơn x@c thật là bộ não của người đàn ông đấy.”

Rồi Trần Dị cứ thế bị Miêu Tĩnh kéo vào chiếc hồ của nghiệp sách vở. Đầu tiên là đăng ký chương trình đại học dành cho người lớn, phải tiêu tốn khá nhiều tiền sau đó ghi danh vào một lớp học về kinh tế. Ngoài việc phải đi học mỗi cuối tuần thì bình thường tối nào cũng cần tranh thủ thì giờ ở nhà đọc sách làm bài tập, gặp toàn những từ chuyên ngành vừa là tiếng Tây

Ban Nha vừa chưa nghe, chưa thấy bao giờ. Miêu Tĩnh cũng đèn sách miệt mài với anh, buổi tối của hai người trôi qua chỉ có peace and love.

Công việc của Miêu Tĩnh cũng có thay đổi, cô được cử sang Bogota vì một dự án xe chạy bằng điện trong thành phố. Hiện dự án đã bước vào giai đoạn sản xuất, trung tâm sản xuất nằm tại Brazil nên Miêu Tĩnh phải đi Brazil công tác một khoảng thời gian.

An ninh trật tự ở Brazil chưa chắc khá khẩm hơn Bogota, Trần Dị không yên tâm, bèn đi công tác luôn với cô.

Hai người ở Brazil hơn một tháng trời, dĩ nhiên không thể nào thiếu cuộc phiêu lưu rừng mưa Amazon và chuyến dạo vòng quanh Rio De Janeiro kỳ diệu. Trùng hợp là dịp ấy đang đúng vào mùa lễ hội Carnival (*hội hóa trang*) của Brazil, sự kiện hoành tráng khiến những đội ngũ diễu hành đủ màu sắc xuất hiện gần như ở khắp mọi góc ngách trong thành phố, một lượng lớn khách tham quan cũng đổ xô về nơi đây. Bầu không khí rạo rục, nhiệt cuồng và cháy bỏng lan tỏa mãnh liệt.

Lúc sắp xếp đồ đạc, Trần Dị không quên nhét nhiều cỡ một nắm tay số *đồ dùng kế hoạch hóa gia đình* vào vali. Song do tốc độ sử dụng nhanh chóng mặt, thành thử không cách nào kịp đi mua bổ sung, và cũng vì rơi vào kỳ an toàn của Miêu Tĩnh nên thỉnh thoảng sẽ cho thả thoải mái vài lần.

Đến khi hai người về lại Bogota, Miêu Tĩnh cứ hay thấy lò đờ bu ồn ngủ, ban đầu những tưởng mình chỉ quá mệt mỏi sau chuyến công tác, cô còn rủ Tư Nam đi ngâm suối nước nóng.

Một hôm nọ Trần Dị đón cô tan làm về nhà, vừa mới bước chân ra khỏi tòa nhà công ty, đột nhiên cô giơ tay bịt chặt miệng ngay khi mùi khí thải ô tô xộc thẳng lên mũi – rồi tự dưng nôn khan vì cảm giác bu ồn nôn gợn lên tận cổ.

Lúc ấy vẫn chưa hề nhận ra đứa bé đã đến trong lặng lẽ.

Khi đợi mãi mà kỳ kinh vẫn chưa ghé thăm, Miêu Tĩnh bèn mua một que thử thai ngoài hiệu thuốc về. Nhìn thấy hai vạch chói lọi rành rành, Trần

Đị lâm vào một mớ suy nghĩ mông lung.

(còn tiếp)

Chương 59: Em là nhà (Anh chịu trách nhiệm với đứa bé và mẹ của nó.)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cả Miêu Tĩnh và Trần Di đều chưa suy tính gì tới chuyện con cái. Có lẽ một ngày nào đó chuyện này sẽ bước đến tự nhiên trong đi đâu kiện hai người đã chuẩn bị sẵn từ trước, nhưng chí ít thì chưa phải là bây giờ.

Đống gói vuông bảy sắc cầu vồng kia chỉ vừa mới được mua thêm để chất đầy ngăn kéo...

Miêu Tĩnh ngẩng hết sức trấn định trên sofa, nét mặt cũng hiên dụ, cặp mắt trong veo lia từ khóm hoa tươi trước mặt sang chiếc đồng hồ treo tường, và sau đó lia sang đến Trần Di. Anh ngẩng cúi thấp người trên cái ghế, cùi chỏ chống lên đầu gối, đan hai bàn tay vào nhau cho ngón tay cái kê dưới khuôn cằm góc cạnh, chẳng biết đang nghĩ gì. Rồi anh chần chệm thở ra một hơi dài, hai tay luồn vào tóc mình vuốt mấy cái, đoạn ngừng đầu hỏi cô: “Em sợ không?”

“Sợ gì?” Miêu Tĩnh hỏi anh.

Anh chỉ vào bụng cô, hai mắt tối sầm: “Mang thai, sinh nó ra, nuôi nó.”

Khóe môi Miêu Tĩnh giật giật: “Anh sợ à?”

Cô đập mạnh cái gối ôm vào mặt anh: “Nửa đêm nửa hôm lôi em lên núi ngắm sao, lúc đờ em ra tay lái sao không biết sợ đi hả? Đồ đều!!!”

“Thì lúc đấy anh đã ngăn chặn tai nạn kịp thời rồi còn gì?” Trần Di chán nản ôm gối, tay xoa mặt, muốn nhếch mép cười lại thấy lòng hơi dấy lên

một niềm bi ai, con mắt sẫm đen nhìn xoáy vào cô, hai cánh tay vòng lấy người cô, vùi cả mái đầu vào bụng dưới của cô, cất giọng nghèn nghét: “Ông đây vẫn chưa sẵn sàng làm bố, cũng không dám để em làm mẹ.”

Vòng ôm siết chặt thêm, anh áp sát cơ thể thơm mẽ: “Ông đây không sợ trời không sợ đất... chỉ sợ em sợ...”

Miêu Tĩnh hít vào thật sâu, đi êm nhiên vỗ đầu anh một cái: “Anh dậy coi nào, đừng đè bụng em.”

Trần Dĩ lơ ngơ nhắc người dậy, nhìn Miêu Tĩnh, rồi nhìn lại cái nhà này, gãi gãi đầu, tay chống eo. Mắt hai người chạm nhau, đồng thanh nói: “Hay đi bệnh viện khám xem?”

Cả hai lái xe chở nhau đến bệnh viện, kết quả báo cáo cho thấy rất rõ ràng là thai nhi đã được sáu tuần tuổi, đã hình thành tim thai và phôi thai. Bác sĩ tiễn hai người ra ngoài, bắt tay chúc mừng hai ông bố bà mẹ mới toanh, thiên sứ bé bỏng giáng trần rồi đấy.

Angel...

Cần tấm ảnh siêu âm thai trên tay, Trần Dĩ chau mày nhìn chăm chăm hình hài mờ mờ của *angel* một hồi lâu, mặt anh trông có vẻ lạ lùng. Cuối cùng anh đặt hai tay lên vai Miêu Tĩnh, không kìm lòng nổi cười ngô nghê nhìn cô. Nhận lấy tấm ảnh từ tay anh, cô đánh mắt liếc xéo qua anh, bờ môi hơi mím nhoen lên cao.

Cảm giác như đã trải qua bao nhiêu chuyện rồi sau cuối được thấy cảnh đơm hoa kết trái, mỗi người góp một nửa gen để cùng tạo ra một hạt giống bé nhỏ.

Trần Dĩ cười toe toét kéo cô vào lòng, hai người đứng ôm nhau ngay giữa hành lang, trán tì trán, mũi anh cọ vào chóp mũi hơi lạnh của cô, khẽ hôn lên đôi môi đỏ, chậm rãi nói: “Thử đi? Mình nuôi một đứa đi?”

“Nuôi đi.” Miêu Tĩnh yên lòng thu mình trong lồng ngực anh, hít sâu cảm nhận thứ mùi của riêng anh: “Không phải sợ gì hết, em chịu trách nhiệm

với con mà.”

Cô cam đoan rằng dù tương lai có bất kỳ chuyện gì xảy ra, cô cũng sẽ để đứa bé này được sống một cuộc đời khác hoàn toàn cuộc đời của bố mẹ nó.

Trần Dị đặt nụ hôn giữa ấn đường cô: “Anh chịu trách nhiệm với con và mẹ của con nữa.”

Sự xuất hiện đột ngột của đứa bé làm nhịp sống cũng thành linh thay đổi.

Đầu tiên là vấn đề sinh nở, phía trụ sở chính của công ty Miêu Tĩnh hỏi cô có cần chuyển công tác về nước không, Miêu Tĩnh từ chối phương án này. Sống ở Bogota hai người cũng thích nghi rất tốt, công ty nhỏ của Trần Dị chỉ vừa đi được bước đầu tiên, hơn nữa sự tình ở Đảng Thành vẫn chưa đầu vào với đầu, cô không muốn quay về vào thời điểm mấu chốt này.

Còn công việc thì không thành vấn đề, đây lại là khoảng thời gian hết sức lý tưởng, thêm một thể chất luôn luôn tốt cho phép cô kiên trì cho đến lúc dự án kết thúc mới xin nghỉ sinh; ở Colombia có đầy đủ các chính sách về bảo hiểm thương mại, bản thân Miêu Tĩnh cũng có plan especial (*kế hoạch đặc biệt*) riêng và cô có thể hưởng dịch vụ của bệnh viện tư nhân tốt nhất Bogota.

Về phần sau khi sinh con...

Hai người không thông báo cho tất cả mọi người biết chuyện có em bé. Từ Nam hay tin trước, sau đó tin tức lan truyền đi khắp văn phòng, mọi người bèn tổ chức một surprise party (*buổi tiệc bất ngờ*) cho Miêu Tĩnh, tặng cô cả một bộ đồ dùng em bé.

Trong một tư thế cứng đờ, Trần Dị nhặt chiếc áo trẻ con nhỏ xíu chỉ to cỡ bàn tay anh lên, đến cái vớ cũng bé tí tẹo chỉ xỏ vừa ngón tay. Trước giờ hầu như anh chưa một lần nào được nhìn thấy trẻ mới chào đời nên việc kích cỡ đứa bé sơ sinh chỉ bằng một con mèo trong tưởng tượng của anh là đi đâu khó tránh khỏi.

Hai người chưa hạ quyết tâm làm bố mẹ được bao lâu thì đã gặp những phản ứng b ầu bí đ ầu tiên của Miêu Tĩnh.

Nào là ham ngủ, nào là bu ồn nôn, nào là nôn nghén. Trong khoảng thai kỳ, có một dạo Miêu Tĩnh chỉ ăn bánh quy và cháo trắng kèm rau dưa, ghét đ ồ ăn, ghét nước hoa, ghét một loạt những thứ mùi k ịch thích như mùi xăng và khí thải ô tô, ngay cả nến thơm ngày xưa thích nhất cũng bị quét vào lãnh cung. Mặt khác... chỉ cần Tr ần Dị bước vào phạm vi ngửi được của cô, Miêu Tĩnh sẽ phải dẫn xuống cơn bu ồn nôn sôi lên trong bụng, kh ẽ nhăn đôi mày, chìa một ngón tay đẩy anh ra, giọng đ ầy kh ỗ nảo: “Anh tránh xa em ra!”

Tr ần Dị phát khùng tới nơi: “Tiên sư nhà em, giờ ông đây phải tắm những tám lần một ngày, sắp thành xác ướp xà phòng r ồi, mùi của anh mà em cũng ghét nữa đấy hả?”

Miêu Tĩnh lườm nguýt anh qua cặp mắt xinh: “Anh x ỏ thêm một câu tục t ửu nữa thử xem?”

Anh ảm ức đến độ không còn gì đ ể nói, vai sụp x ệ, chống nạnh, đôi chân dài gi ầy lên hậm hực, thả mình đánh phịch xuống chiếc sô pha, muốn hút thuốc lại chẳng có thuốc mà hút, đành chộp lấy cái túi hạt thông Brazil trên bàn trà bóc tanh tách cho cô ăn.

Nói thật ra anh đã cai thuốc được một thời gian, mùi thuốc lá trên người cũng phai đi rõ. Thêm bình thường anh luôn giữ vệ sinh sạch sẽ, chú trọng thể dục thể thao nên Miêu Tĩnh chỉ ngửi thấy mùi da anh vào những lúc ôm anh, không hề khó ngửi mà đúng hơn là một mùi rất nam tính ở đàn ông trưởng thành, nói theo kiểu khác thì chắc là mùi hormone nam?

Trước đây cô rất mê ngửi mùi của Tr ần Dị, thích rúc vào cổ anh hít lấy mùi hương v ẫn vương nơi đó. Kết quả khứu giác cô hiện giờ bén nhạy hết khứu giác bà cốt, anh phải cách xa cô ít nhất một mét rưỡi, vận động giường chiếu đã thành bất khả khi, thậm chí hôn hay ôm hay đụng chạm sờ mó gì đ ều hóa ảo tưởng.

Em bé trong bụng phản đối kịch liệt chuyện anh chung giường chung gối với Miêu Tĩnh. Vậy nên Trần Dị bây giờ buộc phải ôm gối ngủ dưới đất, anh nằm cuộn tròn người, cô đơn ngửa đầu nhìn Miêu Tĩnh ngủ yên lành trên giường.

Vì quen sống những ngày sung sướng cá thịt đã miệng, nay phải thuần chay không được rớ gì đến một vụn thịt làm sáng nào Trần Dị cũng giật qu@n lớt trong tâm trạng như chó chết chủ, như thể cuộc sống mất đi toàn bộ ánh sáng.

Tuy nhiên những giây phút thương yêu quấn quýt vẫn còn đấy. Có lúc Trần Dị lén lút mò lên giường, vén váy ngủ Miêu Tĩnh lên vớ về khuôn bụng vẫn phẳng lì của cô, ngón tay hết chọc r ồi lại gõ, năn nỉ *angel* bé bỏng gio cao đánh khế bỏ qua cho hai con người lần đầu tiên làm bố mẹ ở một đất nước xa lạ, chỉ mong được bình an thuận lợi, đừng khiến mọi việc tanh bành tả tơi quá.

Anh th ần nhủ bụng quân tử báo thù mười năm chưa muộn; nếu là con trai, lúc đẻ ra thì nhẹ nhất cũng phải đánh đòn một trận cho hả giận; còn nếu là con gái thì mai một cứ quẳng luôn xuống đất cho ngủ dưới sàn.

Lại chuyển ánh mắt sang khuôn mặt đáng yêu đang say giấc kia, hình như cô g ầy đi, mặt nhỏ hơn, tái hơn, sắc môi cũng nhợt nhạt, hàng mi dày cọng nào ra cọng đấy, trông có vẻ yếu ớt song lại vô cùng kiên cường. Anh nhẹ nhàng tiến sát, phân vân không biết có nên in một chiếc hôn xuống gò má v ừa trán cô hay không.

Người con gái trong cơn mơ ngủ khẽ phẩy cánh mi, mắt vẫn nhắm nghiền, khóe môi nhếch lên, giọng ẻo oải kéo dài: “Em nín thở r ồi đây, cho anh cơ hội mười giây lại gần em đấy.”

Trần Dị được đà toét miệng, nhanh chóng ôm chặt cô vào lòng sờ s ạng hết trên dưới, cái miệng anh cũng bận rộn hôn chút chút từ trán xuống má r ồi xuống cằm Miêu Tĩnh. Hôn xong anh lanh lẹ xoay người, chỉ trong vòng mười giây ngấn ngủ và không một động tác thừa, anh đã nằm lại ngay ngấn dưới đất.

Miêu Tĩnh khẽ thở hắt một hơi, nhìn anh phi ra khỏi màn giường mà thấy vừa buồn cười vừa xót ruột.

Do trong nhà thiếu người coi sóc, Trần Dị quyết định mời một bảo mẫu ban ngày đến đây thu vén nhà cửa. Bảo mẫu này là một người họ hàng nhà Gino tên Meggis, tuổi ngoài tứ tuần và đã lên chức bà nội. Meggis nấu món Colombia rất ngon, Miêu Tĩnh hướng dẫn bà làm vài món Trung Quốc đơn giản, nấu cháo trắng và hầm canh gà bằng nĩa đất, đây đều là những món giúp cô vượt qua giai đoạn đầu của thai kỳ.

Vì phải kiếm tiền nuôi gia đình nên Trần Dị ngày càng quan tâm tới công việc, ít nhất là phải nuôi nổi đứa bé trong bụng. Khoảng thời gian ấy anh dần tiếp xúc với một số đơn hàng lớn trị giá lên đến mấy vạn hoặc mười mấy vạn đô la, đương nhiên việc này cũng khiến anh bận hơn, nhưng ít ra thì anh kiếm được tiền. Anh vẫn lui tới quán bida như cũ, bởi lẽ quán bida thực ra là một địa điểm tuyệt vời để bàn chuyện kinh doanh, bàn bóng và sân chơi kinh doanh đều là nơi mang tính cá cược như nhau, mà trước nay mảnh khóc của Trần Dị luôn rất chuẩn, anh biết nhìn người, xuống tay ổn định và còn suy nghĩ thoáng.

Những tháng đầu thai kỳ trôi qua êm ả, hiện tượng thai nghén của Miêu Tĩnh bỗng dưng biến mất chỉ sau một đêm, tâm hồn cô dần vui tươi trở lại, tinh lực dồi dào, bụng cũng hơi nhô ra.

Rốt cuộc Trần Dị cũng sống qua thời hạn thi hành của bản án *chỉ được nhìn cấm được sờ*, quay về chiếc giường ngủ trong niềm háo hức phấn khởi, sảng rơn như vừa lấy lại được những gì đánh mất. Thêm nữa là buổi khám thai diễn ra cực kỳ tốt đẹp, bác sĩ cho biết hai người đã có thể quay lại sinh hoạt vợ chồng trong mức độ vừa phải. Thông tin này làm cặp mắt Trần Dị bỗng chốc bừng sáng lên ánh lửa thắm kín, anh quăng cho Miêu Tĩnh một ánh nhìn chỉ ngẫm hiểu được mà không thể diễn tả thành lời.

Có đi đâu Miêu Tĩnh lại rơi vào thời kỳ tâm lý nhạy cảm, trở nên đa sầu đa cảm và siêu bám người.

Cô bắt đầu thay đổi khẩu vị, thích toàn đồ chua cay, buổi trưa đi làm không thích ăn bữa ăn gồm hamburger và khoai tây chiên dành cho nhân viên; thêm ăn dưa muối, gà bobo* và trứng bác cà chua; cô ăn gần như không sót một nhà hàng món Hoa nào ở Bogota. Một khoảng thời gian rất dài sau đó món Thái trở thành món ăn được cô nhắc hoài nhắc mãi. Hai người tìm được một nhà hàng châu Á ở Bogota, chủ nhà hàng là người Myanmar biết nấu món Thái và đồ ăn Việt Nam, Myanmar. Tuần nào cả hai cũng phải đến ăn vài lần. Gần nhà hàng có một nhà trẻ, mỗi lần ngang qua trông thấy những em bé lai xinh xắn bu bẫm, ánh mắt Miêu Tĩnh lại như tan ra, cứ phải đứng ngắm một hồi cho thỏa, ngắm mãi ngắm mãi rồi hai mắt lại nhoe cả đi, bảo nhớ bà ngoại.

**Gà bobo: một món ăn vặt của Tứ Xuyên*

Ngoài ra Miêu Tĩnh không được xem bất kỳ cảnh gây xúc động sùi sùi nào, cả ảnh chụp và tivi cũng không. Đạo ấy lòng dạ cô cứ luôn khó chịu ngột ngạt, cảm xúc dồn nén nghẹn ngang cổ họng không tài nào trút ra được, chỉ có lúc được Trần Dĩ ôm cô mới yên tâm hơn đôi chút; rồi lâu lâu tự nhiên lại nhớ ra một chi tiết nào đó của quá khứ rất lâu về trước, nhớ về quê hương xa xôi, không, cô còn chẳng biết chắc quê mình nằm ở đâu nữa.

Trần Dĩ chạm vào đuôi mắt ướt ướt của cô, ánh lệ long lanh che phủ đôi con người trong veo như hạt ngọc, anh dịu dàng gọi *cục cưng ngoan, em gái ngoan*.

“Anh yêu em không?” Cô rưng rưng nhìn anh: “Trần Dĩ, anh có yêu em không?”

“Dĩ nhiên là anh yêu em rồi.”

“Nhưng anh xấu với em lắm, anh dừng dừng với em, anh yêu em nhưng mà là trên cơ sở em yêu anh nhiều hơn.”

Trần Dĩ cứng họng, mãi sau mới đáp lại: “Như này nhé, em yêu anh ít đi một chút, san sẻ tình yêu của em cho con ở trong bụng này, rồi để anh yêu

em, thậm chí hơn cả yêu con. Anh đảm bảo là anh yêu em nhiều hơn bất cứ người nào trên thế giới này, kể cả chính anh đây, anh sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của em.”

Cô tựa vào cánh tay anh, vuốt ve bờ vai anh, dịu giọng thủ thỉ: “Thế anh làm cho em một bát đậu hũ cay được không? Với một bát cơm nóng, canh sườn rong biển, với thêm cả kem nữa.”

Toàn thân anh tê liệt, cúi đầu cứng ngắc: “Bà trẻ ơi, mới ba giờ sáng, em... không nghĩ tí nào cho cảm nhận của anh thật à?”

(còn tiếp)

Chương 60: Em là nhà (2) (Tiểu Tranh Tử - Cam Cam)

Công việc làm ăn của Trần Dị đột nhiên bành trướng hẳn. Cơ duyên đến trong một dịp anh tiếp đãi một cặp vợ chồng đang đi hưởng tuần trăng mật, anh mời họ cùng về trang trại ngoài quê chơi và vậy là mối giao hảo được dựng lên từ đó. Gia đình hai vợ chồng này sở hữu một nhà xưởng chủ yếu sản xuất đồ điện gia dụng, khu vực Âu Mỹ là thị trường tiêu thụ chính, tuy nhiên vẫn chưa phát triển tại thị trường Colombia. Trần Dị giành được khách hàng lớn từ tay đối thủ người Hàn Quốc, tận dụng nguồn tài nguyên của mình để trở thành đại lý duy nhất ở Colombia.

Hai mươi năm trước rõ ràng anh chưa từng học và cũng chưa từng đụng đến những thứ này, kiến thức về lý thuyết là con số không tròn trĩnh, hoàn toàn dựa hết vào sự khôn ngoan để dễ dàng thành thạo được mọi thứ. Miêu Tĩnh hỏi anh lấy đâu ra tự tin và tài phán đoán để phân biệt độ chân thật trong con người của những người anh đã tiếp xúc. Trần Dị nhún vai, rõ là nơi ngón tay chẳng có gì cả, anh vẫn làm bộ bình thản rít một hơi thuốc, chậm rãi nhả làn khói, giọng lười biếng nhắc lại sự tích năm xưa ở hộp đêm có yêu ma quỷ quái gì mà anh chưa gặp. Mọi ngã đường đều dẫn đến thành Rome, luôn luôn có cách để hoàn thành công việc.

Câu trả lời làm Miêu Tĩnh phải nhoen môi cười, cúi đầu vuốt cái bụng đã nhô ra của mình, tự nhủ bình thường thai giáo nhất định không được để ông bố không đáng tin cậy này dạy hư con.

Chẳng biết có phải do thời cơ tới, vận mệnh chuyển biến tích cực hay không mà sau khi Miêu Tĩnh có thai, sự nghiệp của Trần Dị bỗng lớn mạnh vượt bậc. Cả người chủ đầu tư anh quen hồi còn làm bảo vệ ở khu người giàu cũng góp sức giúp đỡ anh rất nhiều trong việc kinh doanh, còn võ vai Trần Dị khen anh luôn biết cách tạo cảm giác an toàn cho đối tác. Đương

nhiên, với một giống loài thần kỳ như người Trung Quốc, người có thể cần súng bắn trúng đích chỉ bằng một cú bóp cò thì ắt hẳn cũng sẽ biết phát huy tốt tài năng trong lĩnh vực buôn bán.

Thỉnh thoảng có những chuyến công tác bắt buộc phải đi, Trần Dị sẽ về Miêu Tĩnh ở nhà, nhờ Meggis ngủ qua đêm với cô. Trước khi ngủ Miêu Tĩnh gửi cho anh một đoạn video ghi lại cảnh lần đầu tiên bụng mình động đậy, chỗ nào đấy bị đập mấy cái.

Đang nói chuyện với khách hàng trong quán bar, Trần Dị lấy điện thoại ra, rồi tiếng nói chợt ngưng bật, nét cười rạng rỡ lan tràn từ khóe môi lên đến tận đuôi mắt. Khách hàng hỏi anh xem gì mà trông tươi roi rói thế, anh bèn kể về cô vợ nhà mình, rằng cũng là người Trung Quốc giống anh, tình cảm của cả hai sâu đậm từ thuở bé, rằng không bao giờ sống xa anh được, cứ luôn giục giã anh về nhà sớm.

Tiếp sau cuộc xã giao vốn còn trò giải trí, nhưng bàn chuyện chính xong là Trần Dị chào tạm biệt khách hàng ngay. Anh lên máy bay đi thẳng về Bogota, nửa đêm mới hạ cánh xuống sân bay, tiếp tục chống lại cơn mệt mỏi để bắt xe chạy về nhà. Khi đứng dưới tầng ngó lên cửa sổ nhà mình, thấy tấm rèm buông rủ nơi ô cửa tối om, anh nhẹ nhõm thở phào vì biết cả cô và con đều đang ngủ yên sau khung cửa ấy.

Ba bộ ổ khóa của cửa chính dưới tầng trông mới thật là khủng bố. Nhận ra mình không đem theo chìa khóa cửa chính, Trần Dị bèn cởi áo khoác, xắn tay áo trèo lên tầng ba bằng cách đu người trên cửa sổ và ống thoát nước, thở hắt một hơi lúc đáp đất, thấy mừng thầm vì mình vẫn còn bay nhảy khỏe khoắn lắm. Anh móc con dao Thụy Sĩ ra, mở khóa cửa một cách trơn tru rồi rón rén chui vào nhà.

Cứ tưởng nhà có ăn trộm, Meggis ngủ ở phòng khách sợ đến nỗi suýt hét toáng lên song đã bị tiếng “suyt” của Trần Dị kịp thời ngăn lại. Khi thấy rõ mặt mũi người vừa đi vào, bà cô run môi chấp tay thành hình chữ thập, vỗ ngực bảo tí là bị dọa bay luôn hần vía.

Trong buồng Miêu Tĩnh đang ngủ say sưa, anh khẽ khàng đẩy cửa vào, cô nằm nghiêng cuộn người ngủ, chỉ trông thấy thấp thoáng dáng người mềm

mại và vuốt tóc dài xõa tung trên gối. Bước lại cạnh giường mới thấy cái bụng gồ lên của cô, Trần Dĩ đưa tay vuốt nhẹ nhàng, đặt môi hôn xuống tóc cô.

Ở nhà một mình làm bụng dạ cô hay thấp thỏm miên man, ngủ không sâu giấc, bàn tay Trần Dĩ vừa áp vào bụng là đã mơ hồ tỉnh giấc. Mơ màng hé mi nhìn gương mặt hiện ra ngay trước mắt mình, cô lầm bầm một giọng ngái ngủ dễ thương: “Sao tự dưng anh về rồi? Sao bảo hai ngày nữa mới xong cơ mà?”

“Xong việc lớn là được, việc nhỏ còn lại nói qua điện thoại cũng được. Xem video em gửi nên về với hai mẹ con ngay đây.”

Bàn tay thon dài mò vào trong váy ngủ khe vuốt cái bụng bầu ấm áp nhắn nhủ của cô, khẽ sát người cô: “Nhỡ con hôm nay có ngoan không? Có nhớ bố không?”

Con vẫn chưa ra đời mà anh bây giờ đã rất ra dáng một ông bố đích thực.

“Chắc là nhớ, mà chắc cũng chẳng nhớ đâu.” Miêu Tĩnh lim dim ngáp một cái, ôm cánh tay anh: “Anh biết mà, con không thích đáp lại anh, hình như cũng không thích anh lắm.”

“Hừ, rồi sẽ có ngày ông đây trị nó.” Trần Dĩ nghiêng hàm, “Thế mẹ có nhớ bố không?”

“Theo anh?” Miêu Tĩnh cọ cọ người anh, úp mặt vào cổ anh, má áp vào chỗ yết hầu hít sâu một hơi: “Anh đi hai ngày rồi.”

“Anh về rồi còn gì nữa?”

Anh cúi đầu hôn cô, nụ hôn trêu mến và nồng nàn, chạm vào đầu lưỡi nóng của cô, rồi cắn rồi ngậm rồi m*t, như đang hút lấy mật hoa từ chiếc lưỡi đôi môi.

Bộ váy ngủ cô mặc mỏng tang để lộ bờ vai và phần gáy nõn nà trắng ngần. Người Miêu Tĩnh từ ngày mang thai có da có thịt hơn hẳn, lúc sờ thấy nuốt

hơn, nhưng gần thì vẫn là gần. Trần Dị say mê những khi được chạm vào cô, mỗi lần chạm lại là một lần mãn nguyện.

Mưa đổ rì rào sau bao hôm nắng hạn như tưới tắm cho nụ hoa mới và phiến lá non từ từ xòe nở, hóa thành những cơn đê mê ngân nga kéo dài. Meggis đang ngủ phía ngoài cánh cửa nên hề gây ra tiếng động gì là hai người phải cố nén. Bàn tay Trần Dị bịt miệng Miêu Tĩnh lại, nhìn vào đôi mắt cô quyến rũ mê ly, giọng anh pha đôi phần chòng ghẹo: “Sao em cứ đụng cái gì là cắn cái đấy thế nhỉ, ngày mai để Meggis thấy, em đoán bà cô sẽ nói gì?”

Thì còn cách nào nữa đâu, vì là bà bầu nên cơ thể cô cực kỳ nhạy cảm, thật sự không chịu nổi sự êm ái dai dẳng này.

Cuối cùng của cuối cùng, Miêu Tĩnh mềm nhũn hết một que kẹo bông ngọt ngào, oặt người trong vòng tay Trần Dị, cảm nhận luồng sức mạnh bị kiềm chế nơi lồng ngực đang nhấp nhô của anh.

“Cần giúp không?” Cô ngửa đầu nhỏ giọng hỏi anh.

Trần Dị hôn lên cái trái hơi rịn mồ hôi của cô, bắt đầu rục rịch: “Nếu đằng ấy còn sức, cứu đây một mạng?”

Thế là Miêu Tĩnh hồn nhiên hiến dâng những ngón tay mình.

Hôm sau Trần Dị đi cùng Miêu Tĩnh đến tham gia một lớp học tiếng anh miễn phí nhân tiện đi xem nhà luôn. Họ cần một căn nhà lớn hơn, tốt nhất là nhà riêng với phòng bếp rộng rãi và buồng ngủ trang nhã, có buồng cho em bé và buồng cho bảo mẫu, và trên hết là cần một cộng đồng thích hợp cho quá trình lớn khôn của con trẻ.

Đúng lúc có một căn house vừa ý hai người nằm tại khu người giàu trên núi với nắng chiếu rục rịch, tầm nhìn khoáng đạt, có ban công lớn, tổng diện tích một trăm mét vuông cho tung tăng tha hồ, đối diện còn là trường quốc tế tốt nhất Bogota. Miêu Tĩnh nhìn giá nhà, khẽ nhíu mày vì giá quá đắt đỏ. Trần Dị ký tên ngay chẳng thèm ngần ngại, vung tay hết sức hào phóng: “Ông đây có tiền.”

Cái cần có rồi cũng sẽ có, cái cần mang lại cho cô rồi cũng phải thực hiện từng chút một.

Thu nhập của Trần Di hiện tại đã vượt xa cô, trông anh có vẻ phấn khởi ghê gớm lắm. Những bạn bè đồng nghiệp quanh Miêu Tĩnh trước đây lên xì xào bàn tán thì bây giờ ai nấy đều giật mình ngạc nhiên vì thực sự không ngờ rằng một tay vốn cà lơ phớt đời nay cũng làm nên được trò trống, thật chẳng biết do số đỏ quá hay hên bất thành linh nữa.

Hai người chuyển về nhà mới trước ngày dự sinh một tháng. Lúc đó Miêu Tĩnh vẫn nhất quyết đi làm, một phần công việc đã được bàn giao cho đồng nghiệp, còn cô vẫn phải theo dõi phần cốt yếu. Trước đó Sâm Diệp có hỏi thăm tình hình của cô, trùng hợp là khi ấy Trần Di cũng ở ngay cạnh, anh xụ mặt thẳng thừng ấn nút cúp máy.

Lúc chuyển nhà mọi người đều sang giúp một tay, xong còn mở thêm party chào mừng, Miêu Tĩnh kiêng cái bụng căng phồng làm tổng chỉ huy. Có lẽ vì đang mang thai nên gương mặt cô đã không còn vẻ gì là lạnh lùng hay xa cách nữa, giọng nói cũng hiền hòa dịu êm, chân mày lẩn khóe mắt phảng phất một nét uyển chuyển nhu mì, tựa như làn gió lướt nhẹ qua đầu cành cây, cuốn theo luồng sáng nhàn nhạt và hương thơm thoang thoảng, tỏa ra một khí chất hiền thực ôn hòa.

Đồ dùng cho trẻ sơ sinh trong nhà đã được chuẩn bị đầy đủ, do hai người không xin bác sĩ tiết lộ giới tính thai nhi nên đồ đạc đều được chọn theo sở thích của Miêu Tĩnh, đủ cả xanh lẫn hồng. Chỉ có đi đâu ở Bogota không có loại hình trung tâm nào dành cho mẹ bầu ở cũ, thành ra rất cần một babysitter (*bảo mẫu*) thật uy tín.

Vào buổi xếp quần áo với Miêu Tĩnh, giọng Tư Nam tràn đầy ước ao: “Hai người hạnh phúc quá.”

Đúng là hạnh phúc vô cùng khi trong thế gian với biết bao người này, với biết bao mối tình vô nghĩa hoặc đang trên đà chết dần chết mòn, làm sao mới tìm được cho mình một nửa kia phù hợp tuyệt đối.

Miêu Tĩnh mỉm cười.

Ngày sinh đến đúng như dự tính, chập tối hôm ấy Miêu Tĩnh ra khỏi phòng tắm rồi bỗng cảm thấy cơ thể mình có gì đó khác thường.

Hai vợ chồng lái xe tới bệnh viện, dù trước đó đã đặt sẵn phòng bệnh đơn và hẹn với bác sĩ hộ sinh nhưng tình cảnh lúc bấy giờ cứ rối tinh rối mù. Lúc đau bụng đẻ, mặt mày Miêu Tĩnh trắng bệch vì cơn gò chuyển dạ, hàm răng cắn nghiến cổ tay Trần Dị.

Cô nằm chảy mồ hôi ròng ròng trên giường sinh, Trần Dị nắm tay cô, một tên đàn ông cao to là vậy mà giờ phút này luynes quýnh hết cả lên, hai mắt đỏ hoe hoe vì cố kìm nước mắt.

Chẳng biết anh học được những gì ở mấy lớp tiền sản, rốt cuộc là hoảng loạn quá rồi quên hết sạch sành sanh.

May thay bé cưng angel cũng rất cố gắng, không để mẹ vật vã lâu quá mà trời vừa rạng sáng đã chào đời trong tiếng khóc oe oe.

Là một em bé gái toàn thân nhăn nheo rúm ró. Người ta hay bảo: “Con gái mới sinh giống bố, càng lớn càng giống mẹ” quả đúng không sai, cái mắt cái miệng bé xiu kia y như là được đúc ra từ một khuôn với Trần Dị.

Bé con được đặt nằm bên gối Miêu Tĩnh, cô nghiêng đầu ngơ ngác nhìn con, ánh sáng dịu hiền đọng đầy trong mắt. Trần Dị ôm hai mẹ con, dụi mặt vào má Miêu Tĩnh, cô cảm nhận được giọt nước mắt ướt đẫm của anh dính trên má mình, cùng làn hơi thở, nóng hổi và trĩu nặng.

“Được rồi.” Cô yếu ớt an ủi anh, tay xoa mái đầu lù xù, “Ngoan.”

Anh chạm ngón tay vào cổ cô, rồi lại lướt lên má khẽ cọ, như một cách âu yếm và thổ lộ trịnh trọng nhất.

Tên của con do hai người cùng đặt, không phải cái tên gây tổn tế bào não gì mà chỉ ngắn gọn hai chữ rất đơn giản – Lăng Tranh.

Trần Dị không muốn con theo họ Trần của anh, cái họ bắt nguồn từ Trần Lễ Bân này chẳng có điểm gì đáng để thừa kế. Miêu Tĩnh cũng không cho rằng họ Miêu đem lại được cho cô kỷ niệm gì có ý nghĩa, suy cho cùng nó vẫn xuất phát từ một người cha chưa bao giờ làm tròn nghĩa vụ nuôi nấng con gái mình, và hiển nhiên theo họ của Nguyễn Minh Trân nghe cũng kỳ cục. Sau cuối cả hai thống nhất lấy họ của mẹ Trần Dị – mẹ anh họ Lăng.

Cam Cam.

Đồng thời là ẩn dụ cho “tình yêu”.

Miêu Tĩnh nằm bệnh viện tĩnh dưỡng vài ngày, Trần Dị chăm chỉ theo học mấy tiết huấn luyện nuôi dạy con của bệnh viện; một tuần sau, hai người cẩn thận ôm con về nhà.

Ở nhà đông người rộn ràng hơn hẳn. Trần Dị tìm được một cô bảo mẫu tên Pereira về chăm cho bé con, Meggis phụ trách mấy việc vặt trong nhà. Ngoài ra còn may mắn tìm được một cô nữa người Quảng Đông, cô này đến Bogota thăm người thân, vì nghe nói Quảng Đông có món canh lửa già rất bổ dưỡng, Trần Dị bèn mời cô về nấu đồ Trung Quốc cho Miêu Tĩnh ăn trong vòng hai tháng.

Bộ phận tất bật nhất trên người Miêu Tĩnh trong thời gian ở cũ chắc phải kể đến đôi mắt, luôn dõi theo sát sao ba bà cô mỗi lần các cô túm tụm lại dỗ em, hay lúc các cô ẵm Cam Cam ra ban công phơi nắng, luân phiên nhau thay bỉm cho em. Chỉ khi nào bú sữa Cam Cam mới được đặt vào lòng mẹ.

Thực đơn món Quảng mỗi ngày phải nói cực lành mạnh, có cả đủ các món chè khác nhau, thêm ở Colombia cũng có một phong tục gọi là “thức ăn bồi bổ sau sinh”. Do vậy Miêu Tĩnh không những không gầy đi mà còn hơi béo lên, đến khi sức nhận ra đi đâu này thì chẳng biết tay Trần Dị đã được dịp bóp nặn người cô bao nhiêu lâu rồi.

Một lượng rất nhiều canh thừa nước cạn hằng ngày cô ăn không hết đều đổ vào bụng Trần Dị. Miêu Tĩnh nắn cơ bụng cứng cáp của anh, không tin nổi: “Sao bụng anh không nhão ra tí nào thế?”

Trần Dị nhếch mép cười xùy.

Mấy tháng nay anh sống đời chay như thể hòa thượng trong chùa, mỗi sáng hơn sáu giờ là dậy chạy bộ tập thể dục, chỉ chực chờ tới ngày làm cô chết mê chết mệt, mê muội đến mất kiểm soát vì anh, để được quay trở về những tháng ngày tình yêu thăng hoa của hai người.

Tiếc thay Miêu Tĩnh đã dồn toàn bộ tâm trí vào Cam Cam, con làm sao là mắt liếc qua xem ngay tắp lự, về cơ bản thì ngó lơ luôn tên người sống sờ sờ bên cạnh mình.

Mọi sức hấp dẫn tan thành mây khói.

Sự thật chứng minh rằng Cam Cam trăm phần trăm không phải em bé *angel* gì hết, không hề ngoan như ai cũng ngỡ.

Bé con giống Trần Dị, chỉ cặp mắt là giống Miêu Tĩnh, nom vào có vẻ vừa ngây thơ vừa ngạo nghễ; lúc khóc thì đúng là trời long đất lở, khi không khóc lại hay phát ra những tiếng ọ ọ rầm rì; không thích ngủ lắm, thích đảo lia lịa hai con mắt tròn xoe.

Ban ngày Miêu Tĩnh phải cho bú đúng giờ, còn được ôm ấp, dỗ dành con, Cam Cam cũng tương đối ngoan mỗi khi nằm trong lòng mẹ. Đến buổi tối Trần Dị không cho Miêu Tĩnh thức đêm, bèn ẵm Cam Cam sang buồng Pereira, đôi lúc mất ngủ Miêu Tĩnh lại cằn lòng không đặt muốn sang xem con, sợ nửa đêm con khóc quấy.

“Anh không thích Cam Cam à?”

“Sao lại bảo anh không thích?”

“Anh rất ít khi ôm con, lần nào về cũng chỉ nhìn qua qua rồi quay đi luôn.” Miêu Tĩnh thấy hơi muộn phiến, “Anh còn không cho con ngủ chung với mình.”

“Con bé như thế, để anh ôm nhờ đâu đánh rơi con thì sao, nhà mình nhiều người, em với các bà lúc nào cũng xoay vòng vòng quanh con. Em bầu bí

cực khổ bao lâu, buổi tối phải ngủ nghỉ cho tử tế. Với lại có Pereira mà, cô chuyên nghiệp hơn em, cũng có nhiều kinh nghiệm, cô biết cách chăm cho con như nào mà.”

Tay anh gác sau gáy, nghĩ ngợi rồi từ tốn cất giọng: “Anh bỏ hết tiền đang có... mua một công ty vệ sĩ, làm quà sinh nhật cho Cam Cam...”

Nằm trên giường, Miêu Tĩnh ngẩn bật dậy sau vài giây đứng hình, há mồm trợn mắt: “Gì cơ?!”

“Bogota mang tiếng là vùng nước đục sâu, kiếm tiền ở đây mà không muốn bị người khác đổ ky ngấp nghé, vừa muốn làm to vừa muốn tự bảo vệ mình, thì phải có ô dù chống lưng cho. Đạo trước có tiểu thương người Hoa nọ bị bắt, hung thủ là một người Hoa khác muốn cướp mỗi làm ăn. Nghề kiểu này vừa hái được ra tiền vừa nuôi được miệng ăn... Với mấy băng đảng hay lính đánh thuê gì đó, anh không cần ra mặt mà chỉ việc tìm người giải quyết thay, nhưng ngộ ngộ có đứa nào đòi ngẩng lên đầu lên cổ ông đây, thì cũng phải biết ông đây không phải chỗ muốn đụng là đụng.”

Miêu Tĩnh nín thinh, hồi lâu sau mới bảo: “Anh đừng quên... anh có gia đình rồi đấy.”

“Anh làm ăn nghiêm chỉnh mà.” Anh giơ tay bảo đảm, “Nhưng cứ lo trước cho chắc ăn. Em xem bao nhiêu sòng bạc ở Bogota này là của người Trung Quốc mở hết đấy, mấy sòng bạc ấy là chỗ dựa vững chắc cho các ông các bà, không thì sao yên bụng kiếm bạc triệu được.”

“Thế anh tính làm gì tiếp theo?”

“Mở phòng bida? Mua một trang trại? Hay đầu tư vào một công ty?” Anh nhướn mày, “Từ không lên một trăm là rất khó, nhưng từ một trăm thành một ngàn một vạn thì lại đỡ xương hơn lúc đầu nhiều.”

“Lấy tên là Angel đi, tiền mai sau kiếm được là tiền của Cam nhà mình tất, giữ cho con đến trường đi học, cho con chơi, cho con làm của hồi môn, thế em bảo anh có thích con không?”

(còn tiếp)

Chương 61: Em là nhà (3) (Siêu ng ầu.)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vụ hỏa hoạn ở phòng bida khi trước đã để lại mấy vết sẹo trên cả hai cánh tay Trần Di, vì khí hậu ẩm lạnh của Bogota nên trước nay luôn được giấu kín dưới tay áo. Sau khi có Cam Cam, anh bèn lạng lẽ đi tìm một thợ xăm mình.

Trên mỗi cánh tay trái và phải đều có một hình xăm: kiểu hoạt hình đáng yêu cho Cam Cam và phong cách h ần h ố nông cu ồng cho Miêu Tĩnh.

Miêu Tĩnh phát hiện ra đi ều bất thường lúc anh vào phòng tắm c ở qu ần áo, cô bước qua đưa tay chạm vào l ần sờ thật kỹ, r ồi sau đó kh ẽ hít vào một hơi, trong đôi mắt đã ngân ngấn ánh lệ.

Cô vẫn chưa dứt khỏi thời kỳ tâm trạng lên xuống ph ập ph ồng sau sinh nở, bất kỳ cảm xúc nhỏ nhoi nào một khi manh nha đi ều sẽ bị phóng đại ngay – hình xăm dành cho riêng cô là một mảng sắc màu lộn xộn ngổn ngang với nhi ều đường xăm đan ch ồng lên nhau, nhưng nhìn kỹ thì vẫn thấy được những chi tiết nằm lẫn trong đó: có hoa h ồng rực lửa, có mặt trời lúc lặn tỏa chiếu như sao, nắm tay và bóng lưng, hôn nhau và ôm nhau.

Vòng sang cánh tay còn lại với hoa văn đơn giản và tươi sáng: một quả cam vẽ phồng theo hình khinh khí c ầu, bên cạnh giỏ treo là một mái đi ều bé tí teo được thắt thêm cái bím tóc nhỏ.

Anh hỏi: “Ng ầu không?”

Giọng cô ghen ngào vang lên từ trong lòng anh: “Siêu ng ầu.”

Người bày tỏ sự hân hạnh và tinh thần ủng hộ anh chỉ có mình Miêu Tĩnh, bởi Cam Cam ba tháng tuổi vẫn chưa có bím tóc nhỏ, trên đỉnh đầu chỉ lơ thơ mỗi vài sợi hoe vàng mềm như nhung. Được ẵm dí sát vào xem vật tổ mới của bố mình, bé con không vui quay ngoắt mặt đi, ê a ngọ nguậy đòi ra chỗ khác.

Có vẻ Cam Cam với bố em không hợp tần số nhau lắm, chỉ thích mẹ vừa thơm vừa mềm, dịu dàng ru em ngủ chứ không ưa gì ông bố người cứng như đá, lần nào cũng lăm le gỡ em ra khỏi người mẹ.

Trần Dị khom lưng, ngón tay chọt chọt cái má bầu bĩnh của con gái: “Ê! Nê mặt tí đi, ông đây là ông nhà cô đấy.”

Bé con méo xệch miệng, không thích anh động tay động chân thế là gào khóc oang oang.

Ứ nê là ứ nê.

Không biết là vì nhà nhiều người hay tại Trần Dị là phái nam duy nhất trong nhà mà em bé Cam Cam lúc nào cũng tỏ ra ghét bố lạ thường, hễ bố bồng bế là cáu, thường sẽ phản kháng bằng cách phun sữa phì phì hoặc khóc lóc ầm ĩ. Mấy lần Trần Dị thay bím cho con, Cam Cam lại họa cả một tấm bản đồ lên người anh chẳng buồn nể nang gì. Kể từ đó trở đi, giữa hai bố con xuất hiện ngay một đường phân cách rõ ràng – cặp ông bố và con gái này dành phần lớn thời gian ở cạnh nhau chỉ để đấu mắt với nhau; chỉ cần anh nhếch mày làm mặt hề, huýt sáo hay búng tay thôi cũng đủ khiến Cam Cam xù lông, càng khỏi bàn tới chuyện Trần Dị luôn là kẻ xách Cam Cam sang buồng Pereira ngủ mỗi tối, thành công gieo rắc mầm mống căm hờn vào lòng con gái.

Buồng của bố mẹ không phải buồng của em, hằng ngày em chỉ được vào chơi một lúc, đến tối bố vừa về nhà là mẹ sẽ chẳng rảnh đâu mà thơm em ôm em nữa, làm em chỉ có thể chơi với Pereira; bố còn hay thói mặt dày khoác lác, bảo ban ngày mẹ là của em, buổi tối mẹ sẽ là của bố, hừ, em là em bé đấy, sao người lớn lại đi giành với em bé được cơ chứ.

Miêu Tĩnh vẫn đang trong kỳ cho con bú, trước khi đi ngủ phải cho ti mẹ một lần, chỉ ước sao dễ được cho Cam Cam ngủ thì con sẽ không khóc không quấy, rồi cả nhà sẽ có một buổi tối yên giấc ngon lành.

Đặt con vào trong cũi, xoa tay với Pereira, Miêu Tĩnh rón ra rón rén ra khỏi buồng, xong mới thở phào một hơi, mở cửa buồng chính.

Trần Dĩ đã đợi dài cổ, thậm chí chán đến nỗi phải bật game trên điện thoại chơi.

“Ngủ rồi à?”

“Ngủ rồi.” Miêu Tĩnh vén mớ tóc rũ lòa xòa bên trán lên kẹp gọn gàng bằng kẹp tóc, rồi dọn dẹp lại đồ đạc: “Anh tắm chưa?”

“Chưa.” Mắt anh như hai ô đèn pha lia một lượt khắp người cô, gọi: “Qua đây ngủ này.”

Cô vừa thay váy ngủ, nghe vậy bèn đưa mắt liếc anh, nhắc váy bước qua trong màu má hây hây đỏ ửng, dáng xinh mảnh khảnh yêu kiều, đôi mày nét mặt lả lơi phong tình. Trần Dĩ xòe bàn tay to, tóm lấy eo cô hí hửng giờ trò trắng trợn.

Vì muốn lấy lại cân nặng như trước khi sinh em bé nên Miêu Tĩnh vẫn theo học lớp yoga đều đặn. Hai người định hai tháng nữa sẽ cho Cam Cam ra đảo nghỉ mát, Miêu Tĩnh không nỡ bỏ mấy bộ váy đẹp và đồ bơi trong tủ quần áo đi, cứ thèm được diện ra ngoài lần nữa.

“Gầy làm gì, như này là vừa đẹp.” Tay anh nắm bóp rõ mạnh, “Người có thịt một tí anh càng thích.”

Miêu Tĩnh phát biểu một câu bóc trần tâm tư xấu xa của anh: “Anh bóp chỗ không thuộc về anh, khéo con gái anh lại trả thù anh đấy.”

Trần Dĩ nhướn mày, nở nụ cười đầy bí ẩn: “Con ăn no rồi dĩ nhiên phải đến lượt anh.”

Bế cô lên chỉ bằng một tay, anh rảo bước nhanh vào phòng tắm. Nước đã được xả đầy bồn, Miêu Tĩnh khó nhọc hóp lấy không khí vì bị chèn giữa bức tường lạnh ngắt và lồng ngực nóng rực như lửa của anh. Anh đắm đuối làn hơi mềm và ngọt tinh khiết tỏa ra từ cô; ngẩng đầu lên, giọt nước lăn từ nơi mắt xuống mũi xuống môi cô rồi nhỏ xuống gò má anh; đón lấy cánh môi đào căng mọng ướt át, lại thấy điểm lệ hết một cô yêu tinh.

Nếu trao đi trọn vẹn thời gian và tình yêu cho người kia thì dường như mỗi một giai đoạn trong cuộc đời đều tồn tại những niềm vui khi mất mà tìm về được. Có con rồi, hai người có vẻ đã đạt đến một độ ăn ý phải gọi là tâm linh tương thông: nhiều lúc đâu chẳng ai bảo ai song vào cửa hàng lại cùng mua đúng một loại thức ăn đấy; lần nào về tới nhà anh cũng sẽ luôn được nhìn thấy khung cảnh mình tự vẽ ra trong đầu, từ đó nảy sinh một cảm giác thân quen như đã tỏ tường lòng mình sau muôn vàn khúc mắc quanh co, và còn thấy như đang tiến gần thêm một bước đến cuộc sống mới, khởi đầu mới.

Đi đâu mà hai kẻ tay mơ phải tập làm quen là sự có mặt của Cam Cam trên đời, nhất là Trần Di, vẫn đang học làm sao để trở thành một ông bố.

Lúc Cam Cam được hơn năm tháng, Miêu Tĩnh kết thúc kỳ nghỉ sinh, sau khi suy nghĩ cặn kẽ, cô quyết định về quay về công ty làm việc.

Giao con cho bảo mẫu Pereira, ở nhà còn Meggis đỡ đần, hai người lớn và một em bé trong một khu dân cư luôn làm tốt công tác giữ gìn an ninh trật tự, Miêu Tĩnh nghĩ sao cũng thấy yên tâm.

Mà người khá lo âu lần này lại là Trần Di – phương pháp nuôi dạy con của Trung Quốc khác kiểu Tây, những gia đình Colombia thường sinh đông con và trên cơ bản thì đều áp dụng đồng loạt cách nuôi thả, cứ đặt Cam Cam xuống đất là em tự chơi được hết một ngày. Hơn nữa đây còn đang sống ở nơi mà mọi người xung quanh đều nói tiếng Tây, vậy nên vỡ lòng tiếng Trung cũng thành vấn đề.

Môi trường làm việc của anh không quá khắt khe quy củ, có khi gặp những chuyện vụn vặt anh sẽ xử lý luôn tại nhà. Đến lúc Cam Cam bắt đầu tập bò

đi khắp các xó xỉnh trong nhà, rảnh rỗi là Trần Dị lại đưa Pereira và Cam Cam tới văn phòng mình.

Văn phòng vẫn nằm sát vách quán bar. Trần Dị chừa ra một khoảng không gian để sửa thành khu vực hoạt động cho trẻ nhỏ, quây rào chắn vòng quanh rồi thả Cam Cam vào trong đó, quảng cho con vài món đồ chơi, nhờ Pereira ở bên trông chừng. Lâu lâu Trần Dị lại quay qua ngó con, nhìn Cam Cam ngậm ti giả ôm búp bê vải xoay vòng vòng 360 độ, sau cùng hai cái tay nhỏ run run bám lên hàng rào, đứng dậy trên đôi chân nần nấn ngần, toét miệng cười với Gino.

Gino rất giỏi pha trò ghẹo em bé vui, lúc không bận gì lại chơi bóng da hoặc bật nhạc nhảy nhót với Cam Cam, công kênh em lên vai xoay tới xoay lui làm em cười khanh khách liên hồi. Phía đối diện Trần Dị đang gọi điện thoại, mắt nhìn không rời cô con gái đang khua khoắng tay chân nhà mình, trong vô thức nụ cười cũng hiển hiện trên khóe môi.

Đùa nghịch với Gino đã đời, bé con chuyển địa điểm phá bĩnh sang bàn làm việc của Trần Dị, hết quấn dây điện thoại quanh người rồi thì lại hất chân đá bàn phím, đánh đổ luôn cả tách cà phê trên bàn. Trần Dị lạnh lùng cau mày, túm lấy cái bím xách con lên, bắn cho Cam Cam về mặt bực mình cùng một cú phát nhẹ vào mông.

“Giỏi nghịch nữa xem, nghịch nữa bố đánh đòn đấy!”

Cam Cam mếu máo, cặp mắt tức thì ạng nước, nhoáng cái đã ngoác miệng ra khóc thét ngay được, tiếng khóc đòi mẹ nghiêng trời lệch đất khiến cả Pereira cũng chẳng tài nào dỗ nổi. Cuối cùng Trần Dị phải ôm cô con gái khóc đến là thảm thương vào lòng, vỗ về cái chân béo thịch núng nính và thân mình nhỏ tí, thơm lừng mùi sữa của con, lầm nhảm à ơi khúc đờng dao Miêu Tĩnh hay ngâm nga, vậy là cũng ru được Cam Cam vào giấc ngủ.

Tim gan anh tan chảy phút giây ngắm gương mặt tí xíu vương nước mắt giống mình y hệt kia, lần đầu tiên sinh ra tình thương yêu của máu mủ gắn liền. Không đành lòng nổi anh cúi đầu đặt nụ hôn khẽ xuống trán con gái,

đưa ngón tay lau đi nước mắt đọng trên má con, rồi cũng thờ người nhìn cả h ồi lâu.

Mặt con xinh xinh, người con m ềm m ềm, con là kết tinh của anh và Miêu Tĩnh, là sinh mệnh bằng máu bằng thịt chui ra từ trong bụng Miêu Tĩnh; con sẽ lớn lên từng ngày, chẳng mấy chốc là biết đi, biết nói, trải qua những thuở được b ồng bế trên tay, những ngày thơ ấu bé dại, rồi thành thiếu niên khôn lớn...

Đương nhiên phải tốt với bé con hơn một chút r ồi.

Quen được với chỗ làm việc của bố, Cam Cam cũng bi ba bi bô đòi đi chơi. Thường mỗi khi con ngủ dậy là Trần Dị sẽ đưa con ra ngoài dạo một vòng, đặt cho Cam Cam ng ồi lên một bên cánh tay, cái mông mặc bím múp múp phình ra trên tay bố, bộ váy voan hường phấn rất ư là hợp rơ với chiếc áo khoác denim bố mặc.

Trần Dị ắm con đi xem mấy bức vẽ graffiti sắc sỡ trải khắp dọc đường, ven đường cũng có người bật loa nhảy múa, Cam Cam lí lắc uốn éo mông theo tiết tấu điệu nhạc. Ngoài đó ra còn có thêm những trò ném chai, dựng tháp người, xiếc lửa, toàn những tiết mục giải trí quan trọng phải đón xem hằng ngày của Cam Cam. Bé con mở to đôi mắt hiếu kỳ nhìn mê mải, ti giả rơi mất lúc nào cũng không hay, để khi v ề tới nhà mới sực nhớ.

Buổi trưa tranh thủ lúc rảnh hai bố con đến rủ mẹ đi ăn cơm trưa. Trần Dị ắm con gái đứng dưới chõ, thấy Miêu Tĩnh bước ra từ trong công ty, Cam Cam gấp gáp nhào ngay vào lòng mẹ. Hai người ăn ở một nhà hàng gần đó, Cam Cam c ầm bình sữa bú ừng ực tí đã hết sạch, con mắt tròn vo giờ đang hau háu sẫm soi đ ồ ăn trên bàn. Trần Dị quệt ít sốt bơ nghi ền đút vào miệng con, Cam Cam nhìn bố mẹ cười tí, khoe h ắn mấy chiếc răng sữa bé như hạt gạo.

“Con cười với anh luôn kìa.” Miêu Tĩnh chống má, thích thú nhìn Trần Dị chăm con, “Bố con anh hợp nhau quá nhỉ.”

“Ruột thịt mà lại.” Trần Dị hết sức thản nhiên, “Nói sao thì ông đây cũng là bố nó. Văn phòng của anh sắp thành nhà trẻ đến nơi r ồi, cái khác không có

chứ bĩnh tả với cả sữa bột gì là đủ hết, quán bar bên cạnh còn hỏi mượn anh sữa cho người ta uống giải rượu nữa cơ đấy.”

Cũng có những lúc mãi chơi chẳng màng sự đời. Đơn cử như lần nọ Trần Dị đưa Cam Cam tới câu lạc bộ bida, anh thả con lên bàn bóng cho con nghịch mấy quả bida. Hình như Cam Cam cũng thấy hứng thú với bộ môn này, chân đá một phát làm quả bóng tròn lăn nặng trình trịch lăn mấy vòng, mình thì chăm chăm đuổi theo bóng đến tận mép bàn. Thấy con chực ngã, Trần Dị nhanh tay bắt lấy, múc con v ề lại chính giữa bàn, ném cho con một cây gậy bóng. Cam Cam vung vẩy cây gậy dài ngoằng đập bàn c ồm cộp, Trần Dị nhìn mà hớn hở ra mặt.

“Chóng lớn r ồi bố mình dạy mình đánh bóng.”

Anh không nhịn được thớm chụt một cái vào b ầu má mướt mà của con gái. Cam Cam nhăn tít mày, tay cuộn thành quả đấm hây ha tác động thân mật lên mũi và khoe mắt Trần Dị, gây nên cơn đau nhói nhói ê ẩm. Trần Dị xách con lên, nhe răng trợn mắt mắng cái đ ồ em bé hư hỏng, đoạn đưa cho con một cây bánh quy dừa gặm đỡ ngứa răng – Miêu Tĩnh cấm tiệt anh văng tục trước mặt con gái, chỉ được cúi đ ầu hàng phục, không được sử dụng bạo lực.

Nền móng tình cảm của hai bố con tuy còn lung lay song vẫn đã được xây đắp nên từ đấy.

Tối đến Miêu Tĩnh v ề nhà, hôm nào cũng như hôm nào, thấy mẹ v ề là Cam Cam mới chập chững biết đi lại bí xị rúc vào lòng mẹ, trông như gặp chuyện gì tủi thân lắm. Thân hình đ ồ sộ của Trần Dị bám theo từng bước con lon ton, bất đắc dĩ dang tay nói với Miêu Tĩnh: “Anh chả bắt nạt con đâu nhé.”

Anh thiếu đi ều trợn ngược mắt lên trời: “Không tin em hỏi Pereira xem.”

Nhìn con gái nước mắt lưng tròng, Miêu Tĩnh vuốt mái tóc đen m ềm của con, dịu giọng hỏi: “Em chơi với bố có vui không?”

Cam Cam nói hăng chưa sôi, nghe mẹ hỏi thì đầu môi lắc đầu, rồi lại ngập ngừng gật đầu, ôm cổ Miêu Tĩnh bật ra tiếng gọi “papa”.

“Con gọi bố kìa.” Miêu Tĩnh mỉm cười ngoái đầu.

Hai mắt anh bỗng bừng sáng, khịt mũi ra vẻ khá là hãnh diện, bóp bóp cái chân nhỏ của con gái – đàn ông cưng con gái theo những cách nào? Ở cạnh Trần Dị, Cam Cam chưa một lần nào phải xuống đất đi đường, không phải ẵm thì cũng là nhấc lên cao hay vác trên vai, tuyệt đối không để chân con dính một tí bụi đất nào.

Trần Dị bắt đầu ngầm đồng ý cho Cam Cam mỗi tuần thi thoảng được ngủ ở buồng chính.

Cam Cam ngủ trong cũi, nằm trên gối hết một em ếch nhỏ đánh giấc no nê. Miêu Tĩnh chống cằm ngắm con ngủ giấc, Trần Dị đi qua gác đầu lên vai cô: “Em nhìn mãi rồi.”

“Con giống anh thật đấy, giống anh hồi bé.”

“Hồi bé anh trông như nào?”

“Mắt sáng ngời, ngũ quan nét nào ra nét ấy, lúc cúi đầu mới thấy lông mi rất dài, lúc ngẩng đầu thì ngang ngược đáo đẽ.” Cô thở dài, “Anh không thấy Cam Cam cũng bá đạo lắm à? Đỡ chơi của mình là không bao giờ cho ai đụng vào, thấy em với anh nắm tay là khóc luôn.”

“Đâu chỉ mỗi vậy, bạn gái Gino tới văn phòng tìm thằng nhóc mà Cam Cam không cho con bé ấy vào, cứ bầu vú lấy ống quần Gino khóc nứt ruột nứt gan. Anh cho sang quán bar chơi, con tự đứng lên trên sàn nhảy múa may các kiểu, người khác còn phải vỗ tay hưởng ứng.”

“Gì? Anh cho con vào quán bar á?” Miêu Tĩnh đen mặt, “Con mới có một tuổi, anh cho con vào quán bar uống rượu hay nhảy đêm?”

“Không phải, anh sang đóng tiền thuê phòng, nói chuyện với chủ nhà mấy câu, trưa trời trưa trật trong quán bar làm gì có bóng ma nào.” Trần Dị sờ

chóp mũi, “Năm phút là ra rồi.”

“Không được nữa thì thôi để con ở nhà.”

“Đi với anh sao không được, với cả có Pereira nữa, anh còn tâm sự được với con, chơi với con. Em yên tâm đi, anh có chừng mực mà.”

“Hay tối nay vào phòng tắm? Hử?” Trần Di vùi mặt vào cổ cô, “Để con ngủ cho yên.”

“Lỡ con dậy thì sao?”

“Mình tốc chiến tốc thắng.” Anh bế ngang cô lên, “Tắt đèn đi, bé giọng thôi, đừng làm ồn con.”

(còn tiếp)

*Đây là Cam Cam, Cam Cam phiên bản hình xăm lưu dấu trọn đời trên tay
bố bím (◡̈◡̈)*

*P/s: cực moe Cam thôi cuti quá á hự, đọc cứ tưởng tượng ra em Bún nhà
anh Đậu thoai =)))))))))*

Chương 62: Em là nhà (4) (Trần Dị mini copy 100%.)

Bình thường Cam Cam sẽ được giao cho Pereira chăm sóc, Miêu Tĩnh và Trần Dị chủ yếu giúp một tay. Không biết vì sống trong hoàn cảnh nói song ngữ hay thế nào mà em biết nói tương đối muộn, một thời gian rất dài mãi chỉ giậm chân ở mức *mama* và *papa*.

Những em bé bằng tuổi nói tiếng Tây Ban Nha khác đã bập bẹ được khá khá mấy từ con con. Nhưng Cam Cam thuộc hệ chậm mà chắc, mắt nhìn thẳng tắp, trỏ ngón tay ú ớ ờ, đầu chẳng lên tiếng song ai cũng hiểu ý em đang muốn biểu đạt.

Bên đây hiếm khi gặp em bé Trung Quốc tóc đen mắt đen, trong sân chơi cho trẻ em thì gặp nhiều em bé da trắng hoặc con lai, nên khi ng ỡ lần giữa các bạn trông Cam Cam cứ nổi bật. Các bạn hết khen em cute lại dặn em ng ỡ yên trong lâu đài cát để làm nàng công chúa Trung Quốc cần được giải cứu. Có đi đâu Cam Cam thích chạy theo các anh chị lớn, còn thích nhất là đến văn phòng của bố, chỗ đầy thú vị hơn nhiều.

Trần Dị giữ vững nguyên tắc im lặng làm giàu, văn phòng của anh vẫn chưa được chuyển tới vị trí tốt hơn trong khi cộng đồng người Hoa ở Bogota tập trung hết tại thương hội mậu dịch, mỗi người có một địa bàn riêng và mâu thuẫn nội bộ thì vô vàn. Anh không ham dính dáng gì tới hội nhóm ấy, mà thực ra công việc kinh doanh của anh chẳng phải đao to búa lớn gì, có ở đâu chẳng nữa cũng nhàn nhàn không đáng chú ý, nhìn vào thì tạm được xếp vào hàng giàu vừa phải đã là ấm thân.

Ở nhà phân chia tiền ai người nấy giữ, Miêu Tĩnh vẫn còn bốn chục vạn lúc trước hai người cần ra nước ngoài, cộng thêm tiền lương thì cũng có thể coi như là một khoản thu nhập hết sức ổn định. Tình hình tài chính của

Trần Dị lại phức tạp khôn lường hơn, anh mở công ty không theo một chiến lược bài bản nào, v ềsau Miêu Tĩnh mới biết t iền mua nhà và quà cho Cam Cam cơ bản đã ngốn trọn một hào sau chót của công ty anh. Anh lại đến phòng bida lượn lờ, vài ngày sau đã xách một túi t iền mặt v ề công ty phát t iền hàng.

Hai năm nay anh kết giao được với rất nhiều bạn bè thuộc mọi hạng người, từ công an ngân hàng trung ương cho đến dân khu ổ chuột. Đôi bữa xã giao Trần Dị cũng sẽ cho Cam Cam theo bố đi bàn công chuyện, bé con ôm em búp bê vải của mình ng ồi im trên đùi bố ăn bánh quy cho tuổi mọc răng.

Lâu lâu lại có chị đẹp gái dắt em đi chơi đó đây, tìm đủ thứ đồ chơi hay hay chọc Cam Cam vui, xong lại lăn lộn trên sofa hoặc uống món nước trái cây ngọt lịm, tán dóc và kể đủ chuyện cho em nghe. Tuy Cam Cam nói chưa quá rành rọt nhưng em sẽ gật đầu hoặc lắc đầu mỗi khi nghe hiểu, r ồi thì toét miệng cười và làm trăm biểu cảm kỳ cục lạ lùng.

Ra khỏi phòng họp, Trần Dị thấy Cam Cam làm tổ trên sofa xem sách tô màu với các kiểu phong cảnh du lịch khác nhau, em bé này mê mẩn mấy thứ nhiều màu nhiều sắc, cũng thích đọc sách v ề những thể loại quen thuộc như rừng cây, hoa tươi, xe hơi, động vật nhỏ.

“Bu ồn ngủ không con?” Trần Dị v ần v ề bím tóc con gái, “Đi tìm mẹ nhé?”

Cam Cam gật gật đầu.

Trần Dị ẵm cho con ng ồi lên cánh tay mình, hai cánh tay bé con béo l ẳn như củ sen quàng lấy cổ bố, há miệng ngáp một cái – mặc dù người bố cứng như sắt nhưng cả vai lẫn lưng đều rất rộng, rất hợp làm gối kê đầu ngủ.

“Bố.”

“Hử?”

“Hử hử hử...”

“Hử hử hử nghĩa là sao hử? Không được túm áo bố, không được quẹt nước dãi vào áo bố, em bé thì không được ăn nhiều kẹo mút kéo hỏng hết cả răng lợi, con sâu sẽ chui xuống bụng, rồi mẹ sẽ lại nhieéc móc bố, bố bị mắng có phải là khổ ơì là khổ không. Mẹ chỉ thơm Cam Cam không thơm bố, cũng chẳng ôm bố, Cam nghĩ có thấy bố tội nghiệp ơì là tội nghiệp chưa.”

Đấy chính là cách mà ông bố này dỗ con. Nhét Cam Cam vào chỗ ng ồi cho em bé xong, anh lái xe đi tìm Miêu Tĩnh – vì Tư Nam định sẽ trở về nước sinh sống sau sáu năm trời đ ằng đ ẵng ở Colombia, nên Miêu Tĩnh bèn làm một chuyến dạo quanh Bogota cùng cô nàng xem như lời tạm biệt cuối cùng.

Miêu Tĩnh và Tư Nam ng ồi chuyện trò trong quán cà phê gần Plaza de Bolivar, chợt bắt gặp ngoài ô cửa sổ kính một cặp bố con đang đi tới: cô bé con trắng bóc như cục bột diện bộ váy yếm trắng và đôi bốt nhỏ nép mình trong vòng tay bố, miệng ngậm cây kẹo mút vị trái cây, tay ôm mấy đóa hoa tươi; bố thì lại khoe trọn dáng vóc cao thon với sơ mi đen và quần tây đen thẳng thớm.

“Hai bố con đến rồi kìa.” Tư Nam nhìn sang, “Bố mặc màu đen, Cam Cam mặc màu trắng, đen trắng kết hợp nhìn đã con mắt.”

Miêu Tĩnh thấy buồn cười: “Hôm nay anh ấy đi gặp khách hàng, mấy cái sơ mi sáng màu khác không bị Cam Cam đổ nước trái cây lên thì cũng dính đ ầy sữa với nước dãi, nên thôi mặc nguyên cây đen luôn cho khỏe.”

“Bao năm qua ngó đi ngó lại vẫn thấy hai người là hạnh phúc nhất, ngày nào cũng ngọt ngào ngất ngây chết mất thôi. Mới đó mà Cam Cam đã lớn thế kia, người khác nhìn vào ngưỡng mộ không đ ể đâu cho hết.”

Ngay đến Tư Nam cũng sinh đôi phần buồn cảm khái, những năm nay cô cũng quen với vài ba anh bạn trai, có người Trung Quốc lẫn người ngoại quốc, song lại chưa mỗi tình nào đạt được tới mức hạnh phúc như tình yêu của Miêu Tĩnh – kể từ ngày đ ầu tiên quen biết là Tư Nam đã thấy bên cạnh Miêu Tĩnh luôn luôn có thêm một Trần Dị đi theo đ ồng hành, hai

người gắn bó bền chặt như hình với bóng, mỗi một khung hình cả hai tạo ra đều đẹp đến nỗi khiến người ngoài cũng phải rung động.

“Về nước rồi, có lẽ cô cũng sẽ tìm được một nửa kia ưng ý sớm thôi.”
Miêu Tĩnh an ủi cô nàng, bỗng nhớ ra đi đâu rồi cười cười, “Cô luôn miệng nói ngược ngạo tôi, thực ra đâu có gì hay mà phải ngược ngạo. Vì cô chưa từng thấy cảnh Trần Dĩ nạt nộ, ức hiếp tôi ngày xưa đâu thôi, cũng chưa từng thấy tôi và anh ấy cãi nhau chí chóe ồm tỏi, lại còn cảnh anh ấy và bạn gái cũ, tôi và bạn trai cũ ngồi tụ một chỗ với nhau... Kết cục của câu chuyện chỉ là một phần rất nhỏ của cả một câu chuyện...”

Chưa nói hết câu mà Cam Cam đã vào trong quán, vẫy vẫy tay với Miêu Tĩnh: “Mama.”

Miêu Tĩnh cười tươi rói, mở rộng vòng ôm chờ con gái.

Trần Dĩ đặt con vào tay Miêu Tĩnh. Ban nãy khi ngang qua sạp hoa Cam Cam lại vịn vẹo đòi mua mấy cành hoa tươi, em muốn mua hoa hướng dương, còn muốn thêm một cành hoa hồng nhiều cánh cho Miêu Tĩnh, và tặng cô Tư Nam một đóa cẩm chướng xinh.

“Cam Cam ngọt ngào quá.”

Bữa tối Trần Dĩ mời Tư Nam cùng đi ăn chung với họ. Nhóm người di chuyển đến một quán ăn Tứ Xuyên, ngồi tại bàn nói chuyện về nước, về công việc và cuộc sống trong nước, rồi ẩm thực và giải trí các loại, hẹn rằng nếu mai sau hai vợ chồng về thì chắc chắn phải lên ngày tụ họp với nhau.

“Hai người có kế hoạch về nước không?”

“Ít nhất chưa phải bây giờ.” Miêu Tĩnh mỉm cười, đảo mắt qua Trần Dĩ, “Mà chưa biết chừng sau này sẽ có.”

Chỉ ít là mỗi năm Tư Nam đâu sẽ về nước thăm người thân, nhưng Trần Dĩ và Miêu Tĩnh sau khi xuất ngoại lại chưa về một lần nào, hai người đã đi

thăm thú gần hết các đất nước của châu Nam Mĩ, đâm ra hiện tại thực sự thấy hơi xa lạ với cuộc sống ở Trung Quốc.

Tuy vậy Miêu Tĩnh đi đâu thì Trần Dị sẽ theo tới đó, cô không bảo về nước, anh cũng sẽ chẳng nghĩ đến chuyện quay về.

Ăn cơm tối xong, trời dần chuyển mưa, Cam Cam đã ngủ thiếp đi trong lòng Trần Dị. Nhóm người chia tay ngoài cửa quán ăn. Xe của Trần Dị vẫn đang đậu chỗ gần quán cà phê, Tư Nam đành đặt Uber về trước. Khi hạ cánh tay vẫy chào, nhìn qua khung cửa sổ xe, đập vào mắt là hình ảnh Miêu Tĩnh cởi áo khoác bọc người Cam Cam lại, sau đó bung chiếc ô hoa nhí che qua vai Trần Dị; cô kiễng chân gạt đi giọt nước mưa đọng giữa trán anh, anh ôm vòng người cô bằng bên cánh tay còn lại, nói câu gì đó rồi cúi đầu hôn lên môi cô. Chiếc ô thoát đã giấu khuất đi nụ hôn ấy, chỉ còn thấy mỗi hai đóa hoa nằm trong túi Miêu Tĩnh, cành hương dương và nụ hồng lộ ra phía ngoài tán ô, những cánh hoa hứng trọn trận mưa dần rả rích.

Nói ra thì từ lúc Cam Cam hiểu được những chuyện diễn ra xung quanh, là mỗi khi hôn nhau hai vợ chồng cứ phải thà thà thậm thụt như thể làm mật vụ, phải đặc biệt chú ý thời gian và địa điểm cũng như tâm trạng của em bé Cam Cam.

Cam Cam không thích bố hôn mẹ, cũng không thích mẹ hôn bố, nhưng thích bố mẹ cùng hôn em. Có buổi tối nọ em lén lén vào buồng ngủ chính, thấy hai bố mẹ đang chơi trò hôn nhau, thậm chí chẳng hề ngó ngang gì đến sự có mặt của em, lần ấy em đã khóc một trận ra trò. Sau cùng Trần Dị phải ôm chần lết ra sofa ngủ trong bộ dạng hết sức thảm hại.

Cam Cam càng lớn càng *báo đời*, giờ em đã biết chạy biết nhảy, thường xuyên gây hàng tá rắc rối trong lặng thầm, là một em bé vô cùng tinh ranh và ma quái. Em ăn trận đòn đầu đời vì cái tội nghịch dao kéo trong bếp và rồi cắt phứt một nhúm tóc của bà Meggis. Hậu quả là bị bố Trần Dị tét đít, mẹ Miêu Tĩnh ở bên chỉ khoanh tay đứng nhìn, mẹ giận đến nổi phớt lờ em nguyên cả một ngày. Một mình em chơi đồ chơi trong buồng, sau cuối khi phát hiện bố mẹ ra ngoài hò hẹn ăn uống sau lưng mình, em mới được nếm trải cảm giác bị phản bội sâu sắc.

Rào chắn trẻ em trong văn phòng bố nay đã không thể nào ngăn nổi bước chân em. Em bắt đầu công cuộc phá đám khắp nơi: cầm cốc của bố đi tưới hoa, thả sôcôla vào nước trà của khách, ôm khư khư cánh tay Gino đòi đi chơi.

Một khoảng thời gian Trần Dị và Miêu Tĩnh không định cho Cam Cam tới công ty nữa vì trong khu có rất nhiều trẻ con để em chơi cùng, em chơi ở nhà cũng vui biết là bao nhiêu. Mà Cam Cam dù vẫn đang ở độ tuổi em bé song đã có chính kiến của riêng bản thân mình, đi hay không đi thì quyết định không nằm ở Trần Dị, em cứ muốn tới văn phòng chơi, bám lấy đùi bố như một chú koala, bôi hết nước mắt nước mũi ra quần, nhìn bố tím mặt cau mày cũng chẳng thềm sợ.

Chỗ chơi của con nít làm sao vui bằng ở cạnh bên bố. Ở với bố em sẽ được gặp đủ kiểu người, lúc là ông chú râu ria xồm xoàm cùng cây súng trong tay, khi là cụ già đeo kính râm hút xì gà; em còn được đến xem kho hàng siêu to khổng lồ, hay nhà xưởng chứa muôn vàn những món đồ kỳ quái; bố sẽ mua kem cho em ăn, và cả kẹo với đủ loại vị phong phú.

Giá phải trả cho cuộc trao đổi cuối cùng là cái gạt đầu của Trần Dị, nhưng từ ấy trở đi buổi tối Cam Cam chỉ có thể ngủ với Pereira, chưa được cho phép thì cấm tùy tiện ló mặt vào buồng của bố mẹ.

Cuộc sống hạnh phúc đại khái là vậy đấy. Gia đình ba người lên đường đi biển Caribe nghỉ mát, Trần Dị và Miêu Tĩnh đưa Cam Cam đến đảo San Andres, ở lại khách sạn ban đầu cả hai từng ở.

Hễ ra ngoài là Cam Cam sẽ luôn được bố ẵm bồng nhằm giữ cho đôi chân em sạch sẽ không phải giẫm lên một hạt cát nào, em níu chặt cổ bố sống chết không chịu xuống đất, hai chân giạng một đường thẳng bằng gàn thành chữ *mã* (𠃉). Miêu Tĩnh cười nắc nẻ, lấy điện thoại ra chụp lại khoảnh khắc gương mặt với muôn vẻ đặc sắc của hai bố con. Xong hai người lại ôm Cam Cam xuống làn nước biển xanh trong như pha lê, thân mình tí hon nổi bồng bênh trên vai Trần Dị. Cam Cam khoái chí la lên vài câu tiếng Trung cảm thán chơi vui ời là vui.

Quay về phòng sau ngày chơi thắm mệt, bé con ngủ lả quay trên giường để đôi vợ chồng ôm nhau nằm ngoài sân thượng tán gẫu. Hôm ấy thực ra là sinh nhật lần thứ hai mươi tám của Miêu Tĩnh, Trần Dị cũng sắp sửa đón tuổi ba mươi của mình vào đêm bình an, họ đã quen biết nhau tròn hai mươi năm trời.

Mười năm đầu phải đối mặt với cách trở và chia lìa, cả hai đều cho rằng từ đây sẽ không còn ngày ngoảnh đầu lại nữa.

Mười năm thứ hai khi đã có Cam Cam, một lần nữa họ lại cùng làm sống dậy giấc mộng cũ ở miền biển cả lung linh này.

“Cam Cam nói mới kia.” Miêu Tĩnh ngoái đầu lắng nghe thanh âm trong phòng, “Con có vẻ mê nghịch nước lắm, cả ngày hôm nay chơi không biết chán.”

Trần Dị nghe hiểu luôn Cam Cam đang mới gì: “Con khen cá ở đây đẹp vô địch.”

“Trần Dị, mình làm bố mẹ cũng đâu kém cõi chứ nhỉ.” Cô ôm lấy vai anh, “Anh biết không, lúc bầu con thỉnh thoảng em lại gặp ác mộng, em sợ con sinh ra là con trai, nghịch ngợm quá anh lại đánh đập nó, sinh con gái em lại sợ em sẽ bỏ rơi con vì một khó khăn nào đó không ai lường trước được. Ai cũng nói gen sẽ di truyền, có một số thứ đã ăn sẵn vào xương, may là... may là...”

“Vậy em có từng nghe câu nói này hay chưa.” Anh vỗ vỗ đầu cô, “Mệnh ta do ta đâu do trời.”

Năm ấy vận may như bùa vậy Trần Dị, công việc làm ăn ngày càng phát đạt, trong đó cũng có phần công lao của Cam Cam. Vì nghe con và các bạn nhỏ khác trong khu chơi với nhau rất vui vẻ hòa thuận nên Trần Dị đã bỏ tiền mua rất nhiều loại đồ chơi mới lạ từ Trung Quốc, vừa hay gặp được một điểm bán lẻ, anh bèn cho xuất luôn một lô hàng lớn trước thềm Giáng sinh.

Nắm bắt cơ hội đó, Trần Dị mở ngay thêm một công ty mậu dịch, công ty này nằm tại địa chỉ sát bên cạnh tòa công ty của Miêu Tĩnh, cửa sổ văn phòng đối diện khu vực ăn uống trong công ty cô.

Dăm ba lần Miêu Tĩnh đi ngang khu ăn uống lại nhìn thấy Trần Dị ẵm Cam Cam đứng bên cửa sổ vẫy tay với mình. Cam Cam hân hoan ngẩng trên vai bố, vòng tay làm một hình trái tim thật to tặng mẹ.

Người ta yêu kẻ cạnh trong gang tấc.

Suy cho cùng cô vẫn thật may mắn khi đã có được những đi đầu mà mình luôn hằng mong.

Trong tay Trần Dị nắm giữ hai công ty và còn một vài sản nghiệp khác nữa thuộc quyền mình, vì trong sinh hoạt không phát sinh thêm khoản chi nào khác nên thực sự sống ở Bogota hai người không phải chi tiêu nhiều, tất cả tiền mặt đều được giữ lại cho việc đầu tư. Thực ra anh có ý muốn gọi Ba Tử rời Trung Quốc sang đây trợ giúp, nhưng Ba Tử không nỡ xa gia đình, chỉ hỏi khi nào Trần Dị về nước, về rồi cậu ta sẽ tiếp tục theo chân anh Dị.

Một cuối tuần họ Meggis và Pereira về nhà mình nghỉ ngơi, ở nhà chỉ còn mỗi ba người, Trần Dị chơi đồ chơi với Cam Cam, Miêu Tĩnh nấu cơm trong bếp, bấy giờ điện thoại bỗng reo vang.

Là Chu Khang An gọi tới.

Giờ ở Trung Quốc đang là nửa đêm, mà gọi điện thoại vào giờ này thì hiển nhiên không phải chuyện nhỏ.

Trần Dị đứng dậy, hạ giọng gọi tiếng “cảnh sát Chu”. Nghe tiếng anh nói chuyện, Miêu Tĩnh bèn dừng tay.

Cuộc gọi đem đến một tin tốt rằng Trạch Phong Mậu đã chết, và lại còn chết ở Tam Giác Vàng, căn nguyên do những cuộc đấu đá giữa các băng đảng. Trạch Phong Mậu lần trốn rồi ẩn biệt mấy năm, muốn thay hình đổi dạng hòng được ngày trở lại đánh trả, song lại bị một thế lực băng đảng

khác của Tam Giác Vàng nổ súng bắn ngay vào đầu, công an đã tiến hành xác nhận thi thể.

Cái chết của Trạch Phong Mậu chính thức khép lại những bản án cũ.

Chu Khang An cũng gửi cho một bài báo đề cập về việc công ty cổ phần tập đoàn của Trạch Phong Mậu trên cơ bản đã bị chia tách và đổi tên, loại bỏ triệt để.

“Cảm ơn anh, đội trưởng Chu.”

Cúp máy, Trần Di lặng im ngẩn thất thần trên ghế. Chạm phải ánh nhìn Miêu Tĩnh lia sang, anh nhếch môi nở một nụ cười nhạt thêch.

Anh thuật lại lời Chu Khang An cho Miêu Tĩnh nghe.

Hai người đã ra nước ngoài được năm năm, Cam Cam cũng đã được hai tuổi, những năm qua chưa lần nào họ quay về nước. Chu Khang An dặn Trần Di trong điện thoại rằng nhất thiết phải nói chuyện này với Miêu Tĩnh, không thì Miêu Tĩnh sẽ hoài canh cánh về chuyện năm xưa, giận Chu Khang An khi ấy đã dối gạt.

“Về không em?”

Miêu Tĩnh nghĩ mãi rồi mới hỏi câu này.

“Anh nghĩ sao?”

“Anh muốn về thì mình đưa Cam Cam về” Miêu Tĩnh không có ý kiến gì, “Sao cũng được.”

Trần Di bước qua cầm lấy bát đĩa trong tay cô, ôm cô vào lòng, ngửi mùi hương trên người cô: “Chuyện này em nghĩ đi, em thấy nước ngoài được thì mình ở lại đây, mà muốn về nước thì anh sẽ theo em về. Công việc của em, bạn bè của em, nghĩ xem đường tương lai sẽ đi thế nào.”

“Sao lại là em?” Cô buồn cười, “Bao giờ anh mới tự quyết được hả?”

“Việc nhỏ anh xử, việc lớn vợ chỉ định.” Anh bình thản ấn môi hôn vào bên cổ cô, “Vợ anh thông minh sáng dạ, anh nghe vợ anh hết.”

Cô nghiêng đầu đáp lại nụ hôn của anh: “Để em nghĩ đã...”

Giữa bãi đồ chơi ngoài phòng khách, chứng kiến hành vi của hai người lớn, Cam Cam bỗng bật phất người dậy, dựng thẳng nắm đấm nhỏ biểu thị sự phản đối: “Bố, không được, mẹ!”

Cam Cam chạy bình bịch vào bếp, giơ bàn tay bụ tròn tách hai người khỏi nhau, gắng sức chen vào từ kẽ hở, kéo theo cả cơn thịnh nộ của một em bé: “No!”

Trần Dĩ nhướng mày, duỗi tay xách chú kỳ đà con này lên bàn đảo, thở dài đánh thọt.

“Này nhóc, khi nào mới nói yes được đây hả, mẹ là của bố, bố muốn hôn kiểu gì thì hôn.”

“Mẹ là của con.”

“Của bố.”

“Dừng cãi dừng cãi.” Miêu Tĩnh xua hai bố con ra ngoài, “Bố con xuống dưới kia chơi đi, nửa tiếng sau hẵng về ăn cơm.”

—

Chuyện về nước vẫn chưa vội quyết ngay. Miêu Tĩnh nhiều lần nộp đơn xin cư trú tại nước ngoài và văn phòng ở Bogota cũng đã có hướng phụ trách cố định; công ty và sự nghiệp của Trần Dĩ trước mắt vẫn vận hành tốt đẹp trôi chảy, không có lý do gì để mà lập tức buông tay.

Về nước ư? Về Đàng Thành hay một thành phố khác? Rồi cả hai lại đi tìm công việc mới, trở về vạch xuất phát?

Nhưng hai người không có ý sẽ định cư lâu dài ở nước ngoài, mà đi đâu họ muốn hơn cả là sẽ nuôi dưỡng trong Cam Cam một tình yêu dành cho âm

thực và văn hóa Trung Quốc, để con nói bằng tiếng Trung, viết bằng chữ Hán.

Rồi sẽ có thời điểm thích hợp để về thôi.

Tới khoảng ba tuổi Cam Cam mới bước vào thời kỳ bùng nổ ngôn ngữ – trình độ bản tiếng Trung lẫn tiếng Tây Ban Nha tăng vọt đến mức đáng kinh ngạc, cứ như thể đang trút một hơi ra hết tất tần tật những câu những lời ngủ yên khi trước, thành một em bé hay chuyện ríu rít, nói chuyện nào chuyện nấy cũng có đầu đuôi hoàn chỉnh.

Vì Cam Cam vẫn chưa qua tuổi đời em bé, thành thử Trần Dị và Miêu Tĩnh cứ thích mua cho con đủ các kiểu áo quần và váy vóc đáng yêu. Đến lúc đã trang bị đầy đủ cho mình khả năng diễn đạt, Cam Cam bắt đầu tự tay chọn quần bò, áo sơ mi in hình ô tô, áo phông khủng long, còn đòi đeo kính đen và xỏ bột da, xây hình tượng cô em gái chạt chơì ngầu lòi.

Giây phút thấy Cam Cam miệng ngậm kẹo que, hai tay đút túi quần bò, trán nhễ nhại mồ hôi, mặt mũi nhem nhuốc bụi đen, biếng nhác ngả lưng ra ghế nằm phơi nắng, lòng Miêu Tĩnh đúng là sụp đổ rồi bời.

Trần Dị mini copy 100% đây rồi.

Cứu! Con nhóc mới có ba tuổi!

Làm sao cô quên được cái tác phong ngạo ngược bố đời của Trần Dị hồi bé, sự ngay thẳng đứng đắn bạn nhìn thấy chỉ là bên ngoài lấp trên cái vỏ lại thiếu đòn, bộ mặt ba lẳng nhăng anh phờ bày những khi chỉ có riêng hai người với nhau thật chẳng lệch ly nào so với thời ấy.

Vào một độ trời sâm sẩm tối nọ, em bé Cam Cam ở tuổi lên ba đã biết lừa một bạn nam sạch sẽ sáng láng, mắt xanh da trắng tóc vàng về nhà. Cam Cam phóng như bay sang chỗ Miêu Tĩnh: “Mẹ ơi, bạn ấy là người nước ngoài đến từ chỗ nào xa lắm, trông bạn ấy y như là búp bê Barbie nhỉ mẹ nhỉ.”

Cậu nhóc không biết nói tiếng Tây Ban Nha, nghe có vẻ như đang nói tiếng Đức hay một thứ tiếng nào đấy, nói chuyện với Cam Cam không khác gì ông nói gà còn bà nói vịt, cũng không giao tiếp được với Miêu Tĩnh nốt. Thấy thằng bé đi mỗi một mình mà không có cô bảo mẫu nào theo sau, Miêu Tĩnh đành ngắc ngứ hỏi nhà con ở đâu, người nhà đâu hết rồi. Nhóc xinh trai này lại lắc đầu, hồ hởi chui vào khu vui chơi riêng của Cam Cam.

Chẳng đợi Miêu Tĩnh kéo hai đứa trẻ xuống dưới nhà thì người nhà của cậu nhóc đã dẫn cảnh sát tới gõ cửa. Mọi người ai cũng cạn lời, lúng túng nhìn hai nhóc tỳ đang mải mê chơi hết mình.

“Anh có dạy dỗ con đàng hoàng được không đây hả?” Miêu Tĩnh chĩa đại bác về phía Trần Dị, “Hai năm nay anh cho con theo anh, giờ anh coi nó kìa... sắp sửa lên cậ̀n đậ̀u đặ́m trẻ con luôn rồi đấy, cứ năm ba bữa là lại dụ bạn về nhà chơi.”

“Thế tốt quá còn gì?” Mặt Trần Dị hơn hớn, “Đây mới là giống nòi nhà ông!”

Con gái đương nhiên phải làm Trần Dị phiên bản nhí, phải thật láu cá sừng sỏ, có vậy mới không bị đũa nào hiếp đáp.

(còn tiếp)

Chương 63: Em là nhà (5) (Ở nơi đầu tiên ta đã gặp.) - Hoàn toàn văn

Sáu giờ hai mươi tám phút sáng.

Cam Cam vừa đập cửa vừa la hét gọi mami và daddy, lần lượt dùng tiếng Trung, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Anh, tiếng Pháp gửi lời chào buổi sáng tốt lành đến cặp phụ huynh đang nằm nướng ý trên giường.

Tấm chăn mỏng trắng muốt cuộn thành một đụn kén, sau vài cái cọ quậy, một quả đầu bồm xồm thò ra trước, híp đôi mắt đẹp trong tiếng thở dài bất lực và đưa bàn tay lên vuốt lại mái tóc. Người con gái trong vòng tay chống thân hình mảnh mai toan ng ỡ dậy, hối thúc anh: “Mặc áo vào đi đã anh.”

Tiếng đập r ần r ần như muốn phá tan cánh cửa, nhưng Cam Cam vẫn rất tuân thủ quy định đã đặt ra trước đó – rằng không có sự cho phép thì tuyệt đối, tuyệt đối không được tự ý mở cửa vào.

“Bố ơi! Mẹ ơi! Mặt trời mọc đến đít r ồi!”

Trần Dĩ gào lên với con gái qua cửa buồng: “Hôm nay là cuối tuần, làm gì mà con dậy sớm thế?”

“Cả đêm con không được thấy bố mẹ, nhớ bố mẹ quá đi mất thôi.” Cam Cam chuyển sang tiếng Tây Ban Nha, nũng nịu rót đường, “Con mơ thấy toàn bố mẹ thôi, nhớ nguyên cả buổi tối r ồi.”

Tim Miêu Tĩnh sắp tan ra đến nơi, nóng lòng muốn xuống giường đi mở cửa thì lại bị Trần Dĩ cuốn lấy tay chân. Anh bình tĩnh nói với con gái: “Chẳng phải hôm qua con đã đ ồng ý là sáng nay sẽ đạp xe đi cho em sớm ă

với Oscar rồi à, còn hứa khi nào ngủ dậy sẽ chào buổi sáng Leo trước tiên, và còn phải tặng Lola bánh quy thơm phức tự tay mình nướng nữa.”

“Yes, I’m toooooooo busy!”

Cam Cam đứng ngoài cửa giậm chân thành thịch rồi chạy ù ra chỗ Meggis: “Bà ơi, giờ mình nướng bánh quy nhân hạt nhé bà, cháu còn phải gọi điện cho Leo nữa, xong rồi...”

Bên kia cánh cửa buổi ngủ tức thì bật mọi âm thanh.

Cánh tay Trần Di chặn ngang, Miêu Tĩnh lại bị kéo vật xuống gối, cả hai chẳng biết nên khóc hay nên cười. Anh nháy nháy mắt với cô, đặc ý tặc lưỡi: “Đi rồi.”

“Sao ngày nào anh cũng lừa phỉnh Cam Cam thế hả?”

“Phải nắm chắc điểm yếu của kẻ địch để kéo dài thời gian cho mình.” Anh nằm chống đầu, ngón tay xoa vỗ gò má cô, “Mới ngủ một giấc dậy mà sao em gái anh lại đẹp thế này.”

Cặp mắt vẫn trong và sáng ngời như sao chưa từng thay đổi, nét lãnh đạm ngây ngô toát lên từ cô đã hoàn toàn bị dòng chảy tháng năm xóa nhòa đi hết, thay vào đó bằng vẻ thanh thoi thư thái là minh chứng cho một cuộc sống viên mãn và êm đềm; còn khí chất là sự kết hợp nhuần nhuyễn giữa trưởng thành, quyến rũ và thoát tục, thanh tao.

“Ai là em gái nhà anh.” Cô nhú mũi, gõ cái vào chóp mũi anh, “Mặt dày đến thế là cùng.”

“Chắc lại gọi anh (*trai*) ít quá?” Anh cười nham hiểm, vẻ mặt trông có phần đê hèn, “Làm tí hoạt động cầm tuổi nhi đồng chứ nhỉ?”

Đặt xuống bờ môi mềm đỏ thắm một nụ hôn rồi quăn lấy môi lưỡi nhau trong cơn mê say, tấm chăn mỏng manh bị đẩy xuống tận eo qua những cái cọ sát để lộ vùng lưng vai vạm vỡ cân đối, các múi cơ trơn nhẵn tuyệt vời vẽ nên những đường gân chắc nịch lượn dọc tấm lưng. Vẻ đẹp mạnh mẽ và

gợi cảm được thể hiện rõ trên từng đường cong cơ thể và làn da láng bóng màu lúa mạch, cùng khuôn mặt điển trai đậm hơi thở của một người đàn ông vào độ già dặn, chín muồi.

Tấm chăn bị kéo lại lên cao tạo thành khoảng không gian riêng tư, tất cả mọi âm thanh lúc này bỗng hóa bí bách, trở nên mờ hồ và đay ám muội. Màn giường trắng thuần như làn nước gợn nhẹ nhàng đưa nhịp rung rinh hấp phối.

Thời gian được kiểm soát một cách chuẩn chỉnh đủ để chuyển dời mục tiêu chú ý của Cam Cam sang hướng khác trong vòng nửa tiếng đồng hồ. Sau nửa tiếng khi gõ cửa lần thứ hai, em đã được cho vào. Trông thấy bố uốn oải gác hai tay lên hàng rào ban công, đặt điều thuốc trước mũi rồi khẽ ngửi, biết bố có thói quen này, Cam Cam bèn kê chiếc ghế đẩu dưới chân để bò lên tấm lưng rộng dày, đu vát vẻo trên người bố.

“Papa, chỉ được ngửi một tí thôi chứ không được hút đâu, đàn ông hút thuốc là thú lắm.”

“Này nhồi con, biết gì là thơm là thú hả.” Trần Dị quệt mũi con gái, “Nướng bánh quy chưa con?”

“Bánh trong lò đấy bố, mẹ đang đi tắm hả bố? Người mẹ mới là thơm, người cô Luna ở nhà trẻ cũng thơm, cô thích nhất là dầu thơm hoa hồng, mai một lớn con cũng muốn xịt dầu thơm, dầu mùi quả quýt...”

“Rồi rồi rồi.” Trần Dị ẵm con gái vào buồng, mặc áo phong lại, “Hôm nay muốn đi đâu chơi? Bố mẹ chở đi, mình đi học tiếng Trung trước rồi đi đá bóng, trưa ăn pizza nhé?”

“Con thích xem Tây Du Ký, nhưng con không thích học tiếng Trung đâu, con nói tiếng Trung xong các bạn ở nhà trẻ chẳng hiểu con nói gì.” Ngồi trên sofa, Cam Cam chăm chăm nhìn bố, “Bố ơi, khi nào mình về Trung Quốc thế bố?”

“Đợi khi nào con lớn thêm chút nữa.”

“Thế các bạn con phải làm sao hả bố? Nhà mình thì làm sao hả bố? Khi nào mình mới quay lại đây? Tại sao phải về hả bố?”

“Ở Trung Quốc mình cũng có nhà, đấy là nơi bố mẹ đã sống và lớn lên.”

“Từ bé bố với mẹ đã biết nhau rồi sao bố? Thế là giống con với anh Oscar à, mẹ cũng gọi bố là anh, bố mẹ cưới nhau xong sinh em bé. Có phải sau này con cũng sẽ cưới anh Oscar không bố, cả anh Leo nữa...”

“Dừng!” Trần Dị che miệng Cam Cam lại, “Con vẫn là trẻ con, giờ chưa được lấy chồng, Oscar và Leo chỉ là bạn thân của con, mà con gái thì không được tùy tiện cưới hỏi với bất cứ ai hết.”

Tuy chuyển về nước đã nằm sẵn trong kế hoạch song lại bị trì hoãn hết lần này tới lần khác vì một loạt các loại lý do khác nhau. Bên phía công ty Miêu Tĩnh còn khả dĩ xoay sở, nhưng công ty của Trần Dị vài năm nay đang trên đà phát triển liên tục, nhạc nào anh cũng nhảy được, thậm chí anh còn tận hưởng một trang trại nhỏ ngoài quê làm chỗ gieo trồng cà phê và cây ăn quả, vậy nên muốn sắp xếp đâu vào đấy cũng là một đi đầu nan giải.

Năm ngoái Cam Cam vừa nhập học tại trường mẫu giáo quốc tế, tình cảm giữa em và các bạn được vun đắp đến giờ đã có thể gọi là khó mà chia xa, suốt ngày tùm tùm với nhau quây phá âm ỉ. Nay bỗng dưng bảo phải đi làm em cũng nước mắt vòng quanh, chẳng nỡ xa lũ bạn cùng chơi của mình.

Ngày Cam Cam tốt nghiệp mẫu giáo được chọn làm ngày về, vừa kịp đón lễ khai giảng của trường tiểu học trong nước.

Trở về Đàng Thành, về chốn cát giữ những ấn tượng khắc sâu cùng bao kỷ niệm đáng nhớ sau biết bao năm tha hương nơi đất khách quê người.

Rồi cũng nhớ về những năm tháng đã bên nhau trên miền đất ấy, nhớ những ngày sống trong ngập đầy sắc màu, hỗn loạn và rộn ràng cháy bỏng; mỗi một quang cảnh từng ngắm và mỗi một niềm vui từng hưởng thụ, những con người trăm hình trăm vẻ và cuộc sống đa dạng muôn màu. Chỉ mong sao những ký ức này đều sẽ được phản chiếu lại trong đôi mắt trong

trẻ thơ ngây của Cam Cam, mong sao con sẽ có được tấm lòng rộng lượng, sống một đời tươi vui và rực rỡ.

Cam Cam rất quý gia đình Gino, quý ông Pierre, thích công ty và nhà xưởng của bố, thích chiếc ô tô đi làm siêu ngầu của mẹ, thích những màn nhảy múa và trình diễn ngoài phố phường, thích các em thú trong trang trại và trúc măng trên núi, thích lao ra giữa cơn nước xối xả lúc trời vào mùa mưa, thích cái cay nồng lẩn vào cái mát lạnh của dòng nước biển, cũng thích được các bạn bé vây chung quanh hết lời ngợi khen mình.

Ai cũng hỏi liệu em có quên Bogota không, có quên hết cuộc sống ở đây không. Cô bé con mới tí tuổi đầu, nghe hỏi bèn vỗ ngực đáp không. Em đem tóc và móng tay mình đi chôn xuống đất, bảo rằng ADN của mình sẽ ở lại châu Nam Mỹ này. Bố và mẹ cũng đưa em đi chôn kho báu, kho báu là chiếc hộp gỗ nhỏ đựng đồ chơi em thích và mấy món đồ bé mà bố mẹ góp nhặt được: một món giao cho Pereira – người đã làm bạn với em từ khi em còn nhỏ, một món chôn dưới gốc cây trong nhà, một món chôn cạnh dòng suối ở trang trại, một món chôn trong rừng dừa bên bờ biển. Nếu một ngày nào đó họ trở về đây, thì sẽ có thể đào chúng lên lần nữa, giống như cách Alibaba đã tìm ra chìa khóa để mở tung cánh cửa kho báu khép chặt.

Cam Cam chụp hình với rất nhiều bạn bè, em muốn giữ hết làm kỷ niệm, ngoài ra còn tặng cả quà chia tay. Bạn bè của Cam Cam quả thật nhiều không đếm xuể, từ bạn chơi trong khu cho đến bạn học ở nhà trẻ, rồi lại thêm mấy đứa nhỏ cùng tuổi con nhà người quen của bố mẹ. Cam Cam viết cho từng bạn một tấm thiệp viết tay, trong đó là dòng chữ xiêu vẹo nghiêng ngả: “Bạn bè mãi mãi.”

Cam Cam là một em bé rất có mắt thẩm mỹ, em thích những cậu nhóc bảnh tón đẹp trai, thích các anh Tây mắt xanh da trắng hay anh người Brazil biết dỗ em vui, thích mấy nhóc trai Thái Lan dáng gầy gầy chạy nhanh như gió, thích người bạn Colombia lần nào gặp cũng tặng em một cái ôm ấm nồng.

Ai em cũng quý, ai em cũng không nỡ xa. Bé con chớp chớp mắt: “Cậu là bạn trai chơi thân nhất của tớ.”

Mấy đứa bé trai ðồng thanh ðáp: “Cam Cam, cậu cũng là bạn gái chơi thân nhất của tớ.”

“Chúng mình mãi mãi là bạn thân nhất. Ở Trung Quốc tớ sẽ nhớ cậu, cậu không ðược phản bội tớ ðâu, không ðược chơi với Nana, Ruth, Salah... không ðược chơi với bạn nữ khác, cậu phải nhớ tớ suốt ðời.”

“Đương nhiên rồi, cậu mãi là bạn thân nhất thân nhất của tớ.”

Rồi cô cậu bé ngoắc tay nhau: “Bố tớ bảo bây giờ mình còn quá nhỏ, chỉ làm bạn ðược thôi... Khi nào mình lớn rồi, chắc mình sẽ còn gặp lại nhau, cậu ðến tìm tớ hoặc tớ ðến tìm cậu, biết ðâu lúc ấy chúng mình có thể ðating, cùng ði xem phim ðấy.”

Nghe những lời ngây thơ của hai đứa trẻ con, Miêu Tĩnh và Trần Dị chỉ biết nhìn nhau trong mớ cảm xúc ngổn ngang hỗn ðộn.

Cam Cam ôm một ðống quà em trao ðổi với bạn về nhà.

“Cam Cam, con không ðược vậy.” Miêu Tĩnh ðỡ trán, “Con không thể nói kiêu ðấy với mỗi bạn nam ðược, các con chỉ là bạn bè thôi.”

“Bố bảo rồi mẹ ạ, giờ là bạn, lúc nào mười sáu tuổi con sẽ ðược quen bạn trai, con ðược tìm ðối tượng phù hợp trước mà.”

“Trần Dị!” Miêu Tĩnh la làng, “Anh dạy con kiêu gì ðấy?”

“Sao thế?” Anh dặt ðeo bước qua, sờ sờ ðầu, “Anh chỉ dạy Cam Cam gặp ðược bạn nam nào con thích thì phải trói chặt một tí thôi mà, anh biết ðâu con lại ði nói với từng đứa, có khác nào nuôi cá không cơ.”

“Anh ðừng có dạy hư con ðược không, con mới mấy tuổi!”

“Rồi rồi rồi anh sai rồi.” Anh giơ hai tay ðầu hàng, “Em dạy ði, em có kinh nghiệm mà.”

Cam Cam nói leo: “Mẹ có kinh nghiệm gì ạ? Ngày xưa mẹ cũng vậy ạ?”

“Bố ngày xưa vậy đấy, xong được mẹ con chấn chỉnh lại rồi.” Trần Dị cười tí tưng, “Không có mẹ thì sẽ không có bố, cũng không có Cam Cam.”

Miêu Tĩnh lờm anh một cái sắc lẹm.

Sau cuối đến lúc rời Bogota, Miêu Tĩnh và Trần Dị gửi rất nhiều đồ về nước. Hai người không bán nhà mà chỉ giao chìa khóa lại cho người môi giới, công ty từ giờ sẽ do Gino thu vén lo liệu. Khi mọi việc xong xuôi, cả gia đình mới xách vali hành lý, chuẩn bị bước lên đường quay về nước.

Sau hơn ba mươi tiếng hành trình, Trần Dị ảm Cam Cam đang ngủ say, một lần nữa đặt chân lên vùng đất ấy.

Đặng Thành.

Đã quen với tiết trời cao nguyên mát mẻ ở Bogota, nay trở về với đất quê hương, cái hơi nóng ảm phả vào mặt trộn cùng thứ mùi chua chua đắng đắng của thực vật cây cối bỗng làm những hình ảnh in dấu trong trí óc xưa kia lũ lượt ùa về.

Trần Dị nắm tay Miêu Tĩnh ra khỏi sân ga.

Người ra đón họ là Ba Tử. Mấy năm không gặp, cậu thanh niên Ba Tử gầy còm ở bệnh viện ngày ấy giờ đã bắt đầu thấy có dấu hiệu của một anh chàng bụng bia.

“Anh Dị!” Ba Tử cười hì hì, mím môi nhìn sang Miêu Tĩnh: “Chào chị dâu.”

“Mừng về nhà, chờ cả nhà bao nhiêu năm rồi đấy.”

Trần Dị đi kèm tĩnh vỗ vai cậu ta: “Mấy năm nay vất vả cho chú rồi.”

Anh cũng không còn là hạng côn đồ đầu đường xó chợ của khi ấy nữa, không còn là tên chủ lười biếng trụy lạc của quán bida, mà ngày hôm nay đã mang trên mình một phong thái vững vàng cùng sự từng trải đầy phức tạp.

Kỳ thực không có lý do nào nghe thật sự xứng đáng cho việc quay trở về đây. Nhưng hai người đều biết rằng ngay ở nơi này, chỉ cần sợi rễ chưa mục nát, thân lá còn vận chuyển dinh dưỡng đi, dấu vị có là đắng cay thì người vẫn còn sống nhờ vào nó. Biết đâu chừng lại có một ngày mảnh đất này được phần thịnh phát triển, để rồi đất trời cùng đơm nên những trái ngọt và hoa thơm.

Cam Cam sực tỉnh giấc trên xe, nhìn cảnh vật vụt qua cửa sổ, em bất chợt khóc gào: những tòa nhà cao tầng và ngã tư đường biến đổi thoản thoắt ngoài kia, những con chữ và khuôn mặt xuất hiện trên biển quảng cáo, thậm chí cả khí hậu và nhiệt độ của nơi đây, tất cả đều xa lạ với em quá đỗi.

Miêu Tĩnh chỉ cho Cam Cam xem đó là con đường bố mẹ con từng đi qua, rồi là trung tâm mua sắm từng đến dạo, ngôi trường thời ấy từng theo học. Hóa ra mọi thứ vẫn luôn hằn sâu trong tâm trí cô, bao nhiêu năm trôi đi mà chưa một lần quên lãng.

Không về căn nhà ở lúc xưa, Ba Tử dẫn họ tới một khu dân cư cao cấp khác. Mấy năm trước Trần Di đã nhờ Ba Tử mua giúp một căn hộ diện tích lớn nằm biệt lập, sau đó trang trí theo phong cách tương tự căn nhà ở Bogota, ít nhất cũng phải để Cam Cam tập thích nghi với cuộc sống mới.

Ngày đầu tiên xuống máy bay, ba người chỉ ở trong nhà xếp gọn mớ đồ đạc linh tinh. Miêu Tĩnh nấu ba bát mì đơn giản ăn tạm qua bữa.

Cam Cam đi ngủ, Miêu Tĩnh vẫn lúi húi dọn ngoài phòng khách. Trần Di lấy hai lon bia trong tủ lạnh ra cho cô uống tăng thêm tinh thần chống lại cơn mồi mệ vì chênh lệch múi giờ. Hai người ngồi xếp bằng dưới sàn xếp lại các loại hồ sơ tài liệu mang về.

“Hôm nào về xem nhé? Không biết bên đây bây giờ sao rồi nhỉ? Chắc cũng phải xử lý đồng đồ cũ thôi, có khi hư hỏng hết rồi.”

“Cứ từ từ, lo mấy chuyện trước mắt đã. Em còn phải đến công ty nhận chức trước, rồi tìm trường cho Cam Cam, anh cũng có vài việc cần làm.”

Trần Dị bỗng nhớ tới một chuyện, “À này, Lư Chính Tư giờ kia giờ còn ở Đăng Thành không?”

“Chuyên chỗ làm từ hai năm trước rồi.” Miêu Tĩnh cúi đầu, “Về tỉnh Z, cưới vợ sinh con luôn rồi.”

Anh nhướng mày: “Em còn liên lạc với cậu ta à?”

Miêu Tĩnh mím môi cười không trả lời câu ấy của anh, cũng nhớ ra đi đâu gì: “Mẹ em... biết mình về nước, chắc muốn gặp mình một lần, gặp Cam Cam, rồi... gặp anh. Chỉ là bà vẫn không vượt qua được rào cản trong lòng thôi.”

“Gặp đi, ai vượt qua cái rào này nổi.” Trần Dị vô tư nhún vai, “Nếu bà ấy muốn đến, chẳng lẽ anh còn đóng cửa từ chối gặp được nữa chắc. Mẹ kế thành mẹ vợ, có tí thù cũ hận cũ thì đã sao, anh tình nguyện sẵn sàng gọi bà ấy tiếng mẹ cơ mà.”

“Trần Dị.”

“Ừ.”

Cô cười duyên: “Đăng Thành có lẽ là thành phố may mắn của em, thực ra em không ngờ mình lại quay về đây năm lần bảy lượt thế này. Nhưng năm tám tuổi lần đầu ngửi trên tàu lửa, lòng em đã ôm nhiều chờ mong vào Đăng Thành, chỉ cần khỏi phải chịu đựng mùa đông tuyết dày đặc nữa, bất kể tương lai có ra sao, thì đây cũng là một nơi rất tốt rất tốt.”

“Lúc đó là em gái anh, bây giờ là vợ anh, phải nâng yêu cầu cao lên tí nữa.” Anh trở tay chống xuống đất, tay kia cầm lon bia uống một hơi cạn, “Nếu có khả năng, anh cũng muốn mua đứt nửa cái Đăng Thành tặng em, đây mới đúng nghĩa là thành phố may mắn.”

“Thôi anh cứ nằm đấy mơ đi.” Miêu Tĩnh đâm chọc anh, mắt liếc xéo, “Như này là tốt lắm rồi.”

Trần Dị thở dài, thò tay mò bao thuốc trong vali. Anh thường xuyên đem một bao thuốc theo bên mình, nhưng không có bật lửa, những lúc nghĩ ngợi chuyện gì lại quen thói rút điếu thuốc ra ngửi, cặm trong tay mân mê.

“Ngày đẹp thế này, hay phá lệ cho anh hút một điếu đi, cứ thấy thèm một hơi thuốc lá, coi như đền đáp bao nhiêu thăng trần những năm qua.”

Miêu Tĩnh chỉ chịu cho anh rít một hơi.

Anh đứng dậy đi vào bếp bật bếp gas châm thuốc, xong lại quay ra ngồi cạnh Miêu Tĩnh, đưa điếu thuốc sang: “Em hút đi.”

Miêu Tĩnh ra chiều ghét bỏ, nhăn nhó ghé tới gần đầu lọc khế rít vào hơi nóng.

Bờ môi anh thành linh lập xuống, hút lấy vị ngòn ngọt pha mùi nicôtin lan tràn trong khoang miệng cô; nụ hôn đưa lối cho khói thuốc luồn lách qua cánh môi hai người, thổi bùng lên cảm giác êm dịu thơm ngọt mà lại ngây ngây váng vất.

Cả hai cùng ngã nằm ra sàn, điếu thuốc kia không bỏ vào miệng mà luôn được kẹp nguyên giữa ngón tay anh. Qua một lúc cũng khá lâu, làn khói xanh nhạt dập dờn vẩn vít quanh hai người, một đoạn tàn thuốc dài lẳng lẳng rơi xuống nền đất, cuối cùng tắt thảy đầu chìm vào lặng im, như thể đang sống lại thời khắc rung động thuở thiếu niên trong căn nhà chỉ có mình hai người, trong những âu yếm thân mật và nụ hôn đượm vị thuốc lá, đến tận bây giờ chưa một người nào quên.

Sau khi về Đàng Thành với cuộc sống mới đầy ấp kế hoạch, Trần Dị đi lấy xe trước. Lái lại chiếc Cadillac sau nhiều năm xa cách, không có anh, nó cũng chỉ là một thứ kỷ niệm. Miêu Tĩnh nhận chức kỹ sư thiết kế tại một công ty phụ tùng ô tô mới mọc lên ở Đàng Thành. Công ty nằm sát cạnh xưởng sản xuất phụ tùng gốc của công ty cũ, nhân tiện cô mua luôn ở xưởng một chiếc xe lăn điện scooter.

Về phần Cam Cam sắp lên tiểu học, ngoài việc phải tìm một ngôi trường tạo được cho con sự thân thuộc thì còn phải tìm thêm bạn bè để con chơi

cùng. Vừa khéo có hai đứa nhóc nhà Ba Tử, lâu lâu lại dẫn cả lũ ra công viên chơi mấy vòng. Vì vậy mà Miêu Tĩnh còn đặc cách cho Trần Dị mười giờ tối được phép đưa con đi dạo chợ đêm, ăn bữa khuya. Khu chợ sáng choang ánh đèn và dòng người đông nghịt làm Cam Cam choáng váng, hồi ở Bogota em chưa từng bước chân ra khỏi nhà sau chín giờ tối, cũng chưa từng một mình đi vào hàng quán ven đường mua kem mà không có người lớn theo sát trông chừng.

Bận bịu xã giao, Trần Dị mời Chu Khang An về nhà ăn một bữa cơm tối thịnh soạn. Đương nhiên trước hết còn phải đi nhậu nhẹt tiệc tùng, ôn lại chuyện cũ với đám Ba Tử, bữa này anh cũng dẫn Miêu Tĩnh theo. Lúc Miêu Tĩnh vừa bước vào, bầu không khí cả gian phòng bỗng hơi sượng lại một thoáng.

Người trong cuộc sao đã quên ngày xưa lúc còn là anh em, hai người này từng thờ ơ ghẻ lạnh nhau cỡ nào, Miêu Tĩnh không buồn đoái hoài gì đến Trần Dị, nói chuyện không bao giờ khách sáo, có những bữa còn lạnh lùng móc mỉa Trần Dị. Ba Tử mãi không thể nào quên hôm ở bệnh viện ấy, một sự gương gạo bức bối bao trùm khi Miêu Tĩnh buông những lời giễu cợt anh ngay trước mặt mọi người; và cả hai năm đầu lúc mới đến Bogota, trong khi Miêu Tĩnh gánh mọi trách nhiệm nuôi gia đình thì anh lại phải ở nhà giặt đồ nấu cơm, ngâm ngùi làm người đàn ông nội trợ. Nào đâu ngờ giờ đây trên bàn rượu này, Miêu Tĩnh ngẩng hết mực dịu dàng bên Trần Dị, nhất nhất chiều theo ý anh, chủ động châm trà rót nước cho anh, nhìn vào mà ai ai cũng thiếu đi đầu đánh rơi con mắt.

“Anh Dị đúng là cao tay.” Cả đám tâng bốc tận mây xanh, “Đi tới đâu cũng làm nên chuyện, con gái dễ thương, chị dâu cũng chu đáo.”

Trần Dị chậm rãi ăn con tôm Miêu Tĩnh bóc sẵn, nhướng cao hàng mày: “Ra đường muốn làm gì cũng được, nhưng ở nhà cũng phải có tí khí phách chứ.”

Kết thúc bữa tối, ra về Ba Tử lại vô tình bắt gặp Miêu Tĩnh đá Trần Dị một cú lúc lên xe.

Trần Dị có hợp tác với một người bạn Colombia để thành lập một nhà xưởng nhỏ đặt tại Quảng Châu, Colombia là thị trường tiêu thụ chính. Về Đàng Thành rồi, anh cũng phải bắt tay vào chăm chút cho công ty mạo hiểm. Ngoài ra anh còn đem theo về một khoản vốn đầu tư đã được chuẩn bị từ trước khi về nước.

Hôm ấy rốt cuộc Trần Dị cũng đưa Miêu Tĩnh và Cam Cam về căn nhà cũ một chuyến.

Khu dân cư ấy nay thành đống đổ nát tan hoang, khu vực xung quanh bị phá dỡ ráo trọi, chẳng còn sót lại chút dấu vết nào từ quá khứ. Duy chỉ có hai tòa nhà cũ kỹ phủ bụi đứng trơ trọi giữa khung cảnh lả lẫm trông hết một cụ già khom ròm mất hết đi toàn bộ sức sống.

Trên bức tường sắc xám có viết chữ “Bỏ” thật to.

“Bố mẹ ơi, nhà ở đây tũn tàn quá.” Cam Cam tò mò nhìn quanh quất tứ phía.

Tiếng cọt kẹt do gỉ sét vang lên khi chiếc chìa khóa được cắm vào ổ. Đẩy cửa bước vào, đồ đạc bày biện nhìn sao mà vừa lạ vừa thân quen – gian nhà với hai buồng ngủ và một phòng khách, những đồ dùng cũ bám đầy bụi, ghế sofa và tivi được phủ tấm vải chống bụi. Đẩy mạnh cánh cửa hai buồng ngủ ra, bụi mù bời theo luồng không khí xộc thẳng vào mũi – một cách bài trí sơ sài với hai cái giường trống trơn dễ thấy.

Buồng bên trái là của Trần Dị, buồng bên phải là của Miêu Tĩnh.

“Đây là ngôi nhà nơi bố mẹ lớn lên, là căn buồng bố mẹ từng ở.”

“Kia là quần áo thời trẻ bố mẹ mặc, sách giáo khoa mẹ học hồi bé, cái đồng hồ báo thức réo inh tai mười mấy năm, cái cốc bố mẹ dùng chung uống nước...”

Miêu Tĩnh di ngón tay qua bức tường, xoa đi lớp bụi bám lại nơi đầu ngón, bỗng đứng lại thấy vành mắt nhức nhối cay cay. Cam Cam cầm tay mẹ,

h ần nhiên hỏi: “Mẹ ơi, từ bé bố mẹ đã sống bên nhau r ồi hả mẹ? Chỉ mình bố mẹ ở trong nhà này thôi sao mẹ? Bố mẹ của bố mẹ đâu r ồi ạ?”

Cô gượng cười với con gái, hai giọt nước mắt ứa tuôn lăn dài trên bờ má.

Tr ần Dị sờ đầu con gái, cặp mắt anh thăm sâu, cũng lặng thinh không nói gì, chỉ dang tay ôm cả Miêu Tĩnh và Cam Cam vào lòng.

“Khéo là kịp, khu này sắp bị dỡ sạch r ồi. Anh sẽ mua lại miếng đất, Miêu Tĩnh, phong thủy tốt như này, em thử tưởng tượng tương lai xem... bấy nhiêu đây đầu là của em hết...”

Có lẽ không mua được cho em một thành phố, nhưng ít ra vẫn có thể mua cho em một mái nhà...

Ở nơi đầu tiên ta đã gặp.

HẾT.

Lời tác giả: Trước cứ thấy mình có nhiều cái để nói quá, nhưng dần rồi lại không biết phải nói gì, nên nói gì nữa cả. Thôi thì tại đây, xin gửi lời cảm ơn đến tất cả bạn đọc, cảm ơn các bạn đã đồng hành bên tôi suốt chặng đường này, đã ủng hộ, cổ vũ và tin tưởng tôi, cảm ơn rất nhiều!!